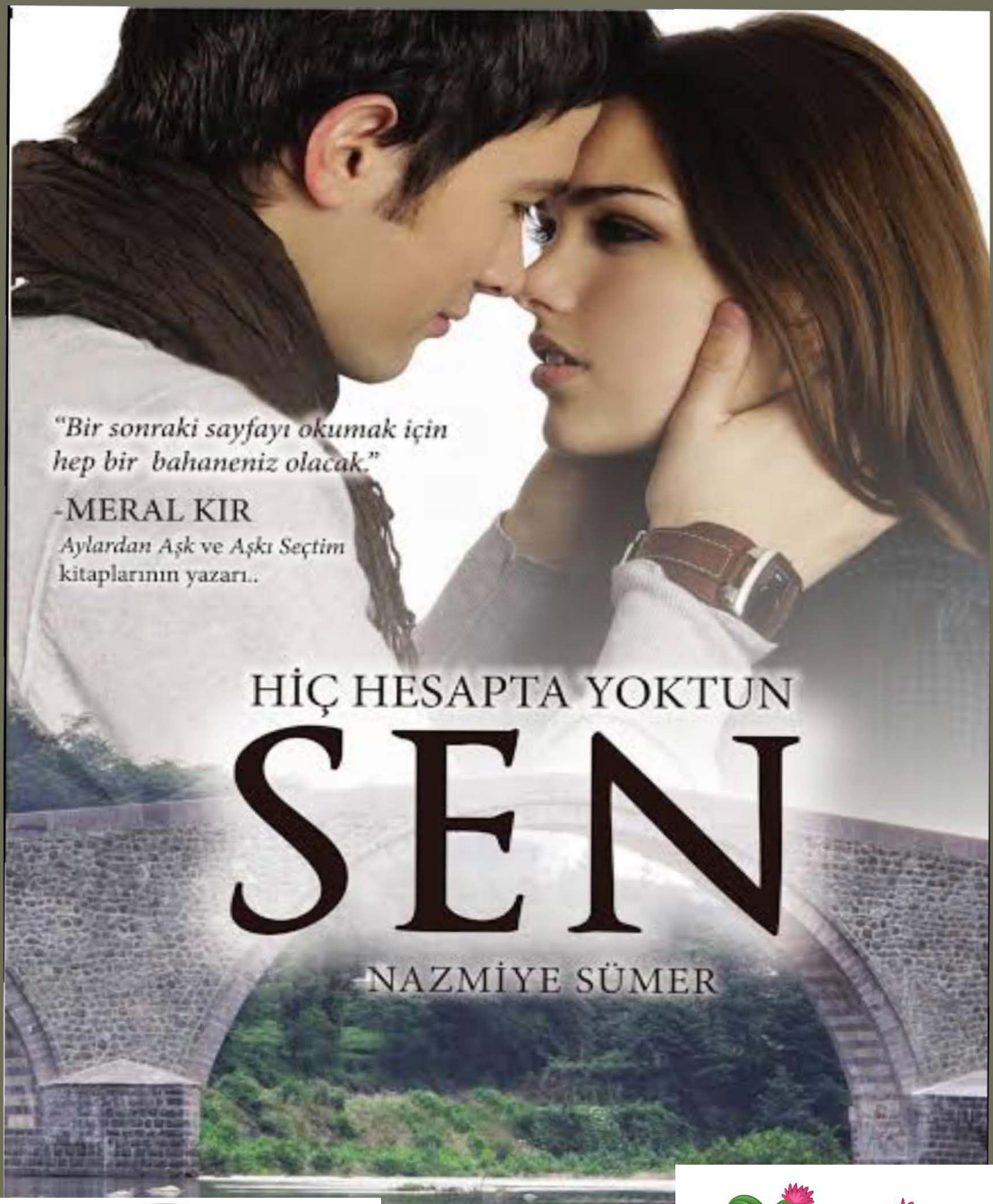
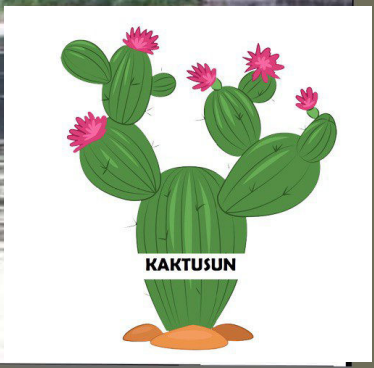

PS ➡️ TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Hiç Hesapta Yoktun Sen

HİÇ HESAPTA YOKTUN SEN

Yazarı: Nazmiye Sümer
Genel Yayın Yönetmeni: Önder Zeki Keleş
Genel Koordinatör: Tahsin Keleş
Yayına Hazırlayan: Sueda Özkaya
Son Okuma: Fahrettin Levent
Basın ve Tanıtım: Buse İlter / Serpil Kır
Kapak Tasarım: Ebru Aydın

1. Baskı: Mart 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-63860-7-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 27010

Baskı ve Cilt: Kayhan Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok
No: 244 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Yayımlayan:
Mendirek Yayıncılık
Yenimahalle Sel Sk. No: 8/2
Küçükçekmece / Istanbul
Tel: 0212 540 10 61
Internet adresi: www.mendirekyayinlari.com
E-mail: mendirekyayinlari@gmail.com

Hiç Hesapta Yoktun Sen

Nazmiye Sümer

MENDİREK

Her karaktere hayran kalacak, her karakterde kendinizden bir parça bulacaksınız. Duygulanacak, üzülecek, hatta öfkeleneceksiniz. Ama en önemlisi Şahsenem ile Nadir'in aşkına şahitlik ettiğiniz için huzur bulacaksınız.

Teşekkür

Öncelikle; Beni bunu yapmaya iten, bu kitabı ortaya çıkarmama neden olan muhteşem Karadeniz'in güzel insanlarına teşekkürü bir borç bilirim. İyi ki Karadenizliyim, iyi ki sizleri tanımışım..

Bu kitabı yazmama vesile olan manevi kızım Müjde Olcayto'yla başlamak isterim. Arkadaşım ve dostum Nuray Sümer'in desteği, yazdıklarımı okuyarak destekleyen Türkçe öğretmeni ve arkadaşım Belkıs Tepehan'a, romanıma anlam katan dörtlükleriyle destek veren Aynur Sümer'e teşekkür ederim.

Mendirek ailesiyle tanışmama vesile olan Fatma Erdek'e, Mendirek ailesinin belkemiği Fahrettin Levent'e, kitabın basılma sürecinde nazımı-niyazımı çeken Buse İlter'e, Ebru Aydın'a ve Serpil Kır'a teşekkürlerimi bir borç bilirim. İyi ki sizleri tanımışım, iyi ki sizlerle bu projenin içinde olmuşuz. Hayatıma anlam katan güzel insanlar, teşekkürler!

Önsöz

Karadeniz'de anaerkil aile düzenini, gerçek anlamda başarabilen; kadınlardır. Samsun'dan başlayıp doğuya doğru gidildikçe, Karadeniz'in kadınlara özgü daha belirgin özellikler sunduğu görülür; çalışkan, zeki, sorumluluk sahibi, düşünceli ve en önemlisi anaç olmalarıdır. Anadolu'nun diğer bölgelerine nazaran, Karadeniz kadını ozanlık ve âşıklık geleneğini çok iyi sürdürebilmektedir. Maniler, atma türküler bu kadınların ağızlarından dökülür.

Doğa koşulları yüzünden, iyi kazanç getirecek ürünün sağlanamamasından dolayı, erkekler daha fazla maddi destek sağlayabilmek için dışarıya yönelmeye başlamışlardır. Böylelikle, erkekler daha fazla para kazanmak amacıyla gurbete gidince, ailelerinde çalışacak erkek kalmadığından iş, kadınlara düşmüştür. Karadeniz, kadınlarını mecburen çalışkan kılmıştır. Kız çocukları bu şartlanmayla büyütülmüşlerdir. Her zaman şikâyet etmeksizin çalışmak, çalışmak, çalışmak...

Çay toplayacak, hayvanlara bakacak, temizlik, yemek yapacak ve çocuk doğurup yetiştirecek. Kendisi gibi! Hayat, bu topraklardaki kız çocukları için, bir kısır döngüden ibarettir.

Günümüzde, bu biraz değişse de yine kadınlarımız ağır işlerin altında ezilmektedirler. Ama gururlarından da asla ödün vermemişlerdir. Ne ağır işler, ne de erkek baskılarının dayanılmazlığı bu kadınları, erkekleri el üstünde tutmaktan

vazgeçirebilmiştir. Çünkü erkek demek; bir ailenin temel taşı, direği anlamına gelmektedir. Asla başka bir şey düşünülemez.

18 Haziran 2009

Giriş

Sıradanlıktan serazat* oldum.

Bu günün hayatımı tümden değiştirecek bir gün olduğunu biri söyleseydi, sanırım güler geçerdim. Yeni hayatımın başlangıcı! Benim gibi basit bir hayatı olan birinin, gün gelip de sevenlerinin ve düşmanlarının merkezi olabileceğimi bilemezdim.

Babam, üvey Emine Annem, erkek kardeşim, kız kardeşlerim, Mukaddes... Onlardan bir gün ayrılacağım hiç aklıma gelmezdi. Ve ayrılacağım günün ilk adımları da bugün atılacaktı!

Sabah uyandığınızda hayat size neler hazırlamış bilemezsiniz. Ve ben de bilememiştim. Bu yaşadığım tecrübeden sonra asla ve asla büyük konuşmayacaktım.

Muaf olmak, özgür olmak

1. Bölüm

Kararlıyım

Bedenim şaşkın, sıcaklıkla ıslaklık arasındayım.

Yeni günün ilk güneşi kendini göstermeye, dağların arkasından yükselmeye başladığında ben bir bohça çayı biçmiş, ikinci bohçayı biçerken bir yandan da sabırsızlıkla evden gelecek babadan bir anneden ayrı kardeşimi, Meliye'yi gözetliyordum. Yine en son evden çıkan o olmuştu. Onun bu ağır hareketleri artık benim sabrımı zorluyordu.

Geceden kalma hafif çise, çay bahçesine normal iş kıyafetleri ile girmemizi engellemişti. Naylondan yapılmış, su geçirmez pantolonlar giymiştik. Tabii ki çay pantolonunun içine bahçede çalışırken giydiğimiz eski eşofmanlar da cabasıydı! Biraz sonra güneş iyice yükselince bunların içinde sucuk gibi olacaktık.

Babamın ikinci karısı Emine Anne ile en küçük özkardeşim Asiye, kesilmiş çayları toplamak için diğer bahçeye gitmişlerdi. Meliye ile ben, toplanacak son yer olan bu bahçeyi bitirecektik. Tabii Meliye Hanım teşrif ederse!

Tabii ki ikinci çay bitince iş bitmiyordu. Üçüncü sürgünün çayına başlamadan önce, fındık toplama, bostanları düzene sokma işleri vardı ve en kötüsü de toplayacağımız çay

bahçelerinin yabani otlarını temizlemek, kı bu işten nefret ediyordum. Ancak çoğunlukla Emine Anne ile bana kalıyordu bu sevimsiz işler.

Üçüncü çay bitince işler yine bitmiyor, asıl beden gücü gerektiren işler yeni başlıyordu. Baharda bostanlara ektiğimiz her ürünü sonbaharda korunaklı yerlere almak zorundaydık. Mısırları kırmak, fasulye sırıklarını toplamak ve asıl iş (kışı köyde geçirmek zorunluluğunda olanlar için) odun yapmaktı.

Büyük ağaçları evin erkekleri kesiyor, sonra taşınabilir hale getirince de biz kadınlar taşıyorduk. Odunları taşımak ne kadar yorucu olsa da bunu çekilir hale getiren eğlenceli kısmı, imece ile taşımaktı. Atma türküler eşliğinde, köyün genç kızlarıyla odunları ormanlık alandan en yakın araç yoluna kadar taşırdık. Bu ağır yükün üstesinden bu şekilde gelmeye çalışırdık.

Meliye nerede kaldı, diye yine aklımdan geçirdim. Meliye... Yani Meliha, babamın Emine Ana'dan olan ilk kızı. Kıvırcık siyah saçları, iri ela gözleri ve bir elli beş boyunda, yaşının gerektirdiği şekilde, havai Meliha.

Babam iki evlilik yaptı. İlk karısı, yani annem, üç çocuğunu geride bırakıp (ben sekiz, Harun beş buçuk, Asiye iki buçuk yaşında) ölmüştü. Ağaçtan düşmüş, uzun bir süre acı çekerek bu dünyadan göçüp gitmişti.

Hayal meyal hatırlıyorum annemi. Bense o acı ölüm tanıklığımdan sonra asla ağaçlara çıkmadım. Hatta şimdi bile yüksek yerden bakamıyorum.

Annem öldükten sonra bize bakmakta zorlandığını iddia edip baskı yapan çok sevgili, biricik, kız kurusu halamız, babamın sessiz ve mazlum bir kadın olan Emine Anne ile evlenmesine neden olmuştu. Tabii ki Pembe Halam babamı kendi eliyle evlendirmek için her türlü cingözlüğü yapmıştı. Bu defa babamın değil, kendilerinin istediği biriyle evlendireceklerdi.

Elbette babaannem ile halamın en büyük kozu bizlerdik. Ben ve kardeşlerimi güvenebilecekleri birine emanet etmeleri tek arzularıydı. Babam da o günlerde kendi acısında boğulduğundan, kiminle evleneceğini pek umursamamıştı. Emine Anne geldikten sonra, babam hayata yeniden dönmüş, bizleri de yeniden sevip bağrına basmıştı.

Halam, annemi her ne kadar bildiği gibi parmağında oynatmış olsa da, annem her zaman ona göre dik başlı bir gelindi. Yine aynı karakterde bir gelin getirmesi onun için bulunmaz bir şanstı. Rahmetli babaannem onu çok fazla şımartmış, çok fazla imtiyazlar tanımıştı. Ağabeyi, yani babam da annesine hiç karşı gelememiş, bu duruma boyun eğmişti. Aksi takdirde huzurunu kaçırana kadar bırakmayacaklar, susmayacaklardı. Pembe Halam hiç evlenmemişti. İşine nasıl gelirse o şekilde davranan, başına buyruk, kimseyi işine karıştırmayan ama herkesi yönetmeye bayılan biri. Belki de bu yüzden evlenmeyi istememişti. Bekârlığı tercih etmesinin sebebi, buradaki hükümranlığını gelin gittiği evde gerçekleştiremeyeceğiydi.

Annemin ölümünden sonra dayımları bir daha hiç görememiştik. Annemin ölümünden dolayı babamı suçladıklarını, bu yüzden annemin ailesinin babama kızgın olduklarını düşünürdük. Bir süre öyle sandık. Bu sebepten dolayı on yedi yaşıma kadar dayımlarla görüşememiştik. Yıllar sonra dayım bu özleme daha fazla dayanamayıp ilk adımı atmış, benim okuduğum okula gelmişti. Babamlar bilmesin diye, beni evdekilere söylememem konusunda da uyarmıştı.

Dayım tüm gerçekleri bana anlattığında tekrar dayımlarla görüşmeye karar vermiştim. Daha sonra kardeşlerime de durumu anlattım ve o günden sonra dayımlarla gizlice görüşmeye başladık.

Rize Üniversitesi, eksperlik bölümünü bitirmiş, devlet bünyesinde çalışabilmek için sınava girmiştim; şimdi bunun

sonucunu bekliyordum. Kazanırsam çay eksperi olacaktım. İki yıllık çay eksperliğini boşu boşuna okumadım ya, diye düşündüm.

Acı bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. Sanki başka bir şehirde kendi istediğim bir bölümü okumak gibi bir şansım varmış gibi... Çünkü ailemizden uzakta okumamız mümkün değildi.

Mukaddes, amcamın vasiyetiyle bu kısıtlamadan uzak tutulmuştu. Tabii ki kıskanmıyordum, onun bunlardan daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordum. Onun hayatı benimkinden daha acıydı. En azından ben ve kardeşlerim babamın koruyucu kanatları altındaydık. Öz annem olmasa da Emine Anne gibi bir annemiz vardı. Emine Anne'nin bizleri annem kadar sevdiğini biliyordum. Mukaddes hem annesiz hem babasızdı.

Mukaddes... Rahmetli amcamızın biricik kızı, benim can arkadaşım ve sırdaşım... Daha küçücük bir çocukken annesi onu bırakıp gitmiş, öksüz kalmıştı. Dört yıl evvel amcam trafik kazasında ölünce bu defa da yetim kalmıştı.

Tek erkek kardeşimiz Harun'du. Pembe Halam'ın tabiri ile *Evimizin direği!* O, liseyi bitirdikten hemen sonra okumayı değil, büyük bir aşkla sevdiği Zeliş ile evlenmeyi tercih etti.

Asiye ise liseyi bu yıl bitirip üniversite sınavına girdi ve sonucu bekliyordu. Sağlık meslek lisesini bitirdiği için, kendi bölümünde okuyup yükselmek istiyordu. Bunun için de tercih olarak kalacağı en yakın yer olan Trabzon'u yazmıştı.

Dayımız Trabzon'da oturduğu için yurt bulana kadar onun yanında kalmayı planlıyordu. Ama bir problem vardı. Bunu evdekilerle nasıl paylaşacaktı. Özellikle Pembe Halam sorun çıkaracaktı, asıl sorun buydu.

Babam belki bizim yalvarmalarımıza kayıtsız kalmayıp itiraz etmeyecekti, Ama Pembe Halam... Onun önüne geçmenin planını şimdiden yapmalıydık.

Kafamdaki örümcek ağlarından kurtulmak için, silkindim. Problemlerin biri bitmeden diğeri başlıyordu. Bir an önce iş bulmam gerekiyordu.

Üniversiteyi okuduğum için hemen herkes beni eleştirmişti. En başta Pembe Halam! Kız çocuğu okuyup da ne yapacakmış, evlenip çoluk çocuğunu yetiştirmesi gerekiyormuş. Kural buydu... Ben ve benim gibi birkaç kız daha bu kuralı yıkmak için ailelerimize karşı büyük mücadele vermiştik.

İşin komik tarafı, benim mücadelem halamlaydı. Sıkıntı yaratmak ve bu sıkıntılardan sıyrılmakta da üstüne yoktu. Bazen, halam hayatımızda olmasa daha farklı bir yaşamımız olur mu, diye düşünmeden edemiyordum.

Asıl özgürlüğümü iş bulduktan sonra kazanacağımı biliyordum. Ekonomik özgürlüğümü kazandıktan sonra hayatta daha sağlam adımlarla ilerleyecektim. Köyde herkesin de söylediği gibi; bu kadar *okumuş* bir kızı kimse gelin diye almazdı! O yüzden diğer kızlar gibi evde koca bekleyenlere dahil değildim, olamazdım.

Aslında *evlenmek* gibi bir düşüncem de yoktu. Her genç kız gibi birkaç talibim vardı ama onlar da benim dengim değillerdi. Yani şu an için halamın hayal ettiği gibi bir yuva kurabilmem pek mümkün görünmüyordu. Halamız, beni evlendirmeyi başardığında, ardından sıra Mukaddes'e gelecekti. Ve o zaman evdeki hâkimiyetine yeniden kavuşacaktı.

Burada herkesin aile kurmak için kendine göre bir amacı vardı. Kızlar fazla iş olmayan rahat bir yaşam sürdürebileceği -koca adayının memur olması öncelikli, çünkü memur kocanın köyde işi olmazdı- eve gelin gitmek istiyorlardı. Erkek ise güzel, alımlı bir kızla evlenmek. Gelin alacak aileler için öncelik, elinden her iş gelen, becerikli, çalışkan gelin adaylarıydı. Makbul olan gelinin okumamış ve gözü açılmamış olanıydı.

Kız ya da erkek tarafı, karşı aileyi abartılı bir şekilde överlerdi. Şöyle rahat edecek, böyle gezecek, şöyle zengin, diye övüp durdukları karşı tarafın, kısa bir zaman sonra gerçek yüzü ortaya çıkardı. Komşumuzun bir sözü hiç aklımdan çıkmaz; *bir kızı isteyecekleri zamanki klasik yalanları; damat zengindir.* Kız isterlerse; *gelin güzel ve becerikli. Ne yazık ki,* kızı ya da damadı aldıktan sonra ne mal oldukları ortaya çıkar, demişti. Ben üniversiteyi bitirdiğim için ailelerin istemediği kızlardandım. Kafam bu düşüncelerle dolu gülümsedim.

"Ne o aba, seni güldüren nedir?" arkamdan gelen sesle irkildim. O kadar da tetikte beklediğim halde yine Meliye'nin geldiğini duyamamıştım.

Buralarda abla sözcüğüne herkes 'aba' derdi. Pek çok kısaltma ve lakap kullanmak buralarda yaşayan insanların vazgeçemediği bir alışkanlıktı. Mesela benim adım Şahsenem olmasına rağmen dilde söylenmesi kolay olsun diye Şağzine derlerdi. Okul ve resmi kuruluşların dışında kimsenin bana Şahsenem, diye seslenmesini beklemezdim. Şağzine, diye hitap etmek buradaki halkın kolayına geliyordu. Çocukken, ilkokula başladığım zaman öğretmenim Şahsenem, diye çağırdığında bana seslendiğini anlamamıştım. Beni tanıyan arkadaşlarım gibi ben de adımı Kemal öğretmenimizin değiştirdiğine inanırdım.

"Nasıl beceriyorsun bu kadar sessiz hareket etmeyi? O kadar da kolladım seni," dedim şaşkınlıkla. Artık bunu huy edinmeye başladığını düşünmeye başlayacaktım, evdeki herkes bu durumdan rahatsız oluyordu.

Meliye alaycı bir şekilde güldü. "Beni neden kolluyordun? Boynuma Mehmet Amca'nın koyunlarının çanından takacağım, belki geldiğimi duyarsın. Geç kaldım diye yine beni azarlayacağını biliyorum. Geç kalmamın suçlusu ben değilim, Pembe Sultan yine iş buyurdu."

"Yine ne iş yapmanı istedi?" diye sordum bezgince.

"Ne olacak, eli biraz ağrıyormuş ekmeği yoğurmamı istedi. Yok, fazla sulu yoğurma, içi hamur oluyor, yok tuzunu fazla katma tansiyonum çıkacak, yok üzerini iyi kapat, sinek girmesin. Bir yığın emir! En sıkışık olduğumuz bu zamanlarda ekmeği köyün bakkalından alsak ne olurdu? Kim bilir hangi ellerle nerelerde yoğruluyormuş. Babaannemin *kıymetli* kızı bizi bir gün sinirden ortadan çatlatmazsa ben bir şey bilmiyorum. Umarım biz çatlamadan, mevta olur gider," diye kısa soruma uzun bir sitemle cevap verdi.

Kaşlarımı çatarak, "Nasıl konuşuyorsun halanla ilgili?" dedim abartılı bir öfkeyle, daha doğrusu gerçek duygularımı belli etmemeye çalışarak. Her ne kadar Meliye yerden göğe kadar haklı olsa da bu şekilde dile getirmesi yakışık almazdı. Sevgili halamız bizi çileden çıkarmak için her an bir şeyler bulurdu. Ama yine de Meliye'nin ulu orta bu şekilde konuşmasına izin veremezdim.

"Mukaddes yine temizliğe girişti, değil mi?" diye sordum lafı değiştirmek için.

"Evet, 'ekmeği ben yoğururum sen git,' dedi ama halam anlamsız bir ısrarla benim yoğurmamı istedi," dedi somurtarak. Çaya başlamak için sıranın başına geçmeyi de ihmal etmiyordu.

Aslında halamızın bu davranışı anlamsız değildi, amacı ev işini usulüne göre öğretmekti. Biz de geçmiştik bu yollardan. Biz onunla ne yapacağız diye yeniden düşünmeden edemedim. Ben konuyu uzaklaştırmaya çalıştıkça konu yine halam oluyordu.

Pembe Halam... Babamın küçüğü, hiç evlenmemiş halamız... Babaannem ve halam zamanında tüm kısmetlere bir bahane bulup geri çevirmişlerdi. Babaannem üç yıl evvel öldüğünde en küçüklerimiz on yaşlarındaki Gül ile Gonca (ikizler) dahil halamı nasıl idare edeceğimizi kara kara düşünmüştük. Onu idare eden, dizginleyen babaannemdi.

Bundan üç sene öncesini düşündüğümde, babaannemin vefatının ardından, halam ilk zamanlar gayet usluydu. Annesini kaybetmenin ilk şokunu yaşıyor olmalıydı. Elbetteki bu bizi çok şaşırtmış, ama senenin sonunda gerçek yüzünü ortaya çıkarmakta gecikmemişti. Patavatsız, kırıcı konuşmaları ve istediğinin dışına çıkıldığı zamanki hastalanmaları... Durumunu o kadar abartıyordu ki *acile* götürmeden düzelmiyordu. Aslında, şiddetli baş ağrısı, mide bulantısı ve ardından kuru kuruya öğürmeleri ne kadar zavallı olduğunu kanıtlıyordu. Kendi üzerinden giden ilgiyi bu şekilde geri kazanmaya çalışıyordu. Bu durumuna bizler alışmıştık. Ve bu sayede hastane çalışanları bizi iyi tanıyorlardı. Asiye, sağlık meslek lisesini okuduğu dönemde hastanede staj yaparken de iyice tanınmış olduk!

"Hadi, hadi! Pembe Sultan'ı çekiştirmeyi bırak da bir an önce çayı toplamaya başla. Burayı bitiremezsek Asiye'nin dilinden kurtulamayız," dedim baştan savar gibi. Gerçekten eğer biraz daha halamı çekiştirirsek bitiremeyecektik. Bu da sevgili kardeşimin iğnelemelerinin hedefi haline geleceğiz demekti.

Yine de işi sallamaya devam edince Zeliş'in doğumuna neredeyse günler kaldığını öne sürerek teşvik etmeye çalıştım. Başarılı da olmuştum, pes edercesine işine geri dönmüştü.

Erkek kardeşimiz Harun, açık kumral, bir yetmiş boylarında, çevresine her zaman pozitif enerji veren, her durumda moralini yüksek tutan biriydi. Bizim bütün karşı çıkmalarımıza aldırmadan okulu bitirir bitirmez büyük bir aşkla sevdiği Zeliş (Zeliha) ile evlenmişti.

Bizim karşı çıkmamızın sebebi; çok genç olmalarıydı. Bu kadar genç yaşta evliliğin sorumluluğunu alabileceklerini düşünememiştik. Ama şimdi hepimizi yanıltmışlar gibi görünüyordu.

Zeliş şu an hamileliğinin son evrelerini yaşıyordu. He-

nüz on dokuz yaşındaydı. Fazla saf, esmer güzeli bir kızdı. Gencecik yaşta anne oluyordu. Harun, mevsimlik işçi olarak -babamın araya birilerini devreye sokmasıyla- çay fabrikasında çalışıyordu. Lise mezunu olarak bu zamanda iş bulması çok zordu. Babam onlara amcamın evini açmıştı. Büyük bir onarımdan sonra yerleşmelerini sağladı. Evin onarımında çoğunlukla ustaların her işine yardım etmişti.

Artık güneş iyiden iyiye kendini hissettiriyor, giydiğimiz çay pantolonları rahatsız etmeye başlıyordu.

Ayrıca güneş tepeye yükseldikçe bizim çayımız da bitiyordu.

Ben çıkarıp çıkarmamakta tereddüt ederken Meliye çığlığı bastı. "Ah, yeter artık! Piştim, içimdeki eşofman daha çok ıslandı. Şimdi buhar olup uçacağım. Sen sıkılmadın mı?" derken çay pantolonunun düğümüne uzanıyordu.

"Sıkılmaz olur muyum? Ben de şimdi onu düşünüyordum. Ama çıkarırsak da ıslak eşofmanlarla daha çok hasta olacağız. Az kaldı, şu sıradan sonra bitiyor, satma vakti de geldi zaten," deyince çay pantolonunun belde sabit kalmasına yarayan ipin düğümünü açmakta olan eli durdu. Oflayıp tekrar çay makasını eline aldı. Her ne kadar dik başlı gibi görünse de bizlerin sözünü ikiletmeme gibi güzel bir huyu vardı.

Aradan beş dakika geçmemişti "Aba?" diye seslendi. Meliye'nin sesindeki tereddüt elimdeki çay makasını bırakıp da ona bakmama neden oldu. Şüpheyle yüzüne baktım. On altı yaşın verdiği masumiyetle bana bakarken endişeli ve sıkıntılıydı.

"Efendim," dedim merakla yüzüne bakıyordum.

İri ela gözleri yuvarlak küçük yüzünde uyumsuzluk oluşturuyordu. Siyah kıvırcık saçlarını eski tülbentin altına gelişi güzel sıkıştırmıştı. Üzerine fazla özen göstermezdi. Gerçi, çevresine de pek titiz olduğunu söyleyemezdim. Paldımsızın biriydi. Döke saça iş yapardı. O işini bitirdikten sonra hafif de olsa üzerinden geçmemiz gerekirdi.

Ama şimdi kalın siyah kaşları tereddütle yukarı kalkarken yüzüme bakıyor, vereceğim tepkiden büyük endişe duyuyordu.

"Şey... Sabahtan bu yana içimi kemiren bir soru var. İstemezsen cevap verme," diye de çabucak eklemeyi ihmal etmedi. "Halam," deyince istemdışı kaşlarım çatıldı. "Bugün, babamla birazcık atıştılar." Kısa bir tereddütten sonra; "Senin yüzünden!" diye ekledi çekinerek.

"Benim yüzümden mi? Sebep?" Elimde tuttuğum çay makasının sapını daha sıkı tutmuştum. Elimden biri almak istese başaramaz, elimin ahşap çay makasının sapına yapıştığını düşünürdü.

"Halam; senin bu kadar okul okuduğun için kimsenin seninle evlenmek istemediğini söyledi. Babam da; *evlenmek isteseydi şimdiye kadar evlenirdi, okumak evlenmeye engel değil*, dedi. Ama halam; köyde herkes 'Şağzine bu kadar okudu, artık bizim uşakları beğenmez' diyorlar dedi. Asiye Ablam'ın yüksekokul okumasının hiç gereği yok, Şağzine gibi başımıza kalacak," dedi. "Aba! Ben okumayacağım. Eğer okumak evlenmemize engel ise ben okumayacağım." Meliye konuştukça benim şaşkınlık ve öfke ile ağzım açık söylediklerini algılamaya çalışıyordum.

Demek öyle, diye düşündüm öfkeyle. Demek kimse beni kıymetli oğullarına layık görmüyordu; sanki ben onları kendime layık görüyordum da, diye düşündüm. Dünya üzerinde hiç erkek kalmasa da, '*Asla Karadenizli bir erkekle*' evlenmeyecektim. Asla!

Asla buralı biri ile evlenmeyi düşünmedim, çünkü önümde benim bu kararımı almamda etkili olan çok örnek görmüştüm.

Bunları kafamdan uzaklaştırıp asıl mesele için, Meliye'ye sayıp dökmeye başladım. "Okumayacak mısın? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bunları sakın, ama sakın Emine

Anne'nin yanında söyleme, kadının yüreğine indirceksin. Kadın ne için bu kadar sıkıntılara katlanıyor sanıyorsun? Okuyun ki, kendisi gibi yük altında yıpranıp gitmeyesiniz diye. Evlenip de başın göğe mi erecek?" Meliye korku ve endişe ile yüzüme bakıyordu.

Amacım onu korkutmak değildi ama gözleri öyle demiyordu. Derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştım. Yok, olmuyordu; sakinleşemiyordum. Yine aynı öfkeyle devam ettim. "Neden herkes benim evlenmemi kafasına takmış? Evlenmeye hiç ama hiç niyetim yok!" diye çığlık çığlığa bağırırken kendimi tutamayıp çay filizlerini yolmaya başladım.

Elimde değildi, öfkemden dolayı kendimi kontrol edemiyordum. Bütün öfkemi çaydan çıkarıyor, taze filizleri ellerimle paralıyordum. Şu an karşımda halamın asık yüzünü, o kin dolu yüzünü görüyor gibi oluyordum. Onun yüzünü, onun asık yüzünü dağıtır gibi çayları yolmak yetmemiş kendi kendime söylenmeye devam ediyordum. "Bir kadın, bir erkek olmadan kendi ayakları üzerinde duramaz mı? Örümcek kafalı kadınların paslı düşünceleri yüzünden bütün bunlar! Kendilerine güvenleri olmadığı için, kendi ayakları üzerinde durmak isteyene de bu şekilde çamur atmaya çalışıyorlar. Hele bir eve gideyim, Pembe Sultan'dan bunun hesabını soracağım."

"Ne olur aba, bir şey söyleme! Yoksa benim söylediğimi anlayacak. Artık onun dilinden hiç kurtulamam."

"Merak etme, ben konuyu açmadan kendisi açacak," dedim emin bir sesle. Ve ağzının payını da verecektim. Çay makasını tekrar elime alıp işime devam ettim. Öfkeyle sıkılı dişlerimin arasında düşünüyordum: 'Demek bunca zaman benim evlenmemem ona dert olmuştu da haberim yoktu. Onun derdinin asıl nedeni benim bir an önce evlenip tekrar eski boyunduruğunu devam ettirmekti.'

Mukaddes ve ben ona bu fırsatı vermediğimizden, bizi

başından göndermenin derdine düşmüştü. 'Yakındır, Mukaddes için de bir kulp bulacaktır,' diye düşündüm.

Gerçi beni pek sevmez, bunu her fırsatta göstermekten de kaçınmazdı. Ama şimdi bu durum çok farklıydı. İlk defa açık bir şekilde benim için bu yorumları yapıyordu ve bunları duyup duymamam onun için bir şey ifade etmiyordu.

Beni sevmemesinin altında yatan asıl neden; annemdi. Anneme olan kini yüzünden ben ve Asiye payımıza düşen nefreti almıştık.

Annem evlenir evlenmez hemen bana hamile kaldığı içindi bütün bunlar. Anlatılanlara göre annem doğuma kadar tarladaymış ve lohusalığını yaşayamadan yine tarlaya gitmek zorunda kalmış. Bunları babaannemin eltisi Eze (Zeliha) Babaanne anlattığında halama olan öfkem ve kırgınlığım bin kat daha artmıştı.

Gelinin yapması gereken tüm işler; çayı toplamak, odunu taşımak, ağıldaki hayvanın yemi, suyu, gübresi... halama kalmıştı.

Ben doğduğum zaman annem normal olarak bütün bu işleri yapamaz hale gelmişti. Bütün bunları kendisi yapmak zorunda kaldığı için sorumlu olarak beni görmüştü. Ben doğduğumda hiç yüzüme bakmamış, ne kadar ağlasam da avutmak için bile beni kucaklamamış. Ağladığımı duyduğu zaman kucaklamamanın bahanesi de ağlasın, ağlasın, ciğerleri gelişir demek oluyormuş.

Harun doğduğunda ise neredeyse *zil çalıp* oynayacakmış. Tabii ki bunları annemi kızdırmak için yapıyormuş. Harun'u bebekliğinden itibaren hep koynunda uyutur, anneme bakımı için fırsat vermezmiş. Asiye de halamın sevgisizliğinden nasibini almıştı. Yani kız çocuklarına karşı anlamsız bir nefreti vardı. Kendisi de bir kadın olmasına rağmen!

Annemi sevmediğini her davranışıyla belli etmesine rağmen annem vefat ettiğinde feryat figan ciyaklaması bütün

köylünün dikkatini çektiği gibi, sekiz yaşında küçük bir kız olmama rağmen benim de dikkatimden kaçmamıştı. Her fırsatta annemi üzen bu kadının dövünmesi bana garip gelmişti. Abartılı ağıtlar dökmesi, kendini yerden yere atması, ayılıp bayılması... Tabii ki kimseyi kandıramamıştı. Beni bile!

Halamın babamıza anlattığı bahanelerin nedenini çok iyi biliyordum. Benim inat edip sınavı kazanacağımı ve bir işte çalışacağımı biliyordu. Bunu bize yakıştıramıyordu. Bizlerden birinin başarısını çekemiyordu. Kendi kanından dahi olsa bu böyleydi. Babamın benim çalışmama karşı çıkmasını bekliyordu. Bilmiyordu ki babam asla beni kırmak istemez, benim onu kırmak istemediğim gibi.

Büyük öfke tetiklemesiyle, düşündüğümüzden de erken bitmişti bahçe. Çayları Meliye ile bohçalayıp teleferiğe yükledik. Meliye, hiç ses çıkarmadan bana yardım ediyor olsa da arada bana bakıp ne kadar sinirli olduğumu tartmaya çalışıyordu. Teleferiğin kalın halatına iletişim etkili olsun diye kalın bir odun parçasıyla vurup yüklediğimizi Asiye'ye işaret ettim.

Teleferik, yöredeki taşıma yönünden bizlerin en büyük yardımcısı. Mümkün olduğu kadar bahçelerin ortasına zemine yakın şekilde kurulurdu ki, teleferiğin geçtiği yerlerden yük rahatlıkla koyulabilsin. Derin vadilerin üzerine de teleferikler kurulmuyor değildi. Uzak bahçelerin çayları veya odunları bu yolla evlere geliyordu.

Eskiden, yirmi yıl evvel, yani teleferik kurulmadan önce hep sırtımızla taşırdık. Ben o kadar sırtımda yük taşımamıştım ama benden öncekiler, özellikle anneler, bu yüklerin altında çok eziyetler çekmişlerdi.

Buradaki tüm kadınlar eziyet çekmeden kadın olamazlardı. Buralarda kadın demek; kahır ve çile çekmek demekti. Yorgun da olsan, hasta da olsan iş beklemezdi. Doğum zamanı gelen kadın elinden gelse doğum vaktini de el ayak çekildiği zaman yapayım diye bakardı.

Bu bahçedeki teleferik, alım evinin önüne kadar gidiyordu. Çay bohçalarını karşıdan Asiye alacaktı. Uzaktan da olsa Asiye'yi teleferik ayağının dibinde görüyordum, bizi bekliyordu. Asiye, çay bohçasını koyduktan sonra işaretimle teleferiğin motorunu çalıştırıp çayı çekmeye başladı.

Dört metrekarelik un çuvallarından bozma çay bezlerinin içine, çuvallara biçtiğimiz çayları boşaltır, çaprazlama olarak tüm kuvvetimizi kullanarak bohça bağlar gibi bağlayıp düğüm atardık. Bağlanmış durumdaki bu çaylara çay bohçaları diyorduk.

Bizim şu an iki bohça çayımız vardı ve her biri elli kilodan fazlaydı. Bu yüzden Asiye teleferiği çekerken büyük dikkat gösteriyordu. Mesafe uzun olduğu için beş yüz metre arayla yoklama kurmuştuk ve teleferiğin kasası bu yoklamalardan geçerken daha bir özen gösteriyordu; yoklama da motorun hızını azaltıyordu. Ben de büyük bir dikkatle Asiye'nin çekmekte olduğu bohçaları takip ediyordum. Yoklamadan geçerken sarsıntıyla düşerse bulabilmem kolay olsun diye.

Çay bohçaları ilk yoklamadan geçtiğinde Meliye'ye dönüp baktım. Ben teleferikle meşgulken onun da çay biçtiğimiz torbayla makasları toplamasını bekledim. Ama Meliye beni izliyordu.

Meliye'nin endişeyle beni izliyor olması içimden gülmeme neden oldu. Tekrar teleferiğe kontrol amaçlı baktıktan sonra gülümseyerek Meliye'ye döndüm. "Endişelenmeyi bırak artık, ben iyiyim," dedim.

Yüzü tereddütle aydınlanırken elimi tuttu. "Aba? Ne olur üzülme, sen böyle üzülünce ben de üzülüyorum. Biliyorsun, seni anam kadar severim. Pembe Sultan ne derse desin takma. Hatta takmayalım! Ayrıca, öyle düşündüğüm için de özür dilerim. Halama inat, okuyacağım... Senin gibi, Asiye Abam gibi..." uzanıp kendime çektim, sıkıca sarıldım.

"Benim öfkelendiğim sen değilsin, canım. O örümcek

kafalı, kıskanç Pembe Sultan'a bütün öfkem. Senin aklını da karıştırmaya çalışıyor." Derin bir nefes alıp ondan uzaklaştım. "Şu çayları da satalım, öğle yemeğini yedikten sonra Zeliş'in çayını biçmeye gideriz," dedim, amacım onu konudan uzaklaştırmaktı. Ve hemen unutup başıyla söylediğimi onayladı. Ya da unutur gibi yaptı.

Güneş tam tepeye gelmişti, birazdan öğle ezanı okunacaktı. Sabah hava her an yağacak gibi kararmışken, şimdi sabahı yalanlarcasına güneş tüm gücünü gösteriyordu. Temmuz ayının sonlarındaydık. Bu ay da yağmur hiç ara vermeden yağdı. Müthiş derecede de nem vardı. Hiçbir iş yapmasan da olduğun yerde terlerdin. Biz şu an müthiş bir güç sarf ederken sucuktan bir farkımız yoktu. Buralarda herkes bu aya çürük ayı der, devamlı nem ve yağmurundan dolayı.

Apso* köyümüz, Pazar ilçesinden on bir kilometre içeride, içinden Hemşin deresinin geçtiği şirin ve dağınık, dışarıdan gelen insanlar için hayranlık uyandıracak büyük bir köydür. Cumhuriyet'ten önce Apso diye bilinen köyün ismi Cumhuriyet'ten sonra Suçatı olarak değiştirildi. Arazi koşullarından dolayı; evler dağınık bir düzen içerisinde herkesin kendi sahip olduğu araziler üzerine kurulmuştur. Bu yüzden bazı evler dakikaları alan yürüme mesafesinde birbirlerinden uzaktadırlar.

Köy; Hemşin deresinden, yöre ismi Akurluk tepesine** doğru meyilli arazi üzerine yayılmıştır. Bu dağınık Suçatı köyünde elbette küçük küçük düzlükler de mevcut.

Her yol engebeli ve dik yokuşlardan oluşuyor. Köyümüzü ikiye ayıran dereden, iki tane tarihi kemer köprü, bir tane de araçların geçebileceği günümüz köprüsü bulunuyor.

Sözde geçim kaynağımız çay. Ama içine diktiğimiz meyve ağaçları verimi azaltıyor. Kaliteli çay nasıl yetişir, hangi kalite

*Suçatı köyü
**Köroğlu dağı

de çay nasıl alınır iyi öğrenmiştim. Özellikle organik tarım konusunda çok hassastım.

Devlet yetkilileri, artık toprağımızın imdat isteyen sesini duydu ve organik tarımla ilgili ilk adımları attılar. Yakında bizim köyde de organik tarım yapılabilecek. Bunun için şimdiden heyecan duyuyordum.

Ama gelgelelim halamıza bunu bir türlü anlatamıyorduk. Organik tarım için; *devlet babanın bizi düşünmediğini, olmayan kazancımızın peşinde olduğunu* iddia etmeye başladı. Tabii ki bunu sadece halam düşünmüyordu, herkes kaygılıydı.

Halam çayların içindeki ağaçları keselim dediğimde evde neredeyse üçüncü dünya savaşı çıkmıştı. '*Nerden meyve koparmayı düşünüyor muşuz, onları rahmetli anasıyla babası dikmiş. O sebepten onlara dokunamazmışız. İstiyorsak dağdaki arazinin ağaçlarını kesip oralara* çay *tarlası açabilirmişiz, kendi istediğimiz gibi*!' o incecik sesiyle kulaklarımızın zarını patlatana kadar konuşmuştu. Her şekilde bencildi. Biz meyve ağaçlarının kökünü kaldıralım dememiştik ki! Gerekirse bahçenin etrafına meyve ağaçlarını yeniden dikebilirdik. Hatta yeni ağaçların daha güzel ve kaliteli meyve vereceğine emindim. Çayın içindeki ağaçlar yaşlı ağaçlardı, artık iyi ve kaliteli meyve vermiyorlardı.

Nereye gidersen git, ya yukarı çıkacaktın, ya da aşağı inecektin. Yollarımız patika. Değil bir atın yürümesi, yeri geldiğinde bizler bile yürümekte zorlanıyorduk. Şimdi Meliye ile beraber son bohçayı da gönderdikten sonra eve doğru inmeye başlamıştık. Çayları Asiye ile babam birlikte satacaklardı.

Önde ben, arkada Meliye yorgun adımlarla eve inerken Pembe Hala'nın bostanda gezindiğini fark ettik. Kendi kendine konuşup duruyordu. Burada kendi kendine konuşana '*perileri ile konuşuyor*' deniyordu. Perilerine yine bizi şikâyet ediyor, diye düşündüm.

"Ne oldu hala, yine ne canını sıktı," dedim dalga geçerek.

Az önce Meliye'nin anlattıklarından dolayı sesimdeki alayı gizleme gereği duymamıştım.

Baş aşağı eğilmiş dirseklerini dizlerine dayamış taze soğan çekiyordu. Sutolya* yaprakları ve marul yapraklarını koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Anlaşılan akşama sebzeli hamsi yapacaktı. Benim sesime dönerken istifini hiç bozmamış, baş aşağı eğrilmiş halde bize baktı.

Ters sesle cevap verirken yüzünü de olabildiğince asmıştı. "Aciktum," derken Karadeniz Lazcası'nın Türkçeye çevrilmiş en kötü şivesini kullanıyordu. "Bu saat oldu, gelemediniz. Meliye'ye gelirken taze soğan çek demiştim. Gelmeyince başımın çaresine bakayım diye gelip ben çekeyim dedim. Şimdi yine terleyeceğim, yine başım tutacak. Güya ev, kız yeğenden geçilmiyor, ama bize bir faydası yok ki," diye bir solukta sızlandı.

Meliye'ye döndüm, ellerini iki yana açıp gözlerini devirdi, '*delireceğim*' diye dudaklarını oynattı.

"Beş dakika daha beklesen ne çıkardı. Biz geliyorduk zaten, bir zahmet kafanı pencereden çıkarıp bizden yana uzatsan, teleferikle çay indirdiğimizi de görecektin, *halacığım*." Sırtı bize dönükken, hafifçe kafasını çevirip bana ters ifadeyle baktı, sonra yine soğanlarına döndü. Başka bir cevap alamayacağımı anlayınca yürümeye devam ettim. Başka bir cevap duymak da istemiyordum. Meliye de ardımdan geliyordu.

Kardeşim kolumdan asılıp kendisine bakmam için zorladı. Bakışlarıyla patika yoldan, sırtında çay bohçasıyla gelen komşunun oğlu İsmail'i gösteriyordu.

Ağır yükün altında yüzü terden yıkanmış gibiydi. Üstündeki eski solmuş tişörtü ve çayın lekeleriyle gerçek rengi kaybolmuş kot pantolonuyla perişan görünüyordu.

Onu o halde görmemizin utancıyla çekinerek özür diler gibi yüzümüze baktı. O bu durumundan utanıyordu. 'İnanı-

* Pazı yaprağı

lır gibi değil!' diye içimden geçirirken annesini hemen arkasında fark ettim.

Kadının iki oğlu vardı ve hiç kızı olmamıştı. Bu, burada yaşayan tüm kadınlar için çok kötü bir durumdu. Kadın zaten bütün işlere bölünmüş, oğullarından sadece çay toplamaya ve taşımaya yardım istiyordu ve görülüyordu ki oğulları bu durumlarından utanıyorlardı.

Çalışmak, hele ki kendi işinde çalışmak utanılacak bir şey değildi. Bu sebepten köyümüzde göç bir hayli fazlalaşmıştı. Bu sadece bizim köye mahsus bir durum değildi, tüm Karadeniz bölgesi aynı sancıdan kıvranıyordu.

İsmail ile aynı üniversiteye gitmiştik, benim gibi o da çay eksperi olacaktı. Tıpkı benim gibi sınav sonucunu bekliyordu. Anladığım kadarıyla bana karşı da boş değildi. Onu çalışırken görmem bana karşı ezik hissetmesine neden olmuştu, sanırım bu yüzden utanmıştı. Onun bu tavrı öfkelenmeme neden olmuştu. Onun bana karşı hissettiği duyguları ben ona karşı hissetmiyordum. Gerçi bugüne kadar hiçbir erkekten etkilendiğimi hatırlamıyordum. Sanırım halamın deyimiyle gerçek anlamda ben bir *umutsuz vakaydım*.

"Bitti mi Saniye Yenge?" dedim kadına gülümseyerek. Kadının sırtında da yük vardı, hem soluklanmak hem de benimle konuşmak için arkasındaki hendeğe yükünü dayadı. İsmail durup durmamak arasında kısa bir tereddüt yaşadı, sonra yürüyüp gitti. Durmasının abes kaçacağını düşünmüş olmalıydı, kadın sohbetine eşlik etmek buralarda pek hoş bakılmazdı. Kadınlarla konuşmayı da sevmezlerdi buradaki erkekler.

"Bitti kızım, çok şükür. Sizin de bitti galiba?" derken arkamızdaki bahçeye bakıp sormuştu. Sesi yorgun geliyordu. Pazar ilçesi ve köylerinde herkes Lazca bilir ama pek konuşmazlardı. Genelde yaşlılar konuşurdu. Ben de biliyor ama konuşmuyordum. Şimdi Saniye Yenge benimle konuşurken

Türkçe konuşuyordu ama doğal olarak Türkçesi bozuktu.

"Evet, bitti."

"İyi, iyi. Bu sene bu muşambaların içinde piştik. Romatizmadan yamulup gideceğiz."

"Eee, ne yapacaksın, geçim kaynağımız bu!"

"Sen bir iş bulursan kurtulursun buralardan. Aklın varsa okumamış alma, yoksa bizim gibi bu bahçelerde çürüyüp gideceksin." Kadının bu samimi önerisi karşısında elimde olmadan gülümsedim. İyi niyetli sözlerinden dolayı bu kadını sevdiğimi bir kez daha fark ettim. Kesinlikle içinde kötülük olmayan biriydi. Kimsenin canının yanmasını, kimsenin üzülmesini istemezdi.

"Umarım dediğiniz gibi olur. *Kaçan kurtulur* desene! Bizim teleferiğe indir, Saniye Yenge. Aşağıya kadar taşıma."

"Ben de onu soracaktım, indirebilir miyiz diye. İnşallah halan bostanda değildir. Şimdi bir şey söyleyecek, kaldıramayacağım."

"Halam bostanda, ama sen onu duymazdan gel," dedim. Herkesin kendi bahçesinde teleferik kurma gibi bir lüksü olmazdı. Bazen halam gibi cimri insanlarla da karşılaşabiliyorduk. Şimdi de Saniye Yenge bunun ezikliğini yaşıyordu. Benim onayımı aldığı için de şimdi içi rahattı.

Kadın tekrar yükünü sırtlarken "Sağ olasın!" dedi ve oğlunun gittiği yoldan yürüdü.

Meliye, Saniye Yenge'nin sesini duyamayacağı kadar uzaklaştığına emin olduktan sonra, "İsmail Abi'nin sen de gözü var galiba. Sevdalanmış mı ne?" dedi, gülmemek için kendini zor tutarak.

Sevdalık, diğer karşılığı, aşk! Aşk ne demekti ki, kimler neden âşık olurlardı? Buralarda *aşk* diye bir şey yoktu. Buralarda sevdalanmak diye bir gerçek vardı. Ergenliğe giren hemen herkes bu sevdalık denen illete yakalanırdı. Çok şükür ki ben bu vebaya hiç yakalanmamıştım. Şükür diyorum; çünkü sev-

dalanan arkadaşlarımın sonlarının masallardaki gibi sonuçlanmadığını görmüştüm. En başta annem ile babam... Onlar her ne kadar kavuştuklarını düşünmüş olsalar da ölüm onları ayırmıştı. İşte bu yüzden hiçbir zaman duygularımla hareket etmemiştim, daima mantığımla düşünmeye çalışıyordum. Mantığınla hareket etmek her zaman en doğrusuydu. Canın yanmazdı, yansa bile, bilirdin sebebini.

Bir evin hayat kaynağı çocuk sesidir. Bizim hayat kaynağımız da ikiz kardeşlerimizdi.

Eve vardığımızda on yaşındaki ikizler evin avlusunda oynuyorlardı. Beşinci sınıfa en iyi derece ile geçtikleri için tatillerinde herhangi bir kısıtlama yoktu. Şimdi de kendi aralarında kurdukları evcilik oyununu oynuyorlardı. Sanki bu oyun onların ileriki yaşamlarının birer alıştırmasıydı... Umarım öyle olmazdı.

İkizler bizi görünce heyecanla belimize sarıldılar. "Ne bu coşku çocuklar, özlediniz mi bizi," diye sorduğumda ikisi de bir ağızdan. "Evet," diye bağırdılar.

Bir hafta sonra kızların dayısı evleniyordu. Yarından sonra Kuzika* köyüne gideceklerdi.

Kına gecesine büyük bir ihtimalle biz de gidecektik. Pembe Sultan bir arıza çıkarmazsa, diye düşündüm bezgince.

Gidemediğim bundan önceki düğün aklıma geldi. Yiğit'in ailesi annemin akrabası, aynı zamanda komşumuz Seher Yenge'nin de kuzeniydi. Çok ender olan otantik düğüne gitme şansını halamızın hastalanması sebebiyle kaybetmiştik. Ailemizi temsilen sadece Mukaddes'le babam gidebilmişti. İstanbullu gelin Güneş ile dillere destan yakışıklılığıyla bilinen Yiğit'in düğününü Muko anlata anlata bitiremiyordu. Yiğit'in Lazca maniyle geline hitabının görülmeye değer ender anlardan biri olduğunu anlatmıştı.

*Elmalık

Evet. Yiğit'in namını iyi bilirdim. Eskiden, bazı düğünlerde karşılıklı atıştığımız olmuştu. Her ne kadar ondan çok küçük olsam da beni ciddiye alıp karşılık verirdi. Ben de en az onun kadar bu konuda marifetli olduğumu düşünürdüm. Boyumdan dolayı bana hep 'lobia xoşka'* derdi.

Avlunun kenarındaki büyük kiraz ağacının altına, babamın tahtadan yaptığı banka yorgun bir şekilde kendimi bıraktım. Mutluluk çığlıklarıyla bağıran kardeşlerimi seyretmeye başladım. Onların bu enerjisi eninde sonunda beni de kuşatacaktı. On dakika soluklanmak bize tüm gün dinlenmiş gibi iyi gelirdi. Sanırım buraların havası, suyu bizlere ilaçtı.

Meliye şimdiden horon oynamaya, sevinç şarkıları söylemeye başlamıştı. Düğün aklına gelince bütün yorgunluğunu unutmuştu.

Asiye gülümseyerek onları izlerken, boş çay sergileriyle göründü. Yeşil renkteki tülbendi başından düşmek üzereydi. Düz sarı saçları lastik tokadan kurtulmuş yüzüne düşmüştü. Yeşil gözleri yorgunluktan canlılığını kaybetmiş, terden yüzü yapış yapıştı. Ama güzelliğinden yine de hiçbir şey kaybetmemişti.

Gelip yanıma kendini bıraktı. "Öldüm yorgunluktan! Sanki belimi ikiye ayrılmış gibi hissediyorum. Kesilmiş çay bir de üstüne üstlük içinde mısır kazılmış. Boynum, kollarım, yüzüm, her yerimi mısırın yaprakları kesti. Pembe Sultan!" diye seslendi ardından öfkeyle.

"Evde değil, boşuna nefesini tüketme," dedim yorgun sesle.

"Kesilmiş çayın içine bir şey ekmeyecektik hani! Gel bunu Pembe Sultan'a anlat. Oraya onu sokmak lazım, ama nerede?" canının çok yandığı belliydi. Yedi yılda bir, daha iyi verim için, çaylar zeminden yirmi santim yüksekten budanırdı. Halamız da bu verime engel olabilecek her tarım ürününü

*Fasulye sırığı okunuşu (lobya hoşka)

budanmış çayların arasına ektirirdi. Tabii ki tarım ürününün gölgesinden dolayı bu verim verimsizliğe dönerdi. Asiye de şimdi içine ekilen mısır yapraklarının kesiklerine kızarken son derece haklıydı.

Beyaz sabun köpüğü gibi bir teni vardı. Ufacık zorlamada teni hemen kızarıyordu. Anneme çok benziyordu. Ben ve Harun babama benziyorduk. Buğday ten, kahverengi gözler, koyu kumral saçlar... Babam kısa boyluydu. Biz üçümüz de teyzemle dayıma çekmiştik. Bir yetmiş boyum vardı. Asiye benden iki üç santim daha uzundu. Halamın deyimiyle *katır* cinsiydik. Bu sözüyle iltifat değil, hakaret ediyordu. İkizlerin çığlığı ile düşüncelerimden sıyrıldım.

"Babam ile annem celiyiii!" diye bağırıyorlardı. Normalde düzgün Türkçe ile konuşsalar da arada böyle kaçırıyorlardı, gerçi bunu ben de yapıyordum. Rize merkeze ya da bir bankaya gittiğimde mümkün olduğu kadar konuşmama özen gösterirdim. Ancak yabancı biri beni hemen fark edebilirdi; aksanımdan!

Babamlar da avluya gelince yanımıza çöktüler. Babam ellisini yeni geçmişti. Hem kısa boylu hem de çok zayıftı. Bildim bileli böyle zayıftı. Saçları hiç dökülmemiş ama kırlar düşmüştü. Çok çelimsiz gibi durmasına rağmen, elinden gelmeyen iş yoktu.

Emine Anne, otuz sekiz yaşında ama ellisinde gibi görünen, babamın boylarında hafif kilolu bir kadındı. İlk evlendiğinde yirmi dört yaşında çok zayıf ve güzel bir kadındı. Ama hayat şartları ondan da pek çok şeyi alıp götürmüştü.

Aslında asıl eziyeti halamdan görüyordu. Hepimiz mümkün olduğu kadar onu, halamın sivri dilinden korumaya çalışıyorduk. En azından bunu hak ediyor diye düşünüyorduk. İyi biriydi ve bizi kendi çocuklarından hiç ayırmamıştı.

Yeni gelin olduğu ilk günler her ne kadar bize acımış olsa da, zamanla sevip bağrına basmıştı. En küçüğümüz Asiye, annemi özlediğini gizleyemediği için çoğu gece ağlardı. O

gecelerde Emine Anne onu koynuna alır, uyutur, sonra da yanıma yatırırdı.

Annemle babam genç yaşta birbirlerini severek evlenmişler. Evlendiklerinde annem on sekiz, babam ise otuz bir yaşındaymış. Annemin ailesi ilk önce karşı çıksalar da annemin inadına, babamın ısrarcılığına daha fazla dayanamadıkları için boyun eğmişler.

Halamın bizlere anlattığı ise bambaşkaydı; anneannemlerin asıl korkularının, annemi vermezlerse kaçacağıydı.

Dedem, ben daha doğmadan ölmüş, anneannem de birkaç yıl evvel ölmüştü. Annemin büyüğü Âdem Dayım, annemin küçüğü Binnaz Teyzem vardı. Teyzem İstanbul'da bir doktorla evlenmişti. Eşi de Karadenizliydi. Daha doğrusu eşinin ailesi yıllar evvel oraya göçmüştü.

Herbirimizin ayrı ayrı konuşmasından çıkan uğultuyu Mukaddes'in sesi bastırdı.

"Yemek hazır!" Hepimiz yorgun adımlarla avludaki çeşmede ellerimizi yıkayıp eve girdik. Mutfaktaki büyük yemek masasına oturduk. Pembe Halamız sofrada bizi bekliyordu. Sanırım arkadan girmişti eve. Çünkü geldiğini görmemiştim. *'Tabii ki suratı yine asık!'* diye düşündüm. Mukaddes'in harika yemekleri onun asık suratını gölgeliyordu. Ayrıca yorgunluk ve açlıktan onun suratını görecek halim de yoktu.

Kardeşim Mukaddes, amcam öldüğünde onu terk edip giden ve tekrar evlenen annesinin yanına gitmemiş, bizimle kalmıştı. Aynı yaştaydık. Mukaddes ile birlikte yatıp, birlikte kalkardık. O bizim kardeşimizdi. Mukaddes dört yıllık bir üniversite kazandığı için, öğrenimi devam ediyordu. Trabzon'da, yurtta kalıyordu. Halam ona karşı çıkamamıştı, çünkü amcamın vasiyeti bu doğrultudaydı. Her ne olursa olsun, kimse engel olmayacak, karışmayacaktı.

Amcam kardeşler arasında tek okuyan çocuktu ve ölene kadar da öğretmenlik gibi asil bir mesleği sürdürmüştü.

Şu anda da Mukaddes Eczacılık Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisiydi, okulunun bitmesine de iki yılı kalmıştı. Köyümüz beş mahalleden oluşuyordu; bizim mahalle Apsoaltı,* Mahalle olarak Hazine Boğazı, Cami Kapı, İskele, Sırt Mahalle ve Semtet'dir. Üst mahalle Cami kapı, Cami kapıdan sonra Hazine mahallesi, en yukarıda yani dağın üst eteklerindeki mahalle Lomanlar,** Zanat*** köyüne geçilen yolun üzerindeki Semtet mahallesi**** de beşinci mahalle oluyordu. Dayımın evi Cami kapı mahallesindeydi.

Masada hepimizin yeri belliydi, bir köşede babam, karşı köşede de halam otururdu. Evde söz hakkı her zaman babamda görünse de son sözü her zaman halam söylerdi; Tabii ki yakın zamanda bu değişti.

İkizler masada hiç durmadan didişip duruyorlardı. Şimdi herkes gün içinde yaşadıklarını anlatıp dururken, ikizler 'Hangimizin elbisesi daha güzel olacak!' diye tartışıp duruyorlardı. Öte yandan Asiye ile Meliye de onlardan farklı bir konudan konuşmuyorlardı, tek farkları tartışarak değil neşeyle anlatmalarıydı.

Biz ise öğleden sonra kardeşimizin kalan son bahçesinin çayını toplamak için plan yapıyorduk. Ağıldaki hayvanların akşam için yemi olmadığından babam, önce ıhlamur budayacaktı. Çay zamanı ağıldaki hayvanların yemi konusunda sıkıntı yaşardık. Mukaddes de bizimle gelecekti. Harun çay fabrikasında gündüz vardiyasında çalışıyor, Zeliş de doğumu yaklaştığı için bahçeye giremiyordu.

Öğleden sonra hep birlikte çay bahçesine girersek bitirebileceğimizi düşünüyorduk. Tarla biraz uzaktı, teleferikte olmadığı için topladığımız çayı babamın kamyoneti ile geti-

*İskele mahallesi
**Sırt mahalle
***Derinsu köyü
****Orta mahalle

recektik alım evine. Biz bunları konuşurken incecik sesi ile konuşmanın arasına girdi Pembe Halam.

"Gelinin yengesini da çağırsanız ya, siz akşama kadar yetiştiremeyeceksiniz."

"Hiç gereği yok, daha onların çayı bitmedi, yardım istememiz ayıp olur," dedi babam sinirle. Haklıydı, onların daha birkaç günlük çayları varken yardım istememiz yakışı kalmazdı.

"Kızları değil mi? Yardım edecekler tabii ki, sizin da işleriniz daha duriyii. Şimdi Emine de babasının evine gidecek, işler hepten kalacak!" dedi anlamsız ısrarını sürdürerek.

"Emine'nin babasının evine gitmesi işleri aksatmayacak," dedi babam, sakinliğini korumaya çalışarak. "Herkes kendi işini iyi biliyii, kimse kimsenin işine karışmasına da gerek yok," derken işimize karışma der gibi konuyu kapattı.

'*Göreceğiz*' diye kendi kendine mırıldandı halam. İçimden 'Allah'ım' derken kendimi zor tuttum. Nasıl bir karaktere sahipti, her zaman en son sözü kendisi söyleyecekti. Yenemediğini anladığı zaman da kendi kendine konuşurdu. Şu anda yaptığı gibi mırıldanırdı.

Yine hepimiz onu duymazdan geldik. Onu sofrada yok sayarak yemeğimizle ilgilendik. Bu onu daha da öfkelendirdi. Sonuç olarak hepimiz için keyifsiz bir yemekti.

2. Bölüm

Önceliklerimiz

Elbette ki önceliğimiz, vakti geçmeden bahçeden alınması gereken çay hasadıydı.

Çabucak yemeklerimizi bitirdikten sonra, biz kızlar; ikizler hariç, Zeliş'in bahçesinin yolunu tuttuk. Emine Anne sofrayı toplayıp, namazını kılıp öyle yanımıza gelecekti. Bizler gülüşerek neşe içinde önce, Harun'un evine gidip çay bohçalarını aldık.

Zeliş avluda oturmuş bebeği için son hazırlıklarını yapıyordu. Erkek bebek bekliyorlardı. Daha şimdiden yeğenimiz gelecek diye hepimizi bir heyecan sarmıştı. Doğum her an gerçekleşebilirdi, hamileliğinin son günlerini yaşıyordu Zeliş. Küçücük bedeninde karnı kocamandı. Ufacık yüzü çillerle dolmuştu.

Normalde açık kumral ve ipek gibi bir teni vardı Zeliş'in. Kardeşimin hakkı vardı, küçücük yüzünde kocaman kara gözleriyle çok güzel bir kızdı. Eğer hemen evlenmeselerdi kızı bir başkasıyla evlendireceklerdi. Bu da Harun için yıkım olurdu.

Harun iri yarı, geniş omuzlu, uzun bir adamdı. Zeliş de tam tersi, minyon tipli biriydi. Yan yana durduklarında *nokta ile virgül* ikilisi gibi görünürlerdi.

Trafik kazasında amcamızın zamansız ölümüne hepimiz çok üzülmüştük. Her ne kadar takdiri ilahi diye düşünülse de Mukaddes'in bunu anlayabilmesi ve atlatabilmesi uzun zamanını almıştı.

Araziler haklarına devredilmemişti, bu sebepten Harun'un arazisi de tam olarak ortaya çıkmamıştı. Sadece, hak sahiplerini bulana kadar, onun geçimini sağlayacak kadar bir yer verilmişti.

Birlikten kuvvet doğar, sözünü yerine getirdik. Biz daha birer yük yapmadan Emine Anne imdadımıza yetişti. Akşama bir buçuk saat vardı ve biz koca bahçeyi bitirmiştik! Babam da son sıraları biçerken gelmiş ufaktan yardım ediyordu.

Buraya gelmeden koca bir ıhlamur ağacını budamış, onları toplamış, biraz köyün kahvesinde soluklandıktan sonra yanımıza gelmişti.

Şimdi hep birlikte çayları bohçalayıp kamyonete yüklüyorduk. Her bir bohça elli kilodan aşağı olmazdı. Ve biz yaklaşık on beş bohça biçmiştik. Sabah biçtiklerimizi de eklersek yirmi bohça çay demekti. Gün içinde takriben bir tonu geçkin çay biçmiştik. Harun'un bahçesindeki çayları yarın satacaktık ve her bir bohçadan onar kilo fire verecekti. Bu yüzden biçtiğimiz anda satmayı tercih ediyorduk.

Babam ile Meliye aracın üstünde, ben ve Mukaddes yerde büyük bir kuvvet harcayarak çay bohçalarını kamyonete atıyorduk. Asiye ile Emine Anne ise bohçaları bağlıyorlardı.

Asiye asla kendini zorlamazdı. İçimizde en fazla kendine bakan oydu. Bahçeye de gitse, süsünü asla ihmal etmezdi. Her gününe farklı tülbent takardı. Sarı perçemlerini tülbendin kenarından sarkıtırken olduğundan daha da çekici olurdu. Yeşil gözleri ışıldayarak çevresine bakarken köyün erkeklerinin eli ayağı birbirine dolanırdı.

Ben onun kadar çekici değildim ve olmak için de bir çaba

sarf etmezdim. O günkü ruh halim nasılsa öyle giyinirdim. Şu anda da iş elbiselerinin en solmuş, en yıpranmış olanları vardı üzerimde. Başıma da solmuş eski bir tülbent bağlamıştım. Burada herkes, özellikle yeni nesil bahçe ya da çay toplama işinde mutlaka tülbent takma ihtiyacı hissederdik. Yaşlılarımızın zaten tümü kapalıydılar.

Ailemiz başımızı kapatmamız konusunda asla baskıcı olmamışlardı. Ama açık giyinmemizi hoş karşılamazlardı.

Çayların tamamını kamyonete yükledik. Emine Anne, Asiye ve Mukaddes öne, babamın yanına, Meliye ve ben kamyonetin arkasına, bohçaların üzerine oturduk.

Kamyonet, köyün toprak yolunda yavaşça ilerlerken başımdaki tülbendi sıyırıp avcumun içinde sıkıştırdım. Akşam melteminin uzun koyu kumral saçlarımın arasından geçerken bana hissettirdiği özgürlük duygusuyla gülümsedim. Gözlerimi kapattım, taze çay kokusuyla yanından geçtiğimiz fındık ağaçlarının kokusu beni mest ediyordu. Meliye, yöremizin yetiştirdiği sanatçılardan Gökhan Birben'in *Alacalı kuş'u* mırıldanıyordu. Bu ara bu türküyü diline dolamıştı. Bugünkü muhabbetimize manidar şekilde dokunuyordu.

Babamın kamyoneti köye girerken yavaşladı, neden durdu diye gözlerimi araladım. Bizim köyden asfalt yola geçen köprüye doğru yabancı lüks bir aracın dönüş yaptığını gördüm. Babam, misafirperverlik göstererek geçiş üstünlüğünü karşıdan gelen araca bırakmıştı. Aracın camları film camla kaplıydı ve içindekileri görememiştim, işte bu yüzden araba dikkatimi çekmişti. Böyle arabalar buralarda pek bulunmazdı. Asfalt yola dönen aracın içindeki sürücüyü net görememiştim ama bize baktığına emindim.

Bu aracın kime gelmiş olabileceğini merak ettim. Lomanlara gelse bizim buradan inmez, Kuzika'dan inerdi. Kesinlikle ya Cami kapıdan ya da Zanat' tan geliyordu.

Araç köprünün ortasına varsa da merakımı bastırıp işime

odaklanmaya çalıştım. Babamı çayları alım evinin önüne bırakmamız konusunda uyarmalıyım, diye düşündüm. Arabanın güzelliği aklımı almıştı. Ayaklarımı kamyonetin kenarlarına dayadım. Kendimi iyice destekledikten sonra yana doğru uzanıp babama seslendim.

"Baba?" Babam bana dönmeden cevap verirken arabanın motorunun sesinde sesi kayboluyordu.

"Ne var?" dedi.

"Alım evinin önüne yanaş da oraya açalım bohçaları. Sabah Asiye ile gelir, ekip gelmeden bohçaları bağlarız." Babam 'tamam' anlamında başını salladı. Tekrar geri doğrulduğumda lüks arabanın köprünün diğer köşesinde durmuş olduğunu gördüm. 'Bizi mi takip ediyor,' diye aklımdan geçirdim. Belki de buraların yabancısıydı, hareketimi tehlikeli bulduğu için izliyordu.

Dışarıdaki insanlara göre bizim tabiatımız daha farklıydı. Börtü böcekten korkmazdık, yılanı gördüğümüz yerde öldürmeyi tercih ederdik, eğer öldürmezsek onun bize zarar vereceğini bilirdik. Son on yıl içinde yılan ısırıklarıyla ölümler çoğalmıştı.

Son yıllarda köylülerin korktuğu iki canlı daha vardı; ayılar ve yaban domuzları. Bu konuda herkes çok mustaripti. Kimse uzaktaki tarlalarına ayı çıkacak korkusuyla yalnız gidemez olmuştu. Domuzlar ise yiyecek bulamadıkları için sürü halinde köye girip bostanları talan ediyorlardı.

Evimizin önünden geçip alım evine vardık. Hepsi yan yanaydı. Köy yolunda sıraya dizilmişti; sağlık ocağı, evimiz, alım evi ve komşu evler...

Köye girdiğimizde, komşularımızın bazıları günün yorgunluğunu atmak için bizim avluda oturmuş, muhabbet ediyorlardı. Genelde bizim avlu kadınların köy meydanı, herkesin buluşma noktası gibiydi. Halam da komşuları avluda ağırlamaya bayılırdı. Bunun arkasında da kendini övmenin yattığını biliyordum.

Babam kamyoneti alım evinin önüne yanaştırdı. Çayların hepsini indirip tek tek açıp havalandırarak elden geçirdik. Bunu yapmazsak ısınınca baskıdan dolayı yanabilirdi. Ve yanmış çayı satamazdık!

Emine Anne, Mukaddes ve ben çayları açarken yine Asiye ile Meliye sıyrılmayı bildiler. İş bittikten sonra terden sırılsıklam olmuştuk.

Emine Anne ile Mukaddes bohçaların yanından benden önce ayrıldılar. Emine Anne ağıla, Mukaddes ise benden önce duşu kapmak için eve gitmişti.

Herkes avludaydı, konuşmaları ve kahkahaları duyabiliyordum. Kokmuş halde komşulara görünmemek için arkadan dolanmayı düşündüm. Sağlık ocağı ile bizim evin arasından eski taş köprüye giden yol vardı. Düşüncem, o dar yola girip köprünün ayağından bizim evin arkasına geçmekti. Yoldan köprüye çıkınca susamış olduğumu hissedip suya yöneldim. Bizim meşhur Köprübaşı suyundan içmeden günümüz bitmezdi.

Köprünün ortasına geldiğimde kalakaldım! Beni durduran; suyun başında az önce köy çıkışında gördüğüm o lüks aracın duruyor olduğuydu.

Kısa bir an durakladım. Aracı kullananı göremiyordum çünkü camları sıkıca kapalıydı. 'İlginç' diye düşündüm. Bu sıcakta camların kapalı olması bana biraz mantıksız gelmişti. Her ne kadar kliması olsa da, dışarıdan gelen herkesin hayran olduğu bu eşsiz manzaradan kendini mahrum etmesini anlamıyordum?

Herkesin derdi kendine diye düşünüp tekrar yürümeye başladım. Bir yandan da belki yakından bakarsam ne olduğunu anlayabilirim diye de düşünüyordum. Benim kendisine doğru hareketlendiğimi görünce araç hareket etti. Köprünün ortasına geldiğimde arabanın arkasından bakakaldım. Sanki yasaklı yere park etmişti de beni görünce kaçmış gibiydi.

Kimdi, sorunu neydi, diye düşünemeyecek kadar ruhen ve bedenen bitik durumdaydım. Kana kana sudan içip tekrar eve yönelirken o lüks araç aklımdan tamamen çıkmıştı.

Evimiz, Hemşin deresinin kenarında kayaların üzerinde kuruluydu ve iki katlıydı. Birinci katında; mutfak, salon ve halamın odası vardı. Üst katta babamların odası; doğuya bakıyor ve sabah güneşi alıyordu. Mukaddes ile paylaştığımız oda da doğuya ama köy yoluna bakıyordu. İkizleri de Mukaddes ile bölüşmüştük. Asiye ve Meliye'nin odaları; batıya bakıyor, akşam güneşi odalarını ısıtıyordu. Ayrıca köyün deresi hepimize bütün gece ninni söylüyordu.

Üst kata çıktığımda Mukaddes yeni duştan çıkmıştı. Çabucak odadan bornozumu alıp hepimizin ortak kullandığı aynı kattaki banyoya girdim.

Duş iyi gelmişti. Emine Anne'nin ağıldan sesi bana kadar geliyordu. Yeni doğmuş buzağı '*alacakız*' ile konuşuyordu. Üzerimi giyindim, başıma bu defa temiz tülbendimi takmıştım.

Aşağıya indiğimde muhabbet iyice koyulaşmıştı. Halam komşularımıza çay demlemiş çekirdek çıtlatıyorlardı. Komşumuz Seher Yenge beni görünce heyecanla bağırdı.

"Sonunda gelebildin, Şağzine. Seni bekliyordum!"

Merakla kadının yanına gittim. Seher Yenge'nin heyecanlı bir hali vardı. Gülümseyerek, "Hikmet ağabeyin senin için bir iş buldu. Özel bir firma, Çayeli'ndeki bir köye alım evi açacakmış, son sürümdeki alım için eksper alacaklarmış. Hikmet Ağabey'in onlara seni söylemiş," dedi bir çırpıda.

Verdiği bu haberle heyecanlanmıştım. Ne zamandır beklediğim fırsat ayağıma geliyordu. Heyecanıma engel olamayıp verdiği müjdenin ödülü olarak Seher Yenge'nin boynuna sarıldım.

Sabah, Hikmet Ağabey ile görüşmeye gidebileceğimi söy-

ledi. Halamın kendi kendine mırıldanmasını duymazdan geldim. Ona konuşma fırsatı verip de canımı sıkmasını istemiyordum.

Akşam ezanının ardından avluda oturan komşularımız birer ikişer evlerine gitmeye başladılar.

Bu gece yemekte Harun ile Zeliş de bizlerle birlikteydi. Mukaddes çamaşır makinesini çalıştırırken, yeni kirliler için ikizler yukarıya banyoya koşturdular, günün kirini pasını arıtmak için.

Bir hafta sürecek ev temizliğine Mukaddes, çamaşırlardan başlamıştı. Büyük temizlikleri tüm yöre halkı gibi çay aralarında yapmaya çalışırdık. Çay zamanı değil temizlik yapmaya, yemek yapmaya bile fırsat bulamadığımız anlar olurdu.

En son mutfağa Emine Anne geldi. Kadın yorgunluktan perişan halde olmasına rağmen, Pembe Hala bir şeyleri eksik yaptığıyla ilgili kendi kendine söyleniyordu. Emine Anne ise yine her zamanki gibi cevap vermemek için dudaklarını sıkıyordu. Babam, çay cüzdanındaki çayların hesabını yapıyordu. Halamı duymazdan geldiği belliydi. İş yine bize düştü diye düşündüm.

Asiye ile Meliye akşam yemeğini hazırlamakla meşguldüler. Harun ile Zeliş de kurulmamış masada oturmuşlar, kendi aralarında konuşuyorlardı. Konunun ne olduğuna dikkat etmiyordum, daha çok Emine Anne'ye odaklanmıştım. Halamın elestirmesinden dolayı sıkıntısı anbean artıyordu.

Dayanamayıp, "Yine ne oldu, kendi kendine konuşup duruyorsun halacığım?" dedim. Sesimdeki alayı hissetmişti, kendisiyle bu şekilde konuşulmasına asla tahammülü yoktu. Hışımla bana döndü, elinde salata yaparken kullandığı bıçağı vardı.

"Senin için konuşmuyordum, sen kendi işine bak!" diye beni tersledi. Yine aynı sertlikle arkasını döndü, işine devam etti. Öfkesini soğanlardan çıkarmak ister gibi bıçağı sertçe

kesme tahtasına vuruyordu. Eminim o bıçağın altında ben vardım! Harun araya girip havayı yumuşatmaya çalıştı. "Hadi ama! Çaylar bitti, hepimizin üzerinden büyük bir yük kalktı. Ne bu gerginlik?" Muzipçe sırıtarak devam etti. "Hem yeğenimizin bunları duymasını istemezsiniz değil mi? Büyük hala, küçük hala? Tartışma bitmiştir."

Bir gün, anne karnında bebeklerin her şeyi duyabildiklerini söylediğimde Pembe Hala'nın yapmacıklı bir tavırla; doğacak olan bebeğin cinsiyetinin erkek olmasını umarak küçük gelininin karnını okşayıp, 'Aman da aman, halasını da duyarmış,' diye yalandan sevgisini göstermişti. 'Hele sen bir kucağıma gel, ben seni nasıl şımartacağım,' diye eklemişti. Zeliş'in bebeğinin erkek olmasını en az halam kadar istiyordum. Çünkü kız olursa halamızın bize karşı sevgisizliğinden nasibini alacağına emindim.

Harun da her fırsatta bunu halasına karşı bir silah gibi kullanıyordu. Güldüğümü görmesin, diye arkamı döndüm. Masayı kurmaya başlayan Mukaddes'e yardım etmek için hemen hareketc geçtim. Bu aynı zamanda halama artık konuşmak istemiyorum demekti.

İkizlerin yanına üst kata çıktım. İşlerini çabuklaştırmak için giyinmelerine yardım ettim. Gonca, dayısının düğünü için elbise alması konusunda benden destek istiyordu. Onu yarına halledebileceğimizin sözünü verdikten sonra odadan çıkmak için hareketlendik.

Büyük bir gürültüyle ahşap merdivenlerden indiler. Ben de onların ardından inerken halamın Meliye ile babama söylediğini duydum. Bu söylediklerini bir de benim yanımda konuşmasını nasıl sağlamalıyım, diye düşünüyordum. Yoksa sadece babamla konuşmam yeterli olacak mıydı?

O zaman da halamın küf tutmuş fikirlerini kardeşlerimin üzerinde uygulamaya devam etmeyeceğini nereden bilebilirdim. En iyisi hep birlikteyken konuyu açmak daha doğruydu.

Halamın beni sevmemesi benden çekinmediği anlamına gelmiyordu. Bir benden bir de Mukaddes'ten çekiniyordu. Çünkü onun gerçek kişiliğini yok saydığımız, onun karşısında sessiz kalmadığımız için bizden çekiniyordu.

Mutfağa girdiğimde herkes masaya oturmuştu. Ben de yerime oturup yemeğimi sessizce yemeye başladım. Herkes heyecanla Harun'un bugün çarşıda yaşadığı olay hakkında konuşuyorlardı. Saatçi Kemal Amca'nın dükkânında geçmiş komik olaydı bu.

Konu ilginç olmalıydı, Pembe Halam'ı düşünmeyi bırakıp Harun'a odaklandım.

Muko yeni gelinin saatçiye neden geldiğini sorduğunda Harun detaya girerek anlatmaya başlamıştı.

"Yiğit Ağabey ile yeni gelin Güneş Yenge de dükkâna gelmişlerdi. Güneş Yenge saatinin kordonunu yaptıracakmış," diye açıklama yaptı. O gelini bir ben görememiştim. Ama daha şimdiden güzelliği ve sempatikliğiyle yüreklere yerleşmişti. Harun anlatmaya devam ediyordu.

Bazen sadece bizi güldürmek için anlattığını düşünürdüm. Ama bu düşüncemi çürütecek bu tür olayları biz de yeri gelince yaşıyorduk.

Biz Karadeniz insanının kıvrak zekâsının bir ürünüydü anında enteresan cevaplar vermek. Ve Harun da bu konuda kendini çok geliştirmişti. Mesela bir gün halam Harun'un izlediği spor programına isyan ederek çıkışmıştı. 'Senin televizyonun başka kanal çekmiyor mu?' diye sormuştu sinirle. Harun da anında cevabı vermiş, 'Başka kanal çekiyor da benim canım çekmiyor, halam, demişti.

Pembe Halamızın muhabbetimize katıldığı pek söylenemezdi, sık sık tabağından başını kaldırıp hain hain yüzüme bakıyordu. Kısa bir süre sonra sinsice gülüp babama döndü.

"Ağabey!" diye babama seslendi. Sesindeki alayı hissedip dikkatle yüzüne bakarken tüm masa da benim gibi yapmıştı.

Beklediğim fırsatın geldiğini hissettim. Tekrar yüzüme bakıp, babama döndü.

"Hikmet, bizim kıza iş bulmuş, senin bundan haberin var mı?" diye sordu. Amacı güzel bir haber vermek değil, şikâyet etmekti.

Babam konuyu bildiğini belli edercesine gülümsedi. Ve hatırlatıldığı için memnunlukla bana dönerken halamın yüzünün düştüğünü gördüm. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Çok sevindim kızım. İnşallah olur. Bu kadar okumanın mükâfatını artık alacaksın. Bana da akşamüzeri Hikmet söyledi. Söyledi yerine, izin aldı demek daha doğru olur."

"İzin mi aldı?!" dedim hayretle.

Benim hayretime şaşkınlıkla cevap verirken, "Evet! Bunda şaşıracak ne var, baban değil miyim?" diye sordu.

Her ne kadar komşumuzun hareketi ve babamın ona tepkisi buraya göre son derece doğal olsa da artık buna izin vermek istemiyordum. Derin bir nefes alıp verdim. "Baba... Ben evlenmiyorum ki insanlar senden izin alsınlar. Hem evlensem de kimseden izin alacak değilim. Sonuçta karar verecek olan ben değil miyim?" Babamın yüzü şaşkınlık ve öfkeyle değişti. Kaşlarını çatıp dik dik yüzüme baktı.

Söylediğimin yanlış anlaşıldığını anlayınca aceleyle devam ettim. "Özür dilerim baba, bunu seni üzmek için söylemiyorum. Alt tarafı çalışacağım, neden insanlar bu dar kafalılıktan kurtulamıyorlar. Zaman değişti. Elli yıl öncesinde değiliz ki kapıdan çıkarken de izin alalım. Artık kendi ayaklarımızın üzerinde durduğumuzu herkesin anlaması gerek." Son sözlerimi söylerken halama dönmüştüm. Babamın oluru onu rahatsız etmişti.

"Elbette elli sene öncesinde değiliz. Ama hâlâ bazı değerlerimizi kaybetmedik. Umarım kaybetmeyiz. Çalışmak için benden izin almanı beklemiyorum! Ama..." Muzipçe gülerken devam etti. Öfkesinin çabuk geçmesi beni rahatlatmıştı.

"Evlenirken fikrimi alacaksın, değil mi? Ne de olsa babanım. Geniş fikirli gibi görünebilirim ama göründüğüm kadar geniş fikirli olamadım daha. Tabii ki bu konuda kızlarımdan aynı dürüstlüğü beklerim. En azından evleneceğiniz damat adaylarından haberim olursa ne âlâ, anlarım ki iskele babası değilim!"

Babam ilk defa özel bir konuyu, evliliğimizi konuşuyordu. Elbette buralarda bu konuyu açmak ayıp sayılırdı. Bir baba kızlarıyla evlilikleriyle ve gelecekleriyle ilgili muhabbet etmezdi. Konu komşu duysa babamı taşa tutarlardı herhalde, diye düşündüm içimden. Babamın bu açıklaması normal olarak hepimizin nutkunun tutulmasına neden olmuştu. Hiç ondan beklemeyeceğimiz bir konuşmaydı. Haklıydı. Hem de çok haklıydı.

Babama mahcup bir şekilde baktım. "Babacığım söylemek istediğini çok iyi anladım. Kendi adıma diyebilirim ki, asla senden habersiz, senden izin almadan bir evlilik gerçekleştirmeyeceğim. Gerçi, evlenmek benim listemin en sonunda... Benim söylemek istediğim, bizim okullarımızı bitirdikten sonra hayatımızı dilediğimiz gibi yaşamak. Çalışmak benim tek amacım. Kardeşlerimin isteklerinin de benim düşüncemle aynı doğrultuda olduğunu düşünüyorum. Değil mi kızlar?" hepsinin yüzüne tek tek bakarken Meliye de bir süre takıldım.

O ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. Genişçe gülümserken başını salladı. Ben asıl konuya girerken Asiye'ye baktım. Benden yardım ister gibi, yalvarırcasına bakıyordu. "Baba?" diye konuya girmeye çalıştım. Yüzüme bakarken merakla benden gelecek soruyu bekliyordu. Asiye'nin kızardığını fark ettim. Babamın olumsuz cevap vereceğini biliyor ve üzülüyordu. Nasıl konuya gireceğimi düşünürken sabırsızca bana bakan babamla göz göze geldim. Eninde sonunda söylememiz gerekiyordu. Uzatmanın hiçbir anlamı da yoktu.

Ağzımdan bir çırpıda çıktı. "Asiye yüksek hemşirelik sınavlarında Trabzon'u kazandı." Babamın ne tepki vereceğini gözlemlemeye çalışıyordum. Şaşkınlıkla bir bana bir Asiye'ye baktı. Bu arada halamın yüzü öfkeden kararmaya başlamıştı bile.

Babamdan önce davranıp; "Bu da ne demek şimdi? Buraların suyu mu çıktı da Trabzon'lara kadar uzanıyorsunuz. Sen burada okudun, neyin eksikti ki?" dedi halam öfke ile.

Sabırsızca halama döndüm. "Elbette ki buraların suyu çıkmadı. Asiye, yüksek hemşirelik okulunu okumak istiyor. Asiye, sen de bir şeyler söylesene!" dedim çaresizce. Kızardı, bozardı. Korku ve endişe ile babama bakıp konuşmaya başladı.

"Evet, baba," diye başlayan Asiye gerekçelerini sıralamaya başladı. Okuduğu alanda yükselmek istiyordu. Aileden fazla uzaklaşmadan okunacak en yakın yer Trabzon'du.

Asiye anlatırken babam bütün o zaman boyunca hiç konuşmamıştı. Üzülmüş olduğunu görebiliyordum. Ondan habersiz yapılan bu girişim onu çok üzmüştü. Ama yine de sükûnetini korumaya çalışıyordu. Halamın çıkışına rağmen!

Konuşmaya başladığında sesindeki kırgınlığı hepimiz net bir şekilde hissetmiştik. "İtiraz edeceğini de nereden çıkardın kızım?" dedi alayla. "Sen kendi kendine kararını vermişsin. Benim bunun üzerine bir şey söylememin hiçbir manası yok. Sınavı da kazanmışsın. Aferin! Tahminlerim doğruysa dayında kalmayı planlıyorsun," diye bitirdi kırgın sesle. Asiye, babamın son sözüyle kıpkırmızı oldu. Yaşlı adam tam hedefi bulmuştu.

Sonra da başını tabağına eğdi, anlamıştık ki daha başka bir şey söylemeyecekti. Çok kırılmıştı, bunu hepimiz görebiliyorduk. Bir an, bu sınava girerken tercihleri babama söylememiz konusunda ısrarımı sürdürseydim, diye düşündüm. Asiye 'nasılsa kazanamayacağım, şimdiden babama söyleyip

de canını sıkmayalım' demişti. Bunun hata olduğunu şimdi anlıyordum.

Asiye ile göz göze geldim. Neredeyse ağlayacaktı. Gözyaşlarına hâkim olmak için yutkundu. Emine Anne, Asiye'nin elini tutup teselli etmeye çalışırcasına hafifçe sıktı. Asiye iri yaşlar yanağından süzülürken ayağa kalktı, kimsenin yüzüne bakmadan odasına çıktı. Sofrada şimdi derin sessizlik hâkimdi.

Halama göz ucuyla baktığımda gizli bir zevkle yemeğini yemeye devam ettiğini gördüm. İstediği olmuştu. Babayla kızlarının arasını bozmuştu. İkizler bile bir babalarına bir ablalarına bakıyorlardı, onlar bile üzülmüşlerdi.

Bir şeyler yapmam gerekiyor, bu gergin ortamı dağıtmam gerekiyordu. Yardım dilenmek için Harun ile göz göze geldim. Her şekilde pozitif düşünüp bunu etrafına yansıtan kardeşim dahi sus pus olmuştu. Gözlerindeki kederi görebiliyordum.

Babamızın dayıma olan öfkesinin mantıklı bir geçerliliği kalmadığını düşünüyordu. Anlamsız görüyordu. Haklıydı da.

Âdem Dayı'ma, bu küslüğün daha ne kadar süreceğini sorduğumuzda gülmüş; "Bunu babana sorsanız daha uygun olur. Ben babana küs değilim, o bana küs. Bunu da sevgili halanıza borçluyum..." cümlesinin sonunu getirmemiş, ama biz tahmin etmiştik.

Annem öldüğünde halam Asiye ile beni dayımlara göndermek istememiş, bunu da kendi usuyla yapmıştı. Babama 'Âdem Efendi, kızları istiyor, Harun sizde kalabilir dedi. Sanki biz çocuklarımıza bakamayacağız, sanki üvey ana getirip onları ezdireceğiz ya!'

Tabii ki böyle bir şey yoktu. Dayım bizi yanlarına istemişti ama bunun nedeni sadece bir yaz tatili boyunca çocuklar acılarını bir nebze olsun unutsunlar diyeydi ki, Harun'u da ayırmamıştı teklifi yaparken. Tabii babam bizi o yaz dayıma

göndermediği gibi, bir daha asla görüşmemizi de istememiş, izin vermemişti.

İlk zamanlar çok üzülsek de alışmıştık. Gizli görüşmeyi babam için, o üzülmesin diye yapmıştık.

Asiye'nin okumak istediği okulun, Trabzon da olması, hem büyük bir şans, hem de çok acı bir tesadüftü. Şanstı, kalacak problemi ortadan kalkacaktı. Acıydı, babamın çok üzüleceği bir konuydu.

Sessizce yemeklerimizi bitirip yine gecenin sonuna kadar pek kimsenin konuşmaya hevesli olmadığı sessiz bir gece geçirdik. Asiye odasında acısıyla baş başaydı. Bir süre sonra odasına gitmiş, onu teselli etmek için çok diller dökmüştük, ama nafileydi. Zamana bırakmak en doğrusuydu. Gerçi kayıtlara da az bir zaman kalmıştı ama...

Yüreğim, keder ve çaresizliğe hapsolmuştu.

Aynanın karşısında, derin düşünceler içinde, kendimi görmeden saçlarımı fırçalıyordum.

Mukaddes "Saçlarının hepsini yolmadan bırak şu fırçayı elinden," diye uzanıp elimden fırçamı aldı. "Üzülmenin ve saçlarını yolmanın sana hiçbir faydası yok. Olayları zamana bırakmak daha hayırlı olacak." Sonra da fırçayı sertçe şifonyerin üzerine bıraktı. Oturduğum seviyeye gelmek için eğildi. Ellerimden tutarken güç vermek ister gibi hafifçe sıktı. "Amcam şu anda kırgın ve öfkeli, düşününce sizlere hak vereceğine eminim. Benim amcam at gözlükleriyle bakan bir adam değil. Hem, belli mi olur, belki yurtta da kalabilir."

"Babam at gözlükleri ile bakmaz ama Pembe sultan o gözlükleri onun gözüne gözüne tutmaya devam edecektir," dedim öfkeyle. Tekrar fırçayı elime alıp saçlarımı yolmaya devam ettim. Aniden fırçayı yerine bırakıp kafamdaki cin fikirlerle Mukaddes'e döndüm.

"Babama söyleyeceğim. Gerçeği, halamın babama yalan

söylediğini, onun yanında yalanını yüzüne vurarak ona itiraf ettireceğim. Belki o zaman babam bu kadar üzülmesinin anlamsız olduğunu anlayacaktır," dedim heyecanla. Aynı heyecanı Mukaddes'te göremedim.

Yattığı yatağın üzerine usulca otururken Gül'ün uyanmamasına dikkat ediyordu. "Nasıl yapacaksın bunu? Halam her şekilde itiraz edecektir, kabul etmeyecek, hatta *iftira* ediyor diyecek."

"Bunu da düşündüm. Ne yapıp edip dayımı babamla yüzleştireceğim. İlk duyduğunda kabul etmeyecektir ama Asiye için kabul edeceğine eminim. Okullar açılmadan bir şekilde dayımı buraya çağırmam gerekiyor."

"Ne yapacaksın? Cinayet mi işleyeceksin yoksa evlenecek misin? Dayın başka bir sebepten gelmez herhalde!" dedi alayla.

"Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım. Bunu kardeşime yapmak zorundayım. O istediği okulu okuyacak, ben bunu yapamadım." Sesim konuşmanın sonuna doğru üzüntüyle kısılmıştı. Neden bu kadar üzgün olduğumu Mukaddes çok iyi biliyordu. Şimdi o da üzgün bir yüzle bana bakıyordu. Sonra bir an Mukaddesin söyledikleri kafam da şimşek gibi çaktı. 'Evlenmek!'

Evlenir miydim? Dayımın babamla barışması için bunu yapar mıydım? Evet, galiba yapardım. Ama evlenmek için önce bir koca adayı gerekliydi. Gerçi hâlihazırda bir iki damat adayı vardı ama ben onlarla evlenir miydim, asıl konu buydu.

Derin düşüncelere daldığımı görünce yüzünde alaylı gülümsemeyle yatağına yatmak için döndü. Ben de tekrar aynaya döndüm ve kendimi eleştirel gözle incelemeye başladım.

Güzel miydim? Çirkin değildim, orası bir gerçekti. Yirmi üçüncü yaşıma eylülde girecektim. Hafif dalgalı, koyu kestane saçlarım omuzlarımı geçiyordu. Uzun saçı pek sevmezdim ve önüme düşen kâküllerden nefret ettiğim için sürekli

saçlarımı atkuyruğu gibi yapardım. Koyu kahverengi gözlerimin üzerinden geçen koyu kaşlarım, hiçbir kardeşimde olmayan upuzun kirpikler kumral yüzümde büyük bir tezat oluşturuyordu.

Elmacık kemiklerim zayıflığımdan daha da belirgin hale gelmişti. İnce üst dudağımın altında dolgun alt dudağım orantısız duruyordu. Karadeniz insanının en belirgin organı burun beni es geçmişti, ufacık burnum vardı. Sivri çenemle yüzümde başka bir zıtlık oluşturmuştu. Uzun incelemenin ardından o kadar da güzel olmadığıma karar verdim. Asiye benden çok daha güzeldi. Sarışın ve yeşil gözlüydü!

Harun da yakışıklılıkta sınır tanımamıştı. Sadece ben onların arasında daha basit duruyordum. Ama en az onlar kadar uzundum, incecik bir bedenim vardı. Narin değildim. Ellerim de küçücüktü.

Babam beni, uzak akrabamız olan Fatime* halama benzetirdi. Hayal meyal hatırlıyordum onu. Annemin cenazesine gelmişti. Kadını ilk defa o zaman görmüştüm. Ondan sonra onu bir daha görmemiştim. Ama hiçbir zaman da unutmamıştım.

Hatırladığım kadarıyla o da benim gibi kumral teni, kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Şimdi yaşlanmıştır herhalde, diye düşündüm.

Onu bu kadar net hatırlamamın nedeni, annem öldüğünde bizi öz halamızdan daha fazla bağrına basmasıydı. Fatime Halamız sessiz gözyaşlarını akıtırken kaldığı üç gece boyunca Asiye ile beni koynuna alıp yatmıştı.

Hala dediğin öyle olurdu. Pembe Hala gibi her fırsatta seni eleştiren, seninle alay eden, seni hor gören bir *hala*... Düşüncelerimin tekrar Pembe Halam'a kayacağını hissedince hemen yerimden doğruldum. Yatağımın kendi tarafını açıp kıyısına oturdum. Dışarıdan, köy yolundan bir aracın

* Fatma

sesini duydum. Bu saatte pek araç geçmezdi; ya hasta vardı, ya da eğlenceden dönüyorlardı.

Işığı kapatmak için oturduğum yerden doğrulurken Mukaddes'in çoktan uyumuş olduğunu fark ettim. Benim gibi o da yorulmuştu. Ama ben ne kadar yorgun olsam da heyecandan uyuyabileceğimi sanmıyordum. Yarın benim için büyük gündü.

3. Bölüm

Sürpriz Ziyaret

Yeni sürprizler ve heyecanlar kapıda.

Nemli ve sıcak bir gündü. Asiye, ikizler, Meliye ve ben alışverişlerimizi yapmış, marketin önünde babamı bekliyordu. Sanki biraz gecikmiş gibiydi. Belki de çay makaslarını almaya gitmişti, bilemeyi unutan ustayı beklemek zorunda kalmıştı. Her çay bitiminde çay makaslarını mutlaka bakıma verirdik.

Kızlar istedikleri elbiseyi büyük bir özverinin ürünü olarak almışlardı. Elbise alınırken yanlarında değildim ama halam kısa diyecek, açık diyecek diye birçok defa eleme yaptıklarını tahmin edebiliyordum.

Şimdi de Asiye ile Meliye Rus Pazarı'na gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Ucuza süslü toka alacaklardı. Öyle şeylere pek para harcamazdım. İhtiyacım olduğunda -o da binde bir- bugün olduğu gibi, kızlardan temin etmek daha kolayıma geliyordu. Bir evde bu kadar çok kız olmasının avantajlarını da görüyordum. Ayrıca birbirimizin giysilerini giymekten, eşyalarını kullanmaktan rahatsız olmazdık.

İş görüşmesi çok iyi geçmişti. Düşündüğümden de kolay olmuştu, hemen işe alınmıştım. Sanki beni bekliyorlarmış

gibiydiler görüştüğüm kişiler. Benden başka da kimse yoktu görüşmeye gelen. Bu durum bana garip gelse de umursamadım. İş bulmuş ve işe alınmıştım.

Çayeli'ye dokuz km uzaklıktaki Yeşilköy köyünde son sürümün alımını yapacaktım. Bir an uzak akrabamız olan Fatime Hala'nın Çayelili olduğu aklıma geldi. Doğru ya, diye düşündüm, hem de Yeşilköy köyündendi. Ama emin olmam için babama sormam daha doğru olacaktı. Eğer öyleyse bu çok iyi olacaktı.

Mutluluğum kısa sürdü. Ama Fatime Halamlar burada değillerdi ki, onlar İstanbul'da yaşıyorlardı. Aslında bu çok iyi olurdu, en azından acemilik çekmeyecek, güvenebileceğim birilerinin yanımda olması iyi olurdu. Eh! Ne yapalım, iş olsun da bir şekilde üstesinden gelirdim.

Üçüncü sürgü bir hafta sonra başlayacaktı. Sahil kısımları iç kısımlara göre daha erken sürgü verir ve daha önce başlanırdı. Biz bitirdiğimizde onlar yenisine başlardı. Sahil kısımları daha sıcak, iç kısımlara ilerledikçe hava soğurdu. Bu yüzden çayların yetişme durumu şekil değiştirirdi.

Ulaşımı da çözümlemiştim, babam kamyoneti benim kullanabileceğimi söylemişti. Eğer işim daimi olursa bir araba dahi alabilirdim. Babamın bu teklifi karşısında daha mutlu olmuştum ve çalışmam konusundaki desteği beni daha da istekli yapmıştı. Geceden sonra Asiye'nin konusu bir daha açılmamıştı. Bunun iyi mi, kötümü olduğuna daha sonra karar verecektim. Belki babam da zamana bırakmıştı.

İkizler kendi aralarında şakalaşırken ben de etrafımı seyre daldım, amacım babamın nereden geleceğini takip etmekti. Asiye ile Meliye fısıldayarak konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını az çok tahmin edebiliyordum, *erkekler!*

Babamın aracının nereden geleceğini takip ederken son model bir arabanın alışveriş yaptığımız marketin önüne park etmiş olduğunu fark ettim.

Bu, dün köprüde ve suyun başında gördüğüm aracın ta kendisiydi. Bu pahalı araç İstanbul plakalıydı. Toyota Land'ın sahiplerinin son derece zengin insanlar oldukları belliydi. Tekrar uzun süre beklemenin verdiği sabırsızlıkla bakışlarımı arabadan ayırıp babamın geleceği yöne baktım.

Kızlar daha fazla beklemek istemediklerini öne sürerek Rus pazarını gezmek istediklerini söylediler. Sarp sınır kapısı açıldıktan sonra alışveriş kültürümüze yeni bir renk gelmişti.

Köye çıkarken yoldan almamızı tembihleyip Asiye ile Meliye kol kola girip yanımızdan ayrıldılar. İkizler, yanımda kendi aralarında konuşuyorlardı. Son derece mutluydular; istedikleri gibi elbise bulabilmişlerdi.

Hava, yine nemli ve çok sıcaktı. Saçlarımı bu defa da arkadan tutturmuştum. Ensemden inen ter sırtımdan, oradan da belimi buldu.

Elimdeki kâğıt mendil ile yüzümü silerken birinin beni takip ettiği hissine kapıldım. İstemsizce kaşlarımı çatarak etrafıma bakınırken içimden de ne aradığımı düşündüm.

Ve aradığımı da o saniyede buldum!

Elli metre kadar ileride, bu büyük ilçenin tek meydanındaki parkta, kaşları çatılmış asık yüzlü bir adamın bakışları ile göz göze geldim. Kaşlarının çatılması benim gibi sıcaktandı. Gözlerindeki merak buradan dahi görülebiliyordu. Adam son derece şık giyimliydi. İlginç bir giyim zevki var, diye düşündüm, baştan sona siyahlar giyinmişti. Bu güneşli, sıcak ve boğucu havada giyilecek bir giysi değildi. Karadeniz'in yağışlı ve serin havası bilindik bir şeydi. Bilinmeyen kısmı ise temmuz ayındaki boğucu sıcak havaydı.

Bana bakan kara gözleri benim bakışımla aniden başka tarafa yöneldi. Sanki onu yakaladığım için rahatsız olmuş gibi çevirmişti başını. O zaman yanındaki adamı fark ettim. O adam bu çatık kaşlıya bir şeyler anlatıyordu. Anlattığı her ne ise ilgisini çekmiş gibi bir kaşı hayretle yukarı kalkmıştı.

Yanındaki adama dikkat edince Üstköy'den annemin akrabası olan Hüseyin Amca'nın oğlu Zeki Ağabey olduğunu fark ettim. Onlar birbirleriyle konuşurken ben de onu rahatça inceleme fırsatı buldum.

Otuz yaşına yeni basmış gibi görünüyordu, en fazla otuz bir derdim. Kısacık kesilmiş siyah saçları, tepeden bakan kara gözleri ve koyu kumral teni vardı. Güneşte yandığı belli olan teni daha koyu bir tene dönüşmüştü. Sanırım buralı da değildi, çünkü pek benzemiyordu. Bu teze nereden vardığını düşündüm. Sanırım giyinişi ve tavrı bana bu fikri vermişti. Tabii ki yanılmış da olabilirdim. Sert, keskin yüz hatları hoşnutsuzluğundan dolayı asık olmasına rağmen son derece çekiciydi.

Spor yaptığı takım elbisesinin altındaki kaslı göğsünden belliydi. Yapılıydı. Yakışıklı yüzünde şekilli sert dudakları karşısındaki kişiyle konuşurken muntazam şekilde eğilip bükülüyordu. Çok çekiciydi. Bu farkındalıkla derin nefes alırken nefesim titredi.

Adam tekrar bana bakınca aceleyle bakışlarımı kaçırdım. Ama o ufacık saniyede kalın dudakları kibir ve alayla kıvrılmıştı. 'Kendini beğenmiş, burnu Kaf dağında adam,' dedim içimden. Benim dikkatimi çekebilmenin memnuniyeti vardı o yakışıklı yüzünde. Tekrar ona bakmaya cesaret edemedim. Meraklı bakışlarımı yakalayacakmış gibi hissediyordum.

İkizlerin ısrarla bana bir şey anlatmaya çalıştıklarını fark edince onlara döndüm. İşaret ettikleri yöne baktığımda babamı gördüm. Babam geliyordu! Babam yanımıza park edemeyeceği için önümüzdeki aracın arkasına park etmişti.

Bugünün kalabalık olmasının bir nedeni de Pazar ilçesini haftanın iki gününü canlı tutan pazarın kurulduğu Perşembe günündeydik. Elimizdeki poşetleri arabaya taşırken babam da kamyonetten inip bize yardıma geldi.

Babam merakla "Kızlar nerede?" diye sordu.

"Rus pazarına uğrayacaklar. Eve çıkarken alırız."

"Tamam. Ha, bu arada Fatime Halanız Rize'ye geldi. Yarın akşam bize gelecekmiş. Sizleri çok özlemiş."

Tesadüfün böylesi diye düşünürken heyecanla babama döndüm."Gerçekten mi? Ne zaman konuştunuz?"

"Henüz ben Fatimeyle konuşmadım." Bu arada ikizler hemen çift kabinli kamyonetin arka koltuğuna yerleştiler. Ben öne, babamın yanına oturdum.

Merakıma yenilip istem dışı tekrar o asık suratlı adamı görmek için yolun karşısına kaçamak bakışlarla baktım. O da bize bakıyordu ve şimdi yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Aceleyle gözlerimi kaçırdım. Gülünce ne kadar yakışıklı olduğunu, daha da çekici göründüğünü fark ettiğimde midem kramp girdi. Allahtan babam bana bakmadan konuşuyordu. Bana bakıyor olsaydı mutlaka bir şey olduğunu düşünüp soru sorardı.

"Oğlanları gördüm. 'Dayı' diye karşıma çıkıp da elimi öpünce çok şaşırdım. Kocaman adam olmuşlar. Hatta bir tanesi evlenmiş, karısı yakında doğuracakmış."

Babam büyük bir gururla onları anlatırken ben tekrar yabancı adama baktım. Adamın hiç gözünü kırpmadan bana baktığını gördüğümde yine gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Dikkatimi babama vermeye çalıştım.

"Ben analarının fotoğraflarından daha farklıymışım ama yine de tanımışlar. Tabii yaşlandık ya! Eski Ziya'dan eser kalmadı, haklılar."

"Hiç de yaşlanmadın baba. Sen halen genç bir delikanlısın. Son derece dinç, yakışıklı ve..." kısa bir an durup muzipçe güldüm. Gelinimiz Zeliş'i de katarak, "Ve yedi deli fişek kızın tek babasısın!" dedim.

"Uydurma! Neyse... Ne diyordum? Ha! Sırım gibi boyları ile iki yakışıklı adam karşıma çıkıp *Ziya Dayı* demezler mi? Şaşırdım! Kendilerini tanıtınca şaşkınlığım daha da arttı.

Gurur duydum onlarla. Durumları da bayağı iyi anladığım kadarıyla!" derken sesindeki gurur dikkatimden kaçmadı.

Arabayı ilçenin pazarının kurulduğu, köyümüze çıkan yolun girişi Çarşıbaşı mevkiine doğru sürmeye başladı. Bir yandan babamı dinlerken aklım da o yanık tenli adamdaydı. Aslında *esmer* desem daha doğruydu. Esmer denecek kadar koyu tenliydi.

Kızları bir süre asfalt köprünün kenarında bekledik. Beklediğimiz zamanda da babam ikizlere Fatime Hala'nın kim olduğunu anlatıyordu.

Fatime Halamız, baba tarafımızdan dedemizin yeğeniydi. Yani dedemin kız kardeşinin kızıydı. Dedemin kız kardeşi Sabiha hala Çayeli'ne evlenmişti. Hiç oğlu olmamış sadece Fatime Hala olmuştu. O da amcasının oğlu ile evlenmişti. Onun iki oğlu ve iki kızı olmuştu. Oğlanlarını da annemin cenazesinden hayal meyal hatırlıyordum. Yani tanımıyordum. Ama hatırladığım kadarıyla en büyük çocuğunun benden on ya da on bir yaş büyük olması gerekiyordu. Küçüğünden emin olamasam da altı yaş büyüktü. Herhalde evli olan da büyüğü olmalıydı.

Kızları hiç tanımıyordum ama babaannemin anlattıklarından hatırladığım kadarıyla benimle yaşıt olmaları gerekiyordu.

Kafamı meşgul eden düşüncelerden sıyrılıp dikkatimi babama vermeye çalıştım. Yarın akşam hepsiyle tanışacağımı aklımdan geçirirken babamın kızların gecikmesine söyleniyordu.

Fazla beklemeye gerek kalmadan kızların babamı daha fazla kızdırmamak için koşturarak kamyonete bindiklerini dalgın gözlerle izledim.

Benim haricimde herkes bir ağızdan konuşuyordu. Benim sessizliğim kimsenin dikkatini çekmemişti. Bu benim işime geliyordu. Aklımı Fatime Halamız'ın geleceği değil de yabancı adamın bakışları meşgul ediyordu.

Gün, öğleni bulmuştu.

Tüm hazırlıklarımızı bitirmiş, yıllar sonra göreceğimiz halamız için heyecanlı bekleyiş başlamıştı. Çay topladığımız günlerdeki yağmurlara inat parlak bir güneş vardı. Dereden gelen ılık esinti, evin avlusunda bahar havası estiriyordu, tıpkı evimize gelecek misafirlerimizin heyecanından dolayı hissettiğimiz bahar gibi.

Emine Anne ve babam haricinde hepimiz evdeydik. Emine Anne ile babam, ağıldaki inek ve yavrusuna yem yapmak için tarlaya gitmişlerdi. Babam bu defa mula* budayacaktı.

Ev, etrafı yüksek duvarlarla çevrili olduğu için ne dışarıdan içerisi ne de içeriden dışarısı görünüyordu. Daha biz doğmadan dedem ile babamın emekleriyle inşa edilmişti bu iki katlı mütevazı yapı. Avlunun iki kanatlı demir kapısı köy yoluna açılıyordu.

Bir arabanın evin önünde park ettiğini duyunca ikizler önde, Asiye ile Meliye arkalarında gelenleri karşılamak için telaşla dışarı çıktılar.

Pembe Halamız haberi aldığından bu yana abartılı bir heyecanla evin içinde yeni gelin misali dönmüştü. Şimdi de kızların ardından dışarı çıkmış, yine abartılı bir neşe ile gelenleri karşılıyordu. Mukaddes ile ben en son çıkmış ama avluda beklemeyi tercih etmiştik.

"Hoş geldiniz, Fatimem! Hıç değişmemişsin, güzelliğinden de hiçbir şey kaybetmemişsin." O tiz sesi bize kadar ulaşıyordu.

Mukaddes bir kaşı şaşkınlıkla yukarı kalkarken bana dönüp neler oluyor der gibi yüzüme baktı. Omuz silktim. İkimiz de aynı anda bıkkınlıkla *"Pembe Sultan!"* diye mırıldandık.

Her zaman abartılı konuşması, özellikle onu tanımayanların yanında konuşurken kırılıp bükülmesi bize olağan ge-

*Karaağaç

liyordu. Sözde düzgün Türkçeyle konuştuğunu sanıp Türkçeyi daha çok katlediyordu. Yine bu tür konuşması başka bir şeyi daha anlamamızı işaret ediyordu; Fatime Halamız yalnız gelmemişti.

Arabanın kapıları düşündüğümüzü doğrularcasına çarpılıp kapandı. Çocukluğumda hatırladığım gibi Fatime Halam gülen yüzüyle Asiye ve Meliye'ye sarılmış şekilde avluya girdi. İlk dikkatimi çeken kırışmış yüzü, kırlaşmış saçlarıydı. Zaman ondan da bir şeyler almış diye düşündüm. Ama gözlerindeki pırıltıdan hiçbir şey yitirmemişti. Birazcık kilo almıştı. Bütün bunlara rağmen çok şıktı. Buralarda insanlar onun gibi giyinmezdi. Krem rengi ipek bluzu, dizlerine kadar boyu olan siyah eteği ile çok şık ve zarifti.

Ardından genç bir adam ve genç bir kadın avluya girdi. Bize biraz daha yaklaşınca kadının hamile olduğunu fark ettik. Masmavi gözleri, beline kadar inen sapsarı saçları vardı; çok güzel bir kadındı. Beyaz kumaş pantolonun üstüne narçiçeği renginde bir bluz giyinmişti. Bu renkler onu olduğundan da güzel gösteriyordu. Giyim zevki mükemmeldi. Bu, babamın sözünü ettiği hamile gelindi. Sanırım yanındaki de eşi, yani halamın oğluydu. Halama benziyordu. Büyüğü mü, yoksa küçüğü mü olduğunu kestiremiyordum. Ama evli olduğuna göre büyüğü olması gerekiyordu.

Koyu kahve saçları kıvırcığa yakın dalgalıydı. Koyu kumral teni ve halama benzeyen burun ve dudakları ile yakışıklı bir adamdı. Mukaddes ile bana yaklaşırken kibar gülümsemesi yüzüne yayılmıştı.

Mukaddes ile ben aynı anda gelenleri karşılamak için öne atıldık.

Halam bize şöyle bir baktı ve eliyle *dur* işareti yapıp bizi durdurdu. "Orada durun, sizlere şöyle önce karşıdan bir bakayım. Sizleri çok küçükken bırakmıştım. Maşallah! Ne güzel, ne alımlı kızlar olmuşsunuz!" derken kısık sesi ile güldü.

Bana baktı, ayakucumdan başıma kadar beni inceledi. Bakışlarında sanki başka bir şeyler arar gibiydi. Anlamsızdı ama nedensiz yere utandığımı hissettim. "Şahsenem?" dedi bana bakarak. Başımı onaylarcasına sallarken o coşkuyla bana sarıldı. "Yavrum! Anana ne çok benzemişsin!" Bir süre sonra benden ayrılıp Mukaddes'e de aynı coşkuyla sarıldı.

Kadın ikimize bakıp yanaklarından iri gözyaşlarını akıtırken bir yandan da konuşuyordu. "Ali-Avni. Bak oğlum, bunlar sizin kuzenleriniz. Ben ne büyük hata yaptım ki sizlerle bağımı koparabildim. Ne anam ne de dayım toprağında rahat değillerdir." Tekrar tekrar bizleri öperken geçmişin pişmanlığını anlatıp durdu. Fatime Halamız konuşurken düzgün Türkçe konuşuyor olsa da arada bizim şiveye dili kayıyordu. Bu da ona ayrı bir güzellik katıyordu.

Gelini, alaycı bakışlarla kayınvalidesini izliyordu. Anlaşılan kayınvalidesinin şivesi gelin hanımı eğlendiriyordu. Bize bakışları da farklı değildi. Bu kadına kanım ısınmamıştı, hatta nedensiz yere öfkelendiğimi hissediyordum. Küçümser bakışları sinirime dokunuyordu.

Biz koyu muhabbete dalmışken babamlar avluya girdi. Fatime Halam yine aynı duygu patlamasıyla babamlara sarıldı. Fatime Halam açıkça ağlarken babam gözyaşlarını erkekliğinin verdiği utançla saklıyordu.

Bir süre sonra karşılıklı otururken babam sitemkâr sesle, "Abula ya, bunca sene görüşemedik. Demek ki her ikimiz de hayırsız çıktık. Senin anan ile benim babam yerlerinde rahat yatmıyorlar."

"Hayat temaşası be Ziya! Cönül ister miydi böyle olsun? Ama artık bunları telafi etmemiz gerekiyor. Şimdiden sonra devamlı görüşeceğiz, Allah izin verdiği sürece..." dedi gizli bir heyecanla.

"Elbette Fatime, elbette."

"Ziya, bu küçük oğlum Ali-Avni, bu da gelinim Türkan,"

dedi kadın. Oğlunu tanıtırken sesindeki gurur dikkatimden kaçmamıştı. Ama gelinini tanıtırken aynı gururu hissedememiştim. Benim de gelinden aldığım elektrik pek de pozitif sayılmazdı ya! Biraz kibirli birine benziyordu. Kayınvalidesinin bu samimi tavırları gelinine basit geliyor gibiydi.

"Biz oğlanlarla tanıştık, Fatime. Gelinin da çok güzel! Maşallah çok iyi evlatlar yetiştirmişsin. Nadir'i da tanıdım. O çok değişmiş, en son rahmetlinin cenazesinde görmüştüm." Sesi cümlenin sonuna doğru kısılmıştı. Annemin o ölüm anlarını hatırlamıştı.

Halam babamın üzüntüsünü hissedince konuyu dağıtmak için, "Nadir'im çok çalışıyor, babasının işlerinin de çoğunu yüklendi. Hayırlısı ile bir de onu baş göz edebilsem gözüm arkada kalmayacak."

"O da olur be Fatimem! Etraf kız kaynıyor, veririz bi tane," dedi Pembe Halam araya girerek. Hepimiz şaşkınlıkla halama baktık. *Veririz* derken bizleri göstermişti, sanki hâlihazır da satılık kızlarım var der gibiydi. Halam hiçbir zaman usturuplu konuşmayacak mıydı, patavatsızlığının sonu görülmüyordu.

"Doğru dersin, Pembe. Ama kavun değil ki dibini koklayıp da alasın," derken halamın imasını görmezlikten geldi. "Hem bizim oğlana her kızı gösteremem, ailemize yakışacak kız lazım." Bu konu nedense beni rahatsız etmeye başlamıştı. Fatime Halam'ın kaçamak bakışı beni huylandırmıştı. Belki de yanılıyordum, yanımda Mukaddes de oturduğu için ona da göz koymuş olabilirdi. Diğer kızları hiç hesaba katmamıştım, onların yaşları evlenmek için uygun değildi.

Ayrıca bu sözlerden rahatsız olan sadece ben değildim. Türkan da nedenini bilemediğim sebepten dolayı rahatsız olmuştu. Onu neyin rahatsız edebileceğini düşündüm. Ya bizi kendine elti sıfatıyla yakıştıramayacak kadar basit görüyordu, ya da halamın konuşma tarzı onu rahatsız etmişti. Ne kendimi ne de Mukoyu ona elti sıfatıyla yakın görmüyordum.

İkram hazırlama bahanesiyle yanlarından ayrıldım. Mukaddes de peşimden gelmişti. Hazırlığımızı yaparken Mukaddes'in bir şey söylemesini bekledim, en azından benim kadar rahatsız olduğunu söylemesini. Ama hiçbir şey söylemedi.

Neden rahatsız olmuştum? Neden yanlış algılıyordum? Kadın, düşündüğüm gibi bizim eve oğluna kız bakmaya gelmemişti, bu sadece benim kuruntumdu. Düşüncelerimden, olmadık sonuçlara varmamdan dolayı kendime kızmaya başladım. Aslında bütün suç Pembe Halam'da idi, beni böyle düşünmeye mecbur etmişti. Kafamdaki tilkileri kovup misafirlerimle ilgilenmeye yoğunlaştım.

Bütün öğleden sonrayı eskileri yâd ederek, yaşadıklarımızı anlatarak geçirdik. Halam hepimize ayrı ayrı hatırımızı sorup, ne okuduğumuzu, ne okuyacağımızı neler planladığımızı öğrenmek için sorup durmuştu.

Pembe Sultan yine ona sorulmasa da araya girip ufak gerginliklere neden oluyordu. Akşam karanlığı çökerken Ali-Avni ve eşi Türkan, gitmek için hareketlendiler. Oğlu ile gelini kalkarken annelerine gelmesi için teklifte bulundular.

"Geleceğim oğlum, babana kalacağımı söylemedim."

"Sorun olacağını sanmıyorum anne," dedi Ali-Avni. Biz de ısrar edince direnci kırıldı. Ama son bir bahaneye daha sarıldı.

"İlaçlarımı almadım, onlarsız yapamam."

İkizlerden Gül hemen atıldı. "Ali-Avni Ağabey alıp gelsin," dedi çocukça bir çözümle. Biz *olur mu* diye genç adamın yüzüne bakarken Pembe Halam bombayı patlattı.

"Niye o kadar ısrar edip duruyorsunuz? Anlasanız ya! Belli ki kalmamak için ilacını bahane edeyii," dedi.

Küçücük salonda bu kadar kalabalığa rağmen hepimiz utançtan sus pus olmuştuk. Pembe Halam'ın yaptığı affedilir gibi değildi. Onun bu patavatsız halleri bizi her zaman zor durumda bırakıyordu.

Şu anda da öyleydik, halamın hatasını telafi etmek için çareler düşünürken Fatime Hala gayet sakin, arkasına yaslanıp hepimizi yüzüne sırayla baktı, en son Pembe Halam'da kaldı. Konuşurken halamın gözünün içine bakıyor ama oğluna hitap ediyordu.

"Ali-Avni, sana zahmet olacak ama ilaçlarımı getirirsen çok sevinirim. Kazım'a da söyle, yarın beni akşamüzeri almaya gelsin." Oğlunun cevap vermediğini görünce döndü. Şaşkın yüzüne bakıp güldü. "Hadi oğul, ne kadar erken giderseniz o kadar erken gelirsin." Genç adamın şaşkınlığından sıyrılsa da hepimizle vedalaşırken arada annesine bakıyordu. Annesinin her an fikrinden caymasını bekliyor gibiydi. Kadın gayet rahattı, oturduğu koltuğa iyice yerleşti. Bu kadını seviyordum, ama şimdi hayran kalmıştım. Halamın hakkından gelmişti.

Ve halamın bozulmuş bir suratla, evde o kadar kız olmamıza rağmen bulaşıkları yıkayacağım diye mutfağa yönelmesi inanılır gibi değildi. Kaçmıştı! Ali-Avni ile Türkan'ı yolcu etmemizden bir saat sonra genç adam geri dönmüş, halamın ilaçlarını getirmişti.

Mukaddes ile ikizler, Pembe Halam ve Asiye'lerin odasını paylaşmışlardı. Gecenin ilerleyen vaktinde yatak odamda Fatime Halam ile yatmaya hazırlanıyordum. Fatime Hala'nın, beraber yatmamız konusunda ısrarını çözememiştim.

Beraber yatmamızı lavaboya kadar eşlik ederken gizlice söylemişti. Mukaddes'e söylediğim de ise Muko'nun kaşları ilgiyle yukarı kalkmış, altında başka bir şey olduğunu söylemişti.

Ben de Mukaddes gibi düşünüyordum. Yıllar evvel annem öldüğünde, beraber yattığımız gibi yine aynı şekilde beraber yatmak istiyordu demek çok masum bir düşünce olurdu.

Mukaddes'in yatağını çaresizce ona hazırlamıştım.

Gecenin uykuya hazırlanma vaktiydi.

Fatime Hala yatmaya hazırlanırken, yatağının ayakucuna koyduğu çantasından cep telefonunu çıkardı ve tamamen kapattı. Sonra telefonunu saç fırçamın olduğu şifonyere bıraktı.

Işığı kapattım, odayı sokak lambasının soluk, zayıf ışığı hafifçe aydınlatıyordu. Ne kadar akrabam da olsa utanarak soyundum, geceliğimi giyindim. Fatime Hala'nın yattığı yerden beni izlediğini hissedebiliyordum. Usulca yatağa girdiğimde Fatime Halan'ın derin bir soluk alıp verdiğini duydum. Bir sıkıntısı var gibiydi. Sorup sormama arasında ikilem yaşıyordum. Nedendir bilmiyordum, ama içimden bir ses; sorarsam ben huzursuz olacakmışım gibi geliyordu. Ama merakım baskın geldi.

Tereddütle "Halacığım? Rahat edemedin mi?" diye sordum.

Bu soruyu bekliyordu. Derin nefes aldı."Yok kızım. Yatağımda bir kusur yok, kusur bende."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Yattığım yerden doğrulurken Fatime Hala da yerinden kalktı. Benim yanıma gelip yatağın kıyısına otururken şaşkınlıkla onu izliyordum. Yüzünde nasıl söyleyeceğini bilememenin verdiği bir sıkıntı vardı.

"Ne oldu halacığım? Senin bir sıkıntın mı var?"

Başını olumlu olarak sallarken bakışlarını bir an bile gözümden ayırmamıştı. "Var kızım, var."

"Nedir seni böyle sıkıntıya sokan? Yani... İstersen... Belki... Sana yardım edebilirim. Gerçi, nasıl yardım edeceğimden pek de emin değilim ama?" dedim tereddütle. Niye bu kadar kekelediğimi de bilememiştim.

"Doğru tahmin ettin, bir sıkıntım var. Bana yardım edip etmeyeceğine de sen karar vereceksin," dedi. Hayretle yüzüne bakarken arkasından gelecek şey için kalbim hopladı.

Tüm gün beklenti dolu bakışları ve imalarının benimle bir ilgisi var gibiydi. "Benim sıkıntım, oğlum!" diye devam etti.

Farkında değildim ama gerginlikten soluğumu tutmuş olduğumu ama sonra söylediği şeyin gelini olduğunu anladığımda rahatlayarak bırakmıştım. Gelinini çekiştirecekti. Türkan gelin ne kadar güzel olsa da bana çekiştirilecek kadar itici gelmişti.

Türkan'ı çekiştireceğine emin olsam da Ali-Avni'yi sormak daha sağlıklıydı. Kendiliğinden gelinini şikâyet ederse memnuniyetle dinlerdim. Sarı cadının ne gibi olumsuzlukları vardı merak ediyordum. "Ali-Avni ağabeyin neyi var?" diye sordum rahatlayarak. Neden rahatladığımı da bilememiştim. Yoksa gelini değil de oğlunun mu bir hastalığı vardı? İstemsizce yine gerildim.

"Yok. Yani, Ali-Avni değil, büyük oğlum."

"Hasta mı?" dedim merakla.

"Allah'a şükür değil. Mesele şu kızım. Ben... Oğlumu evlendirmek istiyorum," dedi tereddütle. Hayretle ona bakakaldım.

Ne yani, ona gelinlik kızların listesini mi vermemi istiyordu? Herhalde bana köyün kızlarını soracaktı. İyi ama bunu bana değil halamlara sorması daha doğru olmaz mıydı? Gerçi halam ona açık bir adres göstermişti ama...

Kadın devam ederken konuşmanın sonu beni daha da hayretler içinde bıraktı. "Bugüne kadar hiçbir kızı getirip de ben bununla *evleneceğim* demedi. Çok sıkıştırdım, çok uğraştım. Onun çevresinden, bizim çevremizdeki kızlardan kimseyi kendine uygun görmedi. Sonra..." dikkatle yüzüme baktı. Şimdi gözlerinde heyecan vardı.

"Sonra, sen aklıma geldin!" diye cümlesini bitirdi.

Ne kadar buna benzer bir şey söyleyeceğini tahmin ediyor olsam da yine de yüreğim ağzıma geldi. Kulaklarıma inanamıyordum, ben Mukaddes için, benden yardım isteyecek diye umarken direk beni hedef göstermişti.

Ne diyordu bu kadın? Delirmiş olabilir miydi? Bu zaman da nasıl böyle bir teklifle bir genç kızın karşısına gelinebilirdi ki? Aptallaşmıştım. Ben kadına şaşkınlık ve hayretle bakarken o devam ediyordu.

"Nadir'e ilk söylediğimde bana güldü." Gülmekte haklıymış, diye düşündüm. Ama ben nedense gülemiyordum. Kadın aklını yitirmişti. "Sonra seni iyice anlattım, iyice düşünmüş olacak ki kabul etti. Seni görmek istediğini söylediğinde kulaklarıma inanamamıştım, çok sevindim." Kadın bunu söylerken ben de inanamıyordum. Yıllar evvel çocukken gördüğü bir kızı oğluna gelin diye tavsiye ediyordu.

Hadi onu geçtim. Nasıl bir adamdı ki annesinin bir sözü ile bir kızı görmeyi kabul edebilirdi? Hem de evlenme niyetiyle.

Fatime Halam benim sessizliğime rağmen devam etmekte ısrar ediyordu. Benim hangi ruh hali içinde olduğumu, içimde neler yaşadığımı bilmiyor gibiydi. "Dün seni çarşıda görmüş. Aslında bu akşam onunla gelecektim. Ama iş için acil dönmesi gerekiyordu. Seni çok beğenmiş." Halt etmiş, diye düşündüm. O kimdi ki beni beğenecekti. Aptal adam. Çevresinde hiç mi evlenecek bir kadın bulamamıştı. İstanbullardan kalkıp buralara kadar annesinin beğendiği bir kızı nasıl görmeyi kabul edebilirdi. Yüzünü hatırlamaya çalıştım. Ama ne mümkün! Onunla ilgili hiçbir şey hafızamda yoktu.

Bizim Harun'dan böyle bir şey isteseydik bizi tefe koyarlardı! Hem, bakalım ben onu beğenecek miydim? Aman Allah'ım! Neler düşünüyordum ben? Zihnimi yokladım, tekrar onunla ilgili bir anı hatırlamaya çalıştım. Ne mümkün! Aklımda, hatırımda onunla ilgili hiçbir hatıram yoktu. Nasıl biriydi, pısırık biri miydi yoksa? Mutlaka!

Fatime Halam susmuş, benim bir şey söylememi bekliyor gibi dikkatle bana bakıyordu. Ne söyleyebilirdim? Nutkum tutulmuş, şaşkınca söylediklerini sindirmeye çalışıyordum.

Yatağıma oturmuş, başım önde, ellerime bakarken, halam şefkatle saçlarımı okşuyordu. Sanırım söylediklerini sindirmemi bekliyordu. Sindirebileceğime pek ihtimal veremiyordum.

Bir an yanından kaçıp Mukaddesin güvenli kollarına sığınmayı arzu ettim. Mukaddes'in bunu duyduğunda tepkisi nasıl olurdu, merak ettim. Ya babamlar! Pembe Halam! Ya kızlar! Herkes ne düşünürdü bu komik teklif karşısında? Sanırım ilk duyduklarında benim gibi taş kesilirlerdi. Kadına bir şey söylemem gerekiyordu, ama ne?

Bir süre sonra dalgınca başımı kaldırıp kadının yüzüne baktım. Akvaryumdaki balık misali ağzım tereddütle açılıp kapandı. Benim şok ifademe anlayış ve şefkatle gülümserken konuşmaya devam etti.

"Seni çok iyi anlıyorum. Hazırlıksız yakalandın, ama nasıl söylemem gerekiyordu onu da bilemedim. Belki konuştuğun biri vardır diye çok korkmuştum. Nadir'im ufak bir araştırma yaptı, öyle bir delikanlının olmadığını öğrenince çok rahatladım. Oğlum diye demiyorum, çok iyidir. Bugüne kadar evlenmemesinin nedeni de okulu, askerliği, işi, o, bu derken bunu hiç düşünmeye fırsatı olmamasıydı. Belki düşündü de kimse karşısına çıkmadı, bilemiyorum. Gerçi ben bu işte bayağı becerikli olduğumu sanırdım... Ama kimi söylesem hep geçiştirdi. Sonra seni söylediğimde ilk başta gülse de *neden olmasın* dedi." Şaşkınlıkla kadına baktım.

Ne demek oluyordu şimdi? Neden olmasın ile beni basit, kolayca kandırabileceği biri olarak mı görüyordu. Ailesinin evlilik baskısını bu şekilde mi geçiştirmek istiyordu; *neden olmasın*!

Onun ya da tüm ailenin oynatabileceği bir kukla mı arıyorlardı? İçim aniden öfkeyle kabardı. Ben kukla değildim.

Az önce kadın bana ne demişti; onun beni gördüğünü. Nerede görmüştü beni? Acaba nasıl görünmüştüm ona? Ca-

lul, kolayca kandırabileceği biri gibi mi? Annesinin evlilik ısrarlarını cahil bir kızla evlenerek geçiştirmek istediği biri gibi mi görünmüştüm? Mutlaka öyleydi ki bana böyle bir teklifle geliyorlardı.

"Nadir, kendi telefon numarasını vermemi istedi, *sormak istediği ne varsa cevaplarım* dedi. Yüz yüze de konuşmak istersen onu da kabul eder. Acil işi çıkmasaydı bütün bunlara hiç gerek kalmayacaktı. İlk kendisinin söylemek istediğine emin olabilirsin kızım." Susup beni dikkatlice izlemeye başladı. Tepkisizliğim onu daha çok meraklandırmış gibiydi. "Bir şey demeyecek misin kızım?"

Merakla yüzüme bakıyordu. Kafamın içinden o kadar küfürlü ve kaba söz geçtiği halde, dudaklarımdan dökülen sakin kelimelere kulaklarım inanmıyordu.

"Ne söyleyeceğimi şaşırdım. Şimdi hangi çağdayız, ben cahil biri değilim. Benimle evlenmek isteyen insanın kendisinin yüzüme söylemesini tercih ederdim. Birini aracı koymasını değil. Mazereti ne olursa olsun!" konuşurken yüzüne bakamıyordum. Bu heyecandan değil öfkemdendi. Kucağımdaki pikenin kenarını da tırnağımla tırtıklıyordum.

"Seni çok seviyorum halacığım. Ama böyle bir şeyi kabul edemem. En azından bu şekilde değil." Ne diyordum ben! Bu şekilde değil de nasıl! Kendisi teklifle karşıma çıksaydı kabul mü edecektim? Sanmıyordum! Kadının omuzları düştü.

"Seni anlıyorum kızım. En iyisi bu işi zamana bırakmak, en azından Nadir geldiğinde kendisi ile yüz yüze konuşsanız..."

Bir cevap vermedim. Zamanı gelince söylenmesi gerekeni şimdiden hazırlamıştım. Bu düşünceden dolayı yüzüme hafif bir tebessüm dokunmuştu.

Halam ise bu hareketimi olumlu olarak algıladı. Tekrar yanağımı okşayıp; "Ya da sen birazcık daha düşün kızım. Düşününce doğru ve isabetli karar vereceğine inanıyorum. İnan

ki her şey çok iyi olacak. Onu seveceksin. O da seni tanıdıkça sevecektir. Zamanla birbirinizi seveceksiniz."

İnanamıyordum, kadın her şeyi oldu bittiye getirmişti. Halam oturduğu yerden kalkarken bir şey söylemeye yeltendim, sonra vazgeçtim. Şimdi bu kadına ne söylesem bir şey değişmeyecekti. Ne söyleyeceksem o adama saklamam daha doğru olacaktı.

Yatağına giderken; "Allah rahatlık versin kızım."

"Sana da halacığım," diye mırıldandım. Yatağa yatmasıyla odada sessizlik hâkim olmuştu.

Her ne kadar yatmak için acele etse de ikimizin de uyuyabileceğini sanmıyordum. En azından ben uyuyamayacaktım. Nasıl bir adamdı? Onu hiç tanımıyordum. O beni görmüştü, en azından benim hakkımda ufakta olsa bir fikri vardı. Ya ben?

Karanlık bir kuyuya taş atmak gibi bir şeydi. Telefon numarasını alıp almama konusunda hiç tereddüdüm yoktu. Niye alacaktım ki! Benimle konuşmak isteyenin karşıma çıkıp yüzüme söylemesini tercih ederdim, annesinin arkasına saklanıp değil. Aman Allah'ım! Düşüncelerim ona doğru meyil vermeye mi başlamıştı? Diğer omzumun üzerine dönerken zihnimdeki düşüncelerden silkindim. Artık düşünmek istemiyordum.

Bir süre sonra düşüncelerim istemesem de bir gün önce, alaycı, asık suratlı bakışlarla beni süzen adama kaydı. Gülünce ne kadar yakışıklı olduğunu biliyor muydu acaba? Bunu ona söyleme gibi şansım yoktu. Nasılsa bir daha görmeyecektim onu. Gerçi görsem de bir şey değişmeyecekti. Onun gibi bir adamın beni beğenme olasılığı çok düşüktü. Herkesin ilk görüşte vurulabileceği bir güzelliğe sahip değildim. Asiye'yi görseydi mutlaka hemen yanına yaklaşırdı. Bana da böyle görücü usulü ile yanaşırlardı.

Kardeşimi asla kıskanmıyordum, ama gerçek buydu. Bel-

ki kardeşim kadar güzel olsaydım Nadir gibi görücüler yerine o kara bakışlı adamı tercih etme şansım olabilirdi. Şimdi o adam neden aklıma gelmişti ki, asıl düşünmem gereken başka bir adam vardı. Aslında düşünmemem!

Gün doğarken, daha gözlerimi kapatmamıştım. Yatağımda dönüp durmaktan çarşaf birbirine girmişti.

Her sabah Emine Anne ağıldaki inekler için erken kalkardı. Ama bu sabah ben ondan önce kalkacaktım. Onun kalkmasını daha fazla bekleyemeyecektim. Beni boğan bu odadan bir an önce çıkmak istiyordum.

Fatime Hala'ya bakınca, kapalı gözlerinin kıpırdadığını gördüm. Onun da uyanık olduğunu ama bana belli etmek istemediğini anladım. Hiç sesimi çıkarmadan usulca odadan çıktım. Ahşap merdivenlerden yine usulca indim. Kahvaltı hazırlamaya daha çok vardı. Ben de ev daha uyanmadan düşünmek için evin arka kapısından dışarı çıktım. Oradan da eski taş köprüden geçip asfalt yola kendimi attım. Derenin akış yönüne, kuzeye doğru ağır adımlarla yürümeye başladım.

Günlerden cumartesi olduğu için bu kadar erken saatte pek araç olmazdı. Ama yine de bir iki araç karşı yönden köye geliyorlardı. Bunlar çay fabrikasının vardiya araçlarıydı.

Kimse beni görmeden rahatça düşünebileceğim tek bir yerim vardı. Dereleri besleyen küçük çaylardan biri olan ormanın içini yararak akan küçücük bir çay... Aynı zamanda tarlalara giden yol buradan geçerdi.

Çayın kenarından içerilere doğru gidip kalabalık köklü *kumar** ağacının yanına oturdum. Son derece sağlam, fazla büyümeyen ağaçlardı. Bir kökte en az üç tane olan kumar ağacının en kalabalık olanını tercih etmiştim. Bu kökte ona

*Orman gülü

yakın kumar dalı vardı. Bunlardan fasulyelere mükemmel dayanaklar oluyordu.

Etrafta sadece kuşların cıvıldayan sesleri duyuluyordu. Başımı yukarıya kaldırdım, gökyüzü ağaçlarların dalları arasında pırıl pırıl parlıyordu. Bugün hava açık olacağa benziyordu. Tabii ki akşama doğru bir sürpriz yapmazsa!

Bir yengeç otların arasından aceleyle suyun içine girdi. Sanırım beni fark etmiş, ona zarar vereceğimi düşünmüştü. Hafifçe tebessüm ettim. Yengeci düşünmeyi bırakıp asıl meseleye odaklanmam gerekiyor diye kendime hatırlattım.

Ne yapacaktım? Okulum bittikten sonra pek çok şey için plan yapmıştım ama evlilik bu planlarımın kıyısından bile geçmemişti.

Çalışacak, maddi olarak kendi özgürlüğümü elime alacaktım. Hatta Mukaddes ile birlikte Pazar'da bir ev tutmayı bile planlamıştık. İkimiz de evlenmeyecektik. Ya da ben evlenmeyecektim. Mukaddes evlilik konusu açıldığı zaman kesin konuşmamış, her zaman açık bir kapı bırakmıştı.

Acaba bu teklif Mukaddes'e yapılsaydı ne cevap verirdi? Kabul eder miydi? Sanırım kabul ederdi. Peki ben? Anneme verdiğim sözden midir nedir, bir erkeği yanımda hiçbir zaman düşünemiyordum. Kendimi bu konuya kapatmıştım. Onunla tanışmalı mıydım, tanışmamalı mıydım karar veremiyordum.

Ya babamlar! Duyduklarında ne diyeceklerdi, mutlaka ailenin durumunu da bildikleri için hiç düşünmeden kabul ederlerdi. Babamın, dün ondan nasıl bahsettiği aklıma gelince huzursuzca dudaklarımı sıktım. Ama elimde bir silahım vardı. Henüz onu *görmemiştim* ve görmemek, bu işi uzatmak için elimden geleni yapacaktım. Sonra tanışınca da bir bahane bulup kabul etmeyecektim. Tabii bu babanemin Fatime Halam'ı ve babamı kırmaması gerekiyordu. Yoksa biri var mı demeliydim. Ama o zaman da kim diye soracaklar, ben de kimseyi gösteremeyeceğim için yalanım ortaya çıkacaktı.

İsmail'le görüşüyoruz, onu seviyorum, diye yalan ortaya atsam kendimi bir anda onunla evleniyor bulurdum. Bundan emindim, halam böyle bir fırsat kolluyordu. Bu sayede İsmail benimle ilgili hayallerine kavuşacaktı. Ya benim hayallerim?

Bir an perşembe günü gördüğüm adamı mı söylesem diye geçirdim. Sonuçta bir erkeğin varlığı ortaya atılmalıydı. Ama bunu yapabilmem için onunla tanışıyor olmalıydım. Ailem bu gizemli kişiyle tanışmak isteyecek, o zaman da bir şey yapamayacaktım. Çaresizce omuzlarım çöktü. Galiba en iyi çözüm, mümkün olduğu kadar bu işi uzatmaktı.

Derin bir soluk aldım. Her zaman böyle olurdu. Bir problem ile karşılaştığım zaman yalnız kalıp, evire çevire düşünür, çözüm yolu bulana kadar başka bir şeye odaklanmazdım. Ve şimdi çözüm yolu bulmanın verdiği huzurla gülümseyip oturduğum yerden doğruldum.

Uzun kloş eteğime bulaşan tozları silkeleyip yine geldiğim yoldan yola çıktım. Bu uzun, kendimi sorgulama süresi epeyce vakit kaybına neden olmuştu. Acele adımlarla köprüye vardığımda balkondan Mukaddes'in bakındığını gördüm. Sanırım beni arıyordu. Umarım yokluğumu sadece Mukaddes anlamıştır çünkü diğerleri için bir açıklamam yoktu.

Yüreğim cevabını bilemediği sorulardan çıkmazda.

Eve girdiğimden bu yana Mukaddes sessiz sorularla bana bakıp duruyordu. Olanları anlatmak için sabırsızdım. Ne yazık ki daha hiç yalnız kalamamıştık.

Sabahın ilerleyen saatlerinde kahvaltı hazırlığına giriştik. Herkes neşe ile sofraya oturmaya hazırlanırken akşamki neşesinden eser kalmayan Fatime Hala gözümün içine bakıyordu. Mümkün olduğu kadar doğal olmaya, renk vermemeye çalışıyordum. Üzgün görünüyordu. Sanırım başarısız olduğunu düşünüyordu. Ona bir cevap vermem gerekiyordu,

ama en azından Mukaddes ile paylaşmadan ona bir şey söylemek istemiyordum. O fırsatı da Mukaddes verdi.

Terledim bahanesi ile üst kata çıktı. Normalde çok terleyen bir insan olduğu için, Fatime Halam'ın haricinde kimse garipsememişti. Biraz sonra yukarıdan bana seslendi. Fatime Hala bana şöyle bir baktı, anlamıştı! Mukaddes'in benimle konuşmak için çağırdığını anlayacak kadar zeki bir kadındı. Hafif bir tebessüm dudaklarına yerleşmişti ben yukarı çıkmak için dönerken.

Yukarı çıkıp da Asiye'lerin odasına yönelirken bir el bizim odadan uzanıp beni içeri çekti. Panik ve heyecanla yüzüne baktım.

"Anlat. Çabuk anlat, neler oluyor?"

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken "Bir... Bir şey olduğu yok," dedim.

"Bana maval okuma, sende bir şeyler var. Sabahın köründe ormana gidiyorsun, Fatime Hala'nın eli ayağına dolanıp duruyor. Hemen, şimdi! Dolandırmadan anlat."

Bir an nasıl anlatacağımı, nereden başlayacağımı bilemedim. Derin bir soluk alıp kollarımı tutan ellerinden kurtulup yatağımın üzerine oturdum.

"Anlatacağım. Ama sakın çığlık atma," diye uyardım. İri yeşil gözleri duyacağı şeyin heyecanı ile daha da irileşmişti. Kabul dercesine başını salladı.

Bir nefeste "Fatime Hala beni oğluna istedi," dedim. Söylediğim an üzerimdeki baskı birazcık olsun azalınca rahat soluk verdim.

Mukaddes, şok geçirmiş yüzle bana bakarken önce bembeyaz sonra kıpkırmızı oldu. Söylediklerimi sindirmesi için zaman verdim. Sonra ben konuştukça o gülmesini zapt etmeye çalışırken izledim.

"Tahmin etmiştim," dedi dalgın sesle.

"Ne cevap vereceğim konusunda tereddüdüm vardı. O yüzden ormana gittim, uzun uzadıya düşündüm ve bir kara-

ta vardım," dedim. '*Ne*' der gibi bana bakarken söyleyeceğim şeyi duymak için heyecanla beni bekliyordu.

"Halama önce onunla tanışmak istediğimi söyleyeceğim. Bir süre kimsenin bilmesini istemediğimi, önce onunla tanışıp bir karar vereceğimi söyleyeceğim. Tabii ki görüşme konusunda o aptal adamı oyalayacağım. Sonra da beğenmedim, diye kabul etmeyeceğim."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Ama neden? Daha onu görmedin bile!"

"Evet. İşte asıl mesele de bu. Onu görmedim. Pısırık adamın karşıma çıkmaya cesareti bile yok. O yüzden şimdi önüme *işi çıktı* bahanesini sürüyorlar. Mutlaka kel, göbekli, elinde mendili eksik olmayan iş koliğin biridir. Hayal edebiliyorum. Eğer gerçekten benim karşıma çıkmaya cesareti olsaydı işini bahane etmez erkek gibi karşıma çıkardı. Şöyle bir ihtimal daha var ve bu ihtimal bana daha gerçekçi geliyor; ailesinin evlilik baskısını benim gibi köylü bir kızla evlenerek geçiştirmeye çalışıyor. Beni görmüş. Bu demek oluyor ki; benim karşıma çıkmaya cesareti yok. Ya da düşündüğü kadar saf köylü kızı görüntüsü verememişimdir, o yüzden cesareti kırılmıştır," dedim alayla.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra "Belki yanılıyorsundur, belki düşündüğün gibi değildir," dedi Mukaddes. O daha olumlu yaklaşmaya çalışıyordu. Muko hep böyleydi, fazla iyimserdi. Keşke ona teklif gitseydi diye düşündüm, Muko, duruma benden daha sıcak bakıyordu.

"Sanmıyorum," dedim yorgun bir sesle.

Aramızdaki iki adımlık mesafeyi çabucak aşıp sıkıca sarıldı. "Bence yapman gereken, O gelene kadar beklemen. Onunla bir tanış! Sen akıllı birisin, kimsenin seni aldatmasına izin vermezsin. Onu iyice tanı, ondan sonra kararını verip yorumunu yap."

Geri çekilip dikkatle yüzüne baktım. Son derece ciddiydi.

İtiraz etme adına "Yorum yap? Kızım, beni bilirsin, tahminlerimde hiç yanılmadım," dedim ısrarla.

Bastırırcasına "Belki bu ilk olacak," dediğinde sabırsızlığımı gösterme adına gözlerimi devirdim. "Seni ikna etmem için, gerçeği görmen için ne yapmam gerekiyor inan ki bilmiyorum. O adamı..."

Ahşap merdivenlerden birinin çıktığını duyunca susup dikkat kesildik. Ayak sesleri bizim odanın önünde bitti, hemen toparlanıp odadan çıkmaya hazırlandık.

Gonca kapıyı açıp kafasını uzattığında ikimiz de rahat nefes aldık. "Siz ne yapıyorsunuz burada? Herkes sizi bekliyor," dedi merakla.

Muko, benden daha çabuk toparlanmıştı. "Tamam. Geliyoruz, Şahsenem ablanın dün katladığı çamaşırları bulamadım, onları gösterdi."

Mukaddes'e baktım. Onun hafifçe tebessüm ettiğini gördüm. Gonca, ikna olmuş olacak ki omuz silkip merdivenlerden koşturarak indi.

Mukaddes "Olmadık kişilerin dikkatlerini daha fazla üzerimize çekmeden aşağıya inelim," dedi ve odadan çıkmak için hareketlendi.

Muko'nun ardından inerken onun hâlâ güldüğünü görebiliyordum. Elbette ki mutfağın kapısına kadardı gülümsemesi. Mutfağa girdiğimizde herkes bize bakıyordu. Mukaddes benden önce atılıp özür diler bir ses tonuyla.

"Çamaşırları koyduğum yeri unuttum. Dün, malum halamız gelecek diye heyecanla nereye tıkıştırdığımı unuttum. Sağ olsun Şahsenem'in hafızası benden daha iyi."

Herkes anlayışla başını sallarken Mukaddes bana göz kırptı. Akşamki sofranın neşesi olmasa da hemen aynı curcunayla kahvaltımızı yaptık. Mukaddes konuşmalara ara ara katılıyordu. Anlaşılan zihnini yeterince meşgul etmiştim.

Kahvaltıdan sonra ikizler oyun için dışarıya çıktılar, Asiye

ile Meliye masayı toparlarken Mukaddes de bulaşıklara geçti. Emine Anne, babam ve Pembe Halam, Fatime Hala'yı da peşlerinden sürükleyip avluya çıkardılar. Ben de üst kata çıkıp hem yatakları kapatmak, hem de rahat düşünebilmek için işe koyuldum.

Akşam Emine Anneler *Kuzika'ya* gideceklerdi. Akşamüzeri Emine Anne ve kızları, Harun bırakacaktı. Kadın haklı olarak yarın akşamki kına gecesinin hazırlığına yardım etmek istiyordu. Erkek kardeşinin düğünü için o da bir şeyler yapmak istiyordu. Ayrıca kına eğlencesi kaçırılmayacak eğlencelerin başında geliyordu. Kına gecesinde eğlenildiği gibi düğün salonunda eğlenilmiyordu.

Fatime Hala'nın kocası da onu almaya akşamüzeri gelecekti. O adam, karısının ne için bu eve geldiğini biliyor olmalıydı. Şimdi o adam da bana beklenti dolu gözle bakacaktı. Onun karşısına çıkmaya hazır değildim, kaldıramazdım. Bir çözüm düşünürken aniden Emine Anne ile Kuzika'ya yardıma gitme fikri geldi aklıma. Harun'u arayıp erkenden götürmesi için ısrar edebilirdim. Emine Anne'nin hoşuna gideceğine emindim. Bu sayede Fatime Hala'yı yolcu etmekten kurtulabilirdim.

Ben bu planları yaparken odanın kapısı açıldı. Başımı çevirince Fatime Hala'nın özür dileyen bakışları ile karşılaştım. Akşamki diyaloğumuz aklıma gelince utandım ve sanırım kızarmıştım da. Usulca kapıyı kapatırken kalbim çıldırmış gibi atıyordu. Kendisi yatağın kıyısına otururken eli ile yanına vurup oturmam için yer gösterdi. Çekinerek yanına oturdum.

"Hiç düşünebildin mi kızım?" diye sordu.

"Evet. Düşündüm," dedim kısa bir duraklamadan sonra. Onun sesi de tereddüt doluydu. Ama şimdi bakışlarında olumlu olmasıyla ilgili beklenti var gibiydi.

"Peki, bir karar verdin mi?" diye sorarken sesi heyecandan titriyordu.

Konuşmadan başımı olumlu olarak salladım. Kadının yüzü umutla aydınlandı. Bu kadını inciteceğim için çok üzülüyordum, ama elimden de bir şey gelmiyordu. Olumlu bir şey söylemem için bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu.

Gözlerimi utangaçla kaçırdım. "İstediğiniz gibi onunla görüşeceğim," dedim. Rahatlamış görünüyordu. "Ama bunu şimdilik kimsenin bilmesini istemiyorum," diye aceleyle devam ettim. "Ne olur halacığım, beni anlayın. Ben tanışmadan, karar vermeden babamların bilmesini istemiyorum." Yalvarırcasına ona baktığımda anlayışla gülümsedi.

"Tamam kızım. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Her şey çok güzel olacak, hissediyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyebilirdim ki? Kadının umutlarını birden yıkmak istemiyordum. Ben bunları düşünürken kadın aniden doğrulup komodinin üzerindeki çantasının yanına gidip içinden bir şey aradı. Ne aradığını düşünürken aradığını bulmanın sevinciyle elini yukarı kaldırıp aradığını bana gösterdi. Önce ne yapmak istediğini anlamadığım için ifadesiz bir yüzle kadına bakıyordum.

"Nadir'imi arayıp bu güzel haberi vermek istiyorum. Sakıncası yok değil mi?"

Midem karıncalanmaya, kalbim deli gibi atmaya başladı. Başımı sağa sola sallarken bana tatlı bir tebessümle gülümsedi. Heyecanla telefonunu açtı. Ne yani şimdi benim yanımda mı konuşacaktı? Dışarı çıkıp çıkmamakta tereddüt ederken o tuşlara basıp karşı tarafla konuşmaya başlanıştı bile.

"Alo? Oğlum, nasılsın?" çıkmak için ayağa kalkınca bileğimden tuttu. Tekrar yanımı işaret edip eli ile oturmamı işaret etti.

"Tamam oğlum. Bak şimdi ne diyeceğim sana. Bir dur da beni dinle. Hal hatırın sırası değil, ben iyiyim. Şahsenem ile konuştum. Alo... ? Orda mısın? Hı? Evet. Evet. Şu anda da

yanımda!" Ben utancımdan ne yapacağımı, ne yöne bakacağımı bilemiyordum. Yine beni ateş basmıştı, sanırım yine kızarmıştım. "Konuşmak mı istiyorsun?" Panikle kadına baktım. Cesaret verircesine gülümsedi. Ne yapıyordu? "Tamam. Veriyorum, sonra görüşürüz. Kızla güzel konuş!" diye uyarırken telefonu bana uzattı.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Nasıl ve ne konuşacaktım ki? Elim tereddütle telefona uzanırken ellerim titriyordu. Ben bu muydum? Hiçbir şeyden çekinmeyen, korkmayan; ama şimdi korkuyordum. Yabancı bir erkekle üstelik kafasındaki niyeti bilmek de ayrı bir endişe konusuyken onunla konuşma düşüncesi bende paniğe neden oluyordu. Nasıl konuşacaktım şimdi? Ya da ne konuşacaktım?

Telefonu elime tutuşturunken kendisi de odadan kaçarcasına çıktı. Elimde telefon, şaşkınlıkla halamın arkasından baka kaldım. Kapıyı arkasından kapatmadan önce yüzüme cesaret vermek istercesine yeniden gülümsedi.

Yalnızdım, telefonun ucundaki adamla yalnızdım. Telefonu yavaşça kulağıma yaklaştırırken uzaktan gelen tok, kadife gibi bir ses; "Alo?" diyordu.

Cevap verebilecek miydim? Sesimin çıkacağından şüpheliydim. İrice yutkundum. Boğazım heyecan ve korkuyla kurumuştu.

"Şahsenem?" derken, sesi adımı okşar gibi fısıltıyla çıkmıştı. Gerçek adımla seslenmişti; herkes gibi Şağzine dememişti. Nedenini bilmiyordum ama bundan mutlu olmuştum. Ayrıca sesinde yıllardır tanıyor olmanın verdiği rahatlık vardı. "Orada mısın Şahsenem?" diye sordu, yine aynı tonda.

"Bu... Buradayım," dedim sesim titreyerek. Sesimin titremesine engel olamamıştım. Telefonun ardından hafif tatlı bir kıkırdama duydum.

Kesinlikle alay değildi diye düşünürken "Bir an bayıldığımı düşündüm," dedi alayla. Ve bu beni bir anda ateşledi. Bu

adam benimle alay ediyordu. Ben Şahsenem isem buna izin vermeyecektim.

"Bayılmadım," dedim öfkeyle. Sesim şimdi gayet sert çıkmıştı.

"İyi, sevindim," derken güldüğünü hayal ettim. Bu daha da öfkelenmeme neden oldu. "Bir an karşımda liseli, yeni yetme bir kız var sandım."

Liseli yeni yetme mi? Evet, bu adam benimle kesinlikle dalga geçiyordu. Önce öfkeden cevap veremedim. Telefonun ucundaki adam da bunu fırsat bilip devam etti. "Annem durumu sana anlatmış ve de şu an sen benimle görüşmeyi kabul edip konuştuğumuza göre sonuca vardığımızı düşünebilirim. Yani evlenme teklifimi kabul ettiğini düşünebilirim."

Ne? Evlenme teklifi mi? Daha yüzünü bile görmediğim bir adamın teklifini kabul ettiğimi nasıl düşünebilirdi. Bunların ailece akıl sağlıklarında problemleri vardı. Hepsi tımarhanelikti bunların!

"Yanlış izlenim verdiğim için üzgünüm," dedim dişlerimi sıkarak. Hiç de üzgün değildim. "Ama ben henüz kabul etmiş ya da bir karar vermiş değilim," dedim sertçe.

"Tamam. Kabul etmedin, ama kabul edecekmişsin gibi davranmak daha iyi değil mi? Yani benim temennim bu," dedi yumuşak sesle. Sesi çok güzeldi, ama fiziğinden şüphem vardı. Tabii ki aklından da!

"Ben sizi tanımıyorum," dedim ısrarla

Hiç tereddütsüz "Henüz," diye yanıtladı rahatça. Onun bu rahat tavrı yine çileden çıkmama neden oldu. Yine de ona ağır sözler söylememek için kendimi tuttum.

"Pekâlâ. Halam acil dönmeniz gerektiğini söyledi. Herhalde yakında tekrar gelirsiniz?" dedim onu taklit ederek, alayla.

Alayımı duymazlığa verip "Elbette," dedi samimiyetle. "Yarından sonra orada olacağım. Anlaşacağımıza eminim. Birbirimizi yakından tanıyınca..."

"Peki, siz beni tanıyınca ne olacak, umduğunuz gibi biri değilsem eğer?" diye atılarak sözünü kestim.

"Ben seni yeterince iyi tanıdığıma inanıyorum. O yüzden senden yana rahatım. Ama senin beni beğenip beğenmemende birazcık tereddüdüm yok değil." Ne söylenebilirdi ki? "Seni daha fazla zorlamayayım." Kısa bir an sustu. Devam ettiğinde konuşmanın sonlandığını anladım. "Peki, o zaman yarından sonra görüşmek üzere."

"Tamam," dedim kuru bir sesle. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattım. Telefon elimi yakmış gibi telaşla komodinin üzerine koyup kapının yanına kaçtım.

Ben ne yapıyordum? Kimseye söylememekle yanlış mı yapıyordum? Kendimi bir cendereye sıkışmış gibi hissediyordum. Eğer ki babamlara söylersem olayların daha farklı sonuç alacağına emindim.

Yok, ama en doğrusu buydu. Kimseye sezdirmeden bu işten sıyrılmaktı. Nefessiz kalmış gibi hissettim, derin soluk alırken soluğum titredi.

Merdivenlerden birinin tırmandığını duyunca toparlanıp kapıyı açarak koridora çıktım. Eğer gelen Fatime Hala ise onunla tekrar konuşamayacak kadar gergindim. Yukarıya her kim geliyorsa beni görmeden diğer odaya geçmeliydim. Aşağıdan ayak sesleri yaklaştığında ben çoktan diğer odanın kapısını kapatmıştım. Bu oda babamlara aitti.

Rahatlama adına derin soluklar alırken odanın kapısı aniden açıldı. Endişeyle dönüp kapıya baktım, gelen Emine Anne'ydi. Hemen toparlanıp gülümsemeye çalıştım. Kadını gereksiz yere endişelendirmenin hiç manası yoktu.

"Ne oldu kızım? Yüzün solmuş gibi?"

"Yok, bir şey anne! Yani endişelenecek bir şey yok," dedim çabucak. Hiç tereddütsüz hemen inandı. Kadın bana şefkatle gülümseyip dolabına yöneldi.

"Anne?"

Babasının evine gitmek için hazırlık yapıyordu. Sanırım şimdi de üzerini değiştirecekti. "Ne vardı kızım?" diye sorarken yeniden bana döndü.

"Sana bir şey söyleyecektim. Bilmiyorum sana uyar mı?"

"Nedir kızım? Söyle." Anaç yüzü, benim bir şeyden dolayı sıkıldığımı anlamış gibi yine endişe ile kırışmıştı.

"Sen bu akşam Kuzika'ya gideceksin ya..." Onaylarcasına başını sallarken devam etmem için merakla yüzüme baktı. "Ben de seninle geleyim. Mukaddes ile Asiye nasılsa buralarla ilgilenirler."

"Tabi kızım, gel ama nereden çıktı bu? Şimdiye kadar geleceğini söylememiştin, şaşırdım. Hem, Fatime Hala burada, nasıl olacak?"

"Anlayışla karşılayacağına eminim." Onun endişe ettiği şeyi benim pek umursadığım söylenemezdi ya, neyse!

"Benim için fark etmez, sen gelmek istedikten sonra... Hatta sevinirim bile."

"Tamam, o zaman ben Harun'u arayayım, bizi götürsün." Onaylarcasına başını sallarken tombul yanaklarında öpüp odadan çıktım. Herhalde benim çıldırdığımı düşünüyordu.

Harun'u aradım, çantamı hazırladım. Şimdi bunu babama usulünce söylemekti. Aşağı indiğimde herkesin avluda oturduğunu gördüm. Fatime Hala'nın yüzünde güller açıyordu. Haksız da sayılmazdı. Oğluyla gelin adayını konuşturmayı başarmıştı. Bu düşünceden dolayı onu görünce kızarmamı engelleyemedim.

Komşular gelmiş, neşeyle muhabbet ediyorlardı. Bu muhabbetten babamı nasıl sıyıracağımı düşünüyordum. Dileğim çabuk gerçekleşti ve babamın bana bakmasını fırsat bilip işaretimle onu içeriye çağırdım. Hiç tereddüt etmeden kalkıp geldi. Babama niyetimi ve gerekçelerini sıraladım. Art niyet düşünmeden isteğimi kabul etti.

Bütün planlarım tıkır tıkır işlemeye başladı. Fatime Hala

ile konuşup durumu anlattım, biraz üzülse de anlayışla gülümseyip kabul etti ya da kabul etmek zorunda kaldı. Planlandığından daha erken gidecek olmamız Emine Anne'yi çok mutlu etmişti.

Öğleden sonra Pembe Hala'nın asık suratı, diğerlerinin ise neşeyle uğurlamaları arasında evden ayrıldık. Emine Anne, ikizler ve Meliye arkada oturmuşlar, ben de Harun'un yanına öne oturmuştum.

Derenin akış yönüne doğru ilerleyip Lamgo Köyü'ne geldiğimizde sola döndük, beton köprüden geçtik. Köy, uzun ve dolambaçlı yolun sonundaki tepedeydi.

Tırmanmaya başladığımızdan bu yana, Harun hiç konuşmadan önündeki yola odaklanmıştı. Yollar çamur içindeydi. Kamyonetin tekerlekleri yokuşta patinaj yapıyordu. Kızlar uğabeyleri gibi sessizleşmişlerdi. Bense Mukaddes ile aramızda geçen diyalogu düşünüyordum.

"Çıldırmışsın sen" diyordu, üst odada kısık sesle. "Neden böyle yapıyorsun? Bırak seni görsünler, ne çıkar bundan." Fatime Hala'nın, akşamüzeri kocasının onu almaya geleceğini ve kendisini görmemeleri için böyle yaptığını anlattığımda şaşkınlıkla bağırmıştı.

"Böyle olması gerekiyor. Henüz kimse ile karşılaşmak istemiyorum, buna hazır değilim. Onlar ki durumu biliyorlar... Yok, en iyi çözüm bu."

"Sen bilirsin, ama bana kalırsa boşuna bu çaba. Ne biliyorsun, belki düşündüğün gibi değil de çok yakışıklı biriyse."

"Umurumda değil," dedim öfkeyle. "Ben evlenmeyi düşünmüyorum. Ucunda Fatime Hala üzülecek olsa bile," dedim üzgünce.

"Ee o zaman, daha ne? Hem hala üzülmesin diyorsun hem de evlenmeyeceğim diyorsun. Çelişkili konuşuyorsun. Çelişkili ve erken..."

★

En sonunda Emine Anne'nin ailesinin evine varmıştık. Kuzika'nın en yukarısındaki mahalleydi. İki gün sonra düğün olacağı için evin önü hareketliydi. Emine Anne'nin annesi, kız kardeşleri, komşuları bizi karşılamak için dışarı çıktılar. Neşe ve coşkuyla kucaklaştık.

Eve girdiğimizde evin içi de dışı gibi kalabalıktı. Herkes bir işle uğraşıyordu. Kimi sarma sarıyor, kimi baklava ve börek açıyorlardı. Komşu delikanlılar avlunun etrafına uzun tahtaları koyup kına da oturmaları için yer hazırlıyorlar, kahveden getirdikleri masa ve sandalyeleri yerleştiriyorlardı. Aslında bize pek bir iş kalmamıştı.

Emine Anne'nin ablasının kızları Zeynep ile Esma benimle yaşıttılar. Onlar bir gün önce Cugita* köyünden gelmişlerdi. Kızlar sarma sarılan sininin etrafında oturmuşlar sarma sarıyorlardı.

Üstümü değiştirdikten sonra onlara katıldım. Komşu kızlar da bize katıldılar. Herkes şimdiden düğün havasına girmiş, karşılıklı atma türkülere başlamışlardı. İşler düşünüldüğünden de çabuk bitmişti. Kına ikramları da zamana uymuştu.

Eskiden düğünlerde, büyük kazanlarda yemekler pişer, tepsi tepsi Laz börekleri ve baklavalar yapılır, kilolarca karalahana sarmaları yapılırmış. Şimdi düğünler düğün salonlarında yapılmaya başlanınca bu ikramlar kına geceleriyle sınırlı kalmıştı. Bundan dolayı da bu hazırlıkların miktarı da devamında azalmış oluyordu.

Ev, Kuzika'nın en tepesinde; ön cephesinde Papat** köyü, ve yakın zamanda, Turizm Bakanlığı tarafından ortaya çıkarılan köyümüzün kalesi Ciha kalesi*** tüm heybetiyle bu köy-

*Sahil köy

**Papatya

***Suçatı köyüne tepeden bakan, bölgeye hâkim, yapım tarihi kesinlikle belli olmayıp Cenevizliler veya Rum Pontus'lulardan kaldığı rivayet edilen tarihi kale

lerin üzerinde yükseliyordu. Batıya doğru Apso ve Hemşin dağları vardı. Doğuya doğru da Balta Mahallesi ve Pazar merkezi köyün ayaklarının altında uzanıyordu.

Kaçkar dağları, Ciha Kalesi'nin arkasından muhteşem heybetiyle üzerinde hiç eksilmeyen bulutlara doğru uzanıyordu. Evin arka cephesi, avlusuna bakan kısmı ise Tavlat köyüne (Volkan Konak'ın tulumcusu Selim Bölükbaşı'nın köyü) bakıyordu.

Ressamın tablosundan bile daha muhteşem bu manzaralar her daim gözlerimize bayram yaptırıyordu. Hele dağlarındaki çiçeklerin hiçbir yerde emsali yoktu. Yeryüzünün cennetiydi Karadeniz. Allah'ın bize lütfuydu Karadeniz.

Düğün evi iki katlı eski bir yapıydı. Ön cepheden üç katlı görünmesine rağmen avlu kısmından bakıldığında iki katlıydı. Cumhuriyetten hemen sonra, tüm malzemelerin imece usulü ile taşındığı, büyük ustalık örneğinin sergilendiği muhteşem bir yapıydı.

Kızlarla birlikte yer yatağını sermiş altı kız yan yana yatmaya hazırlanıyorduk. Sıra ile lavaboya giriyorduk. Fazla sıkışmadığım için önceliği diğer kızlara bırakmıştım. Bunu fırsat bilip balkona çıktım.

Yorgunluğumu atmak için akşam serinliğine karşı gerindim. Gökte yıldızlar parlıyordu. Karşıdan Papat köyü ve Lango köyünün ışıkları da gökteki yıldızlar gibiydi. Eşofmanımın cebindeki telefonum çalmaya başladı. Arayan Mukaddes'ti, başka kim olacaktı ki!

Tüm gün neler yaptığımızı merak etmiş olmalıydı. Durumu heyecan katmak için sesimi kısık tuttum. "Efendim?" gülüşümü saklamak için kendimi tutuyordum.

"Alo, Şağzine? Sana müthiş haberlerim var," dedi fısıltıyla. O neden sessizce konuşuyordu ki?

"Neymiş haberlerin?" dedim bıkkınlıkla.

"Nadir *burada*," dedi yine fısıltıyla. Ne, ne diyordu, ne zırvalıyordu bu? Mukaddes durmadan konuşuyordu ama ben algılamakta zorlanıyordum.

"Duydun mu beni?" dedi heyecanla.

"Anlamadım? Kim gelmiş." Yanlış soru sormuştum, Muko gelmiş demiyordu ki *burada* diyordu.

"Nadir! Nadir, kızım! O burada, senin odanda ve senin yatağında..." ardından kıkırdadı. Beynim boşalmıştı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Anlamadım?" dedim yine papağan gibi. Gerçekten de anlamamıştım. İdrak etmekte güçlük çekiyordum. Neler oluyordu orada, onun bizim evde ne işi vardı? Daha bu gün sabah İstanbul'dan konuşmamış mıydı benimle? Muko şimdi sanki karşısında anaokulu öğrencisi varmış da anlamam için tane tane konuşuyordu.

"Kızım, anlasana! Seni görmek için gelmiş. Akşamüzeri Fatime Hala gitmek için kocasını bekliyordu, ama kocası yerine oğlu Nadir geldi. Ama senin burada olmadığını söylediğimizde nedense hiç şaşırmadı. Şağzine... Müthiş bir adam, görünce bayılacaksın. Bütün o aptal planlarını iptal edeceğine eminim."

"Ne diyorsun Muko? Ben bir şey iptal etmeyeceğim. Neler oluyor?

"Dediğim gibi, Nadir geldi. Amcamın ısrarıyla bu gece burada kalıyorlar. Ve asıl bomba... Yarın kına gecesine onlar da gelecek," dedi neşeyle. Olmaz! Onun buraya gelmemesi gerekiyor. Böyle bir ortamda onunla karşılaşmak istemiyordum.

"Bir şeyler yap, gelmesin. İstemiyorum!"

"Ben ne yapabilirim, Şağzine! Bence her şeyi oluruna bırak."

"Eğer beni seviyorsan bir şeyler yap, lütfen!" diye anlam-

sızca yalvarmaya başladım. Karşıdan kısa bir sessizlik oldu. Onu da zor durumda bıraktığımı biliyordum. Ama başka bir şey düşünemiyordum.

"Üzgünüm, bir şey yapamam. Artık gerçeklerden kaçamazsın, Şağzine! Ve sakın aptalca bir şey yapayım deme. Duydun mu beni?"

Mukaddes bana yardım etmiyordu. Kaderime boyun eğmekten başka ne yapabilirdim ki? Ama düşündüğümden daha kısa süre önce göreceğim hastalıklı kaderimden!

"Tamam Muko. Ben başımın çaresine bakarım."

"Dediğim gibi, aptalca bir şey yapmayacaksın, söz ver."

"Söz. Aptalca bir şey yapmayacağım. Hadi sana iyi geceler." Ne yapacaktım ki, kendimi yüksekten mi atacaktım? Yükseklik fobimi göz önüne alırsak komik bir olasılıktı.

"Sana da. Ah, bu arada... Senin odanda yatacağını öğrendiğinde çok şaşırdı. Kızmadın değil mi? Zaten dün gece Fatime Hala orada yatıyordu. Ona da kendi yanına hazırlamamızı istedi. *Oğlumla beraber yatarım* dedi. Bizde mecburen oraya hazırlamak zorunda kaldık," dedi fısıltıyla.

"İyi, tamam. Nerede yatarsa yatsın. Umarım kalkamaz!" dedim öfkeyle. Mukaddes kıkırdadı.

"Neyse kapatıyorum."

"İyi."

Aman Allah'ım!

Bu cendereden kurtulmak için ne yapmalıydım ilk önce onu düşünmeliydim. Neden gelmişti? Onu buraya planından önce getirecek ne olmuştu. Ya da ben ne söylemiştim de gelişini öne almıştı. Onu görmek, tanımak istemiyordum. Onu hayatıma sokmak istemiyordum. Ben böyle mutluydum. Ben yeni hayatıma başlamak üzereydim. Bu amacımdan beni alıkoyacak kimseyi istemiyordum.

"Şahsenem?" korkuyla arkamı döndüm. Kızların varlığını bir an için unutmuştum. Kızlar şimdi bana merakla bakıyorlardı.

"Efendim."

"Ah, geliyorum." Dalgın, kafamda binlerce cevapsız sorularla kızların yanına gittim.

Zor bir gece beni bekliyordu.

Kıkırdamalar, gülüşmeler arasında yattık. Gerçi ben artık onlara kendimi veremiyordum, onlar konuşup dururken ben sessizliğe gömülmüştüm.

Ama kimsenin uyumaya niyeti yok gibiydi. Bense kendimi çok yorgun hissediyordum. Zaten dün gece sabahlamıştım. Şimdi de hem ruhen hem de bedenen yorulduğum ve asıl olarak, kafamdaki sorulardan kurtulmak için uykuya ihtiyacım vardı. Mümkün olduğu kadar kızların muhabbetine katılsam da bir süre sonra uykuya yenildim.

4. Bölüm

Oyun

Hava, yumuşaktı ve güneşli bir günün habercisiydi. Güneşin tatlı ışıltısı beni uyandırdı. Kolumla gözümü kapatmıştım, sersem gibiydim. Bir şey, hatırlamamaya çalıştığım bir rüya, bilincime girmek için mücadele veriyordu. Homurdanarak yana döndüm, biraz daha uykumun gelmesini umuyordum. Hayatımızı çekilmez hale getiren çay toplama gibi ağır bir iş de bitmişti. Uyanmamak için geçerli sebebim vardı.

Sonra birden, bir gün önce yaşadıklarım beynime saldırırcasına hücum edince uyumak için sebebim buhar olup uçtu. Nadir asalağı! Kalbimin istem dışı ritmi artarken çaresizlikten derin nefes aldım. Nefesim titredi.

Tamamen uyanmıştım.

Gözümü açmadan önce odayı dinledim. Kıkırdamaları duyunca önce tek gözümü açtım. Kim, kimler kıkırdıyor, diye etrafıma baktım. Normal olarak ilk anda oda bana yabancı geldi. Başucumdaki kafalar, bir-ikisinin haricinde yabancıydı. Sonra taşlar yerine oturmaya başladı ve nerede olduğumu tamamen hatırladım. Düğün evindeydim!

İnanamıyorum! *Nasıl bu kadar uyudum*, diye düşünürken

telaşla yerimden doğruldum. Meliye ile burun buruna geldim, bana inanamıyormuşçasına bakıyordu.

"Aba! Sen bu kadar uyumazdın, ne oldu sana böyle?" diye sordu hayretle. Herkes üzerini giyinmiş, aşağı inmeye hazır bekliyorlardı.

Meliye'nin teyzesinin kızı benimle yaşıt olan Esma, bir yandan yatakları toplarken bir yandan da kıkırdadı. "Bütün gece hep sayıklayıp durdun zaten. Ne diyordu?" diye sorarken yanındaki kızlara döndü. "Ah, evet. İstemiyorum, istemiyorum. Ne veriyorlardı da istemiyordun." Aman Allah'ım! Sayıklamış mıydım?

"Hatırlamıyorum," diye homurdandım. Bu kadar uyumam yeterince utanç vericiydi. Bir de kızların sayıklamamla ilgili alaylarına tahammül edemezdim. Yataktan çıkıp üzerimi değiştirmek için kıyafetlerime yöneldim. Ama ondan önce lavaboya gitmem daha doğruydu. Dün gece Mukaddes'in telefonundan sonra hiçbir şey aklıma gelmemişti. Şimdi ise beni müthiş rahatsız ediyordu. Kızların kıkırdamalarına aldırmamaya çalışarak odadan çıktım.

Kına gecesine hazırlanıyoruz.

Odadaki boy aynasından kendime baktım. Akşam yaşayacaklarımı düşünmemeye, görüntüme odaklanmaya çalıştım. Koyu yağ yeşili renginde, dizlerime kadar inen elbiseye son bir defa baktım. Yuvarlak omuzlarımı geniş askılarıyla kapatan elbisemin tek aksesuarı siyah geniş kemerdi. Boynuma da annemin bize bıraktığı küpeden bozma kolyemi takmıştım. Diğer bir eşi Asiye'deydi. Saçlarımı yine annemden kalan tarak tokalarla hafif topuz yaparak arkadan topladım.

Aynaya bakınca görüntüm hoşuma gitmedi. Tarak tokayı saçımdan çıkarıp çantama geri attım. Serbest bırakmam daha hoş duracaktı. Sürekli saçlarımı topladığım için değişikliğin iyi olacağını düşündüm. En azından kendi ruh halim için.

Siyah topuksuz ayakkabılarımı giydim. Tamamen hazırdım. Kendime şöyle bir baktım, görüntüm beni tatmin etmişti. Koyu kahve gözlerim, baktığı görüntüden memnun, ince üst dudağımı alt dudağımın üzerine alırken hafif bir tebessüm yerleşti.

Diğer kızlar giyinmek için birbirlerini iteleyip duruyorlardı. Meliye, siyah askılı elbisesini giymiş, açıkta kalan omuzlarına benim ördüğüm siyah şalı atıyordu. Kıvırcık, zapt edilmez saçlarını sıkıca arkadan tutturmaya çalışıyordu.

Müdahale etmem kaçınılmaz olmuştu. Kardeşimin saçlarını düşündüğüm gibi yaptım. Saçlarından birer tutamla yanlardan arkaya tutturunca güzel yüzü ortaya çıkmıştı. Aynaya bakınca o da memnun olmuştu.

Artık hepimiz akşamki kına için hazırdık. Gerçi ben çok yorgundum. Her an bir yerden biri karşıma çıkacak ve bana *höö* diyecekti. Allah'tan şu saate kadar kimse karşıma çıkıp da *ben Nadir* dememişti. Her tanımadığım adama acaba *o* mu diye bakıyordum.

Akşam karanlığı çökmeye başlarken komşular yavaşça evi doldurmaya başlamıştı. İki gece evvel kız tarafı yapmıştı kına gecesini, şimdi de erkek tarafı yapıyordu. Henüz kız tarafı gelmemişti. Birazdan kız tarafı kınaya Tavlat köyünden gelecekti.

Daha babamlar da görünürlerde yoklardı! Tabii ki *onlar* da babamlarla geleceklerdi, bu kaçınılmazdı. Bu düşünceyle derin bir soluk aldım.

Düğün sahipleri için mükemmel bir hava vardı. Gökte yıldızlar pırıl pırıl parlıyor, akşama doğru başlayan hafif bir rüzgâr şiddetini artırmadan esiyordu. Dışarıda büyük bir masa kurulmuştu. Erkekler karanlık çökerken masanın etrafını doldurmuştu. Tulumcu tulumunu şişirmiş, masada mani söyleyen delikanlılara eşlik ediyordu. Hatta üç kişi tulumun eşliğinde horona bile başlamıştı. Anlaşılan eğlence erken baş-

layacaktı. İçki içtikleri için hafif çakır keyif olanlar bile vardı. Biz kızlar, Eminc Anneler ve komşularla pencerelere, balkonlara doluşmuş aşağıdaki avluda eğlenceyi izliyorduk. Tabii ki burada duruşumun başka bir nedeni vardı; eve yanaşan her aracı takip etmek. Hazırlıksız yakalanmak istemiyordum.

Esma hiç durmadan konuşuyordu. Malum, konu yine evlilik ve erkeklerdi. Her ne kadar dinlemek istemesem de benimle konuştuğu için, hata yapmama adına dikkatimi ondan uzaklaştırmamaya çalışıyordum. Nadir denen asalağı gözetlemeyi göz önüne alırsak bunu es geçmemem gerekiyordu.

"Bizim okuldan, Lamgolu Leman'ı hatırlıyor musun Şahsenem?" diye sordu bu defa. Daha öncekiler de ortak arkadaşlarımızın evlilikleriyle ilgili haberleriydi ve anladığım kadarıyla hepsini yakından takip ediyordu.

Bahsettiği zaman ortaokul dönemiydi. *Evet* diye başımı salladım. "İşte o Leman'ı geçen gün meydan pastanesinde bir adamla gördüm. Merak edip yanına gittim. Beni tanıştırdı. Nişanlısıymış. İnanabiliyor musun, Leman dahi evlendi! Okulun en pasaklı kızı evlendi, bizde *tık* yok. Kızım! Ben her zaman diyorum; Allah çirkin şansı versin diye. Bak, Leman bile koluna nişanlısını takıp hava atabiliyor!"

"Ne var evlenmişse, gün gelir senin de bir yerlerden kısmetin çıkar."

Hayretle geri çekildi. "Kıza bak ya! Bir yerlerden kısmetim çıkarmış! Hıh! Sendeki rahatlık kimsede yok! Sen evlenmeyi düşünmüyor musun? Yaşımız yirmiyi geçti, bundan sonra elenmişler gelir bize!"

Kendine göre haklı olabilirdi. "Evlilik en son düşündüğüm şey. Şu anki önceliğim çalışıp hayata atılmak."

"Çalışıp da ne olacak ki? Nasılsa kocan çalışacak, sana bakmaya mecbur."

"Her gün elimi uzatıp da *bana para ver* mi diyeceğim. Kalsın!" Esma hayretle yüzüme baktı. Gözlerini kısıp dikkatle

yüzüme bakıyor, söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu kestirmeye çalışıyordu. Yüzümdeki kararlılığı görünce alayla güldü.

"Peki... Sevdiğin biri olursa, yani vazgeçemeyeceğin biri olursa ve çalışmam istemezse! O zaman ne yapacaksın?"

İşte bu olasılık çok düşüktü. Ama düşündüğümü dile getirecek kadar cesaretli değildim. "Sevdiğim biri olursa ki bunu hak eden biri olacaktır. Yani bana kısıtlamalar getirecek birini sevmem herhalde! Şu an ve yakın gelecekte böyle bir şey görünmüyor," dedim emin bir sesle. Nadir meselesini kimsenin bilmiyor olması bir an beni sevindirdi. Çünkü biliyor olsalardı daha farklı bir konuşma yapacağımızı biliyordum.

Yeni bir arabanın farları alacakaranlığı yırtarcasına bana ulaştı. Beklediğim araç, beklediğim Pazar yönünden değil, bizim köyün yönünden geliyordu. Babamların aracı değildi. Araç, görüş alanıma tamamen girince babamların olmadığını iyice anladım. Ama buraya da ait değildi. Yabancı plakalı araçtı.

Kalbim yeni olasılık karşısında zıpladı. Yoksa o muydu, Nadir denen asalak? Araç biraz daha yanaşınca perşembe günü marketin önünde beklerken gördüğüm araç olduğunu anladım. Kısa bir rahatlama yaşadım. En azından henüz Nadir asalağı değildi.

Tabi bir gün önce köy çıkışında görmüştüm bu arabayı. Ne ilginçtir ki son üç gündür sürekli bir şekilde karşıma çıkıyordu bu araç. Araba çok ilgimi çektiği ve çok sık karşıma çıktığı için unutmamıştım. Tabii sürücüsünden kaynaklanıyor olduğunu göz ardı etmemem gerekiyordu. Çünkü şoförü bir gizemdi.

Arabada iki kişi vardı. Yolcu tarafından Zeki ağabey inince şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Sürücü ise beni daha büyük bir şaşkınlığa uğratan o yanık tenli adamdı. Kimdi bu adam, Zeki ağabey ile geldiyse ben niye tanımıyordum.

Yeni gelenleri heyecanla karşılayan Emine Anne'nin babası Cafer Dayı, onları hemen masaya oturttu. Bahçe, renkli ampullerle bezenmiş, üzeri her çeşit yiyeceklerin sunulduğu uzun masaları aydınlatıyordu. Adam hiçbir tarafa bakmıyordu, direk önüne bakıyordu. Yabancı olduğunu belli ediyordu. Emin değildim ama çekingen gibiydi. Ya da ben öyle hissediyordum.

Zeki Ağabey görüş alanıma girdi, birini arıyor gibi etrafına bakınıp duruyordu. Evin üst katlarına, balkonlarına baktı. Esma ile benim durduğumuz cama gelince kaldı. Beni bulmanın sevinci yüzüne yayıldı.

Şimdi bu da ne demekti, diye düşündüm. Başını hafifçe eğip de selam verirken gülüşü yüzüne yayıldı. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak ona karşılık verdim.

Zeki Ağabey, bir bankada müdürdü. Tahminimce yanındaki adam onun müşterisi olmalıydı. Herhalde bu gece için onu da peşine takmıştı. Malum, bizim düğünlerimiz turistler için ilginç bir gösteriydi. Bu demek oluyordu ki geçen gün köyden çıkan araç Zeki Ağabeyler'den geliyordu.

Esma merakla "Şu yeni gelenler... Kel kafalı sarı adam ile uzun boylu esmer adam... Onları tanıyor musun?" diye sordu. Esma'nın da dikkatini çekmişti. Dikkat edilmeyecek gibi değildi ki. O gün gördüğümden daha yakışıklı ve çekici görünüyordu.

Umursızca omuz silkerken sesimdeki heyecanı gizlemeye çalıştım. Heyecanlanmıştım, çünkü bahsettiği adamdan en az Esma kadar etkilendiğimi hissedebiliyordum. İçimden çocuklar gibi; *o benim, onu ilk önce ben gördüm* demek geliyordu. Tabii ki öyle bir şey diyemezdim! En azından sesli! Esma'ya cevap verirken onların oturduğu masaya mümkün olduğu kadar bakmamaya çalışıyordum. Yine de istemeden bakışlarım oraya kayıyordu.

"Tanımıyorum. O *kel kafalı* adam benim dayım sayılır.

Annemin amcasının oğlu, Zeki Ağabeyim... Ama yanındaki müşterilerinden biri olabilir," diye fikir belirttim.

Esma hayretle bana bakarken tekrar yemek masasına baktım. Ve o yanık tenli adamın delici bakışlarıyla burun buruna geldim. Başımı çevirmek istesem de o delici, insanın aklını başından alan bakışları beni yerime mıhlamıştı.

Heyecan beni esir alırken soluğum tıkandı, kımıldayamıyordum. Esma bana bir şeyler söylüyor ama ona dikkatimi veremiyordum. O gün, Pazar'ın meydanında da böyle bakıyordu. Bunu şimdi okuyabiliyordum. Tereddütsüz, yalın ve niyetini açıkça belli edercesine... Arzular gibi...

İtiraf etmeliydim ki adam çok yakışıklıydı; insanın hafızasından silinmeyecek bir çekiciliği vardı. Zeki Ağabey gibi başını hafifçe eğip bana selam verirken gözlerini hiç benden ayırmamıştı. Gayet ciddi görünüyordu. Şoke eden bir ifadeyle bakakaldım. Ne yapacağımı bilemez bir halde başımı diğer tarafa çevirdim. Kafamda sadece iki soru vardı; beni nereden tanıyordu, bana neden selam veriyordu? Yoksa annemin akrabalarından biriydi de ben mi tanımıyordum.

Esma alayla gülerek yüzüme baktı. "Emin misin, Şalisemem? Bak! O seni tanıyormuş gibi sana selam verdi."

"Hiçbir fikrim yok," dedim sertçe ve arkamı döndüm. Eğer ki onun selamına karşılık veriyor olsaydım hata yapmamı içten bile değildi. Bakışları insanın içine işliyordu. Esma'nın yanından ayrılıp aşağıya, mutfağa indim. Elbetteki Esma peşimden geliyordu. Mutfak ana-baba günü gibiydi.

Kafamı dağıtmak istiyordum. "Yardım gerekiyor mu?" diye seslendim hengâmenin içine. İki kişi başını bizden yana çevirip gülümsediler. Servisle ilgilenen komşu kadınlardı.

"Siz eğlenmenize bakın kızlar, biz burayı hallediyoruz. Yardım gerekirse sesleniriz." Burada da yapacak bir şey bulamamıştım.

Kızlar dışarıdan gelen tulumun ezgileriyle önceden eşya-

ları tavan arasına çıkmış odanın içinde horon oynuyorlardı. Meliyeler daha şimdiden terden yapış yapış olmuşlardı. Şalını kim bilir nerelere fırlatmıştı. Bizi horona çağırıyorlardı. Bir anlık tereddütten sonra Esma'nın peşinden horona girdim. İçimdeki heyecanı yatıştırmak, bastırmak adına horon oynamaya çalışıyordum. Esrarengiz esmer adamın arzulu bakışları... Şimdi bu adamdan neden bu kadar etkilenmiştim? Bu yaşadığımdan sonra Nadir denen asalakla tanışmayı nasıl düşünebilirdim.

Gizemli adam son derece çekici görünüyordu. Hele o insanın içine işleyen bakışları yürek hoplatan türdendi. Esma gibi güzel bir kızın yanında bana ayrıca selam vermesi yüreğime umut düşürmüştü; şeytanın bacağı kırılıyor muydu? Artık beğeniliyor muydum? Ondan etkilendiğimi hissedebiliyordum.

Aklını başına topla, diye kendimi azarladım. Her defasında uzaktan gördüğüm bir insandan etkilendim, diye böyle mi düşünmeliydim? Hani hayatımı kurmadan hayatıma hiç kimseyi sokmayacak, evlenmeyecektim. Neden bu adamın karşısında eteklerimin zil çalmasına engel olamıyordum.

Bir an Nadir denen adama haksızlık yapıp yapmadığımı düşündüm. Hayır, haksızlık yapmıyordum.

"Servise yardım istiyoruz. İki kişi gelsin!" Hemen horondan çıktım. Daldığım düşüncelerden sıyıracak bir seslenişti.

Asıl niyetim o adamı daha yakından görmekti. Onu neden görmek istediğimi dahi bilmiyordum.

Tabii ki horondan çıkınca Esma ardımdan geldi. Onunla iyi anlaşıyorduk. Her ne kadar alaycı konuşmaları olsa da iyi kızdı. Meliye ile fiziki olarak çok benziyorlardı. Onun da kıvır kıvır saçları, iri gözleri vardı. Ama gözleri maviydi. Liseden sonra okumamış, evde kısmetlerini bekliyordu.

Varlığından habersiz olduğum duygularımın şaşkınlığını yaşıyordum.

Esma ile beraber, ellerimizde salata tabakları, dışarıdaki masaya doğru yürüyorduk. Esma, Zeki Ağabey ile *kavruk* adamın yanına benden önce acele adımlarla gidip servisini yapmaya başladı. Bir an hayal kırıklığı yaşasam da hemen toparlandım.

Esma, salata tabaklarını bırakırken bir yandan da boşları alıyordu. İsteksizce, elimdeki salata tabaklarıyla masanın sol tarafına yöneldim. Elimdekileri masaya bırakırken boş olanları toparlamaya çalışıyordum.

Zeki Ağabeyler'den yana bakmadığım gibi servis yaptığım adamların yüzüne de bakmamıştım. Masada oturan adamlar leş gibi içki kokuyorlardı. Kokudan midem bulanmıştı. Ne bulunuyorlardı bu meretten!

Boşları almış dönüyordum. "Şağzine!" diye bir sesleniş duydum. Sesindeki hayrette beni görmenin şaşkınlığı vardı.

İsteksizce dönüp baktığımda yüreğim sıkıntıyla gerildi. Lisede beraber okumuştuk. Sınıfın en gıcık öğrencisi Tavlatlı Kenan yüzüme ablak-ablak bakıyordu. Okuldayken hemen her kıza âşık olduğunu ilan ederdi. Gıcığın, terbiyesizin biriydi. Eskiden de pek güzel bir çocuk olmayan Tavlatlı Kenan, şu anda da görüntüsünden bir şey kaybetmemişti.

Saçı sakalı birbirine girmişti. Devamlı içki içtiği her halinden belli olan pörtlemiş gözleri, ağzının suyu sakallarından süzülürken bana sırıtıyordu. Elimde olmadan irkildim.

"Kız? Sensin değil mi?" dedi yılışık ve kaba sesle. Şoktan bir an ne cevap vereceğimi bilemedim. Yüksek perdede, bağırarak konuşuyordu ki çoğunluğun bakışları üzerimize yoğunlaşmıştı. Utanç vericiydi. İstemsizce kızardım.

Kısa bir tereddütten sonra sertçe, "Evet," dedim.

"Hiç değişmemişsin. Halen çok güzelsin!" dedi bu defa. Bir yandan da eliyle sakallarını sıvazlarken beni baştan sona alıcı gözüyle süzüyordu, yeniden kızardığımı hissettim; hem mahçuptan hem de öfkeden... Bakışları iğrenç düşüncelerle doluydu.

"Ama sen çok değişmişsin, *Kenan*," dedim alayla. Çoğu kişi ne demek istediğimi anlamış gibi kıkırdadı.

Sertçe seri şekilde yanından uzaklaştım. Eve doğru yürürken kavruk tenli adamın bakışlarını gördüm. Gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Adam, bana bakmıyordu. Öfkeli bakışları az önce benimle konuşmaya çalışan Kenan'aydı. Normal bir bakış değildi, öldürmek ister gibi bakıyordu.

Yine ufak bir umut kırıntısı yüreğime düştü. Hiç tanımadığım biri benim için başka birine öfkeleniyordu. Bu benim gururumu okşamıştı. Bana özel olduğumu hissettirmişti. Umutlanmamam gerekiyordu, başımda *Nadir* meselesi varken, ama umutlanmıştım.

Umutlarımı içime gömüp yürümeye başladım. Arkamdan "Şahsenem?" diye birinin seslendiğini duyduğumda ben bu çelişkilerle boğuşuyordum.

Zeki Ağabey masanın yanında ayağa kalkmış, beni yanına çağırıyordu. Esma, çoktan masadan ayrılmıştı. Beni çağırdıklarını duymuştu ve o da arkasını dönmüş bana ve bana seslenen adama bakıyordu. Gözleri merakla irileşmişti. Kalıp kalmama arasında kısa bir tereddüt yaşasa da dönüp eve girdi.

Heyecandan ölmek diye bir şey var mıydı?

Beni bekleyen Zeki ağabeyin yanına yaklaştıkça kalbimin atışları doruğa çıkarken ölecek gibi hissediyordum. Benim hissettiklerimden bihaber olan Zeki Ağabey, genişçe gülümserken elimi sıkmak için uzandı.

Nazikçe "Şahsenem, nasılsın kızım?" diye sordu.

Sesimi kontrol ederek "İyiyim Zeki Ağabey, sen nasılsın?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Babanları göremedim, gelmediler mi?"

"Henüz gelmediler, Zeki Ağabey. Emin değilim ama sanırım gecikeceklerdir. Misafirlerimiz vardı, o yüzden gecikmiş olabilirler." *Misafir* derken sıkıntımı yüzüme yansıtmamayı

engelleyememiştim. Yanındaki kavruk adam hafifçe tebessüm ederken dolgun dudakları yana doğru kıvrıldı.

Zeki Ağabey adama baktığımı görünce; "Seni tanıştırmayı unuttum. Ahmet..." derken adam hemen araya girip elini uzattı.

"Arkadaşıyım," dedi.

Adam, Zeki Ağabeyin adının tamamını söylemesine izin vermemişti. Belki daha sonra öğrenirdim. Sonra? Başımda Nadir meselesi varken benim için sonrası bir anlam ifade etmemeliydi.

Uzattığı eli sıkarken ondan bana yayılan elektrik içimi titretti. Mükemmel pürüzsüz iri elleri benim çaydan yıpranmış ellerimi kavrarken bakışları içimi eritiyordu. Görülüyordu ki, ellerim onu rahatsız etmemişti.

Ne söyleyeceğimi bilemez bir durumda birbirimize bakarken Zeki ağabey araya girdi. "Ahmet seninle tanışmak istemişti," dedi.

Şaşırmıştım. Anlamamış gibi iki adama bakarken aklımda şu sorular geçiyordu; Benimle tanışmak mı istemişti? Neden daha önce değil, *Nadir*'den önce çıkmamıştı karşıma? Neredeydi şimdiye kadar?

İçim mutlulukla coşsa da yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Ah, öyle mi! Tanıştığımıza memnun oldum, Ahmet Bey." dedim.

Onun benimle tanışmak istemesine bir an mutlu olsam da sonra yine karamsarlığa gömüldüm. Umutlanmam mümkün değildi!

"Memnun oldum." Yüzü gibi sesi de çok güzeldi. Gözlerindeki derin ifade beni benlikten çıkarıyor, saçmalayacağımı düşünüp panikliyordum. Yanlarından bir an önce ayrılmam gerekiyordu, yoksa heyecandan her an yere yığılabilir ya da bir sakarlık yapabilirdim.

"Köy düğünlerini çok merak ediyordum. Zeki Bey düğü-

ne gideceğini söyleyince beni de davet etmesini rica ettim," diye tatlı sesiyle açıklama yapıyordu.

"Evet. İlginç ve güzel olur bizim düğünlerimiz."

"Duymuştum ama hiç şahit olmamıştım. Bu gece bunu görebileceğim," dedi kadife sesiyle. Kendimle gurur duydum. Tahminlerimde yine yanılmadığım için gururlanmıştım. Bu beni gülümsetti.

Genç adam bunu gördü, neye güldüğümü merak ediyor görünse de gülüşüme eşlik etti. Kalbim yeniden zıpladı. Bu heyecana daha fazla dayanamayacaktım. Bir erkekten, hele böyle çekici ve yakışıklı bir adamdan bu şekilde yaklaşım görmek bana fazlaydı.

"Şağzine, sen bu gece bize çatma türkü ziyafeti verirsin artık," dedi Zeki Ağabey. Bir an heyecanla yüreğim hopladı, bu adamın karşısında çatma türkü söyleme düşüncesi heyecanlandırmıştı.

Kararsızca "Bilmiyorum, eğer ortam olursa söylerim herhalde," dedim. Her düğünde atışma yapılmazdı. Düğün sahiplerinin isteği olursa gerçekleşirdi.

Genç adamın bir kaşı hayretle yukarı kalktı. "Nasıl oluyor çatma türkü dediğiniz?"

"Tarifle anlatılmaz, eğer şansın varsa görürsün," dedi Zeki Ağabey gururla. Artık gitmeliydim, diğer insanların meraklı bakışları bizim üzerimize yoğunlaşmıştı.

Özür dilercesine gülümsedim. "Öyleyse... Bana müsaade, size iyi eğlenceler." Elini sıkmadım. Kendim için büyük kayıp olsa da cesaret edememiştim.

Arkamı dönüp eve doğru yürüdüm, biliyordum ki her iki adam arkamdan bakıyordu. Bu farkındalıktan dolayı elim ayağım birbirine dolandı.

Boşları mutfağa bıraktım, Esma'nın yığınla sorularına cevap vermemek için acele adımlarla lavaboya gidip kapıyı kapattım. Kimse beni rahatsız etmesin diye de kilitledim.

Düşünmeye, kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı. Biraz sonra babamlar gelecekti ve yanlarında kaçınılmaz olarak Fatma Hala ile Nadir olacaktı.

Ben şimdi ne yapacaktım? Şimdi Nadir denen asalakla uğraşmak için hiçbir isteğim kalmamıştı. Baştan beri istememiştim ya! Hele şimdi hiç istemiyordum. Sıkışırsam nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum.

Neden, neden... Hayat neden beni bu kadar zorluyordu ki? Musluğu açıp soğuk suyu yüzüme vurdum. Bu beni biraz kendime getirmişti.

Buradan dışarı çıkacaktım ve bütün problemlerle yüzleşecektim. Kararlılıkla başımı dik tutup derin bir nefes aldım. Bu benim savaşımdı. Ben bu savaşı lehime çevirmeliydim. Kararlı bir şekilde banyodan çıktım. Esma ile bir daha yalnız bir araya gelmedik. Bir yerde bu benim için iyiydi, çünkü cevabını bilmediğim bir yığın soru sorup canımı sıkacaktı.

Savaş başlıyor. Galibi belli savaşın mağlubuna acımak yok.

Kına eğlencesi iyice coşmuş, horon oynayanlar evin avlusunda artık kızlı erkekli oynuyorlardı. Tulumcu tulumunu saatler önce şişirmişti ve henüz hiç ara vermemişti. Selver ağabey bu gece formundaydı.

Dışarı çıkmadan koridorda Mukaddes'le karşılaştım. Düz saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, kısa kâhküllerini alnına dökmüştü. Krem rengi sade elbiseyle son derece zarif görünüyordu. Onu görmenin heyecanıyla ellerini tuttum.

"Geldiniz mi? Neden bu kadar geciktiniz?" dedim heyecanla.

"Sorma canım, Zeliş'in biraz sancısı vardı." Bir yandan da yüzüme düşen saçlarımı eliyle düzeltmeye çalışıyordu.

"Amcam... Getirip getirmeme konusunda tereddüde düştü," diye devam etti.

Sabırsız sesle "Ee? Şimdi nasıl, geldi mi Zeliş?" diye sordum. Biraz da endişelenmiştim.

"Geldi, geldi. Şimdi bir şeyi yokmuş." Sesi rahattı.

"Babamla halamlar... Neredeler?" diye sordum bu defa. Aslında asıl sormak istediğim Nadir'di. Ama dile vuramayacak kadar cesaretsizdim.

"Dışarıdalar. Ben de seni arıyordum."

"Neden arıyordun?" diye sorarken cevabını çok iyi biliyordum. Bu benim çaresiz çırpınışlarımdı, sadece o malum karşılaşma olayını uzatmaktı.

Benimle eğlenircesine "Neden olabilir sence?" diye sordu. Gözleri neşeli pırıltılarla parlıyordu. Anlamıştım, ama yine de hiçbir şey söylemedim. Çekiştirerek dışarı çıkarırken kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Acaba Muko'ya Ahmet'ten bahsetmeli miydim, bilemedim.

En iyisi sonra, yalnız kaldığımızda anlatmaktı. Şimdi ona böyle bir şeyi anlatırsam ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Beni korumak niyetiyle Ahmet'i tanımak isteyebilir, Nadir'le tanışmamı konusunda ısrar edebilirdi. Düşündüm de; Muko'ya şimdi anlatmam uygun değildi.

Mukaddes kulağıma eğilip "O da burada," diye kıkırdadı.

Yine hiçbir şey söylemedim, ne söyleyebilirdim ki? Ama yüzümün ekşimesini gizlemedim. Benim bu hareketim karşısında Mukaddes tekrar kıkırdadı. *Eğlen bakalım* dedim içimden. Beni bu kadar dara düşürüyorsunuz, bu darlığın genişliği de olacaktı mutlaka.

Dışarı çıktığımızda meydandaki horonun iyice coştuğunu gördük. Atma türkülerin her biri bir tarafa savrulup duruyordu.

"Hadi, biz de girelim!" deyip beni halaya sürükleyerek soktu.

Gergindim ve adımlarım her seferinde sekteye uğruyordu. Benden beklenmeyecek bir durumdu. Ama elimde değildi. Mukaddes şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu.

Mümkün olduğu kadar etrafıma bakmamaya çalışıyordum. Şu anda hem Ahmet, hem de Nadir etrafımda benimle göz göze gelecek durumdaydılar. Gerçi Nadir asalağının nasıl biri olduğunu henüz bilmiyordum, ama birazcık da olsa Ali Avni'ye benziyordur, diye tahmin ediyordum.

Göz ucuyla babamları aradım; tabii ki asalak oradadır düşüncesiyle. Ben Nadir'i tanıma niyetiyle aranırken Ahmet'le göz göze geldim.

Gözlerini benden bir an bile ayırmıyordu. Bakışları içimi delecek gibiydi. Kalbimin nasıl deli gibi çarptığını görmüş gibi sırıttı. Yüreğim aniden hopladı, hemen bakışlarımı kaçırdım. Mukaddes tekrar kulağıma eğilerek;

"Sana bakıyor! Seni tanıması için özellikle benimle halaya girmeni sağladım. Seni beğendiğini yüzünden okuyabiliyorum. Şu an ısrarla sana bakıyor," dedi kıkırdayarak. Beni beğenip beğenmemesi umurumda değildi. Öfke ve şaşkınlıkla Mukaddes'e baktım.

"Hani beni daha önce görmüştü?" Mukaddes'in cevabını beklerken etrafıma bakmamaya çalışıyordum.

"Öyle miydi? Unuttum. Neyse, fark etmez," dedi umursamazca.

Sıkıntım üçe katlandı...

Biz Mukaddes'le konuşurken halaya Kenan girmişti. Allem etti kallem etti, halayı kendi istediği gibi yönetmeye başlardı. Maniyi söylerken bana ithaf ettiğini herkes anlamıştı. Öfkeden kuduruyordum. Ama yine de hiç istifimi bozmadan beklemeye başladım. Benim sıram gelecekti. Tabii ki yürek hoplatan Ahmet'e çatma türkünün güzelliğini gösterme fırsatım doğmuştu. Gerçi bunu Kenan'la yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Kenan
Yol üstünde eğrelti,
Yolları serin etti.
Şağzine'nin güzelliği
Bu oğlanı deli etti.

Şahsenem
Telefonun direği,
Kaynanamın yüreği.
Şeytan bana diyor ki,
Vur başına küreği.

Kenan
Suyun altında güğüm,
Dolsun sevdiğim, dolsun.
Ne güzellik, Allah'um,
Seni sevmeyen ölsün.

Şahsenem
Yedi dağı aştığım,
Yedi kardeşten geçtiğim,
Sen mi çıktın karşıma,
Sakalını yolduğum.

Kenan
E kız senin soyunda,
Var mı keçi inadı.
Seni yaradan Allah,
Özenerek yarattı.

Şahsenem
Oğlan var git işine,
Düşme benim peşime.

Kargalar konsun,
O sakallı leşine.

Kenan
Yüzün aya benziyor,
Dilin dağın dikeni.
Söylediğin sözlerle,
Yaralıyorsun beni.

Şahsenem
Ellere dikenim ben,
Yârime gül olurum.
Seversem tam severim,
Ona da kul olurum.

Kenan
O incecik bellere,
Peştamal dolamadın.
Emsellerin evlendi,
Bir koca bulamadın.

Şahsenem
Elimde şimşir tarak,
Saçımı tarıyorum.
Oğlan kim dedi sana,
Ben koca arıyorum.

Onunla atışırken hiç yüzüne bakmıyordum. Yine de yıldızıkça benimle atışmaktan geri kalmıyordu. Tulumcu Selver Ağabey ikimizin arasında mekik dokuyor, hangimiz söylersek onun yanında çalıyordu. Bu işten en çok zevk alan da seyircilerimizdi.

Atışma sırasında bir ara Ahmet'i gördüm. Tam bu sırada

ellere dikenim ben kısmını söylüyordum. Atışmamdan keyif aldığı belliydi. Bu beni daha çok mutlu etmiş, ateşlendirmişti.

En sonunda Kenan pes edip halaydan kaçtı. Düğündeki tüm konuklar beni tebrik edercesine alkışlıyorlardı. Bu ilgiden hem utanmış, hem de gurur duymuştum.

Hıçbir lafın altında kalmayacağımı biliyordum. Elbette o terbiyesiz Kenan'a haddini bildirmekten geri kalmayacaktım.

Şimdi sırada esas mesele vardı; Nadir! Gerçi, ne kadar etrafıma kaçamak bakışlarla baksam da *o*'dur diyebileceğim kimseyi görememiştim.

Bir süre daha oynadıktan sonra esas meseleyle yüzleşmek için halaydan çıktım. Mukaddes de peşimden geliyordu.

Koluma girdi. "Aferin kız! Lafın altında kalmadın yine, helal olsun sana! Kim o terbiyesiz adam?"

Onu tanımaması da gayet normaldi. Mukaddes, amcamın görevi gereği buralarda okumamıştı. İlk ve orta öğrenimini amcamın görev yaptığı Erzurum'da okumuştu. Daha sonra amcamın tayini Artvin' e çıktığında liseyi Artvin de okumak zorunda kalmıştı.

"Tanımazsın, kız tarafından. Ben onu okuldan tanıyorum. Terbiyesizin, asalağın biriydi! Okuldayken asılmadığı kız yoktu. Bütün kızlar ondan yaka silkiyorduk. Eskiden neydiyse yine aynı! Elime böyle bir fırsat geçtiği için de çok sevindim," diye ekledim.

Mukaddes'le beraber babamları bulmak için kalabalığa karıştık. Ahmet ile Zeki ağabey bizden uzaktaydılar. Bizi izlediklerini görebiliyordum.

Fazla çabalamadan babamları bulduk. Yanında Nadir diyebileceğim yabancı kimse yoktu. Pembe Halam ellerini açarak beni kucakladı. Şaşırmıştım. Ondan böyle bir ilgi hiç görmemiştim ve asla beklemiyordum.

Dünya tersine dönerken "Aferin kızıma! Ne de olsa halasının kızıdır da!" dedi.

Tepeden tırnağa her zerrem şaşkınlık içindeydi. Bünyem bu ilgiyi reddettiği halde hiç sesimi çıkarmadım. Bu yeni durum beni şaşırtıyor, nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum.

Seyircilerimizi düşündüm, nazikçe gülümsedim. "Evet, halacığım. Sana çekmişim." Hemen ardından Allah korusun' dedim içimden.

Evet. Kesinlikle dünya tersine dönmüş, hatta tepetaklak olmuştu. Bu kadına ne olmuştu, başına güneş geçmiş olabilir miydi? Mümkün görünüyordu. Bugün güneşli bir gündü. Tüm gün bostanda eşelenip durmuş olmalıydı. Evet, bu sıcakta olmuştu.

"Halasının ilk göz ağrısı, nasılsın?" diye sorduğunda istemsiz Muko'ya baktım. Gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

Pembe Halam'a benim için sarf ettikleri yeterli gelmemiş olmalı ki uzanıp beni kendine çekti, sıkıca sarıldı. Şaşkınlığım tavan yapmıştı. Rüyada olmalıydım. Ama rüyada değildim. Olmadığımı şu sözleriyle kanıtladı.

"Tadını çıkar!" diye kulağıma fısıldadı. "Fatime sana göz koymuş gibi. Terbiyeli ol!" Son sözlerinin ardından kaskatı kesildim.

Ondan ayrılırken yüzüme gülüşümü yerleştirmeye çalıştım. Pembe sultan bunu keşfetmişse ben mahvolmuştum. Şu anda da beni göndermenin çözümünü bulmuş gibi gülümsüyordu.

Benden uzaklaşırken omzumun üzerinde toz varmış gibi omzumu sildi, saçlarımı düzeltti. Allah'ım! Bu kadının yapmacık tavırları beni deli ediyordu. Terbiyeli bir kız gibi halama tatlı tatlı gülümsedim. Bakışlarımda bir mesaj vardı; benimle uğraşma! İş bende biter! Anlamış olacak ki hemen yüzü değişti, kaşlarını hafifçe çattı.

Dönüp Fatime Hala'yı kucakladım. "Hoş geldiniz halacığım," dedim. Gizliden de olsa yine yakınlarını kolaçan edi-

yordum. Nadir denen adamı henüz bir yerlerde görememiştim.

Fatime Hala yanaklarımdan kavrayıp öptü. "Sağ ol kızım."

Asiye, halamlarla oturuyordu. Burada durması çekingenliğindendi. İçimizde en çekingeni Asiye'ydi. Kardeşimi kucakladıktan sonra babama döndüm.

"Hoş geldiniz baba. Harun ile Zeliş neredeler?" diye sordum. Onları görememiştim. Yoksa üçü beraberler miydi? Sorumu babam cevapladı.

"Zeliş'in biraz keyfi kaçtı. İçeri geçtiler, uzanacakmış herhalde." Babam endişeli gibiydi.

Zeliş'i görsem iyi olacaktı. Ama dilime kadar gelen Nadir nerede sorusunu güçlükle yuttum. Hevesli kızlar gibi görünmek en son istediğim şeydi. Hele ki Ahmet'i tanıdıktan sonra!

"Ben Zeliş'i bulmaya gidiyorum." Asiye ayağa kalkıp peşimden geliyordu.

Eve girerken Kenan'a rastladım.

Alayla pis pis sırıtarak yüzüme bakıyordu. Elimde olmadan kasıldım, kaşlarımı çattım. Asiye ne olduğunu anlamış olacak ki elimi sıktı. Bu adamdan nefret ediyordum. Ayyaş adam benimle konuşmak için karşıma çıkmıştı. Ayakta zor duruyordu. İlk an tereddüt etsem de onu görmezliğe verip yanından geçtik. Ardımızdan yetişmesine fırsat vermeden eve girdik.

Zeliş'i salonda, başında Harun ile oturuyor gördük. Zeliş için ne kadar endişelensem de çabucak etrafı kolaçan ettim. Yabancı kimseyi görmüyordum. Demek oluyordu ki asalak burada değildi. Rahatlama tüm vücuduma yayıldı.

Zeliş'e yaklaştıkça garip bir durum olduğunu fark ettik. Zeliş'in alnı ter içinde kalmıştı. Gerçi içerisi sıcaktı ama bir insanın bu derece terleyeceği bir sıcaklık yoktu. Harun durmadan bileklerini ovalıyor, elini yelpaze gibi sallayıp duruyordu. Kardeşimizin yüzünde hafif bir panik ifadesi vardı.

"Neler oluyor?" diye sordum telaşla. Asiye bileklerini kavramış, nabzına bakıyordu.

Zeliş "Bilmiyorum aba, bugün akşama dek ara ara sancım vardı. Doktoru aradık, doğum için erken olduğunu söyledi. Buraya gelmeden iyiydim, ama şimdi yine sancım geldi," dedi bir solukta. Korktuğu masum yüzünden okunuyordu.

"Asiye? Ne yapmamız gerekiyor, götürelim mi hastaneye?" Bir sağlıkçı adayı olarak küçük de olsa bir fikri olmalıydı. Asiye kararsızca bir bana bir Zeliş'e baktı.

"İyi o zaman. Kendini çok kötü hissedersen hemen söyle. Sakın çekinme," diye uyardım.

"Tamam aba. Sizi de huzursuz ettim," dedi özür diler bir sesle. Bir an onun için üzüldüm. Çok gençti. Korktuğunu gözlerinden okuyabiliyordum.

"Sen bizim için endişelenme, sen kendine ve bebeğine dikkat et," dedim şefkatle. Endişeyle gülümsedi.

"Peki, o zaman. Biz dışarıdayız." Dışarı çıkmak için döndüm. Asiye bu defa ardımdan gelmiyordu. Biraz endişeli görünüyordu. Harunları da endişelendirmek istemediği belliydi.

"Dışarıda sıkıldım. Burada olacağım," diye devam etti biraz daha yüksek sesle.

Bir şey söylemedim, ama anlamıştım ki her an tetikte olmamız gerekiyordu. Ne Zeliş'i ne de Harun'u telaşlandırmak istemiyordu. O yüzden yalnız bırakmayı göze alamıyordu.

"Peki, ben dışarıdayım." Dönüp dış kapıya gittim.

5. Bölüm

Oyun içinde Oyun

Hayatımda hiçbir şey alışılagelmiş değil. Yoksa sadece ben mi normal değilim?

Tam kapıdan çıkarken başımı kaldırdım, dışarıda babamların yanında Ahmet'i gördüm. Olduğum yerde kalakaldım. Ne demekti bu şimdi? Soluğumu kesen büyük bir şok yaşıyordum.

Ahmet, samimi bir tavırla babamın omzuna elini atmış büyük bir rahatlıkla konuşuyordu. Pembe Halam ve Mukaddes, Ahmet her ne anlatıyorsa büyük bir dikkatle onu dinliyorlardı. Fatime Hala'nın gözlerinin ışıl ışıl parladığını büyük bir şaşkınlıkla görebiliyordum. Hepsinin onu iyi tanıdıklarını belli edercesine samimiydiler. Bulmacanın eksik taşı Zeki ağabey de bu sohbetin içindeydi.

Aniden beynimde bir şimşek çaktı. Bu manzara bana çok şey anlatıyordu. Demek oluyordu ki; Ahmet de, Nadir de aynı kişiydi. Bu mümkün olabilir mi, diye düşündüm. Evet. Mümkün, diye cevap verdi beynim. Şu manzara bana bunu anlatıyordu, mümkündü.

Kendimi kullanılmış gibi hissettim.

Aman Allah'ım! Ben nasıl bu tuzağa düşmüştüm böyle?

Tabii ya, köyde arabasını görmem, marketin önünde beni görmesi... Bütün hepsi bir tesadüf değildi. O beni tanıyordu. *Belki de açıklamaya fırsatı olmamıştır* diye düşündü olumlu yanım. Neden onun için bahaneler arıyorum, diye düşündüm öfkeyle, iyimser yanımı bastırarak.

Sert bir şekilde geriye dönüp Asiye'nin yanına gittim. Asiye geri dönmemi garipsemiş, şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Sen bir dakika gelsene benimle," dedim sertçe.

Neye kızdığımı anlamamış, yüzüme aptal aptal bakıyordu. Ona açıklama yapmayacak kadar sabırsız ve öfkeliydim. Kolundan tutup çekiştirerek kapının eşiğine kadar sürükledim.

Babamları işaret ederek, "Babamların yanındaki adam kim?" dedim yine sertçe.

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi rahatlamaya dönerken neşeyle cevap verdi. "Fatime Hala'nın oğlu, Nadir ağabey!" dedi.

Ne! İnanamıyordum! Kafamı toplamaya, yüzümdeki sakin ifadeyi korumaya çalışarak Asiye'ye döndüm. "Öyle mi? İyi, tamam, Sen şimdi Harunların yanına git," dedim. Asiye, Zelişlerin yanına dönerken bana şüpheyle bakmaktan geri kalmıyordu. Onun şüphelerine cevap düşünemeyecek kadar öfkeliydim.

Bana yapılan oyuna inanamıyordum ya! Adi adam sevdiklerimi kullanarak bana oyun oynamıştı. Az önce bana çekici gülümsemesiyle bakarken demek benimle alay ediyordu. Hiç utanmadan, benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamıştı. Bu inanılır gibi değildi. Yeniden içim öfkeyle kabardı.

Bu neyin umuduydu? Beklentilerim her zaman çıkmaz sokakta son buluyordu.

Bütün umutlarımı umutsuzluklarıma katarken titriyordum. Her ne kadar hayal kırıklığı yaşıyor olsam da intikam ateşi bedenimi kor gibi yakıyordu. Bu yaşadığımı bir yere koyamıyordum.

Mukaddes'in beni bulabilmek için etrafına bakındığını gördüm. Telaşla geri çekildim. Kimse benim gerçeği öğrendiğini bilmemeliydi. Özellikle Ahmet Nadir, ya da Nadir Ahmet... Her ne haltsa! Ben isteyene kadar...

Bir süre daha olduğum yerden onları izledim. Az önce ona karşı hissettiklerimi düşününce daha çok öfkelendim. Ne kadar yakışıklı göründüğünü ve beni ne kadar etkilediğini düşünmemeye çalıştım. Sadece ondan nasıl intikam alabileceğime odaklanmaya çalıştım.

Bu yaşadıklarımın tek açıklaması vardı; beni tanıyordu ve beni denemişti. İşte bunu hazmedemiyordum. Böylesi düşünceler içerisindeyken, Emine Anne'nin sesiyle kendime geldim.

"Burada niye bekliyorsun kızım?" diye sorarken kaşları endişeyle yukarı kalkmıştı.

Onu endişelendirmeden, "Terledim, terim kuruyana kadar içeride kalmam daha doğru diye düşündüm," dedim.

Hemen yüzü yumuşadı. Hoşuna giden bir şeyi hatırlamışçasına yüzü daha da aydınlandı. "Ha, evet. Az önce o uşağa çok güzel haddini bildirdin. Aferin sana. Bu arada, babanları yine kaybettim, neredeler?"

"Dışarıdalar." Elimle oldukları yeri gösterirken kendimi mümkün olduğu kadar gizledim. Çünkü hâlâ Mukaddes etrafına bakınıyordu.

"Ben bir gidip onlara bakayım. Sonra Pembe Sultan konuşup duracak; hiç yanımıza gelmedin de, kimse bizimle ilgilenmedi diyecek. Bulur bi bahane!" dedi sitem eder gibi.

Emine Anne dışarı çıkıp babamların yanına gitti. Nadir Beyimiz, Emine Anne ile tanıştırılırken kadının memnuniyetle gülümsediğini görebiliyordum. Her ne olursa olsun yakışıklılığını ve çekiciliğini inkâr edemezdim.

Ne konuştuklarını anlayamıyordum ama kısa bir süre sonra hepsi, evden tarafa baktılar. Derken, Mukaddes eve

doğru, benden yana gelmek için hareketlendi. Ahmet, Mukaddes'in omzundan tutup durdurdu. Aralarında kısa bir diyalog geçti, sonra Mukaddes'in yanından ayrılıp eve doğru, bana doğru yürümeye başladı. Bu da ne demekti şimdi! Eve doğru gelirken etrafına bakmayı ihmal etmiyordu.

Emine Anne benim burada olduğumu söylemiş, beyzademiz de benimle yüzleşmek için tek başına geliyordu. Gel bakalım, diye düşündüm alayla.

Çok kısa bir an kafamda planı kurdum. Tam eve girerken ana kapının girişinde aniden karşısına çıktım. Beni görünce bir an afallayıp şaşırdı. Niye şaşırdı ki, beni aranmıyor muydu?

"Merhaba!" dedi şaşkınlıkla. Onu gerçekten şaşırtmıştım.

Hafif kısık ve utangaç sesle ona cevap verdim. Tabii ki bu benim oyunumdu. "Merhaba," diye gülümseyerek yanıtladım. "Bir şey mi istemiştiniz? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey, evet..." duraksadı. Kısa tereddüdünden sonra "Su alacaktım," dedi. Biliyordum ki bahaneydi. Şaşkınlığı devam ediyordu. Kıvır bakalım, dedim içimden.

"Siz bekleyin lütfen, ben mutfaktan getiriyorum," dedim ve bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp mutfağa giderken evin girişinde sap gibi bıraktım. Yakışıklı adamın yanından insanlar gelip geçerken merakla süzüyorlardı.

Arkamdan gelmemesini umuyordum. Gelmedi, çünkü dışarıdan mutfak yeterince kalabalık görünüyordu.

Suyu alıp ona götürürken, bir an için içine tükürme isteğimi zapt etmeye çalıştım. Bunu kesinlikle hak ediyordu.

Mutfaktan çıkıp tam karşısına geldiğimde yine aynı gülümsememi korumaya çalışıyordum. Çünkü o kadar öfkeliydim ki getirdiğim suda hiç tereddütsüz boğabilir, hatta elimdeki bir bardak suyu o yakışıklı, çekici yüzüne çarpabilirdim.

Demek benimle oyun oynuyorsun, *oyunu şimdi gör,* dedim içimden. Adam afiyetle suyunu içerken gözlerini yüzümden bir an bile ayırmamıştı. Suyu içtikten sonra bardağı bana geri

uzattı. Boş bardağı alırken kazara eline dokunur gibi yapıp yüzüne karşı gülümsedim. Afallamıştı, sanırım böyle bir davranışı benden beklemiyordu.

Sen daha dur, dedim içimden. Seni nelerin beklediğini bilseydin arkana bakmadan kaçardın. Ama kaçmak senin için kurtuluş olurdu. Buna izin vermeyecektim. Yeniden gülümseyip karanlık gözlerine baktım.

"Şey... Size buralar farklı gelmiştir. Yani... Çatma türküler... Horonlar... Alışık olduğunuzun dışında bir düğün. Beğendiniz mi? Belki de kalabalık sizi bunaltmıştır," diye sorarken masumca gülümsedim. "Sizi kalabalıktan kurtarmak için bir şey önerebilir miyim?" diye devam ettim. Tüm çekiciliğiyle yüzüme bakarken sorumun arkasından gelecek öneriye umutla baktı.

"Yukarıda... Evin üst katında bir balkon ve harika bir manzara var. Buraların güzelliğini bir de gece görmenizi tavsiye ederim," dedim, gözlerim ışıl ışıl parlıyor, yalancı utangaçlığımla yanaklarım kızarıyordu.

Sonunda açık davetimle onu şaşırtmayı başarmıştım. Elimdeki bardağı girişteki masanın yanına bıraktım. Onun cevap vermesine fırsat vermeden merdivenleri yavaşça tırmandım. Arkamdan *geliyor mu* diye baktım, bakışlarımda açık daveti gördü. Kısa bir tereddüdden sonra arkamdan merdivenleri tırmanmaya başladı. *Sen bu işin üstesinden geleceksin kızım! Oyun neymiş göster ona.*

Sıralanmış odaların önünden geçip balkona ulaşırken birkaç tanıdık insanın koridorda, odalarda oturduklarını gördüm. Balkonda insanlar vardı. Allahtan hepsi benden küçüktüler de onları işaretimle kışkışladım.

İki delikanlı ve Esma'nın kardeşi hemen toparlanıp çıktılar. Ayakta, balkonun korkuluklarına dayanıp onu beklemeye başladım. Fazla uzun sürmedi, geldi.

"Gerçekten de manzarası çok güzelmiş," dedi kısa bir sessizlikten sonra.

"Öyledir," dedim. Adam yanıma gelip korkuluklara dayandı ama her nedense arkası manzaraya dönüktü. Ben manzaraya bakarken o benim yüzüme açık bir merakla bakıyordu. Anlaşılan manzara pek dikkatini çekmemişti.

"Seni üzen bir şey mi var?" diye sordu kısa bir incelemeden sonra merakla. *Nerden bildin,* dedim içimden.

Sorusunu "Herkesin bir derdi var," diye filozofça yanıtladım.

"Mutlaka," dedi kısık sesle.

Aniden ona döndüm. Kibarca "Sizin bir derdiniz var mı?" diye bu defa ben sordum. İçimdeki öfkeyi ona yansıtmamaya, doğal olmaya çalışıyordum. Sanırım başarılı oluyordum.

Hiç düşünmeden "Var," dedi kısaca. Sonra benim beklediğim soruyu sordu. "Ama şu an senin derdin öncelikli, öyle değil mi? Şu an ben senin derdini merak ettim," derken sesindeki ton gerçekten derdimin merakıyla doluydu.

Ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmemeye çalıştım. Yüzümü inceleyen kara gözleri bilemediğim bir nedenden dolayı gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu.

Şekilli sert dudaklarını hafifçe araladı, kurumuş gibi yalayıp sıkıştırdı. Kalbim bu hareketinden dolayı hopladı. Beklentiyle yüzüme bakmaya devam edince en son sorduğu soruyu hatırlamaya çalıştım.

"Benim derdim... ?" Kısa bir dalgınlık yaşasam da hemen toparlandım. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya çalışarak karanlığa bakarken "Benim derdim çok karmaşık," dedim, elimden geldiğince sesime hüzün yansıtmaya çalışmıştım.

"Anlatırsan dinlemeye hazırım," dedi yumuşak bir sesle. Galiba biraz daha yaklaşmıştı.

"Sanmıyorum. Ama yine de birine anlatmazsam çatlayabilirmişim gibi hissediyorum. Nasılsa siz beni, ben de sizi bir daha görmeyeceğimize göre size anlatmamda bir sakınca yok." Hiçbir şey söylemedi. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmı-

yordu. Soru sorar gibi yüzüne baktım. "Bir şey söylemediniz, size güvenebilir miyim?"

Kısa bir tereddüt yaşadı. Konuştuğunda sesinde halen tereddüt vardı. "Elbette, bana güvenebilirsin. Ama yine de anlamıyorum..." sustu. Ellerini saçlarında gezdirdi. Onu tanımıyordum ama bu hareketi çaresizliğinden yaptığını anlamıştım. Güzel, diye düşündüm, doğru yoldaydım. Kara gözleri ruhumun derinliklerini görmek istercesine gözlerimin içine baktı. Konuşmasına devam ederken kalbim söylediği şeyden sıçradı. "Bir yabancıya güvenip anlatabiliyorsan seni dinlemeye hazırım."

İçim yine öfkeyle kabardı, yine de hissettiklerimi bastırıp devam ettim. "Neden anlamıyorsunuz? Alışık olmanız gerekmez mi? Büyük şehirden geliyorsunuz, değil mi?" diye sorduğumda başını onaylarcasına salladı.

"Yani... Sizin geldiğiniz yerlerde kadın ve erkek rahatlıkla ilk görüşte kendilerini yatağa atabiliyorlar. Ben size sıkıntımı anlatacağım diyorum, gel yatağa girelim demiyorum," dedim alayla. Bir an irkilse de sakinliğini korumayı başardı.

Ben ise cesaretimin boyumu aştığını düşünüyordum. Ama artık ağzımdan çıkmıştı, geri alamazdım. Almak isteyen de yoktu.

Kısa şokun ardında "Haklısın," dedi.

Soluksuz kalmış gibi derin bir nefes aldı. Dikkatlice gözlerime bakarken gözlerinde gördüğüm pırıltı soluğumun kesilmesine neden oldu. Sanki bizi yatakta hayal ediyor gibiydi. Bunu kara gözlerindeki pırıltılardan okuyabiliyordum. Kalbim atıyordu. Onun o anlamlı bakışından dolayı kızardığımı hissettim. Yüzüm alev alevdi.

Bir süre sonra "Evet, bekliyorum," dedi. Neyi bekliyordu? Ah! Evet. Sıkıntım. Onun beni nasıl etkilediğini düşünmemeye çalışıp kendimi söyleyeceğim kelimelere odaklamaya çalıştım. Zor olacaktı ama başaracaktım.

"Şey... Burada, bu akşam görmeyi hiç istemediğim biri var," diye başladım. Kendi sesimi çok uzaklardaymış gibi duyuyordum. Aklım onun yüzünün güzelliğine, sert dudaklarına takılmıştı. İlgiyle bir kaşı yukarı kalktı. Konu ilgisini çekmişti.

"Öyle mi?" dedi merakla. "Umarım ben değilimdir," dedi dalga geçer gibi.

Alaylı ses tonu uyuduğum uykudan uyandırdı. Çekiciliğini umursamamak adına omuz silktim. Bakışlarımı yüzünden uzaklaştırırken tekrar dikkatimi oynadığım oyuna yoğunlaştırdım. "Değil! İstanbul'dan buraya benimle evlenmek için gelen ana kuzusunun biri," dedim alayla.

"Sen istemiyorsun?" dedi; bu bir soru değildi, tahmin yürütmüştü. Ses tonu gerçek duygularını gizliyordu. Şaşkın mı, öfkeli mi olduğunu anlayamamıştım. Büyük bir ciddiyetle oyununa devam ediyor gibiydi.

"Nasıl isteyebilirim? Daha yüzünü dahi görmediğim bir insanla... Babaannemin zamanında değiliz ki evleneceğim adamı gerdek gecesi göreyim," derken gözümü kırpmadan gözlerinin içine baktım. Bir an yeni bir pırıltı görür gibi oldum. Ama yanılmış olabilirdim. Güldü. Gerçek duygularını gizliyordu, sanki yüzünde bir maske varmış gibi hafif bir tebessümle güldü.

"Mutlaka. Ama herhalde sana gerdek gecesi yüzünü göstermeyecek kadar korkak değildir. Daha önce görmüşsündür mutlaka," dedi. İkimizin zihninden geçen karşılaşmamızla ilgili ilk anı, köydeki köprüde karşılaştığımız andı.

"Ben tanımıyorum," dedim ısrarla. "Ne fark eder ki! Sözde beni Pazar'da görmüş. Lütfedip beni beğenmiş. Köle miyim! Mal mıyım! Oh ne ala! Yanıma gelip bir de dişlerime baksaydı, tam olacaktı. Sen kimsin, beni beğendiğini söylüyorsun? Beni beğendiğini söyleyerek beni ihya edeceğini mi düşünüyorsun?"

İlginçtir, öfkemin yatışmasını bekledi. Çok sakindi. Sanki tüm hakaretlerin adresi kendisi değilmiş gibiydi. Yüzsüz adam, diye düşündüm.

"Hiç mi görmedin?" diye sordu ısrarla.

Bunu düşünmemeye çalışıp başımı olumsuzca salladım. "Eminim. Mutlaka kel, göbekli, devamlı terini silmek için elinde mendili eksik olmayan, işkoliğin biridir. Hayal edebiliyorum," derken onu tanımadan önce onun için çizdiğim hayali anlattım.

Onu dikkatle izliyordum. Ben konuştukça dudakları gülmeyi zapt etmeye çalışır gibiydi. Onun benim anlattıklarım karşısında eğlendiğini görünce daha çok öfkelendim.

"Düşünebiliyor musunuz?" diye devam ettim. "Annesini aracı gönderip de bana evlenme teklif ediyor. Karşıma çıkmaya cesareti dahi yok! Evet, kesinlikle pısırığın biri, ana kuzusunun biri! Kesinlikle, erkek bile değildir!"

İrkildi. Yüzü allak bullak oldu, benzinin sarardığını görebiliyordum. Yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi, hatta öfkelendiğini bile görebiliyordum. Genç adamın hayreti yüzünden açıkça okunuyordu.

Onun yüzüne karşı dolaylı da olsa hakaret ediyordum ve hiçbir şey söyleyemiyordu. Bundan büyük bir zevk aldım. Gülmemi ona göstermemek için arkamı döndüm. Biraz daha onunla yüz yüze kalırsam kendimi ele vermem içten bile değildi. Bu defa sesime daha acı bir ton ekleyerek;

"Bu çok utanç verici! Ailece benim gururumla oynuyorlar." Arkamda bir hareketlenme oldu. Sonra hiç beklemediğim halde arkama gelip omuzlarımdan kavradı. Beni teselli etmek ister gibi hafifçe sıktı. Omuzlarımdan vücuduma aniden elektrik verilmiş gibi kasıldım. Ondan yayılan sıcaklık bedenime akıyordu.

Konuştuğunda sesindeki derin üzüntüyü hissedebiliyordum. "Belki de düşündüğün gibi değildir," dedi kısık sesle.

"Ne yani, sende mi hemcinsini koruyorsun?" diye sorarken aniden döndüm, çok öfkelenmiştim.

Bu ani hareketimle ikimiz de hazırlıksız yakalanmıştık. Çok yakındık; onun sıcak temiz soluğu yüzüme vurup tenimi yalıyor, alevlerin içinde kalmış gibi kavuruyordu. Ne ilginçtir ki elleri hâlâ omuzlarımı bırakmamıştı. Ellerinin sıcaklığı omuzlarımı yakıyordu.

Bakışları gözlerimle dudaklarım arasında gidip geldi. Yapmasını istediğim şeyi yapacağını hissedince kalbim hopladı. Onun dudaklarının dudaklarıma dokunmasını istiyordum.

Duygularımın gözlerimden okunmasından korkuyordum. Bu endişeyle başımı eğdim. Sol elinin başparmağı ve işaret parmağının yardımı ile çenemden hafifçe tutup kendisine bakmam için kaldırdı. Kesinlikle zorlama yoktu. Hafif baskı isteğini yerine getirmeme yetmişti.

Midem kasıldı, karnımda sanki binlerce kelebek aynı anda havalanıyormuş hissi veriyordu. Sağ eli omzumdan yukarı kayıp çenemden kavradı. Kalbimin sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Belki o da duyuyordu.

Şimdi eliyle yüzümü kavramıştı. Ağır ağır, tepkimi ölçmek ister bir şekilde bana yaklaşırken gözleri gözlerimden hiç ayrılmamıştı. Onun bakışlarından hipnotize olmuştum, kımıldayamıyordum. Beklediği itirazı yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Usulca dudakları dudaklarıma dokunduğu an istem dışı gözlerimi kapattım. Kanım tenimin altında kaynıyor, dudaklarımda son buluyordu. Bu anın hiç bitmesini istemiyordum. Dizlerimin çözüldüğünü hissediyordum. Kollarım ona uzanmak istemiş ama son anda kendimi dizginlemiştim.

Sonra beni bıraktı. Öpüşü en fazla üç saniye sürmüş ama bana bir ömür gibi gelmişti. Hayal ettiğim gibiydi. Tatlı, dudaklarının tadı bal gibiydi. Öpüşü sert ve en önemlisi arzu doluydu. Onun bu öpüşünü yıllardır bekliyormuşum gibi, eksik olan yanım tamamlanmış gibi hissettim.

Sersemlemiş durumda bir şeylere tutunmak için ellerim boşlukta sallandı, aynı anda kolları imdadıma yetişti. Bütün benliğim onun öpüşüyle yeniden hayat bulmuş gibiydi.

Beni en yakındaki sandalyeye oturturken gözlerindeki zafer pırıltıları gözümden kaçmamıştı. Yüreğim hopladı.

"Benim kimseyi koruduğum yok," dedi.

Anlaşılan konudan uzaklaşmak istemiyordu. Ama sesindeki boğukluk dikkatimden kaçmamıştı. Kişiliğime yakışmadığını bildiğim halde yüzüne bakmaya korkuyordum. Yüzümden tüm hissettiklerimi okuyacağını biliyordum. Ona bu kozu vermek istemiyordum.

Serin rüzgâr yüzüme vurunca biraz toparlandım. "Belli oluyor," diye homurdandım.

Hafifçe kıkırdadı. Gülüşü ne güzeldi! Ama etkilenmemem gerekiyordu. Yanıma oturdu. Şimdi bana dokunmuyordu. Ama o da derin düşüncelere dalmıştı; benim gibi!

Acaba o da beni öperken aynı şeyi mi hissetmişti? Benim gibi eksik olan diğer yarısının tamamlandığını, ya da benim gibi daha fazlasını istemiş miydi? Hissettiklerimden dolayı utanıyordum.

Ben istemiştim. Tüm öğretilmiş kural ve yasaklar bu isteğimi köreltemiyordu. Günahtı! Ayıptı! Edepsizlikti yaptığım.

Peki, beni kim öpmüştü, Ahmet mi, Nadir mi? Şu an kim olduğu önemli değildi, önemli olan bu adamdan etkilendiğimdi. Bu bir gerçekti. On beş dakika öncesine kadar Nadir'in beni böyle öpme olasılığında bile ürpermeden yapamamıştım. Tiksindirici olabileceğini sanırdım. Oysa şimdi? Müthişti!

Bir süre konuşmadan karanlıkta ışıldayan Papat köyünün ışıklarını seyrettik. Hâlâ az önceki öpüşü düşündüğüne bahse girebilirdim. Benim de bundan zevk aldığımı düşünmüştü mutlaka, haksız sayılmazdı. Ama yine de ona bu zevki yaşatmayacaktım.

Hayal âleminden sıyrılıp son vuruşumu da yapmak için ona döndüm. "Evli misin?" diye sordum sert bir sesle. Şaşırmıştı. Öpüşmemizden bir şey umduğumu düşünmüş olmalıydı.

Sorum soğuk duş etkisi yapmış gibi "Hayır," dedi şaşkınlıkla.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak devam ettim. "Peki, nişanlı ya da bir kız arkadaşın?" derken ellerine baktım. Bunu bilinçli yapıyordum. Benim sorularıma şüpheyle bakarken yine "Hayır," dedi.

"Güzel!" dedim neşeyle.

"Güzel mi?" Hayretle gözleri daha da irileşti.

Sakinliğimi korumaya çalışarak "Beni kaçırsana!" diye devam ettim. Durumun ciddiyetini kavrayabilmesi adına gözlerinden gözlerimi ayırmıyordum.

Ama kalbim boğazımın altında kulaklarımı sağır edercesine atıyordu. Bu oyuna başlarken hissettiklerime rağmen beni sevmesini, gerçekten sevmesini diledim. Gerçekten beni kaçırmasını istedim.

Elbette bu mümkün değildi. Bu saatten sonra ikinizle ilgili bir gelecek söz konusu olamazdı. Benim arsızlığımı, terbiyesizliğimi gördükten sonra beni artık istemediği gibi, arkasına bile bakmadan kaçacaktı.

Aklımdan geçeni doğrularcasına "Ne!" dedi ve hayretle hafifçe geri çekildi.

İpin ucu kaçmıştı. Sonuna kadar gitmeliydim. Ne olacaksa olsun, diye düşündüm "Evet. O sümsük adamla evlenecekmiş, kendimi şu balkondan atarım, ya da..."

"Ya da benimle kaçarsın," diye cümlemi bitirdi. Başımı sallarken o daha da şaşırmıştı. "Sen aklını oynatmışsın! Belki düşündüğün gibi biri değilse, belki hayal ettiğin gibi biriyse..." Az önceki pembe hayallerim yerle bir olurken öfke beni yeniden esir aldı. Tepem atmıştı.

"Sen benim hayalimin ne olduğunu nereden biliyorsun?" dedim öfkeyle, cümlesini bitirmesine fırsat vermemiştim.

Oyunuma büyük bir ciddiyetle devam ediyordum.

"Ben evlenmeyi istemiyorum. Kimseyle! Hatta seninle sadece beni o adamın aptalca arzularından uzaklaştırman için yardım istemiştim. İstemiyorsan açıkça söyle," dedim sertçe.

Kısa bir an düşündü ve "Pekâlâ, sana yardım edeceğim," dedi. "Ama öncelikle şunu söylemeliyim; onu bir defa olsun dinlemeni tesviye ederim. Belki senin düşündüğün gibi değildir. Mutlaka onun da kendine göre bir hikâyesi vardır." Sesi sakin, beni yatıştırmak ister gibiydi.

Ama yine de inatla, "Ne hikâyesi olursa olsun, ne masalı olursa olsun dinlemeyeceğim ve inanmayacağım! Herkesin masalına karnım tok benim," dedim öfkeyle. Sesimin tonu da yükselmişti.

"Nasıl yardım etmem gerekiyor, bari onu söyle," dedi bir süre sonra pes etmiş bir sesle.

Rahatladım. Tüm öfkem yeni bir hamle için kabuğuna saklanmıştı. Evet, balık oltaya gelmişti. Şimdi balığı ürkütmeden oltayı çekmek gerekiyordu.

"Yarın sabah yedide, Pazar şehirlerarası otobüs terminalinin orada seni bekleyeceğim. Sen nereye gidelim dersen gideceğiz." Onun orada beni beklediğini hayal ettim. Çok beklerdi! Ya kendisi gelmezse? Bunu öğrenmek için erkenden gidip bir köşede saklanır beklerdim.

İrkildi. Hem de bariz bir şekilde irkildi.

"Yani kaçacaksın," derken ifadesiz yüzle yüzüme bakıyordu.

Omzumu silktim. "Neden olmasın!"

"Ailen, çevren ne düşünür? Peşinden gelecek bir erkek kardeşin yok mu?"

"Buralarda kimse garipsemez. Başka yerdeki gibi kaçanı da kaçıranı da kimse peşinden gidip katletmez."

Tüm çıkış kapılarını kapatıyordum. Elbette böyle bir şey yapsam kimse peşimden gelmezdi ama beni aileden silmekten de geri kalmazlardı. Hiç yaşamamışım gibi, yanlarından da geçsem görmezlikten gelirlerdi.

İkilemde kalmıştı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez bir halde yüzüme bakıyordu. *Söyle artık da bu oyun bitsin* dedim içimden. Sen yalan söylemekten kurtul, ben de oyun oynamaktan kurtulayım!

"Tamam," dedi pes etmiş bir sesle. İnanamıyordum, oyuna devam ediyordu. Ayağa kalktım.

"Tamam, inelim o zaman," dedim hemen. Genç adam çaresizce ayağa kalktı. Bu kadar çabuk gideceğini düşünmemiş gibiydi. Telaşlandı.

Onun tereddüdünü görünce "Mecbur değilsin, istemiyorsan söyle," dedim, sesime acı ton eklemeyi ihmal etmemiştim.

"Hayır, istiyorum," dedi düşünceli bir sesle. Kafasında bir plan yaptığı kesindi. Merakla bekliyordum planını.

"Şimdi inelim mi?" dedim gözlerine bakarak. Bir süre dikkatle bana baktı. Sanırım bir şeyler düşünmüş olacak ki konuşmak için derin bir soluk aldı. Bir an gerçeği söyleyecek diye içim mutlulukla doldu. Neden sevindiğimi de bilemiyordum ya!

"Ben..." diye cümlesine başlarken kalbim umutla çarptı. Ama *ben* diye başlayan cümlesi Selim'in gelişiyle kesildi.

Esma'nın kardeşi Selim telaşla balkona, yanımıza geldi. Heyecanlı ve telaşlıydı!

"Şahsenem abla, çabuk gel!" dedi telaşla. İçimi bir korku kapladı. Kötü bir şey olmuştu, ama ne olduğuna dair hiçbir fikir yürütemiyordum. Bizimkilerden birine bir şey olmuştu ama kime? Zeliş! Tabii ya, sancısı vardı. Hem rahatlama hem telaşı aynı anda hissettim. Ok gibi yerimden fırlarken genç adamın da peşimden geldiğini hissedebiliyordum.

Aşağı indiğimizde Harun, Zeliş'i kucaklamış, dışarı çıkarıyordu. Genç kadın, acı çektiği halde utancından sesini bile çıkaramıyordu. Ahmet Nadir'in *benim arabaya alalım* dediğini duydum.

O hengâmede kimin ne söylediğini duymamıştım ama o konuştuğunda hemen duymuştum. Ahmet Nadir önden gidip arabasını evin kapısına yanaştırdı. Harun, Zeliş'i arkaya yerleştirirken kendisi de yanına geçti. Onları bu durum da yalnız bırakamazdım. Ahmet Nadir'in arabası olması beni bir an tereddütte bıraktı.

Kısa bir kararsızlıktan sonra Asiye'ye dönüp "Sen de arkaya geç," dedim.

Şimdi gururun yeri değildi. Benim için ön kapıyı açan Ahmet Nadir'in yanına geçtim. Emine Anne endişe ile bize bakarken babamlara döndüm. Emine Anne'nin bizimle gelmek istediğini anlamıştım. Ama bu araçta başka yer yoktu ki!

"Baba, annemle sen arkamızdan gelin. Size ihtiyacımız olabilir." Ben daha konuşmamı bitirmemiştim ki Zeliş'in tutmaya çalıştığı çığlıkları dudaklarından kurtuldu. Ve aynı anda araba ok gibi öne fırladı.

Asiye "Zeliş, lütfen nefes almaya çalış. Bağırmak sana bir fayda sağlamaz. Bu daha çok bizleri telaşa düşürür," dedi, sesi yatıştırmak istercesine yumuşaktı. Asiye'nin sakin sesi işlerin o kadar da kötü olmadığını belli ediyordu. Bir yandan terden ıslanmış alnını siliyordu Asiye.

Zeliha, Harun'un kucağına doğru iyice kaykılmıştı. Asiye'nin öğrettiği gibi nefes almaya çalışıyordu. Asiye on sekiz yaşındaydı ama bu konularda çok cesaretliydi. Okulda öğrendikleri şu an bizim için bulunmaz bir nimetti. Son derece cesur görünüyordu. Bu narin yapısına hiç uymayan bir cesaret sergiliyordu.

Ben şoförümüzden yana dönmüş, bir yola bir de arkaya bakıyordum. Genç adamsa, pür dikkat, taşlı topraklı yolda

direksiyonu zapt etmeye çalışır vaziyette arabayı sürüyordu. Bir an onun bu yollara alışık olmadığı geldi aklıma. O büyük şehirlerde araba kullanmayı biliyordu, taşlı topraklı köy yolunda değil. Bir an endişelensem de kendinden emin tavrı rahatlamama neden oldu.

Zeliş, sancılarının hafiflediği bir anda; "Aba, bebeğin eşyaları... Onları biri getirse," dedi nefes nefese, aynı zamanda mahcupça.

"Tamam. Ben şimdi Mukaddes'i arıyorum." Bir an arandım. Ama telefonum yanımda yoktu ki!

"Ne arıyorsun?" diye sordu genç adam.

"Telefonum, telefonumu evde unuttum," dedim fısıltıyla.

"Benimkini al." İç cebinden telefonunu çıkarıp elime tutuşturdu. Bir an Muko'nun numaralarını düşündüm. Hatırlayınca numaralara basmak için telefonun ekranını açtım. Bu da ne demekti? Gördüğüm görüntüden bir an telefon elimden düştü.

Telefonu kucağıma düşerken çatılmış kaşlarla başımı çevirdim. Kendi fotoğrafım genç adamın telefonunun ekranındaydı. Fotoğraf, iki yıl evvelki görüntümdü. Ne düşünmeliydim?

Hareketsizliğimi fark ettiği an bana baktı. Neyi görmüş olduğumu anlamıştı. Yüzü şimdi taş gibi ifadesizdi.

Bu da ne demek oluyordu? Soru sorar gibi yüzüne bakmaya devam ettim. Kalın şekilli dudakları sıkılıp ince bir çizgi haline geldi. Sessiz savaşımıza Zeliş'in çığlığı engel oldu. Yine ilk toparlanan genç adamdı, tekrar dikkatini yola verdi.

Şimdi asfalt yola inmiştik, arabanın hız ibresi de yerinden fırlamıştı. Nadir elimden telefonu alıp;

"Numaraları söyle," diye emretti kısık sesle. Ne numarası? Ah! Evet. Mukaddes'i arayacaktım! Ama şu an numara aklıma gelmiyordu ki! Boşalmış ifademle yüzüne bakıyordum.

Benden bir hareket gelmeyince arkaya döndü. "Mukaddes'in numarasını sen söyler misin Harun?"

Harun bir an onun ne demek istediğini anlamadı. "Şahsenem telefonu evde unutmuş," diye açıklama yaptı. Adımı söylerkenki doğallığı dikkatimden kaçmadı. Sanırım gerçek kimliğini şu anda gizlemek aklına gelmiyordu. Ya da oynadığı oyunu bu karmaşada unutmuştu, emin değildim.

"Ah, evet." Çabucak numaraları verdi. Tuşlara basıp tekrar telefonu bana uzattı. Tereddüt ettiğimde kaşları çatıldı. Çaresizce, tekrar telefonu elinden aldım.

Karşıdan telefon hemen açıldı. Mukaddes'in şüpheli sesi "Alo?" dedi.

"Benim, Şağzine," dedim. Şoktan konuşabildiğime şaşırıyordum.

"Neredesiniz, vardınız mı hastaneye? Neler oluyor?" Sorusuna cevap verebilmek için etrafıma baktım.

"Pazara geldik, hastane yolundayız."

"Ne çabuk!" dedi hayretle. Gerçekten de çabuk gelmiştik ki babamların kamyoneti görünürlerde yoktu. Mukaddes'e Hikmet ağabeyden yardım isteyerek bebeğin eşyalarını getirmesini söyleyerek telefonu kapattım.

Genç adama telefonunu geri verirken elimin tenine değmemesine dikkat ediyordum. Sessizce yüzüme bakıp telefonu elimden aldı. O da elime dokunmamaya dikkat etmişti.

Kasabanın içinde ilerlerken sadece Zeliş'in nefeslerinin kesik sesini duyuyorduk.

Hastaneye gelince, sola doğru ani ve sert bir dönüş yaptı. Acil servisin önünde park etti. Ve biz araçtan inerken hastane görevlileri Zeliş'i Asiye ile beraber içeri aldılar. Artık emin ellerdeydi.

Sanırım biz aşağı inmeden Harun doktoru aramış olmalıydı, hastanede bizi karşılamıştı. Onların peşinden doğumhaneye çıktım. Şoförümüz bizi yalnız bırakmayı tercih etmiş olacak ki peşimizden gelmemişti.

6. Bölüm

Sürpriz İtiraf

Beklemek işkence gibi! Hele Harun...

Zavallı Harun, bir aşağı bir yukarı, tırnaklarını kemirerek volta atıyor, Zeliş'in acı dolu çığlıkları doğumhaneden bize kadar ulaşıyordu.

Zeliş tekrar bir çığlık daha attı. Aynı anda Harun doğum odasının kapısına dayandı. "Çok bağırıyor! Canı çok mu yanıyor?"

Onunla birlikte biz de kapıya gittik. "Elbette bağıracak Harun, doğum yapıyor," dedim sakinleştirmeye çalışarak. Anlamamışçasına, boş bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Ama... Ama canı çok yanıyor," dedi yine. Harun artık sağmalamanın eşiğine gelmişti.

"Harun. Kardeşim. Şuraya oturup sakinleşir misin lütfen! Her kadın doğum yapıyor, canım. Zeliş'e özel bir durum söz konusu değil. Senin paniğin Zeliş'i ve bizi daha zora sokacak. Sakinleş."

Sürükleyerek bekleme odasındaki banka oturttum. Acı çeken kardeşimin yanına otururken Asiye de diğer yanına oturdu. Her ikimiz Harun'un gerginlikten buz tutmuş elini sıkıca kavramıştık.

Zeliş'in yeni ve daha güçlü çığlığı kulaklarımızı tırmaladı. O küçücük bedeni her sancıda hırpalanıyordu. Harun ise çığlığını duyar duymaz yerinden kalkmaya çalıştı. Asiye ile onu yerinde tutabilmek için, her seferinde büyük bir güç kullanmak zorunda kalıyorduk.

Bir süre sonra ebe kadın dışarı çıktı. Üçümüz hemen onun yanına gittik.

"Merak etmeyin, daha vakti var. Daha altı santim açılmış, doğum tam başlamadı," dedi ebe.

"Çok sürer mi?" diye sordu Harun endişeyle.

"Duruma bağlı, eğer daha fazla açılmazsa sezaryene alabilir doktor."

"Umarım gerek kalmaz," diye mırıldandı Asiye.

Asiye'nin temennisine bir yorum getirmeyen ebe kadın tekrar doğumhaneye girdi, bizim bekleyişimiz aynı yerden devam etti.

Bir süre sonra babamla Emine Anne telaşla merdivenleri tırmanıyorlardı. "Ne oldu. Bi gelişme var mı?" diye sordu Emine Anne telaşla. Üçümüz de ayrı ayrı yok, derken kadın çöker gibi banka oturdu.

Her nedense babamlar gelince biraz rahatladığımı hissettim. "Ben biraz dışarı çıkacağım" dedim.

Bunaldığımı hissediyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Aslında davranışımın altında yatan *onu* görürüm düşüncesi vardı. Görürüm ve bir açıklama duyarım ümidi!

Onları gergin bekleyişin ortasında bırakıp merdivenlere yöneldim. Her adımımda Zeliş'in sesi daha uzaktan geliyordu.

Zemin kata inip acil kapısından dışarı çıktım. Ne şoförümüz vardı etrafta, ne de arabası. Rahatlamış olarak bahçenin kenarına gidip gecenin karanlığında şehrin ışıklarının vurduğu sahili seyretmeye başladım.

Hastane, ana cadde üzerinde yüksek duvarlı bahçenin

içinde küçük ve eski bir hastaneydi. Yakın zamanda yeni hastane hizmete girecekti.

Bahçenin kenarındaki banka oturdum. Hastane bahçesinden tek tük insanlar gelip geçiyordu. Gecenin karanlığında bir süre bu insanları izledim.

Karanlığının içine fütursuzca dalmıştım.

Arkamda derinden gelen sesle irkildim. "Durumu nasıl?" Her ne kadar bir yerden çıkacak diye tetikte bekliyor olsam da korkuyla yerimden sıçramama engel olamamıştım.

Kollarım bedenime sarılmış halde yavaşça arkamı döndüm. Ahmet Nadir, bahçenin soluk ışığını arkasına aldığı için yüzünü göremiyordum. Hiçbir şey söylemeden öfkeyle tekrar önüme döndüm.

Derin bir soluk aldığını duydum, birkaç saniye sonra gelip teklifsizce yanıma oturdu. Aramızda santimler vardı. Onun varlığını çok net bir şekilde hissedebiliyordum. Hiç konuşmadan bir süre yan yana oturduk.

Denizden gelen rüzgâr şiddetini artırarak esiyordu. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum, önceden hafif esen rüzgâr şimdi şiddetini artırmıştı. Üşüdüğümü hissettim. Sahil için inceydi giysim. Kollarımı vücuduma daha sıkı sardım.

Nadir'in yanımda hareketlendiğini hissettim. Ne yaptığını merak etsem de bakmadığım gibi, iyice öne eğilip yüzümü yere yaklaştırdım. Hem onunla ilgilenmediğimi göstermek hem de kendimi rüzgârdan korumak istiyordum.

Hareketlenmesinin nedeni ceketini çıkarıyor olmasıydı. Omuzlarıma ceketini bırakırken istemsizce gerildim. Mümkün olduğu kadar bana dokunmamaya çalışıyordu. Öfkemi anlayışla karşılamaya çalışır gibiydi. Öyle yapması gerekiyor zaten, diye düşündüm.

Kendi sıcaklığının ve kendine has kokusunun cekete sinmiş parfümüyle yüzleşince hafifçe başım döndü. Bunu umursamamaya çalışıp başımı ona doğru çevirdim, Bütün

bunlar neden, dercesine yüzüne baktım. Beyaz gömleği ile yanık teni, çok hoş görünüyordu. Şimdi yüzü gölgeler arasında kalsa da görebiliyordum. Karanlık denize karanlık gözlerle bakıyordu. Yüzü, iki gün önce gördüğüm gibi sert ve ciddiydi.

Ağzımı açmaya mecalim yoktu. Fotoğrafım eline nasıl geçmişti. Neden benim resmimi taşıyordu telefonunda? Neden kendisini bana iki farklı kişi olarak göstermişti? Neden ona bu kadar öfkeliyken ondan yine bu kadar etkilenebiliyordum? Neden, neden?

Kafamda binlerce cevapsız soruyla tekrar ona baktım. Sabırsızlığımı hissetmiş olacak ki bakışları karanlık denizden bana döndü. Yüzümde ne okudu bilmiyorum, yüzü acı çekiyormuş gibi gerildi. Sonra yine bakışlarını karanlık denize çevirdi.

Dayanamadım ve "Sanırım bir açıklamayı hak ediyorumdur," dedim. Bu defa bakışlarını yere indirdi. Sonra tekrar bana baktı. Nasıl söyleyeceğine dair içinde küçük çaplı bir savaş yaşıyor gibiydi.

Uzun suskunluğunun ardından "Açıklayacağım, ama şimdi beni dinleyebileceğini sanmıyorum," dedi. İtiraz edeceğimi anlayınca aceleyle devam etti. "Şöyle söylemeliyim... Mantıklı bir şekilde beni dinleyebilecek durumda olduğunu sanmıyorum." Kısa bir duraklamadan sonra; "Çok öfkelisin!" diye ekledi. Son cümlesini doğrularcasına dudaklarımın arasından öfkeli gülüşüm yüzüne çarptı.

"Demek öyle, şu an bende mantık işlemez öyle mi? Peki, öyle olsun! Ben çok sabırlıyım, anlatacağın zamana kadar beklerim," dedim.

"Bak," diye yeniden konuşmaya çalıştı. Zaten ona bakıyordum. Bunu anladığı zaman "Pekâlâ," derken sıkıntıyla yüzünü iki eliyle sıvazladı. "Ben... Bu sana mantıksız, deli

saçması gelebilir ama... Hatta inanılmaz ve aptalca da gelebilir." Tekrar susup yüzüme dikkatle baktı. Bakışlarında derin endişe ve tedirginlik vardı. Bakışları elime kaydı. Elimi tutmakla tutmamak arasında gidip geliyor gibiydi. Elimi tutup ne söyleyecekti ki?

Benim gözlerimdeki sabırsız ifadeyi görünce ona yakışmayacak kadar güvensiz bir sesle, hatta fısıltıyla "Seni... Seni seviyorum!" dedi. Şaşkınlık dolu bir nefes aldım.

Kulaklarım yanlış şeyler işitiyordu. Duymayı hayal ettiğim şeyler duyuyordum. Bilinçsizce denize baktım, tekrar inanamaz bir yüzle yüzüne, kara gözlerinin içine. Gözleri yalan söylemeyecek kadar çaresizdi. Yo! Yalan söylediğini düşünmüyordum.

"İlk görüşte aşka inanır mısın?" diye sordu kısık bir sesle. Nasıl inanmazdım ki, ona âşık olduğumu hissedebiliyordum. Tüm yaptıklarına ve olanlara rağmen! Sadece başımı 'evet, diye salladım, konuşabilmem ne mümkündü.

Devam etti. "Ben senin sen olduğunu bilmeden, seni tanımadan önce fotoğrafına âşık oldum." Ona bakmaya devam ettim. Acı bir gülümseme dudaklarına dokundu. "Dayının evinde... Sana ait bir resim görmüştüm. İlk görüşte vurulmuştum fotoğrafına." Tepkimi ölçmek için yüzüme daha dikkatle baktı. Şaşkınlığım yüzümden okunuyordu. Tekrar derin bir soluk aldı ve uzunca bıraktı.

"Dayına fotoğraftakinin kim olduğunu sordum," diye devam etti anlatmaya. "Dayın, *yeğenim* dedi. Sonra da bana kimin kızı olduğunu açıkladı. Çok şaşırmıştım. Dayılarla da bir şekilde akraba olduğumuzu o zaman öğrendim. Seni hatırlamıştım. Yıllar evvel gördüğüm küçük kız çocuğu ilk görüşte âşık olduğum kadına dönüşmüştü." Sözünü ettiği resim, üniversiteye başladığımda çekilmiş fotoğrafımdı. O zaman kayıt için çektirmiş, birer adet dayımla teyzeme göndermiştim.

Devam etmesi için sabırsızca yüzüne baktım. Konuşurken devamlı elleriyle oynuyordu. Duygularını açıklamanın verdiği bir gerginlik yaşıyordu. "Bir süre sonra içimi bir kıskançlık dalgası vurdu ve her yer bana dar gelmeye başladı. Biliyordum ki anlamsızdı ve seni hak etmiyordum. Beni tanımıyordun ki, nasıl hak edebilirdim seni? Acaba hayatında biri var mı, sevdiği bir var mı diye bir buçuk yıl boyunca içim içimi yedi. Ne yazık ki dayın fazla bir şey bilmiyordu. Karşına çıkıp sana âşık oldum demeye cesaretim yoktu. Kimdim, ne şekilde karşına çıkacaktım, bilemiyordum. Gerçi, aniden karşına çıkmayı da doğru bulmuyordum ya! Ama sana ulaşamamak beni delirtiyordu. Cansız bir fotoğrafa âşık olmamı komik ya da saçma bulabilirsin. Ama ben seni o resimden önce de tanıyordum, dayın kim olduğunu söylediğinde artık taşlar yerine oturmuştu. Beni bu kadar etkilemeni şimdi daha iyi anlamıştım. Gerçi o zaman çok küçüktün!" dedi hafifçe tebessüm ederek.

Kızardığımı hissettim. Gözlerindeki ışıltı utanmama neden olmuştu. Şimdi zor kısmı anlatmanın verdiği rahatlıkla gerisini kolaylıkla getiriyordu.

O anlattıkça ben kafamda oturtmaya çalışıyordum. Bu mümkün müydü? Konuşmanın başında söylediği gibi, deli saçmasıydı. Bir an susup yine gözlerimin içine baktı, yüreğim heyecanla hopladı.

"Bir gün annem bana, *artık evlen, istiyorsan senin için birini bulabilirim* dedi. O güne kadar annemin bütün gelin adaylarını, bir bahane bulup reddetmiştim. Yine öyle bir teklifti, diye düşündüm. Bense seni sevdiğimi söyleyememenin verdiği acı ve çaresizlikle kıvranıyordum. Aileme anlatsam bana inanmayacaklardı. Seni çaresizce sevdiğimi, hatta daha ileri gidip; seninle evlenmek istediğimi onlara söyleseydim bana şüpheyle bakarlardı. Sonra da senin beni tanımana izin vermeden istemeye kalkacaklardı. Senden, hayatında kimse-

nin olmadığından emin olmadan böyle bir şeye kalkışamazdım. O yüzden sessiz kalmıştım. Herhangi bir kız! Annemin yine bana herhangi bir kızı söylemesini beklerken... Sonra bana..."

Sustu, gözlerindeki pırıltıyı net bir şekilde görebiliyordum. "Seni... Söyledi. Şaka gibiydi. İlk tepkim gülmekti. Sadece güldüm. Sinirden güldüm. Çünkü bir seneyi aşkın bir süre sana nasıl ulaşacağım diye deli gibi düşünüp dururken, o fırsat ayağıma altın tepsiyle gelmişti. Hayatında kimsenin olmadığını söylediğinde daha da umutlanmıştım." Aniden uzanıp kendisinden taraf olan sağ elimi iki elinin arasına aldı. "Senden hemen beni sevmeni beklemiyorum. Ama zamanla..." durdu, sesindeki beklenti gözlerine yansımıştı. Hiç tereddütsüz direkt gözlerimin içine bakıyordu.

"Özür dilerim. Seni bu oyunun içine soktuğum için, senin karşına senin söylediğin gibi erkekçe çıkmadığım için, seni üzdüğüm için... Bütün her şey için özür dilerim." Sesindeki samimi ton ürpermeme neden olmuştu. İstemeden de olsa ellerimi ellerinden çektim.

Ona bu kadar yakın olmak heyecanlandırıyor, kalbimin deli gibi atmasına neden oluyordu. Duygularımı ona göstermekten korktuğum için ellerimi çekmiştim. Hiç itiraz etmeden ellerimi bıraktı, sınırlarımı zorlamak istemiyordu.

Bunca açıklamanın ardından beklenti içinde olan şimdi kendisiydi. Benim bir şey söylememi bekliyordu.

Ne söylemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Omuzlarıma bıraktığı ceketi sinmiş kendine has kokusunu içime çektim. Bu koku benim sağlıklı düşünmemi engelliyor olsa da onun bu söylediklerinin gerçekliğini hissettiriyordu.

O, bana âşık olduğunu itiraf etmişti. İnanmalı mıydım? Bana pek mümkün gibi gelmiyordu, bu imkânsız bir şeydi. Bu mantıksız geliyordu. Duygularımdan tam olarak emin olamasam da sanırım ona karşı boş değildim. Ama konuşmalarının hissettiklerimle hiçbir alakası yoktu.

"Bu yaptıklarını görmezden gelebilecek miyim, bilmiyorum. Biraz düşünmek istiyorum," diyebildim. Bu sözlerimle ona cesaret verdiğimin farkındaydım.

"Tabii. Nasıl istersen." Yine sustu. Sesindeki hafif rahatlamayı hissettim. Bir süre daha konuşmadan yan yana oturduk.

"Senin adın ne?" diye sordum aniden. Önce şaşırdı sonra hafifçe kıkırdadı. Gülüşü ne tatlıydı!

"Nadir. Dedem haricinde kimse bana Ahmet demez." Konuşurken yine birbirimize dönmüştük. Yüzü yüzüme çok yakındı. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Kömür karası gözleri o kadar derindiler ki içinde kaybolabilirdim.

Beni öpecek gibi bakışları gözlerimle dudaklarım arasında gidip gelmeye başladı. İlk öpücüğünün etkisinden henüz kurtulabilmiş değildim. Bu beklentiyle kalbimin çılgın ritmini dinliyordum. Çünkü önceki öpüşünü bildiğim için heyecan dalgası beni dört bir koldan sarmıştı.

"Şağzine?"

Sanırım sert düşüş buna diyorlardı.

İkimiz Mukaddes'in tiz ve şaşkınlık dolu sesi ile bulutların üzerinden sert bir şekilde zemine çarptık.

Aynı anda arkamızı dönünce şaşkınlıkla bize bakan Mukaddes ile göz göze geldik. Gözlerinde binlerce soru, elinde Zeliş'in küçük valizi, bize bakıyordu. Nasıl göründüğümüzü çok iyi biliyordum.

Birkaç saat öncesine kadar onun hakkında atıp tutan ben, şimdi neredeyse dudak dudağa... Mukaddes'in şaşkın yüzünde bu okunuyordu. Bu manzara ona çok şey anlatıyordu. Hemen toparlandım, ayağa kalkıp ceketi Nadir'e verirken ona bakmamaya çalıştım. Mukaddesin yanına gittim.

Muko'nun gerisinde, hastane avlusunda Hikmet Ağabey'in arabasından Zeliş'in ailesi iniyorlardı; annesi, babası ve yengesi. Onların yanına gitmek için hareketlendim.

Yanından geçerken Mukaddes bana soru dolu bakışlar-

la bakmaya devam ediyordu. Görmezden gelmeye çalıştım. Kolumdan tutup durdurmak istedi. Bunu hak etmiyordu ama elimi ondan kurtardım, yüzüme gülücüğümü yerleştirip Zeliş'in ailesini karşılamaya gittim.

"Hoş geldiniz, henüz doğum olmadı. Ben şimdi indim aşağıya." Zeliş'in annesi ağlamaktan kızarmış burnunu çekti. "Endişelenecek bir şey yok, Elmas teyze!" diye yatıştırmaya çalıştım. Ne kadar başarılı olduğum sorgulanabilirdi. Kadın daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

Hep birlikte hastaneye girerken son kez arkama baktım. Mukaddes hala bıraktığım yerde duruyordu, sırtı bana dönüktü. Nadir de biraz gerisinde ellerini ceplerine sokmuş bana bakıyordu. Gerçi yüzündeki ifadeyi okuyamamıştım. Ama hafif mahcubiyet var gibi gelmişti, yanılmış da olabilirdim.

Doğumhanenin önüne geldiğimizde Harun ile Asiye'yi göremedik, yerlerinde yoklardı. Neler oluyor diye babama baktım.

"Harun formları doldurmaya gitti, sezaryene almaya karar verdi doktor. Asiye de Zeliş'in hazırlanmasına yardım etmek için içeri gitti." Herkes endişe ile bir yere çökerken Zeliş'in annesi kendini kaybetti. Kızının ameliyat olacağı düşüncesine yaşlı kadının bünyesi kaldıramamıştı. Son anda gelini onu yakalamıştı. Kadını banka yatırdık.

Zeliş gibi ufak tefek bir kadındı. Zeliş dört çocuktan en küçüğüydü ve kardeşlerinin arasında büyük bir yaş farkı vardı. Yeğeninden sadece üç yaş büyüktü. Badi bereydi*.

Bir süre sonra kadın iyice kendini toparladı. Bu arada Asiye yanımıza geldi. Zeliş'i ameliyathaneye götürmek için koridora çıkardıklarında hepimiz başına koştuk. Bilinci yerinde değildi, uyutmuşlardı. Korunmasız, aciz ve çok masum

*İhtiyar çocuğu

görünüyordu. Çok küçüktü! Annesi şimdi bu gerçekten dolayı yine yüksek sesle ağlıyordu.

Biz bu karmaşayla cebelleşirken Mukaddes yanımıza geldi, arkasında Nadir de vardı. Elindeki çantayı Emine Anne'ye verdi. Peşinden gitmem için bakışlarıyla *gel* işareti yaptı. Yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Bir an kaçamak bakışlarla Nadir'e baktım, o da bana bakıyordu. Onun yüzü de ifadesizdi.

Mukaddes'in peşinden giderken düşünüyordum. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu, öfkeli miydi? Neden öfkelenecekti ki, yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum. Acaba aşağıda ne konuşmuşlardı.

Bayanlar tuvaletinin kapısında durmuş sabırsızca beni bekliyordu. Yanına vardığımda geçmem için yol verdi. İçeri girdim. Peşimden girip kapıyı arkamızdan kapattı, kapıya dayandı. Ne yani, kaçacağımı mı düşünüyordu!

"Anlat," diye emretti.

Ellerimi dışa doğru açarken omuz silktim. "Ne anlatmam gerekiyor?" dedim masumca.

"Az önceki görüntünün açıklamasını," dedi sertçe.

"Ne gördüğünü bilmiyorum," dedim yine sakince, işi yüzsüzlüğe vurduğumu biliyordum.

"Bir saat öncesine kadar ondan konuşmak dahi istemiyordun. Şimdi ne oldu, ne değişti. Az önce de dudak dudağaydınız. Neredeyse adamın içine düşecektin," dedi kızgınlıkla. İçine düşmek! Öyle mi görünüyordum?

"Peki, sen neden bu kadar öfkelisin?" dedim sakince. Benim sakinliğime daha çok şaşırdı.

"Öfkeli olmamam mı gerekiyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tamam. Haklısın," dedim. Sabırsızca yüzüme bakmaya devam etti. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. "Ben onu daha önce görmüştüm," dedim. Anlamadığını belli edercesine boş bir ifadeyle yüzüme baktı. "Ama onun Nadir

olduğunu bilmiyordum," diye devam ettim. Sonra da hikâyenin geri kalanını fazla ayrıntıya girmeden anlattım. Balkonda yaşadığımız o küçük olayı es geçmiştim.

Hâlâ kapıdan ayrılmamıştı. Önce kesik kesik, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Onun gibi gülmesem de şimdi ben de katılmıştım.

"O, sana ne anlattı?" diye sordum ikimiz biraz sakinleşince. Onları bırakıp da hastaneye girdiğimde gerimden ne konuşmuşlardı merak ediyordum.

"Hiç. Hiçbir şey anlatmadı. Senin anlatmanın daha doğru olacağını söyledi. Şağzine, o çok iyi birine benziyor. Bence bu fırsatı kaçırma."

"Bilmiyorum," dedim kararsızca. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Bunda düşünecek bir şey yok. Sana seni sevdiğini söylemiş, daha ne bekliyorsun ki? Hem, kel ve şişko da değil!" derken o tezler aklına geldiği için muzipçe güldü. İrkildim. Evet, kesinlikle kafamda ki hayalle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Neyse. Şimdi daha önemli problemimiz var, bu bir çözülsün, sonra bakarız," dedi kapıdan ayrılırken.

"Doğru diyorsun! Hadi gidelim de neler oluyor bir bakalım."

Dışarı çıktık. Kalabalığın yanına gittiğimizde Nadir'i babamla konuşurken bulduk. Bizim geldiğimizi görmüş, bir bana bir Mukaddes'e soru dolu bakışlarla bakıyordu, endişelenmiş miydi? Mukaddes ona hafifçe güldü, bu gülüşten cesaret aldığını belli edercesine o da bu gülüşe karşılık verdi. Aman Allah'ım, ne kadar çekiciydi! Bu adama gülmek çok yakışıyordu.

Doğumun mucizesi kendini yeniden hissettirdi.

Sabaha karşı minik Ceyda dünyaya gözlerini açtı. Hepi-

mizi kandırmıştı. Biz erkek beklerken sürpriz bir şekilde minicik bir kız doğmuştu. Sapsarı saçları, kaşık kadar yüzü vardı. Hepimizi mutluluğa boğan dünyanın en güzel varlığıydı. Herkes mutluluktan birbirleriyle kucaklaştı.

Harun'um, canım benim! Harun'un annem öldükten sonra hiç ağladığını görmemiştim. Ama şimdi ilk defa insanların içinde ağlıyordu. Ama bu defa mutluluktan ağlıyordu. Onun gözyaşlarına bizler de kayıtsız kalamamıştık.

Tüm gece boyunca her türden duyguyu yaşatan adamın yanındaydım.

Nadir'in kullandığı arabayla ben, Mukaddes ve Asiye'yle köye dönüyorduk. Bütün gece sabahlamıştık. Asiye bu tempoya daha fazla dayanamadığı için başı Mukaddes'in omzuna düşmüştü. Arabaya biner binmez hemen uyumuştu genç kız. Babam ile Harun, Zeliş'in anne ve babasını götürüyorlardı. Zeliş'in yanında yengesi kalmıştı.

Zeliş ve bebeğinin sağlık durumları gayet iyiydi. Gözümüz arkada kalmayacaktı. Harun duş alıp üzerini değiştirdikten sonra, tekrar hastaneye geri dönecekti.

Nadir'in ceketi halen bendeydi. Aracın camları sıkıca kapalı olmasına rağmen ben üşüyordum. Ellerimi önümde bağlamıştım. Sanırım psikolojik gerginlik vücut ısımın ayarıyla oynamıştı.

Araç, tam gece Nadir'in telefonundaki fotoğrafımı gördüğüm yere gelince o anın hatırasıyla istemsizce ona baktım. O da aynı şeyi hatırlamış olacak ki yüzüme bakıp hafifçe gülümsedi. Kızardığımı hissettim, utanmıştım. Yanaklarımın renklendiğini tahmin ediyordum.

Sert dönemeci dönerken hızını azalttı, sabah hafif çise yağdığı için yerler ıslaktı.

Asiye'yi uyandırmama adına kısık sesle "Sen de bizimle yoruldun," dedim.

"Benim için bir çeşit alıştırma gibi oldu," dedi gülerek. Bir an irkildim ve yine kızardım. Benim verdiğim tepkiye güldü.

"Bari benim yanımda konuşmayın!" dedi Mukaddes fısıltıyla. Ama yine de eğlendiği her halinden belli oluyordu. Nadir hemen araya girdi.

"Yo! Beni yanlış anladın Mukaddes, kardeşimin karısının da doğumu çok yakın. O sebepten."

"Ya" dedi, utanmıştı. Nadir bana dönüp göz kırptı. Eğer o algılama aygıtı olsaydı, şu an beni kırmızı bir figür olarak gösterirken alarma geçerdi. Yanıyordum. Utancımdan, mutluluktan! Yüzümde ne görüyordu bilmiyorum ama tekrar keyifle kahkaha attı.

Yirmi dört saatten fazla uzak kaldığım yuvama sonunda kavuştum.

Köye girdiğimizde Nadir, aracı sağlık ocağının önüne park etti. Mukaddes Asiye'yi uyandırırken ben araçtan indim. İkizler ve Meliye, sesimizi duyar duymaz dışarı çıktılar. Sabahın erken saati olduğu için sadece bir iki komşuya rastlanmıştık. Onlar da bize Zeliş'i sorarken aynı zamanda gözleriyle de yanımızda ki Nadir'e *bu kim* diye bakıyorlardı.

"Bebek nasıl, kime benziyor?" İkizler bitmek tükenmek bilmeyen soruları ile bizi bombardımana tutmuşlardı.

Mukaddes sabırsız bir sesle "Tamam kızlar. İçeri geçelim, anlatacağız," dedi.

En önde Mukaddes, arkasından Asiye ile ben kol kola ve en arkada Nadir eve girdik. Fatime Hala ile Pembe Halam bizi avluda karşıladılar. Her ikisi de heyecanla vereceğimiz haberleri bekliyorlardı. Ama Fatime Hala'da başka bir bekleyiş daha vardı. Oğlunun ceketi üzerimdeydi ve bu kadına büyük bir umut vermişti. Kahretsin! Neden daha önce çıkarmamıştım ki? Umutlanmakta haklıydı kadın.

Hepimizle kucaklaşırken gözleri ışıldıyordu. Haksızlıktı bu, ben kimseyi umutlandırmak istemiyordum ki. Keyifsizce dudaklarımı sıktım.

"Bana izin verirseniz üzerimi değiştirmek istiyorum. Bütün gece çok üşüdüm." Mümkün olduğu kadar kibar konuşmaya, Nadir'den yana bakmamaya çalışıyordum. Herkes anlayışla karşılarken, ben hemen yanlarından ayrılıp odama çıktım.

Nadir'in ceketi çok kırışmıştı. Çıkarıp yatağın üzerine bırakırken yazık oldu, dedim içimden. Yatağımın üzerine çöker gibi oturdum. Etrafımı kolaçan ederken en son yatağımın üzerinde kalmıştım.

Mukaddes ne demişti; Senin odanda, senin yatağında! Örtüyü kaldırdım, hâlâ onun için serilen yatak takımı vardı. Yabancı, küçük bir seyahat çantası yatağımın ayakucunda duruyordu. Fatime Hala'nın çantası odanın diğer köşesindeydi. Bu Nadir'in olmalıydı.

Bakışlarım tekrar yastığa gitti. Elimle başını koyduğu yastığa dokundum. Âşık mı oluyordum? Duygularımın şifresini çözmeye başlarken kendime inanamıyordum!

Binlerce duygu hissi vücudumu kamçılarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Onu tanımadan önce onun için neler düşünüyordum, şimdi neler düşünüyorum! Benim için neler hissettiğini öğrendikten sonra ona karşı hissettiklerim değişmişti. Bunu hissedebiliyordum. Aşk bu muydu? Aşk, sadece onu düşünmek, onu hissetmek miydi? Eğer öyleyse...

Daha önce hiç âşık olmadığıma emindim. Hiçbir erkeğe ona duyduğum hisleri hissetmemiştim. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum.

Başımı yastığa bıraktım. Derin bir soluk çektim. Evet! Kokusu yeni uyanmış gibi tazeydi. Bütün gece ceketinden yayılan parfümünün kokusu yastığa da sinmişti. Gözümü yumdum, defalarca kokusunu içime çekerken sanki yanım-

dayımış gibiydi. Dudaklarının dudaklarıma dokunduğunu hissediyordum.

Avludan ikizlerin çığlığı ile gözlerimi açtım.

Bir an boş boş etrafıma bakındım. Neden bu saatte yatıyor olduğumu düşündüm.

Tabii ya! Zeliş! Bebek! Nadir! Telaşla yerimden doğrulurken en son neler yaptığımı kafamdan geçirdim. Gün içinde yaşadıklarımı sıraya koyarken en son başımı yastığa koyup Nadir'in kokusunu içime çektiğimi hatırladım. Demek ki rüya değildi.

Ruhen ve bedenen bitap düştüğüm için başım yastığa değer değmez sızmıştım! Ama biri odaya gelmiş ve üzerimi örtmüştü. Bu Mukaddes olmalıydı. Canım kardeşim!

Yataktan çıkıp üzerimi değiştirmek ve bir duş almak için kıyafetlerimi alıp banyoya geçtim. Birazcık uyku ve duş kendimi zinde yapmıştı. Temiz kıyafetlerimi giyindim. Şimdi aşağı inmeye hazırdım.

Pencereden avluya baktığımda komşuların gelmiş olduklarını gördüm. Herkes yeni haberleri merak ediyorlardı. Aşağıdakilere sesimi duyurmadan pencereyi hafifçe açtım. Sesler bana kadar geliyordu ama mırıltılı haldeydi. Kimlere ait olduğunu kestiremiyordum.

Sağlık ocağının önünde Nadir'in arabası duruyordu. Demek henüz gitmemişti. Kalp atışlarım hızlandı, evdeydi. Onu evimizin içinde görmek nasıl hissettirecekti merak içindeydim. Bir an önce inmek için sabırsızlandım.

Pencereden ayrılıp aynaya son bir kez baktım. Beyaz bluzum, likralı bej rengi pantolonumla fena sayılmazdım. Saçlarımı yine arkamdan tutturmuştum.

Onun için giyimime bu kadar özen gösterdiğime inanamıyordum! Bugüne kadar ruh halim ne el veriyorsa öyle giyinmek kolayıma gelirdi, ama şimdi?

Aynadaki aksime bakıp omuz silktim. Neden olmasın, diye aklımdan geçirdim. İlk defa biri için bir şey yapmak içimdeki bir şeyleri harekete geçiriyordu. Sakinleşmek için derin bir soluk aldım, buna ihtiyacım vardı. Aşağı inmek için aynaya arkamı döndüm.

Merdivenlerden sessizce indim. Evin içinden hiç ses gelmiyordu. Televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Sanırım herkes avludaydı. Mutfağa geçtim. Mutfağı mis gibi ezme lahana kokusu sarmıştı. Pilitadan mısır ekmeğinin kokusu ayrı bir ağız sulandırıcı faktördü.

Ateşin hararetinin geçtiğini görünce yemeklerin son demlenmeye bırakıldığını anladım. Tencereyi açınca lahananın daha terbiyesinin verilmemiş olduğunu gördüm. Yazın ortasında kimin aklına gelmişti lahana yemeği yapmak? En iyisi Mukaddes'e sormaktı.

Mukaddes'e bakmak için dışarı çıkarken başımı salona çevirdiğimde babamla Nadir'in karşılıklı oturduklarını gördüm. Onların evde olduklarını düşünmemiştim, diğerleriyle avluda olduklarını tahmin ediyordum. Televizyonda haber programı izliyorlardı. Babam beni görünce gülümsedi.

"Gel kızım. Dinlenebildin mi?"

"Evet babacığım. Teşekkür ederim. Sen de biraz dinlenseydin."

"Ben gece döndüm ya, o uyumak bana yetti." Elbette, diye düşündüm, bir ara eve gelmişti babam.

"Haber var mı hastaneden?"

"Az önce konuştuk, iyiler."

"İyi, ben bir dışarı bakayım. Komşular var galiba."

Tabii bu konuşma süresince hiç Nadir'den yana dönmemiştim. Ona bakmaya cesaret edemiyordum. Ona bakışımdan babamın bir şeyler anlayacağından endişeleniyor, bu yüzden çekiniyordum. Ne kadar kendimi tembihlemiş olsam da tam çıkarken yüzüne kaçamak bir bakış atmayı engel-

keyemedim. Arkasına yaslanmış, ilgiyle babamla konuşmamızı izliyordu. Selam anlamında hafifçe tebessüm edip dışarı kaçarcasına çıktım.

Halamlar, kızlar ve komşular koyu bir muhabbetin içindeydiler. Anladığım kadarıyla her biri nasıl *doğum* yaptıklarını anlatıyorlardı. Hiç de iç açıcı bir konu değildi. Başımı dışarı uzatınca Pembe Halam beni gördü.

"İlk göz ağrım da uyanmış," dedi.

Cevap vermedim. Mukaddes fasulye turşusunu doğruyordu, turşu kavurması yapacaktı.

"Kimin aklına geldi lahana ezmesi yapmak, özlemiş olduğumu fark ettim," dedim neşeyle.

Fatime Hala hemen atıldı "Ben istedim kızım. Canım çok çekti dedim. Sağ olsun, Mukaddes da beni kırmadı, yaptı," dedi mutlulukla.

"O zaman ben masayı kurmaya başlayayım," diye mutfağa döndüm.

Pembe Halam arkamdan, "Lahananın horonunu sen vuracaksın, Şağzine!" diye seslendi.

Olduğum yerde bir an kala kaldım. Nadir ile babam da duymuşlardı. Hem dışarıdan hem de babamlardan kıkırdamalar duydum. Onlardan yana dönmeye utandım.

Hiçbir şey söylemeden mutfağa girdim. Tencereyi alıp ocağın başına geçtim, önlüğü önüme sararken lahana ezicisini almak için kilere gittim. Miksere de yapılıyordu ama ezicisiyle yaptığının lezzetini vermiyordu. Lahanayı ezmek için kullandığımız alet ağaçtan yapılmış yassı tokmaktı.

Tencerenin başına geçip lahanayı ezmeye başladım. Arada mısır unu atarak inceltmeye, kıvam tutturmaya çalışıyordum. Bu mücadeleye kendi aramızda *lahanaya horon vurmak,* deniyordu. Arkamda bir hareketlenme hissedince döndüm. Nadir yanıma gelmiş, büyük bir merakla beni izliyordu.

"Görünen o ki, çok beceriklisin, iyi horon vuruyorsun,"

dedi. Alay mı ediyor, diye yüzüne baktım. Sesinden hiçbir şey anlamamıştım. Siyah gözleri delici bakışlarla beni izliyordu. Başka bir şey daha vardı bakışlarında; merak ve hayranlık!

"Daha önce görmediğini söylemeyeceksin herhalde!" derken bakışlarımı tereddütle kaçırdım, sesimdeki alayı gizleyip düz tutmaya çalışmıştım.

"Yo, gördüm. Gördüm de senin gibi horon vuranı görmedim. İlginç!" derken heyecanlı gözlerle beni izlemeye devam ediyordu.

Yüzüne dikkatle baktım. "Ben anlamıyorum, nedir ilginç olan?"

Lahana ezicisini işaret ederek; "Birinin eline bu kadar yakışacağını düşünmemiştim. Yani... Neyse, boş ver. Öğretir misin, bende yapabilir miyim?" diye sordu lafı değiştirerek. Şaşırdım.

Benim cevabımı beklemeden uzanıp eziciyi tuttu. Elimin üzerinden kavramıştı eziciyi. Avuç içi elimin üzerini kapatıyordu. Ondan yayılan sıcaklık elimden tüm bedenime akıyordu.

Heyecandan ellerim titremeye, soluklarım hızlanmaya başladı. O, bendeki değişimi hissetmişti ve şimdi beni etkileyebildiği için memnuniyetle gülümsüyordu.

Ona bu zevki yaşatmak istemiyordum. Derin nefesler alıp işime odaklanmaya çalıştım. Bu işe yaramadığı gibi daha da kötü duruma sokmuştu. Onun teninden yayılan kokusu başımı döndürüyordu.

Tüm yaşadıklarıma rağmen eziciyi tencerenin içinde tekrar hareket ettirmeye devam ettim. Yan yanaydık. Sağ eli benim sağ elimi kavradığı için yarı sarılır pozisyondaydı. Lahanaya vurdukça etrafa sıçrıyordu. Güzelim beyaz gömleği lekelenecek, diye düşündüm.

"Dur! Önce sana bir önlük vereyim, yoksa üzerine sıçrar," derken aslında onun yakınlığından etkilendiğim için kendi-

me zaman kazanmaya çalışıyordum. Çekmeceden önlük çıkardım.

Bu defa da benim takmam için arkasını döndü. Çaresizce beline takmak için arkasına dolandım. Arkadan öne önlüğün tutaklarını almak için beline sarılmak zorunda kaldım. Mümkün olduğu kadar ona dokunmamaya çalışıyordum. Başımın dönmesini yok saymaya çalışıp kendimi toparlayıp önlüğü bağlamaya odaklandım. İşimi bitirdikten sonra karşısına geçip baktım, yakışmıştı.

"Yakıştı mı?" diye sordu. Sırıtıyordu.

İstemsizce gülüşüne karşılık verdim. "Yakıştı," dedim.

Bu defa eziciyi birlikte kavradık, bilek hareketiyle nasıl ezmesi gerektiğini gösterirken çabuk öğrendiğini fark ettim.

"Ne o? Lahananın horonunu birlikte mi vuruyorsunuz," dedi arkamızdan Pembe Halam. Suçüstü yakalanmış gibi yerimden sıçradım. Hemen ondan uzaklaştım. Kızardığımı hissettim. "Ziya, Fatime! Gelin bakın hele, neler oluyor," diye devam etti. Babamlarla beraber kızlar da mutfağa dolışmuştu.

Eziciyi elimden bırakırken, Nadir'den mümkün olduğu kadar uzağa kaçmıştım. O ise durumundan hiç rahatsız görünmüyor, aksine genişçe sırıtıyordu.

"Yakıştı mı?" diye sordu mutfağa girenlere. Hepsi aynı anda onayladılar. Kimsenin yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Tezgâhı siliyormuş gibi yapıyordum. Kimsenin ondan ne kadar etkilendiğimi görmelerini istemiyordum.

"Yakıştı, yakışmaz olur mu!" dedi Pembe Halam. "İkiniz yan yana da çok yakıştınız," demez mi? Şaşkınlıkla halama bakakaldım. Pembe Halam'ın göz bebekleri yuvalarında hınzırca dönüyordu. Fatime Hala ile Muko'nun yüzünde daha terbiyeli *ben anladım* ifadesi vardı.

"Kızımı o kadar sıkmayın bakayım," diye Fatime Hala araya girdi. Onun beni koruması beni daha zor bir duruma sok-

mıştı. Nadir'in gözleri neşeyle parlıyordu. Çok eğlendiği belliydi!

Allahtan babam bir şey anlamamıştı. "Hadi, bir an önce yemeği aradan çıkaralım, akşama düğün var," dedi.

Ah! Düğün! Aklımdan nasılda çıkmıştı, Nadir aklımı tamamen almıştı. Şimdi herkes yemek hazırlığı için koşuşturmaya başlamıştı. Nadir de bu koşuşturmada bize yardım ediyordu.

Masayı kurmaya Asiye'ye yardım ediyordu! Bana çok garip geliyordu, alışık olmadığım bir şeydi. Ben ne babamda ne de Harun'da görmüştüm masa kurulurken yardımı. Hatta diğer akrabalarımda, komşularımızda da görmemiştim.

Kabul ediyorum, dışarıda bize ağır iş bırakmıyorlardı ama evde? Ne yalan söyleyeyim, bu hoşuma gitmişti. Hareketlerinin yapmacık olmadığını görebiliyordum, onun için doğal bir işmiş gibiydi yaptığı.

Emine Anne ağıldan gelip yorgun bir halde kendisini hasırdan örülmüş kuliye* bıraktı. Demek ki Emine Anne hastaneden ben uyurken gelmişti.

Kuzinenin önünde oturan babama "Ziya? Yolun kenarına yemleri yığdım, el arabasıyla getirirsin," dedi yorgun ama bir o kadar heyecanlı sesle. Kardeşinin düğününe ne kadar heyecanlandığı belliydi.

Babam "Tamam," dedi. "Gözün arkada kalmasın, merak etme," dedi. Babam hayvanları çok severdi, onların aç kalmasına asla tahammül edemezdi.

"Akşam sığırın malezine** biraz da kepek unu koyarsın." Erkenden gideceği için yapılacakları sıralıyordu kadın. "Kızlar? Siz çarşıya ne zaman ineceksiniz?" diye sordu bize dönerek. Hepimiz birbirimize baktık, emin değildik.

"Ben teyzemlerin yanına gideceğim. Kuaföre gideceğimi daha önce söylemiştim," dedi Meliye.

*Mısır yapraklarının bükümünden meydana gelen iple örülen tabure

**Meyve ve bayat ekmekten meydana gelen hayvan yemi

"O zaman hep birlikte inersiniz. Ben Kuzika'dan ineceğim, ikizler sizinle olsun." Ben pek kuaföre gitmeyi düşünmüyordum ama Meliye için buna katlanabilirdim, bir şey yaptırmak zorunda değildim. Mukaddes'e baktım. Onun gitmek istediğini biliyordum, bunu daha önce konuşmuştuk, hatta itirazımı duyduğu zaman ufak bir tartışma bile yaşamıştık.

"Tamam," dedim. "Sen bizleri düşünme anne, biz başımızın çaresine bakarız. Akşam salonda görüşürüz." Kadın rahatlamış şekilde güldü.

Fatime Hala araya girdi. "Biz de yemekten sonra gideriz." Destek bekler gibi oğluna baktı. Annesini onaylarcasına hafifçe başını salladığında hayal kırıklığına uğradım.

Bir an onun gidecek olması üzerime soğuk duş etkisi yaratmıştı. "Ama akşam düğünde görüşeceğiz. Sağ ol Emine, bizi da davet ettiğin için," dedi Fatime Hala. Üzüntüm buhar olup gitmiş, içimi heyecan ve coşku kaplamıştı.

"O ne demek abla! Tabii ki davet edecektim. Bizimkiler çok sevinecek," dedi Emine Anne mutlulukla. Ben daha çok sevinmiştim.

Tüm konuşma boyunca büyük bir dikkatle Nadir beni izliyordu. Bir ara gülüyor gibi yapmıştı. Emin değildim ama onların gideceğini öğrendiğimde yüzüm düşmüş olmalıydı. Nadir'in gözünden bir şey kaçmadığı gibi tepkimi de görmüştü. İşte bu yüzden memnuniyetle gülmüştü.

Böylesi düğün hazırlığı heyecanı hiç yaşamamıştım.

Babam, önce Emine Annemi bırakacak, oradan da ikizler, Meliye ve Asiye'yi kuaföre götürecekti.

Nadir, bizi bırakabileceğini söyleyince Mukaddes ile ben çarşıya gitmek için sona kalmıştık. Düğünde giyeceğimiz kıyafetleri yanımıza almayı ihmal etmemiştik. Önde Fatime Halam oğlunun yanına oturmuştu. Arkada Mukaddes'le birlikte oturmuştuk.

Yol boyunca Nadir'in beni dikiz aynasından izlemesi ayrı bir heyecandı. Kapkara gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu. Mümkün olduğu kadar dışarıyı seyretsem de yine bakışlarım aynada kesişiyordu. Mukaddes bir bana bir Nadir'e bakıp sırıtıyordu. Bu işten keyif aldığı belliydi.

Nadir'in mükemmel araç kullanımıyla çabucak Pazar'a varmıştık. Bizi kuaförün önünde bıraktılar.

Ayrılmadan önce Nadir "Sizi kim alacak?" diye sordu, kendisine teklif etmem için umutla bakıyordu. Yeterince yük olduğumuzu hissediyordum. Rahatsızca mırıldandım.

"Biz bir çaresine bakarız. Büyük bir ihtimalle düğün konvoyuyla geliriz."

"Ben sizi alabilirim," diye öneride bulundu.

Hemen atıldım. "Yo, yo!" dedim telaşla. "Gerek yok."

Fatime Hala araçtan başını uzatıp durumu el koydu. "Ne demek gerek yok. İşiniz bittiğinde Nadir'i ararsın, o da gelir. Sıkış tepiş konvoy araçlarına hiç gerek yok," derken tüm kaçış yollarımı tıkadı.

Çaresizce Mukaddes'ten yardım dilenmek için arkamı döndüm. Yoktu! Demek beni yalnız bıraktın. *Görürsün sen,* dedim içimden.

"İtiraz etme. Ben sizi alırım." Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. Kesin bir dille, "Telefonunu alabilir miyim?" dedi.

Bu işin istediği gibi sonuçlanmasından çok memnun görünüyordu. Israrla beklemeye başladı. Pes ederek telefonumun numaralarını söylerken yazmasını bekledim.

Telefonum çalmaya başladı. Telefonu çantamdan çıkarırken şüpheyle ona baktım.

Hınzırca gülerken; "Emin olmak zorundaydım," diye fısıldadı. Gözlerinden zekâ kıvılcımları fışkırıyordu. Annesi duymamıştı son söylediğini. "Sen de benimkini kaydet," dedi sesini normal tonda tutarak. Bir şey söylemeden arkamı dönüp kuaföre girdim.

Son zamanlarda kararlarım hiçliğe sürükleniyordu.

Gelin ve yanındakiler akşamki düğün için hazır sayılırlardı. Çalışanların az bir işi kalmıştı. Saçımı yaptırdım, makyajı sevmesem de hafif makyajın bana bir şey kaybettirmeyeceğini düşündüm. Mukaddes'in ve taze gelin Semiha'nın ısrarlarına boyun eğmek zorunda kalmıştım. Ayrıca çıkan sonuçtan da memnun kalmıştım. Herkes hayranlıkla bana bakarken utandığımı hissettim.

Umarım Nadir beğenirdi. Beğenirdi? Kısaca kendimi tarttım; artık onun tarafından beğenilmenin hoşuma gideceğine karar verdim. Tüm bu hazırlıklara da bu yüzden katlandığımı anlamıştım. Onun için hazırlanmak müthiş bir duyguydu.

Limon sarısı, göğüs altından büzmeli, dize kadar dökümlü ipek elbiseyi giyince aynanın karşısına geçtim.

Elbisenin sırtı hafif açık olduğu için saçlarımı serbest bırakmıştım. Kuaför işini iyi yapmıştı. Elbisemin omuzlarında büzülerek tutturulmuş parlak taşlarla süslü iğneler vardı. Yuvarlak omuzlarımı açıkta bırakıyordu. Sırtımın oyuntusu kadar olmasa da göğsümdeki oyuntu annemin kolyesini ortaya çıkarıyordu.

7. Bölüm

Teklif

Gelin arabası kuaförün önünde hazır bekliyordu. Damat, gelini almak için kuaföre girdi. Kuaföre bahşişini veren damat heyecanla gelinin yanına gitti. Genç adamın gördüğü güzellik karşısında soluğu kesilmişti. Şaşkındı. Meliye'nin teyzesi gelinin duvağını daha kardeşi girmeden indirmişti.

Damat, gelinin elini sıkıca kavrayıp çıkışa yönlendirdi. Diğerleri de ardından çıkıyorlardı. Kuaför salonu boşalmaya başlamıştı. Geleneksel hale gelen toplu düğün fotoğrafı için fotoğrafçıya gideceklerdi.

Ben ise Nadir'i arayıp aramama arasında tereddüt yaşıyordum. Kuaför neredeyse boşalmıştı. Asiye ile Mukaddes de hazırlardı, çıkmak için beni bekliyorlardı. Asiye bir an tereddüt ettikten sonra diğerlerinin ardından çıkmak için hareketlendi.

Mukaddes, "Hadi Şahsenem, çıkmıyor muyuz?" diye sordu.

"Şey, bizi..." söyleyip söylememe arasındaydım.

"Ne?" sabırsızca bir bana bir çıkanlara bakıyordu.

"Nadir bizi alabileceğini söylemişti."

Genişçe güldü. "Bunu daha önce neden söylemedin? Ne zaman gelecekmiş?"

"Ben aradığımda."

"Aradın mı?" dedi sabırsızca bana bakarken.

"Yok. Daha değil."

Dışarı doğru başını uzatıp "Asiye!" diye seslendi.

"Onu neden çağırıyorsun?" dedim hayretle.

"Nadir götürecek demedin mi? Asiye'de bizimle gelsin. Tabii bizleri yanında istemiyorsan başka!" derken yalandan alınmış gibi yaptı.

"Saçmalama!" derken suratımı asmıştım.

"Bu arada..." diye ilave etti Mukaddes. "Ona Nadir diye hitap ettiğin gözümden kaçmadı, haberin olsun!" diğerleri gibi bizden büyük olmasından dolayı ağabey sıfatını kullanmam gerekiyordu. Mukaddes söyleyene kadar da durumun farkında değildim. Ama artık durumu düzeltmem mümkün değildi.

İtiraz etmeye fırsat bulamadan Asiye geri dönmüştü, "Efendim," dedi merakla.

Gülmesini bastırmaya çalışan Mukaddes "Bekle! Bizi Nadir ağabey alacakmış," diye açıkladı.

"Ya, çok iyi!" dedi hevesle. Son direncim bu sayede tuzla buz oldu, çaresizce Nadir'i aradım.

Fazla beklemek zorunda kalmadım, ilk çalışta açtı. "Efendim," diye yumuşak sesiyle yanıtladı.

"Şey, biz hazırız. Eğer senin içinde uy..."

"Ben dışarıdayım, sizleri bekliyorum," dedi benden önce atılarak. Demek ki bana güvenmiyordu.

"Tamam," diye mırıldandım çaresizce. Mukaddes koltuğun birine oturup beklemeye hazırlandı.

"Dışarıda, bizi bekliyor," dedim. Hayretle ayağa kalkarken ufak bir çığlık attı.

"İnanmıyorum. Hadi ne bekliyorsun, çıkalım." Beni beklemeden ikisi beraber çıktı, çaresizce ben de arkalarından çıktım.

Bütün arabalar gitmişti. Nadir yine aynı yerde arabayı park etmiş bizi bekliyordu. Asiye ile Mukaddes hemen arkaya geçtiler. Bana Nadir'in yanı kalmıştı.

Mukaddes'in bunu bilinçli yaptığını biliyordum. Bana sinsice gülümsemesiyle bariz bir şekilde gösteriyordu. Nadir, onların kapılarını kapatırken benim kapımı açtı.

Nadir, çok şık görünüyordu. Siyah takım elbise, ona uygun şık ayakkabılar... Yeni tıraş olduğu belli olan yüzü siyah saçlarını arkaya taramasıyla ortaya çıkmıştı. Ve o insanın içini delip geçen bakışlar... Ürperdim! Üşüdüğümden değil, onun arzuyla bakan bakışlarından ürpermiştim.

Araca binerken göz göze geldik. Gözlerindeki pırıltı soluğumu kesti. Utançla başımı eğdim. Kapımı kapatıp direksiyonun başına geçti. Kontak anahtarını çevirmeden arkaya döndü.

"Hanımlar! Hepiniz çok şıksınız!"

"Teşekkürler," dediler Asiye utangaçlıkla, Mukaddes sırıtarak.

"Sen de bizden aşağı değilsin," dedi Mukaddes, benim düşüncelerimi dile getirerek.

"Teşekkür ederim." Araç sokakların arasında ağır ağır ilerliyordu. Nadir'in hiç acelesi yok gibiydi. Anın keyfini çıkarıyor gibiydi; benim gibi!

Çarşıbaşı'ndan dönüp Pazar deresinden geçen köprüden ilerleyip otobana çıkmak için sola döndü.

Düğün, Rize'de Rize otelinde olacaktı. Şimdi otobandan batıya doğru asfalt yolda yağ gibi kayarak ilerliyorduk. Müzik çalardan yükselen müzik hepimizi derin düşüncelere bırakmıştı. Hiç kimse konuşmak istemiyor gibiydi. Aslında benim için iyi bir fırsattı. Onun yanında onu düşünmek!

Ufukta güneşle deniz birbiriyle buluşmuşlar, güne veda ederken, geceyi kucaklamaya hazırlanıyordu. Sıcak bir gün geçirmiştik. Gece de aynı güzellikte olacaktı sanırım.

Nadir, akşam güneşinden korunmak için güneş gözlüğünü takmıştı. Birkaç defa gözlük camlarının arasından beni süzdüğünü yakalamıştım. Güneş gözlüğü altından arkadakilere fark ettirmeden beni rahatça izleme olanağı veriyordu. Parfümünün kokusu arabanın içini sarmıştı. Dün geceki ceketinde de aynı koku vardı.

Telefonumun çalmasıyla daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Ayakkabılarımla aynı renk olan beyaz çantamdan cep telefonumu çıkardım. Arayan Meliye'ydi. Telefonu açarken üç meraklı bakışa cevap verdim.

"Efendim Meliha!"

"Aba, neredesiniz?"

"Yoldayız. Siz vardınız mı?"

"Biz salona gitmiyoruz. Önce biraz gezecekmişiz. Sizi Nadir Ağabey mi getiriyor?"

"Evet," dedim. Bunun arkasından ne gelecek diye de merakla bekledim.

"Babam dedi ki, ablanlar da Nadir ağabeyle geliyorlar, öyle ablana onlarda sizinle gelsinler. Nadir Ağabey belki gezmek isteyebilirmiş, dedi." Kararsızca Nadir'e baktım.

"Tamam, ben söylerim."

"Şimdi söyle, ona göre nerede bekleyeceğimizi söyleyeceğim." Telefonum elimle kapatıp Nadir'e döndüm.

"Düğün alayı biraz gezecekmiş, bizimde gelip gelmeyeceğimizi soruyorlar."

Üç tereddütsüz cevap verdi "Elbette. Nerede buluşuyoruz?"

"Tamam Meliha. Siz şimdi neredesiniz? Tamam, beş dakika sürmez, orada oluruz." Telefonu kapatıp Meliye'nin tarif ettiği Gündoğdu girişini söyledim.

Tamam, diye başını salladı. Ben beş dakika demiştim ama daha kısa sürede oraya vardık. Bir yığın araç sıraya dizilmiş bizi bekliyorlardı.

En önde gelin arabası, onların ardından düğün konvoyu... Kornalara basarak ilerliyorlardı. Nadir onlardan geri kalmıyordu. Eğlendiği her halinden belliydi. Arkada heyecanla yerinde duramayan Asiye ile Mukaddes müzik çalardan yükselen Volkan Konak'a eşlik ediyorlardı. Sadece ben tepkisizdim. Ki tepki vermemek için kendimi zor tutuyor, mutluluk çığlıkları atmamak için büyük bir mücadele veriyordum.

Heyecanlanmış, kendimi öndeki gelin arabasındaki Semiha'nın yerinde, yanımda ise Nadir'i hayal ediyordum. Yarım saatten fazla gezdik. Akşam karanlığı çökerken araçlar dönüş yoluna girmişti.

Otelin önüne geldiğimizde Mukaddes ile Asiye hemen araçtan indiler. Ben inmek için kapının koluna uzanınca Nadir koluma dokunup bana engel oldu.

Neden durduruyor, diye merakla yüzüne baktım. "Biraz bekler misin?" diye rica etti nazik sesle.

"Neden?" diye sordum tereddütle. Asiye'lere baktım.

Asiye, kendilerine yetişmemiz için bekliyordu. Mukaddes onu kolundan çekiştirip götürdü. Mukaddes'in peşinden giderken soru sorar gözlerle bir bize bir Mukaddes'e bakıyordu. Mukaddes'in ona ne söyleyeceğini merak ettim. Tekrar Nadir'e döndüm. Şimdi siyah gözleri yüzüme odaklanmıştı.

"Sana bir şey vermek istiyorum," dedi ve iç cebinden küçük bir kutu çıkardı. Merakla içinden ne çıkacak diye beklerken soru dolu bakışlarım yüzüne çevrilmişti.

"Küçük bir şey... Bu gece bunu takarsan çok mutlu olurum." Ne demekti şimdi? Ne yani, şimdi her şeyi oldubittiye getirmek mi istiyordu? Tamam. Ondan etkileniyordum, âşık olmak üzereydim. Ama bu bana söz yüzüğü ya da nişan yüzüğü, her ne ise... Şimdi bunu verme sırası değildi, böyle bir şeyi kabul edemezdim.

"Bunu kabul edemem," dedim, sesim istemeden de olsa sert çıkmıştı.

"Neden? İçinde ne olduğunu düşündün? Bunu açmadan göremezsin,"dedi muzip sesle. Ne düşündüğümü anladığı için şimdi eğlenerek bakıyordu. Yüzündeki ifadeden de anlaşıldığına göre sanırım yüzük değildi.

Kızardım. "Bir şey düşünmedim," diye yalan söyledim. "Sadece birinden hediye almam için bir nedenimin olması gerekiyor, neden hediyeni kabul edeyim ki?"

"Bunu doğum günü hediyen olarak kabul etsen? Doğum günün için biraz erken bir hediye oldu ama! Gerçi doğum gününe fazla bir şey kalmamış." İnanmaz gözlerle ona baktım.

Benim doğum günümü de nereden biliyordu? Benim hakkımda başka ne biliyordu? Peki, ben onun hakkında ne biliyordum; hiçbir şey.

"Lütfen," diye yalvardı. "İnan bana yüzük değil... Henüz değil," dedi kısa bir tereddütten sonra. Bu defa tereddütle kutuya uzandım.

Kırmızı kadife bir kutuydu. Titreyen ellerimle kutuyu açtığımda soluğum kesildi. Bir çift halkasız inci küpe saten yastığa tutturulmuştu. Çok güzeldi. İnanmaz gözlerle ona bakarken gözleri şefkatle bana bakıyordu.

"Bunu... Bunu kabul edemem, bu çok değerli!"

"Senden değerli değil." İstem dışı bakışlarım küpelerden genç adamın yüzüne kaydı. Ben ona şüpheyle bakarken onun bakışlarında hayranlık vardı. Bahçe ışıkları genç adamın yüzünü aydınlatıyordu. Eliyle yüzüme düşen saçları omuzlarımın üzerinden geriye attı. Bir an beni öpeceğini düşündüm.

Elimden kutuyu alıp küpenin bir tekini kulağıma takmak için bana doğru eğildi. Hiçbir şey yapamıyordum. Ne itiraz edebiliyor, ne de daha kolay taksın diye ona pozisyon yaratabiliyordum. Sadece dümdüz duruyordum.

Hiç canımı yakmadan taktı. Sonra diğerini takmak için çenemden hafifçe tutup kendine döndürdü. Şimdi yüzü yü-

züme değecek kadar yakındı. Nefesi boynuma vuruyordu. Dün geceki öpüşü aklıma gelince karnımda, midemin tam altında kasılmayı hissettim. Binlerce kelebek karnımın içinde kanat çırpıyordu.

Duygularımla mücadele ederken diğerini de taktı, yavaşça geri çekilip yüzüme baktı. "Çok yakıştı!" dedi boğuk sesiyle. Gözlerindeki arzu sesine yansımıştı.

Bir şey söylememe fırsat vermeden arabadan inip benim tarafıma geçti, kapımı açıp inmem için elimden tuttu. Heyecandan ölmek üzereydim. Ellerim titriyordu.

Kapıyı kapattığı halde elimi bırakmıyordu. Düğün salonuna girerken elimi bırakmadığı gibi daha sıkı kavramıştı. Ondan yayılan sıcaklık yüreğimi ısıtıyordu.

Tanıdıklarımın merakı iyice kabardı.

Salona girdiğimizde tüm tanıdık bakışların üzerimizde olduğunu hissediyordum. Babamı gördüm, istemeden de olsa elimi onun güçlü, sıcak ellerinden çektim. Hiç itiraz etmeden elimi bıraktı ama yine yan yana yürüyorduk. Şimdi hafifçe belime dokunuyor, yürüyüşüme eşlik ediyordu. Bizi henüz görmemişti babam.

Babamın yanına giderken tanıdık insanlarla merhabalaşıyorduk. Daha doğrusu ben merhabalaşıyor, o yanımızda sabırla bekliyordu. Konuştuğum insanlar benimle konuşurken bakışları Nadir'in üzerindeydi. Bu yakınlığımıza bir anlam vermeye çalışır gibiydiler. Şimdilik onlara bir açıklama yapacak cesaretim yoktu. Bir gelişme olduğunda herkes aynı anda ailemden öğrenecekti.

Tanıdıkların sessiz sorularından sıyrılıp en sonunda babama ulaştık.

"Geldiniz mi? Ben de şimdi Mukaddes'e seni sordum."

"Buradayım baba. Bir şey mi vardı?" Allahtan heyecanım sesime yansımamıştı.

"Anan seni aradı. Hediye meselesi galiba!" derken kendisi için önemsiz bir konu der gibi ifadesi baştan savmaydı. Sözüm ona babamın davranışı karısının isteklerinin hiçbir değeri yokmuş gibi davranıyordu. Aslında babam yalnız yerde Emine Anne'ye son derece ilgi gösterirdi. Nedense yabancı kişilerin, üçüncü şahısların arasında başka bir adam olup çıkıyordu.

"Tamam. Ben şimdi onu bulurum."

"Konu ne?" diye sordu Nadir, babamın yanından biraz uzaklaşınca kulağıma.

"Emine Anne, kardeşine takacağı hediyesini bana emanet etmişti."

"Anladım," derken hafifçe gülümsedi.

Daha düğün başlamamıştı. Emine Anne'yi bulmak için aranırken Nadir dirseğimden tutarak beni sürüklemeye başladı. Nereye gidiyoruz diye yüzüne bakarken açıkladı.

"Annenler ve annemler! Hepsi bir yerdeler." Onun baktığı yere bakınca bütün hepsinin bir masada oturduklarını gördüm. Ve hepsi bize bakıyordu.

Kiminin yüzünde merak, kiminde mutluluk, kiminde öfke vardı. Öfke! Nadir'in yengesi nedendir bilinmez, bize öfkeyle bakıyordu. Bir anlam veremedim, herhalde kıskanmıyordu. Çünkü hamile olmasına rağmen, benden çok daha güzeldi. Masaya yaklaştıkça Asiye'nin hınzırca güldüğünü gördüm. Mukaddes! Anlatmıştı!

Bilmeyen *kaldı mı*, diye düşündüm. Fatime Hala ikimizi mutlulukla kucakladı. Kadın neredeyse ağlayacaktı. Sonra yanında uzun boylu iri yapılı orta yaşlı bir adamın durduğunu fark ettim. Benim fark etmemle adam bana gülümsedi.

Elini uzatırken tok, kendinden emin sesle "Merhaba kızım! Bu güne kadar tanışamadık ama ben, enişten Kazım."

Nadir gibi gür kaşları vardı ama zamana yenildiği için kirlaşmıştı. Kır, kısacık kesilmiş saçları, ela gözleri ile yaşına

rağmen yakışıklı bir adamdı. Eli elimi kavrarken avucunun içinde kaybolmuştu. Sert görünüşüne rağmen konuşkan neşeli birine benziyordu.

Fatime Hala'ya dönüp şakayla karışık "Fatma? Senin anlattığından da güzelmiş!" dedi. Utanmıştım, yalan da olsa bu iltifat hoşuma gitmişti.

"Teşekkür ederim. Sizi tanıdığıma memnun oldum."

"Bende memnun olurdum da... *Siz* diye hitap etmesen? Kendimi iş toplantısındaymışım gibi hissettiriyor," diye devam etti neşeyle. Samimiyeti hemen kendisini sevmeme neden olmuştu. Samimiyeti severdim. Gerçek samimiyeti. Bu adamı sevmiştim.

Bu sayede aramızdaki resmiyet tamamen yok oldu. "Nasıl isterseniz... Enişte."

"Hah. Şimdi oldu. Şimdilik enişte ile idare edelim, sonra..." kaçamak bakışlarla bir an oğluna bakıp tekrar bana döndü. Bu benim kızarmama neden olmuştu. Utançtan başımı eğerken kızardığımı gizlemeye çalışıyordum.

Bu sırada salonun ışıkları karartılmaya başlandı. Gelinle damat düğünü açmaları için salona geliyorlardı. Alkışlar ıslıklar ve çığlıklarla genç çift salona girdi.

Ayaktaydık ve Nadir karanlıktan istifade edip elimi tekrar tutmuştu. Sıcak eli elimi kavradığı zaman yüreğim göğüs kafesimde çırpınıp durdu.

Gelin ve damat düğünü açmak için ilk dansı yapmaya pistin ortasına geldiler. Damat gelinin duvağını açıp alkışlar arasında gelini alnından öptü ve kollarına alıp dansa başladılar.

Ardından herkes yavaş yavaş dans pistini doldurmaya başladı. Oturmak için bakınırken Nadir beni piste doğru sürüklemeye başladı. İtiraz etmeye fırsatım olmadan beni kollarının arasına aldı. Kalbim yine zıpladı.

Salonun loş ışığında onun kollarında dans ederken mutluluktan uçuyordum. Birbirimizden gözlerimizi ayıramıyor-

duk. Arada utandığımdan başımı eğmek zorunda kalıyordum. Hafif müziğin ritmiyle dans ederken çevremizde bizi izleyenleri fark etmiyorduk. Ya da ben fark edemiyordum.

Yıldırım aşkı buna deniyordu galiba! Şu üç günden bu yana tanıdığım bu adama âşık olduğumu kendime dahi itiraf etmeye zorlanıyordum, bu imkânsızdı. Ama şimdi üç gün önce tanıdığım bu adamın kollarında mutluluktan uçuyordum. Aşk böyle bir şey miydi?

"Seni seviyorum," diye boğuk sesiyle kulağıma fısıldadı. İrkildim. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Senin karşında çok acizim. Lütfen, lütfen kabul et... Beni bu azaptan kurtar," diye yalvarmaya başladı.

Yalvarırcasına gözlerime bakarken şimdi ben acizdim! Onun bu yakarışına tepkisiz kalamayacağımı hissediyordum. Tam ona bir şey söylemeyi düşünürken vazgeçtim. Konuşmadan da ona gösterebilirdim.

Bu ben miydim? Muko'ya her zaman kızardım işe duygularını katıyor diye. Her daim mantığıyla hareket eden Şağzine şimdi duygularının esiri olmuştu. Ne zaman başladığını düşündüm. Onu ilk gördüğüm an mı, yoksa dün geceki kınada mı? Emin olamıyordum. Genç adam benim sıkı sıkıya tutunduğum mantığımı yerle bir etmişti. Şu an tuttuğu bedenim onun sıcaklığından mest olmuştu.

Ses çıkarmadan ona daha da sokuldum, sıcak nefesi başıma vuruyordu. Ensemdeki tüyler zevkten ürperdi. Elbette ki zeki adam hareketimi doğru algıladı, derin bir soluk alıp beni kendine daha da çekti.

"Teşekkür ederim," diye kulağıma fısıldadı.

O kadar kısık sesle konuşuyordu ki müziğin yüksek sesinde sesi boğuluyor, zor duyuluyordu. Ama şu anda Nadir'in ağzından çıkan her kelimeyi kulaklarım tıkalıda olsa duyabileceğimi biliyordum. Şu an ona tabiydim.

Bir süre loş ışıkta birbirimize dolanmış salındık. Müziğe

uyduğumuz pek söylenemezdi, umursamıyorduk da. Dans müziği biterken salonun ışıkları her yeri aydınlattı. Biz de zoraki olarak birbirimizden ayrıldık. Yüzüne bakmaya korkuyordum. Çünkü yüzümden tüm duygularımın okunduğunu çok iyi biliyordum.

Şimdi hızlı bir oyun havası çalmaya başlamıştı. İkimiz ne yapacağımızı bilemez şekilde karşılıklı duruyorduk. İlk sıyrılan genç adam olmuştu. Elimden sıkıca tutup beni pistten indirirken kulağıma fısıldadı;

"İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacı var, biraz ara verelim," dedi boğuk sesle. Bu bana da uyardı.

Biz masaya doğru yaklaşırken herkesin bize anlamlı bir şekilde baktığını gördük. Şimdi bilmeyenler de öğrenmişti. Bu daha da kızarmama neden oldu.

Babam bana çekinerek ve birazcık da öfkeyle bakıyordu. Demek ki her şeyi o da görmüştü ve yüzünden okuduğum kadarıyla da hareketlerimi tasvip etmemişti. Onun için üzüldüm. Yetiştiriliş tarzımız böyle bir davranışı hoş göremezdi. Kızını hiçbir yüzük takılmadan bir erkekle flört halinde görmesi onu incitmişti.

Geç de olsa anlamıştım, hata yapmıştım! Ama nasıl düzeltmem gerektiğine dair de bir fikrim yoktu. Her şey çok ani olmuş, tüm olanlar benim isteğim dışında gelişiyordu.

Babamdan uzağa, Mukaddes ile Asiye'nin yanına oturdum. Hiç tereddütsüz Nadir yanıma oturdu. Yüreğim hopladı, gerilmiştim. Babam şimdi daha da öfkelenmişti.

"Amcama dikkat!" diye fısıldadı Mukaddes. Nadir de duymuştu. Hemen babama döndü. Bize öfkeyle bakışını o da gördü. Masanın altından elimi tutup sıkarken babama hafif bir tebessümle selam verdi.

Bana dönerek "Bunu eninde sonunda öğrenecekti, üzülme canım," dedi. Ses tonu sakinleşmemi bir nebze olsun sağlasa da yine gergindim. Ne babamdan yana bakabiliyordum ne de Nadir'den yana.

Masamıza bırakılan meyve suyuna uzandım, heyecandan boğazım kurumuştu. Bir süre uzaklara, görmeyen gözlerle halayda oynayanlara bakarak zaman geçirmeye çalıştım. Çalıştım, çünkü Nadir'in yumuşak eli halen sol elimi tuttuğu gibi başparmağıyla elimin üzerini okşuyordu.

Yine müzik değişmiş, yeniden dans müziğine geçmişti.

Nadir bir anda elimi bırakıp ayağa kalktı. Kalbim deli gibi atarken ne yapıyor, diye başımı kaldırdım. Hemen yanımda oturan Asiye'yi dansa davet ediyordu. Komikti ama rahatladım. Her ne kadar onun kollarında olmak istesem de bu gece için yeterliydi. Babamın öfkeli bakışlarının daha fazla hedefi olmak istemiyordum.

Nadir'in teklifi karşısında kız kardeşim ise utanmıştı. Herkesin yüzüne bakarken destek bekler gibiydi. Fatime Halam ve Emine Anne'nin cesaret veren gülümsemesi kararını vermekte etkili oldu. Çekinerek de olsa Nadir'in uzattığı eli tutup dansa kalktı.

Onu uzaktan izlerken yakışıklılığının gözümü kamaştırmasına izin verdim. Ali-Avni Türkan'ı kaldırmıştı. Bir ara babama bakınca hâlâ öfkeyle bana baktığını gördüm, kalbim yine hopladı. Eve gidince büyük bir tartışma beni bekliyordu, orası kesindi. O zaman şu anın tadını çıkarmamda bir sakınca yoktu.

Veremeyeceğim cevap yok dercesine arkama yaslanırken babama baktım. Ne yazık ki şimdi bana bakmıyor, Kazım Enişte ile konuşuyordu. Her ne konuşuyorsa endişe ile alnı kırışmıştı. Yaşlı adamın söylediklerini dikkatle dinliyor, arada bana bakıyordu. Benim hakkımda mı konuşuyorlar, diye aklımdan geçirdim.

"Lavaboya gitmek istiyorum, benimle gelir misin?" diye sordu Mukaddes.

Hiç düşünmeden ayağa kalkıp Mukaddes ile salondan çıktım. Salondan çıkarken piste baktığımda Nadir ile Asiye

konuşuyorlardı. Her ne söylüyorsa, Asiye ağzı açık onu dinliyordu.

Tuvaletlere gidene kadar bir şey konuşmadık, içeride birkaç kişi vardı. Bazılarını tanıyorduk. Mukaddes yine hiç konuşmadan ellerini yıkadı, sonra bana gözü ile işaret etti. Dışarı çıktığımızda bahçe sandalyelerinin birine oturdu, yanına geçtim.

"Evet. Dök eteğindeki taşları," dedi Mukaddes. Nadir'le aramda geçenleri haklı olarak merak ediyordu. Sesinden öfkeli mi, yoksa heyecanlı mı olduğunu anlayamamıştım.

"Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Neler oldu, yani biz arabadan indikten sonra..."

"Bana bir hediye verdi." Bunu dediğim anda şüpheyle ellerime baktı. "Yüzük değil." Saçımı geriye atıp küpeleri gösterdim. Soluğu kesildi. Yanıma gelip küpeye dokundu.

"Bu ne demek şimdi, yani evlenme mi teklif etti. Bir küpe ile evlenme teklif edeni de ilk defa görüyorum."

"Hayır. O zaman teklif etmedi."

"Ne zaman? Hadi Şağzine! Ağzından kerpetenle laf alıyorum, söyle artık," dedi sabırsızca.

"Dans ederken," dedim.

Yüzüme hayretle baktı. "Doğru ya, o kadar samimi duruşunuzun başka bir açıklaması olamazdı." Bu defa şaşkınlıkla bakan bendim. "Bana öyle bakma, bir durum olduğunu herkes fark etti. Ama ne olduğunu kestiremiyorlardı." Derin bir nefes alıp güldü. "Eh, sonunda düğün açılışını yapacağız desene," diye heyecanla bitirdi.

"Öyle deme!" dedim, utanmıştım.

"Hadi, hadi. Bana rol yapma bari!" dedi alayla.

Bahçede oturan sadece biz değildik. Biz konuşurken bize yaklaşanları görmemiştik.

"Ne haber Şağzine?" ikimiz de aynı anda irkilerek alaycı ve sarhoş sese döndük. Dün gece bana sarkan Kenan'dı.

Her zamanki gibi yine elinde bira şişesi vardı. Tabii diğerlerinin de eli boş değildi! Mukaddes hemen ayağa kalkıp beni de kolumdan tutup salona doğru çekiştirmeye başladı. Hiç itiraz etmeden Mukaddesin yanında yürüdüm.

"Ne o, dün geceki cesaretin nerede? O lafları söyleyebilen kız şimdi niye kaçayii?" dedi alayla. Sinirlenmiştim, cevap vermek için durakladım. Durakladığımı fark eden Mukaddes tekrar kolumdan çekiştirdi. Dönüp ona cevap verip vermeme arasında bocalarken Nadir'in bize doğru geldiğini gördük. Mukaddes de görmüştü. İkimiz de gerildik. Şimdi bir kavga çıkması kaçınılmazdı, bunu hissetmiştim. Öfkeli adımlarla bize doğru gelen Nadir'i fazla gecikmeden adamlar da görmüştü.

Nadir "Neler oluyor burada," diye sordu öfkeyle.

"Önemli değil, içkiyi fazla kaçırdıkları için ayarları kaçmış," dedim telaşla.

"O kim Şağzine?" diye sordu alayla Kenan. Konuşurken ağzından kelimeler kayarak çıkıyordu. "Ağabeyin mi, yoksa kocan mı?" diye devam etti. Bu defa benimde sigortalarım atmıştı.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim öfkeyle. Nadir adama doğru bir hamle yaptı. Yanındaki arkadaşları işin büyüyeceğini anlamış olacaklar ki simdi geri adım atıyorlardı.

Arkadaşı "Hadi Kenan! Boş ver," dedi.

"Niye boş verecekmişim. O benim sevdam, benim sevdiğim, o benim." Bu sarhoş ne diyordu. *Ben* yolda bulduğu oyuncaktım da paylaşmamak için kavga etmeye mi kalkıyordu.

Nadır "Ne diyorsun sen?" diye adamın üzerine yürüdü. Mukaddes ile onu zapt etmeye zorlanıyorduk.

"Anlamadın mı, o benim!"

Mukaddes telaş ve panikle "Git buradan adam! Kime bulıştığını bilmiyorsun!" dedi. Kenan pis bir sırıtışla Mukaddes'e baktı.

"Kime bulaşmışım? Hem sen de kimsin? Bakıyorum da avukatların çok dilli Şağzine! Biliyorum senin yaptığın naz artık beni sıktı. Bırak artık bu nazı!"

"Ne nazı? Git buradan, çok içmişsin," dedim öfkeyle.

"Hadi ama! Ne zamandır seni arıyordum, bizim Semiha sağ olsun, seni tekrar bulmama yardım etti. Babanı gördüğüm yerde seni ondan isteyeceğim." Ben ne yapmıştım da Allah beni bu adamla cezalandırıyordu? Utanç ve öfkeden ne yapacağımı bilemiyordum.

"Geç kaldın!" diye atıldı alayla Mukaddes. Şaşkınlıkla Mukaddes'e bakan sadece ben değildim, hepsi şaşırmıştı. "Kızımız sözlendi. Başka kapıya!" diye devam etti.

Kısa bir şaşkınlıktan sonra; "O zaman seni isteyeyim? Sen de Şağzine kadar alımlısın!" dedi Kenan bu defa. Konuşurken de Mukaddes'i baştan sona alıcı gözle incelemeye başladı.

Aşağılık adam, diye aklımdan geçirirken Nadir'in öfkeli yumruğu Kenan'ın yüzünde son buldu. Mukaddes'le aynı anda boş bulunup hayretle çığlık attık.

Sarhoş olduğu için ayakta zor duran adam bir yumrukla yere kapaklanmıştı. İki arkadaşı Kenan'ın kollarından tutup kaldırmaya çalışırken onların ellerini savurup kendi kalkmaya çalıştı. Zorla da olsa ayağa kalktığında öfkeyle Nadir'e döndü.

Canının yandığını göstermemeye çalışıyordu. "Göründüğün gibi değilmişsin! Karşıdan hanım evladı gibi görünüyordun. Bana yumruk atmak ne demek sana göstereceğim," diye tehdit edip Nadir'in üzerine yürüdü.

Adam içkili olduğu için cesareti boyunu aşmıştı. Ayakta zor duruyordu, o ise dayak yediği adamı yenebileceğini düşünüp yeniden üzerine gitmeye çalışıyordu. Çalışıyordu, çünkü ayakta durmakta zorluk yaşıyordu. Arkadaşları olayın büyüyeceğini düşünmüş olacaklar ki sarhoş, kendini bilmez adamı çekiştirerek uzaklaştırmaya çalıştılar.

Bir süre sonra düğün salonunun pek çok kapısından birine Kenan'ı da sürükleyip girdiler. Nadir öfkeyle arkalarından bakmaya devam ediyordu. Tetikte, tekrar döner ve sataşırsa diye bekliyordu. Mukaddes ile ben onlar iyice uzaklaştıklarında rahat bir soluk alabilmiştik.

Nadir hâlâ adamların girdiği kapıya bakıyordu. Onun öfkesi bir an beni de korkutmuştu. Eğer kavgayı engelleyemeseydik Kenan'ın o yumruktan başka, bir temiz dayak yiyeceğini çok iyi biliyordum. Ama düğün sahiplerine bunu yapamazdık. Sanırım Nadir'i dizginleyen de buydu.

"Bütün suç benim," dedi Mukaddes üzgün bir sesle. "Ben söyledim Şağzine'ye dışarı çıkalım diye."

"Canını sıkma, geldi geçti," derken moral vermek için sesimi düz tutmaya çalışıyorum. Mukaddes'in de benden kalır yanı yoktu, korkuyla irileşmiş gözleri hâlâ gidenlerin arkasından bakıyordu. Bir kaç kişi etrafımıza toplanmıştı. Onlar da başka bir şey olmayacağını anlayınca dağıldılar.

Nadir şimdi dirseğimin üzerinden sıkıca tutmuş salona sürüklüyordu. Şimdi içeri giremezdim, şu an değil; eğer şimdi girersek herkes neler olup bittiğini anlayacak ve iş büyüyecekti. Direndim, şaşkınlıkla bana döndü.

"Hemen içeri giremem, girmeyelim!" dedim.

"İstersen biraz şurada oturalım," dedi beni desteklercesine Mukaddes, bahçedeki sandalyeleri gösteriyordu. O da benim gibi hemen kalabalığa karışmak istemiyordu.

Nadir kısa bir an düşündükten sonra başını hafifçe eğip kabul etti. Önde Muko, üç adım gerisinde ben ve hâlâ kolumdan tutan Nadir bahçeye serpiştirilmiş sandalyelere yürüdük.

Mukaddes, sandalyelerin birine kendini bırakırcasına oturdu. Elindeki çantayı masanın üzerine bıraktı. Nadir oturmam için sandalyemi tutarken göz ucuyla Muko'ya baktım. Şimdi yüzünde hafif tebessüm vardı. Nadir'in kibar tavırları

onun da hoşuna gitmişti. Gerçi benim de ondan kalır yanım yoktu ya! Ama ben dikkatimi biricik arkadaşım, sırdaşım ve canım kardeşime yoğunlaştırmaya çalışıyordum. Onun ruh hali Nadir ile benim durumumdan daha önemliydi.

Nadir yanıma oturup dikkatle bizi gözlemlemeye başladı.

Nadir "Biraz daha sakinleşebildiniz mi?" diye sordu nazikçe. İkimiz aynı anda başımızı salladık. Evet, sakinleşmiştik.

"Güzel." Etrafına bakındı, kimsenin bizi izleyip izlemediğini anlamaya çalışıyordu. Az önceki ufak kalabalık tamamen dağılmıştı.

"Bütün suç bende," dedi Mukaddes tekrar. "Her şeyi mahvediyordum."

"Tamam, geçti. Şimdi bu olayı unutup sakinleşin. Sonra da kimse yokluğumuzu anlamadan içeri girelim," dedi Nadir. Muko başını itiraz edercesine sallayıp ellerini kucağında birleştirdi. Başını aşağı yukarı sallarken ağlamamak için kendiyle mücadele ediyordu. Elimi uzatıp teselli etmek için kolundan sıktım. Bana bakıp zoraki gülümsedi.

"Şimdi daha iyiyim," dedi mırıldanarak. Sesi üzüntüden boğuk çıkıyordu. Bir süre sessizce oturduk.

Ben de Muko gibi başım önümde sakinleşmeye çalışıyordum. Mukaddes'in üzüntüsü daha farklıydı; o, bu olanların kendi hatasından kaynaklandığını düşünüyor ve kabahatli gibi hissediyordu.

Mukaddes aniden ayağa kalkıp bahçedeki süs amaçlı kurulan havuza doğru yürümeye başladı. Yalnız bırakmamak adına kalktım, Nadir elimden tuttu.

"Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. İzin ver, toparlansın." Haklı olduğunu düşünüp tekrar yerime otururken Mukaddes'e bakıyordum. Havuzun başında ayakta fıskiyeleri seyretmeye başladı. Tekrar bakışlarımı Nadir'e çevirince beni izlediğini gördüm.

"Biliyorum ki sende en az Mukaddes kadar endişelendin."

"Evet."

"Artık seni bir daha rahatsız etmeyecek," dedi emin bir sesle.

"Biliyorum. Buna bir daha cesaret edemez. Zaten yarın bunu hatırladığında da pişman olacak."

"Çok iyi tanıyorsun," dedi sitem eder gibi.

"Aynı sınıftaydık. Orta öğrenimde," derken ayrıntı verdiğim için kendime kızdım. Neden bunu söylediğimi bilememiştim.

"Sonra?" Şaşkınlıkla yüzüne baktım, sonrasında ne olabilirdi ki?

"Sonra?" dedim anlamadığımı göstermek için. Bir süre soracağı sorunun kararsızlığıyla gözlerime baktı.

"Sonrasında ne oldu?" derken yüzü ifadesizdi.

"Bir şey olmadı! Okuldan tanıyorum, sonrası yok! Ne demek istediğini anlamadım?"

"Yani seni sevdiğini söylerken seninde bunu bildiğini ve... Senin de onu sevdiğinden çok emin gibiydi." Yüz ifadesi çok sertti. Sanki düşünüp de söylediği şeye inanmış, benim de bunu onaylayacağımı bekliyor gibi gergindi. Nasıl böyle düşünebilirdi ki, dün gece masada Kenan'a cevap verişimden anlamamış mıydı? Onu terslediğimi, onu yok saydığımı görememiş miydi? Sanırım görememişti, çünkü bu soruları sormazdı. Ama gerçeği göremediği için de ona kızgındım.

"Ben Kenan'ı sevmiyorum, ben bugüne kadar hiçbir erkeği sevmedim," dedim sertçe. Öfkelenmiştim ve kırılmıştım. Kırılmamın sebebi Kenan gibi bir yaratığı sevebilmiş olmamdan şüphelenmesineydi. Aniden *sevmek onun için nasıl bir şey*, diye düşündüm?

"Özür dilerim, seni kırmak istemedim. Daha önce dediğim gibi; senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi özür dolu bir sesle.

"Evet, bilmiyorsun! Hem, kırılmadım," dedim haklılığını görmezliğe vererek. Ama kırılmıştım. Kenan'ı sevmiş olsaydım onun duygularına nasıl yanıt verebilirdim. Bunu göremiyor muydu?

Güldü. İnanamıyor gibi "Seni anlamıyorum, az önce seni sözlerimle kırdığımı düşünüyordum. Şimdi inkâr ediyorsun. Beni hep şaşırttığının farkındasın değil mi?"

"Ben de senin benim resmimi görüp âşık olduğunu söylemene inanamıyorum," dedim düşünmeden. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Ama devam ettim. "Sonuçta cansız bir resim! Bu bana çok saçma geliyor," dedim inanmadığımı anlatırcasına sertçe.

Hafifçe gülerken ilk defa görüyormuş gibi yüzüme baktı. Konuşmak için ağzını açtığında tüm dikkatim ağzından çıkacak kelimelerin kaynağı olan dudaklarındaydı. Söyleyeceği şey benim için hayati meseleydi, onun bana âşık olması hâlâ bana saçma ve imkânsız geliyordu.

Ya da elle tutulur bir şey duymaktı benim istediğim. Ellerini masanın önüne koyarken gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmamıştı. Gözlerinde yıldızlar parlıyordu, yüreğim bir an hopladı.

"Cansız resim diğerleri içindir. Benim için güzel ruhu olan bir insandın. O fotoğrafını gördüğüm an; *işte hayatımın eksik yanını tamamlayacak olan kişi,* dedim. Sende de eksik bir şeyler vardı ve onu da ben tamamlayacaktım. Ruhunun güzelliğini, kıvrak zekânı görmüştüm. Ve... Ve şimdi o eşsiz zekâna bire bir şahit oluyorum."

Söyledikleri beni çok mutlu etse de "Sen falcı mısın? Ruhumun ne güzelliği var ki?" diye ardı ardına sordum. "Hadi onu geçtim, dış güzelliğim bile yok. Sana inanmıyorum!" dedim.

İyice yaklaşıp bir süre gözlerimin içine derin bir ifadeyle baktı. Yine istemsizce yüreğim hopladı. "Sen kendini göre-

memişsin, sen düşündüğünden çok daha güzelsin," dedi en yumuşak ses tonuyla. Sözleri, kalbimin düzensiz gümbürtüsünü kulaklarımda duymama neden oldu. Sanki uzun bir süre nefes alamamış gibi derin soluk aldım, elbette ki nefesim titredi.

Ellerimi bırakmadan sandalyenin arkalığına yaslanırken yüzüne bir gülümseme yerleşti. "Peki, senin güzellik anlayışın nedir?" diye sordu. Bu soruya hazırlıksızdım. Bir an düşündüm. Elbette ki güzellik anlayışım herkes gibiydi. Renkli gözler, alımlı ve düzgün bir vücut.

"Sarışın, renkli gözler ve düzgün bir fizik," diye genel kalıpları sıraladım.

Güldü. "Örnek ver," dedi en yumuşak sesiyle.

Sanki benimle eğleniyor gibiydi. Emin değildim ama onu yine yanıtladım. "Mesela Ali-Avni'nin karısı, Asiye ya da televizyondaki birçok aktrisler gibi... Hepsi çok güzeller."

"Olabilir. Ama hiç biri bana hitap etmiyor. Hiç biri senin gözlerin gibi bana bakınca erimiyor. Hiç biri senin dudakların gibi bana tatlı gelmiyor." Konuştukça sesi anbean kısılırken benim kalp atışımın ritmi de anbean yükseliyordu. Elini uzatıp kucağımdaki eli yeniden kavradı, başparmağı elimin yüzeyini hafifçe okşarken "Seni öpmeden önce dudakların kiraz gibi sanmıştım. Ama dudaklarını öptüğümde yanıldığımı anladım," diye devam etti. Ne söyleyecek diye daha bir merakla yüzüne baktım. Devam ettiğinde kalbim kanatlanıp yükselirken utanmıştım da. "Kiraz, dudaklarının tadı yanında vişne gibi kaldı. Bal tadındaydı; tatlı ve lezzetli!"

Ve konuştukça bana daha çok yaklaşıyordu. Beni tekrar öpecekti, bunu hissediyordum ve istiyordum. Sonra nerede olduğumuzu hatırladım. Hemen toparlanıp havuza doğru baktım. Kimse bize bakmıyordu, Mukaddes hâlâ aynı şekilde duruyordu. Genç adam bu kaçışımı hissetmişti ve şimdi kısık sesle gülüyordu. Merakla ona döndüm.

"Neden gülüyorsun?" diye sordum. Biraz da öfkelenmiştim.

"Zekân! Bak, hemen devreye girdi. Seni öpeceğimi hissettin ve kaçmak için bahane olarak Mukaddes'e baktın. Aslında seni endişelendiren Mukaddes'in durumu değil, öpüşüme vereceğin tepkiydi," dedi eğlenerek.

"Kendinden çok eminsin! Ama yanıldın, bir yere kadar yanıldın," dedim. Merakla yüzüme bakarken devam etmem için bekliyordu. "Evet, endişelendim. Ama endişem vereceğim tepki değildi, birinin bizi görecek olmasıydı. Buralarda böyle bir şeyi kimse hoş karşılamaz," dedim.

Önce böyle düşünemediği için şaşırdı, ardından anlayışla gülümsedi. "Farkındayım. Özür dilerim, seni zor duruma sokmak istemem."

İkimiz de bir süre konuşmadan birbirimizin gözlerine baktık. Onun yakışıklı yüzüne bakmaya doyamıyordum. Mukaddes'in yanımıza geldiğini görünce toparlandım, dönüp onu karşıladım.

Yanına giderken "Daha iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Girelim artık, herkes merak edecek," dedi.

"Tamam." Nadir'e dönünce onun çoktan ayağa kalktığını ve yanımıza geldiğini gördüm. Yanıma gelip hiç tereddütsüz elimden kavradı. Güven veren güçlü eli elimi sıkarken hafifçe gülümsedi.

"Hanımlar!" boşta kalan eliyle salonu işaret ederek yol gösterdi.

Yalan söyleyemediğimizi bir defa daha anladık.

Ne kadar çabalamış olsak da masamıza otururken yüzümüzden kötü bir şey olduğu anlaşılıyordu. Pembe Halam'ın ısrarlı soruları Mukaddes'i pes ettirdi, olanları anlatmak zorunda kaldı. Şimdi masadaki herkes hayretle bize bakıyordu. Herkesin deyimiyle bir kavgayı kıl payı atlatmıştık!

Nadir bu defa babamı zorlamama adına benim yanıma değil, babamların yanına oturmuştu. Şimdi olanları detaylı olarak onlara anlatıyordu. Anlatırken de arada bana delici bakışlarını atmaktan geri kalmıyordu. Her bakışı yüreğimin zıplamasına neden oluyordu.

Babam onun yüzüne pek bakmamaya çalışıyordu. İlginçtir, ona da tepkili ve öfkeli olduğunu göstermekte tereddüt etmiyordu. Gerçi benden yana da artık hiç bakmıyordu. Düğünden sonra, sabahı beklemeden bir hesap beni bekliyordu anlaşılan. Bunu, her öfkeli bakışıyla yansıtıyordu.

Kenan asalağını olsun, arkadaşlarını olsun bir daha görmemiştik. Acaba neden ortalarda görünmediler diye düşünmeden edemedim.

Bir ara Esma masamıza geldi. Yanıma oturup Nadir'le ilgili sorulara başladı. Kimdi, neden ona dün gece yalan söylemişim, neden şimdi bizim masada oturuyor, neden onunla çok samimi şekilde dans etmiştim. Her sorusuna büyük dikkat ve sabırla cevap verdim. Sonra bana evlenecek misiniz diye sorduğunda cevap veremedim. Buna cevap verebilmem için babamın her şeyi bilmesi gerekiyordu. Henüz öyle bir şey yok deyip geçiştirmeye çalıştım.

Esma masadan ayrılırken yarı yarıya tatmin olmuştu. Hayranlık dolu gözleri Nadir'in üzerinden hiç ayrılmamıştı. Sadece Esma değil düğün salonundaki tüm kızların bakışlarının hedefindeydi genç adam.

Pastalar, hediyeler derken düğün bitmişti. Bir olay hariçinde gayet güzel geçmişti düğün. Düğün dağılırken geri dönme planına Nadir de katıldı.

Bu defa eve dönerken yanımıza ikizleri de almıştık. Ama çok yorgun oldukları için biri Mukaddes'in kucağına diğeri de Asiye'nin kucağına sızmıştı. Karanlık yolda ilerlerken hiç birimiz konuşmuyorduk. Hepimiz, özellikle kızlar benim nasıl bir sorguya tabi olacağımı çok iyi biliyorlardı.

Nadir de bizim sessizliğimize sessiz kalmıştı. Arada bana kaçamak, soru dolu bakışlarını yönlendiriyor ama sormaya cesaret edemiyordu. Ya da kızlar var diye konuşmak istemiyordu, bilemiyordum.

Eve vardığımızda babamlar daha gelememişlerdi. Sanırım geç gelmelerinin sebebi Kuzika'ya uğrayacak olmalarıydı. Nadir arabayı sağlık ocağının önüne park etti. Asiye'den önce inip Gonca'yı kucağıma aldım. Çocuk iyice sızmıştı. Gül daha uyanık çıkmış araba durur durmaz uyanmıştı. Uyanık da olsa Mukaddesin desteği ile eve yürüdü. Kapıyı açmak için Asiye önden gitmişti. Gonca ne kadar ağırlaşmıştı! İmdadıma Nadir yetişti. Goncayı kucaklayıp eve kadar taşıdı.

El birliğiyle kimimiz yatağı açarken kimimiz de kardeşlerimizin üzerini değiştiriyorduk. Nadir, bizi salonda bekliyordu. İşimiz bitince salona geçip bu defa hep birlikte Nadir'e hissettirmemeye çalıştığımız gerginlikle babamları beklemeye başladık.

Nadir gitmek için hiç bir harekette bulunmuyordu. Bu beni memnun etse de korkmuyor değildim. Nede olsa babamın öfkelenince ne kadar gözü kara olduğunu Nadir bilmiyordu.

Asiye çay demlemek için mutfağa geçmişti. Nadir düşüncemin doğruluğunu kanıtlarcasına "Seninle konuşabilir miyim?" dedi. Babamın tepkisinin ne olacağına dair bir fikri olmadığını iyice anladım. Çaresizce isteğini kabul ettim. Mukaddes bizi yalnız bırakmak için hareket edince eliyle ona dur işareti yaptı. "Mümkünse biz çıkalım. Dışarıda konuşalım." Bir an kızlarla göz göze geldik, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Benim de onlardan pek farkım yoktu ya! Bir genç kızın gece yarısı bir adamla yalnız dışarı çıkması pek olağan değildi. Başımı onaylarcasına sallarken tereddütle ayağa kalktım, bana yol vermek için kenara çekildi. Böylece ben önde o ardımda dışarı çıktık.

Dışarısının serin olacağını düşündüğüm için ceketimi üzerime almıştım. Şimdi yan yana yürüyorduk, dokunmak için bir teşebbüste bulunmamıştı. Gerginliğimi hissetmiş miydi?

Konuşmadan bahçeden geçip eski taş köprüye geldik. Dere, gecenin karanlığında coşkuyla akıyordu. Kumu ve çakılını da beraberinde götürerek... İçimdeki coşkuya eşlik edercesine... Babamdan işiteceğim azarın korkusu ve Nadir ile geçireceğim güzel anların coşkusu birbirine karışmıştı.

Köprünün ortasına gelince durdu, ben de durdum ve bana dönmesini bekledim. Hiç bekletmeden bana döndü, yakışıklı yüzü gölgeler arasında kalmıştı. Evden yansıyan soluk ışık ancak bize ulaşıyordu.

"Bu gece o adamı öldürebilirdim," dedi aniden. Sesindeki öfke bir an beni korkuttu. Korkuyla yüzüne bakarken "Dün gece... Sana sarkması bir yere kadardı," derken sesi öfkeyle sertleşmişti. "Ama bu gece de aynı terbiyesizliği yapınca daha çok öfkelendim. Sana o şekilde bakmalarına dayanamıyorum," diye bitirdi öfkeyle.

Tarifi imkânsız bir şok yaşıyordum. Hem mutlu olmuştum hem de korkmuştum. Mutlu olmuştum; beni gerçekten seviyordu ki o değersiz adama öfke duyabilmişti. Korkuyordum; bu sevgisi ikimize de neredeyse zarar verecekti.

Aramızdaki kısa mesafeyi aşıp kollarımdan tuttu. "Kimsenin, hiç kimsenin sana benim baktığım gibi bakmasına, benim dokunduğum gibi dokunmasına tahammül edemiyorum. Seni çok seviyorum ve..." kısa bir an durdu. "Kıskanıyorum," diye itiraf ederek bitirdi konuşmasını.

"Ben... Ben kendimi korumasını becerebilirim," dedim şaşkınlıkla.

"Biliyorum. Dün gece bunu çok iyi gördüm. Ona ağzının payını vermen hoşuma gitmişti. Sonra onun ikinci teşebbüsü şüphelenmeme neden oldu. O adamı sevdiğini düşündüm,

şu an olmasa da geçmişte sevdiğini geçirdim aklımdan. Onun dün geceki cesaretini başka bir şeye yoramamıştım." Güldü. Bir anıyı hatırlamış gibiydi gülüşü. "Gerçi... Dün gece, benim ağzımın payını da vermiştin ya!"

Onun gülümsemesine karşılık verdim. "Evet. Hazır konu açılmışken sorayım. Neden böyle bir oyuna başvurdun, beni mi deniyordun?" diye sordum merakla. Kenan konusunu kapatmak için bulunmaz bir fırsattı ve unuttu...

Ya da unutmuş gibi yapıyordu, emin olamamıştım. Beni bırakıp köprünün korkuluğuna oturdu. Ben de yanına oturdum. Dere arkamızdan gelip ayaklarımızın altından aşağı doğru akıyordu.

"Buna denemek değil de yanlış yola başvurdum demeliyiz. Peki... Sen nasıl anladın? Yani... Aynı kişi olduğumu?"

"Seni babamlarla konuşurken gördüm. Gayet samimi görünüyordunuz," dedim alayla. Utanmış gibi başını eğdi. Sonra tekrar karanlığın içinde gözlerimi görmek için başını kaldırdı.

Dolunay ışığı bize pek yararlı değildi. Bulutların arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Şu anda da iyice gölgeler arasında kalmıştı yakışıklı yüzü. "Herkesin seni tanıdığı aleni bir şekilde ortadaydı. Bir oyuna alet edindiğimi fark ettim." Susup bir şey söylemesini bekledim. Sessiz kalınca "Cevap vermedin, sen neden böyle bir oyuna başvurdun?" diye sorumu yineledim.

Gülümsedi. Başını aşağı yukarı sallarken gülümsemeye devam ediyordu. "O gün, çarşıda seni gördüğüm gün... Tabii bir önceki günü, ben Zeki ağabeyi evine bırakıp Pazar'a inerken gördüğümü saymıyorum... Yanına gelip kendimi tanıtacaktım. Bana Zeki ağabey engel oldu. *Bekle, pat diye kızın karşısına çıkma* dedi. Bana pek mantıklı gelmese de söylediğini yapmak zorunda hissettim. Burada kızlar nasıl yetişiyor, bir erkek bir kıza nasıl yaklaşıyor emin değildim. Sonra planla-

rımda aksama oldu ve benim acil İstanbul'a gitmem gerekti. Bir kaza olmuş, inşaatların birinde iş makinesi devrilmişti... Ve bir işçi yaralanmıştı."

"İşçiye bir şey oldu mu?" diye sordum telaşla.

Telaşıma hafifçe tebessüm edip omuzlarıma uzandı. Hafifçe sıkarken sıcaklığını, samimiyetini yansıtmaya çalışıyordu. İyice yaklaşırken kısık sesle devam etti. "Hayır. Allah'tan fazla bir şeyi yoktu. Ama bu projenin sorumluluğu bende olduğu için benim gitmem gerekiyordu. O yüzden gitmek zorundaydım." Yine kısa bir sessizlik oldu.

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Gitmeyi istemediğimi bilmeni istiyorum. Hele ki yıllarca resminden başka bir şeyini göremediğim seni kanlı canlı karşımda gördükten sonra geçici de olsa geride bırakmak bana çok zor gelmişti," diye başka bir itirafını dile getirdi.

Güzel ve ondan duymayı istediğim tatlı sözlerdi. Ama bu sözlerine karşılık ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Sessiz kalmayı yeğledim. Beni iyice kendine çekti. Güçlü kolları belime dolandı. Omzuma attığım ceketim omuzlarımdan sıyrılmıştı, belimle kolları arasında sıkışmıştı.

"Her daim soluğumu kesiyorsun," diye kulağıma doğru fısıldadı. "Kokuna doyum olmuyor," dediğindeyse kızardığımı hissettim, zevkten yanıyordum çünkü. Ona karşı hissettiklerimi ondan duymak beni daha da heyecanlandırmıştı. Boynuma sıcak nefesi vururken belimde yeni yeni tanıdığım titreşim tekrar harekete geçmişti. Dudakları, nefesinin vurduğu boynuma kavuştuğunda soluğumu tuttum. Ellerim sabit şekilde yanlardaydı. Ona uzanmamak, onun gecenin karanlığında sağlıkla parlayan saçlarına uzanmamak için kendimle savaş halindeydim. Geri çekilmeden önce "Benden çekinme," diye fısıldadı.

Yine sessiz kaldım. Hafifçe uzaklaşıp yüzüme doğru eğildi. "Çekinmeni istemiyorum. Herkese davrandığın gibi,

herkese özgürce duygularını dile getirdiğin gibi bana da açık olmanı istiyorum."

Elbette ki söylediği şey benim doğamda vardı. Ama gel gelelim şu an o açık olma dürtüsü yerle bir olmuş durumdaydı. Hiç olmayacak bir ses tonuyla, güvensiz ses tonuyla "Seni tanımama izin ver," dedim.

Hafifçe kıkırdadı. "Sana her zaman açık olacağıma söz veriyorum. Bana istediğini sormaktan çekinme." Sonra ciddileşti. "Biz artık bundan sonraki hayatı birlikte tamamlayacağız. Ömrümüzün sonuna kadar birlikte olacağız. Hayatımızın hiçbir yerinde birbirimize karşı eksikler olsun istemiyorum."

"Ben de," dedim.

"Güzel." Sonra "Unutma, çekinme yok!" dedi tekrar.

Her ne kadar artık sarılmıyor olsa da bedenlerimiz olmaması gerektiği kadar yakındı; sıcaklığını gecenin serin neminde net bir şekilde hissediyordum. "Çekinmiyorum," derken sesim beni ele verdi, titriyordu. "Sadece böyle şeylerin kitaplarda veya filmlerde olduğunu düşünürdüm. Gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum," diye itiraf ettim.

"Açık konuş. Neyin gerçek olduğuna?"

"Hissettiklerim," derken başım önümdeydi.

Çenemden tutup gözlerine bakmam için kaldırdı. "Hissettiklerinden sakın utanma," dedikten sonra dudaklarıma uzandı. Ben daha ne olduğunu kavrayana kadar muntazam dudakları dudaklarımı kapatmıştı. Dün geceki öpüşünden daha muhteşem, daha tutkulu ve daha uzundu. Bir süre sonra geri çekildiğinde onun da göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

Toparlanabilmek için ondan biraz uzaklaştım. Beni özgür bıraktı. Ona bu kadar yakınken doğru düşünmekte zorlanıyordum. Fatime Hala'nın 'Her şey güzel olacak, dediğinde inanmamakta direnmiştim. Ama şimdi kadına hak veriyor-

dum. Bu adam bu çaresiz kalbimi her daim böyle coşturacaksa halam doğruyu söylemişti.

Fatime Halam'ın ilk söylediği anı hatırladığımda istem dışı gülebildim. Soru sorarcasına gözlerime bakınca "Halamın konuyu açtığı anı hatırladım, şaşkınlıktan donup kalmıştım," dedim. "Her şey güzel olacak dediğinde inanamamıştım. Aklından zoru olduğunu düşünmüştüm," dedim.

Gülüşüme karşılık verirken "Annem, sana söyleyemeden İstanbul'a döndüğüm için kızmıştı," dedi. "En iyisi bunu kendisinin bildiği şekilde halletmesi gerektiğini söylediğinde ben de şok yaşadım. Bana, *o senin bildiğin şekilde yetiştirilmiş kızlara benzemez, kıza pat diye söylersen korkutup kaçırırsın* dedi. Herkes ağız birliği etmişçesine aynı şeyi söylüyordu. O yüzden annemin sana söylemesine karşı çıkmadım. Bir bildikleri var diye düşünüyordum. Sonra seninle o telefon konuşmamız... Doğruyu söylemek gerekirse çok eğlendirici bir konuşmaydı." Hafifçe kıkırdadı.

"Seni eğlendirebildiğime sevindim," dedim alayla. O an aklıma gelince ne kadar gerildiğimi bir defa daha hatırladım. Yüzümden de anlaşılıyordu ki yeniden kıkırdadı.

"Senin şok geçirmiş sesle konuşmanı duyunca, hayal edip gözümün önüne getirebiliyordum. Hem hoşuma gidiyor hem de seni böyle sıkıştırdığım için üzülüyordum. Sınırlarını zorladığımı biliyordum. Dün gece Ahmet olarak tanıtmama gelince... Merak etmiştim. Bu yaptığım aptalcaydı, yanlıştı ama merakıma engel olamamıştım. Yabancı bir erkek sana yaklaşmak istese ne tepki verecektin, onu görmek istiyordum. Sonra nasıl oldu bilmiyorum, oyunu yönetirken oyuncu olmuştum!"

"Sana çok kızmıştım. Sonra sen kendi ayağınla bana gelip su isterken kafamda da planımı hazırlamıştım."

Güldü. "Seninle konuşmak, gerçeği sana anlatmak için yanına geliyordum. Senin o samimi ve baştan çıkarıcı tavırla-

rın karşısında şok geçiriyordum. Bir an seni yanlış tanıdığıma inanmaya başlamıştım. *Beni kaçır* deyince ufak çaplı bir kalp krizi geçirdim diyebilirim. Beni tanımadan nasıl benden bu kadar nefret ettiğini düşündüm." Elimi tutup dudaklarına götürdü, avucumun içini öperken gözlerimin içine bakıyordu.

"O an, bu bana en iyi yol gibi görünmüştü," dedim üzgünce. Dolunayın perdesi bulut, yeniden ayın önünden çekildi, genç adamın yakışıklı yüzünü yeniden gördüm.

Kara gözleri yıldızsız gece kadar karanlık olmasına rağmen eriyik halindeydi. Aşk ve sevgiyle parlıyordu. Genç adam "Aslında çok haklıydın. Düşününce seni daha iyi anladım," derken gözleri samimiyetle parlıyordu.

"Ne zamana kadar sürdürmeyi düşünüyordun... Yani oyununu?"

"Sonuna kadar gitmeyi ve aşağı inmeden buna son vermeyi planlamıştım. Son noktaya kadar gittim. Tam 'artık yeter, diye düşündüğüm an Zeliş'in zamansız müdahalesi bütün planlarımı alt üst etti. En korkunç olanı da telefonumda ki fotoğrafını gördüğün andı. Ne yapacağımı bilemedim. Ve artık beklememin anlamsız olduğunu bir defa daha anladım."

"İyi ki daha fazla beklememişsin," dedim çekinerek.

"Evet. Ah!" Bir şeyi hatırlamışçasına muzipçe göz kırptı. "Bu arada, bu yaptıklarımı ailem bilmiyor."

"Gerçekten mi?" dedim hayretle. Bu mümkün müydü? Doğrularcasına başını salladı.

"Peki... Artık ailelerimizin öğrenme vakti gelmedi mi? Gerçi annem bir şeylerin beklentisi içinde ama..." dedi boğuk bir sesle. Utanmıştım. Dolaylı da olsa ikinci defa evlenme teklifi yapıyordu.

Hiçbir şey söylemeden başımı gecenin karanlığına çevirdim. Dolunay yeniden perdenin arkasına saklanmıştı. İleriden bir araba geliyordu. Sonra araba bizim köye girmek için

köprüye döndü. Aniden yerimden kalktım. Ani hareketim onu şaşırtmıştı.

"Babam. Babam geliyor, eve gitmeliyim."

"Bir şey söylemedin!" dedi. "Teklifim?..." derken şaşkındı.

Köprü ayağının sonuna varırken arkamı döndüm. Heyecandan nefesim hızlanmıştı. "Ailen babamdan istesin," dedim ve yürümeye devam ettim.

Daha iki adım atmadan arkamdan Nadir'in; "Neden çekiniyorsun? Nasılsa sonunda öğrenecek," diye seslendi. Durdum, arkamı döndüm. Evin cılız ışıkları yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Çok rahattı. Ve çok yakışıklı!

"Bu şekilde öğrenmesini istemiyorum," dedim ve telaşla bahçeden geçip eve girdim. Nefes nefese eve girince Mukaddes ile Asiye bendeki paniğe şaşkınlıkla baktılar.

"Babamlar geliyor," dedim nefes nefese. Ve o zaman Mukaddes'in anlamlı gülüşü yüzüne yayıldı.

Nefesim düzene girene kadar babamların sesini avluda duydum. Meliye ile Pembe Hala yüksek sesle konuşuyorlardı.

Halam, Meliye'nin elbisesini eleştiriyor, Meliye ise kendini savunmaya çalışıyordu. Bu gece halam kendine bayağı bir malzeme toplamıştı! Bakalım bizlere ne diyecekti! Her şeye hazırlıklı olmalıydım. Babam bu gece bir şey söyleyeceği varsa da halam sayesinde mutlaka söylenirdi.

Asiye çayları dolduruyor, Mukaddes ile ben de oturmuş savaşa hazırlanıyorduk. O da biliyordu ki bu gece bir şeyler olacaktı. Önde Meliye arkasından Pembe Halam mutfağa girdiler. Meliye'nin yüzü duyduğu eleştirilerden asılmıştı. Halamsa öfkeli bir halde söyleniyordu.

"Sizde bi kabahat yok, sizi böyle gezdirende kabahat! Anamız babanız da ses çıkarmıyor. Dedeniz yattığı yerde rahat değil. *Benim zürriyetim böyle mi dolaşıyor'* diyordur. Ah babam, ah! İyi ki bunları görmedin," diye durmadan söyleniyordu. Onların ardından babam ve Nadir girdiler. Emine Anne kö-

yünde kalmıştı. Eh, en azından bu gece huzurla yatabilecekti kadın!

"Demek dönüyorsun?" dedi babam Nadir'e.

"Evet dayı. İzniniz olursa."

"Tabi oğlum. Anana söyle arayı yine uzatmasın."

"Söylerim dayıcığım." Genişçe gülerken kaçamak bakışlarla bize bakmıştı.

O gülüşünü sadece ben ve Asiye görmüştük. Mukaddes, Meliye'yi avutmak için peşinden odaya gitmişti. Halam söylenmeye devam ederek odasına geçmiş, üzerini değiştiriyordu. Babam Asiye'nin getirdiği çayın şekeriyle meşguldü. Mümkün olduğu kadar benden yana bakmıyordu babam, Nadir'e işiyle ilgili sorular soruyordu. Bu soruların asıl sebebi ise kendince kafasındaki asıl meseleden uzaklaşmaktı. İkisinin arasında geçen kısa sohbetle çaylarımızı içtik.

Saat geç olunca Nadir gitmek için ayaklandı. Nadir'i geçirmek için üçümüz arabasına kadar eşlik ettik. Nadir mümkün olduğu kadar bana bakmamaya çalışıyordu. Babamın bana karşı tepkili davranışını hissetmişti. Sadece babama selam verip ayrıldı.

Babamla Asiye eve girdiler. Bir süre karanlıkta giden aracın ardından baktım. Omuzlarım, babamın söylevlerinin neler olduğunu bilmemden çöktü. İlk sözü 'ben sizi böyle mi yetiştirdim, diye başlayacaktı. Ne söyleyeceğimi tasarlayarak eve, babamın benim için hazırladığı söylevi dinlemeye arkalarından girdim.

"Evet kızım! Bir açıklamayı hak ettiğimi düşünüyorum." Elimde olmadan irkildim. Ne kadar kendimi hazırlamış olsam da, onun böyle aniden lafa girmesi yüreğimin ani zıplamasına neden olmuştu. Daha kapının eşiğinden bir ayağımı atmıştım. Böyle pat diye lafa girmesi pek hayra alamet değildi. Zaten ses tonu da ne kadar öfkeli olduğu gösteriyordu.

"Ne için bir açıklama, baba?" Mümkün olduğu kadar kendime düşünme payı arıyordum.

"Sabrım yok, bunu bilesin. Bu geceki davranışına bir açıklama bekliyorum. Benim bilmem gereken bir şey var mı?" dedi yine sabırsızca.

Kaçamayacaktım, en iyisi lafı fazla dolandırmadan anlatmaktı. Boğazıma takılan yumruyu zorla yuttum. Asiye'ye baktım, korkuyla bizi izliyordu. Mukaddes merdivenlerin ortasında durmuş aşağı inmeye cesareti olmadığı için oradan dinliyordu. Ayak seslerinden yarıya kadar indiğini anlamıştım. "Var baba," dedim kısık sesle.

Öfkeyle ayağa kalkıp tepemde dikildi. "Ne, nedir bilmem gereken?" Onun acımasız ifadesi ve çatılmış kaşlarından bir an irkildim.

Babamı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Nadir..." dedim panikle. "Nadir bana evlenme teklif etti," diye devam ettim bir solukta. Adam irkilip taş kesildi. Yüzünün rengi değişirken nefesimi tuttum; yüzü önce bembeyaz kesildi, sonra saniyeler geçtikçe, idrak etmeye başladıkça rengi değişmeye devam etti. Önce kızardı, ardından öfkeyle morardı. Ne söyleyeceğini bilemez bir yüzle bir bana, bir yere baktı. Yerime mıh gibi çakılmıştım, kımıldayamıyordum.

Bir süre sonra dudakları büzüşmüş, kaşları kalktı; bu onun idrak etme ifadesiydi. Halamın tiz çığlığı, ikimizin de şaşkınlıkla ona dönmemize neden oldu. Onun salona girdiğini fark etmediğimiz için babamla ben çok şaşkındık. Halamın çığlığı, hayretten çok sevinçtendi.

"Biliyordum! Bunların arasında bir şey olduğunu anlamıştım. Ne zamandır konuşuyorsunuz?" dedi halam kendinden emin bir sesle. Hayretle yüzüne bakabildim.

"Nasıl yani?" diyebildim. Afallamıştım.

"Her halde bir günde karar vermediniz, ne zamandır görüşüyorsunuz? Anandan da ketummuşsun ha, hiçbir şeyini anlayamadık." Babam, bir halama bir bana şüpheyle baktı. Şimdi babamın bakışlarında da aynı merak vardı.

"Öyle bir şey yok, hala! Ben onunla Selim abinin kına gecesinde tanıştım."

Halam alay edercesine, inanmadığını anlatırcasına güldü. "He, he öyledir!"

"İki gün önce tanıdığın bir adam, sana niye evlenme teklif etsin ki," dedi babam şüpheyle.

Ne yani onlara yalan söylediğimi, uydurduğumu mu düşünüyorlardı. "O... O beni daha önceden tanıyormuş," dedim. Aslında söylediklerimin hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Haklıydı, haklılardı. İki gün önce tanıdığı bir adam ona evlenme teklif etmiş ve kızının tavrından anlaşıldığı üzere kabul etmişti. Bu ona imkânsız, saçma ve mantıksız geliyordu.

"Peki, sen ne cevap verdin?" diye sordu yine inanmadığını belli eden ses tonuyla. Cesurca başımı kaldırıp tepemde duran yaşlı adamın gözlerinin içine baktım. Hiç tereddütsüz ona cevap verirken, bu cevabımla yine şoka sokacağımı biliyordum.

"Evet, kabul ettim." Kulaklarına inanamıyor gibi yüzüme baktı, yüzümden doğru söylediğime kanaat getirince yığılırcasına kendini sandalyeye bıraktı. Mutfağa ağır bir sessizlik çökmüştü. Halam bile konuşmuyor, söylediklerimi sindirmeye çalışıyor.

Babamın yüzü yine düşündükçe değişiyordu. Bu defa önce bembeyaz oldu, sonra sarardı. Yavaşça başını kaldırırken kıpkırmızıydı. Onun için bir an endişelendim. Adama peş peşe şoklar yaşatıyordum. Şimdi bana bakan bakışlarında öfke vardı "Kazım, üstü kapalı bir şeyler demişti ama..." diye kendi kendine mırıldandı. Sonra aniden Asiye'ye döndü. "Sen de orda ne dikiliyorsun," dedi öfkeyle. Kız korkuyla sıçradı. Ben de şaşkınlıkla babama baka kaldım.

"Baba! Lütfen baba! Bana olan kızgınlığını ondan çıkarma," dedim. Bu haksızlıktı. Asiye'den bakışları bana dönerken yine öfke vardı.

"Kimseden bir şey çıkardığım yok! Bu evde herkes kafasına göre hareket etmeye başladı. Buna bir son vermenin zamanı geldi de geçiyor. Bir daha hiçbirinizi böyle görmeyeceğim. Size yakışır şeçilde giyineceksiniz. Sizin yüzünüzden başım eğik gezmeyeceğim." Ne diyordu bu adam, sanırım *ayarı* kaçmıştı. Bana olan öfkesini kızlardan çıkarıyordu.

"Baba? Bana olan öfkeni kızlardan çıkarma! Azarlaman gereken kişi benim, benim yüzümden onları paylama," dedim tekrar.

"Senin yüzünden onlar paylamıyorum." Beni baştan aşağı süzerken bakışlarında ki alayı, aşağılık biriymişim gibi bakışını gizleme gereği duymamıştı. "Gerçi senin giyimini de beğenmedim, bilesin! Ama bundan sonra kocan olacak o hergele karışsın," dedi alaylı bir sesle. "O yüzden bundan sonra artık hiç bir şey demeyeceğim," dedi. Ayakta durmakta zorlanıyor gibiydi; hafif de olsa sağa sola sallanıyordu.

Bana kırılmış hem de çok kırılmıştı. Aniden arkasını dönüp mutfaktan dışarı, avluya çıktı. Ardından baka kaldım, gözlerimin yandığını hissediyordum. Ayak seslerinden anladığım kadarıyla da köprübaşına gidiyordu.

Babam beni hiç affetmeyecekti, bunu biliyordum. Onu kırmış, gücendirmiştim. Benimle bir daha hiç konuşmayacaktı.

Babam gece eve sabaha karşı gelmişti.

O asfalt yolda volta atarken, ben de Mukaddesın kucağında gözyaşı döküyordum. Babamın bana küsmesine dayanamazdım, böyle olmamalıydı. Bir şekilde babamın gönlünü almam gerekiyordu. Ama nasıl?

Sabah erken saatte Nadir aradı. Ona gece olanları anlattığımda çok üzülmüştü. Beni teselli vermek için; "Ona biraz zaman ver, düşününce seni anlayacağına eminim. Kendini üzme, her şey düzelecek," diye moral vermeye çalışıyordu. Ben onun kadar iyimser olamıyordum.

Öğleden sonra Emine Anne de gelmiş, olanları o da öğrenmişti. Emine Annem babam gibi tepki vermemiş, halam gibi bilmişlik taslamamıştı; beni sevgiyle kucaklamış, tebrik etmişti. Kendi annem de olsa onun verdiği tepkiyi vereceğini çok iyi biliyordum. Kadın etrafına sevgi yaymak için yaratılmıştı. Bir de şu Pembe Halam fırsat verse!

Halam, babamı kışkırtma adına babamın duyacağı şekilde konuşuyor, yorumlar yapıyordu. *Zamane kızlarının başına buyruk davrandığı gibi bizlerde öyle davranıyorduk*; halamın yorumunun kısa özeti buydu. Babamı Emine Anne'nin bir şekilde kıvama getireceğini biliyordum. Ona bu konuda güvenebileceğimi biliyordum.

Akşam yemeğinden sonra, 'tabii ki yemek çok sessizdi' telefon çaldı. Telefonları her zaman Pembe Halam açtığı için kimse telefon açmak için teşebbüste bulunmamıştı. Zaten telefonun yanı başında otururdu. Ve ben kimin arayacağını, neden arayacağını biliyordum.

Konuşma bittiğinde halamın yüzü gülüyordu. Babama döndü. Babam ise halama bakmıyor, sabit bir şekilde yere bakıyordu. "Selamı var Fatime'nin. Yarın akşam Şağzine'yi istemeye gelecekler!" diye açıklasa da babam hiçbir şey söylemedi. Ama sertçe ayağa kalktı, kimseye bakmadan odadan çıktı.

Emine Anne şefkat ve biraz endişeyle bana baktı. Yüzümde ne görmüştü bilemiyordum, yerinden kalkıp iki eliyle yanaklarımdan tuttu. Teselli etme adına bir-iki kelime mırıldandıktan sonra kocasının peşi sıra çıktı.

Kızlar sessizce olanları izliyorlardı. Halam keyifle arkasına yaslanıp bir yandan kanal değiştirmeye, bir yandan da bana alayla bakmaya başladı. Onun bu alaycı bakışlarına daha fazla tahammül edemeyecektim. Hışımla kalkıp odama çıktım, biliyordum ki Mukaddes de ardımdan gelecekti.

Ve öyle de oldu. Merdivenleri çıkarken bana yetişti. Emi-

ne Annem ile babamın odadan konuşmaları duyuluyordu. Tartışıyorlardı, benim yüzümden tartışıyorlardı!

Duymak istemiyordum; onun hakkımdaki haksız yorumlarını, eleştirilerini duymak istemiyordum. Kulaklarımı elimle kapatıp kendimi odama attım. Mukaddes de kapıyı kapatmış, beni teselli etmek için yanıma geliyordu.

"Yeter ama Şağzinc!" diye çıkışmıştı en sonunda isyan edercesine. "Dün geceden beri aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Sen Nadir'i sevmedin mi? Sevdin. O zaten seni seviyormuş! Amcam şimdi kızgın olsa da sonra seni anlayacak ve bağışlayacak. Ben eminim," dedi.

"Bir de ben emin olabilsem!" derken sesim gecenin karanlığında kaybolup gitmişti.

Sabah babamı kahvaltı sofrasında yakaladım. Bütün gece bu konuşmayı yapıp yapmamayı çok düşünmüştüm. En sonunda kararımı vermiştim. Babam mutfağa girdiğimi fark ettiği halde başını kaldırmadı. Israrla yanına gidip babamın tepesinde dikildim. Yine bakmadı!

"Seninle konuşabilir miyiz baba?" dedim bu defa.

"Konuşacak bir şey kalmadı. Akşam da muradına ereceksin. Merak etme, seni utandıracak bir şey yapmam." Sesi halen öfkeli çıkıyordu.

"Pekâlâ... Duymak istesen de istemesen de ben yine konuşacağım," dediğimde sertçe başını kaldırıp gözlerime baktı. Yüzünde suçlayıcı ifade vardı. "Ben senin başını öne eğecek hiçbir şey yapmadım," dedim suçlayıcı bakışlarını görmemeye çalışarak. Söylediğimin saçma olduğunu göstermek istercesine alayla güldü. Bakışları buz gibiydi. Başını yine ters tarafa çevirip beni görüş alanından çıkardı.

Tepkisine aldırmamaya çalışıp devam ettim. "Bilmiyorum hatırlıyor musun? Annem ölüm döşeğinde beni çağırmış, sen de beni ona götürmüştün," dediğimde yavaşça bana döndü.

Sonunda dikkatini çekebilmiştim. Şimdi bu hatırlatmanın arkasından ne söyleyeceğimi merakla bekleyen bakışlar vardı.

"Annem yalnız kaldığımız da bana bir şey söyledi, daha doğrusu nasihat verdi. Sekiz yaşımdaydım baba, sekiz! Annem benden bir söz aldı. Kimseye, mecbur kalmadığım sürece kimseye o konuşmamızı söylemememi istedi." Soluk almak için ara verdiğimde suçlama ve merak hayrete dönüşmüştü.

"Ne sözü?" dedi kısık sesle. Ellerimi çaresizce yana açıp başıma götürdüm. Çaresizce, ümitsizce yapılan bir hareketle tülbendi başımdan sıyırıp avucumda yumruk yaptım. Tekrar derin bir soluk aldım.

"Ne olursa olsun, babanın sözünden çıkmayacaksın dedi. Babanın başını eğecek bir davranışta bulunmayacaksın ve kardeşlerine dikkat edeceksin, onlara göz kulak olacaksın, dedi. Bir dediğini ikilemeyeceksin. Kardeşlerini ve onu çok sev, onun senin ve kardeşlerinin iyiliğini istediğini asla unutma, dedi. Emine Anne seni çok seviyorum, lütfen bu sözüme sakın alınma," dedim. Emine Anne'nin de merakla bana baktığını görebiliyordum.

"Biliyorum ki babaannemlerin isteğiyle evlendin, iyi ki de evlendin. Sen evlenirken annemin sözü aklımdan hiç çıkmadı. '*Baban ne yapıyorsa sizin iyiliğiniz için yapıyor*' dediği için boyun eğdim. Ben de isteseydim karşı çıkardım, seni paylaşmama adına evlenmeni istemezdim. Hatta huzursuzluk yaratırdım. Ama sustum, sadece annem için sustum. Peki, baba ben bunca sözleri verip de yerine getirirken sen şimdi ne yaptın. İlk defa bir hata yaptım. Hayatımda ilk defa senden izinsiz bir şey yaptım ve beni kendini benimle konuşmamakla cezalandırıyorsun." Susup bir an ona baktım. Sonra odadakilere kaydı bakışım. Hepsinin yüzünde hayret vardı. Tekrar soluk alıp devam ettim. "Ben bunu hak etmiyorum. Bunu senin değil de benim vermem gereken bir karar olarak

görüyorum. Seni seviyorum baba, seni ezmek istemiyorum. Anneme verdiğim sözden hiçbir zaman çıkmadım, bu güne kadar bir erkeğe yan gözle bile bakmadım. Belki çok çabuk verilmiş bir karar olarak görebilirsin. Bunu anlayabiliyorum. Ama o beni çok önceden tanıyıp sevmiş, benim haberim olmadan beni sevmiş."

Bu son sözüm onu şaşkınlığa uğratmıştı. Hayretle yüzüme bakarken devam ettim. "Onun bu sevgisine karşılık vermek istiyorum. Ama seni ezerek yapmak istemiyorum. Anneme verdiğim sözü tutmama yardım et baba." Şimdi yere eğilmiş ellerini tutup yalvarmaya başlamıştım.

Adamın gözleri dolmuştu. Bir süre birbirimize baktık. Benim yalvaran bakışlarıma daha fazla dayanamadı. Sessizce başını sallarken elleri tereddütle kalktı. Sonra uzanıp saçlarımı okşamaya başladı.

"Bunu bilmiyordum. O kadar küçük yaşında bu kadar ağır sorumluğu almışsın! Haklısın, bu güne kadar beni üzecek hiçbir yanlışına görmedim." Bir süre sessizliğe gömülse de sonra kısık sesle mırıldandı. Sesindeki özlemi ve acıyı hissedebiliyordum. "Ölüm döşeğinde de seni eğitmek için mi çabalamış? Onun hakkini hiçbir zaman ödeyemeyeceğim."

"Baba..."

Derin bir soluk alıp anlayışla ve şefkatle gülümsedi. "Tamam, gönlünü ferah tut. Sana küs değilim," diye sözlerini bitirirken sevinçle boynuna sarıldım.

Babamın bana dargın olmasına asla dayanamazdım. Emine Anne, Asiye, Mukaddes ile Meliye'nin de bizim gibi gözlerinin dolduğunu gördüm.

Pembe Halam bütün konuşma boyunca bizi duygusuz ve mutsuz bir yüzle izliyordu. Annem yâd edildiği içindi bu mutsuzluğu. Annemi yaşadığı sürece sevememiş, öldükten sonra da ne zaman anılsa suratını ekşitmişti. Bu kadının anneme olan öfkesi, nefreti hiç dinmeyecek miydi?

8. Bölüm

Huzur

Ne komik!

Rizeli ya da Karadenizli erkekle evlenmeme yemini... Şu an kim derdi haftalar önce kendi kendime yemin ettiğimi. Şu an mutluluk ve heyecandan yerimde duramıyorum. Ne komik!

Küçücük salon kalabalık misafiri ağırlamakta zorlanıyor gibiydi. Gibiydi kelimesi çok yanlıştı, zorlanıyordu. Küçücük salon tıklım tıklımdı. Bizler başlı başına salonumuzu doldururken misafirlerimizle daha da kalabalık hale gelmişti. Böyle misafir çok ender olurdu ve bu ender anlardan biri de bu geceydi.

Nadir ve ailesi beni resmi olarak istemek için gelmişlerdi. Nefes alınacak yer kalmamıştı tabiri küçük salonumuz için güzel bir açıklamaydı. Bu sıkışık ortamda herkese hoş geldin dedikten sonra apar topar mutfağa kaçmıştım. Tüm bakışlar üzerimdeydi ve Harun gelene kadar da böyle olacaktı.

Harun'un gecikme sebebiyse Zeliş'i evde yalnız bırakmamak için kayınvalidesini evine götürecek olmasıydı. Henüz görünürlerde yoktu. Yeni doğum yaptığı için benim bu en güzel anımda bulunamıyordu. Pembe Halam ve diğer yaşlı-

larımız Zeliş'in kırkı çıkmadan gece evden çıkmasını istememişlerdi. Dololare* demişlerdi. Yöre inanışına göre lohusaların kırkı çıkana kadar evden çıkmaları sakıncalı görülürdü.

Şimdi Mukaddes'in yanında mutfakta sabırsızlıkla bekliyordum. Harun'un gelmesiyle isteme merasimi başlayacaktı.

"Senin hayalindeki damat adayı bu muydu?" diye sordu Mukaddes alayla, Nadir'in babasını işaret ediyordu. Nadir'in babası kız isteme gerginliğinden midir nedir, durmadan terliyordu. Elindeki mendil yeterli gelmeyince küçük bir el havlusu getirmiştim.

Mahcup şekilde havluyu alıp "Zahmet verdim," diye mırıldanırken ben nezaketen gülümsemiştim.

"Ne zahmeti, başka bir şey ister misiniz?" diye sorduğumda nazikçe gülümsemişti.

"Sağ ol kızım," diye teşekkür etti. Yanımdan ayrılırken Nadir gibi tüm gözlerin üzerimde olduğunu, beni takip ettiklerini hissediyordum. Kimsenin yüzüne bakamayacak kadar gergindim ve utanıyordum.

"Benim hiçbir damat adayı hayalim olmadığını çok iyi biliyorsun," dedim kaşlarımı çatarak.

"Hıh! Yokmuş! O yüzden mi üç günlük adamın evlilik teklifini kabul ettin," derken arkasını bana döndü. Güldüğünü bana göstermemek için yapmıştı bu hareketi. Bir yandan da kahveleri pişiriyordu.

"Neden kabul ettiğimi sana da mı tekrarlamam gerekiyor," dedim kızgınlıkla.

"Yapma Şahsenem! Takılıyorum," diye alttan almaya çalıştı. Çıkışımdan dolayı utandım. Gerginlikten dolayı davranışlarımda da değişimler olmuştu.

"Özür dilerim. Fazla gerginim," diye özür diledim.

Dönüp yüzüme baktı ve gülümsedi. "Affedildin!" dedi ve tekrar kahvelere odaklandı.

*Depresyona girmek

Mukaddes ocağın başında kahveleri pişirirken Asiye ile Meliye de başucunda onu seyrediyorlardı. Kızlar bizim atışmamızı eğlenerek izliyorlardı.

Fatime Hala, Kazım enişte, Nadir, Nadir'in daha önce görmediğim kız kardeşi Ayşe, kardeşi Ali-Avni ve eşi olarak tüm aile buradaydılar. Ve asıl önemli kişi, Nadir'in dedesini de unutmamak gerekiyordu; Nadir'in ilk adının sahibi Ahmet dede.

Pembe Halam, babam, Emine Anne, komşumuz Hikmet ağabeyle eşi Seher Yenge de beni temsil ediyorlardı. İkizler pür dikkat o kalabalığın arasında oturmuş olanları büyük bir heyecanla takip ediyorlardı.

Akşam karanlığından sonra Nadir'in ailesi iki arabayla gelmişlerdi. Nadir'in kullandığı araçta yanında büyük bir gururla kurulmuştu dedesi. Seksenine merdiven dayamış olmasına rağmen dinç görünüşlü, sert mizaçlı bir adamdı. Adamı ilk gördüğümde Nadir'i ilk gördüğüm anı hatırlamıştım. Ciddi bir adam gibi görünüyordu. Oğlu hâlâ yanında saygıyla oturuyordu. Yüzünü kaplayan beyaz sakalları, cin bakışlı kara gözleriyle etrafı izliyordu. Ayrıca yaşlı adam benim hiçbir hareketimi kaçırmıyordu.

Ayşe, Nadir gibi koyu tenliydi. İstanbul'dan sırf ağabeyinin bu mutlu günü için bugün gelmişti. Diğer kız kardeşi iş seyahatini kesemediği için gelememişti. Simsiyah gözleri vardı Ayşe'nin. Benim gibi hafif dalgalı saçlarını arkada toplamıştı. Güzel bir kızdı, sade görünüşlü ama güzel.

Türkan! Bu kadında bir şey vardı ve ben bunu çözemiyordum. Ne zaman bakışlarını yakalasam bana kin ve nefretle bakıyordu. Anlam verememiştim. Bunu Nadir'le paylaşıp paylaşmamak arasında tereddüdüm vardı. Kıskanıyor muydu yoksa? Bu imkânsızdı, o kendini göremiyor muydu? Benden daha güzeldi, hatta bu salondaki diğer kadınlardan da güzeldi. Sanırım biraz kapris yapıyordu, başka bir açıklama bulamıyordum. Sanırım her zaman bencil bir insandı.

Dışarıda arabanın yanaştığını duyunca Harun'un geldiğini anladım. Kadro tamamlanmıştı.Harun koca cüssesiyle salona girdi. Herkesi selamladıktan ve yeni gelenlerle tanıştırıldıktan sonra yerine oturdu.

Harun yerine oturduğunda kahveleri servis yapmak için salona girdim. Mukaddes'in yaptığı kahveleri ikram ederken bir sakarlık yapmamak için içimden dua etmeyi de ihmal etmiyordum. İkramı yaptıktan sonra ben de Harun'un yanına Nadir'in çaprazına oturdum.

Nadir'in babası -artık ona baba demem gerekecekti- boğazını temizledi, babasına baktı. Bir an önce başlamasını bekler gibiydi. Beni Nadir'in babası değil dedesi isteyecekti!

Dede mesajı almışçasına toparlandı. "Evet. Biz buraya Allah'ın emri ile geldik," diye söze başladı. Torununa gururla bakıp hafifçe gülümsedi.

"Gençler kendi aralarında anlaşmışlar, Ziya. Bize de bu kararlarını onaylamak kalıyor. Torunum diye demiyorum, çok iyi bir damadın olacak Ziya!" diye de ardından ekledi. "Bizim ailemize gelen gelinlerin hiç biri üzülmemişlerdir. Bunu halan Fatime'den de bilirsin," diye devam etti. Sesindeki otoriteye hayran kalmıştım.

Babam da benim gibi hissetmiş olacak ki saygıyla başını salladı. "Bilirim, Ahmet dayı!" dedi.

Derin bir soluk alıp bana baktı, yüzü gerilmişti. Kararının ne olduğunu biliyor olsam da yüzündeki ifade kesinlikle bu yönde değildi. Yüreğim acıyla hoplarken Ahmet dedeye döndü. Kaybetme korkusu tüm yüzüne yayılmıştı.

"Her baba gibi benim de endişelerimin olması kimseyi şaşırtmasın," diye söze başladığında dede kendini savunmaya hazırladı. Babamın endişeleri ne olabilir diye düşünürken kaşları çatılmıştı yaşlı adamın. "Benim ne Nadir'den yana ne de sizden yana bir tereddüdüm var. Benim endişem bu güne kadar değil Şağzine'den, hiçbir kızımdan ayrılmadığım," de-

diğinde yaşlı adamın yüzü anlayışla gevşedi. "Bu benim için ilk olacak. Ama tek temennim kızımın mutlu olması... Senin de söylediğin gibi, gençler karar vermişler... Bize de bu kararlarına saygı duymak kalıyor. İnşallah hayırlara vesile olur," diye konuşmasını sonlandırdı.

Herkes babamın son dileğine âmin derken Ahmet dede mutlu bir şekilde ayağa kalktı, bizi yanına çağırdı.

Ayağa kalkarken dizlerim titriyordu. Nadir ile yan yana dururken mutluluk ve heyecandan ölmek üzereydim. Kalbim bu heyecanı taşıyamayacak ve yere yığılacağım gibi hissediyordum.

Bu arada Ayşe kaşla göz arasında Mukaddes ile bir olup söz tepsisini hazırlamışlar, yani başımızda duruyorlardı. Tepsiyi Asiye'nin eline tutuşturmuşlardı.

Yüzüklerden hiç haberim olmadığı için çok şaşkındım. Ne zaman almıştı, hadi onu geçmiştim parmağının ölçüsünü nasıl bilebilmişti. Sade bir yüzüktü, beyaz ve sarı altın birbirine dolanmış burma bilezik görüntüsü veriyordu.

Yaşlı adam ela gözlerini gözlerimden ayırmadan "Bu yüzük rahmetli Gülten'imin yüzüğüydü. Ahmedimin karısına takmam için benden söz almıştı."

Sadece "Çok güzel," diyebildim.

"Kendi yüzüğümü de Ahmedime takacağım." Yaşlı adam gözleri buğulu halde yüzüklerimizi parmaklarımıza geçirmek için parmaklarımıza uzandı.

Sade ama güzel yüzükleri Ahmet Dede parmaklarımıza geçirirken Nadir'in varlığını güçlü bir şekilde hissediyordum. Giyim konusunda da çok uyumluyduk. Buz mavisi sade elbisem, Nadir'in mavi gömleği ve krem rengi pantolonuyla tam bir uyum içindeydik. Nadir'in önceden verdiği küpeleri ricası üzerine takmıştım.

"Hayırlı, uğurlu, kidemli olsun. Allah sizi bir yastıkta kocatsın, dert keder sizden uzak olsun," diye en güzel temenni-leri dile getirip kenara çekildi.

Fatime Halam, Ali-Avni'den kurdeleyi kesmesini istedi. Genç adam mutlulukla kurdeleyi keserken ağabeyine genişçe gülümsüyordu. "Ben ne demiştim? Mutlaka senin kurdeleni ben keseceğim diye." Sonra bana dönerek açıklamasına devam etti. "Benim kurdelemi ağabeyim kesmişti. Kurdelemi keserken; *seni bu kadına mahkûm ediyorum* demişti. Gün gelecek, devran dönecekti. 'Elbet bir gün bende senin kurdeleni keseceğim, dedim. Eh, bunu biraz da anneme borçluyum," dedi. Kurdelemizi keserken de; "Bende seni bir tek kadına, Şahsenem'e mahkûm ediyorum," diye sözünü bitirdi, ardından tebrik etti.

Nadir sessizce mırıldandı. "Memnuniyetle!" derken gözleri muzurlukla parlıyordu. Soluğum tıkandı.

Alkışların ardından sevdiklerimizin kucaklaşmaları aldı. Şimdi herkes tebrik için sıraya girmişlerdi.

En son birbirimizi tebrik ettik, Nadir bana dönüp alnımdan öptü. Şefkatle, mutlu günlerimizin habercisi olarak büyük bir arzuyla öptü. Onun ilgisi karşısında kızardığımı hissettim.

Bu hafta sonu nişanımız ilan edilecekti.

Nadir, önceden programlanmış toplantıları için İstanbul'a gitmesi gerekiyordu. Nişandan önce işlerini halletmek istemişti. Nadir, birlikte biraz vakit geçirmemiz gerektiğini söylemişti. Bizim bunu dile getirmemiz elbette ki mümkün değildi. Bu işi Fatime Hala üstlenmişti.

Nadir'le babam arasındaki samimiyet bu işin ortaya çıkmasıyla yani *'Semiha'nın* düğün gecesinin sonundaki konuşmamızdan sonra' sona ermişti. Babam anında kendisiyle damadının arasına görünmez ince çizgiyi hiç tereddütsüz çekmişti. Damatla yüzgöz olmak nerede görülmüştü. Ah bu eskiler!

Tabii ki bizim birlikte gezmemize Pembe Halam'ın hari-

cinde kimse karşı çıkmamıştı. *Nikâhsız mı gezecektik! El âlem duyarsa ne derlerdi.* Halam bahanelerini sıralamıştı yine. Babam da çözüm olarak Kazım Babadan dini nikâhı bir an önce kıymasını istemişti. Hoca nikâhımızı kıydığında kimse bize bir söz söyleyemeyecekti. Bunu Nadir'in ailesine ilettiklerinde çok utanmıştım. Ama Nadir, ailemi haklı görmüş ve kabul etmişti. Dini nikâhımızı da nişan gecesinde kıydıracaktık.

Bu arada işe başlayacağım köyün alım zamanı da geliyordu. Hafta başı başlayacaktım. Gelin olacağım köye, yani Yeşilköy'e eksperlik yapmamda Nadir ve ailesinin parmağının olduğunu düşünmüyor değildim. Mutlaka onlar ayarlamışlardı.

"Eylül başında düğünümüzü yaparız. Bir hafta kadar burada kalır, sonra da İstanbul'a, evimize geçeriz." *Evimiz* kelimesinde binlerce vaat gizliyken sesi boğuk çıkıyordu.

Düğüne on gün kala Emine Anne, Mukaddes ve ben İstanbul'a gidip çeyizimi yerleştirecek, eksikleri tamamlayacaktık. Her iki taraf için en uygunu okullar açılmadan düğünün yapılmasıydı. Her şeyin çok çabuk gerçekleştiğinin farkındaydım, ama engel olmak hiç içimden gelmiyordu, niyetim de yoktu.

Nadir evlendikten sonra çalışma konusunda kafamda hiçbir soru işareti bırakmamıştı. İstanbul da saygın bir yerde çalışabileceğimi söylediğinde kulaklarıma inanmamıştım. Neresi olduğuyla ilgili bir açıklamada bulunmamıştı, benim için bu artık o kadar da önemli değildi. Sonuçta çalışan, evli ve mutlu bir kadın olacaktım.

Bütün bunların bir rüyadan ibaret olmasından korkmuyor değildim. Her şey mükemmel, çok mükemmel ilerliyordu.

Akşam saatinde ne bu sıcak!

Büyük bir heyecanla nişan töreninin başlamasını bekli-

yordum. Nişan kıyafetimi elimle düzelttim. Ne kadar istemesem de Ayşe ile Nadir'in ısrarlarına dayanamayıp almıştım bu elbiseyi. Bu kadar teferruata hiç gerek yoktu. Sade bir nişan hepsinden daha güzel olurdu!

Vişne rengi boyundan bağlı omuzları açıkta bırakan elbiseyi Nadir beğenmişti. Ayak bileğime kadar inen düz sade elbisenin tek aksesuarı arkadan bağlanan fiyonklarıydı. Krem rengi topuklu ayakkabılarımın sadece burunları görünüyordu.

Nadir, kuaföre götürmek için sabah beni almıştı. Öğlene doğru işimiz bitmiş oradan da fotoğrafçıya geçmiştik.

Şimdi de odamda aşağı inmek için sıramızı bekliyorduk. Yanımızda kızlar vardı. Arada komşu kızlar geliyor, beğeni dolu gözlerle ikimizi süzdükten sonra gülüşerek odadan dışarı çıkıyorlardı.

İkizler karşımızda oturmuşlar hayranlıkla bizi izliyorlardı. Asiye, kapıda durmuş gelen kişileri içeri almama konusunda tedbiri elden bırakmamaya çalışıyordu. Ama pekte başarılı olduğu söylenemezdi. Gelenler kapıdan da olsa bize bakıp geri dönüyorlardı.

Yine biri odaya girmek için kapıya vurdu, Asiye sabırsızca gözlerini devirdi. Kapıyı aralayıp da gelenin Ayşe olduğunu görünce özür diler gibi eniştesine baktı.

Ayşe neşeli sesle cıvıldadı. "Hadi, herkes sizi bekliyor. Mukaddes? Sen Şahsenem'in diğer koluna gir." Genç kız nişanı mükemmel bir şekilde organize ediyordu. Neler yapacağımızı daha önceden söylediği için şimdi sırada neyin olacağını biliyorduk.

Ahşap merdivenlerden, bir yanımda Mukaddes diğer yanımda Nadir, ağır adımlarla iniyorduk. Avluya çıktığımızda avlu alkışlar, ıslıklar ve silahların sesleriyle inliyordu.

Etrafıma, görmeyen gözlerle bakıyordum. Kimin tanıdık, kimin yabancı olduğunu ayırt edemiyordum. Nadir'in kö-

yünden oldukça kalabalık gelmişlerdi. Bizim köy, babamı ne kadar seven varsa nişana gelmişlerdi. Avlu ana-baba günüydü.

Evimizin avlusundaki bank ve ahşap masa nişanda horon oynamak için kaldırılmıştı. Bizim evden çıkmamızla hafif bir müzik avluyu doldurdu. Normal olarak bütün gözler üzerimizdeydi. Tüm konuklar ilk dansı bekliyorlardı. Konukların isteğini yerine getiren Nadir, belimden kavrayıp müziğin ritmine uyarak beni sallamaya başladı. Heyecandan hiçbir duygu hissedemiyordum. Sadece uyuşmuş, gözlerim onun gözlerine odaklanmış dans ediyordum.

Yüzüklerimizi yine Ahmet Dede uzun bir konuşmanın ardından taktı. Tebrikler ve ileriye dönük temenniler arasında tekrar piste gittik. Bu defa tulumun eşliğinde horon oynamaya başladık. Halka o kadar büyümüştü ki avlu almıyordu. Herkes tulumla oynamak istediği için iki halka iç içe olmuştu. Kızların ve delikanlıların atma türkülerle atışması da ayrı bir olaydı. Nadir buralarda büyümemesine rağmen horondaki her figürü hiç zorlanmadan çok doğal bir şekilde yapıyordu.

Arada silahlar patlatılıyordu. Biz yan yana oynarken Nadir'in Macit amcasının oğlu Mustafa elime silahı tutuşturdu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Duyan duymayan herkese nişanımızı ilan etmek içindi. Hiç hoşuma gitmese de silahı havaya kaldırıp şarjör boşalana kadar tetiğe bastım.

Ama sonra bundan keyif aldığımı, büyük bir haz duyduğumu hissettim. Nişanımı, evleneceğim adamı bulduğumu cümle âleme gururla duyuruyordum. Demek ki kendi nişanında yapınca farklı duygular hissettiriyordu. Hiç tereddüt etmeden ateş ettiğim için büyük bir alkış kopmuştu. Sonra Nadir'e verdiler, o da bir şarjör boşalttı. Silahı ateşlerken gözleri benden hiç ayrılmamıştı. Gözlerindeki gururu, zaferi ve mutluluğu görebiliyordum. Ve de aşkı! Tüm köy bizim silahımızın sesiyle inlemişti.

Aklımın ucundan dahi geçmeyen bu âşık adam, imkânsız gibi görünen aşk beni sarmış içine çekiyordu. Nefesimi kesiyor, soluğumun hızlanmasına neden oluyordu. Onsuz bir hayatı artık düşünemiyordum. Mutlulukla yüzüne baktım, ellerini daha sıkı kavradım. O da benim elimi şimdi sıkıca tutuyordu.

Nişan pastamızı tabii ki Ayşe ayarlamıştı. Muhteşem pastayı alkışlarla kesip birbirimize yedirirken bir hata yapacağımı düşünüyordum. Hiçbir aksilik yaşamadan nişanın sonunu bulduk.

Nişan töreninin bitiminde köyümüzün imamını Harun getirmiş, Hikmet ağabey ile Ahmet dedenin şahitliğiyle dini nikâhımızı kıymıştı. Önce Allah'ın huzurunda birbirimizin eşiydik.

Nişandan sonra tüm misafirler dağılmış, sadece yakın akrabalar kalmıştı. Düğünde yapılmasını istedikleri bir şey olup olmadığını öğrenme adına kısa konuşmalar yapılıyordu. Elbette ki bu konuşmalara ne Nadir ne de ben dâhil değildim. Sanki biz orada değilmişiz gibi bizim hakkımızda kararlar alınıyordu. Düğün tarihi, nerede oturacağımız, ne çeyiz getireceğim gibi gereksiz konularda orta yol bulmaya çalışıyorlardı. Konuşulan konuları elbette ki biliyordum. Bütün bu konuşmalar ailemi bilgilendirmek ve onaylarını almak içindi.

Onlardan ayrılacağımı babamın gözlerinde okuduktan sonra yüreğime bir ağırlık çökmüştü. Yeni algıladığım gerçeğim yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Nasıl dayanacaktım? Babamsız, kardeşlerim olmadan, hatta Pembe Halam olmadan nasıl yapacaktım. Onları burada bırakıp gitmek şimdiden onları özlememe neden oluyordu.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Birinin elimi sıktığını hissettim, buğulu gözlerle bakınca Nadir'in yengesiyle göz göze geldim. Anlayış ve şefkatle bana bakıyordu. Gözyaşlarımı geri gönderip ona gülümsemeye çalıştım.

Nadir tam karşımda oturuyor, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Nadir'le göz göze gelmek istemiyordum.

"Bizim için bir engel yok. O zamana kadar hazırlığımızı yaparız," dedi babam hafif gergin sesle konuşmayı sonlandırdı.

"Çeyizi falan... Yetiştirmeye çalışacağız artık," diye araya girdi halam memnun olmamış sesle.

"Ne çeyizi? Bir şey yapmanıza gerek yok," dedi Ahmet dede.

"Ne o? Kızımızı kimsesiz mi gördünüz? Her bir şeyini yapacağız," dedi halam inatla.

Allah'ım! Ben az önce onu özleyeceğimi mi söylemiştim. Yo, kesinlikle özlemeyecektim. Utanç ve öfkeyle halama baktım. Sadece ben değil, tüm ailem halama utanç veren davranışına son vermesini istercesine bakıyordu. Misafirlerimizin yüzünde ise şaşkınlık vardı.

"Ah be Pembe! Hiç öyle olur mu?" diye Fatime Halam araya girdi. "Elbette çeyizini getirecek. Biz onu demek istemedik. Nadir ile Şahsenem bizimle oturacağı için eşya almanıza gerek olmadığını anlatmaya çalışıyorduk," dedi Fatime Hala sakin bir sesle.

"Zaten onları erkek tarafı alacaktı! Demek sizinle oturacaklar. Eh, ne yapalım, daha sonra kendi evlerine çıkarlar artık," dedi memnun olmamış sesle.

Kibar bir ifadeyle "Gençler ne isterse o olacak Pembe,"dedi Fatime Halam.

Halam ısrarla "Biliyorsun değil mi, Fatime! Bizim evin kızları çalışkan, hamarat, elinden her iş gelen kızlardır. Şağzine de bu saydıklarımın pırlanta olanıdır. O yüzden kıymetini bilin," dedi bir solukta içindekileri dökerken.

Üslubunu bozmadan kibarca "Biliyorum, Pembe," dedi Fatime Halam. Ben ise utançtan kıpkırmızıydım.

"Şağzine'ye iş söyle, arkanı dönene kadar bitirip önüne koyar, o kadar da çabuktur," diye övmeye devam ediyordu.

Türkan'ın bıyık altı güldüğünü gördüğümde öfkem katlandı. Kendimi bir an köle pazarındaki köle gibi hissettim. Sözde halam beni övüyordu. Gel gör ki kendini ve beni herkese maskara ediyordu

Bu kadın hiç susmayacak mıydı? Babama baktım, susması için bir şeyler yapsa iyi olacaktı, yoksa ben en sonunda patlayacaktım. Şu anda bir şey söylemiyorsam, daha sonra söylemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Babam iç sesimi duymuş gibi halama öfkeyle döndü. "Tamam Pembe! Herkes kızımı iyi biliyor. İkisi de yetişkin bireyler. Neyin yapılacağına, neyin yapılmayacağına kendileri karar verebilecek dirayete sahipler," diye halamı susturdu. Babamın öfkeli sesi susmasına yetmişti, ama suratını da sallamıştı. Babama minnetle baktım, tekrar Ahmet dedeye döndü.

Bu konuşma süresince Nadir'i düşünceli görmüştüm. Canı sıkılmış gibiydi. Mutlaka halama gücenmişti. Onun iğneli boş konuşmalarına alışması gerektiğini söylemeliydim.

Sabırsızlıkla Nadir'in gelmesini bekliyordum.

Daha doğrusu Mukaddes ve Asiye ile birlikte bekliyordu, Ayder'e çıkacaktık. Gece, nişan töreninden sonra karar vermiştik bu geziye.

Akşamki nişandan sonra belki onuncu defadır telefonda konuşup durmuştuk. Kızlar mızıldanıp duruyorlardı, onları götürmediğimiz için şikâyetçiydiler.

Arabanın sesini duyunca yatak odamdaki cama gittim. Nadir'in arabasının ardından Ali-Avni'nin arabası Opel Astra sağlık ocağının önüne park etti.

Nadir'in aracından Ayşe ile Mustafa indi. Ali-Avni'nin yanında karısı Türkan vardı. Genç adamın arabadan inerken tartıştığını görebiliyordum. Kadın arabadan inmekle inmemek arasında kararsız gibiydi. Ayrıca çok öfkeli olduğunu da görebiliyordum.

Nadir arabadan iner inmez yatak odama bakmak için başını kaldırdı. Göz göze geldik. Yüreğimin bir an sıçradığını hissettim. Babam ile Emine Anne yola kadar çıkmışlar, gelenleri karşılıyorlardı. Küçük bir bocalamadan sonra Türkan'da arabadan inmişti. Şimdi yüzüne sahte gülücük yerleştirip babamları selamlıyordu.

Bu kadındaki şeyi çözemiyordum, onun bana itici gelen yönünü bir türlü bulamıyordum. Kafamdaki sorulardan silkinmek için istem dışı başımı salladım. Odadan çıkarken aynaya son bir daha baktım.

Kızlar çoktan inmişti, odada yalnızdım. Kırmızı bluzum ve siyah blucinim ile gayet uyumluydum. Saçlarımı Nadir'in isteği doğrultusunda salmıştım. Ama kırmızı bir bantla saçlarımın yüzüme düşmesini engellemiştim.

Aşağı indiğimde herkesin heyecanla birbirlerini kucakladıklarını gördüm. Aynı heyecanla ben de kucakladım onları. Tabii ki Türkan'daki soğukluğu umursamadan!

Nadir benim gibi spor giyinmişti, tabi ki önceden anlaşmıştık. Mavi blucinlerle çok yakışıklı görünüyordu. Yanık teni, siyah gözleri iyice belirginleşmişti. Siyah delici bakışları beğeniyle beni süzerken yüzümü ateş basmıştı. Kırmızı giyindiğime sevindim. Umarım kızardığımı kimse anlamazdı.

"Biz neden gelmiyoruz?" diye sordu ikizlerden Gonca somurtarak. Nadir şaşkınlıkla somurtan kızlardan soru dolu bakışlarla bize baktı.

"Gelmiyor musunuz? Neden?" Meliye ile ikizlerin gelmemesine halam karar vermişti. Benden bu şekilde intikam almaya çalışıyordu.

Akşam onunla müthiş bir kavga etmiştik, şimdi konuşmuyorduk. O yüzden kızların gelmesi konusunda hiçbir şey dememiştim. Eğer gelecekler, diye ayak diretseydim halamla tekrar konuşmak zorunda kalacaktım. Bu da demek oluyordu ki tartışmamız Nadir ve yanındakilerin gelişine kadar de-

vam edecekti. Halamın nasıl biri olduğunu herkese gösterme gibi bir niyetim yoktu. Biliyordum ki haklılığını iddia etmek için işi çirkefliğe götürmekte tereddüt etmeyecekti. Ona bu fırsatı vermeyecektim.

Onun benimle konuşmaması işime gelmişti. Dün gece ki patavatsızlığı yetmemiş gibi üstüne bana hakaretler etmişti. Ben de o anda bir karar almıştım, yok sayacaktım. Az bir zaman sonra babama onun yalanlarını, oyunlarını gösterecektim.

Düğünüme dayımları çağıracak ve bu küslüğe sebep olanı, yani halamı deşifre edecektim. Bu kadın bunu hak ediyordu. Bu kararı alırken aklımdan on gün önce Mukaddes ile olan konuşma geçmişti; *'babanla dayının barışması için cinayet mi işleyeceksin yoksa evlenecek misin?'* diye sormuştu. Evet, cinayete gerek kalmamıştı, evlenmek yetmişti! Hem de hayal bile edemeyeceğim bir adamla.

"Halam kalabalık olacağımızı düşünmüş, o yüzden," derken bakışlarım Türkan'a kaymıştı, kırmızı güzel dudakları yana doğru alayla kıvrılmıştı. Bu kadının alaycı bakışları sinirlerimi bozuyordu.

"Olur mu? Hem arabada yer var. Hadi kızlar, hazırlanın, bekliyoruz," dedi Nadir. Kızlar sevinç çığlığı atarak odalarına çıktılar. Halamsa içinden köpürerek bize bakıyordu. Nadir onun öfkeli bakışlarını görmemişti, salona yeni giren babamla selamlaşıyorlardı.

Neşe içinde Ayder yaylasının dik ve dolambaçlı yolunu tırmanıyorduk. Ali Avni'nin kullandığı araç bizi geçmiş gözden kaybolmuştu. Nadir, arabayı daha sakin kullanıyordu. Sessizdi. Arada beni süzüyor gizli bir tebessümle gülüyordu. Ufacık tebessümünde dahi yüreğim hopluyordu.

Önde ben sessiz heyecanla otururken arkada Ayşe, Asiye ve ikizler yüksek sesle konuşuyorlardı. Bir gece önceki nişa-

nın muhakemesini yapıyorlardı. Bu sırada Nadir'in telefonu çaldı.

Nadir telefonuna cevap vermek için torpido rafına uzandı. "Alo. Neredesiniz? Tamam, birazdan orada oluruz. Sizin aceleniz var oğlum, ben sindirerek yaşamak istiyorum," derken bana bakıyordu. "Hadi, kapat. Geliyoruz" sonra bize dönerek "Alabalık çiftliğinde bekliyorlar. Önce yemek yiyelim diyorlar," diye açıkladı.

"Çok iyi, ben çok acıkmıştım zaten," dedi Ayşe. "Sabah zorla kalktım. Kahvaltıyı doğru dürüst yapamadım," derken bunun suçlusu ağabeyiymiş gibi bakıyordu.

Nadir gülerek "Seni erken kaldıracağımızı söylemiştik canım," dedi.

"Hıh. Erkenmiş, senin yattığından şüpheliyim zaten." Sonra bana dönerek "Geç vakte kadar oturdular, ben dayanamayıp yattım. Sabah da yedi olmadan kaldırdılar," diye şikâyete devam etti.

Benden önce "Abamlar da uyumadılar," diye araya girdi Gül. "Telefonda durmadan konuştu. Sonra da abamlar kendi aralarında konuşmaya başladılar," diye devam etti masumca. Uyarırcasına arkama döndüm. Nadir genişçe gülüyordu.

Nadir "Ne konuştuklarını da duydun mu bari?" diye sordu eğlenerek. Çocuk benim uyarı dolu bakışlarımla Nadir'in sorusu arasında kaldı.

Beni utandırmamak adına cevap verirken daha büyük bir pot kırmıştı. "Daha çok Pembe Halam ile abamın tartışmalarını konuştular," dedi.

Gözlerimi yumdum, arabada derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Tekrar gözlerimi açınca Nadir'in soru dolu bakışlarıyla göz göze geldim. Bir şey söylemem bekliyordu.

"Şey... Halam biraz tuhaf biridir. Nasıl söylesem... O biraz kıskançtır ve kendisinin dünyanın merkezi olduğunu düşünür. Dün gece de ayaklarının birazcık yere basmasını

sağladım." dedim bir solukta. Ayşe'yle göz göze gelmemek için hemen önüme dönüp ileriye doğru baktım. Başka bir şey sormasını istemiyordum, sormadı da. Ayrıca bu güzel anları halamı konuşarak kirletmek istemiyordum.

Az sonra Nadir, Fırtına deresinin kenarına kurulmuş olan alabalık çiftliğine yanaştı. Lokantaya gitmek için kayaların arasından çılgınca akan suyun üzerine uzatılan derme çatma alışap köprüden geçtik. Daha önce de pek çok defa gelmiştim. Ama şu anda elimi sıkıca tutan Nadir'in bana hissettirdiklerini hissetmemiştim önceki gelişlerimde.

Bizim gibi başka insanlar da vardı. Ali-Avniler, büyük bir masanın etrafında oturmuş bizi bekliyorlardı. İkizler koşturarak onların yanına varmışlardı bile.

Hep birlikte neşe içinde yemeklerimizi yedik. Sonra yine hep birlikte çiftlikteki havuzları gezmeye başladık.

Türkan havuzlara yanaşamıyordu. Tiksinerek balıklara bakarken kocası onunla eğleniyordu.

"Hadi Türkan! Az önce tabağında afiyetle yiyordun."

"Evet, ama kafası yoktu. Bunlar canlı!" dedi iğrenerek. Az önce balığını sipariş ederken özellikle kafasını istemediğini belirtmişti. "Asla balığa elimi süremem," dedi tiksinerek.

"Hatırlıyor musun ağabey? Seninle tanıştırdığım gün, hep birlikte balık yemeğe gitmiştik. Kafası üzerinde balık gelince Türkan çığlık atarak masadan zıplamıştı. Masanın üzerindekileri devirmişti."

Nadir cevap verirken hiç istekli değildi. "Evet, hatırlıyorum," derken memnuniyetsizdi. "Senin için eğlenceli olabilir ama benim için pek eğlenceli geçmemişti," diye hatırlatmada bulundu ardından. Ve yüzü de hoşnutsuzlukla buruşmuştu.

"Ah, evet. Sen benim Türkan'la evlenme niyetiyle tanıştırmaya getirdiğimi bilmiyordun," dedi Ali-Avni sıradan bir şey anlatır gibi gülerek. Merakla onlara baktım.

Nadir, konunun kapanmasını istiyordu. Onların yanından uzaklaşmak için beni çekiştirmeye başladı. Bu beni daha da meraklandırmıştı. Benim gibi kardeşlerim de hikâyenin devamı için bekleyiş içindeydiler. Türkan'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Ben anlatayım kızlar," dedi Türkan abartılı bir coşkuyla.

Türkan'ı dinlemek için hevesli olduğumu görünce Nadir elimi bıraktı. Bizden uzaklaşıp derenin kenarına yürüdü ve dereyi seyretmeye başladı. Türkan'ın anlatacağı her ne ise pek ilgisini çekmiyor gibiydi. Ya da duymak istemiyordu. Nedeni her ne ise huzursuz olmuş gibiydi. Dikkatimi Nadir'den uzaklaştırıp abartılı bir şekilde konuşan Türkan'a verdim.

"Aslında Ali'yi tanımadan çok önce Nadir'i tanıyordum. Nadir ile aynı okulu okuyorduk, ben hazırlığa başlarken o okulunu bitirmek üzereydi. Arkadaş çevremiz aynıydı. Ama ben bir gün Ali'yle tanıştım. Daha doğrusu tanıştırıldım. İşte sonra uzun bir süre çıktık, okulum bitene kadar. Sonra gördüğünüz gibi evlendik," dedi neşeyle.

Konuşmasını neşeyle sonlandırmıştı, ama sesindeki neşe sahteydi. Ayrıca, endişeyle Nadir'e bakmadan da yapamamıştı. Sanki yanlış bir şey söyledim mi diye Nadir'den destek arıyor gibiydi.

Çok küçük bir andı, bu bakış bir saniye kadar sürmemişti. O kısacık bakışında endişe ve acıyı gördüm. Kafamdaki bulmacanın eksik parçası yerini buldu ve o an mideme bir yumruk yemiş gibi taş kesildim. Ne yani, bir zamanlar aralarında bir şey mi vardı?

Bu sebepten mi Nadir arkasını dönüp huzursuzca yanımızdan uzaklaşmıştı. Yoksa sevmiş miydi? Hangisi hangisini sevmişti? Belki ikisi de birbirlerini sevmişlerdi. Peki, ne olmuştu da Türkan Nadir'in kardeşiyle evlenmişti. Belki kardeşiyle evlendikten sonra âşık olmuşlardı, olası görünü-

yordu. Peki, hâlâ birlikte miydiler, olası görünüyordu; Türkan'ın bana karşı tutumunun başka bir açıklaması olamazdı.

Kafamda binlerce soru ve olasılık yüzünden yüreğimin sıkıştığını hissettim. Türkan'ın bana karşı tavrının nedenini şimdi anlıyordum.

Gözüm Nadir'deydi. Bizden yana hiç dönmemişti. Kalbim ikiye ayrılmıştı. 'Acaba' sorusu kafamda dans edip duruyordu. Kızların yanından ayrılıp usulca Nadir'in yanına gittim. Benim geldiğimi fark edince, gülümseyip kolunu omzuma attı. Kendisine çekip sarıldı. Kasılmıştım ve o ise benim gerginliğimin farkında dahi değildi.

"Burası çok güzel," dedi dalgınca.

"Evet, güzel," dedim kısık sesle. Bakışlarımı yüzüne, gözlerinin içine diktim. "Neden yanımızdan uzaklaştın?" diye sordum. Yüzümün ifadesini korumaya çalışıyordum. Hayal kırıklığımın yüzümden okunmasını istemiyordum.

Bakışlarını benden kaçırırken yüzüne zoraki bir gülümsemeyi yerleştirmeye çalışıyordu. "Hiç! Hep aynı konular. Hele ki Türkan anlatınca hiç tahammül edemiyorum," dedi bıkkınlıkla.

"Demek aynı okuldan mezun olmuşsunuz?" diye ısrar ettim. Ayrıntı istiyordum. Gerçeği istiyordum.

Dalgınca "Hım," dedi. Sonra kendini toparlayıp devam etti. "Evet, aynı okuldan mezun olduk. Daha doğrusu, ben mezun olurken o çömezlerin arasındaydı. Sonra da Ali-Avni ile evlendiler işte," anlatış tarzı baştan savmaydı. Saklamaya çalıştığı bir şey vardı, emindim.

"Ama sana âşık olmasını engellememiş anlaşılan," dedim sabırsızca. Öfkeliydim ve sesimi alçak tutmaya çalışıyordum. İçimdeki acıyı su yüzüne çıkarmamak için de ayrıca büyük bir çaba içindeydim. İçimden dualar ediyordum, sadece tek taraflı olmasını, sadece Nadir'in onu sevmemiş olmasını diliyordum.

İrkilerek yüzüme baktı. Şimdi onun bakışlarında şaşkınlık, benim bakışlarımda ise merak vardı. Sonra yüzünden hayret, şaşkınlık ve utanç dalgası geçti.

Uzun bir sessizlikten sonra "Anlamadım?" dedi. Sanki düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyor gibiydi.

Sakinliğimi koruyamadığım için de kendi zayıflığıma kızıyordum. "Anlamayacak bir şey yok, sana âşıkmış! Ben de bana neden bu kadar *tavırlı* diye düşünüp duruyordum. Sebebi buymuş," dedim öfkeyle.

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. Bu kadar çabuk sonuca vardığım için hayret etmişti. Söylediğim şeyi doğrulamaması için ayrıca içimden yalvarırken "Hayır, öyle bir şey yok," dediğinde içimde tuttuğum soluğu özgür bıraktım. Ama ardından söylediği şeye ise öfkelendim. "Yani sana karşı bir tavır sergilemiyor, bu onun yapısında var," dediğinde onu çok iyi tanıyor, diye acıyla düşündüm

"Ne kadar iyi tanıyorsun!" dedim alay ve öfkeyle.

"Düşündüğün gibi bir şey yok," dedi, sonra yine sustu. Bir dakika kadar bana baktı. Bir şeyi düşünmüş sonra karar vermiş gibi derin bir soluk alıp devam etti. "Pekâlâ, sana anlatacağım, ama burası bunun için uygun değil," derken az ileride konuşan bizimkilere baktı. Ayrıca sesi teslim olmuş gibi çıkmıştı. "Gel benimle!" derken elimden sertçe tutup beni arabaya çekiştirdi. Yüzüne şaşkınlıkla baktığımda ilk gördüğüm gün gibi sert ve ulaşılmaz bir ifadesi vardı. Önce direnmeyi düşündüm.

Gerçeği öğrenmem için onu dinlemem gerektiğine karar verip direnmekten vazgeçtim. Onunla arabaya bindim. Gerçi ona direnmem de anlamsızdı. Hem ona direnemeyeceğim kadar güçlüydü, hem de açıklamasını merak ediyordum.

Ali-Avni eliyle nereye gittiğimizi sorunca Nadir beklemelerini işaret etti. Hepsi merakla bize bakıyordu. Nadir'in öfkeli ifadesi ile benim huzursuz ifademe bir anlam vereme-

diklerini görebiliyordum. Sadece Türkan'ın yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme vardı.

Nadir sert bir hareketle direksiyonu yola çevirdi. Kardeşlerime endişelenmemeleri için hafifçe gülümsemeye çalıştım. Ama yüzlerindeki şaşkınlığı silememiştim.

Şimdi deli gibi giden aracın içinde sessizce oturuyordum. Nadir'in çok gergin ve öfkeli olduğunu görebiliyordum. Ayder kaplıcalarının olduğu otelleri geçtik. Yukarı çıktıkça insan sayısı da azalıyor, tenhalaşıyordu. Asfalt yol sona ermiş, yeni açılmış toprak yola girmiştik. Ayrıca etrafı ağır bir sis kaplamıştı. Araba şimdi toprak yolda sarsılarak ilerliyordu.

"Buradan öteye başka köy yok, istersen dur," dedim sessizliği bölerek. Elimde olmadan sesim alaylı ve öfkeli çıkmıştı.

Ayrıca biliyordum ki bundan sonra ki yolda çamurdan dolayı arabanın ilerlemesi zorlaşacaktı.

Uykudan uyanmış gibi yüzüme baktı. Arabayı sert bir frenle kenara çekti. Sonra arabadan inip yolun kenarına gitti. Çaresizliğinin göstergesi olarak ellerini saçlarının arasına daldırıp tutamlarından asıldı.

Yüzünü yandan görebiliyordum, gözlerini kısmış derin soluklar alıyordu. İleriye, çam ormanlarına doğru bakıyordu. Ne kadar derin soluklar alsa da öfkesinin henüz yatışmadığını görebiliyordum. Beni beklediğini biliyordum. Araçtan inip onun durduğu yolun kenarına gittim.

Başımı uzatıp aşağıya baktım. Uçurumdan farksız değildi. Yükseklikten dolayı hafifçe başım döndü, geriye doğru adım attım. Uzaktan, uçurumun altından Fırtınayı besleyen ırmağın sesi bize kadar geliyordu.

Olduğumuz nokta çam ağaçlarıyla çepeçevre kuşanmış, uzun gövdeleri göğe doğru uzatılmıştı. Güneş buralara ulaşamıyordu. Sadece buralarda yetişen çiçeklerle bezenmiş otların üzerine ayaklarımızı uzattık. Durduğumuz yerin karşı

tarafı el değmemiş ormanla kaplıydı. Bulutlar yavaşça ormanın zeminine doğru iniyordu. Birazdan her yer sis altında kalacaktı. Aramızdaki sessizlik uzadıkça sinirlerim geriliyordu. Neden başlamıyor, diye düşündüm. Bir an önce konuşması için, varlığımı ona gösterme adına sabırsızca ayaklarımın altında ki nemli toprağı eşelemeye başladım.

"Özür dilerim, senden sakladığım için özür dilerim," dedi uzun sessizliğinin ardından. Başımı kaldırmadım ama bana döndüğünün farkındaydım.

"Her şeyi bilmek istiyorum," dedim düz bir sesle. Normal konuşmak için kendimi zorluyordum. Kendi havasızlığımda boğuluyordum.

"Pekâlâ," dedi yorgun ve yılgın sesle.

Üzerinin kirlenmesine aldırmadan hafif tümsek ve nemli toraga oturdu. Dizlerini kırıp dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini yüzüne kapadı. Ellerini yüzünde olduğu için konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu.

"Okulumun son senesiydi," diye başladı. "O hazırlıktaydı... Arkadaş grubuyla tanıştık. Bana bakışlarından bir şeyler seziyordum ama kabul etmek istemiyordum. Her arkadaş ortamında karşıma çıkıyordu. Okulun sonuna doğru bana beni sevdiğini söylediğinde çocukça bir heves olarak gördüm. Unutur, diyordum. Başka biriyle karşılaştığında onun için bir değerimin olmayacağını umuyordum." Başını kaldırıp yüzüme baktı. Yüzü öfke ve utançla gerilmişti.

"Onu reddedince çıldırdı, başka birinin olup olmadığını sordu. Onu reddettiğimi kabul edemiyordu. Ben ise olanlara inanamıyordum. Saplantılı bir şekilde bağlanmıştı. Aslında onu anlıyordum, ailesinin tek çocuğuydu. Şımartılmış, bir dediği iki olmamıştı. Beni babasının satın alabileceği oyuncaklardan biri gibi görüyordu. Kendi başaramazsa babasını devreye sokacaktı, bunu hissetmiştim. Okulum bitmişti. Master için babam beni İngiltere'ye göndermek istediğinde

hiç tereddütsüz kabul ettim. Uzun bir zaman dönmedim. Hep bir bahane uydurup gelişimi uzattım. Tabii ki gelişim kaçınılmazdı. Döndükten birkaç ay sonra, Ali bana bir kızla tanıştığını söyledi. Ailemizle tanıştırmadan önce benimle tanıştırmak istiyordu. Ali her zaman beni gözünde çok büyütür, benim onayımı almadan bir işe kalkışmazdı. Bu daima böyleydi. Restorana girip de Ali'yi Türkan'la el ele görünce beynimden vurulmuşa döndüm." Sustu.

Onun söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Anlattıkları yenilir yutulur şeyler değildi. Midemin bulandığını, başımın döndüğünü hissettim. Üzerime kaynar sular dökülüyordu. Nadir oturduğu yerden kalktı, ağır adımlarla yanıma geldi. Kollarımı önümde bağlamıştım, hafif güç kullanarak ellerimi çözdü. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Yüzü mermerden yontulmuş gibi sert, bakışları bulutluydu. Bu durumu açıklamak ona büyük bir azap geliyordu.

"Onayımı almadan bir işe kalkışmayan kardeşim, benim itirazıma rağmen onunla evlenmekte ısrar ediyordu. Çok uğraştım, hatta uğraştık." Soru sorarcasına yüzüne bakınca çoğulu açıklamak için devam etti. "Kardeşim Neşe... Neşe ile her şeyimi paylaşırdım. Ondan yardım istedim. Konuşup bir karara vardık ve Ali ile benim değil, Neşe'nin konuşmasının daha doğru olacağına karar verdik." Yine sustu, benim tepkimi ölçmeye çalışır gibi dikkatle yüzüme baktı. Benim tepkisizliğimi görünce devam etti. "Ali bilmiyor..." Bir an devam edip etmeme arasında tereddüde düştü. "Yani bir zamanlar bana takıntılı... Sadece Neşe ile annem biliyor. Annem, bu sebepten evlenmelerine çok karşı çıktı. Hâlâ onun Ali'yi sevdiğine inanmıyor. Ve... Ali ile Neşe konuşmuyorlar. Ali onun mantıksız bir şekilde karşı çıkmasını kabul edememişti," diye bitirdi. Sonra beklentiyle sustu.

Beklentiyle yüzüme bakıyor, bir şey söylememi istiyordu. Kollarımı tutan ellerinden sıyrıldım, ona sağlıklı bir cevap

verebilmek için bir adım geriye gittim. Çünkü ona bu kadar yakınken düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyordum. Bu hareketimi yanlış algıladı, yüzü düştü. Onun üzülmesine dayanamadığım için, ona cesaret vermek adına hafifçe gülümsedim. Şimdi bana şüpheyle bakıyordu. Benim ne söyleyeceğimi kestiremediği karışık surat ifadesinden belliydi.

"Seni şimdi burada bırakıp gideceğimi düşünüyorsun," dedim yüzündeki ifadeye bakıp.

Ne düşündüğünü bilmeme şaşırırken başını salladı. "Eğer böyle bir şey yaparsan engel olmam, seni anlarım. Sana bunu anlatacaktım. Ama anlarsın ki bu rahatlıkla bahsi edilecek bir konu değil. Bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm." Sözlerinin kanıtı yüzünden ne kadar üzgün olduğu net görülüyordu.

"Nasıl bir kadın ki sevdiği bir adama yakın olabilmek adına kardeşi ile evlenir? Aklım almıyor. Her gün onu karşında göreceksin ve başka bir adama sevgi göstereceksin, aklım almıyor."

Anlaşılmaz bir yüzle güldü. "Saplantılı bir kadın bunu yapar. Seninle evlenceğimi duyduğunda bana *asla* mutlu olamayacağımı, çünkü buna *izin* vermeyeceğini söyledi." Durumun anlaşılmazlığını anlatmaya çalışır gibi omuz silkti. "Beni tehdit etti," diye bitirdi.

İnanamaz bir yüzle ona baktım. "Tehdit mi etti? Ama neden?" dedim şaşkınlıkla.

"Bilemiyorum. Benim birini gerçekten sevdiğime inanmıyor. Ya da benim mutlu olmama gerçekten tahammül edemiyor. Belki de her ikisi!"

"Zor bir durum," dedim dalgın sesle.

Çenemden tutup kendisine bakmam için başımı hafifçe kaldırdı. "Seni seviyorum, Şahsenem. Çok seviyorum. Bunun bize zarar vermesine izin verme. Sana anlattığımın dışında hiçbir şey olmadı, olamaz da!"

Ona inanıyordum. Nedenini bilmesem de ona koşulsuz güveniyordum. Kabul etmem gerekirdi ki her ne yaşamışsa çok acı çekmişti.

Her duyduğum şey için ona arkamı dönecek, başkalarını sevindirecek değildim. Hemen kendimi toparlamam gerekiyordu. Hafifçe tebessüm edip gözlerimi gözlerine kilitledim.

"Karşıdan nasıl görünüyorum?" diye sordum. "Saf, her şeye çabuk kanan biri gibi mi?"

Yüzü kararlılıkla aydınlandı. "Benim gözümde asla değilsin." Sesindeki berraklık hiçbir tereddüde yer bırakmıyordu. Temiz çam havasını içime çektim. Sisle beraber çam kokusu ciğerlerimi ferahlattı.

"Kimsenin bana... Ya da şöyle demeliyim; kimse bize bilerek veya bilmeyerek zarar veremez. Buna izin vermem," dedim emin bir sesle.

Etrafımızı saran sis şimdi hafiften yağmura dönüşmüştü. Aramızdaki küçücük mesafeyi bir solukta aştı, sıkıca sarıldı. Ben de kollarımı beline doladım. Başım göğsünde, kollarım belinde birbirimize sıkıca sarılmıştık.

"Aşkım! Lütfen beni bağışla," yüzü boynuma gömülüydü, sesi bundan dolayı boğuk çıkıyordu. "Bunu sana daha önce anlatmam gerekiyordu." Hafiften geri çekilirken yüzümüz birbirine çok yakındı. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

"Bundan daha uygun bir zaman olamaz. Seni affediyorum," dudakları coşkuyla dudaklarımı kavramadan önce "Seni seviyorum!" dedim. Beni sıkıca kendine çekti. Bedenim onun dudaklarında eriyordu. Bir süre sonra kendimi toparlayıp geri çekilmek için onu hafifçe ittim. Hiç itiraz etmeden geri çekilirken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Bizi merak etmişlerdir," dedim. Bizimkiler ikimizin ani yok olmasına bir anlam verememişlerdir, diye düşünüyordum. Merak etmişler, belki de telaşlanmışlardı. Aslında on-

dan ayrılmayı hiç istemiyordum. Hele ki göğsüm, ikimizin göğsü heyecandan inip kalkarken...

Tekrar yaklaşıp parmak uçlarını tüy misali saçlarımdan başlayıp yanağıma kadar okşayarak indirdi. Sıcak parmakları çenemin altından kavradı. Kendisine doğru hafifçe kaldırıp usulca dudaklarımdan öptü ve geri çekildi. Gözlerindeki rahatlamayı okuyabiliyordum.

"Tamam. Nasıl istersen! Gidelim." Elimden tutup arabaya doğru sürükledi. Arabaya binerken elimi hiç bırakmamıştı. Sonra kendisi de yerine geçip kontağı çalıştırdı. Kaloriferi açmayı da ihmal etmemişti. İkimiz de ıslanmış ve üşümüştük. Arabanın içerisi kısa sürede sıcacık oldu. Elimi tekrar tutup öptü. Kalbim bu dokunuşuyla heyecanla titredi.

Şimdi mutlu ve huzur dolu olarak aşağı iniyorduk. Eli elimi kavramıştı. Doğanın güzelliğini izlemek için dışarı bakıyordum. Elimi tutan elinin varlığı, etrafımızı saran doğa harikası bana müthiş duygular hissettiriyordu. Kalbim göğüs kafesimde zıplayıp duruyordu.

Aniden gözüme ilişti. Geçen yıl arkadaş grubuyla geldiğimizde dilek dilediğim su! Dileğimi hatırlamamla Nadir'e dönüp yüzüne baktım. Dileğim geçekleşmişti, bu defa âşık olduğum adamla gelmiştim. Şimdi ona da bu sudan içirmenin tam zamanıydı.

"Aracı durdurur musun?" dedim heyecanla. Merakla bana baktı. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Yolun kenarına yanaşırken merakı daha da artmıştı. Arabadan indim, o da ardımdan geldi. Uzanıp elini tuttum, yüzü mutlulukla aydınlandı. Beraber suyun başına gittik. Meraklı bakışları altında eğilip suya yanaştım.

Ağaç kabuğundan yardım alarak ayaklarımızın dibine akan buz gibi suyu avuçlarımın içine akmasına izin verdim. Sonra ağzımı dayayıp kana kana içtim. Ve içimden bir dilek daha

diledim. 'İkimizin bebeği ile buraya tekrar gelmeyi' diledim. Dileğimden dolayı yandığımı hissedebiliyordum. Kızarmamış olmayı diledim.

"Susamış mıydın?" diye sordu merakla. Anlaşılan ne düşündüğümü anlamamıştı, bu düşünceyle rahatladım.

"Hayır. Dilek diledim." Merakla bana bakınca devam ettim. "Bu sudan içip dilek diliyorsun," diye açıkladım.

Gözleri heyecanla büyüdü. "Ah, öyle mi? Bende dilemek isterim," Eğilip o da içti. "Dilekler söylenmiyor değil mi?" diye sordu içtiği sudan doğrulurken.

"Gerçekleşmeden söylenmiyor," dedim. Beni kendine çekip yanağıma dudaklarını dayadı.

"Ama ben merak ediyorum. Umarım benimle ilgilidir dilediğin."

Her yanıma yaklaştığında kalbimi göğsümden fırlayacak gibi çarptırıyordu. "Emin olabilirsin," dedim boğuk sesle. "Ama daha önceki dileğimi söylememde sakınca yok," dediğimde geri çekilip merakla bana baktı.

"Geçen yıl buraya arkadaşlarımla geldiğimizde dilek dilemiştim. Ve dileğim gerçekleşirse tekrar gelip yeni dilek dilemeyi diledim."

"Hadi ama! Şimdi daha çok merak ettim dileğini," sabırsızca fısıldadı.

"Seni dilemiştim," derken kıpkırmızı olmuştum.

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Anlamadım?" dedi.

Evet, gerçekten anlamamıştı. "Yani... Âşık olduğum adamla gelmeyi dilemiştim," dedim bir solukta, kısık sesle. Utanmıştım. Âşık kelimesini vurgulamak kızarmama neden olmuştu. Bir şekilde ona aşkımı itiraf etmiştim. Genç adam da bunu anlamıştı.

Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Yine yüzünü boynuma gömmüştü. Nefesi boynumu yakarken bel kemiğime doğru bir titreme hissettim. Hiç düşünmeden yine beline sarıldım.

"Seni seviyorum, aşkım. Hayatım! Seneye yine gelelim buraya!" diye kulağıma fısıldadı, birbirimize sıkıca sarılmışken başımı salladım. Genç adam, az önce dilediği dileğini sesli olarak dile getirmişti, benim dileğim dileğinin bir çeşidiydi.

Bir kasırga misali çıktığımız yolu şimdi mutlulukla iniyorduk. Kaplıcaların olduğu otellerin önüne geldiğimizde Ali-Avni ile kızları bizi bekliyor gördük. Ali-Avni, kızları iki defa da çıkarmış olmalıydı. Biz arabadan inince sekiz çift göz bize merakla bakıyordu. Benim gözüm hemen Türkan'ı bulmuştu. Türkan bize, herhangi bir negatif elektrik alırım umuduyla dikkatle bakıyordu.

Ne umuyuştu ki? Kavgalı olacağımızı mı? Nadir arabadan inip de elimi tuttuğunda yüzünün aldığı şekil şok olmama neden oldu. Nadir benim kasıldığımı hissedince dönüp bana baktı. Neye baktığımı anlayınca kulağıma yaklaştı.

"Bırak onu, yok say," diye fısıldadı. Tabiî ki yok sayamayacaktım. Öfke ve kibirlilikle gerilen yüzüne safça dönüp gülümsedim. Yüzünde kısa bir şaşkınlık rüzgârı geçse de hemen toparlandı.

"Nerelere kayboldunuz öyle?" diye sordu Ali-Avni merak ve alayla bizi süzerken.

Nadir'den önce hemen atıldım. "Nadir'e bir şey göstermek istedim. Daha önce geldiğimde görmüştüm, dilek dilediğim bir yer," diye açıkladım.

Birçoğunun yüz ifadesi rahatlamayla değişti. "Bize de söyleseydin ya, biz de dilek dilemek isterdik," dedi Ayşe sitem dolu sesle.

"Yine gideriz. Ben o zaman kendi kendime söz vermiştim. Dilek dilerken bir daha geldiğimde âşık olduğum adamla gelmeyi nasip et demiştim. Sizin için tekrar gideriz," derken dikkatim eltimdeydi, Türkan öfkeden morarmıştı. Bu onu bir süre idare eder diye düşündüm.

Yukarıda hafif çise yağarken burada hiçbir serpinti yoktu. Köylü kadınlar kendi yaptıkları el emeklerini sattıkları küçük tezgâhların başında müşteri bekliyorlardı. Biz geldiğimizde de bizimkileri bir tezgâhın başında satılanları incelerken bulmuştuk.

Nadir, köylülerin kurduğu tezgâhın başındaki erkek kardeşine "Siz ne bakıyordunuz?" diye sordu.

"Bal bakıyordum. Biliyorsun, dedem bal bulursanız alırsınız demişti," dedi Ali-Avni.

"Ah, evet. Aldınız mı?"

"Kararsız kaldık. Ayşe bal yemez," Ayşe bu sırada iki elini sallayarak suratını ekşitti.

"Türkan'da bizim buranın balını sevmiyor," dedi umutsuzca.

Nadir, "Ben de bakayım," dedi ve tezgâhtar kadının uzattığı bal kavanozuna uzandı. Kaşığın yardımıyla parmağını bala çalıp ağzına götürdü. "Hayatım! Sen de bakar mısın?" diye ricada bulunurken kaşığı bana uzattı.

Hayatım, hitabı bizim kızların kıkırdamasına neden olmuştu, Türkan'ın ise daha da somurtmasına. Aniden kafamda bir şimşek çaktı. Türkan'a yeni bir gösteri yapmamız yerinde olacaktı.

Bu düşünceyle hınzırca gülümseyip Nadir'e baktım. "Parmağımı bulaştırmayayım. Sen tekrar parmağını bala çal," dedim. Bir kaşı alayla yukarı kalkarken o çekici gülümsemesi yüzünü yayıldı.

Parmağını bu defa benim için bala çaldı. Parmağını elime alıp ağzıma götürdüm. Gözümü kara gözlerine dikip parmağını emdim. Kızların kıkırdadığını duyabiliyordum. Umursamadım. Bana bakan arzu dolu bakışlar tekrar belimdeki titreşimi harekete geçirmişti.

"İğrençsiniz!" dedi Ayşe öğürme sesi çıkararak. Yine umursamadık.

"Evet, bu güzel," dedim, bakışlarımı zorla da olsa ayırıp diğerlerine baktım. Türkan'ın sinirden gerilmiş yüzü morluktan kararmaya dönmüş en arkada bize bakıyordu. Bu onu uzun bir süre idare edecekti. Benim bir şeyler bildiğimi anlamıştı. Bildiğimi bildiği için de öfkesi had safhaya ulaşmıştı.

Hep birlikte piknik alanına gidip büyük çam ağaçlarına kurulmuş salıncağa kızlar binerken ben ve Türkan çay bahçesinde oturduk.

Mustafa ile Ali-Avni, kalın halatın iki ucundan tutmuşlar salıncakta sallanan kızları sırayla sallıyorlardı. Salıncak onlara geldikçe kalın halatı gerip daha ileri fırlatıyorlardı. Tabii ki kızlar da heyecan çığlıkları atmaktan geri kalmıyorlardı.

Nadir, telefonla konuşmak için sessiz bir yere geçmişti. Sanırım iş görüşmesiydi. Salıncaktaki kızların heyecan dolu çığlıkları bize kadar ulaşıyor olsa da Türkan'la aramızdaki gerginliği dağıtamıyordu. Nadir'in gecikmesi, masadaki gergin sessizlik sinirime dokunmaya başlamıştı. Ne zaman ona baksam bana nefret dolu bakışlarını yakalıyordum.

"Doğumuna çok var mı," diye sordum, sadece konuşmak için soru sorarken. Elini karnına götürüp okşadı, arkasına yaslanıp bana bakarken gözlerinde gördüğüm şefkat şaşırmama neden olmuştu. Ondan beklemediğim bir ifadeydi.

"Yok. Sekizinci aya gireceğim. Ama merak etme yengeciyim, düğününde kucağınızda olacağım," dedi alayla. Söylediğini umursamadan can alıcı soruyu sordum.

"Demek Nadir'le daha önceden tanışıyordunuz." Ne duymayı bekliyordum acaba? Eh, *göreceğiz* dedim içimden.

Yüzüme dikkatle baktı. Bakışına safça gülerek karşılık verdim. Ne bildiğime tam olarak emin olamadığı belliydi.

"Evet. O son sınıftaydı, ben hazırlıkta," dedi kısaca.

"Ben çok duydum, okula yeni başlayanlar üst sınıftaki öğrencilere âşık oluyorlarmış, sen de öyle oldun mu?"dedim acımasızca. Bir an irkildi, gözlerini kaçırdı.

"Evet, oldum," dedi fısıldayarak. Şaşırdım, itiraf edeceğini düşünmemiştim. Tekrar bana baktığında yenilmiş bir yüz ifadesi vardı. "Ama karşılık bulamadım." Bir an kadına acıdım. Her ne olursa olsun karşılıksız bir aşka mahkûm olmuştu.

"Şimdi yeniden âşıksın herhalde?" diye sordum sesime neşeyi yansıtmaya çalışarak.

Uzun bir süre bir şey söylemeden kızları sallayan kocasına baktı. Tekrar bana baktığında gözleri şüpheyle kısılmıştı. Âşık olduğu adamın kim olduğuna dair bir şey ima etmediğim halde şüphelenmekten kendini alamamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" derken sesi cırtlak çıkmıştı. Öfkesini kontrol edememişti. "Âşık olmasaydım onunla evlenmezdim. Tecrübesizce yaşadığım hüsranlı bir aşk hikâyesinin gölgesinde yaşayacak değildim." Söylediklerinin arkasında olduğunu kanıtlarcasına başını gururla yukarı kaldırmıştı. Çok güzel kadındı! Onun yanında sönük kaldığımı biliyordum.

"Elbette. Öyle olmalı," derken sesimdeki tonlamadan dolayı muhteşem kaşlarını çattı. Öfkesi bile güzeldi.

"Sen ne demek istedin? Nadir ne anlattı sana?" diye sordu kızgınlıkla. Ah, tehlikeli sulara hiç tereddüt etmeden girebiliyordu. Cesaretine hayran kaldım.

Masumca omuzlarımı kaldırıp "Hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemesi mi gerekiyordu?" diye sordum. Kaşlarım merakla yukarı kalkmıştı.

"Yo. Ne bileyim, garip sorular soruyorsun."

"Güzel bir kadınsın, herkes tarafından beğenilecek bir kadın! Benim ki sadece bir meraktı, seni tanımaya çalışıyorum. Sonuçta biz elti olacağız. Senin de beni tanımanı isterim," dedim açık yüreklilikle. Beni iyi tanımasını gerçekten istiyordum. Benimle uğraşılmaması gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Hele ki geçmişte erkeğime göz koymuş olduğunu öğrendikten sonra.

"Evet. Doğru diyorsun, *elti* olacağız. Ama bir atasözü var, biliyor musun bilmem? Kumaların gemisi yürümüşte eltilerin gemisi yürümemiş, diye," dedi, sesindeki alayı hissettirmiştim.

"Evet, duydum. Ne yani, kuma olmayı mı istemeliyim seninle gemimizin yürümesi için?" dediğimde öfkeyle ayağa kalktı.

Benim imalı konuşmam ve sakinliğim onu çileden çıkarmıştı. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Her söylediğimi çarpıtıyorsun gibi geliyor," dedi, sinirli hareketlerle masadan kalktı.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım kendi kendime. Duymuştu, öfkeyle dönüp tepkisiz yüzüme baktı. Sonra tekrar arkasını dönüp kocasının yanına gitti.

Bir süre daha yalnız oturup onları izledim.

Benim haricimde herkes çok mutluydular ve bu güzel günün tadını doyasıya çıkarıyorlardı. İkizlerin gelmesi iyi olmuş, diye düşündüm. Ne zamandır böyle eğlenmemişlerdi.

Zihnim tekrar Türkan'la geçen diyaloga takıldı. Niye öyle konuşmuştum, bilmiyordum. Onun benden nefret ettiği gibi ben de ondan nefret ediyordum. Kabul etmek istemesem de *aynı adama âşık* olma düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Belki şu an aynı duygular içerisinde değildi. Belki kocasını gerçekten seviyordu, bilemiyordum. Boynuma dokunan sıcak öpücük daldığım tatsız düşüncelerden sıyrılmama neden oldu.

Nadir "Salıncağa binmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu dudakları boynumdayken.

"Hayır. Benim fobim var. Yüksekliк korkusu."

Hayretle kaşları yukarı kalktı. "Nasıl olur? O gece köprünün korkuluğuna oturuyordun," dedi hayretle.

"Köprüden her zaman geçtiğim için alışkınım o yüksekliğe."

"İlginç. Ama bunu bilmem iyi oldu."

Yalnızdık, diğerleri kaplıcaya girmeyi istemişlerdi. Biz ise birlikte olmayı... Her anımızı doyasıya yaşamak istiyorduk. O anlarda da geçmişte yaşadıklarımızı, neleri sevdiğimizi, nelerden nefret ettiğimizi konuşarak geçirdik.

Konu bir ara annemdi, ona annemi anlattım. Güzel anılarımın ardından annemi nasıl kaybettiğimi anlattım. Benim için acı hatıraları anlatmak canımın yanmasına neden olmuştu. Bu güne kadar kimseye anlatmak zorunda kalmamıştım, geçmişimi anlatmak düşündüğümden de zor olmuştu. İlk defa birine anlatıyordum.

"Seni ilk defa, annenin cenazesinde, kenarda sessizce ağlarken görmüştüm. Seni öyle görmek içimi parçalamıştı. İstemeden empati kurmuş, acını anlamak istemiştim. Yanına gelmiştim, 'Sana; artık ağlama, gözlerine yazık, demiştim. Yüzüme anlamamış gibi bakmış, bu defa sessizce gözyaşı dökmeye başlamıştın. Ağlarsan annen daha çok üzülür, diye seni teselli etmeye çalışmıştım. Sanırım seni utandırmıştım. Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden "Hayır, hatırlamıyorum," dedim. "Annemin ölümü benim için çok acı vericiydi. Annemin ölümünü bir türlü kabul edemiyordum. Etrafıma öylesine aşılmaz bir duvar örmüştüm ki kimsenin tesellisini kabul edemeyecek kadar da kendimi o duvarın arkasına kapatmıştım. O günlerde tek hatırladığım, halamın yalancı feryatları ve Fatime Halam'ın koynunda Asiye ile uyumamdı," dedim biraz öfke biraz da kırık sesle.

"O günü çok iyi hatırlıyorum. Annem; çocukları yalnız bırakamam, diye kalmıştı. Ali-Avni ile ben o gün babamla dönmüştük. Ama senin o halin hiçbir zaman gözümün önünden gitmedi."

"Neden öldüğünü biliyorsun, değil mi?" diye sordu-

ğumda başını *evet* diye sallarken gözleri üzüntüyle kısılmıştı. "Annem ağaçtan düşmüştü. Ihlamur ağacından... Biraz daha bekleseydi o lanet ağacı babam budayacaktı. Ama beklemedi, daha doğrusu bekleyemedi. Asiye'nin biraz ateşi vardı. Bütün gece ağladığını duymuştum. Tabi normal olarak annem de bütün gece uyumamıştı. Sabah komşudan aldığımız ilacı verince Asiye sızmıştı. Annem de o uyanmadan ineğe bir şeyler hazırlarım umuduyla ağacı budamaya karar vermiş. Babam vardiyadan döndüğünde annemi aramak için bahçeye gitmiş, tüm kemikleri kırılmış halde yerde baygın bulmuş... Kısa bir zaman sonra da kaybettik."

Ben o günleri hatırlamanın verdiği acıyla kavrulurken gözümden yaş geldi. Nadir şefkatle bana sarıldı. Bir süre derinlerden yüzeye çıkan kaybımın yasıyla ağladım.

Kendimi toparlayıp da konuşmaya başladığımda birkaç dakika geçmişti. "Sonra babam o ıhlamur ağacını kendi elleriyle kesti. Parçalara ayırdı, delirmiş gibiydi. Hiçbir parçasını bırakmadan dereye attı."

"Baban için çok büyük bir acı olmalı," derken yine empati kurmaya çalıştığını anladım. Gözleri sevgi ve merhametle parlıyordu.

"Evet. Anneme âşıktı. Onu çok seviyordu. Annemin kaybının ardından babam günlerce hiç kimseyle konuşmadı. Bir zaman bizi bile yanına yanaştırmadı. Ben bütün bu yaşadıklarımızın suçlusu olarak bir zamana kadar Asiye'yi gördüm. Ondan ve ağlamalarından nefret ediyordum. Annem onun yüzünden ölmüştü. Gerçeği fark etmem fazla bir zamanımı almamıştı. Bunda annemin bana verdiği nasihatler büyük etkendi. Kardeşlerine göz kulak ol demişti. Anlamıştım ki annem ağaçtan düşmesinin sorumlusu olarak yavrusunu görmüyordu, kendi hatasıydı. Biraz daha sabredip bekleseydi hiçbiri olmayacaktı."

"Asiye annenizi hatırlıyor mu?" diye sordu.

Başımı olumsuzca salladım. "Onun için de en acısı bu! Harun ile ben annemle ilgili anılarımızı anlatırken o sessizce bizi dinler, onu hatırlayamamanın acısıyla kıvranır. Mümkün olduğu kadar onun yanında annemizden konuşmamaya çalışıyoruz."

"Asiye için zor bir şey. Sizin için de çok acı. Ben bu yaşıma kadar sadece babaannemi kaybetmenin acısını yaşadım. O zaman da acımı kontrol edecek kadar yetişkindim."

"Çok şanslıymışsın," dedim imrenerek. Bir süre sessizce derin düşüncelere gömüldük.

Sonra Nadir "Nasıl atlattın? Asiye'yi nasıl şimdiki gibi sevmeye başladın?" diye sordu.

Acı gülümseme dudaklarımdan kurtuldu. "Emine Anne!" diye cevap verdiğimde kaşları hayretle kalktı. "Babam bizi görmüyordu, ben Asiye'yi görmüyordum. Babaannem ile halamın büyük çabaları sonucu babamı annemin senesi dolmadan evlendirdiler. Emine Anne bana her durumda bir insanı sevmem gerektiğini öğretti. Halam bizi, kız yeğenlerini hiç sevmedi. Emine Anne yeni gelindi ve hemen her gece Asiye'yi koynunda uyutup mecburen benim yanıma getiriyordu. Sanırım annelik güdülerim onu sevmem ve korumam gerektiğini söylemişti. Geceleri uyuyor mu diye defalarca kalkar bakardım. Halam asla ona bakmadı."

"Halan neden sizden bu kadar nefret ediyor?" diye sorduğunda anlatmaya karar verdim.

Dönüş yolunda ikizler yorgunluktan sızmışlardı. Ayşe ile Asiye tekrar gelmek için planlar yapıyorlardı. Nadir hiç konuşmadan arada bana bakarak sessizce arabasını kullanıyordu. Ali-Avni yine tam gaz gitmişti. Hızlı araba kullanmayı sevdiği belliydi.

Nadir'e tüm hayatımı eksiksiz anlattım. Annemin ailesiyle neden görüşmediğimizi, babamın dayımlara neden öfkeli

olduğunu... Tüm bilinmeyenleri, kapılar ardında fısıltıyla konuşulan sırları Nadir'le paylaştım. Ve anında rahatlamanın verdiği huzuru hissettim. Pişman değildim ve bunları bilmesi gerektiğini düşünüyordum.

9. Bölüm

İş kadını olmaya ilk adımlar

Çok heyecanlıyım.

Gökyüzü hiç olmadığı kadar pırıl pırıl... Trafik hiç olmadığı kadar yoğun... Ve ben böyle bir günde hiç olmadığı kadar mutluyum. İşime gidiyorum.

Babamın on yıllık emektarı, beyaz Ford kamyonetiyle Çayeli'nin Yeşilköy köyüne ilk iş günüme gidiyorum. Çay alımını yapmak için, gelin olacağım köye gidiyorum!

Bu günler yalnızım. Kısa bir süre için de bu böyle olacak. Nadir İstanbul'a, işinin başına döndü.

Erken bir saatti. Önce Fatime Halam'a uğrayacaktım. Kahvaltıya bekliyorlardı. Tabii ki düğünden sonra yaz tatillerinin bir kısmında hayatımı sürdüreceğim evim!

Bu ikinci sefer olacak. Nadir gitmeden bir gün önce ailece gelmiştik. Evi bulmakta zorlanmayacaktım. Evimden çıktıktan yarım saat sonra Yeşilköy'e vardım.

İki katlı büyük ev, yeniden restore edilmişti. Restorasyon işini Nadir'in kardeşi Neşe yapmış. Güzel iş çıkardığını kabul etmek gerekir. Ev de her detay düşünülmüştü. Ev değil, müze gibiydi mükemmel yapı. Sonradan eklendiği belli olan Serender avluyu süslüyordu.

Avluyu süsleyen sadece Serender değildi. Çardak gülleri, ortancalar, akşamsefaları ve ismini bilmediğim bir yığın çiçek gözlere bayram ettirirken kokusu insanın başını döndürüyordu.

Kamyoneti evin altındaki yola yanaştırdım.

Kazım babanın arabası hemen önümde park halindeydi. Aynı zamanda Ali-Avni'nin kullandığı arabaydı. Nadir kendi arabasını İstanbul'a götürmüştü.

Geldiğimi fark etmişler, hepsi beni karşılamak için avluya çıkmışlardı. Ahmet dede, Kazım baba, Fatime Hala, Ayşe, hepsi beni bekliyorlardı. Fatime Halamlar'ın köy işlerine bakan yarıcıları ve gelini de beni karşılayanlar arasındaydılar.

Nadir'in ailesinin inşaat şirketleri vardı. Bütün aile bireyleri bu şirketle bir şekilde ilişkiliydi. Fatime Hala ve ailesi sadece yazları, o da kısa süreli tatil için geliyorlardı. Ayşe, uzun yıllar sonra ilk defa gelmiş. Elbette ki ağabeyinin nişanı bunda büyük etkendi.

Ali-Avni ile Türkan nişandan hemen sonra dönmüşlerdi. Hiç istemesem de düğün hazırlıklarıyla onlar ilgilenecekti. Nadir'in söylediğine göre orada ki akrabalara küçük bir tanıştırma töreni yapacaktık. Ayşe, İstanbul'a dönmek için bizi bekliyordu. Düğüne yakın çeyizlerimin serilmesi için beraber gidecektik.

Neşe'yi çok merak ediyordum. Nadir'le sırlarını paylaşabilen kardeşi yakından tanımak için şimdiden heyecanlanıyordum. Onunla da anlaşacağıma emindim. Ayşe'yle hiç sorun yaşamamıştık. Beni hemen sevmiş, benimsemişti.

Neşe ile telefonda birkaç defa görüşme şansımız olmuştu. Ayşe gibi sıcakkanlı değildi, ya da telefonda, aramızda mesafeler olduğu için ondan pek pozitif enerji alamamıştım. Kim bilir o da benim için aynı şeyi düşünmüştü.

Halamın yüzünde güller açıyordu. Beni coşkuyla karşılıyordu. Muhteşem bir kahvaltı masası çardağın altına ha-

zırlanmıştı. Hep birlikte masaya otururken avluya Nadir'in yengeleri geldi.

Hal hatırdan sonra "Alım evinin kantarcısı ile işçisi de gelmişler. Yabancı değiller, bizim akrabalar," diye ayrıntı verdi büyük yenge.

"Ben de seninle gelirim," diye araya girdi Kazım Baba. "Müstahsili seninle tanıştırırım"

Bütün bu tekliflerin arkasında Nadir'in olabileceğine dair içimde bir his vardı. Yabancılık çekmemem içindi bu çabası.

Uzun soluklu bir kahvaltıydı. Muhabbet o kadar koyuydu ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Köylü kadınlar çay bohçalarını alım yapılacak yere taşımaya başlayınca alım zamanının geldiğini anladık. Karınca misali, cüsselerinden daha büyük ve ağır yüklerin altına girmişler, taşıyorlardı.

Biraz sonra Ayla Yenge'nin enişteşiyle oğlu da yanımıza geldiler. Sanırım herkes benim kim olduğumu biliyordu. Bu beni daha da huzursuz etmişti. Çünkü hata yapmam demek beni ve gelin olacağım aileyi utandırmam demekti.

Kantarcı elli yaşlarında, uzun boylu, zayıf ama bir o kadar da güçlü birine benziyordu. Yeşil gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Oğlu da onun genç kopyasıydı. Yeni yetme delikanlı çekinerek arkada, bize uzak noktada duruyordu. Bir süre sonra yollanmaya başladılar.

Kazım Baba ile Ayşe beni yalnız bırakmama adına gelmek için hazırlanıyorlardı. Kantarcı ile oğlu çoktan yola koyulmuşlardı bile.

Alım evinin yan tarafına kamyoneti park ettim. Alım evinin önündeki çay satmaya gelen kalabalık grup merakla bana bakıyordu. Onlar için bir ilktim. Bayan bir eksperi hiç beklemedikleri gayet açıktı.

Köylü kadınlar kendi aralarında konuşup kıkırdıyorlardı.

Yapamayacağımı düşündüklerini tavırlarından görebiliyordum. Onları yanıltacaktım, yanıltmalıydım.

Kamyonetten inip alım evine doğru yürürken çay bohçalarının arasından geçtim. Çay müstahsillerinin adının yazdığı defteri alıp listeyi incelemeye başladım elimdeki listeyle örtüşüyor mu diye.

Ben karşılaştırmamı yaparken Ayşe dışarıda, komşunun kızıyla muhabbet ediyordu. Kantarcı dışarıdan geldi, kantarın önünde durdu. Kazım Baba da yanıma gelmişti.

Kantarcıya dönüp "Kotalarına göre alacağız. Devletin aldığı kota ne kadarsa bizde o kadar alacağız," diye açıklama yaptım. Ellerindeki, toplanmış tüm çayları alma gibi bir şansım yoktu. Gönül isterdi ki tümünü alayım. Ama ne yazık ki fabrikanın kapasitesinin belli bir limiti vardı ve onu aşmamız mümkün değildi.

"Tamam," derken masaya oturdu.

Dışarıdaki sabırsız bakışlara şöyle bir baktım. "Başlayalım mı?" diye sordum kantarcıya.

"Başlayalım," dedikten sonra adam dışarıya doğru seslendi. "Sıra ile gelin!"

Herkes birbirlerine yardım ederek kantara çay bohçalarını koyuyorlardı. Bohçanın kenarından görünen çaya baktım. Sanırım kesilmiş çaydı, emin olmak için elimi bohçanın içine daldırıp bir avuç çıkardım. Evet, yanılmamıştım.

"Bir ucunu açar mısınız?" dedim kadına. Kadın tereddütle yüzüme baktı. "Kesilmiş çay değil mi?" diye sordum kadın duraklayınca.

"Kesilmiş. Ama düzgün topladım," diye aceleyle ekledi.

"Göreceğiz!" dedim ciddi bir sesle. Özellikle sesimin seviyesini korumaya çalışıyordum. Eğer yumuşak davranış içinde olursam beni ciddiye almayacaklar ve bildikleri gibi oynatmaya çalışacaklardı.

"Umarım iki makas değildir!" diye uyardım.

"Değildir!" dedi telaşla. Kadının açtığı bohçanın kenarından çayı inceledim. İki makas yapmıştı. Telaşından da anlamıştım.

"Bu iki makas! Geride daha kesilmiş çayın var mı?" diye sordum.

Kadın endişeyle kantarcı ile kayınpederime baktı. Kantarcının yüzünde bir şey anlaşılmıyordu. Fakat kayınpederim gülmemek için büyük bir mücadele veriyordu.

"Var. Ama fazla değil. Bir bohça daha anca olur."

Bez altı dedikleri durum; kötü ürünü iyi ürüne karıştırarak durumu kurtarmayı deniyordu. Standartların dışındaki çay sürgülerini bu şekilde gizliyorlardı. Çayın birinci hilesi buydu. Ama ben buna mümkün olduğu kadar izin vermeyecektim. Sorumluluğuma leke sürmek istediğim en son şeydi.

Ama bu ilk günümdü ve bir istisna yapabilirdim. "İyi. Bunu alacağım. Yarın da aynı gelirse geri gönderirim, ona göre. Lütfen, düzgün toplansın!"

"Aman kızım... Ben toplamadım zaten. Torun topladı," diye topu torununa attı.

"Tamam. Kim topluyorsa söyle. Eğer aynı gelirse almayacağım, ona göre."

"Gelinimi üzmeyin. O da başındakilere mahcup kalmak istemiyor. Hadi Zehra, gelip torununun kulaklarını çekmeden düzgün toplasın."

"Aman be Kazım! Tanımazmış gibi konuşursun. Kızı o tarlaya sokana kadar akla karayı seçiyorum." Ben şaşkınlıkla onların konuşmasını izlerken Kazım Baba ayağa kalktı. Genişçe gülümserken eğlendiğini görebiliyordum.

"Seni tanıştırayım Şahsenem! Bu halamın kızı Zehra!" Aman Allah'ım, kadın akraba çıkmıştı! Eh, ne yapalım, diye düşündüm. Burada herkes akraba çıkacaktı, sonuçta nişanlımın köyüydü. Bunun önüne geçemezdim.

"Öyle mi? Memnun oldum."

"Ben de kızım," derken yüzü dilinden çıkanı yansıtmıyordu. Sıkılmış gibiydi. Kimden, diye düşündüm. Benden mi sıkılmıştı, yoksa dayısının oğlundan mı?

"Her ne ise, siz bu bohçayı ayrı yere boşaltın. Diğerlerine karıştırmayalım," dedim yüzüme ciddi ifadeyi yerleştirip.

Taviz vermek büyük hata olurdu. Müstahsillerin tümü gittikten sonra kantarcının oğlu gizleme işini yapacaktı. Göz ucuyla Kazım babaya baktım. Davranışımı onayladığını belli edercesine başını salladı, güldüğünü görünce doğru yolda olduğuma iyice emin oldum.

Kadın, komşusuyla beraber bohçayı gösterdiğim yere götürüp boşalttılar. Dikkatimden kaçmayan, kadının da beni utandırmamak adına fazla yorum yapmadan sessizce çıktığıydı.

Bundan sonra sıra ile çayları aldım. Gelen hemen herkes akraba çıkmıştı. En son gelen orta yaşlı bir adam beni büyük bir şaşkınlığa uğratmıştı.

Dayımın karısı, Nurhan yengemin babasıydı. Adam kendini tanıtınca şaşkınlıkla adama bakakalmıştım. Yengemin Çayelili olduğunu biliyordum ama hangi köyden olduğunu bilmiyordum. Akrabalarımı ne kadar az tanıdığımı anlayınca acıyla kalbim sızladı.

"Aynı zamanda dedelerimiz kardeş," dedi Kazım baba açıklamaya devam ederken. Tabii ya! Nadir, benim resmimi dayımın evinde görmüştü. O an aklımda olsa da daha sonra unutmuştum. Demek ki dayımla görüşüyor olmalarının nedeni buydu! Yengemle akrabaydılar!

Dönüş yolunda ilerlerken telefonum çaldı.

Kamyoneti kenara yanaştırıp kontağı kapattım. Arayan Nadir'di.

"İlk günün nasıldı?"

"Sana da merhaba," dedim alayla. Karşıdan kıkırdamasını duydum.

"Pekâlâ, baştan başlayalım. Merhaba!"

Yeniden "Sana da merhaba," derken geniş gülümsemem yüzüme yayılmıştı.

"Günün nasıldı?"

"Gayet güzel bir gün geçirdim."

"Evet, sesinden anlaşılıyor. Duyduğuma göre Sami amcamla tanışmışsın."

"Evet. Tanıştım ve çok şaşırdım. Bende sana bunu soracaktım, sonra arada kaynayıp gitmiş. Dayımla ne gibi bir ilişiğinin olduğunu merak ediyordum."

"Aynı zamanda beraber iş yapıyoruz. Karadeniz'de ki inşaatların malzemelerini ondan temin ederiz."

"Bunu bilmiyordum!" dedim şaşkınlıkla. "Bu arada, dayımın konusu açılmışken... Seninle bunu konuşmanın tam sırası," dedim.

"Tabii ki canım. Nedir konuşmak istediğin konu."

"Dayım ve babam!" Karşı taraftan kısa bir sessizlik oldu. "Onlar annemin ölümünden bu yana hiçbir araya gelip konuşmadılar. Babam, dayım ve teyzemle görüşmemize de izin vermiyor. Onu düğünümüze davet edip bu küskünlüğü ortadan kaldırmak istiyorum."

"Dayın birazcık anlatmıştı. Ama asıl meselenin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum."

"Halam, Pembe Halam'ın marifeti!" dedim bezgince. "Dayımın ağzından... Dayım bir şey söylemediği halde onun ağzından söylemiş gibi yapıp aralarını açtı."

"Neydi ki söylemeyip de söyledi diye iddia ettiği?"

"Dayım, annem vefat edince bizi kısa bir süreliğine ortam değişikliği için yanına çağırmıştı. Halam da babama; üvey ana getirip onların ezilmesine izin vermem, onları bana gönderin demiş diye babamı dolduruşa getirdi. Tabii ki halamın uydurmalarıydı. Annemi hiç sevmemişti ki bizi sevsin! Bizim acı günlerimizde mutluluğu çok görmüştü."

"Anlıyorum," dedi üzgün sesle.

"Şimdi babama gerçeği söylerken büyük zevk alacağım," diye bitirdim.

"Şimdi daha iyi anlıyorum. Âdem enişte bana; *o halaları benim yeğenlerimin başında olduğu sürece benim yeğenlerimle görüşmem mümkün değil*, diye bir cümle kullanmıştı."

"Artık halamı takmıyorum. Yeterince saltanatlık yaptı. Dayımla konuşup bu meselenin bir an önce hallolmasını sağlamalıyım. Bana yardım eder misin?"

"Tabii ederim! Ne yapmamız gerektiğine birlikte karar verelim mi? Ama dur! Ben bu hafta sonu geleceğim. Mustafa ile beraber beni havaalanında karşılarsın, oradan dayına geçeriz. Ne yapacaksak orada konuşuruz."

"Olur, iyi fikir. Harun ile Asiye'yi de yanımda getirmek istiyorum."

"Elbette! Daha iyi olur." Bir süre daha konuştuktan sonra mutlu bir şekilde telefonu kapattım. Her şey rayına oturuyordu. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle tekrar yola çıktım.

Kâh yağmurlu, kâh güneşli yoğun bir haftayı geride bırakmıştık. Şimdi havaalanında kardeşlerim Harun, Asiye ve tatilini burada geçiren Nadir'in kuzeni Mustafa'yla alana inecek olan uçağı sabırsızlıkla bekliyorduk. Uçağın indiğini haber veren anonsu duyunca rahat bir soluk aldım!

Gelen yolcular çıkış kapısında görünmeye başlamıştı. Nadir en önlerdeydi. Allah'ım! Bu kadar yakışıklı olduğunu unuttuğum için kendime kızdım. Siyah blucinin üzerine spor, krem rengi gömleği ile çok yakışıklı görünüyordu. Hepsiyle selamlaşıp en son yanıma geldi.

Usulca bana sarılıp kulağıma; "Özlemişim!" diye fısıldadı. Kimsenin duyamayacağını bildiğim halde yine de utanmıştım. Yüzüm alev almış gibi hissediyordum. Sanırım kızarmıştım da. Nadir kızardığımı görünce keyifle güldü.

Alandan çıkıp otoparka giderken elimi hiç bırakmamıştı. Hep birlikte arabaya bindik. Direksiyonun başında Mustafa vardı. Yanına Harun geçmişti. Biz de arkaya oturduk. Asiye ile Nadir'in ortasında oturuyordum. Nadir elimi yine sıkıca tutuyordu.

"Evdekilere ne yalan uydurdunuz?" diye sordu Nadir. Evden çıkarken dayıma gittiğimizi babamlara söylememeye karar vermiştik. Harun arkaya dönerken genişçe güldü.

"Şağzine ile senin nikâh için bazı tahliller yaptırmanız gerektiğini, senin de hafta içi burada olamayacağın için en uygun zamanın şimdi olduğunu söyledik," dedi.

"Beni yalan söylemek zorunda bıraktığın için halama öfkem gittikçe artıyor," dedim öfkeyle.

"Düzelecek. Dayınızla görüştünüz mü?" hepimize yöneltilmiş bir soruydu. Buna da heyecanla Asiye cevap verdi.

"Evet. Çok sevindi."

"Ben de görüştüm, çok mutlu olmuş. Ve sizi orada bir sürpriz daha bekliyor," dedi Nadir esrarengiz bir sesle. Her üçümüz merakla ona baktık. "Yo, söylemeye hiç niyetim yok. Sürpriz!" Şimdi hepimiz daha büyük bir sabırsızlıkla eve varmayı bekliyorduk.

Nereye gideceğimizi evde sadece halam ile babama söylememiştik. Diğerleri bunu büyük bir heyecanla karşılamışlardı. Emine Annem! Kıskanmamış, hatta bizim mutluluğumuzdan büyük keyif aldığını göstermek adına sevinçle kucaklamıştı. Mükemmel bir kadındı. Bize hiçbir zaman annemizin yokluğunu hissettirmeyen mükemmel bir kadın.

Üç katlı bir binanın önünde durduk. Hepimiz araçtan inerken dayım ve yanında genç bir delikanlı bizi karşılamak için apartmanın kapısında belirdiler.

Kaçamak ve seyrek de olsa arada dayımı görüyorduk. Son gördüğümüzün üzerinden bir yıl geçmişti. Hiç değişmemişti. Bu güne kadar ne yengemi ne de kuzenlerimi görememiş-

tim. Dayım köye yalnız gelir, bizi gördükten sonra hemen dönerdi.

Yanındaki genç kuzenimiz Ömer'di. Tek oğlu. Dayımın iki tane de kızı vardı. Sanırım Asiye ile yaşıt olmalıydılar. Hepimiz büyük bir heyecanla dayımızla kucaklaştık.

"Allah'ım!" diye fısıldadı dayım titrek sesle. "Sonunda sizi evimde görebileceğim." Uzun boylu yapılı bir adamdı. Yaşına rağmen yakışıklılığından bir şey kaybetmemişti. Yuvarlak yüzüne bıyıkları da çok yakışmıştı. Daha önce bıyıklı görmemiştim.

Hep birlikte sarmaş dolaş eve çıktık. Kapıda kırkının üzerinde bir kadın bizi karşıladı. Gayet düzgün, şık giyimli ve pamuk tenliydi. Güler yüzüyle bizi karşılıyordu.

"Yenge?" dedim şüpheyle. Kadın bana sarılırken hıçkırıklarını tutamamıştı.

"Sonunda! Sonunda sizleri tanıdım. Gelin, gelin içeri." Hepimiz içeri girerken en önde Harun vardı.

Harun salon olduğunu düşündüğüm kapının önünde kalakalmıştı. Onu neyin şaşırttığını görmek için aradan başımı uzatınca donup kaldım. Annem? Bu nasıl olurdu? En son hatırladığım Nadir'in beni kucakladığıydı.

Biri yüzüme vuruyor, uzaktan bir yerden beni çağırıyordu. Çok uzaktan geliyordu sesler, cevap vermek istiyordum ama ağzımı oynatmama mecalim yoktu. Niye böyleydim? Neden karanlıktaydım? Bu günün güzel bir gün olması gerekmiyor muydu? Annem! Annemi görmüştüm. Annemle kavuşmak üzereyken neden bu kadar karanlıktaydım. Ona gitmeliydim. Yılların özlemini ona sarılarak, onu doyasıya öperek gidermek istiyordum. Ne kadar öpsem, ne kadar sarılsam asla özlemimi gideremeyeceğimi bilsem de anneme bırakmamak üzere sarılmak istiyordum.

"Kendine geliyor," dedi bir kadın. Sesinde hafif endişe

vardı. Kime aitti bu ses? Tanımıyordum, annem olamazdı. Annemin sesi daha güzeldi.

Ah! Dayımın karısı Nurhan Yengemdi. Biraz düşününce hatırlamıştım. Ama ben annemi görmek istiyordum. Sislerin içinde gördüğüm hiçbir yüz annem değildi. Ne kadar çabalasam da bulamıyordum.

Bir süre sonra çabalarım sonuç vermeye başlamıştı. Sis dağılıyor, görüntüler berraklaşıyordu. Arayışlarım boşa gitmemiş diye düşünüyordum, anneme kavuşmuştum. Ona doğru koşup sıkıca sarılacaktım. Onu asla bir daha bırakmayacaktım. Boynuna gömdüğüm burnuma annemin nefis kokusunu çekecektim.

Keskin bir koku genzimi yaktı. İstem dışı yüzümü buruşturup başımı çevirdim. Annemin kokusu beni böyle rahatsız etmemeliydi. İstem dışı gözlerimi açtım. Üzerime eğilmiş bir yığın endişeli yüz bana bakıyordu. Nadir, endişeli bir yüzle başucumda alnımı şefkatle sıvazlıyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu nazik sesle yengem. "Bayıldın," diye açıkladı.

"İyiyim," derken sesim yorgun çıkıyordu. "Neler oldu?" dedim şaşkınlıkla. Neden kanepede yattığıma anlam veremiyordum. Yavaşça doğrulurken özür diler bir yüz ifadesiyle onlara baktım.

"Bir şeyim yok, iyiyim." Sonra annemi gördüğümü hatırladım. "Ama... Ama? Az önce annemi gördüğümü sandım." Etrafımdaki yüzler anlayışla gülerken kenara çekildiler.

Ben doğrulurken bana doğru gelen kadını gördüm. Annemin kopyası kadının yüzünde endişe, şefkat ve acı dolu bir ifade vardı. Tereddütle bana yaklaşıyordu. Sanki beni incitmekten korkuyor gibiydi. O bana yaklaştıkça göz pınarlarından sicim gibi yaş akıyordu. Nasıl olurdu? Annem, hatırladığım gibi sapasağlam karşımda duruyordu.

"Anne?" diyebildim, şoktan dolayı sesim yeterli çıkma-

mıştı. Yanıma gelip hafifçe eğildi, kadın başını olumsuz anlamda sallarken ellerimi tutuyordu. Annem olduğunu kabul etmiyordu. Kalbim acıyla yanarken boğazıma tıkanan yumruyu yutmaya çalıştım.

"Ben teyzen... " diye fısıldadı. Eli yanağımı kavradı, sıcak eli yanağımı yakarken gerçekliği karşısında bir defa daha şaşkındım. "Annene çok benzediğimin farkındayım."

"Bu nasıl olur?" dedim şaşkınlıkla. Beynim söylediğini kabul etmekte zorlanıyordu.

"Bunun için hiç üzgün değilim. Ama sizleri şoka uğrattığımın da farkındayım, bunun için özür dilerim," dedi sesi titreyerek. Bu nasıl olurdu?

"Seni hayal meyal hatırlıyorum," dedim kısık, zor duyulur sesle. Yatırdıkları koltuğun kenarına oturdu. Titreyen elleri ellerimi tekrar tuttu. Şimdi açıkça ağlıyordu. Yaşlı gözlerle uzanıp beni kendine çekerken benim gibi diğerleri de gözyaşı döküyordu. Kokusu! Annem gibi kokuyordu. Yıllar geçmesine rağmen kokusunu unutmadığıma hayret ettim.

"Sizlerle birlikte olamadım, olamadık. Ama bundan sonra bu arayı kapatacağız, inşallah!" diye umutla bitirdi cümlesini.

"Bu biraz zor görünüyor," dedi dayım. Haklıydı, halamın bu anlamsız öfkesi olduğu sürece...

"Kapatacağız tabii!" dedim bu düşünceye inat. "Bunca yılımızı bizden çalanlara inat, kapatacağız," dedim halama olan öfkemle.

Geri çekilip iki eliyle yanaklarımı öptü. Gözlerinde yaş olmasına rağmen şimdi mutlulukla gülümsüyordu.

Haklı olarak halamı konuşmak istemediği için lafı değiştirdi. "Duyduğuma göre İstanbul'a yerleşiyorsun! Ah, bu arada, sizi tebrik edemedim! Tebrik ederim!" Teyzemin kucaklamasına coşkuyla cevap verirken konu bizim evliliğimizle gerçekleşecek olanlara kaymıştı.

Akşam karanlığı çökmek üzereyken dayımlardan ayrıl-

dık. O kısa şoktan sonra teyzemle doya doya sarılmış, hasret gidermeye çalışmıştık. Kısacık zamanda ne kadar hasret giderebilirdin ki? Ve o kısacık zamanda pek çok gerçeği de öğrenmiştik. Dayım anlatılanlardan ne kadar utandığını hatırlayınca elimde olmadan güldüm. Başım Nadir'in omzuna dayanmıştı. Güldüğümü fark etmiş olacak ki eğilip sorarcasına bana baktı.

"Dayım. Dayım gözümün önüne geldi. Anlatılanlardan ne kadar utandı!" Hepsi beni doğrulamak için kendilerince mırıldandılar. Asiye;

"İnanamıyorum ya! Halam dayıma âşıkmış. Bütün bunları bunun için mi yaptı? Karşılıksız aşkı için! Zorla birini seni sevmeye zorlayamazsın ki!"

"Başaramayınca aşkı nefrete dönüşmüş. Zavallı annem, zavallı babam!" dedim üzgün sesle.

"Halam bu yüzden kimseyle evlenmek istememiş!" dedi Harun. "Ne aşk be! İki aileyi birbirine küstürecek, tek taraflı büyük bir aşk!" bu söz üzerine başka bir söz söylenmezdi.

Dayım babamla yüz yüze gelmeyi kabul etmişti. Bunu da kına gecesinde gerçekleştirecektik.

Yatsı ezanı okunurken eve girebilmiştik. Herkes, daha doğrusu durumu bilenler merakla bizi bekliyorlardı. Zeliş de kocasını bizim evde bekliyordu.

Halam, eve girer girmez değişmeyen geleneğini sürdürerek söylenmeye başlamıştı. "Şimdi gitseydiniz ne zaman dönecektiniz? Bu saate kadar ne tahliliydi? Ne gerek var ki bunlara?" diye alışıldık serenadına başladı.

"Sen anlamazsın halam, şimdi kanunlar değişti," dedi Harun. Halam kaşlarını çatmıştı. Ama merakına engel olamadığı için devam etmesini bekleyen ifadeyle Harun'a bakıyordu. "Eskidendi devlete sormadan evlenmek. Şimdi neredeyse soy ağacına kadar, tırnak boyuna kadar bakıyorlar." Harun eğlenircesine gülüyordu. Halam dalga geçildiğini anlamış, kızgınlıkla Harun'a bakıyordu.

"Beni salak mı sandınız! Ben bilmiyor muyum ne yapılıyor, ne yapılmıyor. Soy ağacıymış. Hıh!" Arkasını dönerken sinirli ifadesinden sıyrılıp Nadir'e gülümsedi. "Sen bunlara benzeme. Bulmuşlar benim gibi sessiz mazlum birini, dalga geçip duruyorlar."

"Emin olabilirsin, teyzeciğim. Harun seninle dalga geçmiyordu. İşler artık eskisi gibi değil. İşleri doğru yapabilmek için bütün bu çabalar! Haksız da sayılmazlar. İnsanlar o kadar dalavereci oldu ki, devlet her türlü tedbiri almak zorunda kalıyor." Halam en sonunda pes etmiş bir şekilde omuzlarını silkip salondan çıktı.

Harun'un haklı çıkması onu öfkelendirmiş, Nadir'e de ayıp olmasın diye ses çıkarmamıştı. Biliyordum ki, yalnız olsaydık şu an küçük bir tartışma yaşıyor olacaktık.

Babam yatsı namazını kılmak için izin isteyip odasına çıktı. Salonda hepsi oturmuş bizim anlatacaklarımızı merakla bekliyorlardı. Harun koltuğa oturup içine gömülürken keyiften yüzüne kocaman gülümseme yerleşmişti.

"Ey ev ahalisi! Size büyük bir sır vereceğim." Hepsi merakla oturacak yer bulup Harun'un anlatmasını beklemeye başladılar. Harun karşısındaki meraklı yüzlere keyifle baktı. "Bizim sevgili halamızda ne cevherler varmış da haberimiz yokmuş," eğlenerek devam etti. Oturduğu koltuğa iyice yayılmış meraklı yüzlere keyifle bakıyordu.

Sabırsızca Harun'a baktım. Bundan da kendine eğlenecek bir şey bulmuştu. Bu tür fırsatları asla kaçırmazdı. Onun için eğlence çıkmıştı. Bakışımı görünce umursamazca omuz silkti.

"Pembe Sultan'ın asıl karın ağrısı başkaymış," dedi ve tekrar dinleyicilerini süzdü.

En sonunda "Çok uzattın, hadi anlat artık," dedi Mukaddes sabırsız sesle.

"Tamam, tamam. Anlatıyorum," derken koltuğunda dik oturdu. Yüzüne ciddi bir ifade yerleştirip devam etti.

"Bir zamanlar dayıma deli gibi âşıkmış." Karşısında ki şaşkın yüzlere keyifle baktı. "Ama halamız tek taraflı bir aşk yaşıyormuş. Dayım onun aşkına cevap vermediği için sorumlu olarak annemi görmüş ve her zaman ona kin duymuş. Bizim de dayımlarla görüşmemize bu sebepten engel olmuş." Salonda kimseden ses çıkmıyordu. Kimsenin konuşmaya cesareti yok gibiydi.

"Ama nasıl olur?" dedi şaşkınlıkla Mukaddes. İlk sıyrılan ve gerçeği fark eden oydu. "Halam senin dayından büyük değil mi?" Biz onu doğrularcasına başımızı sallarken Harun kahkaha attı.

"Ne fark eder ki! Dayım on sekizini geçmemiş miydi?" diye sorarken cevabını karşısındakiler biliyorlardı. Harun "Geçmişti," diye kendi sorusuna kendi cevap verdi. İşi artık terbiyesizliğe vurmaya başlamıştı.

"Harun! Tamam artık. İşi gırgıra vurmaya başladın," dedim sabırsızca.

"Tamam abla. Başka bir şey söylemiyorum." Gülmesini bastırırken ağzına fermuar çekiyordu. Odadaki kıkırdamalar birer ikişer çoğalıyordu. En sonunda herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Ben de kendimi tutamamış onlara katılmıştım.

Halam aceleyle odasından çıkıp salonun kapısında durdu. Sanırım gülüşmelerimiz dikkatini çekmiş, merak ettiği için gelmişti. Elini beline koyup bize merakla bakıyordu.

"Neler oluyor burada? Bana da söyleyin, ben de güleyim," derken hepimize dikkatle bakıyordu. Ama gülmeye hazır gibi görünmüyordu, suratı hoşnutsuzlukla asılmıştı.

Aceleyle Harun'a, *buyur cevabı sen ver* der gibi baktım. Harun bana göz kırparken halama döndü.

"Neye gülebiliriz be halam! Tabii ki Şahsenem ile Nadir'e gülüyorduk." Bir an irkildim, Harun'dan başka bir şey beklenemezdi. Yine bana saracaktı anlaşılan.

"Ne olmuş onlara?" derken aniden Nadir ile bana şüpheyle baktı.

"Halam, o ne bakış! Merak etme nikâhtan önce bir şey olmasına izin vermeyiz. Evvel Allah, yanında gardiyan gibi geziyoruz," dedi alayla. Yüzümün utançtan yandığını hissediyordum. Nadir'in de benden kalır yanı yoktu.

"Harun!" Kısık çığlığım havada asılı kalmıştı. Bu tür esprileri Harun'dan başka kimseden beklemiyordum, ama bu çok fazlaydı.

"Tamam, tamam. Şakaydı! Halam. Asıl konu... Kızım Ceyda'nın üzerimi ıslatırken aldığı keyfi anlatıyordum. Herkesin çok hoşuna gitmiş olacak ki güldüler," diye iki saniyede yalanı kıvırdı. Halam inanmaz yüzle bir bize bir Harun'a bakıyordu. "Otur halam, otur. Bak sana da anlatayım. Zeliş, Ceyda'nın altını temizlemiş, bezini bağlıyordu. Ben de onun elinden kızımı alıp havaya zıplatırken heyecanlandı ve üzerime çiş yaptı. Kızımda da Şağzine halası gibi yükseklik korkusu var galiba," diye bana bakarak güldü.

Bu çocuk bana takılmadan yapamayacak mıydı? Bu defa evdekiler daha büyük kahkahalarla gülüyorlardı. Emine Anne gülmekten iki büklüm olmuştu. Bu sırada Nadir'in telefonu çaldı, Nadir sessiz bir yerde konuşmak için dışarı çıktı.

"Ölüyü bile güldürürsün sen Harun! Gülmekten abdestimi kaçırtacaksın!" dedi Emine Anne kahkahalarının arasında.

"Daha dur anne, ben de daha ne cevherler var bir bilsen."

"Sen olmasan bizi kim güldürecek!"

"Bak size bir şey daha anlatayım!" dedi Emine Anne'nin iltifatlarından cesaret alıp. Harun hikâyeyi anlatırken anlattığı karakterleri kendi ses tonlarını taklit ederek anlatıyordu. Bahsettiği karakterleri yakından tanıyorduk. Bu kadar gülmemize de bu neden olmuştu. Bu defa halam da bizim kahkahalarımıza katılmıştı. Emine Anne elini Harun'a sallayıp;

"Yeter Harun, yeter! Sonunda başardın, bir daha abdest aldıracaksın."

"Demek ki az önce iyi almamışsın," dedi eğlenerek. Sonra karısının kucağında ki kızını kucağına aldı. Emine Anne'nin merdivenleri çıkarken gülüşünü duyabiliyorduk. Halam da namazını kılmak için odasına geri döndü. Harun, Emine Anne kadar olmasa da halamı da güldürmeyi başarmıştı.

Mukaddes ile Meliye akşam yemeğinin hazırlığına geçerken ben de dışarı Nadir'in peşinden avluya çıktım. Hiç yalnız kalmamıştık ve onu çok özlemiştim. İş konuştuğu belliydi. Talimatlar veriyor, neler yapılması gerektiğini anlatıyordu.

"Pazartesi günü öğlene toplantıyı ayarla. Evet. Ben Ali Bey'e söylerim. O müşterileri havaalanından alacak. Tamam." Telefonu kapatıp eve girmek için arkasını dönünce beni gördü.

Yüzüne geniş gülümsemesi yerleşirken eliyle yanına çağırdı. İkiletmedim, usulca yanına gittim. Aniden beni evin yanına çekip duvara dayadı. Ilık soluğu yüzüme vuruyordu. Karnımın altındaki bildik titreşimi hissettim.

"İçeriden çok güzel kahkahalar geliyordu." Olabildiğince sessiz konuşuyordu.

"Evet. Harun yine bizi güldürecek bir şey buldu."

Alayla bir kaşı yukarı kalktı. "Ne demişti Harun? *Nikâhtan önce bir şey olmasına izin vermeyiz*! Kullandığı cümle tam buydu, değil mi? Peki, o *bir şey* seni öpmemi de kapsıyor mu?" dedi fısıltıyla.

Kıkırdadım. "Sanmıyorum," dedim.

"İyi, sevindim." Sonra beni öptü. Önce yanağımdan başladı, sonra dudaklarımı buldu. "Seni özlemişim," dedi soluk soluğa.

"Şağzine?" karanlığın içinden Mukaddes'in fısıltılı sesi Nadir'e cevap vermemi engelledi. Telaşla ondan uzaklaşırken Nadir'in muzip gülüşünü yakaladım. Telaşım boşunaydı, Muko bizi görememişti. Karanlık bizi iyi saklamıştı.

"Buradayız," dedim. Sesimi düz tutmaya çalışırken evin yanından çıkıp avluya, yanına gittik.

"Amcam namazdan indi, yemek hazır," derken şüpheyle kaşları yukarı kalkmıştı.

"Tamam, geliyoruz."

Bu arada Nadir hemen yanıma gelmiş elimi tutmuştu. Mukaddes bunu gördü. Yüzüne bildik gülüşü yerleşirken eve girmek için döndü.

Herkes masaya oturmuş bizi bekliyordu. Tüm bakışlar bizim üzerimizdeydi. Utanarak yerime oturdum, Nadir de yanıma oturdu. Kızlar masada kıkırdayıp duruyorlardı. Mukaddes kızlara bir şey mi söylemiş diye düşünmeden edemedim.

Halam "Ee, Nadir? Sizinkiler bir şey demiyor mu?" diye sordu.

Anlamamıştı. "Ne demiyorlar?" diye sordu. Nadir merakla halama bakıyor arkasından gelecek soruyu bekliyordu.

"Karı köylü oldun diye!" dedi alayla. Kızların kıkırdamaları daha sesli olmaya başlamıştı. Şaşkınlıkla yüzüne baktı, ama hemen kendini toparladı.

"Hayır teyzeciğim. Bilakis, bundan memnun olduklarını bile söyleyebilirim."

"Anlamadım!" derken gerçekten ne söylemek istediğini anlamamıştı.

"Yani teyzeciğim, Şahsenem'i mutlu edebildiğim sürece onlar da mutlu oluyorlar. Özellikle annem. Biliyorsundur, Şahsenem'e aşırı düşkün," derken bana hayranlıkla bakıyordu.

Harun ve kızlar eniştelerine hayranlıkla bakıp 'Vay' diye hayretle mırıldandılar. Bu övgü dolu kelimeler hoşuma gitmişti. Ama halamın pek hoşuna gittiğini söyleyemiyordum. Yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu.

Yemekten sonra Hikmet ağabey ile Seher yenge de gelmişlerdi. Avluda oturmuş, gece kuşları ve çekirgelerin arasında neşeyle muhabbet ediyorduk. Bir süre sonra muhabbet organik çaya gelmişti.

"Biz yeni bir işe atılacağız," dedi Nadir. "İşlenmiş çayı pazarlama... Biliyorsunuz, burada bir fabrikamız var. Ama şimdiye kadar ilk işlemden sonra başka markalara satıyorduk. Şimdi biz de bu piyasaya girmek istiyoruz."

"Çok iyi olur," dedi Hikmet ağabey. "Bizim yapabileceğimiz bir şey varsa seve seve yardım ederiz."

Nadir minnetle gülümseyip "Elbette!" dedi. "Şu an için bir şey yok. Bütün planlarımız önümüzdeki sürgüye, özellikle organik çaya odaklanmak istiyoruz. Önümüzdeki yıl bu ve birkaç köy daha organik tarıma geçecek. Bizler yanımıza alabildiğimiz kadar üretici almak istiyoruz. Kış boyunca bunların hazırlığını yapacağız. Bu pazarda yer bulmak o kadar kolay değil. Ben sizden Şahsenem gibi bu okulu okumuş insanlar istiyorum. Öncelikle güvenilir tanıdıklarla çalışmak gibi... Bildiğiniz insanlar var mı?"

Beni bu işin dışında mı tutacak, diye düşünürken Mukaddes beni göstererek "En tanıdık Şahsenem değil mi? Onu çalıştırmayı düşünmüyor musun? Yoksa... Kendine mi saklamayı düşünüyorsun?" derken muzipçe gülüyordu.

"Düşünmüyor olur muyum? Bu işin başına Şahsenem'i düşünmüştüm. Tabii ki kabul ederse, eder misin?" diye sorarken bana dikkatle bakıyordu. O an gidip boynuna sarılmamak için kendimi zor tuttum. Heyecan ve mutlulukla ona gülümserken başımı salladım.

"Ben de birini önerebilirim," dedi Hikmet ağabey. "İsmail. Yeğenim olur."

"Tabii ki. Dediğim gibi tanıdık insanlarla başlamak daha güvenli."

"Tamam, o zaman. Ben yarın İsmail'i bulur, sana gönderirim. O da çok sevinecek, ne zamandır boştaydı."

Bir an İsmail'i nişanımda göremediğimi hatırladım. Belki de burada değildi. Ama onunla çalışma fikri bana pek sarmamıştı. Çünkü onun bana karşı boş olmadığını hissediyor-

dum. Umarım kabul etmezdi! Nadir'in bana baktığını hissettim. Benim neden düşünceli olduğuma anlam verememiş gibiydi. Endişelendirmemek için genişçe ona gülümsedim. O da bana aynı şekilde karşılık verdi. Bir şey anlamamış olmasını diledim.

"Seni endişelendiren bir şey mi var?" diye sordu Nadir, uzun süren sessizliği bozarak. O gecenin sabahıydı. İkimiz yalnızdık ve Uzungöle çıkıyorduk. Nadir bu günü benimle beraber geçirmek istediğini söylediğinde babam şaşırmış ve huzursuz olmuştu.

Bizimkilere göre ne kadar nişanlı da olsak yalnız gezmemiz yakışı kalmazdı. Her şeye rağmen babam Nadir'i kıramamıştı. Ne kadar huzursuz olsa da kabul etmek zorunda kalmıştı. Etmeyip de ne yapacaktı, damadı onca yolu nişanlısını görmek için gelmişti.

Her zaman birileri yanımızda oluyordu. İlk defa yalnızdık. Ve şu anda da mutluluktan uçuyordum.

Şimdi de benim bu huzur dolu sessiz yolculuğumu endişelenmeme yormuştu. Hayretle yüzüne bakıyordum. Aslında beni şaşırtan şu an endişeli olmayışımdı, bu fikre neden kapılmıştı bilmiyordum. Dün gece İsmail konusuna biraz canım sıkılmıştı. Ama bir şekilde onun da üstesinden geleceğime inanıyordum.

"Bunu da nereden çıkardın?" dedim. Öğlen güneşi yüksek ağaçların izin verdiği kadarıyla yüzüne vuruyor, bir belirip bir kayboluyordu. Bugün gözlüğünü takmamıştı. Şimdi bana bakarken siyah gözleri endişe ile kısılmıştı.

"Dün geceden bu yana seni hep düşünürken buluyorum. Seni endişelendiren işin başında senin olmanı istemem mi?"

"Hayır! Bu beni çok memnun etti. Endişeli değilim."

"İyi, öyle olsun," dedi. Ama ses tonundan ikna olmadığı belliydi.

"Endişe deyince aklıma geldi..." diye devam ettim. Asıl amacım onun aklını kurcalayan sorulardan uzaklaştırmaktı. "Nişan gecemizde halamın birlikte oturacağız dediğinde bu senin pek hoşuna gitmedi gibi geldi, yanılıyor muyum?" Gözlerimin içine bakıp bir süre konuşmadı. Konuştuğunda da beni şaşırtmayı başardı.

"Yanılmadın," diye itiraf etti. "Yanlış anlama! Annemlerle oturmak hoşuma gider. Ama ben senin için endişelendim, bunun senin hoşuna gitmeyeceğini düşündüm. Ama daha sonra sen bu konuda hiç konuşmayınca yanıldığımı anladım."

"Evet. Yanıldın. Ben kalabalık bir ailede büyüdüm. Yani, anlayacağın rahatsız olmam!"

Uzanıp elimi tuttu, eğilip başparmağımın üzerinden öptü. Gözlerinde ki minnet duygusu o kadar belliydi ki, onu memnun edebildiğim için göğsüm gururla kabarmıştı. Ailesiyle oturmamız beni hiçbir zaman rahatsız etmezdi. Ama Türkan'ın da o evde olması beni düşündürmüyor değildi. Bunu ona söyleyemedim.

Yokuş bitip de düzlüğe vardığımızda gördüğüm manzara karşısında soluğum kesildi. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Televizyon ya da resimlerden gördüğüm bu soluksuz manzara şu anda tam karşımda, beni çepeçevre sarmış durumdaydı. Çevremizi saran insan kalabalığına hayretle bakıyordum. Bu kalabalık, hafta sonu olmasından dolayı diğer insanlar için belki olağandı. Ama benim için sürprizdi.

Fazla ilerlemeden bir restoranın önüne park etti. Arabadan inip çevresini dolandı, kapımı açtı. İnmeme yardım ederken gözleri parlıyordu. Zapt etmeye çalıştığı gülüşü dudaklarına kadar ulaşmıştı. Onu bu hale getireni merak ettim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum merakla.

"Henüz değil." Arabanın kapısını kapattı.

"Burası harika! Daha önce gelmediğime şimdi pişmanım," diye itiraf ettim.

"İyi ki daha önce gelmemişsin. Bu eşsiz manzaranın tadını benimle çıkarman benim için bulunmaz nimet."

"O zaman daha ilerilere gidelim," diye önümüzde uzanan yolu gösterdim. İnsan seli o yolun üzerinde aheste aheste yürüyordu.

"Önce yemeklerimizi yiyelim, daha sonra manzaranın tadını çıkarırız," derken elimi kavradı.

El ele restorana girdik. Gölün manzarasını daha iyi görebilelim diye cam kenarına yöneldik. Ben boş olan masaya yönelirken Nadir beni insanların oturduğu masaya çekiştirdi. İşte o zaman masada oturanları fark edebildim.

Dayımlar ve teyzemler ayağa kalkmışlar, geniş bir gülümseme ile bizi karşılıyorlardı. Kala kaldım! Şaşkınlıkla Nadir'e baktım, sürprizi karşısındaki şaşkınlığıma sırıtıyordu.

Şaşkınlıktan sıyrılır sıyrılmaz coşkuyla dayımlara sarıldım. Dayım, yengem, Ömer'im, Sedef ve Ceren'im. Binnaz Teyzem, Erol eniştem ve Berkay'ım...

Son günlerde yediğim en güzel, en lezzetli yemeklerden biriydi. İnsan sevdikleriyle huzur içinde kuru ekmek de yese bu yemek, doyumu imkânsız bir lezzete dönüşürdü. Benimki de şu an o hesaptı. Mutluluk çok lezzetliydi.

Hep birlikte neşe içinde yemeklerimizi yedikten sonra çevreyi gezmeye karar verdik. Gölün kıyısında Ömer, dayım, eniştem ve Nadir ağır adımlarla yürürken koyu bir muhabbete dalmışlardı.

Teyzem koluma girmiş diğer yanımda Nurhan Yengem ve Sedef'le erkeklerin ardından yürüyorduk. Ceren ile Berkay yolun kenarlarından çiçek koparıp duruyorlardı. Yaşıt sayılırlardı. Sedef on yedisine yeni girmişti. Ceren de henüz on ikisindeydi.

Berkay... Teyzemin yıllar sonra kavuştuğu tek yavrusuydu. Teyzem çok bakımlı ve hoştu. Onu daha yakından

tanıyınca anneme o kadar da benzemediğini fark etmiştim. Görüntüde benziyordu ama kişilik olarak çok farklıydı. Enişte mle diyaloglarına bakılırsa sözünün geçtiği, saygı duyulan biriydi.

Zavallı annem! Hiçbir zaman halam yüzünden hiçbir isteği gerçekleşmemiş, sözü geçmemişti. Hep ikinci planda kalmıştı. Şimdi de Emine Annem aynı kaderi paylaşıyordu. Teyzemi tanıdıkça karakter olarak ona benzediğimi düşünmeye başladım. Çünkü eniştem onu anlattığında kendimi gördüm. İstediği bir şey söz konusu olduğunda gerçekleşmeden geri adım atmıyordu, yani inatçıydı. Hiçbir lafın altında kalmıyordu ve aşırı titizdi.

Teyzem beni defalarca kendisine çekerek öpüp sarıldı. Bilmiyorum kaç defa böyle sevgisini göstermişti. Yılların kaybını silmeye çalışıyorduk. Eniştem bizim sevgi yumağı halimizi anlayış ve tebessümle seyrediyordu.

Eniştem doktordu. Devlet hastanesinde dahiliye uzmanıydı. Teyzem ile eniştemin tanışmalarına yengem vesile olmuş. Teyzem hiç çalışmamış. Ama oğlunu en iyi şekilde yetiştirmek için büyük çaba harcadığını görebiliyordum. Ve ödülünü de alınış gibi görünüyordu. Saygılı ve efendi bir çocuktu.

Nurhan Yengem de pediatri doktoruydu. Birkaç yıl evvel de kendi kliniğini açmıştı. Sedef bu yıl lise ikinci sınıfa geçmişti. Ömer, Asiye gibi sınava girmiş sonuç bekliyordu. Doktor olmayı planlıyordu. Sedef, Asiye gibi sessiz bir kızdı. Annesi gibi pamuk tenli, yeşil gözlü ve bizler gibi uzun boyluydu. Ömer, ileride dayım gibi iri yapılı olacaktı, daha şimdiden babasını geçiyordu

"Emin misin kararından?" diye sordu teyzem tereddütle. Teyzemin halamla yüzleşme konusunda tereddüdü vardı.

"Evet teyze. Bu iş yeterince uzadı. Babam gerçeği öğrendiğinde her şey tatlıya bağlanacak."

"Benim halen tereddüdüm var. Düğününü zehir etmek istemiyoruz Şahsenem. İnsan ömründe bir kez evleniyor."

"Bırak da buna biz karar verelim. Nadir de ben de bu problemin sonlanmasını istiyoruz. Eğer bunun sonunda üzülecek biri varsa o halam olmalı!"

Yengem "Doğru diyor Binnazcığım! Biraz da o cadı üzülsün," diye beni destekledi.

Teyzem üzgün bir ifadeyle bana baktı. Sakinleştirmek için ona sarıldım. "Her şey yoluna girecek teyzem, sen o güzel canını sıkma. Emin ol."

"Benim endişem sensin kızım. O halan annene gün yüzü göstermedi. Gerçi size de bir şeyler yapmaktan geri kalmamış," dedi benim okumak istediğim okulu ima ederek.

Üniversite sınavından yüksek puan kazandığım halde sırf halamın inadı yüzünden Rize'de okumak zorunda kalmıştım. Hep hayalim tıp okumaktı. Maalesef bunu yapamamıştım. Sırf anneme verdiğim sözden kaynaklanıyordu. *Asla babanın sözünden* çıkma! Acaba hayatta olsaydı yine aynı olur muydu diye düşünmüyor değildim. Gerçi benim için birazcık teselli olacaktı. Asiye, ne olursa olsun okuyacaktı.

"Sen üzülme teyze, ben yine okudum. İstediğim meslek olmasa da bu benim hiç okumamamdan daha iyi. Sonuçta şimdi çalışabiliyorum. Bunu birazcıkta Nadir'e borçluyum. Yeni bir iş koluna yöneliyorlar ve başında da ben olacağım. Kim bilir, tıp okusaydım Nadir'in bu teklifi bana olmazdı. Buna da *kader* diyelim. Ben mutluyum. Çok mutluyum."

"Peki kızım. Umarım başarılı olursun," dedi pes etmiş bir sesle.

"Teşekkür ederim. Başaracağım, başarmalıyım. Birilerine bir şeyler kanıtlamam gerektiğini düşünüyorum," dedim. Teyzem anlayışla gülümserken kimden bahsettiğimi anlamıştı. Halam!

Mükemmel bir günün sonunda eve dönüyorduk. Mutluydum, hem de çok mutluydum. Asiye bana gıpta edecekti. Dayım ve teyzemlerle geçirdiğim günü ömrüm boyunca unutmayacaktım.

Nadir'in bu sürprizi beni çok mutlu etmişti. Şimdi yanımda oturan adamın işle ilgili konuşmasını ilgiyle dinliyordum. Evlendikten sonra neler yapacağımızı, yeni girişeceğimiz iş için fikirlerini anlatıyordu. Onun anlattıklarını kafamın bir yerine kaydederken onu hayranlıkla izliyordum. Bir ara susup bana dikkatle baktı.

Bir kaşı yukarı kalkarken; "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Nasıl bakıyorum?" dedim şaşkınlıkla. Yine endişeli olup olmadığımı mı soracaktı.

"Âşık gibi," derken kıkırdadı.

Yüzüme aniden ateş bastığını hissettim. Böyle bir şey söyleyeceğini hiç beklemiyordum. Utanıp başımı eğdim. Duygularımın bu kadar görünür olması onun hoşuna gitmiş olsa da benim için pek hoş bir durum değildi. O kadar cesur değildim; aşkımı umarsızca gösterecek kadar cesur değildim. Bu benim yapımda yoktu. Şimdi de utandığım için Nadir bu halimle eğleniyordu.

Şimdi konuşurken az önceki gibi neşeli değil, ciddiydi. "Lütfen!" dediğinde merakla ona baktım. Son derece önemli bir şey söylüyor gibi, nasihat verir gibi konuşuyordu. "Bana âşık olduğun için utanmanı istemiyorum. Hiçbir zaman, hiçbir zaman bana aşkını, sevgini gizleme." Hiçbir şey söylemedim, söyleyemedim. Bunun üzerine ne söyleyebilirdim ki! Tekrar güldü. Yüzüne baktığımda bana neşeyle göz atıp tekrar yola odaklandı. "Tamam, seni zorlamayacağım," diyerek beni özgür bıraktı. Ben de onu seyrime kaldığım yerden devam ettim.

10. Bölüm

Hazırlıklar

İstanbul yolcularına son çağrı...

Bugün ağustosun yirmisiydi ve düğünümüze iki hafta kalmıştı.

Karadeniz insanının zorunlu mahkûmiyetine ben de dâhil olmuştum. Bunu Trabzon havaalanında iyice hissetmiştim. Geçinemeyen, daha iyi bir yaşamım olsun diyen, okumaya giden, askere gidip bir daha dönmek istemeyen... Liste böyle uzayıp gidiyordu mecburi gidişin öyküleri.

Zorunlu terk edenler için mahkûmiyet olarak kabul ediyorum. Karadeniz toprakları, doğası, yaşanacak ender yerlerden biridir. Ne yazık ki bunu, buraları bırakıp gitmek zorunda olanlar daha iyi bilirler. Çünkü yaşadıkları, hayatlarını kazanmak zorunda oldukları yeni yaşam yerleri onları önceki yaşamları kadar mutlu etmemektedir. Tatil adı altında şehir karmaşasından kaçan komşularımızdan bu itirafları çok dinlemiştim.

Aslında ilginç bir durum da var. Her ne kadar gurbette yaşamı istiyor gibi görünseler de özlerine olan özlemleri hiç eksilmemiş bu insanların. Bunu da benim gibi buralardan gelin getirme adı altında kendi topraklarından bir parçayı

evlerine sokarak o hayatı yeniden canlandırmayı amaçlamışlardı. Bunu hiçbiri bilinçli yapmıyordu. Ama bilinçaltı bunu onlara söylüyordu.

Nadir ve ailesi de bu mecburi kaçışın bir koluydular. Nadir'in dedesi askerden sonra bu göçü başlatmış ve aile İstanbul'da kök salmaya başlamıştı.

Ahmet Dede kalfalıktan gelmeymiş. 1940'tan sonra bir inşaatta kalfalık yaparak İstanbul serüvenini başlatmış. Ahmet Dede her oğlunu inşaat sektörüne sokma amaçlı bu okullarda okutmuş. Her ne kadar zorunlu gibi görünse de inşaat aşkını tüm aile seviyordu. Bunu bugün ben görebiliyordum. Her fırsatta iş konuşurken gözlerinin nasıl parladığına, her yeni proje için nasıl heyecanlandıklarına bu kısacık sürede pek çok defa şahit olmuştum.

Karadeniz halkı çoğunlukla ya fırıncıdır ya da inşaatçı. Çok iyi esnaf olanlar da var. Diğer meslekleri seçenler azınlıktadır.

İnşaat şirketini Nadir'in babası kurmuş. Kardeşleriyle kurduğu inşaat şirketi bugün sayılı firmaların başında geliyor. Türkiye yetmemiş, yeni projeler için sınır ötesine de uzanmışlardı. Neşe, Bulgaristan da bir üniversite hastanesinin kompleksinin çalışmalarını yürütüyordu. Nadir ile Mustafa, Azerbaycan'da büyük bir otel projesi için koşuşturuyorlardı.

Dört eylülde düğünümüzü sahilden yetmiş kilometre içeride, İkizdere'nin Ridos otelinde yapacaktık. Yani doğum günümden iki gün öncesi...

Düğünümüzün olacağı mekânı önceden gezme şansımız olduğu için mutluydum. Düğünden sonraki bir haftalık tatili, balayımızı burada ayarlamıştı Nadir. Muhteşem otel, yeşilliklerin arasında, kaplıcası ile de şimdiden adını duyurmayı başarmış lüks bir oteldi. Nadir'in söylediğine göre oteli kendi şirketleri yapmış. Yeşil vadinin içinde yeni açmış karanfil misali... Önündeki kocaman kaplıca havuzu yeterli gelme-

miş gibi otelin önünden buz gibi dere akıyordu. Balayı için mükemmel doğa harikası bir yer!

Uçağın kalkmasına bir saat vardı ve ben heyecandan ve korkudan ölüyordum. Daha şimdiden kulaklarım tıkanmış gibi hissediyordum. Ellerim titriyor, alnımdan soğuk terler döküyordum. Nadir, bu halime bire bir şahit olunca çok endişelenmişti.

Nadir endişeyle bana baktı. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Mukaddes, Emine Anne, Ayşe... Hepsi de gayet doğal uçuş saatini bekliyorlardı. Peki, benim neyim vardı da böyle hasta oluyordum? Bu haksızlıktı.

"Geçer birazdan," dedim. Yaşadığım sıkıntı yetmiyor gibi üzerime bu kadar düştüğü için ayrıca utanıyordum.

"Aman Şağzine!" dedi Mukaddes kulağımın dibinde sabırsızca. "Gözünü açıp kapatana kadar inmiş olacağız. Alışmak zorundasın! Bundan sonra devamlı uçaklarla seyahat etmek zorunda kalacaksın. Nede olsa iş kadını olacaksın," diye ekledi eğlenerek.

Tersçe yüzüne baktım. Nasılsa yükseklik korkusu olan kendisi değildi, keyfi yerindeydi. Lanet olsun! Neden ben? Mukaddes doğru diyordu, alışmak zorundaydım. Belki yüz defa duymuştum bunları. Ama elimde değildi. Nasıl yeneceğimi de bilmiyordum.

Nadir sabırla yanımda oturuyor, korkumu yenmem için cesaret vermek ister gibi elimi sıkıca tutuyordu. Elimde olmadan içimdeki sıkıntımı dışa vurmuştum, sıkıntıyla yüzüne baktım. Cesaret vermek için gülümsedi. Çekiciliği an be an artıyordu. Bu durumda bile onun varlığıyla heyecanlanabiliyordum. Bu haksızlık, hasta olmak istemiyorum, diye düşündüm sıkıntıyla.

Harun ve babam benim bu rahatsızlığımı garipsemiyor-

lardı, alışkındılar. Alışkın olmadıkları nasıl üstesinden gelecektim. Çaresizce uzaktan beni izliyorlardı.

İşin en küçük düşürücü yanı Kazım Babam ve Fatime Halam da bizi yolcu etmek için gelmişlerdi. Utancım katlanmıştı.

Çeyiz eşyalarını kargoyla göndermiştik. Eşya dediğim de sandık çeyizinden oluşan üç beş kumaş parçasından başka bir şey değildi. Yatak odamızın seçimini Nadir'le birlikte yapmıştık. Ali-Avni'nin söylediğine göre sipariş verilen eşyalar hazırmış, montaj için bizi bekliyormuş.

Türkan'la o günden sonra bir defa, o da bebek tebriki için birebir görüşmüştüm. Ağustos'un ilk haftasında sezaryenle bir kız bebek dünyaya getirmişti. Doktorların son modası bu ara sezaryendi demek istiyordum ama Ayşe'nin anlattığına göre değildi. Kendini normal bir doğuma hazır hissetmediği için sezaryeni tercih etmiş.

Bir ara Fatime Hala ile Ayşe doğuma gitmişler, onuncu günün sonunda geri dönmüşlerdi. Buradaki hazırlıklarla da bilhassa Fatime Hala kendisi ilgileniyordu. Hem düğün hem de yeni doğan bebek yüzünden Nadir'in ailesi ikiye bölünmüştü.

"Tekrar diyorum Şahsenem, şu sakinleştiricilerden bir tane al. Bir saate kadar hiçbir sıkıntın kalmayacak," dedi Ayşe.

Hayır, ilaç falan almayacaktım. Şimdi ilaç alırsam bundan sonra ki yolculuklarımda ne yapacaktım!

"İstemiyorum Ayşeciğim," diye karşı çıktım. Uçağa binecek olmamdan duyduğum endişeyi bildiği için hazırlıklıydı.

"Peki, sen bilirsin," dedi pes etmiş sesle.

Endişeyle eklemeyi ihmal etmedi. "Her an fikrini değiştirirsen haber ver."

Elimde olmadan gülümsedim. "Elbette!"

Yanımdan ayrılırken Muko'ya pes ettiğini gösterircesine omuz silkti.

İstanbul yolcularının anonsunu duyduğumda yeniden kasıldım. Nadir elimi daha sıkı tuttu. Ellerim buz gibi ve ter içindeydi.

Kendimi zorlayarak babamlarla vedalaştıktan sonra içimden bildiğim bütün duaları okuyarak uçağa binmek için pist çıkışına yürüdük. Sanki ölüme gidiyordum.

Herkes yerine yerleşmişti. Bir yanımda Nadir, diğer yanımda Mukaddes, ellerimi tutuyorlardı. Daha doğrusu ben onların ellerini, eklemlerim beyazlayana kadar sıkıca kavramıştım.

Uçağın tekerleklerinin pistteki hareketlerini hissedebiliyordum. Bir süre gittikten sonra uçağın burnunun yukarı doğru kalktığını hissedince midemin altında bir şey hopladı. Sabahtan bu yana içimde tutmaya çalıştığım küçük çığlığım dudaklarımın arasından kurtuldu. Hostesin gelip yardım teklifini reddederken gözlerimi yumdum. Allah'ım bu işkence daha ne kadar devam edecekti!

Bir süre sonra uçağın burnunun düzeldiğini hissettim. Şimdi biraz daha rahatlamıştım. Sanki kapalı bir otobüsün içinde gidiyormuşuz hissini veriyordu. Gözlerimi hafiften araladım. Mukaddes ile Nadir bana doğru eğilmişler, endişeli yüzle beni izliyorlardı. Onları rahatlatmak adına gülmeye çalıştım. İkna edememiş olmalıyım ki yüzleri hiç değişmedi.

"İyiyim," derken sesimi normal tutmaya çalıştım. "Bana öyle bakmayın, şimdi biraz daha iyiyim. Yani düşündüğüm gibi olmadığını anladım. Bir de şu inişi atlatırsam tamamdır," dedim. Bu defa yüzlerinin rahatlamayla gevşediğini görünce gülebildim.

Nadir şüpheyle "Komik olan ne?" diye sordu.

"Sizi de bayağı korkutmuşum, komik!"

Ön koltukta Emine Anne ile Ayşe'de benim konuşabildiğimi görünce rahat nefes alıp gülmeye başladılar.

"Korkulacak bir şey olmadığını anlamana sevindim," dedi Ayşe, bir yandan da rahatlamış halde sırıtıyordu.

"Hemen gevşemeyin," diye uyardım. "Bunun bir de inişi var. Bunu da atlatırsam ikinci binişimde daha kolay olacak."

Temenni dualarını yeniden gülmeme neden oldu. Nadir'e dönerek ekledim. "Mümkünse bana cam kenarı koltuk alma!"

"Olur. Sen yeter ki rahat ol."

Alt tarafı bir saatlik bir uçuştu. Ama bana sonuna doğru bitmeyecek gibi gelmeye başlamıştı.

Pilotun İstanbul'a geldiğimizi haber veren anonsuna kadar gayet gevşemiş, muhabbet ediyordum. O anonstan sonra tekrar kasıldım. Uçak düşer gibi hafif aşağı doğru eğilince gözlerimi yine sıkıca yumdum. Ama bu defa kendimi biraz daha zapt edebilmiştim. En azından çığlık atmamıştım.

Ama uçaktan inince Mukaddes'in ellerinin morarmaya başladığını görünce üzüldüm. Nadir de henüz bir şey yoktu!

Havaalanında bizi Ali-Avni ile bir şoför karşılamıştı. Şoför bizi eve götürürken Nadir ile Ali-Avni şirkete gitmek için bizlerden ayrılmıştı.

Emine Anne, Mukaddes ve ben arkada otururken Ayşe öne geçmişti. Bize yol boyunca rehberlik, eve gelince de ev sahipliği yaptı.

Kendimi mi kandırıyorum bilmem...

Bu ev bana mutluluk getirecek miydi? Ya da şu soruyu sormalıyım; bu evin içindeki insanların hangisi bana huzur vermeyecekti? Cevabını biliyordum. Ama kendime itiraf etmekten bile korkuyordum. Bu eve girerken birimizin bu evden ayrılacağını biliyordum, ama hangimiz olacağını bilmiyordum. Bu evde mutluluğu ararken, birimiz bu mutluluğun elimizden kayıp gitmesine engel olamayacaktı. Kimdi? Ben mi, Türkan mı? Bunu zaman gösterecekti.

Şehir dışına yarım saat mesafede üç tarafı ormanla çevrili

lüks villaların en büyüklerinden birinin bahçesine girdik. İki katlı bir villaydı. Yeşil bahçenin tam ortasında turuncu renkli taş bina azametle dikilmişti. Önünde kocaman fıskiyeli havuzu vardı. Gözümün gördüğü tüm evler aynı biçimde ama ayrı renklerdeydi. Zenginlerin yaşadığı site olmalı, diye düşündüm.

Bizim bahçeye girmemizle evden iki kişi çıktı. Bizi, üniformalı genç bir kız ve orta yaşlı bir adam güleryüzleriyle karşıladılar.

Genç kız "Hoş geldiniz," dedi. Merakla beni süzüyordu. Birazcık da çekingenlik var gibiydi. Bu da beni tanımadığından dolayıydı. Onun çekingen gülümsemesine cesaret vermek istercesine samimiyetle gülümsedim. Genç kızın tepkisi utangaç gülümseme oldu.

Ayşe elindeki çantaları genç kıza uzatırken "Teşekkürler Elif. Sen şu çantaları al," dedi.

Emine Anne ile Mukaddes'in çantalarını göstererek. "Seyfettin Amca, sen de Şahsenem'in çantasını al." Elbette ki, normal olarak benim çantam annemle kardeşimden daha büyüktü. Sonuçta *gelin* olan bendim.

Her ikisi de söylenceni ikiletmeden çantaları yüklendiler. Biz etrafımıza şaşkınca bakarken Ayşe bize dönüp geniş-çe güldü. Her üçümüzün yüzünde evin ihtişamı ve hizmet edenleri görmenin şaşkınlığı vardı.

"Hadi bayanlar!" diye bizi eve davet ederken bir yandan da hizmetlilerin ardından yürüyordu. "Önce biraz dinlenelim sonra yerleşiriz."

Ayşe'nin peşi sıra eve girdik. Bu defa bizi kapıda orta yaşta bir kadın karşıladı. Kadın son derece ciddi görünüyordu.

"Hoş geldiniz!" dedi sert sesle. Yüzündeki şüpheli bakış dikkatimden kaçmamıştı. Neyimizden şüphe duyuyordu ki? Kadına nasıl görünüyorduk; pejmurde ve etrafına şaşkınca bakınan üç şapşal kadın! Sanırım her ikisi!

Her zaman şık giyimli insanlara hizmet eden kadın, benim gibi basit birine hizmet edeceği düşüncesi herhalde şüpheye düşürmüş olmalıydı.

Başımı dik tutup çenemi kaldırdım, amacım bu kadının benim hakkımdaki düşüncelerini yıkmaktı. Sonra yaptığım davranışın yanlış olduğunu düşündüm. Kendimi bir an Türkan gibi hissetmiştim; kibirli!

Göründüğüm gibi şapşal olmadığımı şu an olmasa bile sonradan gösterecektim, sabretmeliydim. Kendimin Türkan'dan aşağı değil daha üstün olduğunu ispatlayacaktım. Bunun için sabretmeliydim.

Ben bu düşüncelerle boğuşurken Mukaddes arkamdan kolumu çimdikledi. İrkilerek ona bakınca onun merdivenlerin başına baktığını gördüm. Baktığı yere bakarken ne göreceğimi az çok tahmin ediyordum. Kibirli bir edayla, pembe sabahlığı ve kucağında bebeğiyle merdivenlerin başında bizi süzen Türkan'ı gördüm. Ne ara çantaları odaya bıraktığını anlayamadığım hizmetçi kız, şimdi koşarak Türkan'ın kucağında ki bebeği alıyordu.

Türkan doğum kilolarını hemen vermiş gibi görünüyordu. Sarı saçları dalga dalga omuzlarından iniyordu. Güzelliği karşısında insan soluksuz kalabiliyordu.

Türkan bebeğini Elif'e verirken yüzüne hiç bakmadı bile! Merdivenlerden inerken elleriyle beyaz mermer tırabzanları okşuyordu. Evin hanımı edasıyla, ağır adımlarla inerken sahte, şuh bir kahkaha attı.

"Hoş geldiniz. Şahsenemciğim! Ne kadar hoş olmuşsun, görmeyeli daha da güzelleşmişsin. Ah, Ayşeciğim sende hoş geldin," en canlı, en samimi sesiyle.

Ayşe kendi kendine bir şeyler mırıldanırken sahte gülüşle yüzüne bakıp selamına karşılık verdi. Türkan kadar samimi değildi.

"Hoş bulduk, *elticiğim*," dedim onun gibi alayla. Karşım-

daki kâhya kadının şaşkınlıkla bir kaşı yukarı kalktı. Sanırım benden böyle bir karşılık beklemiyordu. "Sen de çok güzelleşmişsin, sana da *annelik* çok yakışmış," diye aynı ses tonuyla devam ettim.

Alayımı duymazlığa verip gülümsedi. "Teşekkür ederim cicim!" en son basamağı da inip, coşkuyla beni kucakladı. Sonra Emine Annem ile Mukaddes'i kucaklayıp görümcesine döndü.

"Damadı hemen işe mi koşturdunuz?" derken soruyu bana değil de özellikle Ayşe'ye sormuştu. Sözüm ona, beni bir şekilde yok saymaya çalışıyordu. Onun bu çabasına içimden güldüm.

Kendimi tutamayıp aralarına girdim. "Nadir'i ona neden soruyorsun?" dediğimde şaşkınlıkla bana döndü. "Müstakbel karısı olarak ben cevap verebilirim canım," dedim yüzüne dik dik bakarak ama yüzümdeki gülümsemeyi eksik etmeden.

Ayşe, hafiften kıkırdadı.

Ayşe'nin gülüşünü dikkate almadan "Ne o, daha şimdiden dizginleri eline mi aldın?" diye sordu bana. İnanamıyor gibiydi.

"Elbette," dedim kendimden emin bir sesle. Hayretle geri çekildi. Kâhya kadın da şaşırmış ama hafiften dudaklarını gülmemek için sıkıyordu.

Ayşe, gelinlerinin arasına girdi. Haklı olarak Türkan'la aramızda bir sürtüşme olmasına fırsat vermemeye çalışıyordu. "Ağabeylerim şirkete gitti. Ama senin bunu biliyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu Ayşe şüpheyle.

"Ah, tabi ya! Sabah bir şeyler söylüyordu, Ali. Pek kulak vermemiştim. Malum, bebekle ilgileniyordum." Söylediği ne kadar gerçekçiydi, şüpheliydi. Pek anaç bir kadın imajı çizmiyordu. "Her ne ise, buyurun," diye bizi salona davet ederken önden yürüyordu.

Elif, bebekle peşimizden geliyordu. Yirmi beşine yakın

bir genç kızdı. Uzun saçlarını arkadan sıkıca topuz yapmıştı. Krem rengi bluzunun altına koyu kahverengi mini eteği, yine kahverengi babetleri ile giydiklerini incecik vücuduna yakıştırmıştı. Güzel ve kibar bir çizgisi vardı kızın.

Hepimiz bej rengi şık koltuklara usturuplu bir şekilde otururken Türkan karşımızdaki tekli koltuğa geçip bacak bacak üstüne attı. Ardından eliyle bebeğini kucağına istediğini işaret etti. Genç kız bebeği kucağına bıraktı ve sessizce dışarı çıktı. Kâhya kadın ayakta, hanımının vereceği talimatı bekliyordu.

Hafif tombul bedeni şık siyah pantolon bluz ile kamufle edilmişti. Boyalı kızıl saçları Elif gibi arkasında sıkıca topuz yapılmıştı. Ayaklarında evin içinde rahatça hareket edebilsin diye şık babetler vardı. Komut beklerken ellerini öne bağlamış, sessizce bekliyordu.

"Bize soğuk bir şeyler getir misin," dedi Türkan son derece kibar bir sesle. Kadın hiçbir şey söylemeden başını onaylarcasına sallayıp dışarı çıktı. Türkan'ın kâhya kadına karşı inceliğine şaşırmıştım.

Ayşe, Türkan'ın hareketlerini umursamıyor gibiydi. Belki de işine böyle geliyordu. Çünkü Türkan bu ailenin kara listesindeydi ve üzerlerine çekmemek adına gölgelere itiyorlardı. Nadir'den gerçeği öğrendikten sonra tüm ailenin Türkan'a karşı davranışını çözümlemiştim.

Kısa bir süre sonra Elif, elinde meyve suyu dolu bardaklarla içeri geldi. Bizlere ikram ederken saygıyla tebessüm ediyordu. Bana sıra geldiğinde gözleri neşeyle parlıyordu, kıza göz kırptım. Şimdi tüm yüzüne yayılacak gülüşünü tutmaya çalışıyordu. İşte bu yüzden aceleyle salondan çıktı. Bu kızla iyi anlaşacaktım. Ya kâhya kadın!

Ortamın soğukluğunu dağıtma adına Emine Anne mecburmuş gibi konuşmaya çalışıyordu. Karşısında ki kadın ise kısa ve baştan savma cevaplarla sorularını savuşturuyordu.

İçim öfkeyle kabardı, araya girmemek için kendimi tuttum. Ben burada şu an misafirdim. Şimdilik, diye düşündüm. Ailenin parçası olduğum zaman ona bu fırsatı vermeyecektim.

Ayşe, aniden ayağa kalktı. Bir an, benim neler hissettiğimi anladığını düşünüp aceleyle Türkan'a olan nefret dolu bakışlarımı kaçırdım ama Ayşe bana bakmıyordu bile.

Türkan'ın yanına gidip tepesinde durdu. "Biraz yeğenimi kucaklamak istiyorum," dedi sabırsız sesle.

Türkan verip vermeme arasında tereddüde düşerken Ayşe sabırsızca bebeği kucakladı. "Halam! Bir hafta da nasıl serpilmişsin sen! Canım, güzel kızım!" annesini sevmese de yeğenine karşı son derece sevgi doluydu. Bebeği kucağında hafifçe pışpışlarken yanıma geldi.

"Yengesi? Bak, ne kadar güzel bir bebek. Tıpkı babası!" dedi alayla, sonra da bana göz kırptı. "Sanırım gözlerinin rengi annesine benzeyecek," dedi bu defa yalancı bir üzüntüyle. Ayşe, Türkan'la eğleniyordu. Kadın öfkeden kızarmıştı.

"Alabilir miyim?" dedim Ayşe'ye.

"Tabii yengesi!" bebeği kucağıma verdi. Daha yirmi günlük bebek, gerçekten de çok güzeldi. Hangi bebek çirkin olabilirdi ki! Tüm kucaklamalara rağmen inatla uyuyordu. Minicik yumuk ellerini başının iki yanına atmıştı. Hafifçe başını eğip o güzel kokusunu içime çekmek istedim.

Düşündüğümü eyleme dönüştürürken Türkan ayağa kalkıp; "Sakın bebeği öpme!" diye hafif bir çığlık attı. Şaşkınlıkla kadına baktım.

Şaşkınlıkla "Sadece kokluyordum!" diyebildim. Küçük bebeklerin öpülmeyeceğini ben de biliyordum. Yüzümden ne okudu bilmiyorum, yaptığı ani hareketinden utanıp özür diler gibi yüzümüze baktı.

"Özür dilerim, öpeceğini düşündüm. Şu an her tür mikrobu almaya çok müsait," diye geveledi.

"Biliyorum, sadece koklamak istemiştim," dedim sabırsızca.

Ayşe, Türkan'ın ani çıkışına öfkelenmişti. Mukaddes ile Emine Anne'nin de benim gibi şaşırdıklarını görebiliyordum.

Türkan'ın terbiyesizliğine saniyeler geçtikçe öfkem artıyordu. Bana, cahil ve görgüsüz biriymişim gibi davranmaya çalışıyordu. İçim sıkılarak bebeği Ayşe'nin kollarına geri bıraktım. Bebek Türkan'ın bebeğiydi, Nadir'in yeğeni değil.

Ayşe, bebeği annesinin kucağına bıraktı. Türkan'a sırtını döndü. "Ben size odalarınızı göstereyim mi? Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var gibi geliyor," dedi. Sesi Türkan'a olan öfkenin izlerini taşıyordu.

Az önce Türkan'ın salınarak indiği merdivenlerden şimdi biz çıkıyorduk. Türkan'ın terbiyesizce davranışının hiç bahsini yapmadı. Beklemedik de.

Geniş merdiven hafif kavisle üst kata uzanıyordu. Alttaki salon kadar ara vardı odaların sıralandığı koridorda. Altı tane oda kapısını tek tek açıklayarak ilerliyordu Ayşe. Geniş koridorun her iki tarafında üçer kapı bulunuyordu.

Fatime Halamlar'ın odası en baştaydı. Onun yanında Ayşe ile Neşe'nin odaları vardı. Koridorun ucundaki kapı Nadir'in odasıydı. Karşı kapı da Ali-Avni ile Türkan'ındı.

"Burası ağabeyimin odası... Ama şu an boş. Biliyorsun, yarın ustalar gelecek..."

Kapıdan içeri girince kocaman oda ile karşı karşıya kaldık. Birkaç ambalajı açılmamış kutu haricinde hiçbir şey yoktu odada.

Mukaddes ıslığını koyuverirken; "Şahsenem! Bu oda kocaman, köydeki evimizin tümü kadar büyük! Ne ile doldurmayı düşünüyorsun?" diye sordu hayret ve neşeyle. Hiçbir fikrim yoktu.

Kâhya kadın odaya gelip özür diler gibi gülümseyip Ay-

şe'ye "Kızım, yemek saatine kadar acıkırsınız, bir şeyler hazırlayalım mı?"

"İyi olur Gülsüm abla. Çayın yanında bir şeyler atıştırırız, değil mi Şahsenem?" Ayşe bana döndüğünde yüzümün bembeyaz kesildiğini gördü. "Şahsenem? Neyin var, ne oldu?"

Beynimde tek ismin yankılandığı boşluktaydım. *Gülsüm?* Annemin adı! Adını dahi duymam elim ayağımın boşalmasına yetmişti.

Beni açılmamış kolilerin üzerine oturturken Emine Anne açıklıyordu. "Rahmetlinin adı! Anasının adını duyunca fenalaştı işte. Kızım, iyi misin?" endişeyle bana seslenirken bileklerimi ovalıyordu.

Derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Başımı zorla da olsa sallamayı başardım. İyiydim, şimdi!

Annem! O kadına annemin ismiyle mi seslenecektim? Annemin adını aleni bir şekilde, sıradan bir isim gibi telaffuz etmek bana çok ağır gelecekti. Biliyordum. Emindim.

Başımı kaldırdığımda dört endişeli yüzü beni izlerken buldum. Kendi zayıflığıma kızdım. Ama artık büyümüştüm. Zayıflık göstermenin hiç sırası değildi. "İyiyim," derken oturduğum koliden kalkmaya çalıştım. "Gerçekten. Annemin söylediği gibi sadece adını duyunca boş bulundum. Atlatırım şimdi."

"Şahsenem Hanım, sizin için ne yapabilirim?" Kadın endişeyle bana bakıyordu. "Soğuk bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, sağ ol," dedim kendimi zorlayarak.

Mukaddes saçlarımı geriye itip sevgiyle yanaklarımı avuçladı." Bir şeyin yok tabii. Hadi toparlan. Bir yığın işimiz var. Gülsüm hanım, bizim gönderdiğimiz eşyalar nerede, burada göremedim." Kafamı dağıtmak istediğini anlamıştım. Onun bu çabasını boşa çıkarmayacaktım.

"Sizin kalacağınız odalara valizleri yerleştirdik. Yarın buranın boş olması gerekiyordu. Ustalar gelecek, rahat çalı-

şabilsinler diye," derken bir yandan da beni endişeli yüzle izlemeye devam ediyordu. İyiyim dediğime pek güvenemiyordu.

"Harika!" diye kadını yanıtladı. Sonra bana döndü "Hadi Sağzine!"

"Tamam. İyiyim ben," dedim tekrar. Kadına dönüp özür dilercesine gülümsedim. Kadının yüzündeki endişe halen silinmemişti. "İyiyim, sizi korkuttuğum için özür dilerim."

Kadının gözleri şimdi anlayış ve şefkatle yumuşamıştı. "İyi olmanıza sevindim. Annenizi hatırlattığım için üzgünüm," sesi üzüntüsünü yansıtıyordu.

"Önemli değil. Sadece hazırlıksız yakalandım."

Temiz havaya ihtiyacım vardı. Diğerlerini geride bırakıp balkon kapısına yöneldim. Camlardan perdeler dahi indirilmişti. Her bir şeyi yeniden çok kısa zamanda düzenlememiz gerekiyor, diye düşündüm balkona çıkarken. Balkona çıktığımda gördüğüm manzara karşısında kâhyanın adının yarattığı krizi unutmuştum.

Balkonun altında kocaman yüzme havuzu vardı ve pırıl pırıl parlıyordu. Tepeye doğru orman tüm muhteşemliğiyle uzanıyordu. Çam ağaçlarının nefis kokusu evin çevresini kuşatmıştı. Güneş, havuzun üzerinde ışık oyunlarıyla dans ediyordu. Bizi karşılayan adam, havuzun etrafındaki bahçede yabani otları temizliyordu.

Mukaddes sessizce yanıma geldi. "Burası çok güzel!" Mukaddes, duygularını dile getirmekte bende daha cesurdu. Nadir'i tanıyana kadar ben de Muko kadar rahatça mutluluğumu ve öfkemi dile getirebiliyordum. Gelin olma sorumluluğu çoğu dürtülerimi bastırmaya mecburdum. Muko, "Ben de okulu buraya mı kaydırsam!" dedi gizli bir neşeyle

"Ne iyi olurdu! Öyle bir şansın varsa yap,"dedim. Muko'nun ilginç fikri az önceki sıkıntılı anı dağıtmıştı.

Dudaklarını büzüp gülümsedi. "Hevesimi sonraya sakla-

yayım. Hem, sizi bir süre yalnız bırakmam daha uygun olacak." Kulağıma eğilip devam etti. "Tabi bu kalabalıkta nasıl yalnız kalacaksınız, ayrı konu," diye kıkırdadı. Hiçbir tepki göstermemeye çalıştım. Çünkü bizi izleyen gözleri görmezliğe veremezdim.

Bize verilen odalara gidip günler önce gönderdiğimiz paketleri açmaya başladık. Biz kolileri açarken Elif ile Gülsüm kalfa da yanımıza gelmişler, heyecanla açılanları inceliyorlardı.

Paketleri açarken en az onlar kadar ben de şaşırıyordum. Çeyizimin bu kadar çok olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Emine Anne'yi her zaman elinde bir şeyler yaparken görürdüm, kime yaptığını sormak aklıma gelmezdi. Bu kadar kız varken, kendi kızları varken bunu sormak biraz garip kaçardı. Pembe Halam el işi yapmıyoruz, diye zamanında bizi yeterince paylamıştı. Bu kalbi güzel kadın benim için bir yığın çeyiz hazırlamıştı.

Bizim gönderdiklerimizin haricinde bir paket daha vardı. Bu da dayım ve teyzemden geliyordu. Annemden hatıra kalan birkaç parçayı Asiye ile paylaşmıştım. Teyzemden gelenler ise kendi hazırladıklarıydı.

Yatak odamız bej ve beyazın hâkim olduğu mobilyalarla döşenecekti.

Tüm gün Elif ve Gülsüm kalfanın da yardımları ile kolilerden çıkanları ütüleyip bir kenara yerleştirmiştik. Yarın mobilyalar kurulduğu zaman yerleştirmek kolay olacaktı. Uyum içinde çalışıyorduk. Tabii Türkan bu uyuma arada müdahale ediyor, bir şeyler istemek için Elif'i yanına çağırıyordu. Günün nasıl bittiğini anlamamıştık. Nadir de gün boyu hiç aramamıştı.

Akşam yemeği vakti geldiğinde tekrar salona dönmüştük. Bir süre sonra Ali-Avni salona girdi. Nadir görünürlerde yoktu. Üzerini değiştirmek üzere odasına çıkmış olmalıydı.

Ali-Avni, mahcupça yüzüme bakıyordu. "Nadir biraz gecikecek. İşler biriktiği için toparlaması biraz zaman alacak," dedi.

Tam bu sırada telefonum çaldı. Arayan Nadir'di. "Hayatım? Beni bu akşam için bağışlar mısın? Biraz gecikeceğim." Ses tonundan canının sıkkın olduğunu anlayabiliyordum.

"Önemli değil. Sen bizi düşünme. İşinle ilgilen." Mümkün olduğu kadar sesime neşeyi yansıtmaya çalışmıştım. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. En başta Türkan'ın alaycı bakışları...

Ali-Avni karısının bu bakışlarını görmemişti, bebeğini kucaklamış sevgiyle oynatıyordu.

Özür diler tonda "Sonra görüşürüz," dedi.

"Tamam," derken telefonu kapatıp meraklı bakışlara döndüm. "Ali-Avni'nin dediği gibi, işi biraz uzamış. Yemeğe beklemememizi istedi." Türkan'ın alaycı bakışlarına inat diğerlerinin anlayışlı bakışları beni yüreklendirmişti.

Bütün gün uğraşmamızın ceremesi yavaşça çıkıyordu. Hepimiz yorulmuştuk. Nadir'i beklemek için çok uğraş versem de en sonunda dayanamayacağımı anlayınca yatmamın daha doğru olacağına karar verdim. Vakit çok geç olmuştu. Sabahlar çuvala girmemişti ya!

Bize ayrılan konuk odasında Mukaddes ile beraber yattık. Kocaman iki kişilik yatak çok rahattı ve başımız yastığa düşer düşmez uyumuştuk.

Sabah uyandığımda güneş henüz kendini gösteriyordu. Bir an uyandığım yeri yadırgasam da hemen kafamı toparlayıp nerede olduğumu hatırladım.

Nadir'in evinde, birkaç hafta sonra benim de evim olacak yerdeydim. Mutlulukla gerindim. Mukaddes daha uyuyordu. Sessizce yataktan çıkıp banyoya geçtim.

Üzerimi giyinip de aşağı inmek için kapıya yöneldiğim-

de Mukaddes'in yatakta gerindiğini duydum, gülümseyerek ona döndüm.

"Günaydın tembel!" dedim alayla.

"Sana da günaydın. Saat kaç?"

"Sekizi geçiyor"

"Bakıyorum da senin de etcklerin zil çalıyor. Anladım, özledin nişanlını. Ama birazda kendini bize sakla. Asıl bundan sonra biz seni çok özleyeceğiz." Cümlesinin sonuna doğru sesi boğuklaşmış, gözleri dolmuştu. Kapıdan ayrılıp Mukaddes'e sarılmak için yatağın üzerine çıktım. Birbirimize sıkıca sarıldık.

"Sen şu yatay geçişi bir daha düşünsen diyorum," dedim bir umutla.

"Ne iyi olurdu!" Benden uzaklaşıp yanaklarımı kavradı. "Aman, şimdiden eltinin gözünü korkutmayalım bence. Birazcık zaman geçsin, hatta okul bittikten sonra yanınıza yerleşirim belki," derken alayla bir kaşı da yukarı kalkmıştı.

Gülüştük. Böyle bir şey yapmayacağını çok iyi biliyordum. Kimseye bağımlı olmayı sevmiyordu.

"Doğru diyorsun. Hadi bir an önce yataktan çık da kahvaltıya inelim. Çok acıktım," derken kapıya doğru yürüdüm.

"Tamam. Sen in, ben geliyorum."

Kapıyı açarken "Acele et!" dediğimde tembelce geri yattı.

"Anlaşıldı. Çok özlemişsin nişanlını. Merak etme, bekletmem."

Kapıyı arkamdan kapatırken gözlerimi deviriyordum. Ama söylediğinin doğruluk payı da yok diyemezdim. Nadir'i özlediğimi inkâr etmeyecektim.

Koridorda durup ortalığı dinledim. Odalardan hiç ses gelmiyordu. Aşağıdan kahvaltının hazırlandığına dair işaret olarak kaşık çatal sesleri kulağıma kadar geliyordu.

Sessizce merdivenlerden indim. Merakla etrafıma bakınırken Gülsüm kalfa elinde tepsiyle mutfaktan çıktı.

Beni görünce genişçe gülümsedi. "Günaydın Şahsenem Hanım!"

"Günaydın! Kimse kalkmadı mı?"

"Hayır. Ama Nadir Bey ile Neşe Hanım yeni geldiler, bahçedeler."

"Ah! Öyle mi?" derken hemen bahçeye çıkan salonun iki kanatlı kapısına yöneldim. Demek ki gece dönmemişti. Tüm gece çalışmış olmalıydılar.

Veranda kapısına yöneldim, yaklaştıkça iki kardeşin yorgun sesleri kulağıma geliyordu. Dışarı çıktığımda bahçe sandalyelerine kendilerini bırakmış olduklarını gördüm. Sesleri gibi bedenleri de yorgun görünüyordu. Beni henüz fark etmemişlerdi. Nadir'in üzerinde hâlâ dün Trabzon'dan gelirken giydiği siyah keten takım vardı.

"Günaydın?" dedim tereddütle. Tereddüdüm henüz tanışmadığım Neşe'yeydi. Her ikisi de şaşkınlıkla döndüler. Nadir beni görünce yüzü aydınlandı. Hemen kalkıp yanıma geldi. Yüzü tıraşsızdı.

Yanağımdan usulca öperken; "Günaydın aşkım! Uyandırdık mı?" diye sordu nazik sesle.

"Hayır. Kendiliğimden uyandım. Siz yeni gelmişsiniz sanırım, Gülsüm abla söyledi."

"Evet. İşimiz uzayınca geceyi Neşe'nin evinde geçirdim." Bu sırada Neşe de ayağa kalkmış yanımıza gelmişti. İnce beyaz bir bluz ile blucin pantolon giyinmiş rahat ve sevimli bir tavırla beni kucaklamaya hazırlanıyordu.

"Merhaba! Görüşmeyeli nasılsın?"

"Teşekkür ederim, iyiyim. Sen nasılsın?" diye sordum.

Son derece cana yakındı. "Ben de iyiyim. Şu düğün gerginliğini üzerimizden atsak da her şey normal rayına otursa. Yanlış anlama, böyle şeyler... Düğün, nişan pek bana hitap etmiyor. Hayat gerçeklerden ibarettir. Yani iş! Nadir ağabeyim ile az önce bunu konuşuyorduk. Şu yeni proje için sabırsızlanıyorum."

Gülmemek için tepki göstermeme adına yüzümü sabit tuttum. Ailecek iş kolik olduklarını şu kısacık zamanda çok defa görmüştüm. "Ben de sabırsızım."

"Şu odanızın yerleştirilmesi bir an önce bitsin, sana yeni ofisini gösterelim. Değil mi ağabey?" destek beklercesine ağabeyine bakmadan önce bana göz kırpmayı ihmal etmemişti.

"Evet. Bütün düzenlemeleri yaptık. Ama senin de görmende fayda var. Eksiklerimiz varsa söylersin."

"Olur, tabii ki! Ama sizin bir eksik bırakmadığınıza eminim."

"Sen yine de bir göz atarsın canım. Sizi biraz baş başa bırakacağım. Neşe gecenin yorgunluğunu attı, ben de bir duş alıp geleyim. İzninizle!" yanımızdan ayrılıp eve girdi. Neşe ile yalnız kalmıştık. Kısa bir an birbirimize baktık.

"Otur lütfen!" dedi Neşe. Nadir'in boşalttığı sandalyeye oturdum, dikkatle beni süzüyordu. Tereddütle, beni tanımak isteyen bakışlara gülümsedim.

"Ağabeyimin evleneceğine asla ihtimal vermemiştim. Hele bir kızı sevebileceğini aklımızın ucundan dahi geçirmemiştik. Seni sevdiğini de yeni öğrendik. Bu bizim için büyük bir sürpriz oldu."

"Evet, benim için de büyük bir sürprizdi," dedim utanarak.

"Tahmin edebiliyorum. Hiç tanımadığın bir adam, senden kilometrelerce uzakta bir yerde ve senin için kalbi çarpıyor. Ve senin bundan haberin olmuyor, ruhun bile duymuyor. Müthiş!" mutluluk ve heyecanla kıkırdadı. Sonra gözlerinden bir gölge geçti. "Acaba ben de bir erkeğin kalbine girip böyle çarptırabilecek miyim?" derken gözlerindeki hüzün sesine yansımıştı.

"Bence senin için de birinin kalbi çarpıyordur. Kim bilir, senin bilmediğin biri senin için hayaller kuruyordur." Şüp-

heyle bana baktı, hafifçe tebessüm etmeyi ihmal etmiyordu. Söylediklerim hoşuna gitmişti.

"Çünkü hem çok güzelsin, hem de zekisin! Senin gibi bir kadınla kim olsa evlenmek ister." Söylediklerimin doğru olduğunu biliyordum. Zekiydi, gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Güzeldi, incecik uzun vücuduyla kumral hafif dalgalı saçları güzelliğine güzellik katan ela gözleri mükemmel uyum içindeydi.

Kardeşler ilk bakışta birbirlerine benziyor diye düşünsem de yakından tanıyınca hiç benzemediklerini fark etmiştim. Neşe daha dışa dönükken Ayşe'nin sakin bir karakteri vardı. Nadir işine düşkünlüğüyle göze çarparken, Ali-Avni'nin daha rahat olduğu görülüyordu.

"Günaydın!" arkamdan gelen yabancı sese döndüm. Esmer güzeli bir kadın bize doğru yaklaşıyordu. İlk izlenimim son derece davetkâr giyinmiş, fettan bakışlı bir kadın olduğuydu. Kim bu kadın, diye düşünürken Neşe onun duyamayacağı bir tonda bana açıklama yaptı.

"Nadir'in yardımcısı, Zühal!" Yardımcısı mı? Bu kadın mı?

Kadın bize yaklaşıyor, her adımında kalçaları hoş bir şekilde sağa sola sallanıyorken sanki çamaşırlarımın altındakini *görmek ister misin* diyor gibiydi.

Bir an kendimi onun yanında çok basit hissettim. Boyalı, dalgalı siyah saçlarını elinin arkasıyla geriye doğru attı. Gelen kadını karşılamak için ayağa kalkarken Neşe'nin kılını dahi kımıldatmadığını fark ettim.

"Merhaba. Şahsenem Hanım? Ben Nadir Beyin yardımcısı Zühal!" elini uzattı. Elimi kavrayan elleri yumuşacıktı. Bir an ellerimin onu rahatsız edip etmediğini merak ettim. Çay toplarken ne kadar eldiven giymiş olsam da yine sertleşmesine engel olamıyordum. Ellerim daha normale dönememişti.

"Öyle mi? Tanıştığımıza memnun oldum." Pek memnun olduğum söylenemezdi. Gözlüklerinin ardından beni tepeden aşağı süzerken dudakları alayla kıvrılmıştı. Sanırım beni Nadir Beyinin yanına yakıştıramamıştı. Gerçi ben de inanamıyordum ya bu duruma.

"Merhaba Neşe Hanım," deyip onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Üzerinde Nadir'in aile şirketinin amblemi olan siyah çantayı masanın üzerine bırakıp arkasına yaslanırken bacak bacak üzerine attı. Hiç yabancılık çekiyor gibi değildi. Hareketleri çok rahattı.

Yüzünün yarısını kapatan güneş gözlüğünü başının üzerine aldı. Şimdi gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. Gözlerinde ağır bir makyaj vardı. Sabahın bu saatinde bu bakım, itina! Bana bakarken küçümser bakışlarını gizleme gereği dahi duymuyordu. Beni şaşırtsa da duygularımı belli etmemeye çalıştım.

"Sana da merhaba. Sabahın bu vaktinde ne bu iş aşkı canım, biz de daha yeni geldik," dedi kuru bir sesle Neşe. Biraz öfke mi vardı?

"Ah, öyle mi? Halledilmesi gereken ufak pürüzler kaldı. Nadir Bey bugün şirkete gelemeyeceğini söyleyince benim gelmemin daha uygun olacağını düşündüm. Hem bu sayede Şahsenem Hanımla tanışma fırsatı da yakalamış olurum diye düşündüm."

Sesindeki neşenin sahteliği beni rahatsız etti. Yüzüme bakarken ki gülümsemesi, bana karşı ilgili davranışı sahteydi. Ne kadar sinirimi bozsa da hiçbir şey fark etmiyormuşum gibi davranmak sanırım en doğrusuydu.

"İyi," dedi Neşe kuru bir sesle. Neşe'nin ona karşı davranışı çok kabaydı ama kadın hiç umursamıyordu.

Zühal öfkelense de çok profesyoneldi, öfkesini saklamayı çok iyi beceriyordu. Elif, elinde tepsiyle gelince küçük kriz bir süreliğine yatıştı. Elif çayları masaya bıraktıktan sonra sessizce çekildi.

"Duyduğuma göre yeni projenin başına siz geçecekmişsiniz," diye devam etti Neşe'nin öfkesini umursamayıp.

"Evet," dedim kısaca.

Bu defa da "Tecrübeniz var mı? Bu işle ilgili neler yapmayı düşünüyorsunuz?" derken bir yandan da çayını yudumluyordu.

Neşe sabırsızca gözlerini devirip bardağına gömüldü. Benim yerime cevap vermemek içindi bu küçük çabası. Gülmemek için kendimi tuttum.

"Nadir öyle uygun gördü. Henüz bu konuyu düşünmek istemiyorum. Daha doğrusu, önümde daha hayati bir olay var. Ama merak etmeyin, en iyisini yapacağız."

"Hım. Öyle tabii." Sesindeki alay sinirlerimi bozdu. Tam ağzımı açıp da cevap verecekken en sonunda Neşe araya girdi.

"Dünden bu yana yeterince iş konuştuk. Yeter! İzin ver Zühal!" diye sabırsızca söylendi.

Kadın bu tepki karşısında şaşırmıştı, sinirle gerilen yüzünü ona göstermemek için başını diğer tarafa çevirdi.

Kadın şimdi bakışlarını benden de kaçırıyordu. Neşe onun saklamaya çalıştığı öfkesini gördüğü halde umursamayıp gözlerini kapattı. Arkasına yaslanıp iyice yerleşti. Onun bu hareketini görmezden gelmişti. Daha doğrusu onu yok saymıştı. Zühal bir daha konuşmaya cesaret edemedi. Benim de işime gelmişti.

Sessizlik içinde çaylarımızı yudumlarken Mukaddes'in gelişiyle bu gergin sessizlik bozuldu.

"Günaydın." Mukaddes'in sesi ile hepimiz uykudan uyanmışçasına irkildik. İlk toparlanan Neşe, hemen ayağa kalkıp Mukaddesi karşıladı. Az önce Zühal'i karşıladığı gibi soğuk değil, samimiyetle kucaklamıştı.

"Hoş geldin canım. Ben Neşe, sen de Mukaddes olmalısın?"

"Evet, ben Mukaddes... Memnun oldum. Teşekkür ederim," derken Zühal'i süzüyordu. Zühal ayağa kalkıp elini uzattı.

"Ben Zühal, Nadir Beyin yardımcısıyım." Her bir ayrıntıyı verirken yukarıdan bakan bakışları insanı rahatsız ediyordu.

"Öyle mi? Yani sekreteri demek istiyorsunuz," Aşağılar gibi söylemişti. Neşe gülüşünü gizlemek için başını ters yöne çevirdi. Kadın öfkeyle dudaklarını sıkarken yüzündeki kibarlığı korumayı büyük bir ustalıkla başarmıştı.

"Sizi yanıltmak istemem, yardımcısıyım. Yani sağ kolu!" derken görüntüsünden karşı tarafı yanıltmanın memnuniyeti vardı.

"Keşke yanılmasaydım," diye mırıldandı Mukaddes. Zühal'in bunu duyduğundan şüpheliydim. Ben Mukaddes'in neden böyle yaptığını düşünürken Nadir tazelenmiş olarak geri geldi.

"Günaydın hanımlar."

Hepimiz selamına yanıt verdik. Zühal'in ayağa kalkıp yerini Nadir'e vermesi dikkatimi çekti. Ama Nadir hiç tereddüt etmeden onun gösterdiği yere değil, benim yanıma oturdu. Ben mutlulukla gülümserken kadının yüzü düşmüştü.

Nadir, Zühal'e neden geldiğini sorunca hemen toparlanıp bahsettiği kâğıtları çıkarmaya başladı. Bu sırada Gülsüm kalfa gelip kahvaltının hazır olduğunu haber verince Nadir eliyle Zühal'i durdurdu.

"Önce kahvaltı yapmak istiyorum. Herkes kalktı mı?" diye sordu Gülsüm kalfaya dönerek.

"Evet efendim. Ali Bey ile Türkan Hanım masaya geçtiler. Emine Hanım ile Ayşe Hanım da inmek üzereler."

"Güzel!" dedi büyük bir coşkuyla. "Bayanlar?" diyerek bizi nazikçe masaya davet etti. Hep birlikte yemek odasına geçerken Zühal yerinden kımıldamadı.

Nadir'in gelecekteki eşi sıfatıyla "Zühal Hanım? Buyurun kahvaltıya," diye davet ettim. Nadir eve girmem için beni bekliyordu.

Kadın tereddütle bana bakarken diğerlerinden de destek bekler gibiydi. Neşe, Mukaddes'i koluna takıp hiç arkasına bakmadan eve girdi.

"Teşekkür ederim. Ben kahvaltımı yaptım," derken davetin tekrarlanmasını ister gibiydi.

Anlamsızdı ama "Olsun, bize eşlik edersiniz," dedim ısrarıma kızarak.

Nadir, Zühal'in gelip gelmemesini umursamayıp elimden çekiştirmeye başladı. Nadir ile eve yürürken arkamızdan gelsin, diye baktım. Kadının memnuniyetle arkamızdan geldiğini gördüm.

Nadir oturmam için sandalyemi tutarken Emine Annemle Ayşe masaya gelmişlerdi. Nadir'in bu zarif hareketleri hoşuma gidiyordu. Kendimi özel hissettiriyordu. Yanıma oturmasından ne kadar mutlu olduğumu düşünürken Türkan'ın alaylı gülüşüyle karşılaştım. Alaycı gözleri Nadir'i süzüyordu.

"Nadirciğim? İlk günden nişanlını yalnız bırakmanı hiç doğru bulmadım," dedi. Ali-Avni aniden karısına dönüp uyarırcasına homurdandı.

Nadir, hiç tereddütsüz öfkeyle ona baktı. "Benim ebeveynim olduğunu düşündüren nedir Türkan? Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu senden öğrenecek değilim," dedi kaba sesle.

Bu defa "Beni yanlış anladın canım," diye alttan almaya çalıştı. "Ben Şahsenem için üzüldüm. İnsan ilk defa gittiği yerde kendini yabancı hisseder," diye savunmaya geçti.

"Ben kendimi yabancı yere gelmiş gibi hissetmedim Türkancığım. İki hafta sonra artık burası benim de yuvam olacak. Böyle bir durumda kendimi yabancı hissetmem çok saçma olurdu," dedim dayanamayarak.

Onun haricindeki herkes bana çok yakın davranmıştı. Nadir'in özür dileyen bakışları son sözlerimden sonra memnuniyetle gülümser hale gelmişti. Masada Türkan ile Zühal'ın haricinde diğerlerinin yüzü gülmüştü, nedense buna hiç şaşırmadım.

Elif ile Gülsüm kalfa masaya servis yapıyorlardı. Emine Anne masaya oturduğundan bu yana hiç konuşmamıştı. Canı sıkkın gibi duruyordu. Bu konuşmaların canını sıktığını anlamıştım. Bana kaçamak bakışını yakaladım. Benim Türkan'dan yana çok sıkıntı çekeceğimi düşünüyor olmalıydı. Kendisi de öyle bir ortama gelin gelmiş ve bunun sıkıntısını hâlâ yaşıyordu. Ama bilmiyordu ki ben kendisi gibi olaylar karşısında sessiz kalmayacaktım.

Kahvaltıdan sonra Nadir, yardımcısı Zühal ile bahçeye geçtiler. Neşe, getirdiğim çeyizleri görmek istediğini söylediğinde Türkan alayla burnunu kıvırdı. Mukaddes ile Ayşe çeyizlerimi Neşe'ye göstermek için odaya çıktılar. Türkan ile Ali-Avni de odalarına çekilmişlerdi. Emine Anne ile salonda oturuyorduk. Televizyon açık olmasına rağmen izlemiyorduk. Emine Anne içine dert olanları bana söylerken son derece üzgündü.

"Kızım, bu kadına dikkat et. Seninle uğraşıp duracak," diye uyardı.

"Sen beni düşünme anne. Ben onun hakkından gelirim."

"Biliyorum kızım, ama sen yine de dikkat et. Nedendir bilmiyorum ama bu kadın seni kıskanıyor," dedi.

"Beni kıskanmasının hiçbir mantıklı gerekçesi olamaz," desem de gerçeği bilmemin verdiği rahatsızlıkla yerimden kımıldandım. Nadir'i şimdi sevmiyordu belki, ama ondan nefret etmesinin önüne geçemiyordu.

Evet. Nadir'den nefret ediyordu. Kimse fark etmeden onu izleme şansım olmuştu. Onu ne zaman görse tiksintiyle bakışlarını başka tarafa çeviriyordu. Hatta Nadir, yeğenini

kucakladığı zaman çok rahatsız olmuş, hemen bir bahaneyle kucağından almıştı.

"Şımarık ve bencil biri o. Sen yine de ona dikkat et. Ondan sana zarar gelmesinden endişe ediyorum."

"Merak etme anne. Ondan bana zarar gelmesine izin vermem. Hem biliyorsun, halam gibi doğuştan nemrutun yanında eğitim almış biriyim. Bu tür insanlara nasıl davranılması gerektiğini çok iyi biliyorum. Senden rica ediyorum anne, bunları babama anlatma. Boşu boşuna benim için endişelenmesinin hiç gereği yok."

"Tabii ki kızım, söyler miyim? Dediğin gibi, halan bu durum için iyi bir örnek. Neyse, sen ne yapman gerektiğini iyi bilirsin. Kendini kimseye ezdirmeyeceğini biliyorum, Nadir oğlumun buna fırsat verdireceğini sanmam. O seni seviyor."

Biliyor olsam da başka birinin ağzından bu gerçeği duymak bana ayrı bir heyecan ve zevk vermişti.

Öğlene doğru mobilyaları kurmak için marangozlar geldi. Bizim yönlendirmelerimizle mobilyaları monte ettiler. Nadir de çabucak işini halledip Zühal'i göndermiş, yanımıza gelmişti. Neşe ve Ayşe'nin de yardımları ile yatak odamızı kurup düzenlemiştik. Sıra çamaşırlarımı düzenlemeye gelince Emine Anne ile Neşe, Nadir'i odadan çıkarmışlardı.

Gülsüm kalfa diğer odadan Nadir'in kıyafetlerini getirdiğinde beni ayrı bir heyecan sarmıştı. Sanırım kızarmıştım ki kızların kıkırdamalarını duydum. İkimizin de çamaşırları altlı üstlü yerleştiriliyordu. Daha sonra aramayalım diye her yerleştirilen çamaşırları bana gösteriyorlardı.

İşimiz bitmiş, yorgun ama hepimiz son görüntüden memnun bir halde odayı inceliyorduk.

"Bu iş de tamam!" dedi Neşe. "Aslında çok eğlendiğimi söylemeliyim. Daha önce hiç gelin odası hazırlanırken görmemiştim. Senin ki ilkti."

"Umarım sırada seninki olur," dedim.

Bana dikkatle baktı. "Ne o, beni şimdiden postalamayı mı düşünüyorsun?" diye sordu dalga geçerek. "Ama hiç de şikâyet etmem," deyip mutlulukla sarıldı.

"Allah hepinize hayırlı kısmetler nasip etsin," dedi Emine Anne araya girerek.

"Teşekkür ederim yengeciğim," deyip bu defa Emine Anneye sarıldı.

Nadir odaya girdi. "Ne için teşekkür ediliyor?" diye sordu.

Ayşe hemen cevabı verdi. "Sen öğrenmesen de olur." Utanmış mıydı? Mukaddes'in koluna girip odadan dışarı sürüklerken yüzünün kızarıklığını saklamaya çalışıyordu.

Neşe, Emine Anneyle çıkmak için kızların peşine takıldılar. Ben de onların ardından çıkmak için hareket ettiğimde Nadir kolumdan tuttu. Neşe, kapıyı üzerimize kapatırken göz kırpıp fısıldadı.

"Sakın yaramazlık yapmayın!" dedi. Neşe'nin şakayla karışık uyarısı kalbimi aniden hoplattı.

Nadir'le odamızda yalnız kalmak beni heyecanlandırmıştı. İkimiz karşılıklı birbirimize bakarken susuyorduk. Neşe'nin sözlerinden ilk sıyrılan Nadir yavaşça yanıma yaklaştı.

Onun bakışları utanmama neden olmuş, başımı eğmiştim. İşaret parmağını çenemin altına koyup kendisine bakmam için hafifçe kaldırdı. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda derin bir nefes aldı. Siyah gözleri dile vuracaklarını önceden gösterircesine parlıyordu.

Hafif bir sesle "Bu odanın içinde seni o kadar çok hayal ettim ki," dedi. "Şimdi buradasın! Ne kadar mutlu olduğumu, ne kadar heyecanlandığımı bilemezsin." Sonra eğilip burnumun ucundan hafifçe öptü. Sonra beni elimden tutup balkona çıkardı.

Elimi bırakmadan diğer eliyle ilerideki ormanı işaret edip

"Şu balkonda durup ormana bakarken hep seni hayal ettim. Sana nasıl ulaşacağıma, aşkımı nasıl gösterebileceğime dair zamanımı burada planlar yaparak geçirdim. Pek çok gece bu balkonda sabahladım. Şimdi... Yanımda, kollarımın arasındasın. Benim için ulaşılmazdın. Her istediğime zorluk yaşamadan sahip olabiliyordum. Ama sen? Sana sahip olmak, kalbine sahip olmak benim için muhteşem bir şey. Harika bir duygu! Beni ne kadar mutlu ettiğini sana seni mutlu ederek göstereceğim." Sıkıca sarıldı. Başımı göğsüne dayarken hiç tereddütsüz sarıldım. Ben şimdiden çok mutluydum.

"Nadir Bey?" içeriden Gülsüm kalfanın sesini duyduk. Odaya geri döndük. "Nadir Bey, mobilyacılar koltukları getirdiler. Yukarı çıkarsınlar mı?"

"Evet. Getirsinler." Sonra bana dönerek devam etti. "Buraya koltuk takımı almıştım. Gerçi senin fikrini almadım ama sana sürpriz yapmak istemiştim. Merak etme, perdelerin rengini bildiğim için onlara uygun seçmeye çalıştım. Yine de beğenmezsen değiştirebiliriz."

"Gerekli miydi?" diye sordum şaşkınlıkla. Gerçi bu oda bir koltuk takımı değil ikincisini de alabilecek büyüklükteydi.

"Bence gerekli," diye fikrini belirtti.

Adamlar odaya girince Nadir onları karşılamak için döndü. Ben de onun ardından odaya girdim. İki adam tek kişilik koltuğu odaya sokmaya çalışıyorlardı.

Gerçekten de çok güzel koltuklardı. Açık sütlü kahve tonunda süet koltuklar son derece şık ve güzeldi. Bir tane üçlü iki tane de tekli koltuğu balkona yakın bir yere yerleştirdiler. Koltuklara oturunca dışarısının manzarası net bir şekilde görülüyordu.

"Sen bu odayı daha önce neyle doldurmuştun?" diye sordum gülerek. Aslında bu odanın önceki halini, Nadir içinde nefes alırken ki halini daha çok merak ediyordum.

Gülümsedi. "Yine bir koltuğum vardı, ayrıca çalışma masam da buradaydı. Aslında şu köşeye bir masa ayarlasak hiç fena olmaz," kapının yanındaki boşluğu işaret ederek. "Sen de bir çalışma masasına ihtiyaç duyacaksın."

Aman Allah'ım, diye düşündüm. İş kadını olacaktım! Benim irkildiğimi fark edince hafifçe güldü.

"Merak etme, sana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim, çok rahatladım," dedim kinaycli bir sesle. Güldü. "Bazen içime korku doluyor. Elime yüzüme bulaştırmaktan çok korkuyorum."

"Ben başaracağına inanıyorum. Dediğim gibi, yardıma her an hazırım. Şu gencin adı neydi?" Birlikte çalışacağımız İsmail'i soruyordu.

"İsmail," dedim kuru bir sesle.

"Evet, İsmail. Onun zeki bir genç olduğu belli. Birlikte bu işin altından kalkacağınıza inanıyorum."

Aslında Nadir'e İsmail'in yanlış bir seçim olduğunu söylemek isterdim. Ama İsmail'in önünü tıkamak, geleceğini etkilemek istemiyordum. Susmayı tercih ederken ileride bu kararımdan pişman olmamayı diledim.

Ben nişanlandıktan sonra mümkün olduğu kadar benimle aynı ortamda bulunmamaya, karşılaşmamaya çalışıyor gibi geliyordu. Bu çok ironikti. Beraber çalışacağımız bir işte olacaktık, her şekilde birlikte çalışmamız gereken bir iş!

Hal ve hareketlerinden anlamış olsam da hiçbir şekilde bana duygularından bahsetmemişti. Çoğunlukla beraber giderdik okula. Sessiz ve saygılı biriydi. Hiçbir zaman yanlış bir hareketini, olumsuz bir davranışını görmemiştim.

Üçlü koltukta oturmuş ben bunları düşünürken Nadir de karşımda yatağımızın üzerine oturdu.

"Hadi ama! Bırak artık endişelenmeyi," dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp gülümsedim. Eliyle yatağın yanını işaret edip yanına gelmemi istedi. Kısa bir tereddüdün ardından kalkıp yanına gittim.

Şifonyer aynasından yansımamıza gözüm takıldı. Birbirimize uyumlu olup olmadığımızı düşündüm. O çok yakışıklı ve çekiciydi. Her şekilde beni heyecanlandırıyor ve gözümü kamaştırıyordu. Sadece ben mi böyle düşünüyordum ama yine de tüm kadınların aynı şeyi hissettiklerini biliyordum. Peki ben? Onun yanında daha basit ve sönük kalıyordum. Beni sevebildiğine hâlâ inanmakta zorlanıyordum.

Dönüp ona baktığımda gözlerinin ışıldadığını, dudaklarının sert çizgilerini gülmesini zapt etmek istercesine birbirine bastırdığını gördüm. Hafifçe bana döndü, elini kaldırıp yanağımı kavradı. Başparmağı alt dudağımı hafifçe okşuyordu. Karnımın altında ki kelebekler yeniden hareketlendi. Soluklarım hızlanmaya başladı. Her an beni öpecekti, hissediyordum.

"Şu an seninle evli olmayı çok isterdim," diye fısıldadı. "En azından kimse kapımızın ardında endişe ile beklemeyecekti."

İlk önce ne demek istediğini anlamadım. Sonra kapının ardından hafif mırıltıları duyunca ne demek istediğini anladım. Aniden ateş bastı. Nadir tepkim karşısında kıkırdadı.

Duyabiliyordum, Emine Anne ile Ayşe kapının ardında konuşuyorlardı. Anladığım kadarıyla Ayşe, Emine Anneyi kapıdan uzaklaştırmak için çabalıyordu. Yoğun duygudan sıyrılmaya çalışıp tekrar Nadir'e baktım. Şimdi yüzünde eğlenir bir ifade açık bir şekilde görülüyordu.

Derin bir soluk alıp Nadir'in yanından kalkarken "Şahsenem? Nereye gidiyorsun ?" diye sordu hayretle.

"Kimsenin benim hakkımda yanlış düşünmesini istemem. Bu annem de olsa..." deyip kapıyı açtım. Emine Anne bir an boş bulunup şaşkınlıkla yüzüme baktı. Sonra gözü arkama, neşeyle gülen Nadir'in kaydı. Nadir'in yatağın üzerinde oturuyor görünce onun gülüşüne hafifçe tebessüm etti. Ayşe, genişçe gülerken bana göz kırptı.

"Bir şey mi oldu anne?" diye sordum. Bendeki ciddiyet onun şaşkınlığına neden olmuştu. Kadın ne söyleyeceğini bilemez şekilde bir bana bir Nadir'e bakıyordu. Yakalanmanın verdiği utanç vardı yüzünde.

"Yok. Ha, evet bir şey var. Koltuklar nasıl durmuş onu merak etmiştik, değil mi Ayşe?" derken aceleyle Ayşe'ye baktı.

"Evet, evet." Ayşe kahkahalarla gülmemek için büyük bir çaba harcıyordu. O, sadece beni kollamak için bu bahaneyi uydurduğunu biliyordum. Gülümsedim.

"Tabi anne, gel bak. Bana da sürpriz oldu." Tekrar odaya girip koltukları incelemeye başladı.

"Çok güzelmiş. Hepsi de çok güzel! Allah başa çıkarsın kızım."

"Teşekkür ederim anne. Ama senin kalbin daha da güzel! Bu güne kadar bizi hiçbir zaman kendi çocuklarından ayırmayıp bağrına bastın. Seni çok seviyorum anne," diye kadına sarıldım. O, bu hareketimi hiç beklemiyordu. Gözleri dolmuş halde bana sıkıca sarıldı.

"Sizi nasıl ayırabilirdim ki, çocuklarımın kardeşleri olmanız bir yana sevdiğim adamın da kanından canındansınız. Hepinizi çok seviyorum." Bu ani duygu patlaması karşısında Nadir'inde Ayşe'nin de duygulandıklarını fark ettim. Gözyaşlarımı tutup irice yutkundum. Geri çekilip hafif tombul yanaklarından öptüm.

İstanbul'daki hazırlıklarımız sona ermişti. Çeyizlerim serilmiş, gelinliğimin de son provalarının ardından Rize'ye götürülmek üzere paketlenmişti. Nadir, damatlığı ve davetiyelerimizle ilgilenmişti.

Düğüne gelen konuklarımıza bizden hatıra olarak üzerinde fotoğraflarımızın bulunduğu birer albüm hazırlamıştık. İçlerine kendi resimlerini koyabilecekleri birer albüm... Bu fikri Ayşe bulmuştu. Hepimizin çok hoşuna gitmişti bu fikir.

Düğünden sonra bir hafta otelde kalacak, oradan da Çeşme'ye geçecektik. Bu balayımız için mükemmel bir seçimdi. Daha önce görmediğim için bu beni daha heyecanlandırıyordu.

Bir de şu uçak fobimi atabilsem harika olacaktı. İstanbul'a gelişimiz gibi dönüşümüzde gerginlikle geçmişti. Ama ilk sefer ki gibi olmamıştı. Bu defa daha hafif atlatmıştım.

Rize'ye geri dönüşte bizimle beraber ailenin geri kalanı da gelmişti. Kına gecesi günü Ali-Avni ve Türkan'la beraber çalışanlardan Gülsüm kalfa ve Elif de gelecekti. Tabii ki Nadir'in iş çevresinden insanlar da geleceklerdi. Gerçi, İstanbul'a döndüğümüzde tanışma partisi yapacaktık. Ufak çaplı düğün gibi!

Eve gittiğimizde halamın bizi nasıl karşılayacağını merak ediyorduk, özellikle Emine Anneyi! Pembe Halam'ın kıskançlığından dolayı sorun çıkaracağı aşikâr olan Mukaddes'le Emine Anne'nin kendilerine şık elbiseler alma konusu vardı. Eve yaklaştığımız her an bu farkındalıkla gerginliğimiz artıyordu. Nadir'in durumdan habersiz olması bizi biraz olsun rahatlatıyordu.

Hafif yağmur eşliğinde Nadir'in aracıyla köye gidiyorduk. Gelinliğimin olduğu paket, arabanın arkasındaydı.

Kardeşlerimin ve tanıdıklarımın gelinliğimi çok beğeneceklerine emindim. Bugüne kadarki en güzel, kişiye özel dikilmiş gelinlikti. Nede olsa İstanbul'un en usta terzisinin elinden çıkmıştı.

Gelinliğimin uzun bir kuyruğu vardı. İncecik ip askılarla tutturulmuş gelinliğimin derin sırt ve göğüs dekoltesini Fransız tüllerden yarım kollu bolero ile kapatmıştık. Fransız tüllerine işlenmiş savarovski taşları göğsümden belimin alt kısmına kadar üçgen şeklinde iniyordu. Fildişi rengi gelinliğimin etekleri hafif volanlı olup uzun kuyruğu ile bitiyordu. Duvağım gelinliğimin kuyruğuyla aynı boydaydı.

Beş gün sonra Şahin soy ismimi bırakıp Bölükbaşı olacaktım. Şahsenem Bölükbaşı! Bu isme alışana kadar zorlanacağımı biliyordum.

Köye girip de evin önüne park ederken ikizlerin çığlıkları ile karşılandık.

Pembe Halam her gelen misafiri kapının girişinden karşılama geleneğini bize uygulama gereği duymamıştı. Demek ki bana hâlâ kızgındı. *Sen üç gün sonrayı gör* dedim içimden gizli bir öfkeyle. Dayım ile teyzem geldiklerinde yüzünün alacağı şekli sabırsızlıkla bekliyordum.

Babam ve kızlar bizi coşkuyla karşıladılar. Bizi karşılayanların arasında minik yeğenim Ceyda da vardı. Annesinin kollarından alıp sıkıca sarıldım. Özlemiştim minik Ceyda'yı. Bir an Nadir'in bakışlarına takıldım.

Bana bakarken yüzünde ki mutluluk görülmeye değerdi. Onun benim kucağımda kendi çocuklarımızın hayalini kurduğunu hissedebiliyordum. Gözlerinden net bir şekilde okunuyordu. Bu hayalinin hemen gerçekleşmesi için içimden dua ettim.

Eve girdiğimizde Halamı başına sıkıca bağladığı tülbendi ile kanepeye uzanmış yatarken bulduk. Gözleri kapalıydı, ama uyuduğu şüpheliydi. Neler oluyor dercesine Asiye ile Meliye'ye baktım. Asiye bir şeyi yok der gibi işaret yapınca anladım. Yine ilgiyi üzerine çekmek için yaptığı basit hastalanma numaralarından biriydi. Uzun zamandır bundan mahrumduk.

Kucağımdaki Ceyda'yı annesinin kucağına bırakıp halamın yanına gittim. "Hala?" dedim usulca. Hiçbir tepki vermedi. Salonun girişinde Nadir de dahil tüm ailem beni ve halamı izliyordu.

Bu kadın ne büyük oyuncuydu! "Halacığım, biz geldik," dedim daha yüksek sesle. Büyük bir çaba harcıyor gibi gözlerini araladı.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi hafifçe tebessüm etti. "Geldiniz mi?" diye sordu yorgun sesle. Onu bu hale ne getirmiş olabileceğini düşündüm. Eh, birazdan öğrenecektim.

"Geldik halacığım. Neyin var, başın mı ağrıyor? İstersen seni hastaneye götürelim."

Bir an durumunun vahimliğini sergilemek için gözlerini yumdu. İki dakikadan daha uzun bir bekleyişten sonra "Bilmem, aslında gitsem hiç fena olmazdı," dedi. Ardından "İçim bulanıyor," demesiyle öğürmeye başladı.

Kuru kuru öğürüyordu. Her zaman böyle başlardı. Baş ağrısı, öğürme ve en son bayılmayla son bulurdu krizleri. Kıskançlığın, ilgi merkezinin yitirmesinin bir tür psikolojik tepkisiydi.

"Size zahmet vereceğim?" dedi Nadir'e bakıp. Onu götürecek kişiyi de bakışıyla belirlemişti.

"Hiç olur mu öyle, teyzeciğim. Senin sağlığın her şeyden önemli! Hadi hazırlayın da götürelim," dedi bizlere dönerek.

Halam genişçe güldü. Anlamıştım! Biz gelene kadar pekâlâ babam götürebilirdi, ama o bizi bekleyip bunu Nadir'den istemişti. Bakalım götürecek mi, götürmeyecek mi diye sınıyordu damadını.

Öğürmelerinin arasında, bizlerin de yardımıyla üzerini değiştirip Nadir'in arabasına öne yerleşti. Asiye ile Mukaddes de onunla gitti. Mukaddes kendisinin gitmesinin daha iyi olacağını söylemişti. Hiç itiraz etmedim, çünkü uçak yolculuğu beni çok hırpalamıştı.

Akşamüzerine doğru geri geldiler. Şimdi halam biraz daha iyi görünüyordu. Rahmetli babaannemin sözü aklıma geldi. *Doktor elini sürdü ya, iyileşir elbet!* Çok doğru söylemişti. Şimdi gülüyor, şen bir şekilde sorular sorup yorumlar yapıyordu.

Yemekten sonra Nadir gitmek için ayaklanmıştı. Tüm gün, hesapta olmayan halamın haytalığı yüzünden planları ertelemek zorunda kalmıştı. Fatime Halam, Ahmet dede ve diğerleri özlemiş olmalıydılar.

Elbette ki onu geçirmek için en önde halam vardı. İyileşmiş, minnettarlığını göstermek istiyordu.

Gecenin karanlığında arabanın yanına gittiğimizde karanlıkta bir grup gencin bize doğru geldiğini gördük. Köyün delikanlıları yürüyüşten geliyorlardı.

Yürüyüş yapmak için bayağı geç bir saat değil mi, diye düşündüm. Köyün gençleri, ilginçtir ki içlerinde İsmail de vardı; gece yürüyüşünden yüksek sesle birbirleriyle şakalaşarak geliyorlardı. Kendilerinden önce seslerini duymuştuk.

İyice yaklaştıklarında "Hoş geldin, enişte!" dedi gençlerin en girişken olanı Serkan.

Uzatılan eli coşkuyla karşılarken memnuniyetle gülümsüyordu. "Hoş bulduk. Nasılsınız gençler?"

"İyiyiz, sağ ol. Sizler de hoş geldiniz yenge," diye bu defa bize döndü Serkan.

"Sağ olasın Serkan! Düğün yaklaştı," dedi Emine Anne.

"Öyle," dedi Macit, İsmail ile benim ilkokuldan arkadaşımdı. O da en az Serkan kadar delibaştı.

"O halde iyi hazırlanın dememize gerek yok sanırsak? Sizlerden en iyi horonları bekliyoruz," dedi Emine Anne.

"Eyvallah yenge, siz hiç merak etmeyin. Çayelilileri yayan bırakacağız," derken genişçe sırıtıyordu. Gaf yaptığını düşünen Serkan hemen toparlandı. "Kusura bakma enişte, sen artık bizdensin," diye durumunu kurtarmaya çalıştı. Nadir'in olumsuz bir tepkisini görmeyince devam etti. "O yüzden bu söylediklerimize alınmazsın artık," dedi Serkan genişçe gülerek.

"Elbette sizdenim," dedi en güvenilir ses tonuyla. "Annemin de dediği gibi en güzel horonları sizden bekliyoruz."

"Oynarız, oynarız da... Bizim de bir isteğimiz var enişte!"dedi Serkan. Nadir merakla gençlere baktı.

Bu defa Macit "Şağzine'nin atma türküde bize eşlik etmesini istiyoruz," diye devam etti. "Belki bilmiyorsundur, Şağzine bizim atma türküdeki tek rakibimizdi."

Nadir gizli tebessümle gülümserken gözleri bana kaydı. Yüreğim heyecanla zıpladı. Kına gecesinde yaşadığımız atma türkü anısı...

"Şahsenem'in o marifetinden haberim var," derken yeniden güldü. "Benim için bir sakınca yok, Şahsenem isterse size katılabilir," dedi.

"Aman be enişte, sende mi Şahsenem diyorsun?" dedi gençlerin en küçüğü ve en haşarısı olan Orhan. Küçükken onun soğuk şakalarına herkes yaka silkerdi. Şimdi biraz daha durulmuş gibiydi. Ama şu anki tepkisi çocukluğunu daha üzerinden atamadığını gösteriyordu.

"Siz Şağzine demeye devam edebilirsiniz, ama ben Şahsenem diyeceğim."

Bu eğlenceli konuşmalara hiçbir yorum katmayan İsmail'di. Sadece hafifçe tebessümle bir kenarda bizlere bakıyordu. Nedenini bilmiyordum ama onun için bir an üzüldüm. Bana olan bakışlarında acıyı görsem de düşünmemeye çalıştım. Ona bakmamaya çalışarak Serkan'a döndüm.

"Serkan?"

"Evet, gelin hanım?"

"Şimdiden uyarmak isterim, sakın beni zor duruma düşürecek sözler sarf etmeyin. Biliyorsun, kendime hâkim olamazsam neler olacağını tahmin edersin," dedim uyarırcasına.

Serkan yüksek sesle gülerken Nadir'e döndü. "Aha, enişte, duydun! Ona göre ayağını denk al. Sıkıştırırsan neler olacağını tahmin etmekte zorlanmazsın herhalde," derken genişçe gülüyordu. Diğerleri de Serkan'a katıldı. Onların tek amaçları her fırsatı değerlendirip eğlenmekti.

"Hadi gençler, geç oldu. Enişteniz yeterince yorgun. Bırakalım, dinlensin," dedi babam.

Babamın son sözünden sonra Nadir aracına binmek için hareketlendi.

Gençler hep birlikte Nadir'in ardından "İyi geceler Enişte!" diye bağırdılar. Nadir de aracın farlarıyla karşılık verdi.

Gecenin ilerleyen vaktinde yatağa yatmış, Mukaddes ile gün içinde olanları konuşuyorduk. İkizler, çoktan derin uykunun kucağında kendilerinden geçmişlerdi.

Telefonum çalınca çabucak kalkıp telefonuma baktım. Tahmin ettiğim gibi tabii ki arayan Nadir'di.

"Uyumadın umarım," dedi kısık sesle. Mukaddes kıkırdayarak arkasını döndü.

"Hayır, henüz uyumadım. Sen dinlenebildin mi?"

"Yorgun değilim ki. Seninleyken hiç yorulmam," dedi yine kısık ve boğuk sesle. Cevap veremedim. "Rahat değilsin galiba," dedi gülerek eklerken.

"Evet," dedim.

"İyi o zaman, ben konuşayım sen dinle."

Ve o konuştu ben dinledim. Mukaddesin rahat soluklarını duysam da yine konuşmaya cesaret edemedim. Beni ne kadar sevdiğini, evlendikten sonra ileride neler yapacağımızı anlatıp durdu. Sorularına kısa cevaplar veriyordum. Tabi bu onu daha da eğlendiriyordu.

"Dayınlarla görüştüm, yarından sonra onları size getireceğim."

"Gerçekten mi!" dedim heyecanla. İstemeden sesim biraz yüksek çıkmıştı. Mukaddes yerinde döndü.

"Evet, gerçekten," dedi. "Böylesi daha doğru sanırım. Sen evde babanları hazırlarsın. Belki ilk önce kabul etmeyeceklerdir. Ama..."

"Tabii ki kabul etmeyecekler. Hele ki halam delirecek!" dedim korkuyla.

"Baban mantıklı adamdır, anlayış göstereceğine inanıyorum. Dediğin gibi, Pembe Halan problem yaratabilir. Gerçi birazcık onun sevgisini kazanmış gibiydim ama! Şimdi beni bir daha asla affetmeyecektir."

"Kendi kaybeder," dedim kesin bir dille. "Bunca yıl onu idare ettik, artık yeter! İstediğine istediği kadar öfkelensin, artık onun ne düşüneceğini umursamıyorum."

"Az önce sesin çıkmıyordu. Her sorduğuma kısa cevaplar veriyordun. Şimdi?" dedi alayla.

"Bu olanlardan sonra onun hakkında ne zaman konuşulsa kendime hâkim olmakta zorlanıyorum. Beni anla lütfen!"

"Şaka yapıyordum. Seni çok iyi anlıyorum. Geç oldu. Hadi şimdi yat. Yarın uzun ve zor bir gün bizi bekliyor."

"Farkındayım," dedim homurdanarak.

"Seni seviyorum, iyi geceler."

"Ben de... Sana da iyi geceler," dedim. Onun beni sevdiğinin itirafına ne kadar istesem de karşılık verememiştim. Yetiştiriliş şeklimiz, o ne kadar arzu etse de bunu rahatça dile getiremiyordum. Kendime kızarak telefonu kapatıp yastığa başımı koydum.

Bir süre, gecenin karanlığında Nadir'e olan sevgimi düşündüm. Onu seviyordum, bu gerçekti. Ondan artık ayrı kalmam mümkün değildi. Daha birkaç hafta önce evlenmek şöyle dursun Karadenizli biriyle evlenmem diye direniyordum. Ama şimdi? Asla asla dememem gerektiğini artık biliyordum.

Onu tanımadan önce kimse ile evlenmeyi hayal etmiyordum. Ama şimdi yanı başımda olması için dualar ediyordum.

Ailemin bu evliliğime sıcak bakması ona olan sevgimi daha bir çoğaltmıştı. Herkes Nadir'i çok seviyordu. Halam dahi onu sevebilmişti. Bu Pembe Sultan için büyük bir gelişmeydi. Kolayca kimseyi sevmezdi. Hele ki hiç sevemediği gelininin cazgır kızının nişanlısı olması... Öfkeyle dişlerimi sıktım.

Nedense halam söz konusu olduğunda öfkeme hâkim olamıyordum. Tamam, kabul ediyorum, dayımı sevmiş olabilirdi. Ama insan sevdiği adama bunları yapar mıydı? Karşı

taraf seni sevmiyorsa zorla kendini sevdiremezdin ki. Sevmiyorsa sevmiyordu.

Sevdiği adam duygularına karşılık vermedi diye öfkesini kız kardeşi ve yeğenlerinden çıkarmıştı halam. İşin bir diğer ironisi sevdiği adamın yeğenleri aynı zamanda kendi yeğenleri olmasıydı.

Dayım halama karşı hiçbir şey hissetmemiş olmalıydı. Belki de dayımın halamı sevmemesinin nedeni bencilliğini görmesiydi.

Yıllar sonra Pembe Sultan sevdiği erkeği karşısında görecekti. O anda neler olacaktı? Halam ne yapacak, ne söyleyecekti? Ya dayım? Hiç sevmediği, ablasının ölümünde küçük de olsa payı olan insanla yeniden karşılaştığında neler hissedecekti?

11. Bölüm

Sancılı Barışma

Sabahın erken saatinde kızlarla kahvaltıyı hazırlarken Nadir geldi. Kahvaltıya beklediğimiz söylenemezdi. Nedense biraz gergin görünüyordu. Ne kadar kendimi dizginlemeye çalışıyor olsam da ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Benim meraklı bakışımı görse de beni sakinleştirecek hiçbir şey yapmıyordu. Komiktir, bakışlarını benden kaçırıyordu.

Binlerce cevapsız sorularım arasında kahvaltımızı bitirdik. Nedense kimse Nadir'deki gerginliği fark etmemişti. Onu böyle geren ne olabilir diye düşünmeden edemiyordum. Kahvaltıyı tam bitirmiştik ki, bir kenara çekip neyi olduğunu soracağım diye düşünürken Nadir babama döndü.

Hemen yanı başında oturuyordu. "Dayıcığım? Sizin için de uygun olursa biraz yalnız konuşabilir miyiz?" dediğinde şaşkınlıkla yüzüne bakabildim. Masadakilerin de benden bir farkları yoktu.

Yaşlı adam merakla bir bana bir Nadir'e baktı. Babam, Nadir'in söyleyeceği her ne ise benimle alakalı olduğunu düşünmüştü. Konunun neyle alakalı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Benim boş ifadem onu şaşırtsa da Nadir'in isteğine cevap verdi.

"Elbette oğlum! Nedir mesele?"

"Mümkünse yalnız konuşalım dayıcığım. Dışarı çıkalım mı?"

"Tamam, çıkalım." İkisi birlikte dışarı çıkarken diğerleri merakla bana baktılar.

Ellerimi teslim olmuş gibi havaya kaldırıp "Bana bakmayın, hiçbir şey bilmiyorum. Ve ben de sizler kadar çok merak ediyorum," dedim onları susturmak için. Hepsi benim gerçekten bir şey bilmediğime inanmadılar.

Acaba ne olmuştu, diye düşünürken aniden beynimde bir şimşek çaktı. Tabii ya! Dayımların düğünümüze gelmek istediklerini söyleyeeckti. Bunu nasıl unutmuştum! Unutabildiğime inanamıyordum! Yüzümün değiştiğini, rengimin attığını hemen algılayan Emine Anne bana daha dikkatli bakmaya başladı.

Emine Anne masadan kalkarken; "Şağzine, sen gel hele benimle," dedi. İkiletmeden Emine Anne'nin ardından sessizce kalktım. Şu an için cevap veremeyeceğim sorulardan kaçmak en doğrusuydu.

Diğerlerini mutfak masasında bırakarak Emine Anne'nin peşinden odaya çıktım. Odaya girer girmez Emine Anne ardımızdan sıkıca kapıyı kapattı.

"Neler oluyor kızım?" dedi çabucak. Sesi meraklı ve bir o kadar da endişeliydi.

"Emin değilim anne, ama sanırım dayımların düğüne gelmek istediklerini söyleyecek."

"Buraya ne zaman gelecekler?" diye sordu şüpheyle.

"Yarın."

"Baban kabul etse bile halana nasıl kabul ettireceksiniz? Düğün üzeri! Olacak dava değil. Yine hastalanacak, burnunuzdan getirecek kızım."

"Ben hepsine razıyım anne. Onu bu güne kadar yeterince hoş tuttuğumuzu düşünüyorum. Bunca yıl bize eziyet edip

durdu. Anneme, sana... Bütün bunların düzelmesi benim düğünüme mal olacaksa olsun," dedim heyecanla.

Hayretle gözleri irileşirken kaşları yukarı kalkmıştı. Kısa bir sessizlik oldu, söylediğimi algılamaya çalışıyor gibiydi. Sonra derin bir soluk alıp başını sağa sola salladı. Sonra omuzlarımdan tutup yatağa oturttu.

"Bak kızım! Şimdi bunları söylüyor olabilirsin. Ama ileride senin için acı dolu bir anı olarak kalacak. Bırakın onu şimdi, düğünden sonra yüzleştirin," dedi. Sesi nasihat doluydu.

"Belki doğru diyorsun, ama artık geri dönüşü yok! Nadir ve ben her şeyin düzelmesini istiyoruz. Sen üzülme anne. Ne yapacak, en çok düğünüme gelmeyecektir. Bırak gelmesin, yalvarmayacağım da."

Kısa bir an ne söyleyeceğini düşündü. "Siz bilirsiniz kızım. Her şey gönlünüze göre olsun," dedi teslim olmuş sesle.

Kendimden emin bir sesle "Merak etme anne, düzelecek," dedim

Beraber balkona çıktık. Asfaltta babam ile Nadir'i görebiliyorduk. Konuşuyorlardı. Daha doğrusu Nadir konuşuyor babamsa derin düşünceler içinde yere bakıyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp damadına baktı. Bir şey sordu. Nadir cevap verdi. Şu an yanlarında olmayı çok isterdim. Ne konuştuklarını merak ediyordum.

Babamın yüzünde şaşkınlığı görebiliyordum. Nadir şimdi daha rahat gibi görünüyordu. Sonra babam evden yana baktı, bizi görmüştü. Sonra dalgınca tekrar Nadir'e baktı. Başını yukarı aşağı sallıyordu. Neler oluyordu?

"Babamla eniştem ne konuşuyorlar?" dedi Meliye arkamızdan. İkimiz de korkuyla döndük. Meliye'nin sessiz gelişleri bizi bir gün kalp krizinden götürecekti.

"Yılan gibi sokulup da ne öyle aniden konuşuyorsun? Ödümüzü kopardın," dedi Emine Anne öfkeyle.

"Aman! Siz de korkmaya çok meyillisiniz. Neyse, babamlar ne konuşuyor orada," dedi tekrar.

"Seni ilgilendirmez," dedi Emine Anne öfkeyle.

"Doğru, beni ilgilendirmeyebilir. Sen onu Pembe sultana da öyle söyle bakalım. Size ne cevap verecek, merak ediyorum," dedi alayla.

"Artık kim takar Pembe Sultan'ı," dedik ikimizde aynı anda. Sonra gülmeye başladık. Meliye ikimize bakıp kaşlarını şaşkınlıkla çattı, neden böyle söylediğimizi anlamaya çalışıyordu.

"Bana da söyleseniz de bende gülsem," dedi kaşlarını daha da çatıp.

Bir süre bekledi, ikimizden de bir açıklama alamayacağını anlayan Meliye somurtarak arkasını dönüp balkonun demirlerine dayandı.

Babası ile enişteşine bakıyordu. Sonra babam ile Nadir, taş köprüye yöneldiler. Konuşmaları bitmiş, eve geliyorlardı. Biz de aşağı inmek için hareketlendik. Meliye de somurtarak peşimizden geliyordu. Ona açıklama yapmadığımız için halen bize öfkeliydi.

Mutfağa indiğimizde Asiye ile Mukaddes'i bulaşıkları yıkarken bulduk. Pembe Halam her zamanki yerinde oturmuş, televizyonda kanal değiştirip duruyordu. İkizler evde yoktu, sanırım dışarı çıkmışlardı.

Emine Anne ile ben babamlar gelene kadar oyalanmak adına ortalığı toparlıyorduk. Halam yan gözle bizi izliyor, hareketlerimize anlam vermeye çalışıyordu. Bir şeyler olmuştu, ama ne?

Beş dakika sonra babam eve geldi. Nadir görünürlerde yoktu. Babam salona girip halamın elinden kumandayı bir hışımla aldı. Halam gibi hepimiz şaşkınlıkla babama baktık. Hiçbir zaman halamın elinden kumandayı almazdı. Halam ne isterse o izlenirdi.

"Ne oluyor, ağabey?" dedi bizim zihnimizdeki soruyu sorarak. "Adabıyla istemek varken, ne saldırır gibi alıyorsun elimden," dedi öfkeyle.

"Şimdiden sonra kim nasıl hak ediyorsa öyle davranacağım. Bu, sen olsan da," dedi aynı öfkeyle.

Halam bir an irkildi. Hepimizin yüzüne şöyle bir baktı. Bizim şaşkın ifademizi görünce tekrar ağabeyine döndü.

"Ben ne hak etmişim?" dedi. Ama arkasından ne gelecek diye de merakla yüzüne bakıyordu.

"Bir düşün, az biraz geriye git istersen," dedi. Sesinde hem alay hem de öfke vardı. Halam yeniden irkildi. Oturduğu yerde huzursuzca doğruldu. Bu arada bana öfkeyle bakmayı ihmal etmemişti. İnanamıyordum, anlamış gibiydi. Sanki bunun arkasında ben varmışım gibi bana bakmıştı.

"Düşünecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Sana kim ne anlatmışsa doğru olduğunu sanmıyorum. Hem Nadir nerede?" diye sordu bana bakarak. Gerçekten de nerede kalmıştı. Ben de babama baktım.

"Nadir gitti. Birazdan gelecekler," dedi. Gelecekler? Kiminle gelecekti? Yoksa! Ama yarın geleceklerini söylememiş miydi Nadir? Neden her şeyi öne almıştı, neler oluyordu? Benim gibi herkes babama bakıyordu. Babamın bir an önce konuşmasını bekliyorduk. Ama babam konuşmadı.

"Eeeee! Neler oluyor, söylesene be adam?" dedi halam öfkeyle.

"Sabret Pembe, sabret," dedi dalgın bir sesle, aynı zamanda elindeki kumandayı ilk defa görüyormuş gibi dikkatlice inceliyordu. Babam bu arada televizyonu da kapatmıştı.

Halam gibi bizde gerginlikle Nadir'in gelmesini beklemeye başladık. Yarım saat sürmemişti ki gergin bekleyiş sona erdi.

Telefonum çalınca merakla telefonuma baktım, Nadir olduğunu görünce merakım şaşkınlığa döndü. Telefonu açarken herkesin bana baktığının farkındaydım.

Nadir "Dışarı gelir misin, aşkım?" dedi aceleyle ve cevabımı duymadan kapattı.

Tereddütle babama baktım. Ben daha bir şey söylemeden başını olumlu olarak salladı. Şaşkınlığım daha da arttı. Demek oluyordu ki babam bu kadar çabuk kabullenmişti. İçim mutlulukla doldu. Düşündüğümden de kolay olmuştu.

Dışarı çıktım, avluyu geçip de yola çıktığımda neyle karşılaşacağımı merak ediyordum. Nadir, arabasının yanında dayım ve teyzemle beni bekliyorlardı. İkizler merakla gelenlere bakıyordu.

"Hoş geldiniz. Dayıcığım, teyzeciğim," dedim gergince. Harun benden önce davranmıştı, evinden çıkmış, coşkuyla gelenleri karşılıyordu.

"Dayıcığım? Teyzeciğim? Hoş geldiniz! Demek mutlu gün bugün, ha?" dedi neşeyle. Gerçekten de mutlu gün mü olacaktı, yoksa felaketin başlangıcı mı? Bunu öğrenmek için fazla beklememize gerek kalmamıştı, birkaç dakika içinde hep birlikte öğrenecektik.

Harun, dayımları büyük bir coşkuyla kucaklayıp eve sürüklemeye başladı. Dayım ve Nadir, Harun'un yol göstermesiyle önden, teyzem ile ben de arkadan el ele tutuşmuş eve girdik.

Teyzem bu gerginlikten güç bulmak ister gibi elimi buz tutmuş elleriyle sıkıca kavramıştı. Halamla yıllar sonra karşılaşmak teyzemi olduğu kadar dayımı da germişti, dayımın omuzları gerginlikten dik duruyordu. Dayımla Harun eve girdiler. Hemen arkalarında Nadir vardı.

Daha teyzemle ben içeri girmemiştik ki halamın tiz ince çığlığını duyduk. Yüzleşme anı! Sevgili halam dayımı görmüştü.

Ardından "Bunun burada ne işi var?" diye bağırdı.

"Ben davet ettim," diyen babamın cevabı da hemen ardından geldi.

Biz salona girince babam teyzemi gördü. Yüzü anıden kireç gibi bembeyaz oldu. Anneme benzediğini o da fark etmişti. O an babam için üzüldüm.

"Gülsüm?" dedi halam hayretle. O da teyzemi görmüştü.

Teyzem tereddütle odaya girdi. "Ben Binnaz," dedi çekinerek. Yaşlı kadın hayalet görmüş gibi teyzeme bakıyordu. Babam daha çabuk toparlandı.

"Hoş geldiniz," dedi. Şaşkınlığı hâlâ devam ediyordu babamın.

"Sağ ol Ziya ağabey," dedi dayım.

"Ne yüzle bu eve gelebiliyorsunuz?" diye halam kendini ortaya attı. Hepimiz irkildik. "Gidin evimden, sizi kimse çağırmadı. Bacınız artık burada değil, o yüzden buraya gelmeye hakkınız yok," diye çığırıyordu halam. Babamın öfkelendiğini görebiliyordum.

Ben tam ağzımı açacaktım ki teyzemin elimi sıkması ve Nadir'in bakışıyla sustum. Nadir'in karışmamı istemediğini anladım. Bunu babam çözecekti, anlamıştım.

"Benim misafirlerimi benim evimden mi kovuyorsun Pembe?" dedi öfkeyle.

"Ama ağabey?"

"Aması maması yok! Onları ben çağırdım." Sonra dayıma dönüp "Lütfen oturun, Âdem!" dedi.

Dayım bir an tereddütle bir babama bir halama baktı. Hem gergin hem de öfkeliydi. Halamın bu şekilde davranması dayımı öfkelendirmişti. Kısa bir tereddütten sonra nispet yapar gibi halamın karşısında ki koltuğa oturdu. Ellerini birbirine kavuşturmuş sinirle ovuşturmaktan da geri kalmıyordu. Gergin olduğu her halinden belliydi.

Dayım konuşmaya başlarken yerdeki halının motiflerini çözmeye çalışır gibiydi. "Biz buraya Şahsenem için geldik," diye başladı. "Gönül isterdi ki Harun'un düğününde de burada bulunalım. Ama nasip değilmiş," dedi kırık bir sesle.

Halamın dudaklarının arasından öfkeli bir gülüş duyuldu. Dayım cümlesini bitirip halama hiç bakmadan Harun ve bana döndü. Halamın hareketini görmezliğe vermiş, onu yok

saymıştı. Bu halamı daha da öfkelendirdi. Yaşadığım duygu yoğunluğundan, gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

"Bütün olanları daha önceden öğrenmiş olsaydım, Harun'un düğününden daha önce bu eve gelebilecektiniz. Bütün olanlar için bağışlayın bizi," dedi babam halama öfkeyle bakarken.

"Neler oluyor, ağabey? Niye bağışlama istiyorsun ki?" dedi, insanın kulaklarını tırmalarcasına incecik sesiyle.

Babam ters bir yüzle halama baktı. "İstersen şimdi konuşmayalım, Pembe. Bu işin ucunda sen utanırsın," derken sesindeki iğrenmeyi gizlememişti. Korkuyla bir adım geri çekildi halam. Hepimizin yüzüne tek tek baktı. Hemen herkesin yüzünde aynı ifade; şaşkınlık ve kınama vardı.

En son bana bakarken gözlerindeki suçlama açık bir şekilde okunuyordu. Bütün bunların sebebi bendim, bunu yüzünden net bir şekilde okumuştum. Onun gözlerine bakarken hiç tereddütsüz ona cevap verdim, asıl suçlunun kendisi olduğunu gösterir gibi.

Bakışlarıyla beni yenemeyeceğini anlayınca derin bir soluk aldı. Sonra da omuzları düşmüş bir şekilde kendini salondan dışarı attı. Babam onun ardından umursamazca omuzlarını silkip teyzeme döndü.

Babam "Buyur Binnaz, geç otur," diye salona davet etti. Teyzem dayımın yanına otururken beni peşinden sürükledi. Dayım ile teyzemin arasına oturdum. Şimdi odadaki herkes oturmak için hareketlenmişti.

Babam karşımıza otururken Emine Anneyi yanına çağırdı. Kadın otururken son derece gergin ve ciddiydi. Halamın gürültüyle odasının kapısını çarpıp kapattığını duyduk. Nadir hâlâ ayakta, salonun girişinde duruyordu.

"Dediğimiz gibi, kalbimizden geçen bütün bunların hiç yaşanmaması yönündeydi," dedi dayım babama bakarak.

Babam derin bir soluk alıp dayım ile teyzeme bir süre baktı. Üzgün olduğu yüzünden okunuyordu.

"Bütün bu olanları bende bugün öğrendim. Pembe'nin böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünemezdim. Hata bende ki sizleri bir kez olup dinlemedim. Sadece bir taraftan dinlemeseydim olacaktı. Aslını bir kez olup sorsaydım... Ama artık her şeyi öğrendiğime göre... Bu saatten sonra beni affedebilir misiniz bilmem. Size karşı bu kadar hatalı davranışımın bir affı var mı, onu da bilmiyorum ya?" Babamın sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum.

"Biz her şeyi unutmaya hazırız enişte!" dedi teyzem. Sonra da *enişte* kelimesinden dolayı irkildi. Ardından "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özür dileme, Binnaz. Beni hâlen böyle görebiliyorsanız ne mutlu! Ben hâlen sizin enişteniz," dedi babam acı bir gülümsemeyle.

Binnaz teyzem "Sen bizim hem eniştemizsin hem de çok sevdiğimiz yeğenlerimizin babasısın. Ablam asla böyle olmasını istemezdi, biliyorum. Bizden *asla* çocuklarımı yalnız bırakmayın, onlara sizler de kol kanat gerin demişti. Ayrıca, *babaları evlense de ona kızmayın* dedi," diye bitirdi özür dolu sesle.

Odaya derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Annem nasıl bir kadındı böyle? Geleceği net bir şekilde gördüğüne artık emindim. Odadakilerin tümü annemin gelecek görüşünün ne kadar mükemmel olduğunu desteklercesine başlarını sallıyorlardı.

Aniden beynimde bir şimşek çaktı. Annem bütün bunların olacağını elbette biliyordu. Çünkü halamı çok iyi tanıyordu, babam tekrar evlendirmek için her türlü şeyi yapacağına emindi. Belki de anneme kendisini boşatıp tekrar evlendireceğini dahi söylemişti. Artık halamdan her şey bekliyordum.

Kimse konuşmuyordu. Neden kimse konuşmuyor diye başımı kaldırdım. Harun, babam, Mukaddes, teyzem, dayım derin düşünceler içindeydiler. Emine Anne babamın elini

güç vermek istercesine sıktı. Babam ona dönüp hafifçe gülümsedi, sonra o da Emine Anne'nin elini sıktı.

Dayım "Eğer izniniz olursa kınaya da gelmek istiyoruz," diye izin istedi.

"Elbette Âdem! Kapımız size her zaman açıktır. Pembe'yi de artık kimse takmasın. Onu şimdiye kadar yeterince tepemizde gezdirdik. Dur demenin vakti geldi de geçiyor."

Dayım bu defa "Her ne ise, biz artık gidelim," derken ayağa kalktı.

"Geldiğiniz için tekrar çok sağ olun." Herkes ayaklandı. Nadir onları üst mahalleye, evlerine çıkarmak için onlarla gitmişti. Onları geçirip de biz eve geri dönünce halamın daha odasından çıkmadığını fark ettik. Çıkacağa da benzemiyordu.

Babam bize bakarak; "Siz ne zamandır biliyordunuz?" diye sordu. Harun benim önüme geçip babamın karşısına dikildi. Amacı beni korumaktı.

Babamın yüzüne baktığımda Harun'un babamı yanlış anladığını fark ettim. Kızgınlıkla değil, merak ettiği için sormuştu.

Harun "Üçümüz, Nadir enişteyi karşılamaya gittiğimiz gün öğrendik," dedi bir solukta. "Havaalanından sonra dayımlara gittik. Dayım bize her şeyi anlattı," diye devam etti.

Babam anladığını belirtircesine başını ağır ağır sallarken "Anladım," dedi. "Demek sizler de yeni öğrendiniz? Halanın bu yaptığının hiçbir özrü olamaz. Hiçbir zaman onu affetmeyeceğim. Onunla kimse konuşmayacak, yasaklıyorum," diye bitirdi öfkeyle.

"Baba?" diye konuşmalarına müdahale etmek istedim. Mukaddes benden önce davranıp araya girdi.

"Amca, bence bu çok ağır bir ceza... Belki yaptıkları çok yanlıştı. Ama bir de onun açısından düşünmeye çalışsak. Sevdi amca, hem de karşılıksız sevdi. İşte bu yüzden hiç kimseyle evlenmek istemedi," dedi Mukaddes halamın kabahatini hafifletmek adına.

"Belki haklısın Mukaddes. Ama onun bu yaptığını haklı göstermez. Bunca sene aramıza nefret tohumları ekti."

"Baba?" dedim tekrar. Bu defa bana döndü. "Baba, biz halama artık kızmıyoruz. Biz onu affettik. Lütfen sen de bağışla," dedim yalvararak. Birini sevdiğin zaman onun neler yaşadığını daha iyi anlayabiliyordum.

Çaresizliğinden, cahilliğinden dolayı dayımdan öfkesini bu şekilde çıkarmak istemişti. Belki cahilce bir davranış, belki de bencilce bir davranış densin, sonuçta seven bir kadın yapmıştı. Kimi insan aşkını içine gömerken kimi de halam gibi yıkıcı olabiliyordu.

Zavallıca bir davranıştı. Çaresiz çırpınıştıydı halamın yaptığı. Annemden nefret etmesinin altında da dayıma olan aşkı yatıyordu. Reddedilişinin acısını önce annemden sonra bizlerden çıkarmak istemişti. Babam bana anlayışla baktı.

"Sizler belki onu bu kadar çabuk bağışlamış olabilirsiniz. Ama... Ben onu bu kadar kolay affedebileceğimi sanmıyorum. Bunun için biraz vakte ihtiyacım olacak. Hadi Emine, gel şu sertleşen omuzlarımı biraz gevşet," deyip salondan çıktı. Emine Anne bir salondan çıkan kocasına bir bizlere baktı. Omuz silkip kocasının ardından gitti.

Biz kızlar ve Harun salonda birbirimize şaşkınlıkla bakıyorduk. Evin içinden bir fırtına geçmişti ve bu fırtına halam haricinde kimsede hasar bırakmamıştı.

"Ne gündü ama?" dedi Harun kendini koltuğa bırakırken.

Meliye "Aba, teyzen annene ne çok benziyor," dedi hayretle.

Dalgınca "Evet, benziyor," derken Asiye aniden salondan çıktı. Neler oluyor, diye birbirimize baktık. Hiç birimiz anlamamıştık. Saniyeler sonra Asiye'nin sesi halamın odasının kapısından çığlık şeklinde duyuldu.

"Hala? Aç kapıyı! Lütfen hala! İnan bana kimse sana kızgın değil. Ne olur hala, kapıyı aç!" Harun benden önce kendini

salondan attı. Peşinden biz de çıktık. Asiye kapının önünde yalvarıyordu. Yüzündeki endişe bizi de endişelendirmişti.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum abla, ama bir yerden düşmüş gibi ses duydum. Şimdi hiç ses gelmiyor," dedi telaşla. Harun kapıya omzunu dayayıp halama seslendi.

"Hala? Hadi hala, aç şu kapıyı. Kırdırmak istemiyorsan, aç şu kapıyı," Harun son sesiyle bağırdı. İçeriden yine ses yoktu.

Harun kapıya bir omuz attı. Kapı Harun'un darbesine dayanamayıp açıldı, açılmayıp da ne yapacaktı; üflesen rüzgârından kırılacak kadar güçsüzdü kapılar, hele ki Harun 'un omzuna hiç direnememişti. Kilitten kurtulan dil, hafifçe aralık kalmıştı.

Halamızın ayaklarını kapının aralık kaldığı kadarıyla görebiliyorduk. Kapıyı açmak için daha fazla zorlamamız gerekecekti. Harun kapıyı halama zarar vermemeye çalışarak itelemeye başladı. Küçük bir çabanın sonunda başardı.

Halam, kapının arkasında boylu boyunca yatıyordu. Bayılmıştı! Tamamen açıp içeri girdik. Bizim çığlıklarımıza babamla Emine Anne de kayıtsız kalamamışlardı. Kapının eşiğinde şaşkınlıkla bizi ve paniğimizi izliyordu.

Harun yerde bilinçsizce yatan halamızı kucaklayıp yatağına yatırdı. Hepimiz bir şeyler söylüyorduk ama hiç birimizinki tutarlı değildi. Asiye nabzına bakarken ben de başındaki yemeniyi sıyırıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu babam. Ne kadar ona kızgın olsa da endişeli ve üzgün olduğunu gizleyememişti.

"Halacığım? Aç gözlerini, hadi halacığım." Mukaddes ile ben yalvarıyorduk.

"Neyse, önemli bir şeyi yok. Biraz sonra ayılır," dedi Asiye bizi yatıştırırcasına. "Kolonya getirin de koklatalım. Şu camları da açalım," diye emirler yağdırırken biz de Asiye'nin söylediklerini yapıyorduk. Anlaşılan oydu ki halamız bu bas-

kıya daha fazla dayanamamıştı. Biliyordum ki bunca insanın karşısında kendini aşağılanmış gibi hissetmişti. Onun için bir defa daha üzüldüm.

Asiye'nin çabaları sonuç vermeye başlamıştı. Hafiften kımıldanmaya, gözleri aralanmaya başladı.

"Bana ne oldu, niye hepiniz buraya toplandınız?" dedi zayıf bir sesle. Sesi zor duyuluyordu.

"Küçük bir baygınlık geçirdin hala," dedi Asiye. Önce boş bir ifadeyle bize baktı. Bir an hatırlamasa da sonradan hepsini hatırlamanın verdiği acıyla yüzü gerildi. Utançla başını duvar tarafına çevirdi.

"Çıkın dışarı!" diye bağırdı utanç ve öfkeyle. Sesi yine de zayıf çıkıyordu.

"Hiçbir yere çıkmıyoruz hala," dedi Harun. "Bizi ne kadar korkuttuğunun farkında mısın?"

Halam hiç cevap vermedi. Babam kırık kapının yanında ifadesiz bir yüzle halama bakıyordu. Önemli bir şeyinin olmaması onu biraz rahatlatmıştı.

Halam bakışlarını babama çevirdi. Tartmaya çalışan gözlerle babama baktı, tepkisini merak ediyordu. Babam tepkisizce kısa bir an ona baktı, hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

Halamın gözlerinin dolduğunu gördük. Babam ona bağırsa çağırsa bu kadar üzülmeyeceğini biliyordum. Onun tepkisizliği halamı daha çok kırmıştı. Uzanıp halamın eline dokunduğumda hışımla elini çekti.

Derin bir soluk alıp tekrar denedim. Bu defa elini çekmemiş ama bana yine de bakmamıştı.

"Hala? Lütfen halacığım, bize bakar mısın?" diye yalvardım, yine tepki vermedi. "Halacığım, biz sana hiç kızgın değiliz. Ne olur bana bakar mısın? Dinle halacığım, seni seviyoruz, hem de çok. Geçmişte her ne olmuşsa geçmişte kaldı. Biz seni hiçbir zaman suçlamıyoruz."

"Niye, bu yaptıklarım için bana madalya mı vereceksiniz?" dedi alayla.

"Lütfen böyle konuşma hala! Geçmiş geçmişte kaldı diyoruz. Ne biz, ne de dayımlar artık sana kızgın değiliz. Onlar zaten unutmak istiyorlar. Sen de unut artık." Başını aniden bana çevirdi. Gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Unutayım mı? Seneler evvel beni aşağılayan insanların yaptığını unutacağım, öyle mi? Beni hiçbir zaman sevmediğini, sevmediklerini biliyorum. Annen bile beni hiç sevmedi. Beni her zaman asalak gibi gördü."

Derin bir soluk aldım. Ne kadar sakin konuşmak istesem de onun bu tavrı çileden çıkmamı engellemeyecek gibiydi.

"Tamam, hala," dedim soluğumu vererek. "Sen nasıl diyorsan öyledir. Ama şunu söyleyeyim. Daha önce de söylediğim gibi, sana kızgın değilim. Dayımlarla yıllarca görüşmesek de bundan sonra görüşeceğiz. Sen istesen de istemesen de! Ama şunu isterim ki; mutlu olmanı ve her şeyi geride bırakmanı... Üç gün sonra düğünüm var. Ve düğünümde kimsenin dargın olmasını istemiyorum. Artık aranızda kalamayacağım. Bu mutluluğumu gölgeleme halacığım," dedim üzgün bir sesle. O zaman bana olan bakışlarında yumuşamayı gördüm. Ama konuşurken yüzü gibi sesi yumuşak değildi.

"Merak etme, düğününü zehir etmeyeceğim. O dayın ile teyzen benden uzak olsunlar, başka bir şey istemem," dedi sert bir sesle.

"Tamam, halacığım, nasıl istersen öyle olsun."

"Şimdi beni yalnız bırakın!" deyip duvara doğru başını çevirdi. Anlaşılmıştı, daha başka bir şey söylemeyecekti.

Sessizce odasını boşaltırken geride sadece Asiye kalmıştı. Onun bizimle gelip gelmediğini anlamak için arkamı döndüm. Gelmeyeceğini eliyle işaret ederken pencereyi kapatmak için cama yöneldi. Mümkün olduğu kadar sessiz hareket ederek Harun'un bir omuz darbesiyle kırdığı kapıyı kapattım. Tam kapanmamıştı ama yapacak başka bir şey yoktu.

Babamla Emine Anne hariç herkes salonda sessizce otu-

mıyordu. Ben de o sessizliğe eşlik etmek için Meliyc'nin yanına kendimi bıraktım. Meliye bana şöyle bir bakıp başını kucağıma bırakarak uzandı.

Meliye "Şağzine aba?" diye seslendi dalgınca.

"Efendim canım," dedim yorgun bir sesle.

Bir an tereddüt etse de "Halama gerçekten de artık kızgın değil misin?" diye sordu merakla. Kucağımda ki başını okşamak için uzanırken dudaklarıma hafif bir tebessüm yerleşti.

Gerçekten de affetmiş miydim? Evet, sanırım affetmiştim. Onun yaşadığı da az buz şeyler değildi.

"Evet, canım. Artık halama kızgın değilim. Umarım artık akıllanmıştır ve bir daha aynı hatayı yapmaz," dedim. Kucağımda ki başını bana çevirdi. Gözlerime baktı, bilmiyorum ne gördü; genişçe gülümseyip kollarını boynuma sardı.

"Ah abam, senin kalbin çok geniş! Ben olsaydım o kadar kolay affedemezdim."

"Affetmeyip de ne yapacaktık canım. Dayım ne kadar annemin kardeşiyse halamda o kadar babamın kardeşi. Et tırnaktan ayrılmıyor. Hataları da olsa ailemizin bir parçası, affetmeyi bileceğiz. Benim bir hatam olsa ya da senin veya Harun'un hataları olduğunda birbirlerimizi affetmeyi bilmeliyiz. Önemli olan bu hataları kabul edebilmektir. Aslında bu yaşananlar bize birer ders olmalı."

"Haklısın aba! Harun ağabey?"

"Ne var Meliye, yine ne geldi aklına?" Harun'un önceki konuşmaları gibi neşeli değil, durgundu. Hâlâ gözünün önüne halamın odadaki hali geldiği anlaşılıyordu.

"Bir şey soracaktım. Sen de abam gibi mi düşünüyorsun? Yani sen de o kadar kolay bağışlayabilecek misin? Gerçi sana, abamlara davrandığı gibi pek kötü davranmıyordu ama..." dedi çekinerek. Ne demek istediğini anlamıştık. Harun'un yüzünde acı bir gülümseme geçti.

"Doğru diyorsun. Beni hiç üzmedi. Ama sonuçta anne-

min canını yakmış. Dolaylı yoldan da olsa benim de canım yandı. Şağzine'nin dediği gibi, artık hepsi ardımızda kaldı. Ama babamın onu o kadar kolay bağışlayabileceğini pek sanmıyorum." Babam mutfakta pilita'nın karşısında oturmuş ateşi canlandırmaya çalışıyordu. Ve bizim tüm konuşmalarımızı duyuyordu. Harun'un düşüncesine de hiç yorum getirmemişti. Emine Anne dışarıdan kucağı odun dolu olarak mutfağa girdi. Odunları pilita'nın yanına bırakıp kollarında ki talaşları odun kovasına silkeledi.

Hepimizi salonda görünce "Halanız nasıl oldu?" diye sordu.

"Asiye yanında," dedi Meliye. "Bizi odadan kovdu," diye ekledi.

"Mukaddes, hadi kızım. Sofrayı kurun artık, Nadir de gelir birazdan."

"Tamam yenge." Mukaddes yemeği hazırlamak için salondan çıktı. Ben de yardım etmek için kalktım, amacım yaşadığım gerginliği atmaktı. Meliye de benim peşimden geldi.

"Ben de gideyim de Zeliş'i çağırayım," dedi Harun.

"İyi olur. Zavallı kız yalnız başına kaldı. Meliye, halana git, yemeğe çağır, gelmem derse içeriye bir tepsi hazırlarsın," dedi Emine Anne. Kalbi güzel kadın ortamı eski haline getirmek için çabalıyordu.

"Tamam anne." Meliye halamın odasına girerken Harun da Zeliş'i çağırmak için çıktı. Babamın canlandırdığı pilita'nın üzerine ısınması için yemekleri koyarken Mukaddes de masayı açıyordu.

İkizler koşturarak dışarıdan geldiler. Birbirlerini kovalıyorlardı. Onlar evde olan o karışıklıktan bihaberdiler.

"Bacadan yemek kokularını mı aldınız kızlar," dedi Mukaddes.

"Yoo! Harun ağabeyim söyledi," dediler ikisi de bir ağızdan.

Meliye'nin yüzü asılmış bir şekilde halamın odasından çıktı. "Yemek yemeyecekmiş," dedi Meliye sinirle, anlaşılan azarlanmıştı.

"Tamam, ben götürürüm tepsisini," dedim.

Kendimi bu olanlardan dolayı suçlu hissediyordum. Düşüncemin yanlış olduğunu biliyordum, ama elimde değildi. Beni de odadan kovacağını biliyordum.

Ama babam ben daha lafımı bitirir bitirmez araya girdi. "Hiç kimse bir şey götürmeyecek. Yemek zamanında herkes bu masada yiyecek. Kimse için ayrıcalık olmayacak. Bu Halanız da olsa!" hepimiz babamın öfkeyle konuşmasına itiraz etmek şöyle dursun, kımıldayamadık bile. Ne söylenebilirdi ki!

Babamı göz hapsinde tutarak masayı hazırlamaya koyulduk. Babamın öfkesi hâlâ dinmemişti. Oturduğu yerde sabit bir noktaya bakıp derin düşünceler içindeydi. Dayanamayıp usulca yanına gittim.

"Baba?" bakışlarını bana çevirdi. Bana bakan gözlerinde derin acılar vardı. "Baba, lütfen kendini bu kadar üzme. Bak, dayımlar da her şeyi arkalarında bıraktıklarını söylüyorlar." Acı bir gülümseme dudaklarına dokundu.

"Benim üzüldüğüm şey başka kızım. Ona da üzülüyorum, ama asıl üzüldüğüm... Sensin! Senden ayrı kalmakla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum," dedi acı bir sesle. Kalbime bir hançer sokulmuş ve içimde pervasızca oynatılmış gibi canım yanmıştı. Babamın beklemediğim zaman da duygularını dile vurması beni hazırlıksız yakalamıştı. Ondan hiçbir zaman böyle sözler duymamıştım. Yeri geldiğince duygularını göstermekten çekinmezdi. Ama dile vurması? İnanılır gibi değildi. Diğerleri de en az benim kadar şaşkındılar.

Babamın nasırlı ellerini kavradım. O da ellerimi sıkıca tuttu. Anında babamın da benim de göz pınarlarımızdan yaş süzülmeye başladı.

"Lütfen baba, böyle hissetmeni istemiyorum. Benim bir ayağım burada olacak, sizden hiç ayrılmayacağım ki!" sesimin titrememesi için kendimi zorlamıştım.

"Sen bana bakma kızım. Yaş geçtikçe böyle sulu göz oldum çıktım. Dediğin gibi; elbette bir ayağın burada olacak." Duygusallığa son verme adına telaşla ayağa kalkıp "Hade sofrayı tamam edin, yemeği yiyelim," diye kızlara döndü.

"Nadir enişteyi beklemeyecek miyiz amca?" dedi Mukaddes şaşkınlıkla.

Mukaddes'in hatırlatması babamı oturduğu yere geri çöktürdü. "Elbette, nasıl da unuttum? Hade bakalım bekleyelim!" sonra elini saçlarıma götürüp yüzüme düşen saçları nazikçe geriye attı.

Babamla her zaman böyle yakınlaşma fırsatı bulamazdım. Bu ender yaşanan mutluluğumun keyfini yaşamak için babama sarıldım. Beni geri itmemiş, o da bana daha sıkı sarılmıştı.

Babam daima çocukları arasına bir mesafe koyardı. Sevgisini her fırsatta gösteren baba hiç olmadı. Sevgisinden asla şüphe etmedik, bizleri sevdiğini bilirdik. Biz, kendimizi bildikten sonra asla şu an olduğu gibi sarılmamış, kucaklamamıştı.

Zaten öyle bir şey yapmış olsaydı herkes tarafından eleştiri yağmuruna tutulacaktı. Şımaracağımızı, belki de artık sözünün geçmeyeceğini düşünüyorlardı.

Yine de eski zamana göre bu günümüz daha medeniydi. Çünkü anlatılanlara bakılırsa eskiden evin büyüklerinin yanında anne-baba asla çocuğuna sevgi gösteremez, kucaklayamazdı. Ya da korumak için hiçbir teşebbüste bulunamazdı. Nedeni çok basitti; Saygı! Aile büyüklerine saygıdandı bütün bunlar.

Babamın, yıllar önce anlattığı bir hikâyeyi hâlâ net bir şekilde hatırlıyordum. Babaannemin babasının yaşadığı dramı beni çok etkilemişti. 'Genç ailenin çocuğu ateşe düşmüş,

babasına duyduğu saygıdan dolayı anne-baba çocuklarını ateşten alamamışlar. Neden? Çünkü dede varken baba ya da anneye sahiplenmek düşmezdi. Bu vahşilikten başka bir şey değildi. Saygı vahşeti doğurmuştu. İyi ki o yobaz zihniyetli zamanlarda yetişmemiştik! Çok cahilce bir saygıydı. Aslında saygı değil kör cahillikti.

Babamın kollarının tadını çıkarırken Nadir geldi.

Nadir'in gelişiyle babam benden uzaklaşırken gözyaşlarını gizleme telaşına düştü.

Bir yandan da "Sonunda gelebildin. Hadi yemeğe oturalım, bir an önce işimize bakalım," diye durumunu kurtarmaya çalıştı. Erkeğin gözyaşlısı zayıflığın göstergesiydi.

"Geldim dayı. Yaramaz bir durum mu var?" derken soru dolu bakışları babamla benim aramda mekik dokuyordu. Nadir'i endişelendirmeme adına ben hafifçe tebessüm ederken babam açıklamayı yaptı.

"Yok, be oğul! Yaşlandık ya, artık her bir şeye ağlar duruyuz. Neyse. Hadi, hade. Emine!" diye Emine Anneye seslendi.

Emine Anneye sesleniş birçok sorudan kaçıştı babam için. Emine Anne kızların üzerini değiştirmek için üst kata çıktığından babamın seslenişine cevap verme şansı olmadı.

Yarım saat sonra halam haricinde, herkes masanın çevresinde oturmuş yemek yiyorduk. Halam inadında ısrarlıydı. Bu duruma Nadir'in üzüldüğünü fark etmiştim. Babam ona aldırmamasını söylese de Nadir kafasında bir plan kurmuş gibiydi.

Bizim ev, Harun'un evi, hatta yeterli gelmedi yakın komşularımızın evi düğünümüzden dolayı kalabalıklaşmıştı. Babaannemin yeğenleri, çocukları ve eşleri...

Çok uzun bir zaman öncesine kadar köyümüz bu kadar

kalabalık olmamıştı. Böyle kalabalık yıllar önce komşumuz Hikmet ağabeyin düğününde olmuştu. Onda da ben çok küçüktüm, ancak hatırlıyordum. Uzun zamandır görüşemediğimiz akrabalarımız benim düğünüm için bir araya gelmişti.

İçimde hem hüzün hem de coşturacak bir heyecan vardı. Hüzün vardı; ailemden ayrılacaktım. Heyecanlıydım; hayallerimi bile zorlayan bir adamla evleniyordum.

Ayaklarımı yerden kesiyordu Nadir. Bana bakışı, gülüşü, konuşması başımı döndürecek kadar etkiliyordu. Onu her görüşümde tekrardan âşık olduğumu hissedebiliyordum.

Nadir'in misafirleri gelmişti. Ailesi konukları otellere yerleştirilmişlerdi. Tüm gün akşamki kına eğlencesi için hazırlık yapmıştık. Kına eğlencesini evimizin küçük geleceğini düşündüğümüz için hemen yanımızdaki alım evinde yapacaktık.

Üçüncü sürgünün çayına başlayalı bir hafta olmuştu, bu yüzden alım evi hınca hınç yeni toplanmış çayla doluydu. Eksper, erkenden alım evini boşaltacağına söz vermiş ve sözünü tutmuştu. Alım evi boşaldıktan sonrada iki saat içinde hummalı bir çalışmanın ardından kınaya hazırlanmıştı. Bunun için ışıklandırmalar yapılmış, orkestra yerini almıştı. Ayrıca köyümüzün ve komşu köylerin tek tulumcusu Selver ağabey de akşamki eğlence için çağrılmıştı.

Öğleden sonra Mukaddes ile birlikte kuaföre gidecektik. Bu gece için İstanbul'dan aldığımız kına kıyafetimi, kaftanımı giyecektim. Daha sonra, tabii ki Nadir'e sürpriz olacak olan ikinci bir kıyafeti daha giyecektim. Bunu Mukaddes ile düşünmüş, uygulamaya karar vermiştik. Bunun için de Pembe Halam'dan izin almam gerekmişti. Yöresel bir kıyafetti. Babaannemin gelinliğiydi.

Babaannemin gelinliği yöresel bir giysiydi. Bugüne kadar halam onu çok iyi korumuştu. Halamdan istediğimde bir an tereddüt etse de vermeyi kabul etmişti.

Halam o olaydan sonra bizimle pek konuşmamıştı. Nadir onun odasına gidip, uzun uzun konuşmuşlardı. Bu konuşmanın ardından halamın davranışlarında ufak da olsa bir değişim olmuştu. Nedenini Nadir'e sorduğumda daha sonra anlatacağına söz vermişti.

Halam, babamın kendisiyle konuşmamasına fazla takılmıyor gibiydi. O gün olmasa da ertesi günü yani kına gecesinin sabahı, halamız sabah kahvaltısına geldiğinde hepimiz çok mutlu olmuştuk.

Babam bizim kadar mutlu görünmemişti, bunu da onun selamına cevap vermemekle göstermişti. İlginçtir, halam fazla üzerinde durmamıştı. Bu durum bizi daha çok şaşırtmıştı. Ne olmuştu da halamız böyle sakin kalabilmişti.

Nadir ve ailesi hazırlık için o kadar çok çabalamışlardı ki kına için de müdahale etmek istediklerinde babam buna karşı çıkmış, kendilerinin yapacağını söylemişti. Harun ve köyün delikanlılarından büyük bir destek alarak kına için hazırlıkları yapmışlardı.

Öğleden sonra Harun bizi kuaföre bıraktı. İşimiz bitince Nadir alacaktı.

Saçım ve makyajım bitmiş, gülkurusu kaftanı giydiğimde tamamen hazırdım. Ayşe bu kaftanın bana çok yakıştığını söylerken haksız sayılmadığını bir defa daha anladım. Burada ilk defa bir gelin kınada kaftan giyiyor olacaktı. Daha önce ne duymuştum ne de şahit olmuştum.

Nadir'e yapacağımız sürprizi Neşe ile Ayşe'ye çıtlatınca onlar da çok heyecanlanmıştı. Kına için aldığımız elbiseyi daha sonra giymek üzere valizime yerleştirmiştik. Valizlerimi balayını geçireceğimiz otele yerleştirmek üzere Mukaddes ile Neşe götürmüşlerdi.

"Heyecandan ölüyorum!" dedim aynadaki aksime bakarken. Ayşe ile Mukaddes beni beğeni dolu gözlerle süzerken güldüler.

Ayşe "Asıl ben ağabeyimi merak ediyorum. O bu sürpriz karşısında nc tepki gösterceck," dedi, sesine esrarengiz bir ton katmayı ihmal etmemişti.

Hayretle ve endişeyle Ayşe'ye döndüm. "Ne yani, kızar mı?" dedim panikle. Neden daha önce söylememişlerdi bunu.

"Yo, yo!" dedi telaşla. "Beni yanlış anladın. Kızması için ortada bir şey yok ki!" dedi, güzel ela gözlerini masumca açmıştı. Şimdi de gülmesini zapt etmeye çalışıyor gibiydi. Onun bu halini görünce rahatlayıp güldüm. Benim gülümsememe karşılık o da kahkahalarla gülmeye başladı.

Mukaddes pencereye yanaşmış dışarıya bakıyordu. Hazırlığımız bittiğinde Neşe, Nadir'i aramıştı ve gelip gelmediğini anlamak için sık sık pencereye gidiyordu.

"Geldi!" dedi heyecanla.

Nadir, tüm yakışıklılığıyla kuaför kapısından içeri girdiğinde başta ben olmak üzere herkesin soluğu kesildi. Nadir ise kapıdan içeri girdiğinde beni kaftanlarla görmenin şaşkınlığını yaşadı.

Kısa şaşkınlığını atlatıp "Hazır mıyız?" diye sordu merakla.

Ayşe "Evet. Biz hazırız ağabey. Bu arada sürprizimizi beğendin mi?" diye sorarken gözleri neşeyle parlıyordu.

"Evet. Beğendim," derken onun da gözleri ışıldıyordu. Sonra uzandı, elimden tutup beni dışarıya sürükledi.

Mukaddes, Neşe ve Ayşe'de ardımızdan geliyorlardı. Nadir arabasına oturmam için nazikçe yardım etti. Kapımı kapatıp etrafından dolanırken bir an bile gözleri gözlerimden ayrılmamıştı. Kendi tarafına geçip yanıma oturdu. Kızlar Ali-Avni'nin arabasına geçtiler.

Türkan henüz görünürlerde yoktu. Ali-Avni işte bu yüzden karısının kaprislerini çekmeden gönül rahatlığıyla ağabeyinin düğünü için koşturuyordu. Neşe'den duyduğuma

göre bebeklerinin hafif bir ateşi varmış. Türkan'ın 'bebeğiyle ilgilenmesi gerekiyormuş' derken Neşe'nin sesindeki alayı duymamak imkânsızdı.

Yan aynadan kızların diğer arabaya gittiğini gördüm, şaşkınlıkla arkama baktığımda Nadir açıklama yapma gereği duydu.

"Bizi yalnız bırakmaya karar verdiler ve isabetli bir karardı. Seninle son zamanlarda hiç baş başa kalamadık," derken gözleri parlıyordu.

Yüreğim heyecanla aniden zıpladı. Onunla yalnız kalmayı elbette ben de çok istiyordum. Ama bu düşünce bile heyecanlanmam için yeterliydi.

"Doğru. Ama nasılsa düğünden sonra hep baş başa olacağız," dedim masumca. Her ne kadar masumca konuşuyor olsam da yalnız kaldığımızda olacakları az çok tahminimden dolayı kalbim heyecanla zıplıyordu.

Güldü. "Evet, bak bunda haklısın. Bu arada... Bu kaftan sana çok yakıştı. Ama yanlış hatırlamıyorsam bu gece için bir elbise giyecektin."

"Doğru. Ama böyle olmasını ben istedim. Klasiklerden pek hoşlanmıyorum. O yüzden biraz değişiklik olsun istedim. Senin için bir sakınca var mı?" diye sorarken masumca yüzüne baktım.

"Hayır. Tabii ki bir sakınca yok. Sen nasıl istersen öyle olacak. Ama şunu itiraf etmeliyim, sen ne giysen çok yakışıyor. Şu an üzerinde bir çuvalda dahi olsa yine çok güzel olacağını biliyorum." Bu iltifatı utanmama neden oldu. Utançla başımı kucağıma indirirken tatlı bir kahkaha attı.

Arabayı çalıştırıp fotoğraf çekimi için fotoğrafçıya yöneldi. Allah'tan fazla uzak değildi. Araçtan inip yine nazikçe arabadan inmeme yardım etti. Mukaddes ile Ayşe bize yetişmişler, arabadan inerken eteklerimi düzeltmeye çalışıyorlardı. Hep birlikte stüdyoya girdik. İkimizin birlikte çekilen fotoğraflarının haricinde hep birlikte de çekimler yaptırdık.

Çekimler bitip de dışarı çıktığımızda Ali-Avni'nin teklifiyle şaşkınlığa uğradım.

"Gelin hanım?" merakla ona bakarken Nadir'in hafifçe tebessüm ettiğini fark ettim. Her ne söyleyecekse anlaşılan onun da bilgisi vardı, gülümsemesi bundandı.

"Henüz vakit erken, eğer senin içinde bir sakınca yoksa bizim köye gidip kına için gelecek komşularımıza eşlik edelim diyorum. Bu dedemin ricasıydı, istemezsen gitmeyiz," diye masumca ekledi. Mukaddes'e baktım. O da kararsızca bana bakıyordu.

"Şahsenem'i ailesine karşı zor duruma sokmayalım,"dedi Nadir ciddi bir sesle. Benim kararsızlığımdan dolayı söylemiş olduğunu anladım. Bunu Ahmet dede istemişti, öyleyse olmalıydı. Yeşilköy'e giderken babamlara da neden geciktiğimizi açıklardık.

"Ahmet dede istemişse onu kırmamak gerekir. Gidelim," dedim.

Ali-Avni ile Ayşe mutlulukla tekrar arabalara bindiler. Mukaddes'in bana soru dolu bakışlarını görmezlikten geldim. O da biliyordu ki babam asla hoşlanmazdı emrivakilerden. Ama Ahmet Dede'nin ricasına da bir şey diyeceğini düşünmüyordum. Nadir ile arabaya bindiğimizde yine baş başa kalmıştık.

"Babanı şimdi arayalım da bir sorun çıkmasın," dedi Nadir. Mukaddes'le tereddüt dolu kısa bakışmamızı yakalamış olmalıydı. Telefonunu cebinden çıkarıp babamı aradı. "Benim konuşmamı ister misin?"diye sordu nazikçe.

"Hayır, ben konuşurum." Elinden telefonu alıp karşıdan babamın telefonu açmasını bekledim.

"Efendim oğlum?" Babamın sesindeki otorite gülümsememe neden oldu. Damadına karşı her zaman ciddi bir tonda konuşurdu.

"Baba benim," dedim sesimi düz tutmaya çalışarak.

Telaşla "Bir yaramazlık yok değil mi kızım?" diye sordu bu defa.

Telaşlandırmamak adına "Yok babacığım. Biz sadece sana bir şey söylemek için aradık," dedim çabucak.

"Ne oldu kızım? Ne söyleyeceksin?"

"Babacığım... Ahmet Dede benden Yeşilköy'e gidip oradaki misafirlere bizim köye gelirken eşlik etmemi rica etmiş. Ben de *olur* dedim. Ama yine de sana söylemeden gitmeyi istemedim," aslında bu Nadir'in fikriydi ve böyle yapmakla benim güvenimi daha çok kazanmıştı.

"Olur kızım. Ama yine de fazla oyalanmayın. Buradaki misafirler gelmeye başladı."

"Tamam baba. Görüşürüz." Telefonu kapatıp Nadir'e uzatırken alaylı tebessümünü gördüm.

"Tamamdır?" diye sorarken cevabımın olumlu olduğunu biliyordu.

"Evet, tamamdır. Peki, sen neden öyle sırıtıyorsun," diye sordum.

Kısa bir an sessiz kaldı. "Her ne kadar kendi kararlarını kendin versen de babanın kararı son kararın oluyor. İlginç! Seni bir şeylerden alıkoyacak tek kişi baban!"

"Anlamadım?" gerçekten anlamamıştım.

"Babanın boyunduruğuna o kadar alışkınsın ki, onun hayır diyebileceği bir şeye neden diye düşünmeden kabul edebilirsin. Bu sadece senin için geçerli değil. Tüm kızlar aynı, bu Mukaddesi de kapsıyor. İlginç bir durum! Aslında ne kadar bu durumu yadırgasam da hoşuma gitmiyor değil. Kısmen de olsa!" Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Ama bu sadece bizim aile için geçerli değildi ki. İstisnalar dışında tüm yöre böyleydi. Bizim başımızda babamız vardı, elbette onun sözü geçerliydi. Ama bazı ailelerde durum daha vahim olabiliyordu. Dede veya babaanne de evin hâkimi olabiliyordu.

"Doğrudur," diye tezini onayladım.

"Bu durum seni rahatsız etmiyor sanırım,"

"Böyle bir ortamda yetiştirildim. Nasıl rahatsız olabilirim ki? Ama bu duruma bazen isyan etmiyor değilim. Tabii ki içimden!" derken güldüm. Gözlerimi irice açıp "Kesinlikle dışa vuramam," diye ekledim. Direksiyonu kavrayan sağ elini bırakıp elimi tuttu.

"Senden artık böyle bir şey yapmanı istemiyorum. Kendi kararlarını kendin verdiğin zaman kimseden onay bekleme. Bu, ben olsam da! Ama vereceğin kararlardan haberim olursa memnun olurum," dedi cümlenin sonunda sesine neşeli bir ton katarak.

"Vereceğim her kararı beraber vereceğimize emin olabilirsin. Senden bağımsız bir eylemimin olacağını hiç düşünemiyorum," dedim emin bir sesle.

"Yani diyorsun ki; temel nasıl başlamışsa bina öyle yükselir. Bakacağız!" dedi gülerek.

Çayeli merkezden içeri, Yeşilköy köyüne yöneldiğimizde araçların kornaları aralıksız çalmaya başladı.

Köye vardığımızda çocuklar araçların önünü kesiyorlardı. Nadir, torpido gözünden beyaz zarfları çıkarıp çocuklara dağıtıyordu.

En sonunda eve vardık. Fatime Hala, Kazım Baba ve yakın akrabalar evin önünde bizleri bekliyorlardı. Araba yolun kenarına yanaştığında arabadan inmek için hareket ettim. Fatime Halam hemen yanıma gelip beni engelledi.

"Hayır, inme kızım!" dedi. Şaşkınlıkla yüzüne bakınca devam etti. "Biz de sizi bekliyorduk. Arabadan inmene gerek yok. Buradaki araçlar da hazır!" Bunları söylerken beğeni dolu gözlerle beni süzmekten geri kalmıyordu.

Bu arada Mukaddes, Ayşe ve Neşe bizim araca bindiler.

Neşe "Bu kadar baş başa kalmanız yeter! Düğünün sonuna kadar bize katlanmak zorundasınız," dedi, muzip bir sesle. Diğerleri de bu sözün ardından kıkırdamaya başladılar.

Nadir, dikiz aynasından kardeşine delice bir bakış fırlatıp bir şey söylemeden dönüş yoluna yöneldi. Köyden çıkıp bizim köye varana kadar arkada kızların şen muhabbeti hiç eksilmedi. Mukaddes, kızlara kına gecesinde atma türkü atışmasını anlatıyordu. Ve benim bu konuda ne kadar maharetli olduğumu böbürlenerek anlatıyordu.

"Biz bunu bilmiyorduk. Senin bu konuda bir bilgin var mıydı ağabey?" diye sordu Neşe merakla.

"Evet. Benim için ilginç bir deneyimdi," diye yanıtladı eğlenerek.

Neşe "Ya!" dedi hayretle. "Demek bu gece bunu görebileceğiz. Peki, sen ne zaman gördün ki?" diye sordu yine merakla.

Nadir "Emine Yenge'nin kardeşinin kına eğlencesinde," diye açıkladı.

Neşe şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Nadir, dikiz aynasından kardeşinin komik yüz ifadesine gülerken bana göz kırpıp devam etti. "O gece hem beni hem de atıştığı genci şoka uğratmıştı." Ben de Neşe'yi yan aynadan izliyordum. Genç kız şaşkınlıkla bir kaşı yukarı kalkarken soru dolu bakışları bana yönelmişti.

"Ece? Hadi anlatın artık!" dedi sabırsızca. "Merak ediyorum, ne söylüyorsun?" Ben daha bir şey söyleyemeden Mukaddes araya girdi.

"Birazcık sabret Neşe! Bu gece buna tanık olacaksın. Günler öncesinden köyün gençleri Şahsenem'i uyarmışlardı. Eh, artık Şahsenem de bir önlemini almıştır. Öyle değil mi Şahsenem?"

"Bunun için bir önlem almadım. O an ne söylerlerse ona cevap vereceğim. Hem biliyorsun, bunun için çalışmanın hiçbir mantığı yoktur. Sonuçta bu bir atışma..." dedim kendimden emin bir sesle.

"Ben şimdiden heyecanlanmaya başladım," dedi Ayşe.

"Hem bu bizim için ilk köy düğünü deneyimi olacak. Ben en iyisi kamera görevini Mustafa'ya devredeyim. Yoksa bunun tadını çıkaramayacağım."

Nadir "Bence de iyi fikir," dedi Ayşe'ye.

Bizim köye girmemizle köyün çocukları burada da yol kesmeye başladılar. Bahşişlerini alıp neşeyle uzaklaşırlarken Nadir arabayı evin önüne park ediyordu.

Evin önü çok kalabalıktı. Emine Anne ile babam kapıda bizi karşılamak için bekliyorlardı. Nadir arabadan inmeme yardım ettikten sonra el ele eve yöneldik. Önce Nadir ardından ben, Emine Anne ile babamın elini öptük.

Evin avlusunda uzun bir masa kurulmuş ve gelen misafirlerin tümü bu masada sırayla yemeklerini yemişlerdi. Şimdi de Nadir'in ailesi ve tanıdıkları için yeniden servis kuruluyordu. Buralarda gelenek buydu.

Eskiden, köy düğünleri salonlarda veya otellerde gelenek haline gelmeden önce gelinin evinde ve damat evinde yemekler pişer, çocuğundan yaşlısına kadar herkes o yemekten nasibini alırdı. Düğün yemekleri her zaman bol ve lezzetli olurdu.

Bu, günümüzde değişse de düğün yemeği geleneği hâlâ devam ediyor. Bugün artık bu gelenek ne yazık ki sadece kına eğlencelerinde sınırlı kalmakta. Yazık diyorum; çünkü masanın etrafında yemeklerini yiyen insanların mutluluğu neşesi görülmeye değer ender durumlardan biriydi. Şimdilerde ise kuru pasta ve içecekle sınırlı düğünler yapılıyor.

Bizim düğün sıradanlıktan uzaktı. Hem kına gecesinde ziyafet veriyorduk, hem de düğünümüz yemekli olacaktı. Bu, buralarda pek alışık olmadığımız ender durumlardan biriydi.

Alkışlar ve temenniler arasında kına saatinin vaktine kadar dinlenmek için eve geçtik. Yine kalabalık sel gibi ardımızdan geldi. Salonda, halam bizi ayakta karşıladı. Halamın elini öptük. Halamın gözleri yaşla dolmuştu. Ağlamamak için ken-

dini tuttuğunu fark edebiliyordum. "Hayırlı uğurlu olsun yavrularım," dedi titrek sesiyle.

"Sağ ol halacığım," dedim.

"Teşekkürler teyze," dedi Nadir de.

Emine Annem "Çocuklar, siz açsınız! Yemekler hazır. İsterseniz yukarı, odana çıkaralım Şağzine?" diye teklif etti.

"Fark etmez, anne," derken Nadir ile kızlara bakıyordum.

Halam neşeyle "Ne o, daha şimdiden başladın mı?" diye sordu. "Nede olsa artık kocan sayılır! Bakıyorum da ondan izinsiz bir şey yapmıyorsun, aferin!" diyerek devam etti. Ses tonu davranışımı onayladığını anlatıyordu.

Göz ucuyla yanımda duran gelecekteki kocama baktım, Nadir'in öfkelendiğini fark ettim. Halamın cahilce konuşması onu kızdırmıştı. Ama yine de bozuntuya vermemeye çalışıyordu.

"Öyle tabii ki, halacığım. Kocam ne derse o olacak," dedim alayla. Ama halamın beni pek dinlediği yoktu. Etrafındaki kalabalık onu yeterince oyalıyor gibiydi. Alayımı hissetmemişti bile. Ama Nadir her kelimemi büyük bir mutlulukla dinlemişti, yüzünden okumuştum.

Emine Anne'nin ricasıyla Nadir ve kızlarla üst kata çıktık. En azından salon kadar kalabalık değildi burası. Biraz sonra da yemeklerimiz gelince hep birlikte yemeklerimizi yedik.

Odamın her iki penceresinin camları sonuna kadar açıktı. Alım evinden orkestranın sesi bize kadar geliyordu. Akşam karanlığı köyümüze henüz çökmüştü. Bu defa bizi kına gecemin olacağı yere götürmek için Harun gelmişti.

Bir kolumda Harun, diğerinde Nadir, kına için bir araya gelmiş kalabalığa karıştık. Kınayı dansımızla açarken Selver ağabeyin tulumuyla devam ettik.

Gecenin ortasında kınamı yakmak için Nadir'in yengesi yanıma geldi. Beni Nadir'in kolundan alıp pistin ortasındaki sandalyeye oturttu. Bütün kızlar hemen etrafımı çevreledi.

Avucuma kınayı koymak için Ayla Yenge elimi tuttu. Avucumu sıkıp kucağıma geri çektim. Ayla Yenge muzipçe gülüp arkasına seslendi

"Gelin elini açmıyor, kaynana!" diye Fatime Halam'a seslendi. Fatime Halam, misafirlerimizin gülüşmeleri arasında hemen yanımıza gelip avucuma yarım altını sıkıştırdı. Ben de avucumu açıp kınayı koyması için fırsat verdim.

Bu arada kızlar malum maniyi söylemeye başladılar. Bu mani bana artık basit gelse de gözyaşlarıma engel olamadım. Söyledikleri gibi çok uzaklara gidecek ve uzun aralarla ailemi görebilecektim. Başımdaki kırmızı yemeniyi açtıklarında beni ağlarken bulan Fatime Halam bana sarılıp yanaklarımdan öperken onun da gözleri yaştan ıslanmıştı.

Fatime Halam'a sarılmışken göz ucuyla Nadir'i gördüm. Üzgün bir yüzle bizi izliyordu. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Ona arkamı dönüp beni tebrik eden kardeşlerim ve arkadaşlarıma sarıldım. Beni üzgün değil mutlu görmeliydi. Çünkü ne kadar uzağa gidecek olsam da sevdiğim adamla olacaktım.

Oyun havası çalınca kural gereği kızlara eşlik ettim. Bir süre sonra kına yakılıp ellerime geçirilen eldivenler beni rahatsız etmeye başlayınca Mukaddes'le Ayşe'ye baktım.

Sürprizi gerçekleştirmem için bana yardım etmeleri gerekiyordu. Her ikisi de anlamışlar, beni hemen dışarı çıkarmışlardı. Aceleyle otuz metre ötedeki baba evine gidip önce ellerimi temizledik. Sonra babaannemin yöresel kıyafetlerden oluşan gelinliği giymek için odama çıktık. Üzerimi çıkardım.

Babaannemin gelinliğinin ilk aksesuarı başa örtülen büyükçe bir örtüydü. Kenarları kalın, orta bölümleri ince, düz uzunlamasına çizgili deseni var. Enine olan kenarları ise püsküllü... Foga*, desen ve çiçekten meydana gelen, bedeni düz,

*Elbise

kolları uzun, belden aşağısı büzgülü, etekleri fırfırlı, fırfırlarının üzeri sutaşıyla dikilmiş uzun bir elbiseyi giyindim.

Ayaklarıma kenarlarında minik ponponların asılı olduğu kırmızı ve beyazdan meydana gelen yöre desenli yün çorapları geçirdim. Belime dolaylığı* sardım. Üzerime, yeşil kadifeden dikilmiş, altın sırmayla işlenmiş önü açık cepkeni giyindim. Kaytanı** da belime bağladım.

Kara lastikten yapılan ayakkabıları da ayağıma geçirdiğimde hazırdım. Tabii ki tüm hazırlığımda kızlar bana yardım ediyorlardı.

"Çok güzel oldu, Şahsenem! Bayıldım! Ben de kına gecemde böyle yöresel kıyafet giymek istiyorum," dedi Ayşe heyecanla.

"Tabii ki Ayşe, bunu giyersin!"

"Sen önce damadı bul da, gerisi kolay!" dedi Mukaddes gülerek.

"Doğru diyorsun. Önce damadı bulmamız gerekiyor. Ama ben işimi garantiye alayım da," diye kıkırdadı.

Evden gülüşmelerle çıkıp kalabalığa karıştığımızda herkesin hayretle bana baktığını gördük. Başta Nadir, Fatime Halam ve ailesi şaşkınlık ve beğeniyle beni süzüyorlardı. Selver ağabey de bunu fırsat bilip hemen tulumuna sarıldı.

Gençler de sonunda bekledikleri fırsat doğunca hemen çemberi oluşturdular. Nadir'i Mustafa halaya sokarken beni de Mukaddes Nadir'in yanına çekiştirdi. Şimdi Selver Ağabeyin tulumuyla yan yana oynuyorduk.

Elimi tutup da bana bakarken; "Çok yakıştı," dedi. Ardından da "Benim için güzel bir sürpriz oldu. Ama bilseydim ben de yöresel bir kıyafet giyerdim. Şimdi seni yalnız bırakmış gibi oldum."

*Eni 130 cm, boyu 80 cm civarında olan ve bele sarılan bir aksesuardır. İki renkli ve geniş paftalı olarak dokunur.

**Bele, dolaylığın üzerine bağlanan, yünden el tezgâhında dokuma 2-3 cm enindedir. Ayrıca çeşitli desenlerle süslü ve uçları püsküllüdür.

"Fark etmez. Sen böyle de yakışıklısın!"

İltifatımla eğlenircesine kıkırdadı. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı," diye kulağıma fısıldadı. Gözleri, siyah gözleri binlerce vaadi fısıldıyordu. Kızardığımı biliyordum, çünkü yanıyordum.

Horon devam ediyor, Nadir de oynamaya devam ediyordu. Nadir, bizim kadar beceremese de bize ayak uydurmaya çalışması hoşuma gitmişti.

Köyümüzün gençleri ilk zamanlar kendi aralarında atışsalar da sonra beni de bu atışmaya dahil ettiler. İsmail atışma başlayana kadar horondaydı ama sonra atışma başlayınca horondan çıktı. Onun için üzülsem de umursamamaya çalıştım.

Gençler
Geldi düğün alayı,
Tulumlar çalınsın.
Atarız türküleri,
Kimseler alınmasın.

Şahsenem
Bir Türkü desem dağa,
Dağ başlar ağlamaya.
Nasil cesaret edebildin,
Benim ile atışmaya.

Gençler
Burası er meydanı.
Olsun bakalım olsun,
Çalsın tulum kemençe.
Âlem horona doysun,

Şahsenem
Sekerek gidiyorsun,
Sandım seni yaralı.
Horonu da bozuyorsun,
Dik oyna delikanlı.

Gençler
Derenin balıkları,
Taş altında gezinir.
Merak eyleme bacım,
Oynadıkça düzelir.

Şahsenem
Uşak, giydiğin,
Kot mudur kumaş mıdır?
Hep onu giyiyorsun,
Daha başka yok mudur?

Gençler
Ayakkabı giyerim,
Üstü beyaz olursa.
Kaynanamı severim,
Kızı senin gibi almazsa!

Şahsenem
Gemi geliyor gemi,
Yelkeni ben olayım.
Yakışıklı Nadirimin,
Sevdası ben olayım!

Gençler
Yol üstünde kurmuşlar,
Boyalı değirmeni.

Acep nerde gömerler,
Sevdalıktan öleni!

Şahsenem
Yaylaya çıkarken,
Şişirdiler tulumu.
Bırakıp gidiyorum,
Köyümdeki çapuleri*!

Gençler
Ben acırım, acırım,
Apso'dan kız alanı.
Enişte al görürsün,
Ağlatırlar ananı!

Şahsenem
Derede alabalık,
Oltalıktır, oltalık.
Apso'nun bekârları,
Sopalıktır sopalık!

Gençler
Yol üstünde eğrelti,
Yolları serin etti.
Şağzine'nin güzelliği,
Nadir beyi deli etti!

En son söylenen dörtlük Nadir'in gülümsemesine neden olmuştu. Bu son dörtlük de atışmanın sonunu belli ediyordu.

Gençler daha fazla uzatmayı göze alamamışlardı. Bizim bu atışmamızdan en fazla keyif alanlar ise ilk defa böyle bir

*Çakalları

şeye tanık olanlardı. Neşe, Ayşe; hatta İstanbul'dan gelen yabancı misafirler dahi eğlenmişlerdi.

Selver Ağabeyin hakkını yememek gerekirdi, yaşını da göz önüne alırsak performansı takdire şayandı. Tulumuyla saatlerdir bize eşlik ediyordu.

Tek memnun olmayan Türkan ile Zühal'di. Bir ara onları gördüğümde her ikisinin yüzünde de alay ve memnuniyetsizlik bariz bir şekilde görülüyordu. İkisi de gece boyu birlikte oturmuşlar kafa kafaya verip konuşuyorlardı. Türkan, kızını Elif'e vermiş uyutması için bizim eve göndermişti.

Nasıl bir anneydi? Neşe, bebeğinin ateşi olduğunu söylememiş miydi? Yoksa bize katılmamak için mi bebeğini bahane etmişti. Galiba öyleydi. Elif'e bebeğini emanet ederken hiç endişeli görünmemişti. Çocuğunun birçok işini Elif'in omuzlarına yüklemişti. Kendi rahatlığı her şeyden önce geliyor gibiydi.

12. Bölüm

Mutluluğumuz da Göz Var

Asla büyük konuşmayacağıma dair kendime yemin vermemiş miydim? Bu noktaya nasıl geldiğimi daha sonra çok düşündüm. Cevabı aslında ortadaydı; insanlara güvenmekten dolayıydı. En başta, beni sevdiğini sandığım kişilere.

Bu yola, Nadir'le kalan ömrümü geçireceğim yola çıktığımda ona koşulsuz güveniyordum.

Düğünümüzün olacağı otelin balayı süitinde huzursuzca düğün saatinin gelmesini bekliyorduk. Neşe, Mukaddes ve Asiye bu gergin bekleyişime yoldaşlık ediyorlardı.

Mustafa, bizi evden alıp kuaföre bırakmıştı. İşimiz bittiğinde de Nadir gelmişti.

Allah'ım! Onu damatlıklar içinde görünce soluğumun kesilmesine engel olamamıştım. Damat elbisesi bir insana bu kadar mı yakışırdı? Nutkum tutulmuştu, gözlerimi ondan alamıyordum. Onun da benden kalır yanı yoktu, gözleri beğeni ve arzuyla parlıyordu.

Hep birlikte Pazar'ın simgesi Kızkulesi'ne gitmiştik. Fotoğraf çekimlerini gerçekleştirdikten sonra beni tekrar Mustafa'ya teslim edip bizi köyümüze yolcu ettikten sonra kendi köyüne dönmüştü.

Beni babamın evinden Kazım Baba çıkarmış, düğün konvoyuyla Nadir'in evine gitmiştik. Nadir bizi, kapıda karşılayıp şemsiyemin üzerine bolluk ve bereketliliğin simgesi pirinç, şeker ve para saçmıştı. Çocuklar onları toplamak için bir yarış içine girmişlerdi.

Nadir'in kolunda, onlarca silahın havaya doğrulan namlusundan çıkan seslerin arasından artık bundan sonraki hayatımın geçeceği eve doğru mutlulukla yürümüştük. Akşamüzeri, yine düğün konvoyuyla otele geçmiştik.

Nadir, düğün saatinin başlayacağı zamana kadar dinlenmem için balayımızın geçeceği odaya kadar eşlik etmişti. Ve kendisi aşağı inip konukları karşılamaya geçmişti. Heyecandan odanın içinde gezinip duruyor, yataktan tarafa bakmamaya çalışıyordum. Kapı vurulunca Asiye kapıyı açmak için oturduğu sandalyeden kalktı. Gelen teyzemdi. Elinde küçük bir valizle odaya girdi. Bu da ne valiziydi?

"Şahsenem? Hazır mısın? Aşağı inmen için on dakikan var. Biraz sonra Nadir gelecek," dedi telaşla.

"Hazır derken?" diye sorarken bir yandan da elindeki valize bakıyordum. O valiz ne içindi anlamamıştım.

Şöyle bir durup önce beni dikkatle süzdü, sonra kızlara baktı. Hiçbir şey söylemeden yatağa yanaştı. Yatak örtüsünün kenarını kaldırıp şöyle bir baktı.

"Siz bu çarşafları değiştirdiniz mi?" diye sordu Neşe ile Mukaddes'e bakarak. Her ikisi de boş bir ifadeyle bakıp omuz silkerken arkasından ne gelecek diye teyzeme merakla baktılar. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi kızlar! Bana yardım edin de şu çarşafları değiştirelim." Çarşaf değiştirmek mi? Benim gibi kızlar da şok bir halde teyzeme bakıyorlardı.

Teyzemin yapmaya çalıştığı şeyi engellemek için müdahale etmek istedim. "Teyze! Lütfen, buna hiç gerek..." Aniden sözümü kesip getirdiği valizi boşaltmaya başladı.

"Ne demek gerek yok! İlk geceni herkesin kullandığı çar-

şaflarda mı geçirmeyi düşünüyorsun? Utanıyorsan çık koridorda bekle. Balkona çıkma, çok esiyor, vakitsiz hasta olmanı istemeyiz. Hadi kızlar, bana yardım edin."

Kızlar tereddütle teyzemin yanına gidip çıkardıklarını açmaya başladılar. Şaşkınlıklarını hâlâ üzerlerinden atamamış görünüyorlardı. Teyzem temiz çarşafları açarken bana muzipçe gülümsedi.

Aniden yüzümü ateş bastı. Bunlara daha fazla dayanamazdım. Zaten insanların bana her bakışı beni yeterince huzursuz ediyordu. Bu gecenin sonunda tüm gelinlerin başına gelecek şeyin benim başıma da geleceğini bilmenin verdiği bir sırıtış vardı insanların yüzünde. Bu benim utanmama neden oluyordu.

Günlerdir ne kadar düşünmek istemesem de sonunda bununla yüz yüze gelecektim. Şimdi de teyzem aleni bir şekilde yüzüme vuruyordu. Gereksiz gördüğüm çabalarına daha fazla bakmak istemediğim için teyzemin tavsiyesine uyup gelinliğim üzerimde koridora çıktım. Asiye de beni yalnız bırakmama adına peşimden geliyordu.

Teyzem "Asiye!" diye seslendi. Asiye arkasını dönüp teyzeme baktı. "Sen gel kızım, bize yardım et. Nadir gelmeden hazırlayalım. Damada yakalanırsak hiç birimiz bir açıklama yapamayacağız. Malum, bir şekilde onların özeline müdahale ediyoruz," derken kıkırdıyordu.

Daha fazla durmama adına aceleyle kendimi koridora attım. Koridorda tek başıma beklemeye başladım. Otelin bu katı bize ayrılmıştı. Yabancılar asla bu kata gelemezlerdi. Bu bilindikle rahattım. Ama yine de içimden dua ediyordum ki Nadir gelmesin diye. Beni burada tek başıma dikilirken görürse sorularına ne cevap vereceğimi bilemiyordum.

Sesler bizim odanın hemen yanındaki bitişik odadan geliyordu. Konuşmaları ilk duyduğumda kulak vermedim. Bu oda bu gece için Türkan'a, bebeğini emzirebilmek ve bebeğin ihtiyaçlarını karşılamak için tahsis edilmişti.

Bir süre sesler sakin tonda iken gittikçe sertleşmeye başladı. Konuşanlar her kim ise tartışıyorlardı. Elimde olmadan kapıya yanaştım. Yaptığımı içimden onaylamıyor olsam da şeytana uyup kulak kabarttım.

Evet, iki kadın tartışıyorlardı. Sesin biri eltim Türkan'a aitti. Diğeri daha kısık sesle konuştuğu için algılayamamıştım. Biraz daha dikkatli dinlemeye başladım. Kelimeler net bir şekilde duyuluyordu.

"Senin aptalca planlarını artık dinlemek istemiyorum," dedi tanımadığım ses.

"Dinlemek zorundasın," dedi ısrarla Türkan. "Henüz kazanmış sayılmaz. Eğer gerçekten seviyorsan savaşmalısın. Daha savaş bitmedi," dedi.

"O... O bir savaşın içinde olduğunu dahi bilmiyor ki!" dedi umutsuz ses.

"Daha iyi ya! Bilmiyorsa kaybetmesi kolay olacak. Ben o köylüyü eltim olarak hangi cemiyete götürebilirim? Nadir'in yanına sen yakışıyorsun," dedi ikna etmeye çalışır tonda, yumuşakça. Kısa bir sessizlik oldu.

Diğer kadının kim olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Kimdi Nadir'e âşık olan kadın? Ben bunu düşünürken Türkan'ın bebeğinin ağlamasını duydum.

"Ben çıkıyorum. Ve bu meseleyi de unutmak istiyorum. Umarım bir gün Nadir pişman olur," diye kapıyı açtı. İlk önce beni görmedi. Kapıyı usulca kapatıp da başını kaldırınca benimle göz göze geldi.

Hangimiz daha şaşkındık?

Her ikimiz de şok geçiriyorduk. Karşımdaki kişi Nadir'in yardımcısı Zühal'di. Onun şaşkınlığı benimkinden daha kısa sürdü. Hemen kendini toparlayıp bana nazikçe gülümsedi. Sanırım az önceki konuşmalarına kulak misafiri olduğumu düşünmüyordu.

"Merhaba, Şahsenem Hanım!" dedi yapmacık bir tebes-

sümle. "Bir şey mi oldu, neden koridorda bekliyorsunuz?"- diye sorarken etrafını araştırdı.

Yüzsüzlüğün de bu kadarı! Kadın hiçbir şey olmamış gibi sakin bir ifadeyle konuşuyordu. Eğer az önce duyduklarımı duymamış olsaydım onun bu davranışını garipsemezdim.

Şimdi benim bir cevap vermemi bekliyordu. Ama ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Türkan ile konuştuklarına bir anlam vermeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Belki de ben yanlış duymuştum. Son günlerde o kadar çok yorulmuştum ki sağlıklı düşünemiyordum. Mutlaka yanlış anlamıştım. Evet, öyle olmalıydı.

Sorduğu soruya sözlü cevap veremediğim için işaretimle odamı gösterip istemsizce ağzımı açıp kapadım. Ona teyzemlerin beni dışarı gönderdiklerini anlatmayı düşünürken vazgeçtim. Sonra asıl sormam gereken soruyu sordum.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordum şüpheyle.

Bir an bocalasa da hemen kendini toparladı. "Türkan Hanım eşlik etmem için çağırmıştı. Bebeğini emzirmesi gerekiyordu."

Peki, Elif neredeydi? Sürekli çanta gibi yanında gezdirdiği kız şimdi neredeydi de Zühal'i peşine takmıştı? Ben bunları düşünürken Zühal bana doğru yaklaştı.

"Gelinlik size çok yakışmış. Peri gibi olmuşsunuz," dedi. Bakışları sözleriyle kesinlikle uyum içinde değildi. Gözleri soğuk ve mesafeliydi.

"Teşekkür ederim," dedim soğuk bir sesle.

Etrafına şöyle bir baktı, kısa bir tereddüt yaşasa da söyleyeceği şeye karar vermişçesine yüzüme baktı. Gözlerindeki soğukluk yeniden ürpermeme neden olmuştu. "Aslında sizinle bir şey konuşmak istiyordum. Şimdi belki zamanı değil ama..." tereddütle sustu. Merakla kadının yüzüne baktım. İç sesim onun konuşmasına izin vermemem gerektiğini fısıldıyordu. Benimle ne konuşacaktı ki? Merakım iç sesimi bastırdı.

"Benimle ne konuşmak istiyordunuz?" diye sordum şüpheyle. Beni koridorun köşesine doğru çekiştirdi. Bir yandan da etrafını gözetliyordu. Şimdi durduğumuz yerden odamın girişi görünmüyordu.

"Siz iyi birine benziyorsunuz," diye başladı. "Sizin bu yalanların içinde hayatınızı karartmalarına gönlüm razı gelmiyor," diye bitirdi.

"Anlamadım?" dedim otomatik olarak. Gerçekten algılamakta sorun yaşıyordum.

"Nadir sizi kandırıyor," dedi kısık bir sesle. Boş bir ifadeyle yüzüne baktım. Ne diyordu bu kadın? *Nadir* demişti. Bugüne kadar ki Nadir Bey *Nadir* olmuştu. Sanki dostundan bahseder gibi, çok samimilermiş gibi doğal bir tonda söylemişti patronunun adını. "Annesinin evlilik baskılarına sizinle evlenerek çözmeye mecbur bırakıldı," diye devam etti. "Anlayın işte, sizi sevmiyor bile! Sizinle sadece evlenmek için evleniyor," dedi aceleyle. Bir yandan da etrafını gözetlemeyi ihmal etmiyordu.

"Ne diyorsun sen," dedim öfkeyle. Ben de durmuş bu kadının saçmalıklarını, yalanlarını dinliyordum. Yanından geçip odama gitmek istedim. Bu kadının daha fazla yalan söylemesine fırsat vermemeliydim.

Gitmemi engellemek için kolumdan tuttu. "Bana inanmadığınızı biliyorum. Ben de sizin yerinizde olsam inanmazdım. Bana sürekli aşk dolu kelimeler sarf eden bir adamdan neden şüpheleneyim ki? Ama inan bana doğru söylüyorum. Çünkü..." sustu, başını başka tarafa çevirdi. Söyleyeceği şey onu utandırıyormuş gibiydi. Ya da söyleyip söylememe arasında tereddüt yaşıyor gibiydi.

"Çünkü ne?" dedim sabırsızca. Neden konuşmasına fırsat veriyordum ki? Yalandı mutlaka, bu kadının ve Türkan'ın bir oyunu olmalıydı.

Düşündüğümü yalanlarcasına başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Çünkü o beni seviyor..."

Ağzından çıkan zehri içime akıtmasına izin vermemek için kulaklarımı kapattım. Gerisini duymak istemiyordum. Kadın benim mutluluğumu kıskandığı için göz göre göre yalan söylüyordu. Ama ne kadar kulaklarımı tıkasam da her söylediği söz kalbimi bin parçaya ayırıyor, bütün benliğim asit yağmurlarında eriyordu.

Yıllardır beraberlerdi, birbirlerine ilk görüşlerinde âşık olmasalar da zamanla birbirlerini sevmeye başlamışlardı. Nadir'in ailesi böyle bir birlikteliği kabul etmeyeceğini bildiği için annesinin ön gördüğü saf köylü bir kızla evlenmeye mecbur bırakılmıştı.

Kendisi! Nadir değil de kendisi bana haksızlık yapıldığını düşünüyordu. Nadir ile de konuşmuş, o bunun artık geri dönüşü olmadığını, bu şekilde devam etmeleri gerektiğini söylemiş.

Aptal gibi kadının her söylediğini karşısında durmuş dinliyordum.

"Sana inanmıyorum," dedim, ama sesim hiç o kadar emin çıkmamıştı.

Bunu hissetmişti, bastırdı. "Neden size yalan söyleyeyim ki? Eğer yalansa er geç ortaya çıkacak. Ama yalan değil! İşimden olmayı göze aldım. Çünkü siz masum birisiniz. Masum birinin hayatını karartmalarına göz yumamazdım. Sizi kullandı! Hem artık öyle bir adamın yanında kalmayı da istemiyorum. Böyle yaparak bana da gerçek kişiliğini göstermiş oldu. O, sevgimi hak etmiyor. Sizi de hak etmiyor!" derken iyice kopmuş görünüyordu. Bense sırtım soğuk duvarda ellerim arkamdaki betona dayalı nefes almaya çalışıyordum.

Benden ayrılıp karşımdaki duvara yaslandı. Elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırmaya başladı. Ağlıyordu! Rol mü yapıyor, gerçekten mi ağlıyor anlayamamıştım.

Mantıklı düşünmeye çalışıyordum. Kafam kazan gibiydi, söylediklerini beynim özümsemeye çalışıyordu. Bana yalan

söylemediğini nereden bilecektim. Belki yalan söylüyordu. Ya gerçekten böyle bir şey yoksa. Ya da varsa! Allah'ım! Tam bir çıkmazdaydım. Ne yapacaktım şimdi? Çabucak bir karar vermek zorundaydım. Eğer bu kadın doğru söylüyorsa bütün inandığım değerler tuzla buz olacaktı. Nadir beni kendi özgürlüğü için mi kullanmıştı? Eğer öyleyse Nadir'e saf köylü kızı nasıl olur gösterecektim.

Ama ya eğer doğru değilse? Ya bir tuzaksa! Nadir ile benim mutluluğumuzu bu iki kadın çok görüyorlarsa? Belki de kadının bir kuyruk acısı vardı ve bu şekilde Nadir'in canını yakmak istiyordu. Olası görünüyordu. Ama yine de emin olamıyordum. Gerçi Türkan'ı anlıyordum. O, Nadir'in mutlu olmaması için bir çaba içindeydi, bunu açıkça Nadir'e de söylemişti. Peki ya bu kadın? Bu kadının ne hesabı olabilirdi?

Sağlıklı bir karar verebilmem için müthiş bir şekilde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ve şu an ne yazık ki hiç de uygun değildi.

Tam bu sırada koridordan sesler duyuldu, beni arıyorlardı! Nadir'in de sesini duydum. Zühal aniden ellerini yüzünden çekip korkuyla bana baktı. Aceleyle gözyaşlarını sildi. Hiçbir şey söylemeden ona arkamı dönüp bana seslenen müstakbel kocama doğru yürüdüm.

Bir karar verene kadar normal davranacaktım. Yüzüme gülüşümü yerleştirip onlarla karşılaşmaya hazırlandım.

Nadir beni görünce endişeli yüzü aydınlandı. "Hayatım? Nereye gitmiştin?"

Nadir'in arkasındaki kızlar şaşkınlıkla bize bakıyordu. Durumun garipliğinin farkındaydım. Bu benim düğünümdü ama sıradan biriymişim gibi koridorda durmuş lak lak yapıyordum. Onların gözlerinde okuduğum tam da buydu.

"Buradayım. Zühal ile karşılaştık, muhabbet ediyorduk," dedim sesimi düz tutarak. Tabi hemen Zühal'in adı geçince yüzünün ifadesini dikkatle inceledim. Herhangi bir şey yaka-

lar mıyım, diye tetikte bekliyordum. Yakışıklı yüzünde hiçbir değişim olmadı. Şaşırmalı mıydım onu da bilemiyordum.

Zühal'i ele verince kendini zorunlu hissetmiş olmalıydı ki koridorun köşesinden döndü. Nadir şimdi her ikimize şüpheyle bakıyordu.

Teyzem "Bu telaşlı vakitte neyin muhabbetiymiş Şahsenem?" diye sordu azarlarcasına. Ama Zühal'den de şüpheli bakışlarını ayırmamıştı.

"Özür dilerim, benim hatam. Türkan ile beraberdik. Sonra ben dışarı çıkınca Şahsenem Hanımla karşılaştım. Çok heyecanlı görünüyordu. Sakinleştireyim, kafasını dağıtayım diye değişik konulara çekmek istedim."

Eğer az önceki konuşmalar değişik konularsa gerçekten çok başarılıydı. Biraz önce anlattıklarını duymamış olsaydım çok olağan gelirdi bu cümle bana.

"Evet, çok değişik konulardan konuştuk," dedim elimde olmadan imalı bir sesle. Gerçi Zühal'den başkası da anlamamıştı bu imayı.

"Her neyse... Hadi canım, vakit geldi. Aşağıda herkes sizi bekliyor," dedi teyzem tekrar. Nadir koluna girmem için bekliyordu. İçimde yaşadığım savaşa kulaklarımı tıkayıp Nadir'in uzattığı kola girdim.

Tam asansöre binerken Türkan kucağında bebeği ile odadan çıktı. "Beni de bekleyin!" dedi şımarıkça.

Neşe "O zaman biz hepimiz sıra ile inelim, Şahsenem ile ağabeyim sonra gelsinler," dedi.

Herkes Neşe'nin çözümüne uymak için asansöre binerken teyzem duvağımı önüme aldı. Bendeki karamsar ruh halini kimse algılamamıştı. Buna sevindim, eğer bir şey sezerlerse ne diyeceğimi bilemiyordum.

Teyzem, Zühal ve Türkan önce; Mukaddes, Asiye, Ayşe ve Neşe onların ardından indiler. Tüm bu zaman zarfında Nadir sürekli beni izledi. Kafasında bazı şüpheler oluşmuş gibi kaşları hafifçe çatılmıştı.

En sonunda Nadir ile baş başa kalmıştık. "Canın bir şeye mi sıkıldı?" diye sordu aniden. Kalbim korkuyla zıpladı. Sesimi düz tutmaya çalışarak cevap verirken yüzüne bakamadım.

"Hayır, sadece gerginim," dedim. Aslında doğruydu, çok gerilmiştim. Bu geceyi nasıl bitireceğimi bilemiyordum.

Kısa bir sessizlikten sonra "Zühal ile ne konuştunuz?" diye sordu şüpheyle.

Bir an yüreğim ağzıma geldi. Yoksa gerçekten öyle bir şey vardı da şüphe mi duymuştu? Göz ucuyla baktım, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Bilmem! Şimdi hatırlamıyorum. Ama havadan sudan bir konu olmalı. Çünkü şu an aklımda hiçbir şey kalmadı."

Yavaşça çenemden tutup kendisine bakmam için zorladı. Başımı kaldırınca gözleri alev alev yanıyordu. Ruh halinin ani değişimi karşısında bir an bocaladım.

"Demek çok heyecanlısın." Sonra hafifçe güldü. "Bu gecenin sonunda sakın heyecandan kucağıma bayılma," diye devam etti boğuk bir sesle.

"Denerim," derken istemediğim halde sesim boğuk çıkmıştı. Onun bakışı, ufacık dokunuşu içimde yaşadığım çelişkiye rağmen beni yine de heyecanlandırabiliyordu.

Kıkırdadı. "Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi usulca. Sonra alnımdan öpmek için eğildi.

Asansör neden bu kadar gecikmişti ki? Eğer biraz daha yalnız kalırsak hata yapmam içten bile değildi. Normal davranmak için tüm şartlarımı zorluyordum.

"Daha önce söyledim mi bilmiyorum ama gelinlik çok yakıştı. Çok güzel olmuşsun. Gözlerimi kamaştırıyorsun," diye yeniden kulağıma fısıldadı. Tam bu sırada asansörün kapısı açıldı. Rahat bir soluk alıp bıraktım.

Elimden tutup asansöre sürükledi. Asansör kabinine girdiğimizde kapılar yağ gibi kapandı. Şimdi küçücük kabinde soluklarımızın sesini duyabiliyorduk.

"Ellerin de buz gibi! Sen düşündüğümden de çok heyecanlısın. Gerçi benim de senden kalır yanım yok ama..." Susup dikkatle bana baktı.

Gözlerinde gördüğüm ışıktan dolayı yaşadığım çelişkili duygularımı yansıtmama adına başımı önüme eğdim. Canımın yandığını görmesini istemiyordum. Onun dokunuşundan etkilenmem bir yana ondan tiksinmem de başka bir yanaydı.

"Birkaç dakika sonra resmen karım olacaksın... Seni seviyorum!" diye devam etti. Ani refleks olarak başımı kaldırdım, dudaklarından çıkan itirafını gözlerinde okumak, gerçekliğini görmek istiyordum.

Gözlerine baktığımda yalan söylemeyecek kadar âşık bir adamın gözleriyle karşılaştım. Allah'ım! Kendimi tam bir çıkmazda gibi hissediyordum. Bu bakışları, sözleri su götürmez şekilde samimi görünüyordu. Peki, Zühal'in söyledikleri?

Asansörün kapısı açılıp da tüm sevenlerim mutlu bir yüzle bizi karşıladığında Nadir'e olan şüphelerimi geriye ittim. Bunu yapmak zorundaydım. Eğer Zühal doğru söylüyorsa bunu Nadir'den fitil fitil getirecektim. Halama, bana ve aileme yalan söylemesinin acısını çıkaracaktım.

Her ikisinden de bunun acısını çıkaracağım, diye kendi kendime söz verdim. Aptal köylü kızla evlenmenin ne olduğunu ona göstermem farz olmuştu. Biliyordum ki bu saatten sonra caymam da ayrı bir dedikodu malzemesi yaratacaktı. Babamın başını öne eğdirmemek adına bunlara katlanacaktım. Nadir'in resmi karısı olduktan sonra ne gerekiyorsa yapacaktım. Ama önce işin aslını öğrenmem gerekiyordu.

Tabii ki gerçekleri öğrenene kadar da Nadir'i yanıma yaklaştırmayı düşünmüyordum. Bütün bunları nikâh masasına gidene kadar planlamıştım. Bütün bunları planlarken yalnız kalmama gerek kalmadığını fark edince şaşırdım. Demek ki

insan çok zorda olunca her şekilde çözüm yolu bulabiliyordu. Şimdi yüzümde planımı yapmanın verdiği rahatlık vardı. Dışarıdan, mutlulukla etrafına gülücükler dağıtan gelin görüyorlardı.

Nadir'in kolunda, alkışlar eşliğinde nikâh masasına doğru giderken daha da rahatlamıştım.

Nikâh masasına oturduk. Malum sorulardan sonra belediye başkanının bizzat kendisi bizi karı koca ilan etti. Ayağa kalkıp bize nikâh cüzdanını uzatan belediye başkanına teşekkür ettik. Başkanın arkasında Türkan'ı gördüm. Pis, hain sırıtışıyla göz göze geldim.

Asla mutlu olamayacaksın! Türkan'ın planının bir parçası olma olasılığını düşünmeden edemiyordum. Eğer öyleyse hata yapmamın tam kıyısındaydım. Ama ya değilse, ya doğruysa?

Türkan'ın hain bakışlarından yine Nadir kurtardı, beni kendine döndürüp duvağımı açtı. Sonra kulaklarımızı sağır eden alkışlar arasında alnımdan öpüp misafirlere doğru çevirdi.

Herkes büyük bir mutlulukla bizleri tebrik etme yarışına girmişlerdi. Düğünün açılışı için dans müziği başlayınca beni piste sürükleyip dans etmeye başladık.

"Gevşe artık, en zorunu atlattık," dedi kulağıma. Nedense hemen gevşedim. Kısa da olsa, yalancı bahar gibi bu gecenin tadını çıkaracaktım.

Onun tatlı sözleri, etrafımızı çevreleyen sevenlerimizden sarhoş olmak için kendime izin verdim. Yaşadığım yoğun duygudan tatlı bir tebessümle ona baktım. Beni kendine çekip derin bir soluk aldı. Onun aşina olduğum kokusunu içime çekerken az önce yaşadıklarımı tekrar gözden geçirdim.

Davranışları son derece doğaldı. Sevmeyen biri bunun gibi doğal davranabilir miydi? Beni gerçekten seviyormuş gibi görünüyordu. Rahat değildim. O ise bu gerginliğimi düğün stresine bağlıyordu. İşime geliyordu bu tezi.

Düğünümüze eşlik edecek bir folklor ekibiyle ülke çapında ün kazanmış yöresel sanatçı da vardı. Kalabalık salonda iğne atsan yere düşmez tabiri şu an için çok uygundu.

Etrafıma baktığım da herkesin mutlu yüzlerini gördüm. Herkes düğünümüzün keyfini en güzel şekilde çıkarıyordu. Neden ben de onlar gibi olamıyordum. Elbette buradaki hiç kimse benim yaşadıklarımı yaşamıyordu.

Her şey ters gitmiş; evlendiğim adamın gerçek yüzünü öğrenmiş olsam da, tüm yaşadıklarıma rağmen onu çok seviyor olsam da, yarından sonra Nadir'den ayrılacak olsam da, yine de bu benim düğünümdü. Eğer Nadir ile olan bu evliliğim acı bir şekilde sonuçlanacak olursa ki, bu kaçınılmazdı; bir daha asla kimse ile evlenmeyecektim. O yüzden bu ilk ve son düğünümün tadını çıkarmamda bir sakınca yoktu.

Tüm söylediklerinden sonra düğün boyunca Zühal'i bir daha hiç görmedim. Eğer söylediği gibiyse gitmiş olabilirdi.

Türkan'ın kıskanç, hain bakışlarını da görmezliğe veriyordum. Bu tavrım onu daha da çileden çıkarıyordu. Zühal'in benimle konuştuğundan haberinin olup olmadığını bilmiyordum. Zühal giderken Türkan'a benimle konuştuğunu söylemiş olabilir miydi? Bunu öğrenebileceğimi sanmıyordum.

Düğün bitmiş, bütün konuklar evlerine gitmişlerdi. Sadece yakın akrabalarımız ve gençler geride kalmıştı. Lobide yorgunluktan herkes kendini bir tarafa bırakmıştı.

Pembe Halam, babam, Emine Annem ve ikizlerle kaçınılmaz ayrılık için son defa bir aradaydık. Babam otelden ayrılırken beni burada bırakıp da gitmeyi hazmedemiyormuş gibi bakıyordu. Babamın çaresizliğini gördükçe içim parçalanıyordu. Bu beni daha da üzmüştü. Asıl bir de içimde yaşadığım fırtınayı, savaşı bilselerdi beni kesinlikle burada bırakmazlardı. Hiç kimseye bir şey söylememiştim ve söy-

lemeyecektim. Mukaddes bana birkaç defa şüpheyle bakıp neyim olduğunu sormuştu. Beni çok iyi tanıyan kardeşim durgunluğumdan dolayı bir şeyler sezmişti. Gece boyunca sorularını bir şekilde geçiştirip durmuştum.

Şimdi de Nadir'i ailesiyle baş başa bırakıp Ayla yenge, teyzem ve Mukaddes'in eşliğinde odama çıkıyorduk. İki kadın neşeyle kıkırdarken en az benim kadar endişeliydi Mukaddes.

Düşündüğümden de çok yorulmuştum. Odaya girer girmez kimseye aldırmadan kendimi ikili koltuğa bıraktım. Ayakkabılarımı çıkarıp rahatlaması için oynatıp duruyordum. Topuklu ayakkabıların tepesinde saatlerce dikilmek yetmiyor gibi içimde yaşadığım savaşın gerginliği de tuz biber olmuştu bu yorgunluğuma. Düşündüğümden de çok gerilmiş ve yorulmuşum, diye düşündüm tekrar.

Balayı süitinde on dakika sonra Ayla yenge ile teyzem beni hazırlamak için hummalı bir çalışmanın içine girmişler, sağa sola koşuşturuyorlardı.

Mukaddes yanıma geldi ve gülümseyen yüzüyle duvağıma uzanınca hiç düşünmeden kendimi geri çektim.

Yüzü hayretle değişirken gözlerime baktı. "Üzerini çıkarmaya niyetin yok mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

Teyzem hemen araya girip kendince ama beni kurtaracak bir yorum yaptı. "Çıkaracak elbette. Sırasıyla. Ama önce gelinliği bir çıkarsın." Ardından muzipçe güldü. "Bırakalım da duvağını damat açsın. Yüz görümlüğü için canım!" diye açıklama yaptı ardından.

Bu benim aklıma hiç gelmemişti. Şaşkınlıkla teyzeme baktım.

Şaşkınlıktan dolayı gözlerim irileşince "Ne yani, sen de mi unuttun?" diye sordu teyzem. Başımı *evet* diye sallarken bu defa anlayışla gülümsedi. Gelip yanaklarımı okşadı. Sonra tekrar işine döndü, valizimi açmaya!

Bu defa da Ayla yenge ile birlikte gelinliğimi çıkarmak için hummalı bir çalışmaya girdiler. Mukaddes sadece bizi izlemekle yetiniyordu, ya da ne yapacağını bilmediği için hiç müdahale etmiyordu.

Gelinliğim çıkınca sadece çamaşırımla kaldım. Utançla beni hazırlamalarını beklerken düştüğüm duruma lanet okuyordum. Ah bu adetlerimiz! Gerekli miydi ki? Beni hazırlamak için gelmemişler de benim gerdekten kaçmamı engelleyen savaşçı gibiydiler. Benimle yukarı gelmeselerdi yapardım da. Çünkü dört saat evvel kocam olan o adamla aynı havayı solumaktan kurtulmuş olacaktım. Şimdi artık kaçınılmazdı. Ama ona bunun hesabını sormadan bu geceyi bitirmeyecektim.

Kendini işine adamış iki kadın bu gece için alınmış beyaz gecelik takımını üzerime geçirdiler. Her ikisi de karşıma geçip başımdan ayakucuma kadar *olmuş mu* diye şöyle bir süzdüler. Gördükleri manzara tatmin etmiş olacak ki memnuniyetle gülümsediler. Onların manalı bakışları benim bir defa daha kızarmamla son bulmuştu.

Ayla yenge "Aç mısın kızım?" diye sordu şefkatle. Midem koca bir taş oturmuştu, acıkmak ne kelimeydi. Olumsuz olarak başımı sallarken yine teyzem araya girdi.

"Biraz sonra Nadir gelecek, istiyorsa beraber yerler," dedi ve kıkırdamaya başladı. Diğerleri de teyzemi takip etti. Köşedeki masanın üzerinde hazır yiyecekler bizim için servis edilmeyi bekliyordu. O kadar gergin o kadar heyecanlıydım ki yemek fikri bana hiç çekici gelmiyordu.

Sadece ben gülemiyordum. Teyzem de bu gece kim ne söylese Nadir'e ve gerdeğime bağlıyordu. Kemanın telleri gibi iyice gerilmiştim. Kapı hafifçe vurulunca yerimden zıpladım.

Ayla yenge "Sakin ol kızım, bizim kızlardır. Nadir'in buraya gelebilmesi için bizim aşağı inmemiz gerekiyor," dedi

ınalı bir sesle. Mukaddes kapıyı açınca Neşe ile Ayşe heyecanla içeri girdiler.

"Hazır mısınız?" diye soruyla odaya girdiklerinde şaşkınlıkla durakladılar. "Şahsenem! Çok güzel olmuşsun!" dedi heyecanla Ayşe.

"Benim kızım her zaman güzel. Hadi kızlar biz de çıkalım da gençleri kavuşturalım." Yüzleşme! Kaçınılmaz son gelmişti demek. Kalbim istemsizce tekledi.

"Teyze!" dedim son bir gayretle. Bir an için yalnız kalma fikri korkuyla kasılmama neden oldu. Teyzem anlayışla gülümseyip elimi okşadı.

"Korkma kızım. Yarın sabah bu haline gülüp geçeceksin. Hadi canım, cesaret!" dedi beni yüreklendirmek için.

Ama benim korkum *ilk gece* korkusu değildi ki. Benim korkum Nadir ile yalnız kalınca onunla yüzleşeceğim korkusuydu. Görüyordum ki onların bunu anlamalarına imkân yoktu. Kabullenmiş gibi omuzlarım çöktü. Teyzemler de bu halime anlayışla gülümseyip benimle tek tek vedalaşarak odadan çıktılar.

Ayla yenge en son çıkarken odanın ışıklarının bir kısmını kapattı. Usulca kapıyı kapatırken cesaret verircesine gülümsedi.

Yalnız kalmıştım. Oda şimdi loş ışığın altında daha güzel görünüyordu. Arkamı dönüp bizim için hazırlanmış yatağa baktım. Teyzem büyük bir özen göstererek hazırlamıştı yatağı. Acı dolu bir ifade yüzüme yerleşirken gözlerime yaşlar hücum etti.

Bu geceyi hiç bu şekilde hayal etmemiştim. Bana ihanet etmiş bir adamla bir gece geçirecektim. Sadece bu geceyle kalsa iyiydi, daha sonraki geceleri de göz ardı etmemem gerekiyordu; boşanana kadar!

Tekrar kapıya döndüğümde bakışlarım şifonyerin üzerindeki aynaya takıldı. Başımda duvağım yüzüme kapanmış,

ayakucuma kadar uzanan beyaz sabahlıkla kendi aksime şaşkınlıkla baktım. Sabahlığın altındaki son derece seksi geceliği düşünmemeye çalıştım. Bu takımı Mukaddes ile alırken neler hayal etmiştim. O hayallerim şu an ki durumumun yakınından bile geçmiyordu.

Neden beni giydirmelerine izin vermiştim ki? Benimle evlenerek kendi özgürlüğünü kazandığını sanan adam için hazırlanmak bana iğrenç geliyordu. Ona kendimi sunmak şu an istediğim en son şey bile değildi. Midemin bulandığını hissettim. Gözlerim acıdan, akmaya hazırlanan yaştan dolayı yanmaya başlamıştı.

Acıların içinde kaybolmuşken kapı tekrardan vuruldu. Aceleyle gözlerimi kurularken Nadir odaya girdi. Banyoya gidip üzerimdekileri değiştirmeye fırsat bulamadığım için kendime öfkelendim. Bu iç gıcıklayıcı gecelikle karşımdakine söyleyeceklerim ne kadar inandırıcı olabilirdi.

Elinde siyah mücevher kutusu vardı. Hiçbir yağ fazlalığı olmayan, kaslı bedeninin yanında tutuyordu. Gözleri duvağımın altındaki gözlere odaklanmıştı. Yavaş adımlarla yanıma gelirken bakışlarını hiç yüzümden ayırmamıştı. Hipnotize olmuş bir şekilde onun bana gelişini izledim. Ağır adımlarla gelip karşımda durdu. Hiç bekletmeden elindeki kutuyu açıp içinden ince zincirin ucuna takılı pırlanta kolyeyi çıkardı, boynuma takmak için iyice yaklaştı.

Bu gece ailesi dâhil bütün akrabaları o kadar cömert davranmışlardı ki şu an Nadir'in taktığı abartılı gelmişti. Belki de bu duygum şu an ona karşı hissettiklerimden dolayıydı. Onun hiçbir şeyini istemiyordum.

Boynuma uzanırken sıcak nefesi yüzümü yaladı. Elimde olmadan kasıldım, her şeye rağmen beni yine heyecanlandırabiliyordu. Nasıl bir ikilem yaşıyordum; hem ondan çok etkileniyordum hem de duyduklarımdan dolayı ona karşı içim öfke doluydu.

Kendimi tanımakta zorlanıyordum. Duygularımın karmaşasında boğulurken onun yakınlığını, kolyeyi takarken teniime değen tenini hissettiğimde tüylerimin zevkle dikildiğinin acı içinde farkındaydım. Nefes almakta zorlanıyordum.

En sonunda kolyeyi takmış hafifçe geriye çekilmişti. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Sonra kural gereği duvağımı açtı. Gözlerimizin buluşması için çenemden hafifçe kaldırdı. Göz göze geldik. Bakışlarında ki arzu yeniden soluğumun kesilmesine neden oldu.

Hipnotize olmuştum, kımıldayamıyordum. Korkudan dolayı uçmayı unutan zavallı bir kuştum. O ise bir an önce avına atılmak isteyen zalim yılan. Son derece yavaş hareketle yaklaşıp usulca dudaklarıma dokundu.

Neden yavaş hareket ediyordu, kaçmam için zaman mı vermeye çalışıyordu? Eğer öyleyse bunu geç anlamıştım. Sert dudakları çoktan dudaklarımı kapatmıştı.

Aşina olduğum, her seferinde ayaklarımı yerden kesen öpüşün beni artık etkilemediğini fark ettim. Önce şefkatle başlayan öpücük derinleştikçe onun tarafından arzuya dönüşüyordu. Omuzlarımdan tutuyor, beni kendine bastırıyordu. Güzel elleri bedenimde arzuyla gezerken nefesi titriyordu. Ben ise tepkisizdim.

Bir süre sonra bendeki tepkisizliği anlamış olacak ki merakla geri çekilip yüzüme baktı. Gözleri yaşadığı duygudan dolayı pusluydu.

Boğuk sesle "Hâlâ gergin misin?" diye sorarken siyah gözleri gözlerime merakla bakıyordu.

"Evet," diye fısıldadım zorlukla.

Anlayışla gülümserken beni kendine çekip sarıldı. "Aslında benim de senden kalır yanım yok. Ne kadar kendimi rahatlatmak için çabalasam da başarılı olamıyorum."

"Neden? Daha önce hiçbir kadınla beraber olmadın mı?" der demez pişman oldum. Böyle bir girişi planlamamıştım.

Geri çekilip bana baktı. "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu şüpheyle. Artık başlamıştım ve sonunu getirmem gerekiyordu.

"Bir yerden çıkmadı. Senin için ben ilk değilim herhalde?" dedim. Dudaklarımdan çıkan sözler içimi kavurarak çıkıyor alevler Nadir'in yakışıklı yüzüne çarpıyordu.

Bir şey söylemeden önce derin bir soluk alıp beni yatağın kenarına oturttu. Dikkatle beni izlerken ağzından çıkacak cümleleri özenle seçmeye çalışıyor gibiydi.

"Sen iyi misin? Biz bunları daha önce konuşmamış mıydık? Şimdi tekrar bu konuları gündeme getirip de neden gecemizi mahvediyorsun?"

"Benim bir şey mahvettiğim yok. Aslında..."

"Aslında?" diye sorarken merakla yüzüme bakıyordu. Sözümün gideceği noktayı hissetmiş gibi hafifçe de kaşları çatılmıştı.

"Ben... Ben kendimi korumaya çalışıyorum."

Bir kaşı şaşkınlıkla yukarı kalkarken ne söylemek istediğimi çözmeye çalışıyordu. "Korumaya mı, kimden koruyorsun kendini?"

Yorgun bir sesle "Senden," dedim.

"Anlamıyorum, neden benden kendini koruman gerekiyor? Neler oluyor Şahsenem?"

"Bunu bana senin söylemen gerekmiyor mu? Bana yalan söyledin! Hayatında kimsenin olmadığını söylemiştin."

Şaşkınlıkla karşı çıktı "Kimse yok. Sana kim, ne söyledi? Kim senin aklını karıştırdı?"

"Kendim duydum desem!" Uzun bir süre yüzüme baktı. Şaşkın ve üzgün gibiydi. Aklını toparlamak ister gibi derin bir soluk aldı

Sonra ayağa kalkıp bir ileri bir geri yürümeye başladı. Başımı eğmiş bir açıklama yapmasını bekliyordum. Ona bakmasam da öfkesini hissedebiliyordum. Aniden durup bana döndü.

"Kimden ne duydun?" dedi yeniden, bu defa öfkeyle.

Onun öfkesinden korkmuyordum. "Kimden duyduğumu tahmin etmek o kadar da zor değildir herhalde," dedim acı bir sesle. İçimdeki acıyı sesime yansıtmak istememiştim, elimde değildi. Aldatıldığımı hazmedemiyordum, tüm duygu zafiyeti bundan dolayıydı. Gözlerimin tekrar dolduğunu hissettim. Israrla saf rolü yapıyordu. İnanmakta zorlanıyordum.

Sabırsızca "Açık konuşur musun Şahsenem, kimden bahsediyorsun?" diye sordu. Kara gözlerinde gördüğüm acı, bıkkınlık ve öfke kalbimi sıkıştırdı.

Bir an şüpheye düştüm. Masum muydu? Yoksa böyle bir şey yok muydu? Bu şüpheyle tekrar başımı kaldırıp gözlerine baktım. Can alıcı kısma gelmiştik, ismi yüzüne söyleme vakti.

Söyleyeceğim isimden tepkisini ölçmeye çalışırcasına "Zühal!" dedim.

Karmakarışık yüzle yüzüme baktı. Söylediklerimi kafasında oturtmaya çalıştığı belli oluyordu. "Zühal sana ne söyledi, ne zaman söyledi?"

"Bu gece..." Boğazımdaki yumru daha fazlasını getirmeme engel olmuştu.

Kısa bir an duraksadıktan sonra "Yoksa... Yoksa ben yukarı çıktığımda mı konuşuyordunuz?" öfkeyle. "Ne söyledi sana? Ne söylemişse koşulsuz hemen inandın. Ne söyledi sana? Türkan'ı mı anlattı?" Uzun tepkisizliğin ardından 'Hayır, diye başımı salladım. "Ne, ne o zaman! Deli olacağım, Şahsenem! Ne söyledi?"

Bu sırada aynanın önündeki pufu alıp önüme koydu, karşıma oturdu. "Anlat lütfen."

Başımı kaldırıp da yüzüne baktığımda acı dolu ifade tüm yüzünü kaplamış, beni sabırsızca bekliyordu.

Tüm duyduklarımı, onun hakkında düşündüklerimi an-

latmalı mıydım? Peki, anlatırsam itiraf edecek miydi? Ya inkâr ederse ve bunu kanıtlarsa? O zaman bütün bunları unutup hayatımıza kaldığımız yerden devam edebilecek miydim? Bunu olanları ona anlatmadan öğrenemeyecektim.

Derin bir soluk aldım, gözlerine bakıp konuşmaya başladım. Ama söylediğim her söz canımı yakarak ağzımdan çıkıyordu.

Düz bir sesle "Onunla birlikte olduğunu söyledi," diye başladım. İçim acıyordu. Hayretle yüzüme baktı. İstemsizce güldü. "Benimle, annenin isteği üzerine evlenmişsin. Birbirinizi seviyormuşsunuz. Sana göre, kolay kandırılabilen köylü, basit biriymişim." Daha fazla konuşamadım. Yeni bir yumru boğazıma takılmış konuşmamı engelliyordu.

"Söylediklerini kulakların işitiyor mu? Şahsenem! Seni seviyorum! O kadının söylediklerinin hiç biri doğru değil. Nasıl inanabilirsin?"

"İnanmamam için bir neden var mı?" dedim acı bir sesle, gözyaşlarım akmak için mücadele ediyordu.

"Var. Çünkü doğru değil. Doğru olması mümkün değil. Buna inanmana inanamıyorum! Hiçbir kadını seni düşündüğüm gibi düşünmedim, hiçbir kadını seni sevdiğim gibi sevmedim. Sen benim hayatımsın. Hayatımı başka biriyle neden kirleteyim?"

"Ağzın iyi laf yapıyor," dedim.

"Gerçekleri söylüyorum. Kimseyle ilişkim yok." inanmadığımı yüzümden okumuş olmalı ki "Adi kadını mahvedeceğim. Onun icabına bakma vakti geldi," tehdit dolu sesle homurdandı. "Tabii kendi bu olanlardan sonra istifa etmezse!"

"Neden? Dışarıda daha rahat görüşebilmeniz için mi?" diye sordum alayla.

Sabırsızca soluk aldı. "Neden anlamak istemiyorsun, öyle bir şey yok! Kime istersen sorabilirsin."

"Kimseye sormaya niyetim yok. Bu iş buraya kadar! Se-

ninle en kısa zamanda boşanacağım. Sadece ailemin bu rezaleti kaldıracak durumda olmadığını bildiğim için sustum. Ve babamların anlamaması, üzülmemesi için bu gece o nikâh masasına oturdum. Ayrılmamızın inandırıcılığı için biraz zaman geçmesi gerek."

"Şahsenem! Çıldırdın mı?" Çaresizce çığlık attı. Söylediklerimi kabul etmek istemiyordu.

"Çıldırmadım. Hatırlıyor musun? Selim ağabeyin kına gecesi, seninle balkonda konuştuğumuzda bir şey söylemiştim." Şüpheyle bana bakarken sözümün nereye gideceğini kestiremiyordu. "*Damadı gerdek gecesi mi göreceğim* demiştim. Aynen öyle oldu, ben evlendiğim adamın gerçek yüzünü gerdek gecemde gördüm. Zühal Hanıma hayırlı uğurlu olsun!" dedim soluksuz kalmışçasına. Yüzündeki şaşkınlık ve öfke ifadesi hiç silinmemişti.

Her ikimiz de bir süre birbirimize baktık. Benim yüzüm nefretle kararmışken o şaşırmış bir yüzle bana bakıyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Öyle bir şey yok Şahsenem!" diye fısıldadı bir süre sonra acı dolu bir sesle.

"Evet, öyle! Lütfen. Şimdi beni rahat bırak, çok yorgunum." İnanmaz yüzle bana baktı. Oturduğum yerden kalkıp yanından geçerken son bir gayretle elimi tuttu.

"Lütfen Şahsenem! Yapmadığım şeyler için beni itham ediyorsun. Beni hak etmediğim şekilde mahkûm ediyorsun."

Bir şey söylemek istediğim halde söyleyemedim, başka bir yumru boğazımı acıtıyor, gözyaşlarım akmak için savaşıyordu. Zayıf görünmek istediğim en son şeydi. Elimi sertçe çekip koşar adımlarla banyoya girdim.

Peşimden gelme olasılığına karşı arkamdan kapıyı kilitledim. Dizlerimin bağı çözülüp kapının arkasına yığılırcasına çöktüm. Şimdi hıçkırıklarla rahatça ağlayabilirdim. Akşamdan bu yana tuttuğum gözyaşları şimdi özgürce akıyordu.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum, gözümde akacak yaş kalmayınca çöktüğüm kapı dibinden tükenmiş halde kalktım. Başımdaki duvak benimle alay edercesine halen yerinde duruyordu. Aynaya bakınca göz makyajım akmıştı. Yüzüm, ruh halimi yansıtacak bir şekilde kapkaraydı.

Nadir'in hâlâ odada olduğunu düşünüyordum. Başımdaki duvağı canımın acımasına aldırmadan yoldum. Sonra içimde ki öfkeyi saçlarımdan çıkarmak istercesine tüm tokaları yolarcasına çıkardım. Bu mücadele yeni bir ağlama nöbetini tetikledi ve beni yeniden esir aldı. Bu defa banyo tezgâhına dayanmış halde bir süre daha ağladım.

Banyonun lüks ve ihtişam kokan dokusuna inat dakikalarca ağlamaya devam ettim. Kendime gelmem gerekiyordu, bunun için de ilk önce yüzümü yıkamam gerekiyordu. Soğuk suyu açıp yüzüme vurdum. Birkaç defa tekrarladım.

Yok! Yeterli gelmiyordu. Sakinleşemiyordum. Belki duş alsam rahatlayabilirdim. Bu sayede tiftilmiş saçlarım da yatışırdı.

Etrafıma bakındım, bornoz ve havlu yerinde duruyordu. Ya sonra? Üzerime kıyafet almam gerekiyordu. Üzerimdekilerle odaya dönemezdim.

Odada olup olmadığını anlamak için önce kulağımı kapıya dayayıp içeriyi dinledim. Hiç ses gelmiyordu. Uyumuş olabilir miydi? Ya da odanın ortasında durmuş benim çıkmamı bekliyordu. Bu olasılık karşısında yüreğim deli gibi zıplamaya başladı. Onunla yeniden yüzleşmeye hazır değildim.

Cesaretsizliğimden dolayı yeniden kapıdan uzaklaşıp banyonun zemininde gezinmeye başladım. Bir süre bu şekilde zamanın geçmesini bekledim. Artık ruhen ve bedenen çöktüğümü hissettiğim an son bir cesaretle kapıya yaklaştım. Yeniden dışarısını dinlerken soluğumu dahi tutmuştum. Hiç ses yoktu.

Son bir cesaretle kilidi sessizce çevirdim. Kapıyı aralayıp başımı uzatınca Nadir'i odada göremedim. Çıkmış mıydı? Balkon kapısı hafif aralıktı. Dışarıdan eylül gecesinin serin havası içeriye giriyordu. Sabahlığımın yakalarını boynumun altından, neredeyse nefesim kesilene kadar sıkıca tuttum. Sessiz adımlarla yatağın ayakucundaki valizin yanına gittim. Çabucak valizin içinden iki parça giysi alıp yine aceleyle banyoya kaçtım. Kapıyı tekrar kilitledim.

Nereye gitmiş olabileceğine dair kafamda liste oluştururken duşa girdim.

Duş alınca biraz kendime gelir gibi olmuştum. Aceleyle aldığım kıyafetleri giyindim. Bir tişört ile eşofman altını giyindikten sonra saçlarımı kurutup arkaya bağladım.

Tekrar kapıyı açtım, etrafı kolaçan ederek odaya girdim. Nadir, hâlâ odaya gelmemişti. Belki de gelmeyecekti. Ne iyi olurdu. Bu olasılıktan dolayı hem rahatlamıştım hem de huzursuz olmuştum. Bu nasıl bir ikilemdi böyle!

Yatağın kenarına oturup etrafıma bakındım. Oda, bıraktığım gibi duruyordu. Nadir'in bıraktığı puf bile aynı yerdeydi. Yatağa bakınca teyzemin hazırlamış olduğu küçük bohça bu gecenin çirkinliğini yüzüme vurmak için duruyordu. Öfke ile alıp odanın bir köşesine fırlattım. Yaşlar yine gözüme hücum etmek üzereydi. Yatağa yatıp kıvrıldım, yine ağlamaya başladım.

Acaba hiçbir gelin, benim bu gece yaşadıklarımı yaşamış mıydı? Bu geceyi bu şekilde hiç hayal etmemiştim. Ya yarın ne olacaktı? Nasıl yüzüme bakacaktı, ya da ben onunla nasıl yüzleşecektim?

Kapının hafifçe açıldığını hissedince hemen gözlerimi yumdum. Kalbim deli gibi gümbürdemeye başladı. Uyuduğumu fark ederse beni rahatsız etmez diye düşünüyordum.

Odada hareket ettiğini hissedebiliyordum. Bir şeyin koltuğun üzerine bırakıldığını hissettim. Sonra kendisi de kol-

tukların birine oturdu. Nefesimi tutmuş, kıpırdamaya bile korkuyordum.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum, yine oturduğu yerden hareketlendiğini hissettim. Kumaşın bir yere bıraktığını hissettiren sesi duydum, sanırım üzerini çıkarıyordu. Bir iki dakika sonra banyonun kapısının kapandığını duydum.

Aniden gözlerimi açıp etrafıma bakındım. Tahmin ettiğim gibi ceketini koltuğun üzerine bırakmış, gömleğini de hemen yanına yere atmıştı. Valizinin kapağı açıktı. Sanırım kıyafet almıştı. Duşun sesini duyunca banyo yaptığını anladım.

İçimin kuruduğunu hissedince yatağın ayakucuna gittim. Sehpanın üzerindeki sürahiden suyu bardağa doldurup içtim. Tekrar aceleyle yattığım yere kıvrıldım. Gözlerimi yumup gerginlikle onu beklemeye başladım. Bir süre sonra suyun sesi kesildi.

On dakika sonra banyodan çıktığında artık içim geçmek üzereydi. Kapının sesini duyunca istemsizce irkildim. Yine de kımıldamadım. Odanın içinde hareket ettiğini hissediyordum, ama ne yaptığına dair en ufak fikrim yoktu.

Üzerime bir şey örtüldü, yine kımıldamadım. Işığın kapandığını duydum, yine kımıldamadım. Kısa bir süre sonra yatağın sallandığını hissettim, yine kımıldamadım. Ama kalbim yerinden çıkacak şekilde en yüksek tempoya ulaşmıştı.

Işığı kapattığı için artık gözlerimi aralayabilirdim. Hafifçe araladım, oda karanlığa gömülmüştü. Sırtım ona dönük olduğu için ne şekilde yattığını bilmiyordum.

Derin bir soluk alıp yatakta döndü. Yeniden yüreğim ağzıma geldi. Tedirginlikle bekledim, ama başka bir hareket olmadı. Artık oda derin bir sessizliğe gömülmüştü. Bir süre sonra kalbim yavaş yavaş normal temposuna kavuştu. Derin, uykulu soluklarını duymuştum.

İki büklüm kıvrıldığım için her yerim tutulmuştu. Yavaşça kendimi çözmeye başladım. Onu uyandırmadan uzun so-

lıklarla ayaklarımı uzatıp sırt üstü uzandım. Büyük bir cesaret örneği göstererek yavaşça ona döndüm. Yüzü bana dönük sağ omzunun üzerinde yatıyordu. Yüzlerimizin arasında iki elim kadar mesafe vardı. Uzansam ona dokunabilecektim. Çaresizlik içimi kavururken gözümden bir damla yaş süzüldü.

Beni neden aşka inandırdın, diye düşündüm. Aşkı bilmeden önce her şey daha güzeldi. Aşkın acı çekmek olduğunu şimdi anlamıştım. Ama yine de yanımda yatan bu adamın bana hissettirdikleri güzel duyguları asla unutmayacaktım. Bir daha da kimseden beklemeyecektim. Çünkü asla aynı olmayacaktı. Asla ilki gibi olmayacaktı. İlkler unutulmazdı. Ben de unutmayacaktım.

Gök gürültüsünün sesi ile aniden gözlerimi açtım. Bir an nerede olduğumu algılayamadım. Şimşek çakıp tekrar gök gürledi. Dışarıda sağanak şeklinde yağmur yağıyordu. Gecenin bir yarısı olduğunu biliyordum ama saatten bihaberdim. Yağmurdan dolayı da kapalı olabilir miydi? Belki de daha sabah olmamıştı.

Aniden, bir cellâdın caninin boynuna vurduğu gibi soluğum kesilirken geceki tüm yaşananlar beynimin içine bodoslama daldı. Zihnimin derinliklerinde tazeliğini koruyan acı anılardan dolayı aniden başımı çevirip yanımda yatan adam baktım. Nadir, pozisyonu hiç değişmemiş olarak derin uykudaydı. Ama kollarını vücuduna sarmış iki büklümdü. Üşümüş olduğunu fark edince onu uyandırmadan bir şeyler örtmek için etrafıma bakındım.

Yatağın ucuna bırakılmış tek pelüş battaniyeyi de benim üzerime örttüğü için ona bir şey kalmamıştı. İkimiz de yatağı açmadan yattığımız için örtü altımızda kalmıştı.

Yavaşça yerimden kalkıp altımda ki örtüyü kaldırıp diğer ucunu usulca üzerine örttüm. Bir an hafif kımıldasa da tek-

rar derin uykusuna geri döndü. Bense uykum kaçtığı için olduğum yerde sırt üstü yatarak sabahın olmasını bekledim.

Bir şeyler mırıldanarak sırt üstü döndü. Uyandığında ona baktığımı anlamasın diye başımı çevirdim. Sağ kolunu örtünün altından çıkarıp başının arkasına attı. Örtü ona iyi gelmiş gibiydi, gevşiyordu. Uykusundan ayılmamıştı. Bir süre sonra kolu başımın üzerine düştü. Her an uyanacak diye tetikte beklerken eli saçlarımın içine girip okşamaya başladı.

Yoksa uyanmış da uyuyor numarası mı yapıyordu? Sonra eli durdu. Yine derin soluklarını duyunca uykusuna geri döndüğünü anladım. Elinin sıcaklığı başımdan tüm vücuduma yayıldı. Bir süre sonra gizli bir zevkle uykuya daldım.

Tekrar gözlerimi açtığımda başım Nadir'in göğsünün yanına dayanmıştı. Onun kolları ahtapot gibi vücudumu sarmıştı. Bedeni sıcacıktı. Üzerimize örttüğüm pelüş battaniye kalçalarımıza inmişti. Göğsü düzenli şekilde inip kalkıyordu. Mis gibi kokusu genzimi doldururken heyecanlandığımı hissettim.

Hiç kımıldamadan, onun uyanık olup olmadığını anlamaya çalıştım. Karar veremiyordum. Ne ara bana böyle sarılmıştı ki? Ya da ben ne zaman ona bu kadar yaklaşmıştım?

Hafifçe, onu rahatsız etmemeye çalışarak kollarından sıyrılmak istediğimde beni saran kollar izin vermedi. Uyanık mıydı? Durdum. Kendimi ondan uzaklaştırmak için bir hamle daha yaptım. Bu defa izin vermişti. Uyumuş ya da uyanmış olduğunu anlamamıştım, geri çekilirken istemeden yüzüne baktım. Uyanıktı! İfadesiz bir yüzle bakıyordu, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Onun tepkisizliğinden huzursuz oldum. "Özür dilerim seni rahatsız etmek istemedim," diye geveledim.

"Rahatsız olmadım. Bilakis, mutlu oldum." Sesi boğuktu.

Yüzüme aniden ateş bastı. Ona bu şekilde yaklaşmam onu

umutlandırmıştı. Onu umutlandırmak istemiyordum. Hiçbir şey söylemeden yattığım yerden doğrulup yataktan çıkmak için battaniyeyi kenara koydum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Sorusuna anlam vermediğim için şaşkınlıkla ona döndüm. "Banyoya, yüzümü yıkayacağım!" derken bakışlarımı ondan kaçırıyordum.

Yattığı yerden kalkıp oturdu. "Şahsenem? Lütfen, bana bakar mısın?" Tereddüt ettim, söylediğini mi yapayım, yoksa kalkıp banyoya mı gideyim diye. O da bu ikilemimi fırsat bilip bileğimden tuttu. "Hayatım! Beni dinle, lütfen!" bu defa. Çekinerek yüzüne baktım. Yatağın içinde doğrulup dizlerinin üzerinde durdu. Şimdi iki elimi de tutmuştu. "Şahsenem, aşkım! Sana ne söylenmişse yalan söylenmiş. Benim kimse ile bir birliktelığim yok. Seni tanıdıktan sonra hayatımda kimse olmadı. İnan bana, hiç kimse!" dedi ümitsizlikle.

"Neden?"

"Çünkü sana âşık olmuştum."

"Hayır, onu demiyorum," derken masumca yaptığı itirafını görmezliğe verdim. "Neden... Neden beni rahat bırakmıyorsun?" dedim dişlerimi sıkarak.

Boş bir ifade ile yüzüme baktı. "Anlamadım?" diye fısıldadı.

"Beni neden rahat bırakmıyorsun dedim." Tane tane tekrarlarken yüzü değişiyordu. Son darbeyi vururken gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmadım. "Ben seni sevmiyorum." Şok dalgası yüzünden geçti. Uzun bir süre konuşamadı.

"Şahsenem! Yapma!" dedi kırık bir sesle. "Bunu bize yapma. Bir anlık öfkeyle bu kararı veriyorsun. Biliyorum, sen de beni seviyorsun. Eğer beni bu kadar sevmeseydin bu kadar üzülmezdin. Öyle değil mi?"

Bir an, haklılığı karşısında irkildim. Doğru söylüyordu. Onu seviyordum, hâlâ seviyordum. Tüm yaşadıklarıma rağ-

men, tüm söylediklerime rağmen seviyordum. Eğer sevmek böyle bir şey ise ben istemiyordum. Acı çekmek sevmekse, ben sevmek istemiyordum. Lanet olsun! Hem de salak gibi seviyordum. Onun bunu benden önce algılaması beni daha çok öfkelendirdi. Ama lanet gururum ona sevgimi göstermeme engeldi. Konuştuğumda ise duygularımı yansıtmayacak kadar sertti.

Gerçekliği, ona olan aşkımın gerçekliğini yok sayıp kararlı sesle "Dediğim gibi, İstanbul'a döndükten sonra boşanalım. İstiyorsan sen aç davayı," diye ekledim.

Şaşkınlığından yararlanıp aniden ellerinden kurtuldum, yataktan bir hışımla çıktım. Banyoya girip arkamdan kapıyı sıkıca kapattım.

13. Bölüm

Kararlar ve Ayrılık

Bir türlü aydınlanmayacak gibi görünen sabahın içinde sessizce ıslak yolda ilerliyorduk. Tüm gecenin yorgunluğu ve kırgınlığı ikimizi birer koza gibi kuşatmıştı. Nadir'in sessizliği öfkesindendi. Benimki de farklı değildi ama.

Nadir'in ailesi bizi evlerinde bekliyorlardı. Oradan da gelenek üzerine babamlara gidecektik. Düğün ertesi gelini de alarak baba evine damat ve ailesi ziyaret ederdi. Eskiden bu ziyaretler ilginç aktivitelerle şenliğe çevrilirdi. Ama şimdi neredeyse kimse yapmıyordu. Ah! Yiğit ve İstanbullu gelin Güneş yapmışlardı, diye düşündüm. Yiğit'in bu adetlerimize yabancı olan eşine tattırma adına yaptığını tahmin ediyordum.

Ben bunları düşünürken aniden arabayı yolun kenarına çekti. Daldığım düşüncelerden sertçe sıyrıldım. Neler oluyor, dercesine ona döndüm, ifadesiz yüzle bana bakıyordu. Konuştuğunda yüzü gibi sesi de ifadesizdi.

"Eğer İstanbul'a gidene kadar kimseye bir şey belli etmek istemiyorsan mutluymuş gibi davran," dedi sertçe.

Sabahki tartışmamızdan sonra kısa cümleler haricinde konuşmamıştık. Kahvaltımızı sessizlik içinde yapmıştık. Balayı sabahının muhteşem menüsü ikimize de zehir olmuştu.

"Herkesin dün geceyi nasıl geçirdiğini bir görüşte anlamasını istemiyorsan biraz gülümse!" diye uyardı.

Haklıydı aslında. Gerdekten çıkmış bir gelin değil de cenazeden gelen bir kadın gibi duruyordum. Gerçi Nadir'in de benden kalır yanı yoktu ya. Ama o mutlaka topluma girince toparlanacaktı. Nede olsa insanları aldatma konusunda ustalaşmıştı.

"Böyle mi?" dedim salıte sırıtışı yüzüme yerleştirerek.

"Eh, fena sayılmaz. Ama daha iyisini de yapabilirsin," dedi alayla. Öfkeyle ona dönerken o ciddi bir şekilde tekrar arabayı çalıştırıp sürmeye devam etti.

Bir süre sonra köye geldik. Evin önüne park ederken yine bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Geceden bu yana defalarca böyle sağanak halinde yağmur yağmıştı. Eve kadar nasıl gideceğimizi düşünürken aniden Nadir beni kendine çekti. Neler oluyor, diye düşünürken sertçe öpmeye başladı.

Neler oluyordu? Neden öpüyordu? Neden susuz kalmışçasına dudaklarıma asılıyordu. Öpüşü derinleştikçe elimde olmadan titremeye başladım. Sonra yine aniden, kendine çektiği gibi bırakıverdi. Gözleri arzuyla yanarken yanımdaki kapı açıldı. Şaşkınlıkla dönüp baktığımda Ali-Avni bana neşeyle gülümsüyordu. Ve o an anladım ki Nadir onları yanıltmak için beni öpmüştü. Bu farkındalıktan dolayı bir an başımdan aşağı soğuk su dökülmüş gibi irkildim. Üzülmüştüm, beni istediği için değil de göstermelik öptüğü içindi üzüntüm. Ve o beni öptüğünde heyecanlandığım için kendime kızdığım içindi üzüntüm. Ona karşı bu kadar zayıf olduğum içindi üzüntüm, bu haksızlıktı.

Mutlulukla konuşuyordu. Gördüğü görüntü onu memnun etmişe benziyordu. "Hoş geldiniz. Bereketli gelinsin vesselam! Geceden bu yana yağmur hiç kesilmedi."

"Teşekkür ederim, sağ ol." On saniye önce yaşadığım duygunun etkisinden midir nedir, sesim boğuk çıkmıştı.

Ali-Avni getirdiği şemsiyeyi bana uzatırken az önce gördüğü şeyden dolayı genişçe gülmeye devam ediyordu.

Nadir kardeşine "Bana şemsiye getirmedin mi?" diye sordu.

"Karının şemsiyesinin altına gir. Benim şemsiyem daha küçük," dedi kayıtsız bir sesle. İkimiz de bir an birbirimize bakabildik. Ali-Avni görmemişti Nadir'in öfkeyle sıkılı dudaklarını. Anladım ki emrivakilerden hoşlanmıyordu, gerçi Ali-Avni'nin bunu pek taktığını söyleyemiyordum ya...

Çaresizce elimdeki şemsiye ile Nadir'in yanına gittim. Nadir arabadan inip şemsiyemin altına girdi. Islanmamak için belime sarıldı. İstemeden gerildim. Göz ucuyla ona baktığımda onun öfkeyle sıkılı dudaklarını gördüm. Anladım ki bu defa benim gerginliğime öfkelenmişti. Ama o bilmiyordu ki, bu kadar yakın olduğumda ona karşı hissettiklerimden dolayı canımı çok yaktığını.

Taze damat oğlunu ve yeni gelini kapının eşiğinde, gözyaşlarına boğulmuş, dilinde dualarla karşıladı evin asıl hanımı. Fatime Halam'ın yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi.

Ev curcuna gibiydi. Amcalar, eşleri, çocukları, yakın komşular vardı evde. Evin kendi kalabalığı da ayrı bir hikâyeydi. Ahmet dede, Ali-Avni ve Türkan, Ayşe, Neşe, Kazım baba! Evdeki emektar yardımcılar da İstanbul'dan düğün için gelmişlerdi. Gülsüm kalfa, Elif ve daha önce görmediğim genç bir kız daha.

Ben bunca insanın içinde nasıl rol yapacaktım! Nasıl mutlu gelin gibi davranacaktım. Bunca kalabalığı görünce hata yapmaktan bir an korktum. Kalabalık bir anda etrafımızı çevrelemişlerdi.

Yaşlılığından dolayı düğüne gelemeyen yakın akrabaları Halime Yenge, beni hemen yanına oturtmuş, gözlerini benden bir an bile ayırmadan bakıyordu. Kadının bu pervasızca yüzüme bakması benim daha çok utanmama neden oluyor-

du. Kadın bu köye, Ardeşen ilçesinden gelin gelmişti. Lazca konuşmayı sevdiğini ilk andan beri anlamıştım. Ne var ki Çayeli ve köylerinde kimse Lazca konuşmadığı gibi çok az kimse, sadece dışarıdan gelin gelen kadınlar bilirdi. Halime yenge de bu istisnai kişilerdendi.

Halime Yenge, Fatime Halam'a dönerek Lazca bir şey söyledi. Kadın, eltim ile beni kıyaslıyordu. Onun İstanbullu olmasına rağmen kendini beğenmiş ve burnunun havada olduğunu, benim ise kendilerinden olduğum için daha sevecen bulduğunu söylüyordu.

Benim gibi bir iki kişi daha anlamış olacaklar ki kıkırdadılar. Kadının bu yorumuna hiçbir tepki veremedim. Utanmış olsam da gururum okşanmıştı.

Fatime Halam da hemen ona yine Lazca cevap verdi. Ne de olsa kendi kanındandım!

Evet, kendi kanındandım. Oğlu da kendi kanındandı ama onu aldatabilecek kansızlığa sahipti. Zühal'in iğrenç, inanması güç itirafı tekrar aklıma gelince içim öfkeyle kabardı.

Halam için bir süre daha bu aşağılanmaya katlanmalıydım. Beni kendine bu derece yakın görüyorsa bunu hak ediyordu. Emine Anneden sonra bana annem gibi davranan bu kadını üzmek en son işim olacaktı. Oğlunun ihanetinin canını çok yakacağını biliyordum. Çünkü ona çok güveniyordu, onu üzmeyeceğine çok emindi.

"Bize de söyleseniz de bizde gülsek," dedi Kazım baba hafif tebessümle. Anlamamış ama çoğunluk gülüyor diye eşlik etmişti. Fatime Hala kocasına muzipçe bakıp yine yaşlı kadına döndü.

"Halime yenge? Ne söyleyelim şimdi?" diye sordu yine Lazca.

"Ne bileyim!" dedi hafif panikle. Kazım babadan utanmıştı. "Sonra, yalnızken söylerim de bari kimse bir şey anlamasın. Ya da kim ne isterse onu düşünsün," dedi yine Lazca.

Ne isterse derken neyi ima ettiğini beş yaşındaki çocuk dahi anlardı.

Bu kızarmama neden oldu. Kimseye bakamayacak kadar utanmıştım, başımı eğip kucağımda birleştirdiğim ellerime baktım. Kızardığıma emindim. Fatime Hala kıkırdayınca merakıma yenilip başımı kaldırdım.

Gülen gözleriyle "Sonra, yalnız yerde derim,"dedi kocasına. Nadir dâhil, herkes annesine şüpheyle baktı. Tabii ki Lazca anlamayanlar.

Anlayanlar neredeyse gülmekten yerlere serileceklerdi. Bu bana hiç komik gelmemişti. Şimdi Nadir'in bana olan kaçamak bakışında şüphe vardı. Benim gülmemem onu şüphelendirmişti. Ali-Avni bunu dillendirme adına şikâyet eder gibi araya girdi.

"Ama bu haksızlık!" dedi sitemle. "Biz nasıl öğreneceğiz? Anladığım kadarıyla Şahsenem de anladı. Yüzüne bakılırsa onun da pek hoşuna gitmedi," diye duygularını yansıttı. Sitemini dile getirirken beni de katmasaydı daha memnun olurdum. "Ağabeyim Şahsenem'den öğrenecek, ya biz?"

"Amına da meraklısın be oğul!" dedi Halime yenge. "Fatime, sen bunlara Lazca öğretmediğine pişman değil misin? Baksana, her bir şeyi tekrar etmek zorunda kalıyoruz," diye şikâyet etmeye başladı.

"Ne yapayım yenge, istesem da öğrenemezlerdi. Ben de o kadar bilmem ki. Anamdan öğrendiğim kadarıyla bu kadar konuşabiliyorum," dedi rahatsızca.

"Sen de haklısın! Neyse..." Ali-Avni'ye döndü, "Ali-Avni, daha sonra ağabeyinden öğrenirsin. Nasılsa karısı ona diyecek ya! Az önce öyle dedin ya!" diye hatırlattı. Başından savmaya çalıştığını anlamıştık. Yine herkes kıkırdadı.

"Aman be yenge! Hepiniz âlemsiniz! Kulağı böyle tutmak varken başımın çevresini dolandırıp da tutturuyorsunuz," dedi şikâyet edercesine.

Halime yenge yine Lazca "Biri buna çabuk anlatsın! Karısının nemrut halini herkesin içinde söylettirecek şimdi," dedi kızgınlıkla. Bunu derken yüzü o kadar komik bir ifade almıştı ki anlamayanlar dahi gülmüşlerdi.

Esmer zayıf yüzünde göz bebekleri daha da büyümüştü. Sivri uzun burnu, sivri çenesini kemikli eliyle kapatırken iri gözlerini döndürüp duruyordu. Bu defa ben de kadının komik yüz ifadesine dayanamayıp gülebildim.

"Halime yengeni bilmez misin, Ali? Yine muzipliği tuttu. Herkesi güldürmek için bir şeyler yumurtlamayı sever," dedi Kazım baba oğlunu sakinleştirmek adına.

Somurtarak "Tamam, anlaşıldı," dedi. Ayağa kalkıp karısının yanına gitti. "Kimse bir şey söylemeyecek," diye devam etti. Ardından da karısının kucağındaki kızını kucaklayıp yanıma geldi. "Duyduğuma göre, yeni gelinin kucağına hangi bebeği oturtursan o olurmuş. Ben de kızımı oturtayım da bir an önce kızıma arkadaş gelsin," deyip minik bebeği kucağıma bıraktı.

Nadir ile benim bebeğim! Tüm gözlerde aynı düşünceyi okuyabiliyordum. Bu, daha da utanmama neden oldu.

Utandığımı saklamak için yüzümü bebeğe yaklaştırdım. Kızaran yüzümü saklamaya çalışıyordum. Minik Sude gözleri fal taşı gibi açılmış etrafına bakınıp duruyordu. Bebek kokusunu severdim, cennet kokarlardı. Kendime yaklaştırıp kokusunu içime çektim.

İlk kucağıma aldığım zaman ki gibi Türkan telaşlanmamıştı. Hatta hafif tebessümle kızını ve beni izliyordu.

Ben değil kızımı, asla hiçbir çocuğumu kucağına alamayacaktım. Bu farkındalık acısı içimi yaktı. Gözlerimdeki acının kimse tarafından görülmemesi için başımı iyice minik Sude'nin tüy saçlarına gömdüm.

Sude'nin arkasına saklanıp göz ucuyla Nadir'e baktığımda onunda öfkeyle bizi izlediğini gördüm. Şekilli çekici dudak-

ları ince çizgi haline gelmişti. Şekilli gür kaşları göz kapaklarına kadar inmiş kara gözleri daha bir kararmıştı. O da bu muhabbetten hoşnut değildi.

Ayla yenge bunu hissetmiş gibi hemen araya girdi. "Geç kaldın Ali-Avni, biz o işi hallettik. Nikâhtan hemen sonra Metin ağabeyinin oğlunu oturttuk. O yüzden heveslenme kızları olacak diye. Allah'ın izniyle ilk oğlanları olacak," dedi kendinden emin bir sesle.

Dün gece düğün karmaşası içinde biri kucağıma bir bebek oturtmuştu. Ama kim oturtmuştu, niye böyle bir şey yapmışlardı anlamamıştım.

Bu muhabbetin artık bitmesini istiyordum. Ve yine kurtarıcım Nadir'di. "Karımı bu muhabbetlerle yeterince utandırdınız. Bırakın da buna biz karar verelim," diye araya girdi. Bu sözleri daha da utanmama neden oldu. Ben renkten renge girerken salondakilerin keyifli gülüşmeleri kulaklarımı dolduruyordu.

Eski Şağzine'yi nereye kaldırdığımı düşündüm. Hiç utanmayan, cesur Şağzine'den artık hiçbir iz yoktu. Şağzine gitmiş onun yerine Şahsenem gelmişti. Terbiyeli olması gereken, yeni gelin Şahsenem! Kimsenin hakkımda, yüzüme karşı aleni şekilde imalı konuşmasına asla izin vermemiştim. Bunun için asla birine ihtiyaç duymamıştım. Kendi işimi kendim yapar, gerekirse savunmasız kişilere de kalkan olurdum. Peki, şimdi neden elim kolum bağlıymış gibi hissediyordum? Neydi beni böyle çaresiz bırakan? Elbette ki öğretilmiş kurallar.

Her ne kadar kişiliğimin gerektiği gibi hareket etsem de öğretilmiş kurallar bir yerden sonra devreye giriyordu. Şu an olduğu gibi. Yeni gelindim. Yeni gelin konuşmaz, yeni gelin üşümez, yeni gelin yorulmaz... Liste böyle uzayıp giderdi.

Bu durum kişi ve zamana göre değişim gösterirdi. Kimi ilk çocuğunu kucağına aldığında kelebeğin kozasından çıktı-

ğı gibi değişim geçirirdi. Sessiz ve utangaç gelin gider, onun yerine hakkını arayan bir birey haline gelirdi. Bunu ne için yapardı? Elbette evladı için. Evladını kucağına aldığında her şeyi karşısına alan bir amazon haline gelecektir. Benim için asla gerçekleşmeyecek bir gerçek.

Halime yenge "Aferin sana, şimdi daha da gözüme girdin. Karını müdafaa etmenle bir defa daha takdirimi kazandın," dedi.

Nadir, Halime yengesinin bu övgüsüne hiçbir yorum getirmedi. Aksine sessiz kaldı. Delici gözleri bana odaklıydı. Kalbim yine deli gibi çarpıyordu. Ona öfkeli olsam da, beni aldattığını düşünüyor olsam da onun varlığından müthiş huzur buluyor, güven duyuyordum.

Evet, tüm yaşadıklarıma rağmen ona güveniyordum. Bana zarar vermek istemediğini biliyordum. Bunu şimdi bir defa daha görmüştüm. Bakışlarımız yine kesişti.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken Neşe "Hadi Şahsenem, sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Elimden tutup beni dışarı çekiştirdi. Neşe'nin imdadına seve seve tutundum.

Neşe'yle beraber salondan çıkarken arkamızda yüksek bir uğultu ve kıkırdamalar bıraktık. Ayşe ile Elif de bizimle geliyorlardı. Elif'in gelme sebebi elbette Sude içindi.

Neşe önde, ardından kucağımda minik Sude'yle hep birlikte Neşe'nin odasına girdik.

Neşe, yüzüne yalancı korku ifadesi yerleştirerek "Seni o ortamdan çıkardığımız iyi oldu, biraz daha kalsaydın geceyi de soracaklarına emindim," derken yatağının kıyısına oturdu. Düşüncesinin doğruluğuna inanıyordum, yanına otururken yüzüm alev almış gibi yanıyordu.

"İsterseniz bebeği bana verebilirsiniz," dedi Elif çekinerek.

"Yo, gerek yok. Birazcık daha sevmek istiyorum." Sude

ile ilgilenmek beni biraz olsun rahatlatıyordu. Kafamdaki karmaşarlıktan az da olsa uzaklaştırıyordu.

Pembe tulumun içinde çok şeker görünüyordu. Kıyafeti de kurdeleyle süslenmiş, bayram şekeri görüntüsü veriyordu. Yüzümle aynı hizaya getirdiğimde gülücükler atmaya başladı. Heyecanla ellerini sallayıp duruyordu.

"Sen çok güzel bir kızsın, Sude!" dedim coşkuyla. Daha da hızlı sallamaya başladı kolunu ve ayaklarını.

Ayşe muzipçe gülerek "Ee, kime çektim yengeciğim," dedi. "Tabii ki halama!"

Neşe "Kendini beğenmiş!" diye homurdandı.

"Evet, öyleyim!" diye kardeşinin homurdanmasına kıkırdadı. "Annem hep benim bebekliğime benzediğini söylüyor."

"İyi, tamam. Sana benzesin. İkinci yeğen de bana benzeyecek nasılsa," dedi Neşe emin bir sesle.

Ayşe "Benzesin, gözüm yok," diye cevap verdi.

Olumsuzca başını sallarken gözlerini sabırsızca devirdi. "Aman be Ayşe! Biz o muhabbetlerden kurtaralım diye Şahsenem'i buraya sürükledik, sonra da burada o muhabbeti yapıyoruz." Sonra bana dönüp "Özür dileriz Şahsenem!" dedi.

"Önemli değil. O kalabalığın içinde rahatsız olduğum kadar burada sizin karşınızda rahatsız olmadım," dedim samimi bir şekilde.

"Senin için çok zor bir durum olsa gerek! Herkesin belden aşağı düşünmesi... İğrenç!" dedi Ayşe yüzünü ekşiterek.

Hiç cevap vermedim. Lanet olsun, yine kızarmıştım. Ne denirdi ki, haklıydı. Tepkimi gömme adına yüzümü Sude'nin göğsüne gömdüm.

O da bunu fırsat bilip saçlarımdan kavradı. Canımı yakmıyor olsa da istem dışı hafif bir çığlık attım. Çocuk daha bir heyecan ve çığlıklarıyla tepinmeye başladı. Elif hemen yanıma gelip Neşe ve Ayşe'nin yardımı ile saçlarımı kurtarıp kucakladı. Suda bu defa ağlamaya başladı.

"Hemen annesine götür," dedi Neşe.

"Lütfen kalsın, hem canım yanmadı ki! Sadece oyun oynuyorduk," diye itiraz ettim.

Elif "Uyku saati de geliyor, Şahsenem Hanım," dedi.

"Peki," dedim teslim olurcasına. Sonra "İyi dinlenmeler canım," deyip göğsünden öptüm. Sude yine saçlarıma saldırdı. Gülüşmeler arasında yine saçımı kurtardık ve çıktılar.

"Senin canın bir şeye mi sıkıldı?" dedi uzun bir sessizliğin ardından Neşe.

"Hayır, sıkılmadım," diye yalan söyledim. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu, bakışlarımı kaçırdım. Anlamalarından korkuyordum.

"Neye sıkılacak ki Neşe?" dedi Ayşe. Ama bana da şüpheyle bakmaktan geri kalmamıştı.

"Bilmiyorum. İkinizin arasında bir şey mi oldu? Yani ağabeyimle. Sana kötü mü davrandı?" diye sorduğunda kızarırken şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Hayır," dedim şaşkınlıkla. "Kötü davranmadı. Lütfen, benim utanmamdan yanlış sonuçlar çıkarmayın," dedim durumu kurtarmak için.

"Senin utangaç davranışından bir sonuç çıkarmadım. Ama aranızda bir şey olmuş gibi hissettim. Nasıl söylesem..." kısa bir an ne söyleyeceğine karar verememiş gibi sustu. "Bilmiyorum. Sanki kötü bir şey olmuş gibi. Ya da benim kuruntum da olabilir. Neyse, sen bana bakma. Bu gece babanlarda mı kalacaksınız?" diye konuyu değiştirdi.

Ben bunu tamamen atlamıştım. Düğün ertesi baba evi ziyareti olmazsa olmazlarındandı. Bu gece babamlarda nasıl kalacaktım. Hele onunla, o küçücük yatağımda! Bu düşünceyle hem gerildim hem de utandım. Yatağım iki kişilik de olsa oteldeki kadar büyük değildi. Allah'ım! Benim tepkimi yanlış anlamış olacaklar ki ikisi de kıkırdadı.

"Artık bu gece kardeş kardeş yatarsınız," dedi Ayşe gülerek. Bu benim daha da utanmama neden oldu.

"O kadar dar yatakta nasıl kardeşçe yatacaklarsa artık?" dedi Neşe duygularıma tercüman olarak. Kızlar benim tepkime gülerken Fatime Halam odaya girdi.

Kısa bir an kapıda durup yüzümüze baktı. Daha doğrusu bana! "Kızlar, beni biraz Şahsenem ile yalnız bırakır mısınız?" derken gözleri bir an bile ayrılmamıştı.

Ayşe "Ne o anne, nasihat mi vereceksin? Bunun için biraz geç kalmadın mı?" dedi annesiyle eğlenerek. Kıpkırmızı olduğumu hissettim; yer yarılsa da içine girsem, diye düşündüm.

Her genç kız evliliğinin arifesinde annesinin nasihatleri, öğütleri ve tecrübeleriyle yüzleşmek zorunda kalırdı. Ben istisnaydım. Öz annem olmadığı için bunu Emine Anne ve teyzem yerine getirmişti. Ama bilmiyorlardı ki yıllar evvel, annem ölümünden önce bana olması gerekenden daha büyük ve değerli öğütler vermişti.

Emine Annem ve teyzemle olan konuşmanın utanç verici olduğunu itiraf etmeliydim. Diyeceksiniz ki bu zaman da neyin nasihati? Elbette dört duvar arasında, iki kişinin başından geçen tecrübe değildi bu nasihatler. Bunu anladığım zaman kendime kızmıştım. İnsanları hemen yanlış yorumlayıp yargıladığım içindi kızgınlığım.

Hayat tecrübesinin kısa özeti bu nasihat ve önerileri kapsıyordu. Bir eşin nasıl olması gerektiğini, ufacık tartışmayı nasıl olumlu hale getireceğime dair ufak tüyolardı. En önemli tüyo; haklı olsan da, eşin sana kızgın olsa da sessiz kalman gerektiğiydi. Daha sonra onun haksız olduğunu söyleyeceğin bir fırsatın olacaktı. Ve o gün zafer senin olacaktı. O gün gelecek miydi? Elbette ki gelmeyecekti.

"Sizi ilgilendirmez. Kızımla yalnız konuşmak istiyorum."

"Aha! Daha şimdiden pabucumuz dama atıldı, kardeşim," dedi Neşe.

"Ne bekliyordun ki?" derken çıkmak için ayağa kalktılar.

Gülerek dışarı çıkarken arada bana göz kırpmayı da ihmal etmemişlerdi.

Halam yanıma gelip oturdu. Bir eliyle elimi tutarken diğeriyle kendisine bakmam için yüzümü kendine çevirdi. "Neler oluyor kızım?" diye hemen lafa girince irkilerek kadına baktım. Ne biliyordu?

Temkinle "Anlamadım halacığım?" dedim.

"Senin canın bir şeye sıkılmış. Oğlum bir hata yaptıysa kulaklarını çekerim. Ne oldu?"

Demek ki rol yapamıyordum. "Bir şey olduğu yok hala," diye inkâr ettim. Bir şeylerin ters gittiğini başkaları da anlamış mıydı?

"Hem bana artık anne demeni istiyorum. Bundan sonra ben senin annenim. Neşe ve Ayşe ne kadar benim kızımsa sen de en az onlar kadar kızımsın." Kızı olarak Türkan'ı katmaması dikkatimden kaçmamıştı. "Eğer bir sıkıntın varsa anlat." Bir iki saniye bana dikkatlice baktı. Benden hiçbir tepki gelmeyince "Hadi kızım anlat," diye ısrar etti.

"Bir şey yok, anne!" diye inkâr ettim. Halam bir süre hiç konuşmadan beni süzdü.

"Pekâlâ, öyle olsun. Ama dediğim gibi... Bir sıkıntın olduğunda ilk bana söyleyeceksin."

"Tabii ki anne! Hem benim en yakınım sensin," dedim gönlünü almaya çalışarak.

"Elbette! Sen benim hem kızım hem de gelinimsin. Ama öncelikle kızımsın!" Gözyaşlarım itirafı karşısında dile geldi.

"Teşekkür ederim anne. Seni çok seviyorum." Boynuna sarılıp gözyaşlarımı saklamak için yüzümü omzuna gömdüm.

Hiç tereddütsüz o da bana sarıldı, sırtımı sıvazlarken "Bende seni seviyorum kızım. Hem de düşünemeyeceğin kadar çok!" diye itiraf etti, bu son sözleri beni daha da mutlu etmişti.

Yarım saat içinde baba evine gideceğimizi söylediklerinde kendime çeki düzen vermek için banyoya girdim. Fatime Halanın samimi itirafı gözlerimin kızarmasına neden olmuştu. Şimdi bu izleri yok etmek için soğuk suyla yıkamaya çalışıyordum.

Nadir ile eve geldiğimizden bu yana hiç baş başa kalamamıştık, gerçi benim istediğimde buydu. Çünkü o yanımda olduğunda rolümü oynamakta zorlanıyordum.

İşimi bitirip de banyodan çıktığımda koridorda Türkan ile karşılaştım. Gerçi karşılaşmak da sayılmazdı, beni yalnız yakalamak için fırsat kolladığı her halinden belliydi.

"Nasılsın Şahsenemciğim?" dedi alayla.

Alaycı konuşması sinirime dokunsa da normal tonda cevap vermeye çalıştım. "Teşekkür ederim Türkancığım, iyiyim."

"Yorgun görünüyorsun. Yoksa bir şeye mi üzüldün?" Üzüldün derken dudaklarını abartılı bir şekilde öne uzatırken vurgu yapmayı ihmal etmemişti. Şimdi araştıran gözlerle beni süzüyordu. Neyi araştırıyordu merak ediyordum. İlk önce ne söylemek istediğini anlamadım ya da neyi ima ettiğini...

Sonra taşlar yerine oturdu. Tabii ya! Zühal ona benimle konuştuğunu anlatmış olmalıydı. Ama sanırım dün akşamüzeri Zühal'le odalarında geçen konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan haberi yoktu. Ondandı bu rahatlığı, alaycılığı.

Onun duymak istediğini söylemeyecektim, ne kadar yıpranmış olduğumu ona göstermeyecektim. Biliyordum ki konuşmanın yönü çirkefliğe gidiyordu.

"Yo, gayet iyiyim. Ama yorgun görünmemin asıl nedenini tahmin edersin herhalde!" dedim alayla.

Kadın bir an irkilse de hemen kendini topladı. "Sendeki yorgunluk belirtisi normal bir gece uykusuzluğuna benzemediği kesin canım! Biraz da sonraki gecelere saklasan hevesini," dedi yine alayla.

"Normal bir gece geçirdiğimi ima ettiğimi hatırlamıyorum. Normal bir gelin değildim ki normal bir gece olsun," dedim direk gözlerine bakarken.

İrkildi. Benden böyle bir karşılık beklemiyordu. Onu şaşırtabildiğim için kendimi tebrik ettim.

"Doğru ya, kusura bakma, bendeki de düşüncesizlik. Neyse, tatmin olduğuna sevindim. O zaman şöyle söylemeliyiz; Senin gibi gözü açılmamış bir kız için fazla bir gece. Nadir'in ne kadar marifetli olduğunu onunla olan kızlardan duymuştum."

"Sen de böyle mi tatmin oluyorsun?" diye sordum alayla. "Başka kadınların hikâyelerini dinleyerek?"

"Ne münasebet! Sözlerine dikkat et! Gözü açılmamış cahil!" dedi ve sözlü savaşı sonlandırma adına arkasını döndü. Kaçıyordu. Canımı yakamadığı gibi kendi canı yandığı için kaçıyordu.

Yine de altında yatan ima soluksuz kalmama yetmişti. Anlaşılan o ki, aşağılık kadın bu sözleriyle beni küçümsediğini göstermeye çalışıyordu.

Daha ilk adımını atmadan "Bence gözü açılmamış insanlardan her zaman bir adım geri durmalısın," dedim. Durdu, merak ve alayla yüzüme baktı. "Onlardan sana ne türlü zarar geleceğini bilemezsin," dedim öfkeyle.

Bir an bana korkuyla baktı. Konuştuğunda sesini düz tutmaya çalışıyordu, korkmuştu. "Beni tehdit mi ediyorsun? Bu ne cüret!" dedi yine en küstah ses tonuyla.

Alayla "Neden seni tehdit edeyim ki?" dedim. "Seni tehdit etmem için bana zarar vereceğini düşünüyor olmam gerekir," derken sesim en az onunki kadar aşağılama doluydu. Bu sözlerimle ondan korkmadığımı net bir şekilde belli etmiştim. "Şimdi izninle. Gün benim, herkes beni bekliyor," deyip yanından geçmek için harekette bulundum.

Açık kumral kaşları hayretle yukarı kalktı. Güzel yüzünde korku ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

Yoldan çekilmeyince tekrar hareket ettim. Bir an hareket etmese de sonra benim kararlılığım karşısında pes etmiş bir şekilde kenara çekildi.

Bizim bu küçük sürtüşmemize kimse tanıklık etmemişti. Kendime gelebilmek, toparlanabilmek için yeniden Neşe'nin odasına sığındım. Ve kafamı toparlamak için düşünmeye başladım.

Bütün bunların arkasında Türkan vardı. Nadir'den intikam almak için Zühal'i ve beni kullanmıştı. Bunu şimdi görüyordum. Kendi salaklığıma öfkelenirken neler yapabileceğimi gözden geçirmeye çalıştım.

Bu kadınla nasıl mücadele edeceğimi, yaptığı entrikaları nasıl ortaya çıkarabileceğimi düşündüm. Ama ne kadar düşünsem de bir çözüm bulamadım. Ne düşünürsem düşüneyim, gözümün önüne minik Sude'nin masum yüzü geliyordu.

Annesiz büyümesine neden olan kişi ben olmak istemiyordum. Buna sebep olan kişi ben olmak istemiyordum. Benim mutsuzluğum söz konusu olsa bile! Annesiz büyümenin ne demek olduğunu en iyi ben biliyordum.

Türkan gibi benim annem bencil, hain ve kıskanç bir kadın değildi.

14.Bölüm

Aile Kucaklaşması

İkindiden sonra hava gözünü açtı. Güneşi görmemiz imkânsızdı ama yağmur da yağmıyordu. Fazla kalabalık olmamakla beraber yine hatırı sayılır bir misafirle babamlara geldik.

Arabadan iner inmez yine ikizler karşılamıştı bizleri. Eve en son Nadir ile ben girdik. Nadir elimi sıkıca tutmuş uzaklaşmama imkân vermiyordu. Biliyordum ki bu da çevremizdeki insanları aldatmak içindi.

Büyük bir mucize ki bizim köyde fazla bir yağmur yağmamıştı. Fatime Halalar yağmurdan dolayı geciktiğimizi anlatırken onlar burada o kadar yağmadığını söylediler. Fatime Hala bir defa daha bana bakarak büyük bir gururla ne kadar bereketli gelini olduğunu dile getirdi.

Pembe Halam, eve girmemizle birlikte bana coşkuyla sarılması bir an beni şaşkınlığa uğratmıştı. Bu güne kadarki davranışlarını çok iyi bildiğim için yapmacık davranıp davranmadığını anlayabilirdim. Ve kesinlikle yapmacık değildi.

Kadın hıçkırıklarla ağlıyordu. Beni artık bu evde bir daha göremeyecek olmasını yeni kavramıştı. Onun bu durumu bana dokundu. Gözlerim dolmuş, akmak için büyük müca-

dele veriyordu. Ama kendimi tuttum, ağlamamalıydım. Zaten bütün gece yeterince ağlamıştım.

Aileme göre ben artık misafirdim. Bu yüzden komşularımızın yardımıyla sofralar kurup başta ben ve Nadir olmak üzere herkesi masaya davet ettiler.

Düğün yemeği olarak çorbayla başladık. Enfes, Seher yengenin lezzetinin olduğu mercimek çorbasının ardından bugün için kesilen buzağı eti kavurması devam etti. Masanın üzerine serpiştirilen karalâhana sarması ve baklava da ayrı ağız sulandırıcı faktördü.

Pembe Halam'ın yaptığına emin olduğum tavuklu pilavı Nadir'in önüne koyduklarında son derece eğlenceli dakikalar başlamıştı. Pembe Halam tavuklu pilavı çok güzel yapardı. Tavuk suyuyla yapılan pilavına doyum olmazdı. Halam bu defa, güne eğlence olsun diye tavuğu bütün pişirmiş ve Nadir'den bunu parçalaması istemişti. Damat pilavı ve tavuğunu önüne bırakıp geri çekilirken son derece mutluydu.

"Enişte! Şu tavuğu parçala bakalım. Marifetini görelim hele!" dedi halam.

"Şüphen mi vardı, Pembe?" diye Fatime Halam sorarken Nadir güçlü elleriyle haşlanmış, sıcak tavuğu parçalara ayırmıştı bile. Dayanıklılık testini hiç tereddütsüz geçen Nadir geniş gülümsemesiyle halama bakıyordu. Soluğum tıkandı. Allah'ım! Çok çekiciydi.

Saatlerdir Mukaddes ile Asiye beni buldukları an odaya çıkarmak için sabırsızca bekliyorlardı. Ve o fırsatı Meliye yarattı.

Yemekten sonra çaylarımızı yudumluyorduk. Salon tıklım tıklım doluydu.

Meliye kulağıma eğildi. "Aba? Yukarıda birkaç parça daha elbisen vardı. Mukaddes aba onları valize koydu. Belki içinden götürmeyeceğin şeyler varsa ayırırsın. Ben sana yardım ederim," dedi. Anladığım kadarıyla kendisi için birkaç parça giysiye göz koymuştu.

Herkes birbiriyle konuştuğu için kimsenin bizi dikkate almadığını biliyordum. Ayağa kalkarken Nadir, sadece benim fark edebileceğim hareketle bir kaşı nereye dercesine yukarı kalktı.

Meliye'ye dönerek, Nadir'in duyabileceği tonda "Tabii. Hadi gel, sen de bana yardım et," dedim. Hemen sonra kaşı düzeldi.

Meliye'yle odama çıktığımızda; artık burası benim odam değildi, yatağımın üzerindeki küçük valizi gördüm. Meliye içindekilerin hepsini dışarı döküp bana döndü.

"Hepsini alacak mısın aba?"

"Aslında bunları götürmeyi düşünmedim, Meliye. Beğendiklerin varsa alabilirsin. Asiye ile Mukaddes ablana da sor, istiyorlarsa alsınlar."

Kısa bir süre sonra geri geleceğimi söylememek için dilimi ısırdım. Şimdi söyleyemezdim! Hiç kimseye bir şey söyleyemezdim. Ben bunları düşünürken Mukaddes ile Asiye odaya girdiler.

"Sonunda seni yalnız yakalayabildik," dedi Asiye.

"Neden?"

"Nedeni var mı? Dün geceden bu yana bizi sinir etti," dedi Mukaddes eğlenerek.

"Sen kendine bak! Sanki senin benden kalır yanın vardı da!" dedi Asiye kaşlarını çatarak. Asiye'nin gerginliğini geldiğimden bu yana yoğun bir şekilde hissediyordum. Ama ne olduğunu kestiremiyordum.

Mukaddes "Ama ikimizin de farklı şeyler için endişelendiğimiz kesin." dedi yine alayla.

"Allah aşkına! Siz çıldırdınız mı? Ne için endişe ediyorsunuz?" dedim. Onların gerdek gecesini ima ettiklerini düşünürken Mukaddesin anlattıklarıyla şaşkınlığa uğradım.

"Asiye ile ben bir şeye tanık olduk," dedi Mukaddes.

Merakla "Neye tanık oldunuz?" diye sordum.

Meliye heyecanla araya girerek "Tabii hepsi benim sayemde oldu."

"Evet, Meliye sayesinde oldu," diye başladı Mukaddes. "Dün gece senden indikten sonra toparlanıp çıkacaktık ki, Meliye'yi bulamadık. Dakikalarca aramamıza rağmen Meliye bir yerlerde yok! Sonra garsonlardan biri lavaboya girerken gördüğünü söyleyince biz de onu aramak için oraya gittik."

"Malum, benim her aybaşımın belası olan sancılı ve kusmalı nöbetim gelmişti," diye yine araya girdi Meliye. Her ay bu sıkıntıyı yaşardı genç kız. Bizler onun gibi hiç olmamıştık.

Mukaddes sabırsızca gözlerini devirip anlatmaya devam etti. "Neyse! Biliyorsun, gece bizi teyzenler bırakacaktı. Bir süre Teyzen lobide, biz lavaboda beklemek zorunda kaldık. Meliye'yi dışarı çıkarırken asansörlerin olduğu yerde Nadir enişte ile yardımcısını gördük. Nadir enişte kadını öldürmek ister gibi bağırıyordu."

"Bağırıyor muydu?" dedim hayretle. Bir defa daha Nadir'e haksızlık yaptığımı düşündüm.

"Evet, üçümüz de şaşkınlıkla kalakaldık. Saklanıp olanları izlemeye başladık. Nadir enişteyi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim," dedi Asiye korkuyla.

Mukaddes "Kadın ona durmadan yalvarıyordu. '*Size ya da Şahsenem Hanıma zarar vermek niyetinde değildim. Beni yanlış anlamış*' diyordu. Ama Nadir enişte onu duymamış gibi kolundan tutup iteledi. '*Kovuldun*' diye bağırdı. Kadın hem ağlıyor hem de yalvarıyordu. Sonra güvenlikçilere kadını yaka paça çıkarttırdı." Susup dikkatle bana bakarken benim bir şey söylememi bekler gibiydi. "Senin haberin var mıydı bunlardan? Neyi yanlış anlamışsın, neler olduğunu söyledi mi sana?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum," diye yalan söyledim. Demek ki ben banyoya girdiğimde o aşağıya bunun için inmişti. Nadir gerçekleri mi söylüyordu? Eğer öyleyse ona büyük haksızlık

yapmıştım. Türkan'ın oyununa geldiğimi bir defa daha anladım. Peki, şimdi ne yapacaktım, nasıl özür dileyecektim? Ama... Ama kadının söyledikleri çok gerçekçiydi. Şimdi yeniden düşününce anlıyordum ki ben çok büyük bir hata yapmıştım.

"O kadını zaten hiç gözüm tutmamıştı. Ne zaman Nadir enişte ile yan yana olsalar içine düşecek gibi bakıyordu. İyi olmuş! Neyse, sen nasılsın?" diye sordu Mukaddes muzip bir sesle. Ortada kötü bir şeyin olmaması onu rahatlatmıştı.

Tedirginlikle gözlerimi kaçırdım. Berbattım, endişeli ve berbat. Ama Zühal'in buna nasıl ve kim tarafından cesaret ettirdiğini kimseye söyleyebileceğimi sanmıyordum. Arkasında olanın Türkan olduğunu söylersem kimse bana inanmazdı da.

Sanki hal ve hareketlerimden neler olduğunu anlayacaklarmış gibi geliyordu. Ben bunları düşünürken odanın kapısı hafifçe vurulup bir baş uzandı.

"Kızlar? Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu Neşe gülümseyerek. Ardında Ayşe vardı.

"Tabii ki!" dedi Asiye.

Neşe "Kız muhabbet mi?" diye sordu muzip sesle.

"Sayılır," dediğinde Mukaddes'in ayağını dürttüm. Şaşkınlıkla bir bana bir görümcelerime baktı.

Hemen kendini toparlayıp: "Evet, kız muhabbeti. Ne kadar sıkıştırsak da geceyle ilgili tek bir kelime söyletemedik," dedi şikâyet eder bir tonda.

"Söylemez! Biz de çok zorladık ama... Neyse biz de ona anlatmayız, böylelikle intikamımızı alırız," dedi Neşe muzipçe.

"İyi fikir," dedi Mukaddes.

"Şahsenemciğim! Biz gidiyormuşuz. İstanbul da durumlar biraz karışmış. O yüzden bütün planları öne almak zorunda kalıyoruz." Şaşkınlıkla iki kardeşe baktım.

"Öyle mi? Benim bunlardan haberim yok. Ne zaman karar verildi?" dedim şaşkınlıkla. Neden her şeyi öne çekmişlerdi ki? Neler oluyordu, kimin kararıydı? Benim aklımdaki soruların özeti Asiye'den geldi.

"Neden her şeyi öne almak zorunda kaldılar ki?" diye mırıldandı üzgün sesle. Kardeşimin üzüntüden yüzü asılmıştı. Neşe üzgün bir sesle önce bana dönüp cevap verdi.

"Az önce canım. Babamı İstanbul'dan aradılar. Küçük bir krizle karşı karşıya kaldıklarını haber vermişler." Asiye'ye cevap verirken de yatıştırıcı bir tonda konuşuyordu. "Ayrıca Zühal istifa ettiğini bildiren bir mektup bırakıp otelden ayrılmış. Bir durum var ama henüz bilmiyorum," dedi şüpheli bir sesle. "Bu krizi atlatınca balayınıza kaldığınızın yerinden devam edersiniz. Biliyorsun, abim ve babam olmadan hiçbir şey düzgün gitmiyor."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Onu biliyordum. Ama ailemden bu kadar çabuk ayrılacağımı bilmiyordum. Bir oyuna alet edildiğimi anladığım anda Nadir'le bu gece konuşmaya karar vermiştim. Oysa?

Oysa şimdi burada bunu konuşmam imkânsızdı. Bir bahane uydurup da gitmek istesem ki istemiyordum; herkesin dikkatini üzerime çekecektim, hem de ailemle bir gece daha geçirme fırsatını da kaçıracaktım. Gerçi, bu ani değişiklik olmasaydı bu gece burada kalmamak için bir bahane bulabilirdim. Kabullenmiş bir şekilde omuzlarım çöktü.

"Biliyorum canım, senin için zor bir durum. İşler yoluna girince en kısa zamanda tekrar geleceksiniz," dedi Neşe teselli vermek istercesine.

Kızların morali bozulmuştu. Asiye, benim gibi dokunsan ağlayacak gibiydi. Göz göze gelince ikimizde dayanamayıp birbirimize sarıldık. Mukaddes'le Meliye'de kayıtsız kalmadılar.

Neşe "Hadi ama kızlar! Şimdi bizi de ağlatacaksınız.

Ölüm yok ya ucunda," derken söylediğine kendisi de inanmıyor gibiydi.

Bir süre sonra birbirimizden ayrılıp Neşe'ye döndüm. Kızların yüzüne bakmamaya çalışıyordum, her birinin yüzlerinin yaştan ıslanmış halde olduklarını biliyordum.

"Biliyoruz Neşe. Ama bu kadar erken ayrılacağımızı hesaba katmamıştık. Ya da şöyle söyleyeyim; henüz ayrılmayı kabullenemedik demeliyim. Sanırım bu iş ne kadar uzasa yine aynı tepkiyi vereceğiz," dedim üzgünce.

"Evet. Ben de beklemiyordum bu kadar erken ayrılacağınızı," dedi Asiye sesi titreyerek.

"Neyse, biz birazdan çıkacağız," dedi Neşe. Asiye'nin üzgün haline dayanamıyor gibiydi. Kardeşleri birbirinden ayıran canavar gibi görüyordu kendisini.

"Hadi o zaman, inelim," dedi Mukaddes.

Aşağı indiğimizde Nadir'in ailesi çıkmak için ayaklanmışlardı.

Bu defa Nadir'in arabasını Neşe kullanıyordu. Sabah, Mustafa erkenden getirecek ve otele gidip toparlanacaktık.

İlginç bir durum vardı. Ne zaman Nadir'e bakacak olsam bakışlarını benden kaçırıyordu. Neden gözlerini benden kaçırıyordu, neler oluyordu?

Bu sorularla yeni aile üyelerimi yolcu ettikten sonra salona geçtik. Yerime otururken aniden yanımıza hiçbir şey almadığımız aklıma geldi.

Benim ani tepkimi halam fark etmiş olacak ki "Ne oldu kızım, neyi unuttuğunu hatırladın?" diye sordu.

"Önemli değil hala. Böyle plansız hareket edince bazı şeyleri yanıma almadığım aklıma geldi," dedim.

"Ne unuttun ki? Dur hele, dün geceye kadar evin burası değil miydi? Ne çabuk unuttun?"

"Unutmadım halacığım," derken kaçamak bakışlarla Nadir'e baktım. O ise konuşmalarımızı duymamış gibi babam ve Hikmet ağabeyle konuşuyordu.

"Anlasana Abla! Kendisini düşünmedi. Kocasını düşündü," dedi Emine Anne hafifçe kıkırdayarak.

"Ha, o mu? Ona da bir şey buluruz," dedi aldırmaz bir sesle. Nadir'e ne bulacağını şimdiden merak ediyordum. İçimden eğlenerek umarım pazen pijaması değildi, diye düşündüm.

İkizler ve kızlar yanımdan bir an bile ayrılmıyorlardı. Bir ara yatakları ayarlamak için Mukaddes ile Asiye yukarı çıkmışlardı. Bir süre sonra kızlara yardım ederim niyetiyle peşlerinden gittim. Tabii ki ikizler de peşimden gelmişlerdi. Mukaddes, yatağıma yeni nevresimleri sererken bir yandan da konuşuyordu.

"Kızlar, bu gece Asiye ile Meliye arasında bölüşüleceksiniz. Ben de salonda yatarım."

"Sen odandan çıkma," dedim düşünmeden. Eğildiği yataktan doğruldu. Bir kaşı yukarı kalkarken sırıtıyordu.

"Ne o, Enişteyi salona atıp benimle mi yatacaksın?" diye sordu. Böyle bir şey yaptığında eniştesinin tepkisinden emin gibi sırıtıyordu.

"Neden olmasın!" dedim.

"Şağzine! Şaşırdın galiba. Yeni evlileri ayrı yatırdığımda herkes bana ne der? Beni tefe koyarlar sonra. Hele enişte!"

Hatamı düzeltmek için "Beni yanlış anladın. Yani, biz salonda yatardık..." diyemeden Mukaddes'in bakışlarıyla sustum. Ve söylediğime de hemen pişman oldum.

"Sen yorgunluğunu tam olarak atamadın herhalde, abuk sabuk konuşuyorsun," dedi alayla. Mukaddesin yorumuna kızlar da kıkırdadı.

Mukaddes'in "Burada işimiz bitti. Hadi bir an önce inelim, yoksa halamlar şimdi merak edip gelecekler," demesiyle ikizler odadan çıkıp paldır küldür merdivenlerden indiler. Biz de onların ardından indik.

Bir zaman sonra yakın komşularımız da gitmek için ayaklandılar.

Vakit bir hayli geç olmuştu, insanlar iki gündür bizim düğün için ayaklanmışlardı. Şimdi de herkesin yorgunluktan uykusu gelmişti. Komşularımızın gidişinden sonra evdekilerin de her birinin başı bir yana düşmeye başlamıştı.

Emine Anne özür diler bir sesle "Muhabbetinize doyum olmuyor ama bana müsaade. Sabah görüşürüz,"

"Tabii, iyi geceler anne," dedi Nadir.

Hemen ardından babam da kalktı. Halam bir süre daha direndi. Olmadı, sonunda o da müsaade isteyip yattı. İkizler çoktan koltuklarda sızmışlardı bile. Mukaddes ile beraber onları da yatırdık. Bir süre daha oturan Nadir yatmak için oturduğu yerden kalktı.

"İzin verirseniz ben de yatayım," dedi Nadir.

Asiye hemen atıldı. "Her zamanki yer, enişte," dedi. Nadir anladığını göstermek adına hafif bir tebessümle başını salladı. Bana yine bakmamıştı. Tüm gece bakışlarını kaçırdığı gibi yine bakmamıştı bana.

Mukaddes bir benim dalgın ifademe bir de salondan çıkan Nadir'in ardından baktı. Gözüyle *neler oluyor* diye işaret etti.

Diğer kızlar bir şey fark etmemişlerdi. Anlaşılan Mukaddes'in gözünden bir şey kaçmıyordu. Ne yapacağımı bilemez şekilde etrafıma bakındım. Mukaddes bizim neyimiz olduğunu anlamak adına kızları yatağa göndermek için; "Hadi kızlar, siz de yatın. Hepimiz yorulduk," derken eli ile yatağı gösteriyordu.

"Nedenmiş?" diye itiraz etti Meliye.

"Evet Meliye. Mukaddes ablam haklı! Bir an önce yatalım ki, dinlenelim," dedi Asiye. Baş başa kalıp dertleşmemiz için fırsat yaratmaya çalışıyordu. Meliye suratını asarak salondan çıkarken Asiye onu takip etti.

Mukaddes, kızlar çıkar çıkmaz hemen atıldı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bir şey yok," dedim otomatik olarak.

"Var bir şey, ikiniz de bir garip davranıyorsunuz. İstanbul işinin bu davranışınızla bir alakası var mı?"

"Ne alakası var. Aramızda senin düşündüğün şekilde bir şey yok. İstanbul meselesini ben de yeni duydum," dedim hayretle.

"Onu anladım. Ama ikinizin arasında bir şey var gibi... Bir sorun... Yok değil mi?"

"Yok... Bir sorun yok," dedim tereddütle. Ona söyleyip söylememek arasında kalmıştım. Gerçi Muko'ya her şekilde güveneceğimi biliyordum.

"Peki, bir sorun yok derken neden yüzüme bakmıyorsun," dedi şüpheyle. "Ne oldu? Hadi ama Şağzine! Bana anlatmayacaksın da kime anlatacaksın?"

Tereddütle ona baktım. Anlatmakla anlatmamak arasında halen tereddüt yaşıyordum.

"Şağzine! Kötü bir şey mi oldu? Sana kötü mü davrandı?" derken sesi daha da endişeli çıkıyordu. Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

Aslında böyle düşünmekte haklıydı. Bu düşüncesini doğrulayacak hikâyeleri çok duymuştuk; gerdek gecesinde kaba davranan damatları, ya da fiyaskoyla geçen gerdekleri. Mukaddes de böyle bir şey düşünmüştü.

Onun bu hastalıklı tezini çürütmek için; "Bana kötü davranmadı," derken inandırıcı olması için sesimin sakin çıkmasına dikkat ediyordum.

"Ne o zaman? Şağzine, anlat bana!" dedi sabırsızca.

Daha fazla dayanamadım. Sonunda pes edip tüm olanları, en başından bu yana tüm yaşadıklarımı anlattım. Zühal'in bana söylediklerini, neler hissettiğimi, Nadir'in ne söylediğini... Her şeyi anlattım.

"İşte böyle," dedim beni büyük bir şaşkınlıkla dinleyen kardeşime. "Bir hata yaptığımı hissediyorum. Sanırım Nadir bana kızgın."

"Ben de olsam kızardım. Bana öyle bakma! Hiç şaşırma, adamı dinlemeden hükmünü vermişsin. Ama işin aslını bir de ondan dinlemeyi gururuna yediremedin değil mi? Ya da şıllığın söylediklerine o kadar çok inandın ki, kocanın söylediklerinin doğruluğuna inanmak istemedin. Açıklamalarına kulaklarını tıkadın. Sen onun konuşmasına da izin vermemişsindir. Değil mi? Ben biliyorum malımı! Hadi git de bir an önce konuş. Gerçi burada nasıl konuşacaksınız ki... Osursan duyulacak!" derken neşeyle kıkırdadı.

Onun söylediğine ben de güldüm. Abartmış olduğunu biliyordum. O kadar da değildi. Beni güldürmek için söylediğini biliyordum.

"Hadi git. Bir an önce konuş. Tabii ki eğer uyumamışsa! Hadi! Ne duruyorsun?" Aniden yerinden kalkıp beni dışarı doğru iteledi. Beni kapının eşiğinde bıraktı, dönüp yatağını hazırlamaya başladı. "Benim çok uykum geldi. Yürü!" diyerek beni salondan kovdu.

Üst kata çıkarken ses çıkarmamaya çalışıyordum. Banyoya girdim. Diş fırçam yanımda olmadığı için macunu parmağıma sıkıp dişlerimi ovaladım. Yüzümü yıkadım, saçlarımı fırçaladım. Banyo kapısı hafiften tıkırdadı. Hafifçe aralayınca Mukaddes'in kapının ardında sabırsızca beklediğini gördüm.

"Daha oyalanıyor musun? Hadi, adam uyumuştur belki de!" dedi fısıldayarak. Gülmemi bastırarak banyodan çıktım. Mukaddes ile konuşmak bana iyi gelmiş, cesaretim yerine gelmişti. Mukaddes hemen banyoya girip kapıyı kapatırken bana eliyle çabuk işareti yaptı.

Odamın kapısına geldiğimde derin bir soluk alıp kapıyı araladım. Kalbim göğüs kafesimin içinde çılgın gibi atıyordu. Odaya girdiğimde gözlerim karanlığa alışsın diye bir süre bekledim. Dışarıda ki sokak lambasının yardımıyla bu kısa sürdü. Nadir, benim yatağımda yüzü bana dönük yatıyordu. Uyuyup uyumadığını anlamamıştım.

Bir süre bekledim, onun uyuyup uyumadığını anlamaya çalıştım. Derin soluklarını duyunca uyumuş olduğuna kanaat getirdim. Mukaddes'in bıraktığı geceliği alıp banyoya gitmek için tekrar odadan çıktım. Uyuyor olsa da odada üzerimi çıkaramazdım.

Mümkün olduğu kadar sessiz olmaya çalışıyordum, birinin uyanması içten bile değildi. Banyonun kapısının altından ışık süzülüyordu. Mukaddes halen içerideydi. Bir süre bekledim, babamların odasından ses geldi. Biri lavaboya gitmek için kalkıyordu. Beni burada görmelerini istemiyordum, o yüzden beklemenin anlamsız olduğunu düşünüp tekrar aceleyle odama girdim.

Nadir yine aynı şekilde yatıyordu. Eğer uyumuyor olsaydı anlardım herhalde, diye düşündüm. Çaresizce Nadir'e arkamı dönerek üzerimi çıkardım, aceleyle geceliği giyerken arkamı dönüp ona baktım. Kımıldamıyordu. Gerçi yüzünü net de göremiyordum ama!

Mukaddes yatağındaki yorgan ile yastığını almıştı, yedek yorganlar da Asiye'lerin odasındaydı. Hazırlanmamış yatağa yatardım ama sabah tutulmuş bir boyunla ne açıklama yapacağımı da düşünmem gerekirdi.

Açıklama deyince, Nadir'i uyandırıp onu dinlemeyip yargıladığım, yanlış düşündüğüm için özür dilemem gerektiğini hatırladım.

Peki, ama nasıl uyandıracaktım ki? Sevdiğim adamı tatlı uykusundan uyandırmaya kıyamazdım. Çaresizce omuz silktim. Sabah ilk işim bu olmalıydı, yoksa İstanbul'a gidene kadar beklemeli miydim?

Birbiriyle çelişen düşüncelerle yatağa yaklaştım, derin bir soluk alıp yorganın kıyısını kaldırdım. Nadir de henüz bir kıpırtı yoktu. Bu iyiye işaretti. Sol omzunun üzerine yatarken kollarını bedenine sarmıştı. Yatmak için bana alan yaratmaya çalışmış gibiydi. Bu iyiye işaretti.

Harun'a ait gri penye eşofman altı halen üzerindeydi, görebiliyordum. Üstüne yine gri tişört geçirmişti. Bu da Harun'un olmalıydı. Karanlıkta bile çok yakışıklıydı. Nefes alırken nefesim titredi.

Mümkün olduğu kadar sessiz hareket ederek yatağa girdim. Yanımda yatan adamı uyandırmama adına yorganın ucunu belime örttüm.

Kalbimin boğazımın altından attığını hissediyordum. Sanki dışarıdan da duyulacakmış gibi gergindim. Yine usulca dönüp sırt üstü yattım. Yatak iki kişilik olmasına rağmen büyük değildi. İki kişi yan yana yattığında kenarlarda boşluk dahi kalmıyordu. Nadir hâlâ kımıldamamıştı, anlaşılan düşündüğümden de fazla yorulmuştu.

Nadir'in sıcak, düzenli nefesi boynuma vuruyor tenimi yakıyordu. Vücudum onun nefesinin darbeleriyle kasıldı. Allah'ım! Heyecandan ölmek üzereydim. Kendimi sakinleştirmek için derin soluklar almaya çalıştım. Ama sakinleşemiyordum. Üşümüyor olmama rağmen dişlerim birbirine vuruyordu.

Ona bu kadar yakın olmak, onun sıcaklığını tenimde hissederken sakinliğimi korumaya çalışmak işkencelerin en büyüğüydü. Dün gece de birlikte uyumuştuk ama o yatak neredeyse bu yatağımın üç katı büyüklüğündeydi.

Kalçamın yanı onun bedenine değiyordu. İstesem de kendimi geri çekemezdim, yer yoktu, her an düşebilirdim.

Dünden bu yana yaşadıklarım benim de bedenimi ve ruhumu çok yormuştu. Ben bu duygu karmaşasını yaşarken ne kadar zaman geçmişti kavrayamadım, en sonunda sızdım.

Gök gürültüsüyle uyandım. Yine aynı olmuştu. Bir gece önce yaşadığımı tekrar yaşıyor gibiydim. Dışarıdan derenin delice akışının sesi odaya kadar geliyordu. Demek ki yağmur çok yağmış ve dereyi büyütmüştü. Gerçi alışıktım bu sese,

ama beni uyandıran derenin sesi ya da gök gürültüsü değildi. Başka bir ses uyandırmıştı. Biri konuşuyor gibiydi. Sesin nereden geldiğini anlamak için kıpırdamadan kulak kabarttım. Odanın dışından bir ses gelmiyordu.

Sonra o sesi tekrar duydum. Ses yanı başımdan geliyordu. Zihnimi toplamaya çalıştım. Yanımda yatan, elimi göğsüne koyduğum Gonca değil, bir adamdı!

Neler oluyor, neredeyim diye panikle düşündüm. Zihnim yerine gelirken yanımda yatanın Nadir olduğunu hatırladım, Bu adamla ben evlenmiştim değil mi? Ne evlilik ama! Ses Nadir'den geliyordu.

Uyumadan önce sırt üstü yatıyordum. Oysa şimdi omzumun üzerinde, Nadir'den yana dönmüştüm. Elim onun geniş, kaslı göğsünde usulca duruyordu. Elim göğsüne ne zaman ve nasıl gitmişti? Birbirimize çok yakındık. Sırt üstü yatıyor, sokak lambası yakışıklı ve gergin yüzünü aydınlatıyordu.

Yorgan ikimizin de beline inmişti. Gecenin ilerleyen saatlerinde üşümüş olmalıydık. Sanırım bu yüzden birbirimize yaklaşmıştık.

Tekrar dikkatimi Nadir'e verdim. Söyledikleri net değildi ama uykusunda konuşuyordu.

Huzursuzca başını sağa sola salladı. *Yapma! Bunu bize yapma, gitme...* Bir şeyler daha söyledi. Cümlenin sonu anlaşılmıyordu.

İçim acıyla parçalandı. Dün geceki yaşadıklarımızı tekrar yaşıyor olmalıydı. Ona bu acıyı yaşattığım için kendime kızdım. Keşke odaya girdiğimde uyandırıp konuşmayı deneseydim.

Önceden uyandırmadığımın pişmanlığıyla göğsünden usulca kaldırıp omzuna dokundum. Ona yeniden dokunduğum an vücuduma ani bir elektrik dalgası vurdu. Duygularımı bastırıp onu uyandırmaya odaklanmaya çalıştım.

"Nadir. Nadir? Uyan lütfen," dedim fısıldayarak.

Aniden gözlerini açtı. Ben tek kolumun üzerine dayanmış, hafifçe ona eğilmiştim. Önce nerede olduğunu bilememenin verdiği bir şaşkınlık yaşadı.

Sonra aniden benden uzaklaşıp; "Neler oluyor?" dedi sert ve uykulu bir sesle. Onun ses tonundan irkildim. Ne söyleyeceğimi unuttum. Aptalca, hiçbir şey söyleyemeden ona baka kaldım. "Rahatsız ettiysem özür dilerim," dedi yine sertçe. Beni yanlış anlamıştı.

"Rahatsız olmadım," diye mırıldandım. "Sadece sayıklıyordun. Kâbus gördüğünü düşündüm," dedim zorla.

Kendimi zorlamıştım, çünkü onun bu soğuk tavrı benim soluksuz kalmama neden olmuştu. Şimdi gerçekten üşüdüğümü hissettim. Acı tüm bedenimi sarmaya başlamıştı. Onun uzak tavrı benim bir şeyleri net görmeme neden olmuştu. Dün gece söylediklerimi uygulamaya geçmiş olduğunu anlamıştım. O kafasında bitirmişti. Bu kadar çabuk mu pes edecekti, hiç mi mücadele etmeyecekti?

"Demek ki rahatsız olmuşsun. Uyumana devam edebilirsin," dedi ve arkasını döndü. Gözlerime yaşlar hücum ederken kendimi yastığa bıraktım. Onunla konuşmam gerekiyordu, ama şimdi konuşabilir miydim bilmiyordum. Bir süre gözyaşlarımı geri göndermek için mücadele verdim.

"Nadir," dedim sessizce. Bir-iki saniye durakladıktan sonra cevap verdi. Neden geç cevap vermişti, yoksa sesimin titrediğini mi hissetmişti.

"Efendim."

"Konuşmamız gerekiyor," dedim yine fısıldayarak. Dışarıdan ses duyulmasın diye sessiz konuşmaya çalışıyordum. Gerçi arada gök gürültüsü bu konuşmalarımı boğuyordu ya.

Aniden arkasını döndü. Dışarıda ki sokak lambası yağmurdan dolayı ışığı az olsa da yüzünün şeklini net gösteriyordu; öfkeli ve alaycı.

"Ne konuşmamız gerekiyor, boşanırken neler isteyeceğimi mi konuşacağız?" dedi acımasızca.

Haklı sözleri karşısında içim acıyla parçalandı. Şimdi ben ne söylemek istesem beni yanlış anlayacaktı, bunu yüzünün şeklinden görebiliyordum. Şimdi yeri değildi. En iyisi İstanbul'a gittiğimizde konuşmaktı.

"Önemli değil. Daha sonra konuşuruz, uykundan olma!" dedim sakince. En azından sesim olumlu çıkmıştı.

Şüpheyle bana baktı. "Neler geçiyor aklından?"

"Önemli değil dedim. Rica ederim, daha sonra konuşalım," dedim yatıştırıcı bir tonda. Öfkeli yüzüne bakıp devam ettim. "En azından daha sakin olduğumuz bir zamanda," diye bitirdim.

"Sakin mi? Beni alt üst ettikten, beni mahvettikten sonra sakinleşeceğimi nasıl düşünürsün? Seninle ilgili tüm hayallerimi yıktın. Beni yanlış anlamak için önüne konan ilk fırsattan yararlandın. O yüzden seni zorlamayacağım, gider gitmez boşanma davasını açarsın. Dediğin gibi; senin açman daha doğru olacak. En azından dedikodulara meydan vermemiş olursun," dedi acıyla.

"Nadir! Ben böyle olmasını istemedim. Ben..." daha fazla konuşamadım. Sesim acıdan ve çaresizlikten titremişti. Dudaklarıma kadar gelen sözleri geri yuttum. Gözlerim yanıyordu. Ona şimdi *seni seviyorum* dersem bana inanmayacağını biliyordum.

"Sen, ne?" diye üsteledi. Gözlerimin yine dolduğunu hissediyordum, yaşımı görmesine izin veremezdim.

"Yok, bir şey yok," deyip sırtımı ona dönüp yattım. Bir süre hiç kımıldamadan bekledi. Benim başka bir şey söylemeyeceğime kanaat getirince derin bir soluk bırakıp oda sırtını döndü. Mümkün olduğu kadar bana dokunmamaya çalışıyordu. İçimdeki fırtına dışarıdaki fırtınadan daha da şiddetliydi. Ona dönüp de sarılmamak, ondan af dilememek için kendimi dizginlemeye çalışıyordum.

Cep telefonunun ısrarla çalmasıyla uyandım. Ses Nadir'in telefonundan geliyordu. Neden uyanıp da cevap vermiyor, diye düşünürken arkamı döndüm, yerinde yoktu!

Kalktığını anlamamıştım. Ne zaman kalkmıştı ki? Saate bakınca yediyi geçtiğini gördüm. Susmayan telefona uzandım. Arayan babasıydı.

"Efendim, babacığım?"

"Kızım," dedi özür dolu sesle. "Rahatsız ediyorum ama Mustafa yola çıktı. Telefonunu almayı unutmuş. Haber vereyim dedim. Uçak birde kalkacak. Anca toparlanırsınız diye düşündük," dedi.

"Tamam babacığım. Biz de kalktık zaten."

"Nadir nerede? Onunla da konuşsam!"

Şimdi ne diyecektim? Nerede olduğunu bilmiyordum ki. Lavaboya gitmiş olabilir miydi?

Bu olasılıkla "Lavaboya gitti babacığım, birazdan sizi aramasını söylerim," dedim, yalan söylediğim için kendime kızdım.

"Tamam kızım. Bekliyorum." Telefonu kapattı.

Aceleyle yataktan çıkıp üzerimi değiştirmek için geceliğimi çıkardım. Eğer söylediğim gibi lavaboya gitmişse o gelmeden giyinmeliydim. Aniden gece çıkardığım kıyafetlerimin ortalıkta olmadığını fark ettim. Etrafıma bakınırken kapı açıldı. Telaşla çıkardığım geceliği önüme tuttum.

Gelen Nadir'di. Düşündüğüm gibi lavaboya gitmiş, elinde havlu ile odaya giriyordu. Beni ayakta görünce kısa bir şaşkınlık yaşasa da hemen toparlandı. Yarı çıplak halim, alaylı bakışlarına hedef olmuştu.

"Pardon! Hemen arkamı dönüyorum," dedi alayla.

"Ben... Ben kıyafetlerimi bulamadım da," dedim şaşkınlıkla. Bana bakmadan sandalyenin üzerinde ki giysilerimi uzattı.

"Yere düşmüşlerdi. Ben buraya kaldırdım." Gece telaşla

üzerimi çıkardığım için nereye bıraktığıma dikkat etmemiştim.

"Teşekkür ederim," dedim utanarak. Uzattığı kıyafetleri elinden alırken hiç yüzüme bakmamıştı.

Onun giyinmiş olduğunu fark ettim. Mukaddes'in bıraktığı Harun'a ait eşofman altıyla yarım kol tişört katlı olarak boş yatağın üzerinde duruyordu. Beynimin bir tarafına çok düzenli olduğunu yazdım. Bana uzattığı giysiler dahi katlanmıştı, ben onları gece aceleyle bırakıvermiştim.

Aceleyle giyinirken utangaçlığımı bastırmak adına konuşuyordum. "Az önce Kazım baba aradı. Mustafa geliyormuş. Uçak saatini de söyledi. Birdeymiş. Ayrıca onu aramanı istedi."

"Tamam, ararım," dedi dalgınca. En azında dün geceki gibi *sesi* öfkeli çıkmıyor diye düşündüm. Saçlarımı toplayıp şifonyerin üzerinde ki tokalardan biriyle tutturdum.

Giyinmem bitince çıkmam için hazır olduğumu düşündüm. Ama önce yatağı kapatmam gerekiyordu. Nadir'in hiç ses çıkarmadan oturduğunu fark edince dönüp ona baktım.

Mukaddes'in boş yatağına oturmuş beni izliyordu. Gözlerinde ki özlem dolu bakış benim dönmemle kayboldu. Yüzü yine kararmıştı. İçim acıyarak yatağı toplamak için döndüm. Hiç konuşmuyor, beni izliyordu.

Evin içinden de hiç ses gelmiyordu. Kalkıp kalkmadıklarını düşünürken evin önüne araba yanaştı. Bu Nadir'in arabasıydı. Arabanın sesini duyan Nadir oturduğu yerden kalkıp cama gitti. Babamlar Mustafa'yı karşılamak için evden çıkıyorlardı, demek ki bizimkiler kalkmışlardı. Aceleyle işimi bitirdim. Nadir ceketini giymiş, kapıyı açmaya hazırlanıyordu.

İkimiz birlikte sessizce merdivenlerden indik. O konuşmak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Gerçi ben de bu konuda ondan aşağı değildim ya! Aniden Nadir'in eli uzanıp belimi kavradı, kendine çekti.

Heyecanla ona bakarken o halamın odasından yana bakıp "Günaydın teyze!" dedi.

Üzerime soğuk su dökülmüş gibi irkildim. Sadece göstermelik olarak belimi tutup bana sarılmıştı. O an ağlamak istedim.

"Günaydın size de! Birileri geldi herhalde, arabanın sesini duydum."

"Evet teyze. Mustafa geldi. Birazdan çıkmamız gerekiyor."

"Ah be oğul! Kızımızı alıp gidiyorsun ha? Hasret bırakacaksın bizi," dedi sitem dolu bir sesle.

"Merak etme teyze, yakında tekrar göreceksin," dedi. Gizli imayı halamın anlamasına imkân yoktu. Ama ben anlamıştım.

Yüzüme zoraki gülüşü ekleyerek Nadir'e döndüm. En azından gelecekle ilgili küçük bir ipucu verebilirdim.

Anlamasını umut ederek; "Biz gelemesek de halamı çağırırız," dedim. Nadir bir an bana şüpheyle baktı. Yüzümden bir şey anlayamamıştı. Bense onunla barışmayı umut ederek böyle demiştim.

"Evet, güzel bir fikir," dedi halama dönerek benim davetimi tekrarladı. Ama bana şüpheli bakışlarla bakmayı ihmal etmiyordu. "Siz gelmek istediğiniz zamanı söyleyin, biz de hemen uçak biletini ayarlarız."

"Çok iyisin yavrum, sağ olasın," dedi halam. Sonra minnet dolu bir yüzle Nadir'e bakıp sevgiyle kucakladı.

Üçümüz mutfağa geçtiğimizde herkesin bir koşuşturma içinde olduklarını gördük. Kızlar aceleyle kahvaltıyı hazırlıyorlardı. Emine Anne bir köşede oturmuş kızarmış gözlerle bana bakıyordu. Neler oluyor diye Mukaddes'e baktım. Omuzlarını silkti. Anlamıştım. Gidecek olmam onu üzüyordu. Babam ortalarda yoktu. Hemen Emine Anne'nin yanına gidip yere çöktüm.

"Anne? Neden ağlıyorsun?"

"Sen bana bakma kızım. Ağlıyorum işte," derken kızarmış gözlerini tekrar kurulamak için kolu ile ovaladı. Sonra zoraki bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirip eliyle iki yanağımdan kavradı. "Ne kadar senin yanında ağlamayacağım diye babama da, kendime de söz versem de yine kendime engel olamadım. Sen bana bakma kızım. Analar böyledir. Kızlarının bir an önce evlenmelerini isterler ama yanlarından gitmelerini asla istemezler. Sen de ana olunca anlayacaksın."

"Ah be anam! Ben hiçbir zaman senin kadar verici bir anne olabileceğimi sanmıyorum. Senin gibi anne dünya üzerinde var mı, onu da bilmiyorum."

"O sizin iyiliğinizden kaynaklanıyor. Sizin gibi evlat dünya üzerinde var mı bilemem!" dediğinde daha fazla dayanamayıp boynuna sarıldım, o da beni hasretle kucakladı. Bir süre ana kız birbirimize dolanmış halde durduk.

Geri çekilirken yanaklarıma kocaman bir öpücük kondurmayı da ihmal etmemişti. Emine Anneden ayrılıp da bizi izleyen sevdiklerime döndüğümde herkesin gözyaşlarına boğulmuş olduğunu gördüm. Bakışlarım en son Nadir'e ulaştığında bakışlarını kaçırıp dışarı çıktı.

Halam dahi sessiz gözyaşları akıtıyordu. Halam, düğünden üç gün önce yaşanan yüzleşmenin ardından, Nadir ile kısa konuşmasından sonra davranışlarında gözle görülür bir düzelme olmuştu. Ne olmuştu da halam bu kadar değişmişti? Nadir anlatacağına söz vermişti. Ama artık ona sorabileceğimi sanmıyordum.

Derin bir soluk alıp halama sarıldım. Kızlar da bana sarılmak için sıraya geçmişlerdi. Biz son kucaklaşmalarımızı yaşarken Mustafa, Nadir ve babam mutfağa girdiler. Hepimiz gözyaşlarımızı silip Mustafa'yı karşıladık.

Harun, Zeliş ve minik Ceyda kahvaltıya yetiştiler. Fazla konuşmadan kahvaltımızı yapıyorduk. Nadir hemen yanım-

da oturuyordu. Ceyda'yı kucağıma almıştım. Minik Ceyda'ma doyamadan ayrılacak olmam içimi başka bir hüzünle doldurmuştu. Onu şimdiden özlediğimi hissediyordum.

İpek gibi sarı saçlarını okşadım. Başını öperken kendine has kokusunu içime çektim, kokusunu hafızama kazımak istiyordum. Bir ara babamın dalgınca bize baktığını fark ettim. Gözlerindeki ileriye dönük beklenti dikkatimden kaçmamıştı.

"Baba? Daldın yine," dedi Harun göz kırparak.

Harun, işin ciddiyetini farkında değilmiş gibi davranıyordu. Ya da böyle davranmak işine geliyordu. Babam telaşla bakışlarını kaçırıp tabağına döndü.

En geç bir yıl sonra kendi çocuğum kucağımda böyle bir manzarayı hayal etmiş ve bu manzarayı çok ender göreceğini düşünmüş olacaktı. Acısının fark edilmesi canını sıkmıştı. Yan gözle Harun'a öfkeli bir bakış fırlattı.

Harun, babamın bu öfkesine omuz silkip cesaret almak istercesine, yüzünde hafif bir tebessümle önce bana ve Nadir'e baktı. Hepimiz babamın duygularını dalgaya almasına öfkelenmiştik. Hatasını anladığı an mahzunlaşıp önüne döndü. Harun böyleydi işte. Hiçbir şeyi ciddiye almak istemiyordu. Bu onun yapısında vardı.

Minik Ceyda önümdeki tabağa uzanmak isteyince onu engellemek için yana çektim. Tabağa uzanırken çayı devirmesi içten bile değildi. Tabii bunu yaparken Nadir'e iyice yanaşmıştım.

Zeliş hemen atıldı. "Aba, ver istersen? Rahat yiyemiyorsun."

"Yo, biz iyiyiz, bir daha ne zaman onu kucağıma alabileceğim ki? Bırak da kucağımda kalsın," derken açıkta kalan omzundan öptüm. Ve sıkıca sarıldım, onu çok özleyeceğimi biliyordum. Minik Ceydam!

"Peki aba. Ama rahatsız olursan söyle, tamam mı?" diye yine tekrarladı.

"Ne rahatsız olacak ki, alışsın!" dedi Pembe Hala, ikimize beklentiyle bakmayı ihmal etmemişti.

Bir an yüzüme ateş bastı. İçimdeki huzursuzluğu ve utancı göstermemek adına başımı Ceyda'nın omzuna iyice gömdüm. "Hadi, hadi. Utandım dersen bir temiz patlayacağım. Babasının karşısına dikilip ben Nadir'i seviyorum diyebilen kız, çocuk meselesi açılınca utanıyor! Güldürme beni!" diye söylendi.

Halam kendince belki haklıydı. Ama yine de son bir haftadır iyi halinden yine normal haline dönmüş, diye düşünmeden edemiyordum. Birilerinin ona müdahale etmesini bekliyordum. Ama kimseden ses çıkmıyordu. Mustafa, Nadir'in kuzeni boğazını temizledi. O da halamın söylediği şeyden utanmıştı.

Harun yine dayanamayıp döndü. "Halam? Sende bir âlemsin. Seviyorum demek farklı, çocuk meselesi farklı! Sen hiç bu derin konulara girme halam. Sen en iyisi sığ sularda yüz."

"Ne diyorsun be! Söylediğinden hiçbir şey anlamıyorum!" dedi halam öfkeyle.

"Boş ver halam. Ben sana daha sonra anlatırım," derken çocuk avutur gibiydi.

"İzin verirseniz dayıcığım, biz çıkalım," dedi Nadir. Bu konuyu kapatmak istediği belliydi. "Daha otele gidip toparlanmamız gerekiyor."

"Tabii oğul. Biz de havaalanına geleceğiz zaten. Şağzine, Kızım? Yardım lazımsa Mukaddes ya da Asiye sizinle gelsin."

"Yardıma gerek yok, ama yine kızlar gelsin." Babam anladığını belli edercesine başını salladı.

"Tamam. Kim gitmek istiyor diye sorayım mı?" diye kızlara döndü.

Hepsi de birlikte geçireceğimiz son anlar için büyük istek duyuyorlardı. Hepsi de umutla babama bakıyorlardı.

"Anlaşıldı! Harun? Sen de git, biz Hikmet'in arabasıyla geliriz." Babam daha cümlenin sonuna gelmeden kızlar masadan kalkıp heyecanla üst kata çıkıp hazırlanmaya başladılar. Harun masadan kalktı.

"Tamam, baba," deyip hazırlanmak üzere dışarı çıktı.

"Zeliş, Kızım. Sen bizimle gelirsin," dedi özür diler bir sesle.

"Tabii baba," dedi anlayışla Zeliş.

15. Bölüm

Erken Ayrılık

An be an ayrılık vakti yaklaşıyordu. Ailemi bir daha ne zaman görecektim bilmiyordum.

Otel odasında kızların da yardımıyla toparlanmış Nadir'in gelmesini bekliyorduk. Nadir, otel müdürüne teşekkürlerini sunmak için inmişti.

Balkona çıkıp etrafı seyretmeye başladım. Kızlar içeride düğünde çekilen resimlere bakıp üzerinde yorumlar yapıyorlardı. Kim nasıl çıkmış, beğendikleri ve beğenmedikleri üzerine konuşuyorlardı. Üç-dört defa resimler elden geçmişti. O resimlere bakmak benim canımı yakıyordu. Aşağı inene kadar ki her fotoğraf karesi benim ve Nadir'in mutluluk anlarıyla doluydu. Ama aşağı indikten sonraki resimlerde bendeki değişim göze batıyordu. Gerçi Muko haricinde bu ayrıntıyı kimsenin fark etmediğine emindim ya.

Nadir'le hiç yalnız kalamamıştım. Gerçi benim istediğim de buydu. Zaman kazanmak, vardığım sonucun doğruluğunu kendime inandırmam gerekiyordu. Kendim inanmadan kimseyi itham etmek istemiyordum. Ve eğer doğruysa minik Sude'nin geleceği çok etkilenecekti. İstediğim en son şey buydu; bir çocuğun annesiz yetişmesi. Hasta ruhlu da olsa sonuçta onun annesiydi.

Nadir ile yalnız kaldığımda, etrafımızda bizi dinleyecek kimse olmadığı zaman konuşacaktım. Köyden çıkarken de arabaya bindiğimizde de devamlı bana dokunmak için fırsatlar yaratıyordu. Göstermelik olduğunu bilsem de içim yanarak bundan zevk aldığımı fark ettim. Onun yalandan da olsa dokunması benim heyecanlanmama neden oluyordu. Onun neler hissettiğini anlayamıyordum. Bana göre herkesin içinde de mutluymuş gibi davranmak, çok zor ve çetrefilli bir işti.

Gerçi Mukaddes'in dışında pek kimsenin bir gariplik olduğunu anlamadığını görebiliyordum. O da yalnız yakaladığı ilk fırsatta hemen sıkıştırıp konuşup konuşmadığımı sormuştu. Olumsuz olduğunu söyleyince de neredeyse beni dövecek gibi öfkeyle bakmıştı. Arabaya bindiğimizden otele gelene kadar da öfkeli bakışlarını üzerimden hiç eksiltmemişti.

Nadir bir gariplik olduğunu anlamış, her ikimize de şüpheyle bakmıştı. Arabayı Nadir kullanıyordu, Mustafa da hemen yanına oturmuştu. Muko'yla arkaya oturduğumuz için her ikimizi de rahatça görebiliyordu.

Birinin balkona, yanıma geldiğini hissedince daldığım düşüncelerden sıyrılıp arkamı döndüm, gelen Asiyeydi.

"Burası çok güzelmiş abla! Keşke bu kadar çabuk dönmek zorunda kalmasaydınız," dedi üzgün bir sesle.

"Gel buraya!" diyerek ona uzandım. İçim acıyla kavrulurken onu kucakladım. Birbirimize sıkıca sarılmış bir süre durduk.

"Büyüdükçe parçalara ayrılıyoruz, keşke hiç büyümeseydik, keşke hep bir arada olsaydık. Ben artık başım sıkışınca kimden yardım alacağım. Sakın bana Mukaddes ya da kardeşlerin deme, hiç biri senin yerini tutmuyor." Hafifçe hıçkırırken yüzünü omzuma gömdü.

Söylediği gibi ne kadar diğer kardeşlerimizle çok bağlı ol-

sak da Asiye ile durum daha farklıydı. Biz annesiz kalmanın verdiği boşluğu birbirimize sarılmakla kapatmaya çalışmıştık. Geçmişte ne kadar başarılı olmuştuk diye düşündüğümde şimdi cevabını almıştım.

Harun'un uçarı, hiçbir şeyi ciddiye almama tavırları onu bizden uzaklaştırmıştı. Biz onun gibi olamamıştık.

"Biliyorum canım. Ama bir yardıma ihtiyacın olduğunda yine bana açılabilirsin. Ayrıca, ben o kadar da ulaşılmaz yerde değilim." Başaramazsam yakında, çok yakında geri geleceğimi, yine birlikte olacağımızı diyemedim. Eğer Nadir'le konuşmam başarısız geçerse bu kaçınılmazdı. "Hem sen evden ayrılıp Trabzon'a, dayımların yanına yerleşeceksin. Evlenmemiş olsaydım da ayrılacaktık." Kendimden uzaklaştırıp yüzüne baktım. Bu hatırlatmam onu mutlu etmişti. "İşte böyle, gülümse. Üzgün durma, yoksa seni hep böyle hatırlayacağım."

"Tamam abla. Üzülmemeye çalışacağım. Ama sen de söz ver. Sık sık görüşeceğiz, tamam mı?"

"Elbette Asiye," dedi benden önce arkamızdan Nadir.

Her ikimizde şoke olmuş bir yüzle Nadir'e döndük. Ne kadarını duymuş olduğunu bilmiyordum, ama bir şeyde fark etmezdi zaten. Gizli bir şey konuşmuyorduk. Ama duygusal anımızın biri tarafından izlenmesi bizi rahatsız etmişti.

Nadir gelip omuzlarımdan kavradı. Hafifçe boynumdan öperken Asiye utançla başını çevirmiş, bense aldığım zevki ona göstermeme adına kendimi sıkmıştım. Neden ona karşı bu kadar zayıftım. Her dokunuşu bana tarifsiz zevk verirken aynı zamanda da müthiş acı veriyordu. Asiye'nin utanması karşısında Nadir hafifçe kıkırdadı.

"Asiye? Ablana dokunmam seni utandırıyor mu? Eğer öyleyse bir daha sizin yanınızda dokunmam!" dedi, ama beni yine de bırakmamıştı. Sesindeki ince alayı Asiye'nin anlaması imkânsızdı, ama ben anlamıştım.

"Yo! Neden utanayım enişte," derken bile bize bakamıyordu. "Her neyse, ben içeri gideyim de ..." Tereddütle durdu. Ne söyleyeceğini bilemez bir şekilde bize baktı. Sonra yine yanakları kızararak acele adımlarla odaya girdi.

Nadir, Asiye yanımızdan gider gitmez benden hemen ayrıldı. Bu hareketi bir an kendimi boşlukta gibi hissettirdi. Üşüdüğümü hissettim.

"Kendini bu kadar kasmana gerek yok, sana dokunmaya o kadar hevesli değilim. Sadece ailenden kimsenin anlamaması içindi bu çabam," dedi sertçe.

Hiçbir şey diyemedim. Ne diyebilirdim ki, hem haklıydı hem haksızdı. Sessizliğimi uzun bir süre süzdü. Gözlerime, yüzüme odaklıydı. Acımı, çaresizliğimi görmemesi adına bakışlarımı aşağıda uzanan otel havuzuna çevirdim. Yine de her hareketini göz ucuyla takip ediyordum.

Balkon korkuluklarına tutunup aşağı doğru uzandı. Onun amacı sadece bakınmaktı belki. Ama ben, belimdeki sızıyı hissetmiş, sanki onun düşeceğini düşünüp hafif bir çığlık dudaklarımdan kurtulmuştu.

Korkuyla bana döndü. Benim korku ve çaresizlikle irileşmiş gözlerimi görünce anlayışla yüzü yumuşadı.

"Endişelenme, sadece bakınıyordum," dedi yumuşakça.

"Lütfen, lütfen kenara gitme. Biliyorum çok saçma ama elimde değil. Bu beni çok korkutuyor."

Aniden yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. O an ikimiz de daha önce yaşananları unutmuş, ben onun yanımda olmasının verdiği huzur ve rahatlık, o ise halen onu önemsediğimi anlamasının verdiği memnuniyetle birbirimize sıkıca sarılmıştık.

"Neler oluyor?" dedi bir ses. İkimiz de zorla birbirimizden uzaklaşırken sese döndük. Mukaddes, kızlar ve ikizler bize merakla bakıyorlardı. Mukaddes'in bakışlarında başka bir şey daha vardı. Memnuniyet!

"Yok, bir şey yok," dedi Nadir hemen toparlanıp ayrıldı. Ama beni yine de bırakmamıştı."Balkon kenarına yaklaşmam onu umduğumdan fazla endişelendirdi," dedi hafif tebessümle onlara bakarak.

Umduğundan mı? Ne yani planlı mı yapmıştı balkon korkuluklarından bakmayı? Kendimi toparlayıp kızlara gülümsedim. Şimdi soru sormanın yeri değildi, ama yalnız kaldığımda bunu ona soracaktım.

Ama bana bu kadar mesafeliyken nasıl konuyu açıp da sorabilirdim ki? Çaresizlikten omuzlarım çöktü. Kızların üçü de anladıklarını belli edercesine gülüp geri döndüler. İkizler ise hâlâ balkon kapısının eşiğindeydiler. Onların balkona çıkacağını düşünüp telaşla onlara döndüm.

"Hadi kızlar! Siz de içeri, ben de geliyorum." Ne kadar Nadir'den uzaklaşmak istemesem de kızların ardından odaya döndüm. Nadir de odaya gelmişti.

"Her şey hazırsa inelim mi?" dedi Nadir.

Mırıldanarak "Evet," dedim.

Bu sırada otelin komileri kapıya vurmuştu. Nadir de çıkmak için kapıya yönelmişti. Komiler, odaya girip valizlerimizle birlikte dışarı çıktılar. Biz de hep birlikte dışarı çıktık. Asansörü beklerken Mukaddes fısıltıyla *söyledin mi* diye sordu. Ben başımı olumsuz olarak sallarken Nadir'in bakışlarıyla karşılaştım. Bakışları delici ve merak doluydu. Mukaddes benim baktığım yere şöyle bir baktı, Nadir ile yüz yüze gelince tebessüm edip bana döndü.

"Kızım, gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Mutlaka sana ne sorduğumu anlamıştır," dedi hayretle. Evet. Bunun farkına ben de varmıştım, Nadir etrafında ne olup bitiyor haberdardı. Hiçbir şey gözünden kaçmıyordu.

"Ne fark eder ki!" dedim bıkkınlıkla.

"Ne demek ne fark eder? Anlasana, o seni hâlâ önemsiyor demektir," dedi yine fısıltıyla. Tam bu sırada asansör geldi.

Mukaddes hemen kızları asansöre soktu, Nadir ile bana bakıp "Siz bir dahaki sefere gelirsiniz," dedi.

Asansörün kapısını kapatırken muzipçe güldü. Ne ben, ne de Nadir hiçbir hareket yapamadan arkalarından bakakaldık.

"Mukaddes'in çabalarını takdir etmem gerek," dedi Nadir tebessümle.

Bu sözüne karşılık ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tam bu sırada otel müşterilerinden bir çift, odalarından çıkıp asansöre geldiler. Bize hafifçe tebessüm ederek selam verdiler. Sanırım bizim yeni evli çift olduğumuzu biliyorlardı.

Genç adam otelin ne kadar muhteşem olduğunu anlatıp duruyordu. Nadir de nezaketen ona cevap veriyordu. Asansör gelince elimden kavrayıp asansöre sürükledi. Karı- koca da bizimle asansöre bindiler.

İzmir'den, bir arkadaşlarının tavsiyesi üzerine bugün sabah geldiklerini ve çok beğendiklerini anlatıp durdular. Biz erken ayrılınca bu katı yeniden hizmete açmış olmalıydılar.

Asansör aşağı inip de kapı açıldığında Mukaddes'in yüzü bizimle beraber asansörden çıkanları görünce asıldı. Ama elimi tutan eli görünce rahatlar gibi oldu.

Harun ve Mustafa, kızlarla bizi bekliyorlardı. Daha önce tanıştırıldığım otel müdürü Serkan Bey bizi uğurlamak için gelmişti.

Tekrar arabalarımıza binip Nadir'in köyüne doğru yol almaya başladık. Evin önüne geldiğimizde hemen bütün aile bizi karşılamak için dışarı çıkmıştı.

"Ali-Avni ile Türkan sabah uçağı ile gittiler. Gülsüm ile Elif de onlarla gitti. Biz de dört uçağı ile gideceğiz," dedi Kazım Baba bizi karşılarken.

"Tamam. Biz de hazırız," dedi Nadir babasına. Sonra annesine dönüp; "Sen yarın geliyorsun galiba," diye sordu.

"Evet oğul! Kardeşin ve dedenle yarın geliyoruz," bana dönerek yanaklarımı öptü. "Siz açsınızdır. Yengenler yemeği

hazırlamışlardı. Hadi yemeğe!" Kardeşlerime dönerek "Kızlar? Hadi!" diye onları da sofraya davet etti.

Hep birlikte yemeğe geçtik. Büyük masanın bir ucuna Kazım Baba ile Nadir oturmuşlar sessizce bir şeyler konuşuyorlardı. Ne konuştuklarına dair hiçbir fikrim yoktu ve duyamıyordum. İlginçtir, Nadir arada bana düşünceli gözlerle bakıp duruyordu. Mümkün olduğu kadar dikkatimi kızların konuşmalarına vermeye çalışsam da pek başarılı olamıyordum. Bütün odağım Nadir'di.

Ailemi geride bırakmak zoruma gidiyordu. Elimden gelse hepsini benimle birlikte sürüklerdim. Birkaç aracın dizilmesiyle küçük bir konvoy eşliğinde Trabzon yolunu tutmuştuk. Kısa bir süre sonra da havaalanına vardık.

Babamlar ve teyzemler bizi uğurlamak için havaalanında bekliyorlardı. Babam sessizce bir köşede durmuştu, bizi uzaktan izliyordu. Nadir ve Kazım Baba biletler için yanımızdan ayrılmışlardı.

Kimi bizi çok özleyeceğini, kimi arayı uzatmamamızı, kimi bir sıkıntım olursa hemen gelebileceğini anlatıp duruyordu. Kimin ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bütün sesler bir uğultu halinde bana geliyor ama bana işlemiyordu. Benim şu an tek odağım babamdı.

Etrafıma toplanan kalabalığa hiç karışmadan uzaktan bakıyordu. Babamla göz göze geldim. Yüzündeki tebessüm acı doluydu. Gülümsemesi yüzeyseldi, zoraki gülüyordu. Gözyaşlarım akmak için beni zorluyor, gözlerimi yakıyordu. Kalabalıktan sıyrılıp babama doğru yürüdüm. Benim nereye gitmek istediğimi anlamayan kalabalık bana baka kalmıştı. Babama yaklaştıkça gözyaşlarının yüzünü yıkamış olduğunu fark ettim. Kendi gözyaşlarım artık isteğimin dışında özgürce yüzümü yıkarken babama sarıldım.

"Babam. Ne olur böyle yapma! Ağlama, yakında yine görüşeceğiz," dedim yüzümü omzuna gömerken.

"Sen bana bakma kızım. Yaşlılık işte! Elbette yakında görüşeceğiz," diyerek yüzüme bakmak için beni kendinden uzaklaştırdı. "Ağlama kızım. Kendine çok iyi bak, bizi aramak için arayı fazla uzatma."

"Uzatmam baba. Seni çok seviyorum babam. Sağlığına dikkat edeceksin ve o büyük ağaçlara çıkmayacaksın. Söz ver baba, aklım burada kalmasın. Seni de kaybetmek istemiyorum. Söz ver bana," diye umutsuzca yalvardım. Yüzüme anlayışla bakıp gülümsedi.

"Merak etme kızım, çıkmam."

Yeniden birbirimize sarıldık. Büyük olasılıkla çok yakında, Nadir'den boşanıp dönünce kendi gözlerimle görecek ve böyle bir şey yapmasına fırsat vermeyecektim. Kendime yaptığım bu hatırlatmadan dolayı yüzüm acıyla gerildi. Babamdan ayrılıp da onunla göz göze geldiğimde yine sahte gülümsemem yüzüme yerleşmişti.

Gözyaşları arasında ailemden ayrılıp bizi bekleyen uçağa doğru ilerledik. Neşe koluma girmiş bana destek vermeye çalışıyordu. Mustafa, Kazım Baba ve Nadir önden gidiyorlardı.

Uçakta Neşe ile beraber oturmuştuk. Nadir, Kazım Baba ve Mustafa iki koltuk arkamızda oturuyorlardı. Biletleri son anda aldıkları için bir arada bulamamışlardı.

Uçak havalanırken Neşe'nin elini sıkıca kavradım. Anlayışla gülümseyip elimi daha sıkı kavradı. Soğuk terlemelerim gözlerimi sıkıca yummama rağmen pek bir yarar sağlamamıştı. Uçağın yükselişi tamamlanıp da aynı seviyede seyir haline geçince rahatlayıp gözlerimi açtım.

"Demişlerdi de inanmamıştım. Yüzün ölü yüzü gibi, bütün kanın çekilmiş. Abimin söylediğine göre de bu yükseklik korkusunun arkasında annenin ağaçtan düşmesi yatıyormuş," dedi.

"Doğru. Ama elimde değil. Annem ağaçtan düştükten

sonra uzun bir zaman evimizin balkonundan dahi bakamamıştım," diye küçük bir sırrımı verdim.

"Senin için çok zor bir dönem olmuştur."

"Öyle..." Ne denirdi ki başka?

Başka bir şey konuşmadan yolculuğumuz sürüyordu. Neşe, hostesin getirdiği dergiyi karıştırmaya başladı. Nadir ve babası uçağa bindiğimizden bu yana evde konuştukları gibi yine baş başa vermiş konuşuyorlardı.

İstemeden de olsa başımı çevirip arkaya baktım. Mustafa benim baktığımı görünce hafifçe tebessüm edip el salladı. Nadır bunu fark etti ve hemen bana baktı. Bakışlarındaki merak benim ne durumda olduğumla ilgiliydi.

Telaşla önüme döndüm. Neşe, okuduğu dergiden başını kaldırıp bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ne konuşuyorlar? Yani bütün gün bir şeyler konuşup durdular, anlayamadım," dedim aceleyle, çünkü konuştukça Neşe bana hayretle bakıyordu.

"Bilmiyor musun? Abimin sana anlatmış olduğunu düşünmüştüm." *Hayır* diye başımı sallarken devam etti. "Konu Zühal. İstifa mektubunu faksla şirkete göndermiş ama kendisi ortalarda yok. Buradan ayrılmak için uçağa binmemiş. Otobüsle gidebileceğini düşünüp araştırdılar ama oradan da bir sonuç alamadılar."

Şaşkınlıkla Neşe'ye baktım. "Nasıl yani, nereye gitmiş?"

"Bilmiyoruz. Buhar olup uçtu. Belki halen buralardadır diye araştırıyorlar ama..." omuzlarını umutsuzca silkti. Bir yandan da dalgın hareketlerle elindeki derginin sayfalarını çeviriyordu.

"Belki ailesinin yanına gitti," dedim, aklıma ilk geleni söylemek adına. Olumsuz olarak başını salladı.

"Ailesini aradık, onlarında bir şeyden haberleri yok."

"Ortadan yok olduğunu mu söylediniz," dedim hayretle.

"Hayır! Bir şeyler uydurduk tabi. Ailesi İzmir'de, belki oraya gitmiş olabilir diye düşünmüştük. Artık yarını bekleyip tekrar iletişim kurmaya çalışacağız."

"Araba kiralamış olabilir mi?" diye sorduğumda bir an durdu. Bu olasılığı düşünmemiş gibiydi.

"Bekle bir dakika!" deyip aniden yerinden kalktı. Aceleyle babasının yanına gitti.

Elbette ki tezimi onlara anlatıyordu. Her üçü de hayretle bana döndüler. Nadir'in yüzünde hayranlık, Kazım Baba'nın yüzünde ise takdir vardı. Utançla öne döndüm. Neşe tekrar yanıma gelip gülümsedi. "İnince hemen bunu araştıracaklar. Bizim aklımıza gelmemişti, teşekkürler."

"Önemli değil," diye mırıldandım.

16. Bölüm

Canım Yanıyor

Mutluluk oyunu büyük beceri gerektirir.

Sessizlik içinde eve vardığımızda akşamüzerini bulmuştu. Nadir bu defa bizimle eve gelmişti. Sadece Mustafa şirkete gitmek için bizden ayrılmıştı. Sonuçta yeni evli çifttik.

Ali-Avni ve Türkan evde bizi coşkuyla karşıladılar. Türkan'daki bu ani değişimi ilk anda anlamasam da sonradan Kazım Baba'dan kaynaklandığını çözdüm. Kadının ondan çekindiğini anlamıştım.

Gülsüm kalfa, benim solgun yüzümü görünce endişe ile alnı kırışmış, nasıl rahat ettireceğini bilemez şekilde etrafımda dolanıp durmuştu.

Kazım Baba, üzerini değiştireceğini söyleyip odasına çıktı. Nadir, Ali-Avni ve Neşe çalışacaklarını söyleyip çalışma odasına geçtiler.

Türkan ile yine baş başa kalmıştık. Arada Gülsüm kalfa ile yeni çalışmaya başlayan Nurten, yanımıza bir şeyler bırakıp çıkıyorlardı. Her ikimiz de aramızda yaşanan son tartışmayı yok sayıyorduk. Bu işime gelmişti. Sıradan konuşmalarımız; yani nezaketen ailemi sorması, hatırımı sormasının ardından sonunda Zühal'e geldi.

"Senin bundan haberin var mı? Yani Zühal'in ani istifasıyla ilgili," dedi sıradan bir şey sorar gibi.

"Bir fikrim var," dediğimde ilgiyle bir kaşı yukarı kalktı.

"Ya!" dedi sadece. Sehpanın üzerindeki bardağına uzanıp meyve suyundan bir yudum aldı. Kısa bir tereddütten sonra yüzüme bakıp alayla gülümserken; "Neden istifa etmiş, son gelişmelerden haberim yok," dedi.

Türkan'ın Zühal'in işinde parmağı olduğunu aklımın bir köşesine yerleştirip öyle cevap vermeye çalıştım. O gece ki konuşmalarına şahit olduğumu bilmediğini biliyordum. Bu benim için bir avantajdı ve bunu kullanmalıydım.

"Ben de bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum. Nedir diye sorma, anlatamam. Yanılmış da olabilirim, emin olmadan konuşmayı sevmem."

Şüpheyle baktı. Sanki bir an bir korku dalgasının yüzünden geçtiğini sandım ama emin olamadım.

"Ne için emin olacaksın ki?" dedi merakla.

Daha fazla konuşmak istemediğim için aniden ayağa kalktım. "Çok yorgunum, izin verirsen odama çıkacağım." Bir an bozulsa da hemen kendini toparladı. Mükemmel kavisli kaşları hafifçe çatılmıştı, göstermemeye çalıştığı merakı yüzünden okunuyordu.

Hemen kendini toparlayıp elini hafifçe kaldırdı, *tamam* der gibi elini omzunun hizasında açtı.

"Merak ederler, söylersin," dedim alayla. Benim bu tavrım onun öfkeden yüzünün daha da kararmasına neden oldu, ama bir şey söylemeden başını salladı.

Ben salondan çıkarken Nurten de peşimden geliyordu. "Valizlerinizin bir kısmını yerleştirdik. Odanıza bir şey ister misiniz?" derken genç kıza döndüm. Benim yaşlarımda hafif tombul bir kızdı.

"Hayır, istemiyorum. Biraz dinlenmek istiyorum. Yemek saatinde bana seslenirsen sevinirim," dedim gülümseyerek. Nadir'in kardeşleriyle girdiği toplantının sınırı olduğunu düşünmüyordum.

"Tabii, efendim." Merdivenlerin başında beni bırakıp mutfağa yöneldi. Merdivenleri çıkarken dizlerimin titrediğini hissettim. Uçak yolculuğu çok yormuştu beni.

Odaya girdiğimde kısa bir an duraksadım. Yatağımın üzerinde küçük bir paket duruyordu. Merakla yatağa yanaşıp açılmamış pakete baktım. Avuç içi kadar bir kutu sarı hediye kâğıdına sarılmıştı. Merakla elime aldığımda katlanmış, kutunun kenarına tutturulmuş bir not gördüm. Nadir'in el yazısını hemen tanımıştım.

Geçmişteki ve gelecekteki tek aşkıma! Doğum günün kutlu olsun!

Kâğıda yazılan notu görünce acı dalgası beni vurdu. Düğünden önce hazırlanıp konulduğunu anladım. Ellerim titriyor, gözlerimden isteğimin dışında yaşlar süzülüyordu. Ne büyük bir hata yaptığımı bir defa daha anlarken küçük paket elimden düştü. Dizlerim bu acıyı artık kaldıramadığı için yatağın kıyısına çöker gibi oturdum.

O benim doğum günümü düşünüp hediyesini günler öncesinden hazırlamıştı. Nasıl telafi edecektim, nasıl onun güvenini geri kazanacaktım?

Yere düşen paketi düştüğü yerden kaldırıp başucu komodinin üzerine koydum. Onu açmaya hakkım yoktu. Gözlerim yaştan dolayı etrafı bulanık görüyordum. Olduğum yerde yatağa yattım. Anne karnındaki cenin gibi kıvrıldım.

Üç hafta önce yerleştirdiğimiz gibi, odada hiçbir değişiklik yoktu. Ama o günkü kadar sıcak gelmiyordu bana. Mutlu etmiyordu beni. Şimdi bu oda bana soğuk geliyordu ve yalnızlık hissi veriyordu.

Ona bu kadar yakın ve bu kadar uzak... Nasıl bir ikilemdi? Kimseye bir şey belli etmeme adına rol yaparken içimdeki fırtınayı nasıl dindirecektim? Benden tamamen ümidini kesmişti, bundan artık emindim. Ne kadar uğraşsam da artık hiçbir şeyin eskisi gibi olacağını sanmıyordum.

Gözlerimi açtığımda neyin beni uyandırdığını düşündüm. Oda karanlıktı. Odada biri geziniyordu. Sırtım kapıya

dönüktü. Biri üzerime battaniye atmıştı, uyumuş olmalıydım. Kendimce kendimi affettirme planları yaparken içim geçmişti.

Kımıldamamaya çalışarak kim olabileceğini düşünürken dolabın aynasından odadakinin Nadir olduğunu fark ettim.

Sessizce hareket ediyordu. Aynadaki aksinde, beline sarılı havluyu fark edince duştan çıkmış olduğunu anladım. Önüne geçemediğim bir heyecan dalgası beni esir aldı. Heyecandan kızardığımı biliyordum, tüm bedenim yanıyordu. Onu hiç yarı çıplak görmemiştim. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Üzerini giyerken kendimi hırsız gibi hissettim, göz hırsızlığı. Gözlerimi sıkıca yumdum.

Kısa bir süre sonra yatağın kenarına oturduğunu hissettim, yatak hafifçe çökmüştü. Yatıştırıcı soluklarını gözlerim kapalı huzurla dinledim.

Zor duyulur sesle "Seni fethettiğimi sanmıştım, yanılmışım! Ne kadar yumuşak huylu, âşık ve şehvet dolu bir kadın diyordum. Ama şimdi? Sana bu kadar yakınken bu kadar uzak durmak ne büyük kayıp!" dedi acıyla.

Bir an benim uyanık olduğumu anladığını düşündüm. Ama sonra benim uyuduğumu düşünüp söylemiş olduğunu anlamam fazla uzun sürmedi.

"Sen gerçekten istemediğin sürece seni bırakmayacağım, aşkım." Bu canımı daha çok yaksa da bir umut yeşerdi. Her şeye rağmen aynı havayı soluyacaktık.

Bir süre daha bekledi, sonra derin bir soluk alıp omzuma hafifçe dokundu. "Şahsenem? Herkes bizi yemeğe bekliyor, uyan artık." Gözlerimi açıp hafifçe ona döndüm. Bana doğru eğildiğinden yüzü yüzüme çok yakındı. Nefesi yüzümü yalıyor, kokusu başımı döndürüyordu. Ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemez bir şekilde yüzüne baktım.

O ise benim kısa tereddüdümü uyku mahmurluğu olarak yorumladı.

"Uyandırmak istemezdim ama yemek yemen gerekiyor."

"Tamam," derken sesim boğuk çıkmıştı. Sesimi düz tutmaya çalışmış ondan etkilendiğimi göstermemeye çalışmıştım. Sanırım başarılı da olmuştum. Uyku mahmurluğu olarak yorumlamıştı. "Saat kaç?" dedim.

"Yediyi geçiyor. Duş almak istersen seni beklerim."

Yine beni koruma adına böyle söylemişti. Bunu açık bir dille söylese de ben öyle düşünmek istemiyordum. Sadece beni beklemek için beklediğini hayal etmek istiyordum.

Umutlandığımı göstermemek için "Beklemene gerek yok. Sen inebilirsin. Birazdan gelirim ben de," dedim.

"Beklemek zorundayım. Biliyorsun, kimsenin bir şey anlamaması adına..." beni dikkatle izlerken sustu.

Tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Hayal kırıklığını ona göstermemek için hemen kalkıp üzerime giyeceğim giysileri alıp banyoya geçtim. Moralim bozulsa da ona yansıtmamaya çalışmış ve sanırım başarmıştım.

Duşumu alıp üzerimi giyindim, saçımı Nadir'in beğendiği şekilde saldım. Banyodan çıktığımda Nadir hâlâ bıraktığım yerde yatağın kenarında oturuyordu.

Komodinin üzerine bıraktığım küçük kutuya bakıyordu. Beni görünce ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Hediyesini açmadığım için ne düşünmüştü, üzülmüş müydü? Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Hazır mısın?" diye sorarken sesi hiçbir kırgınlığı yansıtmıyordu. Eğer kırgınsa da bunu gizlemekte ustaydı.

"Evet," diye yanıtladığımda odanın kapısını açtı, çıkmam için bekledi.

İkimiz beraber yan yana merdivenlerden indik. Yemek odasına girerken Nadir elimden tuttu. Yine rol yapacaktık!

Avuçlarından yayılan sıcaklığı içimi ısıtmıştı. Yemek odasına girerken yüzüme zoraki gülümsememi yerleştirmiştim.

"Artık sizden ümidi kesip yemeğe oturacaktık," dedi Ali-Avni neşeyle.

"Ben size söyledim, yeni evlileri beklemek büyük hata diye," dedi Türkan alayla.

Sözde, düğün ertesi aramızda geçen konuşmamızı hatırlatıyordu. Yüzümün bir anda alev aldığını hissettim. İma ettiği şeyin gerçekleşmemesi canımı yaksa da onun böyle bilmesi benim lehime deyip yüzümde ki gülüşümü muhafaza ettim.

"Seni de gördük Türkan! Ağabeyime hiç soluk aldırmıyordun ilk günler," diye Neşe cevabını verdi. Bana laf sokana bak, dercesine kibirli ve kıskanç eltime baktım. Kısa bir an bozulsa da hemen toparlandı.

"Beni yanlış anladın Neşeciğim. Yeni evlileri kendi hallerine bırakmanın doğru olacağını vurgulamak istemiştim."

"Her neyse! Babam geliyor. Bu muhabbetlerden hiç hoşlanmadığını biliyorsunuz," dedi Ali-Avni hatırlatma yaparcasına.

Türkan umursamazca dudaklarını buruştursa da Kâzım Baba'yı kapıda görünce en tatlı gülüşüyle kayınpederine döndü. İkiyüzlü yılan!

Tüm bu konuşmalar boyunca Nadir'in hiçbir yorum yapmaması dikkatimden kaçmamıştı. Gerçi, öfkelendiğini elimi tutan ellerinin kasılmasından anlamıştım. Yine de hiçbir şey söylememesi... Belki de onların böyle düşünmeleri işine geliyordu.

Hep birlikte masaya oturduk. Nadir hemen yanıma oturmuştu. Bundan sonsuz mutluluk duydum.

Türkan son derece neşeli görünüyordu, ya da yine rol yapıyordu. Çünkü bana karşı hiç olmadığı kadar samimi davranıyordu. Arzu ettiğim bir şey varsa getirmelerini söyleyeceğini, yemekten sonra beraber film izlememizi teklif ederken kibarlıktan kırılacak gibiydi. Neşe ile Kazım babanın ters bakışlarını görmezden geliyordu. Ali Avni ise başka bir âlemdi. Karısının tavırları onu son derece mutlu etmişti.

"Babacığım? Zühal meselesinde bir gelişme var mı?" diye sordu Türkan. Masada genel muhabbet düğünümüzün detaylarıydı. Gelini tatsız konu açmıştı, yaşlı adam kaşığını kenara bırakırken gelinine ifadesiz bir yüzle baktı.

"Henüz bir şey yok," dedi kuru bir sesle.

"Ya!" dedi, şaşırmış gibiydi.

"Neden şaşırdın ki? Bir gelişme olsa bundan seninde bir şekilde haberin olacaktır," dedi acımasız bir sesle Neşe.

"Elbette! Ben sadece konuşmak için ortam yaratmaya çalışıyordum," dedi görümcesine alaylı bir sesle. Gerçi çabasını takdir etmem gerekirdi. Masada sürekli konuşan kendisiydi.

Neşe "Muhabbet için bir konumuz vardı," derken inandırıcı olmadığını ima ediyordu. "Her neyse..." önündeki tabağına kısa bir an bakıp tekrar ağabeyinin karısına döndü. "Ama Şahsenem hatırlatmasaydı daha da çıkmazda olabilirdik. Değil mi baba? Uzun bir süre de hiç aklımıza gelmezdi herhalde," dedi Neşe.

Türkan ilgiyle bana döndü. Bir kaşı alayla yukarı kalktı. "Demek öyle, neymiş ki hatırlattığın?" diye sordu bana bakarak. Ben tam bir şey söylemek için ağzımı açıyordum ki Nadir elimi tutup araya girdi.

"Karım ne kadar zeki olduğunu bir defa daha kanıtlamış oldu," derken sesindeki gurur içimin hoplamasına neden oldu. Şaşkınlıkla ona bakarken devam etti. "Bunu şimdilik açıklamayalım aşkım," deyip tuttuğu elimi öperken gözümün içine baktı. Gözleri gizli sırlarla parlıyordu. Kalbim heyecanla çarparken yanaklarıma doğru ateşin yayıldığını hissettim.

Kaçamak bakışlarla Kazım baba ile Neşe'ye bakınca bizimle ilgilenmeyip yemeklerini yediklerini gördüm. Bunda bir iş vardı ama anlamadığım için susmayı tercih ettim.

Nadir'in bu hareketi, babasının yanında asla yapmayacağı bir şeydi; elimi böyle aleni bir şekilde öpmesi. Bu büyüklerin yanında yapılmayacak bir hareketti. Her ne kadar burada ye-

tişmiş olsa da bizim kültürden pek uzaklaştıklarını gözlemlememiştim.

"Ama bu haksızlık! Herkes benden bir şey saklıyormuş hissine kapılıyorum," dedi şımarık bir sesle.

Kâzım Baba sabırsızca dönüp ona bakınca başka bir şey söyleyemeden yemeğine döndü. Kazım babanın bakışlarında aynı zamanda öfke ve aşağılama vardı.

Türkan, Kâzım Baba'nın tavrı karşısında öfkeyle elindeki çatalı sıktı. Aniden kayınpederine olan öfkesini kocasından çıkarmak ister gibi öfkeli bakışlarını ona çevirdi.

Türkan ne kadar kocasına sert bakışlar fırlatıyor olsa da Ali- Avni hiçbir tepki vermemişti. Görmezden geliyor ve sakince yemeğini yiyordu. Şaşkınlığım daha da arttı. Neler oluyor, diye Nadir'e bakınca onun benim şaşkın tavrımı izlediğini gördüm, sonra bir şey söylemeden alayla gülüp tabağına döndü.

Geri kalan yemek boyunca Türkan bir daha konuşmalara katılmadı. Genelde de Kâzım Baba, Nadir ve Ali-Avni arasında geçiyordu konuşmalar. Ve onlar da işle ilgiliydi. Ya da bilerek başka konulardan konuşuyorlardı. Türkan'ın konuşmak için konu yaratmasına fırsat vermek istemiyorlar gibiydi. Gerçi artık istekli değildi.

Bu evdeki kısa hayatımın çok ilginç geçeceğini şimdiden görebiliyordum. Yemeklerimizi yeni bitirmiştik ki Elif elinde telefonla yemek odasına gelip bana yöneldi.

"Şahsenem Hanım? Aileniz arıyor." Heyecanla telefonu aldım. Telefonun ucunda ki babamdı.

"Kızım? Nasılsın?" sesi heyecanlı geliyordu. Gerçi uçaktan iner inmez merak etmesinler diye aramıştık ama.

"İyiyim babam. Sizler nasılsınız?"

"Hepimiz ayniyiz. Sesini duyalım diye aradık. Sesin iyi geliyor!"

"İyiyim baba. Sizin sesinizde iyi geliyor. Herkes iyi, değil mi?"

"İyi, iyi. Mukaddes seni istiyor. Gözlerinden öperim kızım."

Neler oluyor, diye düşünürken kaşlarım çatılmıştı. "Bende öptüm babam."

"Ah, veriyorum!" dedi, telefon ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sonra Mukaddesin sesini duydum.

"Kardeşim! Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Bizler de fena sayılmayız. Ama seni şimdiden özledik." Sesinin titrediğini hissettim. Gözlerim doldu. Masada herkesin bana baktığını biliyordum. Başım önde, mümkün olduğu kadar onlarla göz göze gelmemeye çalışıyordum.

Muko "Yalnız mısın?" diye sordu.

Göz ucuyla beni izleyen yüzlere baktım. "Hayır. Sen?"

"Ben yalnızım. O zaman ben sorayım, sen cevap ver."

Merakla "Ne oldu ki?" diye sorarken mümkün olduğu kadar kısık konuşuyordum. Her ne kadar masadakiler kendi aralarında konuşuyor olsa da.

"Bir şey olduğu yok. Sadece merak ettiğim için soruyorum. Nadir enişte ile her şey yolunda mı?" diye sorduğunda ne cevap vereceğimi bilemez bir şekilde tereddüt ettim. Tereddüdümü hisseden Mukaddes hafif bir çığlık attı. "Yine mi düzelmedi? Konuşmadınız mı?" diye peş peşe sorularını sıraladı.

"Hayır!" derken istemeden sesim telaşlı çıkmıştı.

"Eğer bu gece de konuşmazsan ben arayıp söyleyeceğim," diye tehdit ettiğinde istem dışı Nadir'e baktım. Mukaddes'in söylediklerini bir an duyduğunu sandım.

Benim telaşımı gören Nadir "Kötü bir şey yok değil mi?" diye sordu. *Hayır* diye başımı sallarken herkes beni merakla takip ediyorlardı. Bu daha da utanmama neden oldu.

"Şağzine! Duydun mu beni, bu gece de söylemezsen ben söyleyeceğim," diye beni tehdit etmeye devam etti.

Çaresizce ona cevap verirken masadakilere gülümseme-

ye çalıştım. Sesimi normal tonda tutmaya çalışarak; "Tamam Mukaddes. Dediğin gibi olsun," dedim.

"Ben palavra atmıyorum, Şağzine. Yapacağımı biliyorsun."

"Tamam! Söz," dedim sabırsızca.

"İyi. Zühal meselesinde bir gelişme var mı?"

"Yok."

"Ne cehenneme gittiğini öğrendiğinizde bana da söyle," diye emretti.

Gözlerimi devirmemek için büyük mücadele verirken "Tamam canım. Sonra görüşürüz," diye kestirip atmaya çalışıyordum. Bir an önce kapatmam en hayırlısıydı, yoksa bir hata yapmam içten bile değildi.

"Tamam. Anladım rahat değilsin."

Sonunda, diye düşündüm. "Evet." Beni anladığı ve daha fazla zorlamadığı için yine de mutlu olmuştum.

"Enişteni ver de, ona da bir merhaba diyeyim," dedi arsızca.

Çaresizce telefonu Nadir'e uzattım. Elimden telefonu alan Nadir şaşırmışçasına bir kaşı yukarı kalkmıştı.

Açıklama yapma ihtiyacı duydum. "Mukaddes! Sana da merhaba demek istiyor."

Telefonu kulağına götürürken hafifçe tebessüm etti. "Efendim Mukaddesçiğim! İyiyim. Evet. Teşekkür ederim. Bence de, okulun açılmadan gelmelisin. Tabii ki memnun oluruz. Olur söylerim. Ne! Hayranım açık sözlülüğüne," neşeyle kıkırdadı. "Sende selam söyle. Yo ben ayırım yapmıyorum. Tamam, ah öyle mi? Olur haberdar ederim. Tamam, iyi geceler." Telefonu kapatırken halen gülüyordu.

"Herkese selam söylüyor."

"Sağ olsun," dedi Kazım baba. Diğerleri de Mukaddes'in selamını aldılar. Evin telefonu tekrar çalmaya başladı. Nadir telefonu açtı, kısa bir konuşmadan sonra babasına uzattı.

"Hasan Bey, seninle görüşmek istiyor."

"Cep telefonu yukarıda kalmış. Ben de ondan telefon bekliyordum." Telefonu alıp çalışma odasına geçti.

"Senin telefonun nerede Şahsenemciğim? Sen de mi odanda unuttun?" Ne yani evden arandığım için rahatsız mı olmuştu.

"Hayır. Telefonum yanımda. Ama babam cep telefonu kullanmamakta ısrarlı olduğu için evden aradı."

Ya, dercesine bir kaşı yukarı kalktı. "Haklı adam, her gün değişen telefonlara ayak uydurmak kolay değil," dedi alay edercesine. Babamın cahil olduğunu ima etmesi sabrımı taşırmasına yetmişti. Tam ona cep telefonlarının sakıncalarından dolayı kullanmak istemediğini söyleyecektim ki Nadir benden önce "Sen önce gündeme ayak uydurmayı başar, sonra etrafındakileri keşfet! dedi kaba bir sesle.

Türkan'ın aniden yüzü attı. Cevap vermek için ağzını açtığı an Ali-Avni "Tamam ağabey. Türkan öyle söylemek istemedi," diye araya girdi.

Nadir ona cevap verecekken bu defa masanın altından Nadir'in elini ben tutup sıktım. Uyarımı dikkate alıp sustu.

Elti sürtüşmesine ilk defa eşler karışmış oldu. Elbette ki hoş bir durum değildi. Böyle olmasını asla istememiştim. Bunu başlatan Türkan'dı, masadaki herkes biliyordu.

Sude bu küçük sürtüşmeye müdahale etti. Ona minnettardım. Elif, Sude'nin uyandığını haber verince Türkan kendi kendine söylenerek masadan kalktı. Kızının zamansız uyanması onu öfkelendirmişe benziyordu. Şimdi masada dört kişi kalmıştık.

"Biz de bir film izlesek nasıl olur?" diye sordu Neşe.

"Bana da müsaade. Kızım uyandığına göre birazcık oynatmak istiyorum. Malum, tüm gün başka işlerle uğraşınca ondan uzak kaldım." Ali-Avni'nin asıl amacının kızı değil de karısını sakinleştirmek olduğunu üç yaşındaki çocuk bile anlardı. Ali-Avni için üzüldüğümü hissettim.

Ali-Avni odadan çıkınca Neşe muzipçe güldü. "Artık film

de izlemek istemezsiniz siz," dedikten sonra ikimizin yüzüne bakıp kıkırdadı.

Benim yüzümde şaşkın bir ifade olduğunu biliyordum, ama Nadir'in yüzüne bakamadığım için ne gördüğünü bilemiyordum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ben kaçar!" servisi toplamaya başlayan Nurten'e "Nurtenciğim, bitki çayımı bahçeye getirir misin?"

"Tabii, Neşe Hanım!" Nurten ile Gülsüm kalfa masayı toparlamaya başladılar. Ne yapacağımı bilemez şekilde Nadir'e bakınca yarım gülümsemeyle elini bana uzattı.

"Gel aşkım, biz de odamıza çıkalım!" Kızardığımı hissettim.

Gülsüm kalfa ile Nurten hafiften kıkırdadılar. Nadir elimi tutup beni sürüklercesine yemek odasından çıkarıp merdivenlere yönlendirdi.

Onun rol yapması canımı yakıyordu. İçimde büyüyen öfkeme engel olamıyordum. Kimsenin bizi duymayacağına emin olduktan sonra elimi sertçe çekip kurtardım.

Öfkeden bütün sinirlerim ayağa kalkmıştı. "Artık elimi tutmana gerek yok. Etrafımızda kimse olmadığına göre rol yapmana da gerek yok. *Aşkım*!" dedim sertçe.

Kukla gibi sağa sola çekiştirmesi, *aşkımı, cicimleri* beni daha çok yıpratıyordu. Onun, bunları hissederek, isteyerek gerçek anlamda söylemesini tercih ederdim. Hiçbir şey anlatmaması da ayrı bir hikâyeydi.

Bana cevap vermeden önce etrafını kolladı. Yüzü gibi sesi de alaycıydı. "Senin iyiliğin için yapıyorum, *aşkım*. Herkesin bizi tartışırken görmesini, özelliklede Türkan'ın görmesini istemiyorsan bu oyunu sürdürmek zorundasın, aşkım," dedi yine alayla. Gözleri az önce masadaki gibi gizli sırlarla parlıyordu.

"Ne?" dedim hayretle. Türkan'ın bu işle ne alakası vardı. Tepkim biraz yüksek olunca eliyle dudaklarımı kapattı. İyice bana yaklaşıp fısıldadı.

"İstersen odamızda konuşalım. Kimseyi şahit tutmamamızda fayda var."

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım, ama bir cevap vermeden onun yanından geçip merdivenleri tırmanıp odamıza girdim. Kapıyı açık bırakıp balkonun önündeki tekli koltuğa geçtim. Sabırsızca beklemeye başladım.

Kısa bir süre sonra odanın kapısını kapattı, abajurlardan birini yakıp karşımdaki koltuğa geçti. Bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık. Sanki beni yeni görüyormuş gibi baştan sona inceliyordu. Onun bu hareketi öfkemin yeniden su yüzüne çıkmasına neden olmuştu.

"Neyi bekliyoruz, konuşmalarımızı kaydedecek bir sekreter mi?" dedim alayla. O benim alayımla eğlenerek hafifçe güldü.

"Düşünüyordum." Yine sustu ama şimdi yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Neyi düşünüyordun, sekreterin kim olacağını mı?

İstersen Zühal'i çağıralım." Söylediğim an pişman oldum.

Yüzünden bir gölge geçti. Acıyla ve öfkeyle dudaklarını sıktı. "Saçmalama Şahsenem! Düşündüğüm sendin. Nasıl bu kadar değişebildiğine aklım almıyor. O kadar sevgi dolu bir insan, nasıl bu kadar sert ve katı biri olabilir. Etrafına öyle bir duvar ördün ki, ulaşmam ne mümkün!" ellerini iki yana açmıştı.

Arkasına yaslanırken saçlarını geriye doğru sıvazladı. Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Onun bu yorgun ve çökmüş hali bir an için içimde bir şeylerin kırıldığının hissini verdi. Konuşmak, onu artık suçlamadığını söylemek için tam zamanı gibi görüyordu.

"Nadir?" diye dudaklarımdan ismi çıktığında aniden gözlerini açıp merakla yüzüme baktı.

"Efendim!" derken dikkatle gözlerime baktı.

Tereddüdüm yüzümden okunuyordu sanırım. Nerden başlayacağımı bilemez bir yüzle ona baktım. "Ne söylemek

istiyorsun?" diye sordu şüpheyle. Ne söyleyeceğimi, nereden başlayacağımı bilemememin verdiği çaresizlikle kalkıp odada dolaşmaya başladım. Yerimde duramayacak kadar heyecanlıydım. Bu gerginlik, sonucunu bilmenin gerginliği bana fazla geliyordu. Hatta bu oda bile beni boğuyor gibi hissettiriyordu.

"Mukaddes az önce bana senin bir şey anlatacağını söyledi." Sabırsızca attığım adımlarım aniden durmama neden oldu.

"Ne?" dedim hayretle. Mukaddes beni iyice köşeye sıkıştırmıştı.

"Hadi Şahsenem, ne söyleyecektin?" dediğinde aptal gibi bir süre olduğum yerde kalıp ona baktım.

Hâlen daha Mukaddes'in beni köşeye sıkıştırmasını düşünüyordum. Nadir'in şu an bana sabırsız ve sinirli bir ifadeyle baktığının farkında değildim. Loş ışıkta daha da yakışıklı göründüğünü düşünüyordum. Minik Sude'yi düşünüyordum. Annesiz veya babasız bir hayat sürmek zorunda kalacağını düşünüyordum.

Öfkeyle aniden ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Ne yapıyordu, nereye gidiyordu şimdi?

"Karar verdiğinde haber verirsin," deyip çıkmak için kapının kolunu bir kışımla kavradı. Bir şey söylememe, onu durdurmama fırsat vermeden kapıyı açıp çıktı.

Kapıyı arkasından kapatırken odada tek başıma kalmıştım. Ben ne yapmıştım, neden gitmesine izin vermiştim? Çaresizce yatağın kenarına çöktüm.

Benim tereddütlü tavrım onu çileden çıkarmıştı. Benim yine sessiz kalacağımı, bir şey anlatmayacağımı düşünmüştü. Öfkesi bundandı.

Çaresizce boş odada bakışlarımı gezdirdim. Nereye gitmiş olabileceğini düşündüm; belki bahçeye çıkmıştı. Ya da başka bir odada yatmayı mı tercih etmişti? Ama her ne ise evdekiler bunu öğrendikleri an bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklardı.

17. Bölüm

Oyalanma

Ne uzun bir gece! Uzun ve yalnız bir gece... Sabahın ilk ışığıyla yattığım yataktan doğruldum. Bütün gece beklediğim halde Nadir gelmemişti. Kalkıp elimi yüzümü yıkamak için banyoya giderken ayaklarımı sürüyordum. Yorgun ve çaresiz adımlardı adımlarım. Aynadaki aksim bütün gece uyumadığımı şiş gözlerim ve göz atlarımdaki morluklarla olduğu gibi yansıtıyordu. Yüzümü yıkamak yeterli gelmeyecek gibiydi, duş almaya karar verdim.

Duştan çıkıp da üzerimi giyinmek için odaya geri döndüğümde Nadir'i yatakta uyur halde buldum. Ne zaman gelmiş ve uyumuş, diye düşünürken gözüm saate gitti. Duşta düşündüğümden daha uzun süre kaldığımı anladım. Aceleyle kıyafetlerimi alıp tekrar banyoya girdim.

Odaya geri döndüğümde Nadir yine aynı şekilde yatıyordu, hiç kımıldamamıştı bile. Ne yapacağımı bilemez şekilde etrafıma bakındım. Aşağı inmek için henüz vakit çok erkendi. Gerçi, tek başıma bu kadar erken aşağı insem bütün şüpheli bakışların üzerimde olacağını biliyordum.

Nadir'in geceyi dışarıda geçirmiş olduğunu, kimsenin görüp görmediğini de bilmiyordum. Biri bana olmadık bir soru sorarsa ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Kalan valizimi de yerleştiremezdim, çünkü ses çıkarma olasılığı vardı. Yine ne yapacağımı bilemez şekilde etrafıma bakarken balkon gözüme ilişti. Bir an balkondaki minik saksılardaki çiçekler beni cezp etmişti.

Balkona çıkmaya karar verdim. Sessiz olmaya çalışarak balkon kapısını araladım. Allah'tan kapı ses çıkarmıyordu. Geçebileceğim kadar araladıktan sonra çıkıp tekrar geri kapattım. Dışarısı sabah seriniydi. Kapıyı açık bırakırsam Nadir üşüyecekti. Ve onun uyanması demekti.

Güneş, sabah serinliğinde sıcak yüzünü gösteriyordu. Eylül ayının cansız ısısı henüz ki tenime değiyordu. Yüzümü güneşe döndürdüm, gözlerimi yumup çam ormanlarının kokusunu derin soluklarla içime çektim.

Sabah rüzgârı saçlarımı havalandırdı, bir an üşüyüp ürperdim. Kollarımla vücuduma sardım. 'Keşke yanıma kalın bir şey alsaydım' diye aklımdan geçirdim. Balkondaki berjer koltuğa oturup kollarımı bedenime sardım.

Nadir'i ve geleceğimizi düşündüm. Önümü göremediğim geleceğimi... Hastalıklı geleceğimi.

Sessiz kalışıma öfkeleniyordu. Haksız sayılmazdı. Ama neden sessiz kaldığımı anlasaydı eminim ki bana böyle davranmayacaktı.

Derin düşünceler içindeyken bir zaman sonra aşağıdan konuşma sesi geldi. 'Benim gibi erken kalkanlar da var' diye düşündüm, uzanıp baktığımda bahçıvan Seyfettin Efendi olduğunu gördüm. Doğru ya! Görevleri gereği onlar erken kalkıyorlardı.

Bahçıvan Seyfettin Efendi göremediğim biriyle konuşuyordu. Kimseyi rahatsız etmeme adına sessiz konuştukları için sesin kime ait olduğunu anlayamamıştım. Daha dikkatli dinledim. Ve bunu yaparken kendime de kızmayı ihmal etmedim, neden dinlemek için çabalıyordum ki?

"Emin misin, belki yanlış gördün," diyordu Seyfettin

Efendi. Diğerinin söylediğini duymadım ama bahçıvan hemen cevap verdi. "Bizi ilgilendirmez zaten. İşimize bakalım. Birazdan Kazım Bey kalkar. Çayı koy, ben de burayı halledip geleceğim. Ha! Bu arada, kızlara bir şey söyleme. Biliyorum söylemeyeceğini ama ben yine de uyarayım." Daha başka bir şey konuşmadılar, tahminimce Gülsüm kalfaydı konuştuğu kişi. *Kızlara* dediğine göre.

Peki, kim nereye gitmişti, yoksa Nadir mi gitmişti. İhtimal dâhilinde olmasa da acaba Zühal'e mi gitti diye aklımdan geçti. Başka nereye gidebileceğini düşünürken kendime kızdım. Birilerini gizlice dinlemenin doğru olmadığını bir defa daha anlamış oldum. *'Akıllanmadın değil mi? Daha önce de gizlice Türkan ile Zühal'i dinledin bak ne durumdasın. Şimdi yine şüpheler içinde boğuluyorsun'* diye kendi kendimi azarlamaya başladım.

Bir süre daha kendimi cezalandırma adına balkonda üşümeye devam ettim. Uzun bir süre sonra cezalandırmamın yeterli olduğuna kanaat getirince yavaşça yerimden kalktım. Odaya geri dönebilmek için balkon kapısını yavaşça araladım. Nadir'e baktım, hâlâ uyuyordu. Hatta bıraktığım gibiydi.

Ne kadar uykusuzdu ki yattığı yerden hiç kımıldamamış, diye düşündüm. Nereye gidebileceği konusunda sorular beynime uçuşsa da kafamı kurcalamamasına çalıştım. Bu konuda pek başarılı olduğum söylenemezdi, ne kadar uğraşsam da içimi kemiren şüpheden kurtulamıyordum.

Saate bakınca dokuza geldiğini fark ettim. Demek ki yaklaşık iki saattir balkondaydım. Odadaki koltuğa oturup uyanmasını beklemeye başladım. Çok üşümüştüm ve ısınmaya çok ihtiyacım vardı. Hâlâ içim titriyordu.

Hırkamı omuzlarıma atıp Nadir'i uyurken izlemeye başladım. Onu seyretmek bile beni heyecanlandırıyordu. Dikkatimi ondan uzaklaştırıp odayı incelemeye başladım.

Artık sıkılmaya başlamıştım ki Nadir yattığı yerden kımıl-

damaya başladı. Ona bakmama adına başımı dışarıya çevirdim. Onu seyrettiğimi düşünmesini istemiyordum.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu şaşkınlıkla. Sesi yeni uyandığını belli edercesine boğuktu.

Neden şaşırmış olabileceğine anlam veremedim. Ne yapmamı bekliyordu ki? Ama dikkatimi başka bir şey çekti; akşamki gibi sesi öfkeli değildi.

"Herkesin uyanmasını bekliyorum," dedim düz bir sesle.

"Saat kaç?" dedi gerinerek. Kendine gelmeye çalışıyordu.

"Dokuz." Aniden doğrulup yataktan kalktı. Yorgun görünüyordu. Onun da benim gibi bütün gece uyumamış olduğunu şimdi net görebiliyordum. Gözlerinin altı hafif morarmış gibiydi.

"Annemlerin uçağı birazdan kalkar. Önce bir duş alayım, ineriz." Ben onaylamak için başımı sallarken o banyoya geçmişti bile.

Ben de ardından hiç açılmamış yatağını düzeltmeye başladım. İkimizin de aynı tarafta yattığını şimdi fark ediyordum. Yatağın bir tarafı karışmıştı.

Komodine gözüm takılınca eksikliği hemen fark ettim. Minik kutu! Nadir'in hediyesi yerinde yoktu. Dün yoğun duygularla elimden düşürüp sonra komodinin üzerine bırakmıştım.

Nereye gitmiş olabileceğini düşünürken etrafıma bakındım. Yoktu! Yoksa başka bir yere mi kaldırmıştım? Hayır, buraya bıraktığıma emindim. Hediyesini açmadığım için Nadir'i gücendirmiştim. Böyle düşünmüş olmalıydı. Bu beni daha çok üzdü. Üzdü, mutlaka Nadir onun verdiği hediyeyi önemsemediğimi düşünmüştü.

Ama öyle değildi, daha sonra açarım, diye bırakmıştım. O an hazır değildim.

Sonra da uyuyunca aklımdan tamamen çıkmıştı. Nasıl yapmalıydım? Şimdi ondan da isteyemezdim, yoksa isteme-

li miydim? Kararsız bir şekilde etrafıma bakındım. Belki de kendi eliyle vermeyi planlamıştı.

Nadir duştan çıkana kadar geri kalan valizi de boşaltmaya başladım, bunlar kışlık giysilerimdi. Aslında kışlıklarımı hiç yerleştirmesem de olurdu, nasıl olsa yakında geri dönecektim. Bu düşünceyle gözlerim yine doldu.

Ağlamayacaktım, bu kadar zayıf görünmek benim karakterimde yoktu. Ne yaşanacaksa yaşanacaktı. Bunun için çocuklar gibi sızlanmanın hiçbir anlamı yoktu. Akmak için çabalayan gözyaşlarımı tutup geri gönderdim.

Valizi boşaltıp yerleştirmem biterken Nadir banyodan çıktı. Üzerinde yine geceki gibi, sadece beline havlu sarılıydı.

Aceleyle başımı çevirdim. Benimle eğleniyor gibiydi. Yanıma gelip dolaptan çamaşırlarını aldı. Duşta kullandığı şampuanın kokusu genzime dolmuştu. Bakışlarım önümde boşaltmakta olduğum valizimdeydi. Kısa bir an durdu. Benim tedirginliğimi hissetmiş olmalıydı ki elindeki kıyafetleriyle banyoya döndü.

Tekrar odaya geri döndüğünde tamamen hazırdı. Yeni tıraş olmuştu ve çok çekici görünüyordu. Kahverengi pantolonla beyaz gömlek giyinmişti. Ayakkabılarıyla aynı renk olan kemeriyle giyimini tamamlamıştı. Koyu saçlarını yine arkaya doğru taramıştı. Siyah gözleri hiçbir duygu kırıntısı göstermeden gözlerime bakıyordu.

Bana dün geceki yarım konuşmamızla ilgili hiçbir şey sormadı. Sormasını neden bekliyordum ki, ben karar verdiğimde dinleyeceğini söylemişti. Hem ayrıca nasıl söyleyebilirdim ki? Minik Sude... Benim yaşadığı kaderi o minik bebeğe yaşatamazdım. Buna dayanamazdım.

Banyodan çıktığından bu yana aramızda hiçbir diyalog geçmemişti. Onun bu suskunluğu canımı yaksa da kabullenmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.Beraber merdivenlerden inerken aşağıdan kızların kendi aralarında ko-

nuşmalarım duyduk. Kahvaltı hazırlığı vardı sanırım. Etrafta başka bir ses yoktu. Ne Türkan, ne bebeği! Ben bunları düşünürken Neşe'nin sesi ile kendime geldim.

"Abi, Şahsenem, günaydın!"

İkimiz aynı anda "Sana da günaydın," diye yanıtladık.

"Sen şirkete mi gidiyorsun?" diye sordu ağabeyine.

"Evet. Ama önce havaalanına gidip annemleri karşılayacağım."

"Sami Bey gitse ya!"

"Neşe! Dedemi unutuyorsun galiba."

Neşe bir şey hatırlamış gibi gülümsedi. "Doğru diyorsun, unuttum. Neyse, ben kahvaltıya kalamıyorum, bir an önce çıkmam lazım. Şirkette görüşürüz."

"Tamam."

"Akşama görüşürüz Şahsenem," dedi, beni yanağımdan öpüp merdivenleri koşarcasına indi.

"Sana kolay gelsin," dedim ardından.

"Teşekkür ederim. Sen de sıkılmamaya bak. Gerçi bu evde sıkılman ne mümkün!" en alt basamaktan bana gülümserken.

Benim başka bir şey söylememe fırsat vermeden çıktı. Merakla Nadir'e bakarken onun da gülümsediğini fark ettim.

"Neden öyle söyledi?"

"Dedem gelince anlarsın." Benim gözlerimdeki korkuyu görünce gülümsedi. "Endişe edecek bir şey yok, sadece biraz kaprisli bir adam, yaşlılığın verdiği bir durum. Eskiden böyle değildi tabi. Hadi gel kahvaltımızı yapalım." Başka bir söylemeyeceğini anlatırcasına arkasını dönüp yemek salonuna yöneldi. Tabii beni de ardından sürükleyerek.

Yemek salonuna gittiğimizde kimse yoktu. Biraz sonra Nurten ile Elif gelip servise başladılar.

Nadir "Babam çıktı mı?" diye sordu Elif'e.

"Evet efendim. Şirketten geçeccekmiş havaalanına," dedi Elif. Ve Kazım babanın da havaalanına gidecek olması beni daha da şaşırtmıştı. Kahvaltımızı tek başımıza mı yapacaktık. Bu inanılır gibi değildi.

Sanırım herkes yeni evlileri bir başlarına bırakmak için söz birliği yapmışlardı. Herhalde Türkan da geç kalkardı, sonuçta küçük bebeği vardı. Düşündüğümün doğruluğunu anlatırcasına iki servis açılmıştı. Biri başköşeye diğeri de hemen yanına.

Oturmam için sandalyemi tutan Nadir'e dönüp "Sadece biz mi kaldık?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kendi yerine geçerken "Evet," dedi. "Ali-Avni, Türkan'ı ailesinin yanına götürdü," aklımdaki tezi çürütmek istercesine.

Şaşkınlıktan bir an kal geldi. "Halamlar geldiğinde evde kimse olmayacak mı?" diye sordum hayretle. Kayınvalidesi ve eşinin dedesi geliyordu, gelin evden çıkıp gezmeye gidiyordu.

"Sen varsın ya! Büyük heveslerle aldığı gelini!" Sesindeki alay canımı yakmıştı. Benimle evlenmesinin kendisinin değil de annesinin istediğini vurgulaması canımı yakmıştı.

Ne tepki göstereceğimi görmek için yüzümden bakışlarını ayırmıyordu. Yüzümün aldığı acıyı görmemesi için telaşla başımı tabağıma eğdim. Bütün bunları söylerken kızlar dışarı çıkmıştı. Kısa bir an sonra kendimi tekrar toplayıp başımı kaldırdım. Mümkün olduğum kadar onunla göz göze gelmemeye çalışarak sordum.

"Benim ne yapmam gerekiyor? Yani bütün gün boş boş bekleyecek miyim?"

"Ne istiyorsan onu yapmakta özgürsün!" Başka bir şey söylemeden kahvaltısına geri döndü.

Dün geceyi dışarıda geçirip geçirmediğini sorup sormamak arasında tereddüt yaşarken merak ve kıskançlık beni

yendi. "Dün gece nereye gittin?" diye sorarken gözlerimi gözlerine diktim. Bana bakarken tepkimden dolayı alayla bir kaşı havaya kalktı.

Konuşmadan önce bir süre yüzümü inceledi. Siyah gözleri çok uzaktı. "Seni neden ilgilendiriyor? Beni umursamadığını sanıyordum," dedi. Bakışlarında ki buz gibi ifade sesine de yansımıştı. Bu farkındalık şok geçirmeme neden oldu.

Kendimi bulana kadar uzun bir zaman geçmişti. "Kendim için sormuyorum. Gece çıktığını çalışanlar görmüşler, benim bu konudan habersiz olmam ilgilerini çekmez mi?"

"Kafamı dağıtmak için çıktım desem seni tatmin eder mi? Sen bir şeyler bulursun artık. Boşanacağımıza bir yalan ararken bunu da aradan çıkarırsın sen. Ama yine söyleyeyim, merak etme, kimse bir şey sormaz," derken gözlerimden hiç ayırmamıştı gözlerini. Ama bakışları ulaşılmaz gemiler gibi uzaktı. Hiçbir duygu barındırmıyordu o gözler. Ne öfke, ne hüzün, ne de alay!

Tekrar kahvaltısına döndü. Göz ucuyla onu izliyordum. Ama ne mümkün! Beni yok sayıyordu. Masada birileri olsa diye geçirdim içimden. Yalan da olsa bana dokunması da bir şeydi. Neden böyle hissettiğimi de bilmiyordum.

Bunu hak etmiştim; ona boşanmak istediğimi ben teklif etmiştim. Yediğim her lokma boğazıma diziliyor, yutmakta zorluk çekiyordum. Gözlerim, akmasına izin vermediğim yaşlarla yanıyordu. Onu böyle severken ona böyle uzak olmak en zavallıca bir şeydi.

İçimden Türkan ile Zühal'e lanet okudum, bütün bunların nedeni bu iki kadındı. Ama hatanın büyüğü bendeydi ki, onların oyununa gelmiştim. Evet, bu bir oyundu ve tuzaklarına düşmüştüm.

Kızlar servis için arada geldiklerinden gözyaşlarımı görmemeleri için iyice başımı indirmiştim. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyordum. Nadir'in masadan kalktığını his-

settiğim halde başımı kaldıramadım. Yanıma gelip yanağımdan öpmek için eğildi. Kızlar var diye yine gösteri yapıyordu. Bundan zevk alsam da elimde olmadan elimdeki çatalı sıktım.

"Ben çıkıyorum aşkım, sonra görüşürüz." Eğilip yanağımdan öperken gözleri gözlerimi buldu. Akmaması için büyük mücadele verdiğim gözyaşlarım bana ihanet etmiş, gözlerimi sulandırmış ve bu Nadir'in gözünden kaçmamıştı. Yüzü acıyla gerilirken bilinçsiz olarak omuzlarımı sıktı. Dudakları yanağımda düşündüğümden daha uzun kaldı. Tıraş losyonu ve kendine has kokusu beni bir an sarmaladı.

"Bir şey olursa ara," dedi boğuk sesle ve çıktı. Ne olmasını bekliyordum ki? 'Seni çok özlerim, hemen gel,' desem gelecek miydi? Bunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Bir süre hiç kımıldamadan masada öylece kalakaldım. Kızlar tekrar salona geri döndüklerinde birazcık olsun toparlanmıştım. Kızlara çekinerek gülümsedim. Her ikisi de endişeyle bana bakıyorlardı.

Onlar da damadın yeni gelini evde bir başına bırakması karşısında şaşkındılar. Bir şey sormaya, ne cesaretleri, ne de izinleri vardı. Bir an için bu duruma sevindim. Eğer bu durum bizim kızların yanında yaşansaydı, şaşkınlıktan küçük dillerini yutarlar ve beni soru yağmuruna tutarlardı.

Bir an kızları özlediğimi hissettim. Keşke şu anda bizim kızlarla kahvaltı yapıyor olsaydım, muhabbetten masadan kalkamazdım herhalde. Ama şimdi... Tek başınaydım!

Aklımdaki yeni fikirle "Kızlar! Kahvaltı yaptınız mı?" diye sordum karşımda benden emir bekleyen kızlara.

Kafamdaki kuruntulardan kurtulmak için can simidi gibiydi bu sorum. Bir an için iyi bir fikir gibi göründü gözüme. Her ikisi de şaşkınlıkla bana bakarken başlarını evet diye salladılar. Bunun ardından ne gelecek diye bana merakla ba-

kıyorlardı. Bu kötüydü işte. Ama yine de pes etmeyecektim.

"Tüh! Yalnız kahvaltı yapmayı hiç sevmem. Hiç olmazsa birer çay alın, yalandan da olsa bana eşlik edin."

Elif ne kadar itiraz etse de sonunda ikna etmiştim. Çalışanlarla birlikte kahvaltıma kaldığım yerden devam ederken tüm sorunları geçici bir süre için kendimden uzaklaştırmıştım.

Sanki her üçü de bu masaya ilk defa oturmuş gibiydiler. Bu gerginliklerini alarak, onları yakından tanımak için sorular sordum.

Gülsüm kalfa ile Seyfettin Efendinin evli olduklarını duyduğumda her nedense şaşırmamıştım. Elif, neredeyse çocuk yaşta gelmişti. Üvey annenin zorluklarından korumak için Gülsüm kalfa onu yanına almıştı. Her üvey anne Emine Anne olamazdı. Nurten ise henüz birkaç yıl olmuştu burada çalışmaya başlayalı.

Elif'in şu anki tek uğraşı minik Sude'ydi. "Sizin bebeğinize de seve seve bakarım," dedi aniden. Böyle bir öneri beklemiyordum. Benim sorularıma böyle bir mana çıkarmıştı anlaşılan. Acımı göstermemek için irice yutkundum, kendimi zorlayıp gülümseyerek ona döndüm.

"Teşekkür ederim, buna sevinirim."

"Şahsenem Hanım, siz bahçeye geçin, size bol köpüklü bir kahve yapayım," diye Gülsüm kalfa neşeli bir sesle araya girdi. Sanki benim üzüldüğümü hissetmiş, havayı dağıtmak için bu teklifi yapıyordu.

Neler biliyor, diye düşündüm. Nadir'in geceyi dışarıda geçirdiğini görmüştü. Daha ilk günden kavga ettiğimizi mi düşünüyordu.

"Teşekkür ederim, ama kahveyle pek aram yok. Dediğin gibi... Biraz dışarı çıkıp etrafı gezmek istiyorum."

"İyi olur. Zaten Fatma Hanımların gelmelerine de çok var." Başka bir şey söylemedi. İzin isteyip masadan kalktı,

kızlar da peşinden kalktılar. Ben de masadan kalkıp bahçeye çıktım.

Bir süre evin etrafında dolandım. Site olduğu için evlerin arası çok fazla uzak değildi. Ama yine de bizim köy kadar da yakın değildi villaların arası. Bahçıvan Seyfettin Efendi akşamsefalarının başındaydı ve yabani otları temizliyordu.

Bir saate yakın sitede gezindim. Sonra tekrar eve gelip bahçe sandalyelerine oturdum. Geldiğimi gören Nurten, meyve suyuyla yanıma geldi. Hafiften terlemiştim, getirdiği soğuk meyve suyu iyi gelmişti. Meyve suyum bitince yine sıkıntıyla etrafıma bakındım.

Bütün gün böyle mi geçecekti. Saat on iki olmuştu ve gelmelerine daha iki saat vardı. Sıkıntıyla, oflayarak odama çıkmaya karar verdim.

Yatağa, Nadir'in yattığı tarafa uzanıp uyumak için gözlerimi yumdum. Kokusu hafifçe sinmişti. Kokusunu içime çekerek uyumaya çalıştım.

Sağa döndüm, sola döndüm, sırt üstü yattım. Yok! Uyuyamıyordum. Bütün gece doğru dürüst uyumadığım halde ki; uykum vardı, hissettiğim gerginlik uyumamı engelliyordu.

Mukaddes'i aramayı düşündüm, telefona uzanırken onun sorularına cevap verecek havada olmadığıma karar verdim. Biliyordum ki bana hemen *konuştun mu* diye soracaktı. Ve ardından bir yığın eleştiri ve nasihat. Hiç birini duymaya ne gücüm, ne de sabrım vardı.

Sesle uyandım. Sersemlemiş ifademle etrafıma bakındım, bir an nerede olduğumu algılayamamıştım. Kapı vuruluyordu, aceleyle kalkıp kapıyı açmaya koştum. Uyuyabildiğime şaşırmıştım. Elif, kapıda özür diler bakışlarla bana bakıyordu.

"Rahatsız ettim, ama Fatma Hanımla Ahmet Bey geldiler.

Haber vermemi istemiştiniz."

"Tamam Elifçiğim. Uyuya kaldım, hemen geliyorum."

Acceleyle banyoya gidip kendime çekidüzen verdim. Zamansız uyuduğum için kendime öfkelendim.

Nasıl uyumazlık yapmazdım ki, bütün geceyi gerginlik ve beklentiyle geçirdiğim için doğru dürüst uyuyamamıştım. Kızarmış şiş gözlerimi nasıl yok edeceğimi bilemiyordum. Soğuk suyu yüzüme vurup yıkadım, yanaklarım da hafiften pembeleşmişti, uyumaktandı tabii ki!

Odamdan çıkarken hafiften boğazımın battığını hissettim. Bademciklerim mi şişmişti? Dalgınca nerede üşüttüğümü düşünürken merdivenleri ağır adımlarla iniyordum.

Salondan sesler geliyordu. Ahmet Dede ile Kâzım Baba konuşuyorlardı ve ses tonlarından öfkeli oldukları anlaşılıyordu.

"Hatanın büyüğü Fatime de, bu işler buraya gelmeden bizi uyaracaktı. Rezilliğin bini bin para! Böyle bir şey ne duyuldu ne görüldü," diyordu Ahmet Dede öfkeyle.

"Kızmak için adam arayacağımıza bunu çözüme ulaştırmamız gerekiyor. Gelin de çok yıprandı," Kâzım Baba biraz daha sakin sesle.

Bizden mi bahsediyorlar diye düşünürken Nadir konuşmaya dâhil oldu. "Ali-Avni, Türkan'ı ailesinin yanına götürdü."

"İsabet olmuş. Ama yine de biz gelmeden gitmesi büyük bir ayıp!" diye homurdandı Fatime Hala. "Şahsenem nasıl?" diye ardından sordu halam. Sesindeki şefkati buradan bile hissedebiliyordum. Nadir de kısa bir sessizlik oldu. Yüzünü o an görmeyi çok istiyordum.

"Biraz daha iyi! Ama neler olduğunu tam olarak bildiğini sanmıyorum. Şüpheleniyor."

"Şüphelenmekte yerden göğe kadar haklı! Kızın en mutlu gününü burnundan getirdi. Ah, ben bunları o an öğren-

seydim yapacağımı biliyordum ya, elimden kurtuldu o gözü dönmüş fahişe!" dedi Fatime Hala öfkeyle.

"Yapma anne! Hem susalım artık Şahsenem şimdi gelir," dedi Ayşe sakinleştirmek ister gibi.

Ne yani, herkes biliyor muydu bütün olanları. Peki, o zaman? Neden Nadir bana bir şey anlatmamıştı? Bildiğimden şüpheleniyordu, neyi bildiğimi düşünüyordu ki, bir şey anlatmamıştı. Neden, neden bana sormamıştı? Ne kadarını biliyorlardı? Ya da neyi biliyorlardı?

Kafamda binlerce soru ile merdivenlerin bitiminde duruyordum. Yoksa Nadir benim kendiliğimden anlatmamı mı beklemişti? Kafam karışmıştı. Daha fazla burada beklemenin anlamsızdı. Salona girerken onlar sormadıkça ben de konuşmamaya karar verdim. Boğazımın ağrısı da gittikçe artıyordu.

Salona girdiğim an bütün bakışlar üzerime çevrildi. Fatime Halam beni görür görmez hemen ayağa kalkıp kucakladı. Nadir büyük bir dikkatle beni izliyordu. Mümkün olduğu kadar Nadir'den yana bakmamaya çalışıyordum.

"Kızım!"

"Hoş geldiniz anneciğim!"

"Sağ ol kızım." Sıkıca sarılıp yanaklarımdan öptü.

Ahmet Dede'nin yanına gidip elinden öptüm "Hoş geldiniz, dede!"

"Sağ ol kızım! Asıl sen hoş geldin evimize, evine!"

"Teşekkür ederim dede." En son Ayşe'yi de kucakladım. Ahmet Dede beni yanına çağırmak için eliyle *gel* işareti yaptı. Yanına gidince oturmam için hemen ilişiğini gösterdi.

"Şuraya bir otur hele, seninle biraz konuşalım." Yanına otururken istem dışı Nadir'e bakabildim. Tam karşımda Kâzım Baba'yla yan yana oturuyorlardı. Yüzü mutlulukla aydınlanmıştı. Yine *rol mü yapıyor* diye düşünmeden yapamadım.

Elimi avucunun içine alıp sıkan Ahmet Dede'ye dönmek zorunda kaldım. Ela gözleri gülümserken zekâ fışkırıyordu.

"Nasılsın kızım? Keyfin yerinde mi, bir isteğin var mı?"

"Sağ ol dede, iyiyim," derken bakışlarımı yere indirdim.

"Bizim oğlan üzmüyor değil mi?" dediğinde şaşkınlıkla Ahmet Dede'ye bakabildim.

"Hayır dede!" diye cevap verdim şaşkınlıkla.

"İyi! Biliyordum zaten torunumun seni üzmeyeceğini," dedi emin bir sesle.

İstem dışı tekrar Nadir'e baktım. O ise bana bakmıyor, derin düşüncelerle yere bakıyordu. Bakışlarım diğerlerine kaydı. Onların da Nadir gibi üzgün olduklarını gördüm. Ne düşünüyorlar diye aklımdan geçirirken Ahmet dede devam etti.

"Bak kızım! Düğünde bir şeyler olduğunu biliyoruz. Zühal kaltağı ortalığı karıştırmış, haberimiz var. Sen bunları düşünüp de canını sıkma, tamam mı?"

Şaşkınlıkla önce Ahmet dedeye sonra diğerlerine baktım. Hepsi bana üzgün yüzle bakıyorlardı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne söylenirdi ki? Ben de üzgündüm, Nadir'e baktım, o da bana bakıyordu. Ama yüzü ifadesizdi.

"Ama hepsi yakında düzelecek, değil mi?" derken Nadir'den hiç gözümü ayırmadım. Onun gözlerindeki sıkıntıyı ve kederi görebiliyordum. Bu sorumla Nadir'den geleceğimizle ilgili bir ışık görmeyi umuyordum. Ama henüz bir hareket göstermemişti.

Onun şu an cevap vermeyeceğini de biliyordum. Tabii ki bana cevabı Kâzım Baba verdi. Büyüklerin yanında biz küçüklerin konuşma hakkı yoktu. Nadir de elbette bu terbiyeyle yetişmişti.

"Elbette kızım, düzelecek tabii ki. Zühal'i bulduğumuz an her şeyi açıklığa kavuşturacağız."

Fatime Halam araya girerek "Sen artık bunları düşünme kızım," dedi. Bu sözü Nadir'in dile getiremediği sözüydü.

Elimde olsa düşünmeyecektim. Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım. "Düşünmemeye çalışıyorum anne!"

"Bir şey daha var kızım," derken sıkıntıyla ellerini ovuşturuyordu halam. Ne söyleyecek diye yaşlı kadına baktım.

"Şu tanıştırma partisini biraz daha sonraya atalım diyoruz, tabi... Senin için bir mahsuru yoksa!"

Şaşkınlıkla kadına baktım, bu benim aklımdan tamamen çıkmıştı. Ama isabetli bir öneriydi, şimdi böyle bir temaşayı kaldıracak ne hevesim vardı ne de direncim. Şu anki ruh halim bunu kaldıracak durumda değildi.

"Ne mahsuru olacak!" dedim sesimi hafif tutarak. "Her şey bir düzene otursun, acelesi yok anne."

"Aferin kızım." Halam rahatlamış ifadeyle gülümseyip "Gülsüm!" diye dışarı seslendi. Gülsüm kalfa hemen salona geldi.

"Buyurun, Fatma Hanım!"

"Biz açız, Gülsüm."

"Yemek hazır efendım. Hemen geçebilirsiniz masaya."

Hemen ayağa kalkarken "İyi," dedi. Ardından "Hadi baba!" diye kayınpederine seslendi.

"Tamam, Fatime!" derken bir yandan da ayağa kalkıyordu. Sonra ayağa kalkıp bana döndü. "Hadi kızım." Sözlü teklifi yeterli gelmemiş gibi elini uzatıp kolumdan tuttu. Mecburen ben de onunla yemek odasına gitmek zorunda kaldım.

Hiç aç değildim ve boğazımın ağrısı da gittikçe artıyordu. Diğerleri peşimizden gelmişti. Ahmet Dede yanına oturmam için işaret etti. Bu arada Fatime Hala neden zamansız acıktıklarını açıklıyordu.

"Sabah erkenden yaptık kahvaltımızı. Malum, yolculuk telaşı! Doğru dürüste yiyemedim." Bu arada kızlar servisi tamamlamış, dışarı çıkıyorlardı. "Ah, bu arada kızım... Babanların çok selamı var. Sağ olsunlar, havaalanına kadar gelip bizi uğurladılar."

"Ve aleyküm selam, gönderen, getiren sağ olsun."

"Sen da sağ ol kızım."

Ahmet Dede "Eee kızım, beğendin mi buraları?" diye sordu.

"Evet, dede. Çok güzel buraları, her yer yeşil."

Ahmet dede gülerek "Bizim oraların yeşiline pek benzemez ama idare edeceksin,"

Mümkün olduğu kadar günlük konulardan konuşmayı tercih ediyorlar, ben de onlara uymaya çalışıyordum.

Gün bitip akşam olduğunda Neşe de gelmişti. Şirkette çok yoğun bir gün geçirdiğini, yarın herkesin işine dönmesi gerektiğini anlatıyordu. Bir süre yardımcı almayacaklar, Zühal'in bıraktığı boşluğu Ayşe dolduracaktı.

Boğazımın ağrısı gittikçe artıyordu. Neşe yanıma oturmuş, annesine Zühal'le ilgili gelişmeleri anlatıyordu. Mümkün olduğu kadar boğazımın batmasını yok sayarken gülümsemeye çalışıyordum. Ne konuştuklarına pek dikkat edemiyordum. Bütün dikkatim dedesi ve babasıyla konuşan Nadir'e odaklanmıştı. Onlar yeni bir atılım için neler yapılacağını konuşuyorlardı.

"Pazartesi sen de bizimle gelsene," dedi Neşe elimi tutarak. Ne söylemek istediğini anlamadığım için Neşe'nin yüzüne boş ifadeyle baktım.

"Yeni iş... Yoksa unuttun mu? Çalışmak istediğin yeri görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Hemen hemen her şey hazır sayılır. Ekim ayında resmen başlıyorsunuz," derken sempatiyle gülümsüyordu. Uzanıp elimi tuttu. Kaşları şüpheyle çatılırken yüzüme baktı. Sonra hayretle "Senin ateşin mi var?"diye sordu. "Ellerin çok sıcak!" Uzanıp alnıma dokundu. Ateşim olduğunu düşünmüyordum, çünkü üşüyordum. "Evet, senin ateşin var!" Fatime Hala da hemen yanıma gelip alnıma dokundu. Endişeyle "Nasılsın? Bir yerin ağrıyor mu?" diye ardı ardına sorular sordu.

"Sadece biraz boğazım batıyor," dedim. Aslında boğazı-

mın ağrısı batma şeklinden sıyrılmış şiddetli ağrıya dönüşmüştü. Son bir saattir bununla mücadele ediyordum.

Fatime Hala "Nerede üşüttün bu kadar?" diye telaşla sordu.

Nerede üşüttüğümü geçte olsa hatırlamıştım. Sabah duştan sonra balkona çıkmıştım. Kendimi cezalandırma adına saatlerce sabah serininde oturmuştum. Evet, o zaman üşütmüştüm. Ama onlara nasıl söyleyecektim, bu utanç vericiydi. Bu duruma düşmem bile kabul edilir değilken nasıl üşüttüğümü söylemek kâbus gibiydi. Neşe kulağıma muzipçe fısıldadı.

"Ne o, banyodan sonra rüzgâra mı kaldın?" dedi. Onun aklından geçeni anladığımda yüzümü aniden ateş bastı. Kızardığımı görünce bilmiş bir şekilde güldü. "Tahmin etmiştim," diye yine kulağıma fısıldadı. Allahtan ne söylediğini Fatime Hala duyamamıştı.

Ve şimdi de diğer üç adam bizdeki temaşayı duymuş bizden yana bakıyorlardı. Bu benim daha da utanmama neden oldu.

"Neler oluyor?" dedi bu defa Nadir.

"Şahsenem'in ateşi var," dedi Fatime Hala çabucak. Ve hemen ardından dışarı çıkıp çalışanlara seslendi.

Şimdi bütün bakışlar üzerimdeydi. Nadir yanıma gelip alnıma dokundu. Onun serin elleri yüzümü ferahlatırken heyecanlandım. Kaşları endişeyle çatılırken dikkatle yüzüme baktı.

"Bir yerin ağrıyor mu?" diye sordu endişeyle.

"Boğazım biraz batıyor," dedim ona da.

Kesin bir sesle "Hemen doktora gidiyoruz!" dedi.

Telaşla karşı çıktım. Bir boğaz ağrısı için doktora gidecek değildim. "Gerek yok. Bir ağrı kesici alırsam bir şeyim kalmaz."

Bu sırada Fatime Hala önüne Gülsüm kalfayı katarak

salona girmişlerdi. Tüm ev halkının eli alnıma dokunduğu yetmezmiş gibi Gülsüm kalfa da gelip ateşime baktı. Bu kadar ilgiden bunalmaya başlamıştım.

Gülsüm kalfa şefkatle "Ben hemen bir ıhlamur kaynatayım, bir de terletirsek bir şeyciği kalmaz," dedi bilmiş bir sesle. Onun bu önerisine hevesle sarıldım. Doktora gitmektense her türlü öneriyi severek kabul ederdim.

"Evet. Terlersem bir şeyim kalmaz." Nadir bu öneriden pek memnun olmamıştı. Ekşimiş bir yüzle bana bakıyordu. Fatime Hala hemen orta yolu buldu.

"Önce biz bir şeyler yapalım, düzelmezse götürürsün oğlum," dedi yatıştırıcı tonla.

Fatime Hala ile Gülsüm kalfa mutfağa gitmek için dışarı çıkınca Neşe ile Ayşe odama çıkmam için hareketlendiler.

Nadir peşimizden gelip gelmemekte kısa bir tereddüt yaşayınca "Bir şey gerekirse sana haber veririz," dedim kısık bir sesle. Ah bu adetlerimiz; Nadir ve ailesi İstanbul gibi bir şehirde yaşıyor olsalar da adetlerinden kopamamışlardı. Nadir'e söylediğim bir söz aklıma geldiğinde ona haksızlık yaptığımı şimdi anlıyordum. 'Sizin geldiğiniz yerde kadın veya erkek ilk görüşmede kendilerini hemen yatağa atabiliyorlar.' Bu cümle asla Nadir ve ailesine uymuyordu. Her ne kadar modern görünseler de kızlar dahi bu gözle görünmeyen çizgiden geçmiyorlardı.

Kazım baba ile Ahmet dede söylediğimi duymamıştı. Tamam dercesine başını hafifçe eğdi. Ama yüzü yine de endişeyle gerilmişti. Onun bu endişeli hali umutlanmama ve heyecanlanmama neden oluyordu.

Kızlarla odaya çıkmış, onların yardımı ile geceliğimi giymiştim. Aslında gittikçe güçten düşmüş, halsizleşmeye başlamıştım. Bütün kemiklerimin ağrıdığını hissediyordum. Kızlar bunu görebiliyorlardı. Yatağa yatana kadar Fatime Hala ile Gülsüm kalfa odaya sıcak sıvıların olduğu tepsiyle geldiler.

Üzerime ağır bir battaniye örtüp sıkıca sarmaladılar. Sıcak

ıhlamuru içince biraz boğazım gevşemişti. Hafiften de rehavet çökmeye başlamıştı bile.

"Hepinizin burada beklemesine gerek yok," dedim mahcup bir şekilde. Bir süre sonra Fatime Hala haricinde hepsi çıktılar.

"Sen uyumaya çalış, ben sessizce beklerim kızım."

"Hiç gerek yok anne, sen de çıkabilirsin. Ben terleyince halledebilirim."

"Elbette halledebilirsin kızım! Ama ben bekleyeceğim. Hadi, uyumaya çalış."

Teslim oldum, daha fazla mücadele edecek takatim kalmamıştı. Yavaşça uykunun kucağına düşerken son hatırladığım, Fatime Hala'nın odanın ışıklarının bir kısmını kapattığıydı.

Birinin elimi tuttuğunu, şefkatle alnımı okşadığını hissettim. Ama gözümü açmaya gücüm yoktu. Fatime Hala gitmemekte ısrarlıydı diye düşünüyordum uyku arasında. Terleyip terlemediğimi bilmiyordum. Üzerimi değiştirmem gerekiyordu, ama uyku daha tatlı geliyordu. Tekrar sızdım.

Gözlerimi açınca şafağın sökmek üzere olduğunu gördüm. Bütün eklemlerimin, kemiklerimin sızladığını hissedebiliyordum. Terli olup olmadığımı kontrol etmek için kendimi yokladım; hayır, terlememiştim. Hafifçe yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Etrafıma baktığımda Fatime Halam'ın odada olmadığını fark ettim.

Onun yerine yanı başımda, sandalyenin üzerinde Nadir'i uyur vaziyette buldum. Ne zaman gelmişti? Bütün gece burada mıydı? Bu şekilde, sandalyenin üzerinde pineklemiş vaziyette! Ne zamandır böyle sandalyenin tepsinde tünemişti? Gerçi, Fatime Hala'nın ne zaman gittiğini de anlamamıştım ya!

Elleri göğsünde birleşmiş, başı hafifçe öne düşmüştü. Bir an onun için üzüldüm. Onu uyandırıp yatağa yatmasını sağ-

lamalıydım. Yattığım yerden doğrulunca geceliğim dikkatimi çekti. Gece giydiğim geceliğim değildi, bu başka bir gecelikti, daha uygunsuz bir gecelik.

Çeyiz düzmek için geldiğimizde Neşe ile Mukaddes'in ısrarıyla alınan gecelikti. Asla benim tercihim değildi. Şu an olduğu gibi!

Üzerimi değiştirmişlerdi ve ben hiç bir şey hatırlamıyordum öyle mi? Kimin değiştirdiğini tahmin ettiğim halde düşünmemeye çalışarak Nadir'e seslendim.

"Nadir." Sesim çok uyumaktan çatallı çıkıyordu.

Hemen gözlerini açtı. Endişeyle bana baktı; beni iyileşmiş olarak görünce yüzü rahatladığını belli edecesine gevşedi.

Ama sesindeki endişe henüz kaybolmamıştı. "Nasılsın?" derken yanıma gelip beni tekrar yatağa yatmam için omuzlarımdan geri bastırdı.

"İyiyim! Gerçekten," dedim inanmıyor gibi bakınca. "Sen bütün gece o sandalyede mi oturdun?" diye sordum. Eğer öyleyse bu inanılmazdı.

"Sen beni düşünme, şimdi nasılsın?" diye konuyu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bir an kendimi dinledim, boğazım akşam ki kadar olmasa da daha batıyordu. Ateşim de yoktu sanırım.

"İyiyim, gerçekten," dedim inanmaz yüzle bakınca tekrar. Alnıma dokunmak için uzandı. Alnıma dokunurken gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

"Hım. Evet, ateşin geceki kadar yok. Gece hepimizi çok korkuttun," dedi ciddi bir sesle.

"Sanırım üzerimi değiştirdiklerinde halamlara çok zahmet verdim," dedim kendi kendime konuşur gibi.

"İlkinde fazla uğraşmamışlar sanırım. Ama sonra doktor ılık duş alman gerektiğini söyleyince epeyce uğraş verdik," derken hafiften eğleniyor gibiydi.

Hayretle yüzüne baktım. "Duş mu? Doktor mu?" dedim

soluğum kesilmiş bir sesle. Peki, ben neden hatırlamıyordum?

"Ateşini düşüremedik," diye açıklamaya başladı. Sesi, kadife kadar yumuşak, baba gibi şefkatli ve anne gibi sıcacıktı. "Kendinde de değildin. Doktoru eve çağırdık. Önce ılık bir duş aldırdık sana. Hatırlamıyorsun değil mi hiç birini?" diye sorduğunda başımı olumsuz bir şekilde salladım. Farkında değildim ama korkuyla gözlerim irileşmişti. "Daha sonra ateşini düşürmek için bir iğne yapmak zorunda kaldı. Evet, farenjit olmuşsun," dedi gözlerimdeki soruyu yanıtlamak için. Utanç ve üzüntüyle yatağa gömülürken bütün evi telaşa düşürmüş olduğumu biliyordum.

Hemen yerinden kalkıp üzerime eğildi. "Bir yerin mi ağrıyor," dedi telaşla. Başımı olumsuz olarak sallarken yorganı üzerime çektim.

"Bu utanç verici," dedim fısıltıyla. Hayretle yüzüme baktı.

"Saçmalama Şahsenem! Hasta olmanın neresi utanç verici!" O benim hastalanmadan dolayı utandığımı düşünmüştü, ben ise başka bir nedenden dolayı...

Bir süre sessizce birbirimize baktık. Gözlerindeki merhamet içimi eritiyordu. Yatağın kenarına oturdu. Eliyle yüzüme düşen saçlarımı arkaya doğru attı. "Bir şey ister misin? Annemlere seslenmemi ister misin? Kızlara..."

"Yo, şimdi onları rahatsız etme. Zaten yeterince rahatsızlık verdim... Hepinize... Hem sen de yorgun görünüyorsun. Bütün gece sandalyenin üzerinde uyumak çok zor olsa gerek."

Güldü. "Pek tavsiye etmem," dedi. Sonra ciddileşti. "Sen iyisin ya, bütün bunların hiçbir önemi yok." Gözleri gibi sesi de boğuktu. Ne söyleyeceğimi, nereye bakacağımı bilemedim.

Hafifçe kıkırdayıp beni kendine çekip sarıldı. Şaşkınlıkla kasıldım. Neler oluyor, diye düşünürken geri çekilip yüzüme baktı.

"Hadi, biraz daha uyumaya çalış, iyice dinlenmen gerekiyor." Bana sevgiyle sarılmıştı. Bu, beklemediğim bir şeydi.

Sonra beni geri yatırıp tekrar sandalyeye yerleşti. Sandalyesine kurulup arkasına yaslandı. Ne yani yine mi orada oturacaktı? Ben koca yatakta yatarken... Yalnız... Onun sandalyede pineklemesine içim elveremezdi. Şaşkınlıkla onu izliyordum. 'Ne oldu, der gibi yüzüme baktı.

"Ben iyiyim. Orada oturacağına senin de uyumanı tavsiye ederim. Hem yatak yeterince geniş," derken yüzümün utançtan dolayı kızardığını düşünmemeye çalıştım.

"Teklif etmeyeceğini düşünüyordum," dedi.

Bu dobralığı daha da şaşırmama neden oldu. Şaşkın bakışlarımın altında üzerindeki eşofman altı ve tişörtüyle hemen diğer tarafa geçip yatağa girdi. Şimdi ben sırt üstü yatarken o bana doğru sağ omzunun üzerinde yatıyordu.

Beni izlediğini hissedebiliyordum. Ona bakmamaya çalışarak gözlerimi yumup uyumayı bekledim. Ama aklımda binlerce soru vardı. Acaba bana duşu kim aldırmıştı, neler olmuştu? Ona sorabilir miydim, soramayacak kadar ondan utanıyordum.

Kızlara sorsam mı, diye düşündüm. Kızlara sorarsam kafalarında soru işaretleri oluşur muydu? Ne düşünürlerdi? Bir süre düşündükten sonra yine de en az utanç verici olanı Nadir'e sormak olduğuna karar verdim. Gözümü açıp başımı çevirdim.

Benim uyuduğumu düşünmüş olmalıydı, gözleri kapalıydı. *Uyuyor mu* diye düşündüm. *Eh, öğreneceğiz* dedim içimden.

Kısık sesle "Nadir?" diye seslendiğimde hemen gözlerini açtı. Endişeyle yüzüme baktı. Yüzünde ki endişeyi silmek adına hafifçe gülümsedim. "Bir şey soracaktım," diye devam ettim aynı ses tonuyla. Soracağım sorudan dolayı sesim çatallı çıkıyordu. Duymak istemediğim şeyi duyacağım için utanmıştım.

"Ne soracaksın?" diye sordu kuşkuyla.

Onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Bakışlarımı odada gezdirirken "Bana kim duş aldırdı?" diye sorduğumda hafifçe kıkırdadı. Yine kızarmıştım.

Eğlendiği sesinden anlaşılıyordu. Ona bakamıyordum. Cevabının ne olduğunu da bu gülüşünden anlamıştım.

"Ben," derken son derece rahattı.

Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece yüzüm değil tüm vücudum alev almış gibi hissediyordum. "Yarı baygın birine ancak bir erkek kuvveti gerekiyordu," diye devam etti. Beni çıplak görmüştü, bu utanç vericiydi. Farkında olmadan yorganı daha da üzerime çektim. "Ama merak etme, seni giydirirken gözlerimi yumdum," derken sesindeki alayı net bir şekilde hissedebiliyordum.

Aniden bir rüyayı anımsar gibi kesik kesik görüntüler hafızama hücum etti. Nadir ile Neşe'nin beni duşa soktuklarını ve ateşim düşüp üşüyene kadar orada tuttuklarını. Sonra banyoda sadece ikimizin olduğu o zamanda geceliğimi giydirirken *iyi olacaksın* dediği telkinleri. Hepsi yavaşça zihnimi dolduruyordu. Beni çıplak görmüştü!

Ne bekliyordum ki? Nadir'in bana duş aldırması kadar doğal bir durum olamazdı. Sonuçta ben ailesine göre Nadir'in karısıydım.

Kendime göre neydim?

Bilmiyordum. İşte bu yüzden sessiz kaldım. Hiçbir şey söyleyemezdim, söyleyemedim. Gözlerimi utançla tekrar yumdum. Benim daha başka bir şey sormayacağımı düşünmüş olacak ki o da sessizliğe gömüldü.

Birinin fısıltıyla konuştuğunu duyunca gözlerimi araladım. Nadir, kapıda durmuş biriyle konuşuyordu. Benim uyuduğumu düşündüğü için kısık sesle konuşuyordu. Konuşmasının arasında başını bana doğru çevirdi. Uyanmış ol-

duğumu görünce kapıyı iyice araladı. Kapıdaki Fatime Halam'dı.

"Uyandırdık mı kızım?" derken sesindeki özrü duyabiliyordum. Yattığım yerden doğrulurken gülümsedim.

"Hayır anneciğim."

"Şimdi nasılsın kızım?"

"İyiyim anne. Sizleri de yersiz yere endişelendirdim," dedim utançla.

"Sen iyi oldun ya, gerisi önemli değil. Acıkmışsındır sen, Elif sana bir şeyler getirecek. Sen hiç odandan çıkma."

"Öyle olur mu anne! Ben iyiyim, iyice dinlendim."

"Olur, olur. Birazdan doktor da gelecek. O söyleyecek iyi misin, değil misin? Şimdi akıllı kız ol, sözümü dinle." Çaresizce omuzlarım çöktü. "Sen de yanında kal da bir yaramazlık yapmasın," dedi oğluna.

Nadir muzipçe gülerken "Merak etme anne, kalkmasına izin vermem."

"Aslında kabahatin büyüğü sen de ya, neyse!" dedi ve arkasını dönüp çıktı.

Genç adam şaşkınlıkla annesinin ardından bakakaldı. Ben ise daha büyük bir vicdan azabı ve utançla yatağa gömüldüm.

Kapıyı kapatmış yanıma geliyordu. "Ne demek istedi? Ben bir şey anlamadım," dedi.

Adımları bir an sekteye uğradı, durup bana şüpheyle bakarken taşların yerine oturduğunu belli eden bir soluk bıraktı.

Benim utançla yüzümün kızarmasından, bakışlarımı ondan kaçırmamdan da iyice anlamıştı. "Tabii ya!" diye soluğunu bıraktı. Sonra yatağın yanından geçip banyoya girerken yarım gülümseme dudaklarına dokundu.

Bu da ne demekti diye düşündüm. O, bu durumdan rahatsız olmamıştı. Aksine, memnun olmuştu. Fatime Halam'ın Nadir'e olan suçlayıcı tavrı bunu gösteriyordu, herkes gibi

o da bizim karı-koca olduğumuzu düşünüyordu. Nadir'e tavrına göre de bu onu hiç rahatsız etmemişti. Son derece memnundu.

Egosunun tatmin edildiğini biliyordum. Boşandığımız da erkekliğine laf gelmeyecekti. Bu durum onun için iyi bir şeydi, ya benim için? Elbette utanç vericiydi. Herkesin gözünde bir kadındım.

Niye bu durumumu kendime dert ediyordum ki? Nadir'le boşandıktan sonra bir daha kimseyi hayatıma sokmayacağıma göre kimse gerçeği öğrenemeyecekti.

Ben bunları düşünürken tekrar banyodan çıktı, çekmecesinden çamaşırlarını aldıktan sonra bana baktı.

"Seninle konuşmamızın zamanı gelmiş gibi geliyor," dedi uzun bir sessizlikten sonra. Yüreğim korkuyla zıpladı. İfademi düz tutmaya çalışarak yüzüne baktım. "Boşanma işini," diye ekledi.

Yüreğim acıyla hopladı, demek artık buna son vermenin vakti gelmişti. Yüzümü düz tutmaya çalışırken o devam etti. "Bence bu boşanma işini biraz daha ileri bir zamana atalım diyorum." Rahatlama.

Onu bu düşünceye neyin ittiğini düşünürken benim içim de bu işin uzaması yönündeydi. Ne kadar onun yanında kalırsam o kadar mutlu olacaktım. Onunla geçireceğim her an benim için çok değerliydi. "Hem, önümüzde yapılması gereken bir proje var, hem de..." sustu. "Bence birbirimize biraz daha şans vermemiz gerektiğini düşünüyorum," derken dikkatle yüzüme bakıyordu. Ne söylemem gerektiğini bilemeden şaşkın bir yüzle ona baktım.

Onun kararını değiştirmesine neyin yol açtığını düşündüm, bir şey aklıma gelmiyordu. Açıkça okunan beklenti dolu ifade kafamın karışmasına neden oldu. Aslında bu beni çok mutlu etmişti, ama yine lanet gururum bunu göstermemi engelliyordu.

Sadece düz bir ifade ile başımı olumlu olarak salladım. Yüzü mutlulukla aydınlandı. Ama hemen anında ifadesini değiştirip işadamı havasına büründü.

"Güzel!" derken bastırmaya çalıştığı zaferini görmezliğe verdim. "O zaman bu boşanma mevzusunu bir süre rafa kaldırıyoruz," dedi. Başka bir şey söylemeden, benim cevap vermemi beklemeden tekrar banyoya geri döndü. Ne diyecektim ki? İtiraz etmeyeceğim aşikârdı. Onu bu kadar severken onunla olabileceğim her türden antlaşmaya dünden hazırdım.

Üzülmekle sevinmek arasında kararsız kaldım. Ama *sevinmek* daha ağır basıyordu. Demek ki bizim için bir umut vardı.

Yeni teklifinin arkasındaki olasılık karşısında taş kesildim. Yoksa... Yoksa bütün mesleyi, Türkan'ın da bu işin içinde olduğunu öğrenmiş miydi? Ama öğrenmiş olsaydı bu kadar sakin olmazdı herhalde, diye düşündüm.

Ben bu olasılıkları düşünürken kapı hafifçe vuruldu. Elif olmalıydı. "Gel," diye seslendim. Ama sesim yeterince güçlü çıkmamıştı. Kısa bir süre sonra tekrar vuruldu. Sesimi duyuramayacağımı düşünüp kapıyı açmak için yataktan çıktım.

Ayağa kalktığım ilk anda başım döndü, çok yatmış olduğumdandı. Hafifçe sendeleyerek kapıya ulaştım. Kapıyı açtığımda özür diler ifadeyle Elif kapıda bana bakıyordu.

"Uyandırmadım, değil mi?" derken arkamdaki yatağa göz ucuyla bakıyordu. Nadir'in yatakta olma olasılığına hesap ediyordu. Yatakta görmeyince rahatlamış gibi gülümsedi.

"Yo, uyanıktım. Ama sana sesimi duyuramadığım için gelmem uzun sürdü."

"Daha iyisiniz, değil mi?" diye sordu nezaketle.

"Teşekkür ederim, iyiyim."

"Kahvaltıyı Nadir Beye de hazırladım, Fatma Hanım öyle söyledi."

"İyi yaptın, teşekkürler." Nadir'le birlikte kahvaltı yapacağımız için mutlu olmuştum. Tepsiyi aceleyle sehpanın üzerine bıraktı.

Çıkmadan önce durup yüzüme dikkatlice baktı. "Daha iyi görünüyorsunuz. Geceye göre!" dedi.

"Çok mu kötüydüm?" diye sorduğumda başını olumlu olarak salladı.

"Ama Nadir Beyin de sizden kalır yanı yoktu. Ben onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim." Bir sır verir gibi iyice yaklaştı. "Sizi gerçekten çok seviyor."

Kalbim hem acı hem de mutlulukla burkuldu, ben de onu çok seviyordum. Hem de onun için ölür derecesinde seviyordum. Yüzüme hafif bir tebessüm yerleştirdim. Benim bir şey söyleyemememin utandığımı düşündüğü için olduğuna yorumladı.

Elif odadan çıktı. Birkaç dakikadan fazla ayakta durmam beni yormuş, dizlerim titremeye başlamıştı. Ama daha çok heyecandan... Nadir'in benim hakkımdaki endişesini duyduğum için dizlerimin bağı çözülmüş, güçsüzleşmişti.

Koltuğa çöker gibi oturdum. Aslında canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Hiçbir şekilde beni cezbetmeyen tepsiye baktım. Aynanın önündeki saat dikkatimi çekti, saat on biri geçiyordu. Bunca zaman nasıl uyuyabilmiştim, hayret ettim.

Banyo kapısının sesini duyunca başımı çevirdim. Nadir, yeni tıraş olmuş, temiz kıyafetler giyinmişti. Yine yakışıklık da sınır tanımıyordu.

Tepsiyi görünce "Kahvaltı mı geldi?" diye sordu. Benim cevap vermemi beklemeden "Harika," dedi. Tazelenmiş şekilde tepsiye yaklaşıp hemen fincanlara çayları doldurmaya başladı.

Büyük bir ciddiyetle ekmek dilimlerine önce tereyağı, ardından balı sürdü. Dilimleri önüme koyup yemem için beklemeye başladı.

"Pek aç değilim," diye itiraz etmeye çalıştım.

"Bu balı aldığımız zamanı hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Elbette hatırlıyordum. İşte bu yüzden kıpkırmızı oldum. Genç adamın gözünden kaçmadı, neşeyle kıkırdadı.

"Lezzetini unutmadığına sevindim," derken sesi boğuk çıkıyordu.

"Aç değilim," dedim yine pancar gibi olduğumu umursamamaya çalışarak.

"Eğer kendi elimle yedirmemi istemiyorsan bir an önce başlamanı tavsiye ederim," diye tehdit dolu bir sesle devam etti. Gerçekten öyle bir şey yapar mı, diye hayretle yüzüne baktım.

Gözleri, eğlendiğini belli eder bir şekilde parlıyordu. Ama yine de söylediğini ikiletmedim. Benim yemeye başladığımı görünce o da kendi kahvaltısına başladı. Sessizce kahvaltımızı bitirirken Fatime Halam kapıyı tıkırdatıp içeri girdi.

Fatime Halam kahvaltı tepsisinin başında görünce "Bereketli olsun!" dedi.

İkimiz de aynı anda cevap verdik. "Buyur anne,"

"Afiyet olsun, ben o işi hallettim," dedi.

Yanıma gelip dikkatlice yüzüme bakmaya başladı. Gördüğünden memnun olduğunu gösteren bir gülümseme dudaklarına dokunurken "Rengin yerine geldi, şimdi iyi olduğuna inandım." Nadir'e döndü. "Babanla Ayşe, şirkete gittiler. Baban senin için, 'evde kalsın, dedi. Birazdan doktor da gelecek. Ben öğleden sonra Neşe ile dünürlere gideceğim."

Nadir hemen atılarak "Ne gerek var! Boş ver, hiç gerek yok buna," dedi ardı ardına. Annesinin Türkan'ın ailesinin evine gitmesinden hiç hoşnut olmamıştı.

"Ne demek gerek yok? Kızlarının terbiyesizliğini söylemezsem çatlarım," dedi dürüstlükle.

Şaşkınlıkla ana-oğula bakıyordum. Benim şaşkınlığımı gören halam açıklama yapma gereği duydu.

"Ben geleceğim gün evi terk etmek de neymiş soracağım. Ben böyle bir şey görmedim. Kafasına göre hareket ediyor, oğlumu da bildiği gibi oynatıyor."

Bizim adetlerimize göre söyledikleri son derece doğruydu. Ama Türkan İstanbulluydu ve izin alması gerektiğini düşünmüyordu.

Göz ucuyla Nadir'e baktım. Öfkeyle sıkılı dudaklarını ve çatılmış kaşlarını annesine yöneltmişti.

"Gerek yok dedim, anne! Ne zaman isterlerse o zaman gelirler. Ali'yi zor durumda bırakmak istemiyorsan susacaksın," dedi sıkılı dişlerinin arasında.

Nadir'in konuşmasına bakılırsa buna benzer pek çok kriz söz konusu olmuştu. İki yıla yakın bu aileyle yaşamış olduğunu göz önüne alırsak, Türkan'ın artık bir şeyleri öğrenmesi gerekirdi. Belki de inadına yapıyordu.

"Susacağım mı, nereye kadar? Bu eve geldiği günden beri oğlum artık benim değil," diye oğluna çıkıştı.

Nadir arkasına yaslanıp hafif bir sesle gülümseyerek annesine baktı. Annesinin öfkesini hafife almak ister gibi, daha doğrusu yatıştırmak ister gibiydi.

"Bütün kayınvalidelerden aynı kelimeleri duyuyorum. Yakında benim için de duymaktan korkuyorum anne!"

"Saçmalama oğul! Durumu bilmez gibi konuşma, bu çok farklı bir şey," derken bir yandan da bana kaçamak bakışlarla bakıyordu. Ağzından bir şey kaçıracağına endişelenmiş gibi dudaklarını sıktı. Endişelendiği konu, geçmişte Türkan'ın Nadir'e olan hastalık derecesindeki takıntılığını benim öğrenmemdi. Sanırım benim durumu bilmediğimi düşünüyordu.

"Üstü kapalı konuşmana gerek yok anne, Şahsenem her şeyi biliyor," dediğinde kadın hayretle bir oğluna bir bana baktı. Şaşkınlığından sıyrıldıktan sonra da ne diyeceğini bilemez bir yüzle, üzüntüyle başını öne eğdi.

"Buna sevindim diyemeyeceğim kızım," diye mırıldandı. "Yani, bu utanç verici... Çok ağrıma gidiyor. Oğlumu bile bile o kadının ellerine bıraktım." Sesi çaresizlik ve acıyla boğuklaşmıştı.

Bir şey söylemem gerektiğini hissettim. "Öyle söyleme anneciğim. Ali-Avni abi onu sevmiş, mutlu. Önemli olan bu değil mi?"

"Doğru söylersin. Hele de şimdi... Kızı için canını verir."

"O zaman artık onun için üzülmene gerek yok. Bunu söylemek belki bana düşmez... Bırakın nasıl istiyorsa öyle yapsın, anneciğim. Ali-Avni abi için söylüyorum. Senin ya da bir başkasının söylemesiyle hatasını anlamaz. Kendisi yaşadıkça anlayacaktır." Kadın bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı. Acaba fazla mı konuştum diye düşünürken Nadir beni desteklemek için araya girdi.

"Evet anne. Yaptığı hatayı yaşadıkça öğrenecek. Biz onu ne kadar uyarmak istesek de dinlemez. Bu daha önce de başımıza geldi, biliyorsun!" Yaşlı kadın geçmişe ait anıyla pes etmiş şekilde omuzları düştü.

"Haklısınız belki. Ama bugün benim oraya gitmeme engel değil. Anasına söylemeden içim rahat etmeyecek," dedi inatla.

"Sen bilirsin anne," dedi Nadir. Annesini ikna etmeye çalışmaktan yorulmuş gibi arkasına yaslandı. "Ama yine de fazla ağır konuşmamaya çalış," diye uyardı.

"Söz veremem ama deneyeceğim. Neyse, ben çıkayım da siz de hazırlanın, doktor birazdan gelir," deyip ayağa kalktı. Ardından da "Hadi size iyi günler," deyip dışarı çıktı.

Yine baş başa kalmıştık. Şimdi sessizce beni izliyordu. İnsanın içini eriten bakışlarından kurtulmak için banyoya gitmek bahanesiyle yerimden kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Şaşkınlığına şaşırarak "Banyoya!" dedim. "Dişlerimi fırçalamam gerekiyor."

"Daha kahvaltını bitirmedin!" diye itiraz etti.

"Doydum, pek aç değildim zaten."

Gerekçemi duymamış gibi "Şu dilimleri bitirmeni istiyorum. Lütfen!" dediğinde duraksadım.

İçimi titreten bakışlarıyla karşılaşınca bütün kararım buhar olup uçtu. Teslim olurcasına koltuğa geri oturdum. Onun hazırladığı dilimleri mümkün olduğu kadar ona bakmadan yemeye çalıştım.

Onun dediği oldu. Kahvaltı tabağını tamamen bitirene kadar ısrarında devam etti. Hastalığımın verdiği durum olsa gerek; zorlukla yiyordum. Yediğim hiçbir yiyecekten tat almıyordum. Bunu ona söylemedim, uslu bir kız gibi payıma düşen kahvaltımı bitirdim.

Şimdi odamda yalnızdım. Doktor beni muayene ettikten sonra Nadir onu uğurlamak için peşinden gitmişti. Doktor giderken dinlenmemi, bol sıvı tüketmemi ve ilaçlarımı bitene kadar düzenli olarak kullanmamı tembihlemeyi ihmal etmemişti. Doktor tembihini belki üç-dört defa tekrarlamıştı. Nadir bu konuyla ilgileneceği konusunda doktora güvence verirken bana gülümsüyordu.

Gün boyunca odaya devamlı bitki çayları geliyordu. Nadir, odamızdaki çalışma masasında çalışacağını bahane edip ilaçlarımla ilgilenip durmuştu. Hasta olduğuma neredeyse seviniyordum. Nadir benimle çok ilgili ve sabırlıydı. Onunla olmak bana iyi geliyordu.

Gün boyu genel konulardan konuşmaya çalıştı. Şirketin yeni kolu için nelerin yapılması gerektiğini, nasıl bir yol çizmemiz gerektiğini anlatırken onu hayranlıkla izlemek hoşuma gidiyordu.

İş ve şirket konusunda çok deneyimli ve becerikli olduğunu konuşmasından anlayabiliyordum. Nadir babasından sonra şirketteki ikinci adamdı.

★

Boşanma konusunu gün içinde bir defa daha açtı. Akşamüzerine doğruydu. Eylül ayının son sıcaklarını yaşıyorduk. Balkon kapısını, hastalığım tekrarlamasın diye azıcık aralamıştı. Karşılıklı koltuklarda oturuyorduk.

Üşütmemem adına kucağıma örgüden battaniye örtmüştüm. Nadir ise karşımda tüm yakışıklılığıyla önündeki dosyalara eğilmiş, çalışıyordu.

Aniden başını kaldırıp gözlerime baktı. Onu seyrederken yakalandığım için telaşla bakışlarımı kaçırırken alayla dudakları aralandı. Beni yakaladığı için memnun gibiydi.

Beklemediğim bir anda "Önümüzdeki hafta İsmail İstanbul'a geliyor," dedi. Şaşkınlıkla genç adama baktım. "Senin de artık bu konu hakkında neler yapabileceğini kararlaştırmamız gerekiyor."

"Çayın piyasaya girmesinin belli bir zamanı var mı?" diye sordum. İsmail adı geçince her nedense gerilmiştim.

"Evet. İki ay. Çayların fabrikada ki işlemleri bitiyor, siz sadece ambalaj ve reklâmına ağırlık vereceksiniz."

"Eh, bize pek bir iş kalmamış," dedim alayla.

"Aslında bundan sonrası önemli, size büyük iş düşüyor."

"Yani? Piyasada nasıl kalır veya yükselebiliriz diye mi?"

"Evet. Asıl hedef, piyasada kalmak. Hedeflerimizi yükseltmeyi sonra düşünmeliyiz."

"Tamam. Ben de yarın şirkete gelir nerelerden başlayabilirim bir bakarım," dedim.

"Duruma göre!" dedi ve işine döndü.

"Nasıl duruma göre?" dedim merakla. Ne demek istediğini anlamamıştım.

"İyileşme durumuna göre," diye açıkladı. Ben ne tepki vereceğim diye de dikkatlice yüzüme bakıyordu.

"Ah, o mu?" dedim önemsiz bir şeyden bahseder gibi.

Alayla bir kaşı yukarı kalktı. "Ah, o mu derken... Sen durumun ciddiyetini kavrayamadın galiba. Dün gece kendinde

değildin, baygındın. Gerçi, senin şu konuşmana göre de hâlâ kendinde olduğuna şüphelenmeliyim diye düşünüyorum."

"Gayet kendimdeyim," dedim onun alayını umursamadan.

"Buna sevindim. Çünkü sabah konuştuklarımızın tekrar senden onayını almam gerektiğini düşünmeye başlamıştım."

Bu konuda bir cevap verecek cesaretim yoktu. O benim sessizliğimi yanlış yorumlamış olacak ki "Boşanma işini daha ileri bir zamana aldığımızı karara bağlamıştık. Öyle değil mi? Hatırlamıyor musun yoksa?" diye sorarken şüpheyle bana baktı.

"Hatırlıyorum," diye homurdandım. O gizliden benimle alay ediyordu ve bu beni öfkelendiriyordu.

"İyi sevindim," dedi kuru bir sesle.

Bir süre bir şey söylemeden yüzüme baktı.

Sanki söyleyip söylememe konusunda çelişki yaşıyor gibiydi. Neler oluyor dercesine yüzüne bakınca ayağa kalktı. Yüreğim, yanıma geliyor sanıp heyecanlandı.

Yanımdan geçip yatağa doğru yürüdü, benim tarafımdaki başucu komodinini açıp içinden bir şey çıkardı. Bakışlarım eline kayınca benim için yatağın üzerine bırakmış olduğu, açmayı unuttuğum hediyemi gördüm.

Utançla kızardım. Nereye düşürmüş olabileceğimi düşünüp durmuştum. Unuttuğum için kendime kızarken hiçbir şey söylemedim, söyleyemedim. Demek onu kaldırmıştı.

Elindeki kutuyla yanıma gelip başımda dikildi. "Bunu açmamışsın?" dedi. Sesinde suçlar gibi bir ton değil de unutmuşum gibi hafif bir hatırlatma vardı.

"Ah, evet. Aslında geldiğim gün açacaktım, ama çok yorgun olduğum için fırsat bulamadım. Sonra da yerinde bulamadım," dedim. Küçük yalanıma sığınarak ona baktım. İnanmış gibiydi.

Elindeki minik kutuyu avucuma bıraktı. Açıp açmama

arasında ufak bir tereddüt yaşasam da açmaya karar verdim. En azından bunu hak ediyordu. Küçük not kâğıdına hiç bakmadan kutuyu açtım. Notunu okumadığımı görmezden geliyordu.

İçinde ince zincire tutturulmuş kalp şeklinde bir madalyon vardı. Çok güzeldi.

"Çok güzel! Teşekkür ederim," dedim hiç düşünmeden ona gülümserken.

"Beğendiğine sevindim. Aslında bu açılıyor," deyip elimden aldığı madalyonun klipsini açıp bana göstermek adına tekrar avucuma bıraktı. "Fotoğraflarımızı koyarsın diye düşünmüştüm... O zaman!" diye vurgulama yaptı.

"Sen nasıl istersen," dedim kırgınlığını görmezdeng elerek.

"Benim ne istediğim önemli değil, sen ne istersen onu koyabilirsin. Senin kararın," diye ısrar etti.

Ne demek istiyordu. Yani şimdi başka bir resim de koyabileceğimi mi ima ediyordu? Kimin resmini koyacaktım ki?

Yüzüne baktığımda kendi resmini koyabileceğime ihtimal vermiyordu. İçimden *bırak istediği gibi düşünsün* dedim. Hiç cevap vermedim. O ise bir şey söylememin beklentisi ile yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Takmama yardım eder misin?" dedim onun beklenti dolu bakışlarını umursamamaya çalışarak.

Derin bir soluk alıp uzunca bıraktı. Hiçbir şey söylemeden kolyeyi boynuma taktı. Sonra geri çekilip nasıl durduğuna baktı. "Yakıştı mı?" diye sordum. Amacım sadece az önceki gibi konuşmasını sağlamaktı.

O ise sadece başını salladı. Gözleri başını sallamasından fazla şey söylüyordu. Arzu! Sonra kendini toparlayıp balkona doğru yürüdü.

"Bir şeyi unutuyoruz," dedi. Ben *ne* diye düşünürken arkasını dönüp direk gözlerime bakıp; "Bir karara varana kadar,

yani boşanma konusunda bir karara varana kadar nasıl uyumayı planlıyoruz."

"Planlıyoruz?" diye tekrarladım, sorusunu anlamamıştım.

"Nasıl uyuyacağız?" dedi sabırsızca. "Sanırım benimle aynı yatakta yatmayı istemezsin," diye sordu alayla. İrkildim. Bir şey söylemeyince devam etti. "Ayrı odalarda yatmamız herkesin kafasında şüpheler uyandıracaktır."

Haklıydı. Özellikle Fatime Halam ve Kazım babanın hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Hoşuma gitmemesine rağmen "Birimiz kanepede yatarız," dedim. Ama bu önerime hiç sıcak bakmıyordum.

Kısa bir an düşünde ve "Pekâlâ, ben kanepede yatarım," dedi. Benim vefakâr, ince fikirli, nazik kocam!

Yaşadığım hayal kırıklığını göstermemeye çalışarak "İyi," dedim, sesimi düz tutmaya çalışıyordum.

"İyi. O zaman bir sorun kalmadı." Tekrar işinin başına dönmek için çalışma masasına geçti. Ben de kısmen kazanılmış zaferimin mutluluğuyla koltuğuma gömüldüm. En azından aynı odayı paylaşacaktık.

18. Bölüm

Düğün partisi

Bu aile düğüne doymuyordu!

Eylül ayının sonuydu. İstanbul da sonbahar kendini hissettirmeye başlamıştı. Fatime Halam, ertelenen tanıştırma partisinin havaların daha fazla soğumadan yapılması için evi ayağa kaldırmıştı.

Davetiyeler yakın akraba ve dostlara gönderilmişti. Gecenin mükemmeliyeti için organizasyon şirketiyle tüm ayarlamalar yapılmıştı. Daha nişanlıyken Nadir'le beğenip aldığım pudra rengi abiye kıyafetim hazırdı.

Bizimkilerden herkesin gelmesini istediğim halde okulları yüzünden sadece Emine Annem ile Pembe Halam gelebilmişlerdi. Emine Annem ile Pembe Halam sırf bu gece için bir haftalığına İstanbul'a gelmişlerdi.

Meliye ile ikizler babama emanettiler. Elbette Harun ve Zeliş her an yanlarında olacaktı. Ağıldaki ineğin sağım işini Zeliş'ten başkası yapamazdı.

Pembe Halamlar önceki gün gelmişlerdi. Elbette ki Pembe Halam eve bayılmıştı. Hele yatak odamın büyüklüğüne ve mobilyalara hayran olmuştu.

Halam geldiği gün, beni şaşırtmayarak evi gezmek istediğini söylemişti. Ben de evi gezdirme işine yatak odamdan başlamıştım.

Odaya girdiğinde ilk an şaşkınlıkla durdu. Yüzü beğeniyle aydınlanırken "Güzel!" dedi. "Aferin Fatimelere," dedi.

"Beğendin mi hala?" diye sorduğumda odayı incelemeye devam ediyordu. Başını salladı.

"Çocuğunuz olduğunda da sıkıntı yaşamazsınız. Atarsınız şuraya bir beşik, yaşını geçene kadar çocuk da rahat eder, sizde," dedi.

Ah, halam! Hiçbir şey bilmediğin için geleceğe dair ne hayaller kuruyorsun. Ben bunların kıyısından bile geçmedim.

Aklımdan geçenleri dile vurmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. İçim acısa da nazik olmaya çalıştım. Hafif tebessümle halama döndüm.

"Minik Ceyda büyümüştür," diye konuyu benden ve geleceğimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Başardım da. "İyi, iyi. Bir hareketli oldu halası, görmen lazım."

"Dün Zeliş, minderlerin desteğiyle artık kendi başına oturabildiğini söyledi."

"Evet. Ama gelin iyi bakamıyor çocuğa. Xirxa* kaldı," dediğinde gülebildim. Halama göre iyi yiyemeyen, kilo alamayan çocuğa iyi bakılamadığını düşünüyordu.

"Gülme! Eltinin çocuğu da bizim kızdan bir farkı yok. Yeni moda bu herhalde, çocuklara iyi yemek yedirmemek? Avucumdan daha küçük tabaklara mama hazırlıyor, on dakika bile sürmeyen anne sütü veriyorlar. Sonra da çocuk doydu diyor. Biraz daha emzir diyorsun; Çocuk çok yedi, diyor. O yedikleri daha midesinin bir kenarına bile yetmemişken... Can boğazdan geliri eskiler boşuna dememişler. Katata** çocuklar yetişecekler."

*Zayıf çocuk. Okunuşu: girğa

**Sağlıksız

"Halacığım. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Eski bildiklerimizin doktorlar bugün yanlış olduğunu söylüyorlar."

"O doktorları bizim gibi eski anneler yetiştirmedi mi? Palavra! Sen onlara sakın uyma. Çocuğunu iyi yedir, içir ki ileride hastalıklı olmasın. Benden sana hala tavsiyesi."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Konu yine bana ve çocuğuma gelmişti.

"Aşağıya inelim mi hala? Birazdan çay servisi yapılacak. Acıkmışsındır şimdi sen."

"Acıktım. Açlığa dayanamadığımı unutmamışsın, helal olsun!"

Halam çocuk konusunu akşam yemeğinden sonra da açtı. Torun için yanıp tutuştuğunu söyleyen halam, bir an önce erkek torun istediğini söyleyerek işi abartmayı başarmıştı.

Nadir de, ben de bu konuda tamamen yorumsuzduk. Gerçi büyüklerin karşısında bu konuda yorum yapmak bize düşmezdi.

Sessiz kalmak daha kolaydı. Şimdi düşünüyordum da, bu konuda ikimizin payına düşen hatalar vardı. Nadir boşanma konusunu bir daha açmadığı gibi bunu çözüme ulaştırmak için de hiçbir şey yapmıyordu.

Ben de hatalıydım. Minik Sude'nin kurulu düzenini annesinden veya babasından koparmaya gönlüm razı gelmiyordu. Bu ortaya çıkarsa Sude birinden mahrum kalacaktı. Her ne kadar Sude için susuyorum desem de Nadir küçücük bir kapı aralasa çözüleceğime emindim. Ama ısrarla sessiz kalmayı tercih etmişti.

Ayşe "Ağabeyim aşağıda kızgın boğa gibi geziniyor," dedi ve kıkırdadı. "Konuklar gelmeye başladı ve hâlâ hazır olamadığımız için söylenip duruyor," diye devam etti.

Ayşe'nin konuşması uzadıkça gerginliğim had safhaya ula-

şıyordu. Nadir kızgın olmakta haklıydı. Bu gece bizim ikinci düğün gecemizdi ve ben daha hazırlanamamıştım. Bunun sorumlusu da en başta Neşe'ydi. Kuaförü eve göndereceğini söyleyip benim kuaföre gitmemi engellemişti.

Yarım saat önce Neşe aramış ve kuaförü gönderemeyeceğini, kadının ailevi sorunu çıktığını söylemişti. Bu saatten sonra kimseyi bulamayacağı için özür dilemişti.

Yarım saattir Ayşe'yle saçımı yapmak için uğraş veriyorduk. Nurten kapıyı vurup içeri girene kadar da bu böyle devam etti.

"Nadir Bey, hazır olup olmadığınızı soruyor, Şahsenem Hanım."

"Ne görüyorsun Nurten?" diye sordu Ayşe kızgınlıkla Nurten'e.

"Değilsiniz," diye mırıldandı. Bir süre Ayşe'nin saçımla mücadelesini seyretti. Sonra "İzin verirseniz size yardım edebilirim," dedi.

Her ikimiz de şaşkınlıkla kapının önünde bekleyen Nurten'e baktık. Yavaşça gelip şifonyerin üzerindeki fön makinesiyle fırçalara ve tokalara baktı.

İlk sıyrılan Ayşe "Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Saç yapmayı biliyorum. İsterseniz makyajınızı da yaparım."

"Nasıl yani!" dedi şaşkınlıkla Ayşe.

"Biliyorsunuz," diye başladı. "İş başvurusunda lise terk yazıyor," dediğinde Ayşe anladım dercesine başını salladı. "Babam beni cezalandırmak adına okumak istemiyorsan elin saçı başıyla uğraş dedi ve beni mahalledeki kuaföre çırak verdi. Sağ olsun, dükkân sahibi oradan ayrılana kadar bana her şeyi öğretmeye çalıştı. Övünmek gibi olmasın, elimde güzeldir," dedi. Sonra durup bekledi.

Neyi beklediğini ikimiz de anlamadığımız için Ayşe'ye aynı anda "Ece, ne bekliyorsun?" dedik.

"İstiyor musunuz?" diye sorarken inanamıyor gibiydi.

"Evet, istiyoruz," dedim. Genç kızın şaşkınlığı devam ediyordu. Ayşe elindeki fırçayı şifonyerin üzerine bırakıp kenara çekildi.

Nurten hemen Ayşe'nin yerini almak için arkama geçti. "Toplamak mı istiyorsunuz, Şahsenem Hanım?"

"Evet, ama sıkı topuz istemiyorum."

"Gevşek topuz yapıp, ensenizin hemen dibinde tuttura-lım. Yüzünüz uzun, yanlardan perçemler bırakıp yüzünüze gizem katalım."

"Sen neler de biliyormuşsun!" dedi Ayşe hayretle.

"Sadece çabuk öğreniyordum," derken önemsiz gibi omuz salladı.

"Benim saçımı da yapabilir misin?" diye sordu.

"Elbette Ayşe Hanım. Nasıl bir model istersiniz?"

"Nasıl bir model... Bizim evde ne hazine varmış da haberimiz yokmuş. Sen bizim evde işe başlarken iş başvurusuna bunları neden yazmadın. Bunca zaman boşu boşuna kuaförlerde vakit harcamışız."

"Önemli olduğunu düşünmedim, efendim."

"Önemli! Bak, krizi nasıl çözüme kavuşturdun." Ayşe'nin iltifatı karşısında kızardı.

Yirmi dakika sonra saçım hazırdı.

Nurten geri çekilip eserine bakarken "Makyajınızı yapmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Yap kız!" dedi Ayşe neşeyle.

Yatağın üzerine serili pudra rengi elbiseyi göstererek "Gri ya da kahve tonları iyi gider," dedi.

"İşin erbabı sensin Nurten. Sen ne dersen o olur," dedim. Makyajdan anlamadığım gibi yapmayı da sevmezdim.

Kahve tonu makyajımı bitirdikten sonra hazırlanması için yerimi Ayşe'ye bıraktım. Ayşe, Nurten'in becerikli ellerine kendini bırakırken ben elbisemi giymek için banyoya geçtim.

Saten elbisem düşük omuzluydu. Göğüs bölgesi lame taşlarla işlenmişti. Piliseli elbisenin etek boyu göğüs altımdan başlayıp ayak bileklerime kadar iniyordu. Ayrıca yürüdükçe arkadan gelen uzun bir kuyruğu vardı. Bu da elbiseye ayrı bir hava katıyordu.

Saçımı bozmadan elbiseyi giysem de arkamdaki fermuarı bir türlü çekmeyi başaramadım. Elbise kaymasın diye elimi göğsümde tutup odaya geri döndüm.

"Fermuarı çekmemde bana yardım..." olduğum yerde kaldım. Nadir odaya gelmişti. O da beni görmenin şaşkınlığını yaşıyordu.

"Ağabeyime hazır olduğunu söylediğim halde inandıramadım," diyordu Ayşe.

"Evet. Şimdi inandım," derken gözleri beğeniyle parlıyordu. Yüzüm yine utançla yanmaya başladı. Ayrıca yarı giyinik vaziyette olmam da rahatsız ediciydi.

Ayşe eğlenerek bize bakarak "Düğünden önce gelini görmek uğursuzluktur derler ama siz esas düğünü yaptığınıza göre şu anın bir esprisi yok. O yüzden yengeciğim, fermuarını ağabeyimin çekmesinde bir mahsur yok," diye bitirdi. Nurten, onun saçıyla uğraşırken aynadan bize bakıyordu.

Nadir "Evet, Ayşe haklı," dedi. Yavaş adımlarla yanıma gelirken kalbim deli gibi atıyordu.

Gri smokini içinde çok şık ve yakışıklı görünüyordu. İnsanın nefesini kesiyordu. Derin nefes alıp teslim olmuş şekilde arkamı genç adama dönüp fermuarımı çekmesi için bekledim.

Fermuarımı çekerken parmakları çıplak sırtıma değiyordu. Ilık parmakları değdiği yeri kor gibi yakıyordu. Benim gibi onun da nefesini tuttuğunu işini bitirdikten sonra dışarı verdiği uzun soluğundan anladım.

"Tamam," derken sesi boğuk çıkıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıp ayakkabılarımı giyme

bahanesiyle yanından uzaklaştım. Zorunlu yakınlığımız biraz daha deval ederse, derinlere gizlediğim duygularımın su yüzüne çıkmasına engel olamayacaktım.

Lame, topuklu ayakkabıları giyip lame gece çantamı elime aldım. Nadir'e bakmadan "Ben hazırım," dedim.

Ayşe, Nurten'in yaptığı makyajından başını çevirip baktı. "Harika görünüyorsun, yenge! Haksız mıyım ağabey!"

"Haklısın. Gecenin kadını olarak geceye adını yazdıracağın kesin." Kolunu girmem için kaldırdı. "Tüm konuklar geldi. Herkes bizi bekliyor."

"Neşe henüz gelmedi mi?" diye sordu Ayşe.

"Geldi. Giyinmek için odasına çıkmıştı," diye açıkladı Nadir.

"Ben de hazır sayılırım. Elbisemi giydiğimde hazırım."

Nurten'in maharetli elleri işini bitirmişti. Ayşe, oturduğu yerden kalkıp "Nasıl olmuşum?" diye sordu. Ağabeyi gözlerini devirdiğinde gülümsedi. "Tamam, kabul ediyorum. Bu Şahsenem'in gecesi. Ama taliplerimi gözden geçirmem için bundan daha iyi fırsat bulamam ya!" Ağabeyinin suratı öfkeyle kararırken "Tamam, kızma ağabey. Sustum," dedi o da yalandan somurtarak.

Ayşe'yle Nurten odadan çıktıklarında ikimiz de bir an ne yapacağımızı bilemeden birbirimize baktık.

İlk toparlanan tabii ki yine Nadir'di. "Hazırsan çıkalım mı? Tüm konuklar bizi bekliyor."

"Hazırım," dedim. Benim için hazırladığı koluna girip odamızdan çıktık.

Merdivenlerin başında kolumda her şeye rağmen, sevdiğim erkeğimle kol kola duruyorduk. Aşağıda insanlar gülen gözleriyle bize bakıyorlardı. Pek çoğunu tanımadığımı itiraf etmeliyim. Çoğu iş dünyasından ve düğünümüze gelemeyen akrabalardı.

Halam ile Emine Anne yan yana durmuşlar, kendilerin-

den bin kat farklı kalabalıktan uzak bir köşede bize sevgiyle bakıyorlardı.

Fatime Halam, Kâzım Baba ve kızlar merdivenin hemen bitimindeydiler. Türkan ortalarda görünmüyordu. Normal olarak Ali-Avni de.

Bizi alkışlarla karşılayan kalabalığa doğru yavaş adımlarla iniyorduk. Çok heyecanlanmıştım ve destek almak için Nadir'in güçlü koluna asılmıştım.

Basamakları bitirdiğimizde insan koridorundan geçip bahçeye, pist olarak hazırlanmış fıskiyeli havuzun yanına çıktık. Fıskiye, mavideп mora, mordan kırmızıya dönen neon ışıklarıyla ışıklandırılmıştı. Biz daha bahçeye çıkmadan dışarıdaki orkestranın dans müziği kulaklarımıza geldi.

Sevdiklerimizin mutlu bakışları altında Ayla Dikmen & Yaşar'ın düetleri, 'İlk ve son aşkım' şarkısı eşliğinde dansımıza başladık.

Bu şarkıyı kim seçmişti? Nadir mi? Eğer öyleyse mükemmel bir seçimdi, durumuzun özetiydi şarkının sözleri.

Ona bu kadar yakın olmak harika bir duyguydu. Kendimi, çöllerde susuz kalmış bedevi gibi hissediyordum. Onun beni kuşatan kokusu susuzluğumu bir nebze olsun dindiriyordu. Ama kesinlikle gidermiyordu.

"Hiç konuşmuyorsun," dedi kulağıma doğru.

Refleks olarak başımı kaldırdım. Kara gözleri etrafımızda ışıldayan ışıklardan daha çok parlayarak bana bakıyordu. Kalbim... Nedenini bilmiyordum ama deli gibi atıyordu.

Sesimi benliğimin derinliklerinden kurtarıp dudaklarıma getirmeyi başardığımda "Gecenin keyfini çıkarmaya çalışıyordum," dedim.

"Eğlenebildiğine sevindim," dedi. Sesinde alay mı vardı?

Şüpheyle yüzüne bakarken "Sen pek eğlenemiyorsun galiba?" dedim.

"Yo! Sen kollarımda olduğun sürece her yer benim için cennet."

Hazırlıksız olduğum iltifatı karşısında yüzüm alev alev yanmaya başladı. Sanırım yüzüm kızarmıştı ki genç adam kıkırdadı. Bu sesi duymayalı ne çok olmuştu, diye düşündüm.

Tam bir ay!

Üçüncü kişilerin yanında olması gereken kural çerçevesinde davranırken yalnız kaldığımızda kendini bir asır geriye çekiyordu. O yüzden böyle samimi, içten kıkırdadığını düğünümüzden sonra hiç duymamıştım.

"Böyle kızarabildiğine göre seni hâlâ etkileyebiliyormuşum," dedi. Haklılığı karşısında yine kızardım. "Mukaddes'in gelememesi kötü oldu," dedi bu defa.

Şaşkınlıkla Nadir'in yüzüne baktım. Gözleri muziplikle parlarken gülüşünü tutmaya çalışırcasına dudaklarını sıkıyordu.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışarak. "Bu yıl dersleri çok yoğunmuş. Bahanesi buydu," derken sesim bahanesinin geçerliliğine inanmıyor gibi çıkmıştı.

"Evet. Bana da böyle söyledi. Ama yine de burada olmasını tercih ederdim," dedi ısrarla.

Ne yapmak niyetindeydi? Neden sürekli Muko'nun gelmesi gerektiğini vurguluyordu?

"Bence Asiye'nin de gelmesi gerekiyordu. Hatta diğer kardeşlerimin de. Böyle bir gecede yanımda olmaları gerektiğine inanıyorum."

"Ama Mukaddes bu geceye ayrı bir anlam katacaktı," diye ısrar etti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken adımlarımı şaşırmış, bir an durmuştum. Genç adam hiç tereddüt etmeden yeniden müziğin ritmine uymamı sağladı.

"Herkesin gözü bizim üzerimizde. Mutlu görünmeye çalış!" diye uyardı.

"Yoruldum," dedim hiç düşünmeden. Rol yapmaktan, mutlu gibi görünmekten yorulmuştum.

Beni kendine çeken genç adam kulağıma sadece "Biliyorum," diye mırıldandı. Ama dansına devam etti. Bu demek oluyordu ki danstan değil, rol yapmaktan yorulduğumu anlamıştı. Ah! Senin zarifliğinin karşısında şaşırmayacağım gün olacak mı, diye düşünüyordum.

Ne düşünmem gerekiyordu, umut etmem gerekiyor muydu? Artık hayatımız normal olacak mıydı? Pek sanmıyordum. Böyle düşünmek sadece çocukça bir saflıktı.

Müzik bitmişti. Zorunluluktan dolayı birbirimizden ayrılsak da elimi bırakmamıştı. Alkışlar arasında eli elimi sıkıca kavramış halde kalabalığa karıştık.

Neşe "Harika görünüyorsun!" derken kucaklayıp yanağımdan öptü.

"Teşekkür ederim," dedim sesime kinaye katarak. Görümcelerimle gelin görümce ilişkisi kesinlikle yoktu. Kız kardeş gibiydik.

"Sakın bir kelime bile söyleme!" diye beni uyardı. "Kabahatimi biliyorum. İşi garantiye almadığım için çok hataliyim." Sonra hafifçe geri çekilip gülümsedi. "Duyduğuma göre evimizde hazine varmış!" dedi.

"Evet. Nurten harikalar yarattı," derken saçımı gösteriyordum.

"Çok güzel olmuşsun. Ayşe de harika olmuş. Benim bu sade halim bana ceza sanırım," derken kendisini eliyle gösteriyordu.

"Kendine haksızlık yapma. Sen de çok güzel olmuşsun." Eve gelmeden kuaföre uğradığı belliydi. Dalgalı saçlarını muntazam şekilde fön çektirmiş, uzun saçlarına omuzlarına dökülmesine izin vermişti. Siyah sade elbiseyle de zarif görünmeyi başarmıştı.

"Teşekkür ederim," derken memnuniyetle güldü. Sonra da arkasını dönüp kendisi için ayrılan sandalyeye oturdu.

Aile üyelerimizin bulunduğu büyük oval masada tüm bakışların hedefiydim. Bunu bilen Türkan, yerinden kalkıp yanımıza geldi. Elbisesi çok iddialıydı. Beyaz, straplez, vücut hatlarını cesurca gözler önüne seren elbisesinin eteği miniydi.

Kâzım Baba'nın Türkan'ı görüş alanından çıkarma adına başını diğer tarafa çevirdiğini, Fatime Hala'nın hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturduğunu, Emine Anne ile Pembe Hala'nın şaşkınlık dolu bakışlarını gördüm. Giyim konusunda son derece cesurdu. Ayrıca kimseyi de takmıyordu.

"Tekrar tebrik ederim, Şahsenemciğim." Son derece zarif hareketlerle eğilip yanağımdan öptü. Parfümün kokusu genzimi doldurdu. Nadir'e dönüp aynı şekilde öpmek için eğildiğinde Nadir sadece resmi bir şekilde elini uzatmakla yetindi. Bir an bozulsa da hemen toparlanıp gülümsemeye devam etti.

"Tebrik ederim, sevgili kayınbiraderim."

Nadir sadece başını kabul edercesine eğdi. Doğru dürüst yüzüne dahi bakmamıştı. Hoşuma gitse de Nadir'in yaptığı doğru değildi. Bunca insanın içinde aile içi meseleyi ortaya dökmeye lüzum görmüyordum.

"Sude'yi yatırdın mı?" diye gerginliği almak istedim. Türkan, kızının adını duyunca gerginliği buhar olup uçtu. Sude, onun için çok önemliydi.

"Evet. Bugün biraz keyifsizdi."

"Ah! Öyle mi? Fırsat bulup göremedim. Bugünkü öpücüğüm yarına kaldı desene." Evin büyük olması bir yana bu gecenin yoğunluğu gün içinde de devam ettiği için Sude'yi hiç görememiştim. Çocuğunun ayakaltında dolaşmasını haklı olarak istememişti.

"Evet." Orkestra yeni bir dans müziğine başladığında bizim de zorunlu muhabbetimiz sona erdi.

Ali-Avni yanıma geldi. "Ağabey! İzin verirsen bu dansı eşinle yapmak istiyorum."

"Elbette," der demez Ali-Avni elimden tutup kaldırdı. "Sadece tek dans!" diye arkamızdan kardeşini uyardı Nadir. Cümle âleme kendisine aitmişim gibi gösteriyordu.

Kardeşi karşılık olarak "Çok kötüsün," derken yalandan küsmüş gibi yaptı.

Şimdi Ali-Avni'nin kollarında dans ediyordum. Ayşe ve Neşe'nin haricinde birkaç çift daha pistte bizim gibi dans ediyorlardı. İstem dışı masaya baktığımda Türkan'ın hâlâ masada Nadir'in yanında durduğunu gördüm.

Kısa bir an sonra, Türkan'ın kısa cümlesinden sonra Nadir ayağa kalkıp Türkan'ın elinden tuttu. Kalbim acıyla kasıldı. Türkan'ın güzel yüzü mutlulukla aydınlanırken dans etmek üzere piste doğru yürüdüler. Kim kimi dansa davet etmişti? Cevabını öğrenemeyecektim. Ama Nadir'in hareketlerinin zorlama olduğunu buradan dahi görebiliyordum.

Gülen gözleriyle beni süzen Ali-Avni "Ağabeyimi mutlu görmek güzel," dedi. Söylediklerine kendimi verebilmek için dikkatimi Nadir'le Türkan'dan ayırıp Ali-Avni'ye verdim. "Ama her nedense sende o mutluluğu bazen göremiyorum. Bir sorun yok değil mi?" Dikkatle yüzüme bakarken bir kaşı sorusundan dolayı yukarı kalkmıştı.

"Yok," dedim çabucak. Nadir gibi rol yapma konusunda tecrübeli değildim.

Bir kaşı yukarı kalkmışken muzipçe gülümsedi. "Ağabeyimin bebek konusunu ertelemek istediğini biliyorum. Bunun için üzülüyorsan üzülme. Yakında annem hakkından gelir." İstem dışı kızardım.

Nadir kardeşine, şimdilik çocuk istemediğini mi söylemişti. Allah'ım! İnsanların sorularına mantıklı bir cevap verecek zekâya sahipti.

Suskunluğum karşısında "Sude'ye nasıl baktığını, onunla nasıl ilgilendiğini benim gibi bir gün ağabeyimin de göreceğine eminim," diye bitirdi. İstem dışı Türkan'la dans eden

erkeğime baktım. Her şey yoluna girip çocuğumuz olacak mıydı? Çok uzak ihtimaldi.

Tekrar Nadir'e baktım. Tüm ilgisi bana gibi görünüyordu. Aramızda dans eden iki çifte rağmen bir soluk yakınımdaymış gibi varlığı karşısında heyecanlanabiliyordum. Ayrıca zorla dans ettiğini buradan bile rahatlıkla görebiliyordum. Dudakları ince çizgi haline gelmiş, baş dimdik yukarıda ve gözleri benim gözlerime odaklı haldeydi.

"Teşekkür ederim," dedim. Nadir'in bakışından, Ali-Avni'nin sözlerinden utanmıştım.

"Bir şey değil," derken kıkırdadı. Bu defa daha da kızardım.

Dans bitmeden Nadir yanımıza gelip eşleri değiştirmeyi teklif etti. Türkan memnuniyetsizliğini saklamaya çalışarak kendini kocasının kollarına bıraktı. Ben de yeniden erkeğimin güvenli, mutluluk veren kollarına sığındım.

Kalabalık, çoğunluğunu tanımadığım kalabalık artık beni boğmaya başlamıştı. Gecenin bir an önce sona ermesini, odamın huzurlu sessizliğine kendimi atmak için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Her şeye rağmen güzel bir geceydi. Her şeye rağmen diyorum, çünkü İsmail'in geceye gelmesi beni ummadığım kadar germişti. Onun bana karşı duygularını hiçbir zaman görmediğim halde kadınlık içgüdüsüyle seziyordum.

Neşe'nin onu dansa kaldırdığında tereddüt ederek bana bakması kalbimi deli gibi attırmıştı. Allahtan, Neşe veya diğerleri bunu fark etmemişti. Neşe'yle dans ederlerken birbirlerine çok yakıştıklarını fark ettim. Bunu masada oturan Pembe Halam dile vurduğunda ufak gergin bir sessizlik olmuştu.

Halamın düşüncesizce konuşmalarına artık yeni ailem de alışmış gibiydi. Halamın yorumundan sonra Nadir'in ağabeylik duyguları kabarmış gibi oturduğu yerde diklenmiş, bakışlarını çiftin üzerinden dans bitene kadar ayırmamıştı.

19. Bölüm

Acı Haber

İnsanoğlu vaktin ve insanın kıymetini, en ziyade birisini beklerken anlıyor.

Puslu ve kötü bir şeylerin habercisi hava, şehrin üzerine çökmüştü. Şirketin büyük penceresinden, onuncu katından dışarıyı seyrediyordum. Bu yüksekliğe alışana kadar elbette ki cama yaklaşamamıştım. Ama artık korkumu yenmeyi başarmıştım. Burada çalışmaya başlayalı iki ay olmuştu. Zaman ne çabuk geçmişti, diye düşündüm.

Aralık ayının başındaydık. Her an yağmur yağacak gibi duran gri bulutlar tüm İstanbul'un üzerini kaplamıştı. Gökyüzündeki gri bulutların aynısı benim göğüs kafesimi de kaplamıştı.

Göğsümdeki sıkıntıyı atmak için ellerimi arkaya alıp gerinmeye çalıştım. İçimi kaplayan anlamsız sıkıntıyı atmak istiyordum. Aradan dakikalar geçmesine rağmen pek başarılı olamamıştım. Olmuyordu, beni karamsarlığa boğan duygudan kurtulamıyordum.

Hayatımızda her şey yolunda gidiyordu. Her şey Nadir'le çizdiğimiz çerçeve içerisinde ilerliyordu. Kimse bizim rol yaptığımızı bilmiyordu. Kimse bizim kendilerini kandırdığımızı bilmiyordu.

Bizimkilerden son zamanlarda iyi haberler alıyordum. Kötü olabilecek hiçbir şey yoktu. Asiye yeni okuluna başlamış, mutluluğunu her fırsatta dile getiriyordu. Babamla dayım arasındaki gerginlik tamamen ortadan kalktığı için birbirlerine gidip gelmeler de başlamıştı. Emine Annemin sesi telefonda artık daha iyi geliyordu. Her şey yolunda gidiyor diyordu. Her şey yolunda gidiyordu.

Peki, beni böyle boğan sebep neydi?

Azerbaycan'da yapılacak otel ihalesini kazanmışlar ve resmi prosedürün halledilmesi için Nadir'in gitmesi gerekmişti. Sebep bu muydu? Aslında kendim için daha derine inersem sıkılmam için birçok sebep vardı. Birincisi; Nadir iş seyahatindeydi ve bir hafta sonra gelecekti.

Mustafa ile birlikte gitmişlerdi. Daha beş gün olmuştu gideli ama nedense bana daha uzun bir zaman önce gitmiş gibi geliyordu. Değil günler, saatler geçmiyordu.

İkincisi; hazırlamaya çalıştığımız üründe çıkmazdaydık. İsmail ve halkla ilişkiler uzmanımız Serap ile çözüm üretmek için uğraşıyorduk. Henüz ortada bir çözüm yoktu. Nadir burada olsaydı bize bir çıkış yolu mutlaka bulurdu, diye düşündüm özlemle.

Nadir, işe başladığımdan bu yana bana her türlü desteği yapıyordu. Çok iyi bir akıl hocasıydı, çok iyi ve mükemmel bir akıl hocası.

Evliliğimizle ilgili antlaşmaya sadıktı. Üçüncü kişilerin yanında rolümüzü oynuyor, odamıza çekildiğimizde iki uzak arkadaş çerçevesinde ilişkimizi sürdürmeye çalışıyorduk. Şirketten eve döndüğümüzde kişisel ihtiyaçlarımız için birbirimize saatler ayırmıştık.

Akşam şirketten eve geldiğimizde ben hemen odama çıkıp banyoya giriyor, üzerimi değiştirdikten sonra hemen aşağı iniyordum. Bu da Nadir için, yukarı çıkmasına dair bir işaretti.

Gündüzler kolay geçiyordu, ama gece?

Nadir gecenin karanlığında kanepede yatarken ben, koca yatakta bir başıma yatıyordum. Her gece onu özleyerek soğuk yatağımda yalnız yatmak zorunda kalıyordum. Onunla yattığım o ilk üç gece, her ne kadar gerginlikle dolu olsa da benim için ona en yakın olduğum müstesna gecelerdi.

Farkında olmadan birbirimize yaklaştığımız, kazara birbirimizin tenine dokunduğumuz unutulmaz üç gece... O günden sonra aynı odada ama ayrı yataklarda uyumak zorundaydık.

O günden sonra bir daha boşanmayla ilgili de hiç konuşmamıştık. Bu benim işime geliyordu. Ondan ayrılacağım zamanı bilmeden yaşamak güzeldi. Bu şekilde nereye kadar devam edilebilirdi ki? Mümkün değildi. Eninde sonunda onunla boşanacaktık. Ama yine de o kaçınılmaz sonu zihnimin gerilerine atmıştım.

O, bana sormadığı sürece olup biteni anlatmama kararı almıştım. Küçük bir çocuğun yıkıntıları üzerine bir hayat inşa edemezdik. Bunu yapacak yürek bende yoktu.

Emin değildim ama Nadir benim neden sustuğumu biliyordu. Onun bana kaçamak bakışlarını görmezliğe veriyordum. O ise hâlâ bir beklenti içindeydi. Bunu görebiliyordum, ne zaman ona *bir şey söyleyeceğim* ile başlayan cümlelerime umutla bakıyordu. Pek çok defa ona söylemek için yüreklensem de minik Sude gözümün önüne geliyor ve hemen caydırıyordum. Nasıl caymazdım ki? Hareketlenmeye başlayan çocuk beni bulduğu her an kucağımdan inmiyordu. Ona gittikçe bağlanıyordum. Bu da kararımı ertelememe neden oluyordu.

Türkan ile gizli sürtüşmelerimiz devam ediyordu. Bana *gözde gelin* diye hitap ediyordu, bunu söylerken her nedense yalnız olmamıza dikkat ediyordu. Öfkelensem de tepki vermiyordum. Sanırım bu onu daha da öfkelendiriyordu.

Son zamanlarda benimle bir tür yarış içindeydi. Şirkette işe başlamıştı. Bugüne kadar şirkete değil çalışmak, önünden geçmek için bile gitmemişti. Her nedense ben çalışmaya başladıktan sonra bu isteği ortaya çıkmıştı. Sonuçta o da bir inşaat mühendisiydi ve yeteneklerimin körelmesini istemiyorum, diyordu. Kazım Baba fazla düşünmeden kabul etmişti.

Kapının hafifçe vurulmasıyla daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Kapıya doğru dönerken kim diye düşünüyordum. Kim olmasını bekliyordum ki? Nadir olmayacaktı herhalde.

"Efendim Serpil?"

"Reklâmcılar sizinle görüşmek için geldiler Şahsenem Hanım."

"Toplantı salonuna al. İsmail Beye söyle, gelsin."

"Tamam, Şahsenem Hanım. Bir şey daha vardı. Neşe Hanım, uygun olduğunuzda sizinle görüşmek istediğini söylemişti."

Neşe mi? Neden yardımcıma söylemişti ki, neden doğrudan benimle görüşmemişti.

"Dışarıda mı?" derken onu karşılamak için ayağa kalkmıştım.

"Hayır, Şahsenem Hanım. İsmail Beyin odasına geçti."

Şaşkınlıkla "Öyle mi?" dediğimde profesyonel yardımcım sessiz kaldı.

Son zamanlarda İsmail'le pek sık görüşüyorlardı. Bunu kapıda duran yardımcım dahi fark etmişti. Tanıştırma partimde halamın boşboğazlığından sonra İsmail ile Neşe'nin hareketlerini yakından izlemiyor değildim.

Neler oluyordu? Ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. İlk aklıma gelen, Pembe Halam'ın teziydi; yakında bir düğün daha olacak. Yoksa başka ne olabilirdi ki? Bu olasılık karşısında olabilecekleri düşünmemeye çalışırken "Tamam, İsmail Beye benim toplantıya geçtiğimi söylersin," dedim.

Yardımcım 'tamam, deyip kapıyı kapatırken ben de ürün dosyalarını alıp toplantı odasına geçtim.

Şirketteki odam binanın onuncu katında, büyük camekânla çevrili ferah bir odaydı. Toplantı odasına yardımcımın yanına çıkmadan da gidebiliyordum. Odamdan açılan küçük bir koridordan geçtim.

Reklamcılarla sık sık görüşmemiz artık olağan hale gelmişti. Sürekli fikir alış verişi için bir araya geliyorduk. Bu da olağan toplantılardan biriydi.

Küçük oval masanın iki yanında Aslı Hanımla Cengiz Bey beni bekliyorlardı.

"Hoş geldiniz. Nasılsınız?" derken Cengiz Bey ayağa kalkıp sandalyemi tuttu.

"Teşekkürler. Siz?" diye cevapladı ikisi de aynı anda.

Reklamcılarımız genç, çalışkan iki kardeşti. Aslı Hanım, koordinatörleriydi. Aslı Hanım reklam şirketini erkek arkadaşıyla kurmuş. Fakat daha sonra erkek arkadaşı sıkıldığını söyleyip kenara çekilmiş. Aslı Hanımın söylediğine göre erkek arkadaşı bu defa turizm sektörüne el atmış. Çeşme de tekne alıp turist gezdiriyormuş. Erkek arkadaşına rağmen reklam şirketini tek başına büyütmeyi başarmış, güçlü kişilikli bir kadındı. Kardeşi ise bu mesleğe yeni girmişti.

"Ben de iyiyim. İsmail Beyi bekleyeceğiz," dedim özür diler sesle.

"Önemli değil, biz de bu arada size ambalaj kataloglarını gösterelim," dedi Cengiz Bey.

Henüz çok genç olmasına rağmen en az ablası kadar işinde iyiydi. Spor yaptığı her halinden belli olan kaslı göğsü grı tişörtünden bile belliydi. Uzun boyluydu, neredeyse Nadir kadar uzundu. Uzun siyah saçlarını arkasından lastik tokayla tutturmuştu. Yeşil gözleri neşeyle parlarken çenesinin altındaki kıl yumağıyla oynuyordu.

Önüme bıraktığı örnekleri dikkatle incelemeye başladım.

İlk katalogu kaldırıp üzerinde çay toplayan bayan figürünü dikkatle incelemeye başladım. Küçük bir resim olmasına rağmen insan figüründe fazla şatafatlı, aşırı renkli yöresel kıyafet resmedilmişti. Biz bu şekilde bahçelere girmiyorduk ki!

"Cengiz Bey, burada beni rahatsız eden bir şey var. Çay toplayan bayan... Fazla gösterişli değil mi?"

"İnsanların dikkatini çekmek için böyle bir şeye ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Sizi rahatsız ettiyse değiştirebiliriz."

"Bilemiyorum," dedim kararsızca. Bu sırada İsmail odaya girdi.

Özür diler bir ifadeyle hepimize bakarken "Geciktiğim için özür dilerim," diye mırıldandı. Hemen yerine geçmeyi de ihmal etmemişti.

Üzerinde şık füme rengi takım elbise vardı. Çok çekici olduğunu itiraf etmeliydim. Köyde paspal halde, sırtında çay bohçasıyla bahçe bahçe gezen İsmail gitmişti. Onun yerine şık, temiz İsmail Bey gelmişti. Şirketteki tüm bekâr kızların ağzının suyu akarken neredeyse Fırtına deresi meydana getiriyorlardı.

"Fazla gecikmedin, biz de yeni başladık. İsmail Bey, bir de siz bakar mısınız?" dedim elimdeki örnekleri ona uzatırken.

Yabancı insanların arasında resmi bir şekilde konuşmaya dikkat ediyorduk. Sonuçta kimse bizim aynı köyün insanı ve çocukluğumuzun birlikte geçtiğini bilmiyordu. Tabii ki Nadir ve ailesinin yanında böyle bir zorunluluğumuz yoktu.

İsmail, geldiği ilk günlerde ki gibi çekingen değildi. Sanırım bana olan duygularını atlatmıştı, ya da öyle görünüyordu.

Buraya geldikten sonra hemen bir ev tutmuştu. Geçtiğimiz ay, ailesi de yanına taşınmıştı. İşe benden daha çabuk adapte olduğu bir gerçekti.

İsmail, kardeş reklâmcıların getirdiği örneklere bakarken kaşlarını çatmıştı. Bu, işini ne kadar önemsediğini gösteriyordu.

"Hım. Burada çay toplayan kadın fazla gösterişli!" dedi kısa incelemenin ardından. İsmail de benim gibi düşünüyordu. Haklılığımdan dolayı mutlu oldum. "Daha sade bir giysi tercih edemez miyiz? Şahsen ben hiç bizim orada öyle bahçeye girdi görmedim. Sonuçta organik çay satışı yapacağız. Organik çay toplayanlar da konsepte uygun olması için doğal giyimli olmalılar diye düşünüyorum."

Aslı Hanım "Şahsenem Hanım da aynı şeyi söyledi," dediğinde İsmail *aklın yolu bir* dercesine bana gülümsedi. "Benim aklıma bir fikir geldi," diye devam etti Aslı Hanım. Yeşil gözleri uzun kirpiklerinin altında heyecanla parlıyordu. Bana dönerken "Neden sizin resminizi koymuyoruz. Yöre kıyafetleri içinde, çay toplama esnasındaki resimleriniz..." dedi. Boyalı kızıl saçlarını eliyle toplayıp omzundan saldı. Genelde bu hareketini yeni bir fikir bulduğunda yapardı, heyecanını gösterme şekliydi.

Şaşkınlıkla genç kadına baktım. "Benim mi? Yo, bu olmaz!" diye itiraz ettim. Aslı Hanımın yüzü hemen düştü.

Ama bizim kızlar olabilirdi. Yeni fikirle gülümseyebildim. Aslı Hanım hemen bendeki değişimi hissetmişti. Merakla yüzüme bakıyordu. Diğer iki erkeğin yüzünde de aynı merak vardı.

Nadir ne kadar inkâr etse de ben kardeşim Asiye kadar güzel değildim. Bunu da şimdi kanıtlayacaktım. "Başka birinin resmini önerebilirim," dediğimde her üçü merakla bana baktılar. İsmail'e dönerek "Asiye," dedim.

Haklılığımı kanıtlarcasına İsmail'in gözleri parladı.

Onun da bu fikirden memnun olduğunu görünce doğru düşündüğümü anladım. Aslı Hanımla Cengiz Beye döndüm. "Kız kardeşimin çay toplarken bir fotoğrafı var. Eğer sizin için de uygun olursa yarına o fotoğrafı getirip sizlere de göstermek istiyorum."

"Olabilir," dedi Aslı Hanım. Sonra önündeki dosyaları

karıştırıp birini üste koydu. "O zaman biz de sloganlara bakalım," dedi.

Toplantının geri kalanı sloganlarla geçse de bir sonuca varamadık.

Şimdi toplantı salonunda tek başıma oturmuş bütün olanları tekrar gözden geçiriyordum. Yine, Nadir yanımda olsaydı şimdi bana akıl verecekti, diye düşünürken odamın kapısı hafifçe vuruldu. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Neşe'nin başı geniş gülümsemeyle uzandı.

"Rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Aşk olsun, ne rahatsızlığı! Ne haber?"

"İyi. Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı," derken ona yakışmayacak çekingenlik sergiliyordu.

Merakla yüzüne baktım, o ise bakışlarını benden kaçırıyordu. İçim korkuyla hopladı, Nadir'e bir şey mi olmuştu.

"Ne oldu, Nadir mi aradı? Kötü bir şey yok değil mi?" diye sordum istem dışı.

Gözlerini devirirken "Sen başka bir şey düşünmez misin? Bütün dünya ağabeyimin etrafında dönmüyor," diye sitem etti.

Duygularımı, Nadir'e karşı olan zayıflığımı bu şekilde gösterdiğim için kendime kızdım. Derin bir soluk alıp anlayış dolu gülümsemeyle uzanıp sarıldı.

"Özür dilerim, elbette ki ağabeyim senin tüm dünyan. Böyle düşünmemem gerekirdi. Neyse, ben seninle başka bir şey konuşmaya geldim. Ama kimseye bir şey söylemek yok!" diye uyardı. Başımı sallarken devam etti. "Sen ne düşünürsün bilmiyorum, ama İsmail'den çok hoşlanıyorum," dedi bir çırpıda. "Şaşırma! Benim öğrenmek istediğim... Tabii bilebileceğini düşünüp sana soruyorum; İsmail'in konuştuğu ya da sevdiği biri var mı?" diye bitirdi ve cevap vermemi beklemeye başladı.

Merakla ağzımdan çıkacakları bekliyordu.

O an ne hissedeceğimi bilemedim. Rahatlama, mutluluk ve endişe. Hangisinin öncelikte olduğunu kestiremiyordum. Aslında İsmail'in kız arkadaşının olmadığını biliyordum. Bana olan duyguları da körelmiş gibiydi. Ama yine de emin olamıyordum. Benim tereddüdümü görünce yüzü düştü.

"Bunu sorduğumu unut," dedi üzgünce.

"Hemen yüzün düşmesin," dedim onu rahatlatmak adına. Ve hemen toparlanıp ümitle yüzüme baktı. "Bilmiyorum... Yani, kız arkadaşının olup olmadığını."

"Bilmiyor musun?" dedi hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Ben de sen bilirsin diye düşünmüştüm."

"Neler oluyor?" diye sordum, yüzüme muzip bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Pembe Halam'ın haklılığı ortaya çıktığı için de ayrıca şaşkındım.

"Ondan çok etkileniyorum," diye itiraf etti. "Bunu belki bilerek yapmıyor ama... Onun bana bakışı, benimle konuşurken çekinerek bakması... Çok tatlı ya!" Kısa bir an bana dikkatle bakıp ciddi bir sesle sordu. "Emin misin bir şey bilmediğine?"

İsmail hiçbir zaman cesur olamamıştı. Kendi akrabası dahi olsa bu değişmezdi, kızların yüzüne bakamazdı. "Neşe! Bilmiyorum demek bilmiyorum demektir. Tabii, istersen ona sorabilirim." Ama içimden de böyle bir şey istememesi için dua ediyordum.

Omuz silkip başını olumsuzca salladı. "Boş ver. Ben başımın çaresine bakarım," dedi düşünceli sesle. İki saniye sonra ruh hali tamamen değişmiş olarak "Neyse, ben odama gidiyorum," dedi. "Yukarıda, toplantı odasında beni bekleyen mühendisler var," diyerek konuyu dağıttı. Ben de ona memnuniyetle uydum. "Ah, içlerinde kim var bir bilsen!" dediğinde cevabını bildiğim halde 'kim' diye sordum.

Cevap vermeden önce gözlerini iyice açarken burnu-

nu kötü koku almışçasına buruşturdu. "Türkan! O yüzden mümkün olduğu kadar bekletmeye çalışıyordum."

"Çok kötüsün," dedim onun gibi olmasa da yüzümü buruşturarak.

"Kadını görmeyeyim diye evden taşındım, bu defa şirkete gelip burnumun dibine girdi."

"Haksızlık etme. Çalışmanın neresi kötü?"

"Allah aşkına! Ne için çalışmaya başladığını benim kadar sen de biliyorsun. Seni kendine rakip görüyor. Buna rağmen onu bana cici göstermeye çalışma. Neyse, yeterince beklettiğimi düşünüyorum. Diğer arkadaşlara da yazık oluyor ama... Neyse. Sonra görüşürüz!"

"Akşam eve geliyor musun?" diye sordum tam çıkarken. Kapının kolunu kavramış ama açmamıştı.

Soruma soruyla cevap verirken muzipçe yüzüme baktı. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Masumca elimi iki yana açtım. "Sadece bir soruydu, söylemek istemezsen söylemezsin," diye onun oyununa eşlik ettim.

Cevap vermeden önce ciddileşti. "Yemeğe geleceğim ama sonra eve döneceğim. Üzerinde çalışmam gereken dosyalar var."

"İyi. O zaman akşam eve seninle gideriz," dedim.

Hiç düşünmeden "Oldu, akşamüzeri görüşürüz o zaman," dedi ve çıktı.

Ayşe, bu gece arkadaşlarıyla bir araya geleceği için eve gelmeyecek, gecenin sonunda Neşe'nin evinde kalacaktı. Kazım Baba, eve erken gittiği için geriye tek seçenek kalıyordu; Ali-Avni ve Türkan'la eve gitmek. Ve bu da Türkan ile aynı havayı solumak demekti. Elbette ki Neşe de neden onunla gitmek istediğimi anlamıştı.

Nadir, araba almam konusunda çok ısrar etmişti. Ama benim henüz İstanbul trafiğine çıkacak cesaretim yoktu.

Türkan'la mümkün olduğu kadar bir araya gelmemeye çalışıyordum. Gerçi onun da benden kalır yanı yoktu ya. Türkan da benden kaçıyor gibiydi. Çok sık akşam yemeğinden sonra Sude'yi bahane edip erkenden odasına çekiliyordu.

Bugüne kadar herkes bir bahaneyle odama gelmişti. Ama Türkan bir defa olsun gelmemişti. Ben de onun odasına hiç gitmemiştim. Benim de işime geliyordu. Onun evdeki varlığı beni yeterince huzursuz ediyordu. Odama da gelmesine ya da benim onun odasına gitmeme hiç lüzum yoktu, gereksinme de duymuyordum.

Fatime Halam o gün Türkan'ın ailesine gidip kızlarının yaptığını anlatması etkili olmuştu. Türkan'ın Fatime Halamın zoruyla geri dönmesi onu delirtmiş gibiydi. Ama yine de ertesi gün tıpış tıpış gelmiş, hiçbir şey olmamış gibi evin içinde tekrar salınmaya başlamıştı.

Zühal'in İzmir'e ailesinin yanına yerleştiğini ve hiç kimseye bir açıklama yapmayacağını söylemesi evdeki herkesi çok öfkelendirmişti. Türkan'ın Zühal'le görüşüp görüşmediğine Neşe İzmir'e gidip gelene kadar emin değildim.

Neşe'nin, neler olduğunu öğrenmek ve onunla yüz yüze konuşmak için İzmir'e gitmesi de bir sonuç vermemişti. Neşe'nin söylediğine göre korktuğu bir şey vardı. Zühal'in neden korktuğunu ve susmak zorunda kaldığını artık çok iyi biliyordum. Türkan kim bilir ne söylemiş de tehdit etmişti.

Neşe İzmir'den döndükten sonra Türkan daha da sakindi.

İki ay içinde şunu çok iyi anlamıştım ki, Türkan'ı bu evde Ali-Avni'den başka kimse istemiyordu. Ama Ali-Avni'nin onu ailesine sevdirmek adına yaptığı tüm çabaları yürek burkuyordu. Türkan'ın yaptıklarını ev halkına abartarak anlatmasına tanık olduğumda onun adına üzülmüştüm. 'Bugün şirkette Türkan bunu yaptı. Sude annesine çok bağlı, eve geldiğinde çocuk bir an yanından ayrılmak istemiyor.' Genç

adamın, Türkan'la başlayan her cümlesi onsuz bir hayat olmayacağını vurgulama adınaydı. Onun için gerçekten üzülüyorum. Karısının hatalı davranışlarını gördüğü halde ona olan sevgisi o hatalarını görmemesine neden oluyordu. Ailesi, Ali-Avni artık üzülmesin, diye yanında karısına olumsuz davranmıyorlardı.

Türkan'ın davranışları o kadar sevimsizdi ki, insan ister istemez tepki gösterebiliyordu. Sana soru sorsa da, senden bir şey istese de emir kipi kullanır, ses tonu daima alay eder gibi çıkardı.

Ahmet Dede'nin, onu gördüğünde yüzünü ekşitmesi, onu görmemek için başını çevirmesi beni şaşırtsa da komiğime gidiyordu. Yaşlı adamın Türkan'a olan tepkisi çok ilginçti.

Neşe ilk gün, dedem gelsin, hiç sıkılmazsın dediğinde o zaman bir şey anlamamıştım. İşe başlamadan önce Neşe'nin ne demek istediğini gözümle görmüştüm.

Ahmet Dede'nin devamlı oturduğu köşeye gün içinde kızlar servis yaparlardı. Yaşlı adam, oğluna ve torunlarına şirketin işleriyle ilgili sorular sorup fikirler beyan ederdi. Onu kırmamak adına her şeyine *olur* diyorlardı.

Geçiştirdiklerini görebiliyordum. Bunun beni şaşırttığını itiraf etmeliyim, biz asla büyüklerimizi geçiştirmek şöyle dursun onlardan izinsiz bir adım dahi atamazdık.

Dedemin sağlığında babam ondan izinsiz bir adım atmazdı. Gerçi Ahmet Dede'yi işlevini, otoritesini yitirmişlere dendiği gibi; kabak nacağı gibi de kullandıklarını iddia edemezdim. Ona ailenin tek büyüğü olduğu için saygı duyuyorlardı.

Abartıyordu, hem de sonra yaptığını unutuyordu. Fatime Hala'mın dediğine göre bunun nedeni alzaymır başlangıcı olduğuydu. Bunu duyduktan sonra onun için daha çok üzülmüştüm.

Yaşlı adam, gününün tamamını Kuran okuyarak ya da tefsir kitaplarını araştırmakla geçiriyordu. Bildiklerini birileriyle

paylaşma adına ne zaman biri yanına gelse hemen okuduğu kısımları anlatıyordu. İşin komik tarafı ise karşısındaki kişi başını birazcık başka tarafa çevirse 'Sen beni dinlemiyorsun' diye azarlıyordu. Biz inkâr ettiğimizde de 'O zaman söyle bakalım en son ne anlattım?' diye sorguya çekiyordu.

Kız torunlarıyla arası çok iyiydi. Kendi dedemi düşündüğümde bizim bunları hiç yaşamadığımızı fark ediyordum. Dedemizle bizler arasında mutlak çizgi vardı.

Ahmet Dede ile aramız çok iyiydi. Beni çok seviyordu. Onu dinlediğim için de ayrı bir takdirini kazanmıştım. Gerçeği söylemek gerekirse anlattıkları ilgimi çekiyordu. Sonuçta daha önce kulaktan dolma olan bilgileri aslına uygun duyuyordum.

Babamlar ve kızlar! Onları çok özlemiştim. Burnumda tütüyorlardı. Onlarla hemen her gün konuşuyorduk. Bununla hasret giderebiliyor musun diye sorsalar kesinlikle hayır derdim. Pembe Halam yakın zaman da gelmiş olmasına rağmen aklıma gelince burnum sızlıyordu.

Canım kardeşim, arkadaşım Mukaddes... Şunu anlamıştım ki; hiç vazgeçmeyecekti. Mukaddes'in Nadir'le, Türkan meselesini konuşup konuşmadığımızı sorduğunda ne cevap vereceğimi bilememiştim. Yine beni tehdit etmeye başlayınca yalan söylemek zorunda kalmıştım. Onu inandırmayı başardığımı düşünüyordum. Bu defa başka sorular dile gelmeye başlamıştı.

Nadir'in ısrarla Mukaddes'in gelmesini istediğini daha sonra Mukaddes'ten öğrenmiştim. Nedeni de Nadir'in Mukaddes'in yanında beni çözebileceğini, itiraf ettirmeyi düşünmesiydi.

Mukaddes'in şu anki soruları hamile olup olmamamla ilgiliydi. Tabii ki evdekilerin sorularını dile getirdiğini biliyordum. Onlar bir an önce kucaklarına bir torun istiyorlardı.

Allah'tan, utanıyorlardı da Nadir'e bir şey soramıyorlardı. Belki de sormuşlardı, Ali-Avni'ye söylediği gerekçeyi tekrarlayıp tekrarlamadığını bilmiyordum.

Ama yine de aile fertlerinin yavaş yavaş bir beklenti içine girdiklerinin farkındaydım. Fatime Halam, ben *belki söyleyemiyorum*, diye kızlar aracılığıyla bana sorular sordurmuştu.

Hatta bir gün Sude'yi hoplatmak istediğimde halam bana kızarak *'böyle bir şey yapman doğru değil'* diye çıkışmıştı. Art niyet aramadan neden, diye sorduğumda kadın istem dışı karnıma bakmıştı. İşte o an utançla başımı başka yöne çevirmek zorunda kalmıştım. Hareketinden hem üzülmüş hem de utanmıştım. Biraz daha zaman geçtiğinde halamın hareketleri dile gelmeye başlayacaktı. Emindim. Olayı kısırlığa dahi bağlayacaklardı.

Geceler... Geceler en zor olanıydı. Her ne kadar bir anlaşma yapmış olsak da dört duvar arasında yalnız kaldığımızda bizim için çok zor oluyordu. Kendi adıma söylemeliyim ki; çok zordu.

Hissedebiliyordum, Nadir de benden aşağı değildi. Birbirimize bu kadar yakınken birbirimize dokunmamak işkencelerin en ağırıydı. Bir anlaşma yapmıştık ve bu anlaşmaya da sıkı sıkıya aptal gibi bağlıydık.

İlk zamanlar gece uyumak ikimiz için de büyük problem olmuştu. Ama zamanla alışmıştık. Onun her soluğu benim için bulunmaz nimetti. Onun varlığının, yanımda olduğunun net bir işaretiydi.

Bazı geceler, uyuduğuna emin olduğum geceler kalkıyor, uzun saatler onu izliyordum. Sevdiğim, onun için her şeyi yapabileceğim erkeğimi karşımda uyurken görmek tarifi imkânsız zevk verirken aynı zamanda ona dokunamamanın verdiği acı da yüreğimi dağlıyordu.

Uyurkenki refleksleri bile görülmeye değerdi. Gördüğü rüyanın etkisiyle gözlerini hafif kımıldatması, dudaklarının

kıvrılıp hafifçe aralanması... Uzanıp o dudaklarına dudaklarımla dokunma isteğimi güçlükle zapt ediyordum. Biliyordum ki dudaklarımı dudaklarına dokunduğunda vücudumun nasıl alev gibi yanacağıydı.

Muhteşem güçlü elleri göğsünün hizasında rahat şekilde dururken o ellerin beni nasıl sardığını hayal ediyordum. Hele soğuk gecelerde yanına usulca sokulup onun sıcak kollarına girmemek için kendimi güçlükle tutuyordum.

Biz her şekilde ayrılmaz bir bütündük. Çünkü Allah karşısında da Türkiye Cumhuriyeti kanunları karşısında da biz birbirimize aittik.

Ama gel gör ki aptalca gururumuz yüzünden, hiçbir geçerliliği olmayan nedenlerle birbirimizden uzaklaşmıştık. Aynı kafeste ama ayrı köşelerde bir hayat sürdürmeye çalışıyorduk.

Hele ki bu sancılı gecelerin sabahında ilk gördüğüm yüz Türkan olunca kan beynime çıkıyordu. O sarı saçlarından kavrayıp gerçeği itiraf ettirene kadar duvara vurmak istiyordum. Asla şiddet yanlısı değildim ama onun yüzünden yaşadığım şeyler çoğu zaman aklıselim düşünmemi zorlaştırıyordu.

Bir insandan nefret etmek çok kolaydı. Bunu Pembe Halam'dan öğrenmiştim. O da kendini sevdirmemek için elinden geleni yapmıştı. Ama arkasındaki nedeni öğrendikten sonra artık onu anlamıştım.

Türkan farklıydı. O da kendinden nefret etmem için önüme çok nedenler koymuştu. Arkasında yatan asıl nedeni bilmeseydim belki onu anlamak için kendimi zorlardım. Ama biliyorum. Belki benden önceydi ama yine de kabul edilir şey değildi. Erkeğimi bir zamanlar sevmiş olmasını hazmedemiyordum. Bizi ayırmaya çalışmasını hazmedemiyordum. Erkeğimi hâlâ seviyor olmasını hazmedemiyordum.

Evet. Seviyordu. Gözlerinden okunuyordu. Ona bakar-

ken güzel gözlerinin nasıl parladığını görebiliyordum. Nadir'in ona uzak davrandığı her an güzel dudaklarının nasıl gerginlikle kasıldığını görebiliyordum. Canı yanıyordu. Sonra da öfkesini Ali-Avni'den çıkarıyordu. Türkan, Ali-Avni'yi de hak etmiyordu.

Türkan'ın olduğu o zamanların haricinde yine de çok mutluydum. Sevdiğim, beni seven insanların arasındaydım. Türkan'ın dediği gibi *gözde* gelindim. El üstünde tutuluyordum.

Yöre yemekleri konusunda mutfakta çalışan kızlar bana gelirlerdi. Hatta yemekleri kızlarla birlikte yapardık. Ama itiraf etmeliyim ki kızlar ikinci bir defa aynı yemek için beni rahatsız etmezlerdi, çok çabuk öğrenmişlerdi.

Bir gün mutfakta hep birlikte sarma sararken Fatime Hala, yöre yemekleri konusunda artık elinin ayarının kaçtığını itiraf etmişti. Gülsüm kalfa, Fatime Halam'a, yerini dolduracak gelini getirdin, demişti. Her ne kadar halamın kulağına eğilip söylemiş olsa da duymuştum. Her konuda marifetli olduğumu Fatime Halam'a söylerken duymazdan gelmiştim. Utansam da mutlu olmuştum.

İlk mutfağa girdiğim gün Elif ile Nurten, Türkan'ın mutfağa sadece emir vermek için girdiğini söylediklerinde çok şaşırmıştım. Bunun nedeninin de hayatı boyunca dadılar ve hizmetçiler tarafından yetiştirilmesinden kaynaklandığını söylemişlerdi, günden sonra Türkan hakkında pek çok şeyi mutfaktaki kızlardan öğrenmiştim.

Türkan'ın ailesi çok varlıklı bir aileymiş. Türkan'dan başka çocukları olmayan bu yaşlı karı-koca ellerinden geldiğince şımartmaya çalışmışlar, falan filan... Türkan'ın yaptıklarına kılıf bulmak zorunda olduğumu hissetmiyordum. O kendini yetiştirememişti. Gerçek olan buydu.

Bir haftaya yakındır ki yalnız uyuyordum. Onun varlığına o kadar alışmıştım ki yokluğu, ilk geceki kadar tazeydi. Her ne kadar ayrı uyuyor olsak da.

Odamız her ne kadar sıcak olsa da o olmadığı için üşüyordum. Nadir'in yokluğunun ilk gecesi yatmak için ışıkları kapattığımda odanın tüm eşyaları, duvarları üzerime geliyor hissi vermişti. Bundan kurtulmak için tüm ışıkları açmak zorunda kalmıştım. Nadir gittikten sonra ışıklar açık uyuyordum. Yatağına girdiğimde top olsam da ısınamıyor, uyumakta güçlük çekiyordum.

Daldığım düşüncelerden cep telefonumun sesiyle sıyrıldım. Aceleyle telefona uzanırken Nadir'in olmasını diliyordum. Gittiğinden bu yana iki defa konuşmuştuk, tüm konuşmalarımız da ailesinin yanında ve çok kısa süren konuşmalardı.

Yine de telefona uzanırken o olmadığını biliyordum, ya babamlardı ya da Fatime Halam'dı. Telefonun ekranına bakınca şaşkınlık ve heyecanla açtım. Arayan Nadir'di.

"Merhaba Şahsenem," dedi neşeyle. Sesi çok az geliyordu.

Onun gibi adını rahatlıkla dile vuramadığım için sadece "Merhaba," dedim.

"Nasılsın?" diye sordu kısa bir duraklamadan sonra.

Korkak tavuk gibi iyi değilim, yokluğun canımı yakıyor yerine "İyiyim. Sen nasılsın?" dedim.

"Ben de iyiyim," derken sesi zor duyuluyordu.

Neden aradığını merak etmiştim. Ve asıl önemli olan sesini daha çok duyabilmek adına "İşler yoluna girdi mi, ne zaman dönüyorsunuz?" diye sorarken cevabının çok yakın*da* demesi yönündeydi.

"Ben de bu yüzden aradım. Babamlar biliyorlar ama ben kendim söylemek istedim." Ne söyleyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama her ne söyleyecekse canımı yakacağını biliyor, hissediyordum.

"Geri gelişimizi biraz daha uzatmak zorunda kaldık. Düşündüğümüzden de daha büyük bir sorunla karşılaştık. Otelin yapılacağı alanda veraset antlaşmazlığı varmış. Tarafları ikna için bir süre daha uğraşmamız gerekiyor."

"Miras mı? Miras da olan bir yeri nasıl ihaleye açabildiler ki? Ülke yönetimi nasıl izin verdi ki?" dedim. Gerçi bu konular hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bizim de takıldığımız konu buydu. Buradaki temsilcinin oyununa geldiğimizi söyleyebilirim. Şimdi başka bir temsilci bulduk. Bütün antlaşmaları yenilememiz gerekiyor. Yani senin anlayacağın... İş uzadı."

"Anlıyorum," derken hayal kırıklığım sesime yansımıştı.

"Merak etme. Elimizden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağız."

"Günü belli mi?" diye sordum.

"Belli değil. Üzüldün mü?" diye sordu.

Gecikeceğine üzülmüştüm, onu yeniden görceğim zaman uzadıkça canım sıkılıyordu. Ama ona "Elbette üzüldüm. Tekrarlamanız gereken bir yığın iş çıktı. Bu da sıkıcı ve üzücü bir durum," dediğimde karşıdan sabırsız bir nefes alışı duydum.

Ne söyleyeceğini bilemiyor gibi kısa bir sessizlik oldu. Konuştuğunda sesi biraz daha sert çıkıyordu. "Kapatmam gerek, kendine iyi bak," dedi.

"Peki, size kolay gelsin," dedim. Sesimdeki hüznü ona yansıtmamaya çalışıyordum. Pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"Bir dakika, kapatma!" dedi telaşla.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum. Telaşına bir anlam verememiştim. Ayrıca az önce onu kırdığım için kendime kızıyordum.

"Asıl söylemem gerekeni unutturdun," derken sesi sitem doluydu. "Ben şu an otele yeni geldim. Birazdan temsilciyle buluşmaya gideceğiz. Telefon bazı yerlerden çekmiyor, eğer bize ulaşamazsanız telaş etmeyin diyecektim," dedi bir solukta.

"Tamam. Dikkat edin," derken sesim pişmanlıkla doluydu. Ona haksızlık yaptığımı düşünüyor ve biliyordum.

"Tamam. Sen de kendine dikkat et," dedi yine. Bir cevap veremeden telefonu kapattı.

Telefon kulağımda boş ifadeyle karşı duvara bakıyordum. Sabahtan bu yana beni saran sıkıntı şu an had safhaya ulaşmıştı. Anlamsız olduğunu biliyordum, Nadir iyi olduğunu söylemişti. Babamlar da iyiydi, peki ben niye içimde ki sıkıntıdan, bu içimi oyan sıkıntıdan kurtulamıyordum. Yoksa gelişinin uzaması mı sıkıntımı artırmıştı. Mutlaka bu olmalıydı, başka bir neden bulamıyordum.

Akşam serini olmasına rağmen pencereyi açıp soğuk rüzgârın odaya dolmasına izin verdim. Serin rüzgâr bir süre iyi gelmesine rağmen bir süre sonra onun da bir fayda vermediğini anladım. Camı kapatıp toparlanmaya başladım. Birazdan Neşe gelecek ve çıkacaktık.

"Hiç konuşmuyorsun, bunun ağabeyimin gelişinin ertelenmesiyle bir alakası var mı?" diye sorarken bir kaşı alayla yukarı kalktı. Eve yaklaşırken Neşe artık bendeki sessizliğe daha fazla tahammül edememişti.

"Anlamsız olduğunu biliyorum, ama bugün sabahtan bu yana içimi kemiren bir sıkıntı var. Çözemiyorum," dedim görmeyen gözlerle önümüzde akan trafiğe bakarken.

"Bence ağabeyimi özlemiş olduğundan kaynaklanıyordur, yanılıyor muyum?" diye sorarken bilmiş bilmiş bir kaşı yukarı kalkmıştı.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Kızardım. Kızardığımı görünce kıkırdadı.

Haklıydı belki, ama bu sıkıntılı halimin onu özlememle alakasını bulamıyordum. Biliyordum, bu başka bir şeydi. İçimdeki sıkıntıyı bastırma adına, her şeyin düzgün gitmesi adına gün içinde defalarca yaptığım gibi içimden dualar etmeye başladım.

"Keşke yemekten sonra dönmek zorunda olmasan," dedim konuyu dağıtmak için.

"Ben de istemezdim ama bir yığın halledilmesi gereken evrak var. Onları bu gece halletmeliyim ki ağabeyime fakslayacağım. Biliyorsun, her şeyi sil baştan başlamak zorunda kaldık. Bu kötü oldu, planladığımızdan iki ay daha geç başlamak zorunda kalacağız."

"Bu kötü oldu derken? Cahilliğimi mazur gör, bu konular hakkında bir şey bilmediğim için soruyorum."

"Hem de çok kötü. Şirket olarak bu işe çok para yatırdık. Söz verdiğimiz insanlar mazeret kabul etmezler. Belirtilen tarihte teslim etmek zorundayız. Yoksa bunun için tazminat ödemek zorunda bırakılırız."

Şimdi daha iyi anlamıştım Nadir'in neden bu kadar titizlendiğini.

Eve geldiğimizde bizi Seyfettin Efendi kapıda karşıladı. Bu bana garip gelmişti. Her zaman bizi ya Nurten ya da Elif karşılardı. Adamın yüzü endişeyle gerilmişti. Benim gibi Neşe'nin de dikkatini çekmişti, adama merakla baktı.

"Ne haber Seyfettin amca? Bir yaramazlık yok değil mi?" diye sorduğunda adam bakışlarını kaçırdı.

"Ben bir şey bilmiyorum," derken elimizdeki evrak çantalarını almak için uzandı.

Neşe'nin bir kaşı hayretle yukarı kalkarken bana baktı. Ben de Neşe kadar şaşırmıştım.

Yaşlı adama tekrar dönüp baktı. Yaşlı adam bakışlarını bizden kaçırıyordu, onun daha başka bir şey söylemeyeceğine kanaat getirince telaşla eve doğru yöneldi. Ben de Neşe'nin ardından eve girdim.

Salondan Kazım babanın sesi geliyordu. "Hemen niye kötü düşünüyorsunuz. Daha bir şey belli değil. Şimdi kızlar da geldi. Sil gözlerini, onları da telaşlandırma," diye Fatime Hala'ya söyleniyordu.

Salona girdiğimizde Fatime Halam'ı koltuğa yığılmış,

Gülsüm Kalfa ile Nurten'in de kolonyalarla halamın yüzünü ve ellerini ovaladıklarını gördük. Bu olup biteni benim gibi Neşe de şaşkınlıkla izliyordu. Ama yine ilk toparlanan Neşe'ydi.

"Neler oluyor?" diye sordu. Sesi endişeden bir garip çıkmıştı.

Kâzım Baba öfkeli, bir o kadar da telaşlı sesle, "Yok, bir şey yok," derken gözlerini bizden kaçırıyordu.

Neşe "Peki, annemin nesi var, neden kötü bir haber almış gibi perişan?" diye ısrar etti.

Kâzım Baba, öfkeli bakışlarını karısından Neşe'nin yüzüne çevirdi. Sesi panik havasındaydı. "Bilirsin, annen her şeyi abartmakta üstüne yok. Nadir'e ulaşamayınca telaşlandı."

Bir an için içim korkuyla zıplasa da sonra rahatladım. Hiç düşünmeden "O beni aradı," derken şimdi bütün bakışlar bana yönelmişti. Hepsi şüphe ve hayretle yüzüme bakıyorlardı. Neden şaşırmışlardı ki? Benden önce babasıyla konuştuğunu biliyordum. "Yani, eğer onu aramak istersek ulaşamayabileceğimizi söyledi. Bazı yerlerde telefon çekmiyormuş," diye devam ettim.

"Onu biz de biliyoruz. Mustafa şimdi aradı, Nadir'in odasında olmadığını söyledi. Herkes onu arıyormuş," dedi Türkan.

"Türkannn!" Kazım babanın beklenmedik öfkeli haykırışı hepimizi yerinden zıplattı.

"Anlamadım?" dedim soluğum kesilmişçesine.

Türkan benim sorumu duymamış gibiydi, kayınpederine korkuyla bakıyordu.

"Neler oluyor baba?" dedi Neşe tekrar.

Yaşlı adam çökercesine kendini koltuğa bıraktı. Dirseklerini dizlerine dayayıp iki eliyle başını kavradı. Onun şu anki hareketi Nadir'in Ayder de bana Türkan'la ilgili gerçeği anlatırken ki hali gibiydi. Bir an bana o anı hatırlatmıştı.

Ali Avni boğazını temizlerken dikkatini kendisine çekmeye çalıştı.

"Türkan'ın söylediği gibi Mustafa, ağabeyimi odasında bulamamış. Otel çalışanlarının söylediğine göre iki kişiyle çıkmış. Bir taksiye bindiklerini söylemişler. İki saate yakındır da bir haber alamadı. Önce bizi aramak istememiş... Belki gelir diye."

Bu sırada Kazım babanın telefonu tekrar çalmaya başladı. Yaşlı adam aceleyle açarken bakışlarını bizden kaçırıyordu.

Sesi umutsuz çıkıyordu. "Efendim Mustafa!" dedi. Eğer bir gelişme olsaydı babasını Nadir arardı. "Neler oldu? Evet, evet. Tamam, biz de geliyoruz. Yok, sen oradan ayrılma. İki saate kadar havaalanında oluruz. Tamam. Dikkat et!" telefonu kapatıp bir süre yere baktı. Yüzümüze bakmaya cesareti yok gibiydi.

Ben ise yaşadığım endişe ve şoktan duvara yaslanmış donuk bir yüzle Kazım babaya bakıyordum. Olumlu bir şey söylemesi umuduyla gözümü ondan ayırmıyordum. Tabii ki diğerleri de benden farksızdılar. Fatime Halam şimdi yüksek sesle ağlıyordu.

Kazım baba yorgun sesle "Henüz bir gelişme yokmuş," dedi. Sonra bakışlarını oğluna çevirip "Hadi Ali Avni! Çıkalım, ancak yetişiriz havaalanına," dedi.

"Tamam baba."

Yaşlı adam zorlukla yerinden kalkıp karısının tepesinde durdu. "Ağlama hatun! Söz veriyorum, oğlunu almadan gelmeyeceğim." Yaşlı kadın bu sözlere rağmen daha fazla, bu defa sarsılarak ağlamaya başladı.

Kazım baba, yorgun adımlarla salondan çıkarken gözü bana takıldı. Bakışlarındaki acı canımı yaktı. Hafifçe bana tebessüm ederken diliyle söyleyemediğini bakışıyla söyledi. *Geri getireceğim.*

Sonra beni boşlukta tek başıma bırakarak salondan çık-

tı. Elif ile Neşe'nin yanıma gelip beni oturmam için çekiştirdiklerini sonradan fark edebildim. Ayaklarıma, bedenime komut veremiyordum. Sürüklercesine Fatime Hala'nın yanına oturttular.

Hiçbir şey düşünemiyordum. İçim boşalmış gibi hissediyordum, tüm duygularım alınmış gibiydi. Fatime Halam gibi ağlamak istedim, gözümden yaş akmıyordu. Bağırmak, isyan etmek istiyordum, sesim çıkmıyordu. Neşe'nin yüzümü kendine bakmam için zorladığını, konuştuğunu fark etmiyordum. Duymuyordum.

Neşe'nin elimden çantamı çekiştirdiğini, içinden bir şey aradığını televizyon izler gibi boş gözlerle izliyordum. Telefonumu eline alırken yüzünün düştüğünü gördüm. Kiminle konuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Konuşuyordu ama benim yüzüme de bakıp tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Telefonu bana uzattı. Benden hiçbir tepki göremeyince endişeyle kaşlarını çattı. Aslında her bir şeyin farkındaydım ama yaşanan şeylere kendimi katamıyordum.

Neşe beni sarsmaya başladı. Ona cevap vermek istiyordum. Ona; *"Beni rahat bırak, telefondaki kişi Nadir değilse onun haricinde başka kimseyle konuşmak zorunda bırakma. Onun haricinde kimseyle konuşmak istemiyorum. Onun sesini duymaya ihtiyacım var,"* demek istiyordum.

Ama diyemiyordum. Hiçbir kelam çıkmıyordu taşlaşmış dudaklarımdan. Vücudum gibi içim de taşlaşmış gibiydi.

Yüzümün acıyla yandığını hissettim. Şaşkınlıkla etrafıma bakarken Türkan'ın tepemde dikildiğini fark ettim. İstem dışı elim yanağıma gitti. Yüzüm yanıyor, hem de gözümden yaş gelecek bir şekilde canım yanıyordu. Fatime Halam, Neşe, hatta çalışanlar dahi hayretle bağırdılar.

"Yeter! Kendine gelir misin, senin için endişelenmeye vaktimiz yok," diye bağırdı Türkan.

Şaşkınlıkla ona baktım. Ne demek istediğini algılayama-

mıştım. Benim için neden endişeleneceklerdi ki, asıl Nadir için endişelenmemiz gerekiyordu. Sonra taşlar yerine oturmaya başladı. Benim tepkisizliğim diğerlerini telaşlandırmıştı.

Neşe öfkeyle ayağa kalkıp Türkan'ın üzerine yürüdü. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Herkesi kendin gibi taş kalpli, soğukkanlı mı sanıyorsun?" diye hiddetle bağırdı.

Türkan korkuyla görümcesine baktı. "Ben sadece girdiği şoktan çıkarmaya çalışıyordum," diye kekeledi.

Neşe "Bırak da onu biz düşünelim," diye bağırdı yine.

"Neşe, lütfen!" diye müdahale etmeye çalıştım. Sesim çok güçsüz çıkmıştı. Kimsenin benim yüzümden tartışmasını istemiyordum.

Türkan'ın gözlerinin küçük düştüğünü düşünmesinden dolayı dolduğunu fark ettim. Aklımdakini doğrularcasına arkasını dönüp hışımla salondan çıkarken bana kinle bakmayı ihmal etmemişti. Kadının gururu kırılmıştı, çalışanların önünde azarlanması da ayrı bir aşağılanmaydı. Yaşadığı şeyi de benim yüzümden yaşamıştı, bana olan kini bu yüzdendi.

"Ne manyaklar var ya! Herkesi kendi gibi sanıyor."

"Tamam, Neşe!" dedi halam.

"Ne tamamı ya! Kadındaki yüzsüzlüğe bak ya! Farkında değil misin anne, hepimiz perişanken ondaki rahatlık beni deli ediyor," diye annesine haykırdı. Annesi bir an irkilse de hemen toparlandı.

"Tamam dedim, Neşe!" dedi halam daha yüksek sesle. Neşe derin soluklar alıp sakinleşmeye çalışırken yanıma oturdu. Onun bu şekilde konuştuğunu ilk defa görüyordum.

"Elif?" dedi sert bir sesle.

"Efendim, Neşe Hanım?" derken sesindeki korkuyu hissedebiliyordum. Neşe'den çok çekiniyordu.

"Ayşe'yi kimse aradı mı, durumdan haberi var mı?" diye sordu yine aynı ses tonuyla. Türkan'a olan öfkesi geçmemiş gibiydi.

"Haberi var, Neşe Hanım. Kazım Bey siz gelmeden az önce aradı. Yoldaymış, geliyormuş."

"İyi," dedi Neşe sert bir sesle.

Macit amcalarla Ali Rıza amcalar kısa bir sürede eve gelmişlerdi, bize destek vermek için tüm aile bir aradaydı.

Ayla Yenge ile Zeynep Yenge tüm gece boyunca Fatime Hala ve benim aramda mekik dokumuşlardı. Onların hakkını yememek gerekiyordu. Macit amcanın diğer çocukları Melek ile Erkan da bizi yalnız bırakmamışlardı.

Ayşe, Melek ve Erkan Neşe'ye yardım ediyorlardı. Arama listesini önlerine almışlar, telefon trafiği başlatmışlardı. Nadir'e ulaşmak için araya devlet büyüklerini koymak amacındaydılar.

En küçük kardeş Erkan'dı ve henüz lise sona gidiyordu. Melek'se üniversiteye bu yıl başlamıştı.

Gece yarısını henüz geçmişti. Kâzım Babalar otele vardıklarını iki saat önce arayıp haber vermişlerdi. Tüm beklentimize rağmen henüz bir gelişme yoktu.

Mustafa'nın anlattıklarını tekrar teyit etmişlerdi. Daha farklı bir haber bekliyorduk, en azından ben bekliyordum.

Otel görevlilerinin anlattıklarına göre; iki adam Nadir'le görüşmek istemişler. Otel görevlileri haber verdikten sonra Nadir aşağı inmiş, kısa bir konuşmadan sonra onlarla otelden ayrılmıştı. Aralarında hiçbir zorlama, kavga ya da tehdit unsuru gelişmemişti. Onlarla çıkmış gitmişti. Peki, nereye gitmişti?

Hepimiz bir koltukta bir türlü geçmeyen zamanda bu sorunun cevabını düşünüp durduk. Saatler değil saniyeler dahi ilerlemiyor gibi geliyordu. Her geçen zaman endişelerimizi doruğa ulaştırıyordu.

Türkan arada geliyor, bir gelişme olup olmadığını soruyor, sonra tekrar odasına geri çıkıyordu.

Babamlar, ben ilk şoku yaşarken aramışlar ve olan bitenden haberdardılar. Babam ile Asiye, sabahki ilk uçağa yer ayırttıklarını haber verdiklerinde Ayşe eve yeni gelmişti.

Canım babam! Benim en zor anımda yanımda olmak için nelere katlanıyordu.

Gün doğmak üzereydi ve ortada daha hiç bir gelişme yoktu. Fatime Hala koltuğun koluna başını koymuş, gecenin yorgunluğuna yenik düşmüştü.

Ayşe, belki yüzüncü defa, yani hemen hemen her on dakikada bir Ali Avni'yi arayıp bilgi almaya çalışıyordu.

Neşe ise Kazım babanın talimatıyla hareket ederek devreye devlet yetkililerini sokmaya çalışıyordu.

Ahmet dede; O ise durmadan dualar edip hayırlı haberlerin gelmesi için Kur-an okuyup duruyordu. Zavallı yaşlı adamın göz pınarları kurumuştu ağlamaktan.

Ben... Ben Neşe'nin oturttuğu koltukta hiç kımıldamadan oturmaya devam ediyordum. Tüm gelenlere rağmen hiç kımıldamamıştım. Evdekiler babamlarla konuşurken, Kazım babanın bizzat benimle konuşmak istediğinde de yerimden hiç kalkmamıştım. Ruh gibiydim, bedenim bu odadaydı ama ruhum Nadir'leydi.

Tek düşündüğüm onun o tatlı gülüşünü duyamayacak mıydım sorusuydu. Ya onun yalan da olsa dokunuşları... Her şeyinden mahrum mu kalacaktım?

O şu an ne yapıyor, ne hissediyor onu hissetmeye çalışıyordum. Acı mı çekiyordu, benim ruhum da acı çekmeliydi. Eğer bilinmezlikteyse bedenim de ruhum da bilinmezlikteydi.

Bedenim taş gibiyken ruhum bin parça halindeydi. Nadir gelmeden de bir araya gelmeyecekti. Ya gelmezse? Yo! Gelecekti, gelmeliydi. Benim onsuz bir hiç olduğumu bilmiyor muydu?

Bilmiyordu. Ona lanet gururum yüzünden bunu hiç gösterememiştim. Ama gelirse bunu hemen gösterecektim. Onun yokluğuna artık bir saniye daha katlanamazdım. Dudaklarımın söyleyemediğini içimdeki ses söylüyordu. Kulaklarımın zarını patlatacak gibiydi bu çığlık. Çığlık çığlığa bağırıyordu içimdeki ses. Sadece ben duyabiliyordum. Ben duyuyordum, ben!

Sadece ben. '*Dön gel, sensizliğinle savaşacak gücüm yok! Bu ev sensiz yuvam değil. Sensiz ben bir hiçim! Dön gel!*' diye bağırıyordu.

Gün doğmuştu ama tüm dualarıma rağmen Nadir hâlâ dönmemişti. Güneş, kışın el verdiği ölçüde salonu aydınlatmaya çalışıyordu. Her ne kadar güneş eve girmeyi başarsa da içime kesinlikle ulaşamamıştı. Belirsizlik beni delirtiyordu. Zaman geçtikçe umudumu kaybetmeye başlıyordum. Biz asla vuslata eremeyecektik.

Cep telefonumun mesaj sesini duyduğumda umursamadım. Yine kullandığım operatörün kampanya mesajlarındandır, diye düşünüyordum. Anlaşılan Neşe benim gibi düşünmüyordu, telefonumu hemen eline alıp baktı. Mesajlarıma neden bakıyordu ki, diye içimden alay ettim. Alt tarafı aptal mesajlardandı.

Neşe "Ne?" diye tiz bir çığlık attı. Aynı anda hepimiz şaşkınlıkla Neşe'ye baktık. "Ağabeyim," dedi soluksuz kalmışçasına. Hemen elindeki telefonumu alıp gelen mesaja baktım. Hiçbir şey yazmıyordu. Bu da ne demekti şimdi? Boş mesaj mı göndermişti, neden?

Uyku sersemliğinden sıyrılmaya çalışan Fatime Halam "Ne yazıyor kızım," diye sordu telaşla.

Neşe "Hiçbir şey yazmıyor. Sadece boş mesaj göndermiş. Babamları aramam gerekiyor," dedi büyük bir heyecanla. Hemen telefonuna sarılıp Kazım babayı aradı.

"Baba! Dinle bak! Ağabeyim Şahsenem'e mesaj gönderdi. Yok, bir şey yazmıyor. Anlasana baba! Telefonunun sinyalinden nerede olduğunu anlayabilirsiniz. Ne! Tamam. Tamam baba. Bekliyoruz. Oldu." Heyecanla bize döndü. "Sanırım ağabeyimi bulmuşlar."

Evet, hayatımın anlamı olan adam, Nadir bulunmuştu. Nadir'in o ilk boş mesajının ardından on tane daha gelmişti. Nedeni ise ilk göndermeye başladığından son gönderdiği ana kadar telefonunun çekmemesiydi. En son benimle konuştuğu için son konuşmaya göre mesajlar gitmişti. Telefonunun sinyallerine ulaşırlar diye devamlı boş mesajlar göndermeye çalışmış.

Çalışmıştı, çünkü bütün o mesajları kimseye belli etmeden, gizliden göndermeye çalışıyordu.

Nadir kaçırılmıştı. Kaçırılma nedeni ise ülkelerinde Türk firması istemedikleriydi. Nadir'i bırakmaları karşılığında bu işten vazgeçmelerini istiyorlardı. Bunu söylemek için otele, Mustafa'nın yanına gelmişlerdi. Tabii karşılarında bütün aile bireylerini görünce ve işin içine iki ülkenin devlet yetkililerinin girdiğini gördüklerinde geri adım atmak zorunda kalmışlardı.

Korktukları için Nadir'i şehre çok uzak bir yerde bağlı olarak ormana bırakmışlardı. Nadir, bulduğu her fırsatta gizlice bana ve Mustafa'ya mesaj göndermeye çalışmış. Çünkü bir şekilde yerinin saptanacağını düşünüyormuş. Ve öyle de olmuş. Nadir'i ıssız yere bıraktıktan sonra onu kaçıranlar şehre geri dönmüş. Tabi bu sayede telefonu yeniden çekmeye başladığı için mesajlar bize ulaşmıştı.

Şimdi Kazım babaları Azerbaycan'a götüren özel uçakla akşama döneceklerdi. Bütün ev mutluluktan uçuyordu. Tabii ben de! Sevinçten ağladığımı çok sonra anladım.

Asiye ile babam da gelmişlerdi. Sevinçli haberden sonra Gülsüm kalfa bizi yemeğe çağırmıştı. Benim haricimde herkes ufak da olsa bir şeyler atıştırmıştı.

Ben, Nadir gelmeden bir şey yiyebileceğimi düşünmüyordum ve tüm ısrarlara rağmen yemedim. Yiyemedim.

Daha sonra içlerine sinmediği için kayınvalidemin talimatıyla Elif küçük tabağa kurabiye koymuş önüme bırakmıştı. Yine yemedim. Nadir gelene kadar oruç tutacaktım, onun bir şey yediğini görene kadar ben de yemeyecektim. Çünkü onun kurtulduğuna, karşımda sapasağlam durmadığı sürece inanmam mümkün değildi.

Asiye çok yalvardı yemek yemem için, babam ayrı yalvardı. Hâlâ aynı yerimde oturduğumun da farkında değildim. Şimdi benim için endişelendiklerini hissedebiliyordum. Ama umursamadım. Nadir geldiğinde nasıl olsa endişelenecek bir şey olmadığını anlayacaklardı.

"Şahsenem? Ağabeyim seninle konuşmak istiyor," dedi Ayşe. Önümde eğilmiş, dikkatle yüzüme bakıyordu. Telefonun çaldığını duymamıştım. O kadar mı dalmıştım?

Telefonu elime alırken elimin titrediğini fark ettim. Kulağıma götürdüğümde onun tatlı sesini duydum ve o an bütün dünyalar benimmiş gibi geldi.

"Şahsenem?" tatlı yumuşak sesi kulağımdan bedenime yayıldı. O mükemmel sesi, çölde susuz kalmış Karadeniz bitki örtüsünün en suya ihtiyaç duyan ağacı kızılağaç misali toprağıma serin yağmur gibi aktı. Ona cevap vermek için ağzımı açtım. Sesimin çıkmayacağını düşünüp bir an endişelendim. "Orada mısın?" dedi bu defa.

"Evet," dedim zor duyulur bir sesle. İkinci defa kulağıma hayat fısıldıyordu. Aylar önce ilk konuştuğumuz gibi nazik ve sevgi doluydu.

"Duyduğuma göre evdekileri üzüyor muşsun! Ben iyiyim. Birazdan uçağımız kalkacak, bir iki saate oradayız."

"Ne?" dedim. Söylediğini algılamakta problem yaşıyordum.

Bu defa daha kısık bir sesle "Ben iyiyim aşkım, inan bana!" diye kulağıma fısıldadığında üzerimdeki ölü toprağının sıyrılıp yere aktığını hissettim. Onun tatlı sesini duymam beni kendime getirmişti. Yoksa *aşkım* kelimesi mi canlandırmıştı beni, bilemiyordum. .

"Duydun mu beni? Birazdan oradayız. Artık endişelenme," diye tatlı sesiyle devam etti konuşmasına. Benim bir cevap vermemi bekler gibiydi. Konuşabilecek miydim bilmiyorum. Gözlerimden yine yaşlar süzülmeye başladı, boğazımı tıkamış yumru konuşmamı engelliyordu.

"Bekliyorum," dedim zor duyulur bir sesle.

"Bekle aşkım, bekle," dedi boğuk sesiyle. "Şimdi telefonu kapatmak zorundayım, uçağa biniyoruz."

"Tamam." Karşı taraftan başka bir ses gelmeyince kapattığını anladım. Ama hâlâ elimde telefon, kulağıma dayalı bekliyordum. Tekrar konuşur umuduyla bir süre daha bekledim, çünkü telefonun kapandığını algılayamıyordum. Ayşe elimden telefonu alıp kenara koydu. Bana sarılırken onun da ağladığını fark etmedim. Tabii salondaki diğer hepsi de sevinç gözyaşları döküyorlardı.

Geliyordu! Hayatımın anlamı geliyordu. Bunu şimdi daha iyi anlamıştım. O benim hayatımın anlamı, yaşama sebebim, soluk alma nedenimdi.

20. Bölüm

Kavuşma

Nadir, hayatımın anlamı geliyor... Kâzım Baba, Ali Avni ve Mustafa'yı karşılamaya havaalanına ailenin erkekleri, amcalar gitmişti. Araçların eve geldiğini haykıran Erkan herkesi bahçeye dökmüştü. Ben yerimden kalkamamıştım. İstiyordum, onu kapılarda karşılamayı istiyordum. Ama ayaklarımın beni taşıyamayacağını hissediyordum. Asiye benimle kalmıştı. Endişeli olduğunu biliyordum. Sürekli beni telkin etmek için konuşuyor, beni kendime getirmeye çalışıyordu.

Dışarıya bir şelale misali çıkan insanlar Nadir'i önlerine katmışlar ve salona geri dönmüşlerdi. Karşımda sapasağlam duruyordu. Yorgun ama yüzü mutlulukla aydınlanmıştı.

Onu ilk gördüğümde gözüme ilk çarpan şeyi mutluluktan ışıl ışıl parlayan gözleriydi. Asiye'nin yardımı ile ayağa kalkmaya çalıştım ve başardım. Nadir kapıdan bana doğru gelirken ona doğru bir adım attım. Ve o an yere yığılırken son hatırladığım şey korkuyla bana doğru atılan Nadir'di.

Karanlığın içinde bulduğum ışığa doğru yürürken Nadir'in yanımda olduğunu hissediyordum. Elimi sıkıca tutmuş bana gülümsüyordu. Karanlık ormanın içinde artık

yalnız değildim. Birlikte güneş gibi parlayan ışığa doğru yürüdük.

"Aşkım?" Nadir'in tatlı sesi kulağıma ulaştı, ruhuma ulaşıp beni sardı. Nefesinin rüzgârı yüzüme vurunca kendine has kokusunu içime çektim, yavaşça gözümü açtığımda üzerime eğilmiş Nadir'in yüzünü gördüm. Endişeyle kırışmış alnı gözümü açmamla eski haline dönüp düzeldi.

"Sonunda uyandın. Bizi ne kadar korkuttun," dedi endişeyle.

Göz ucuyla etrafıma bakındım, yatak odamdaydım. Nasıl gelmiştim? Yatağın etrafında yengeler, Neşe, Asiye, Ayşe ve Melek vardı. Tabii bir an bile elimi bırakmayan Nadir'i saymıyordum.

Sanırım bayılmıştım. Hepsinin yüzünde endişeli ifade vardı. Yüzlerindeki endişeyi silmek için gülümsemeye çalıştım. Başarılı olmadığımı yüzlerinden okuyabiliyordum. Aptalca davranıp hepsini çok üzmüş ve endişelendirmiştim.

Düşündüğümü doğrularcasına "Bunun olacağını biliyorduk zaten. Haberini aldığından şu ana kadar boğazından bir lokma bir şey geçirtemedik," dedi Zeynep yenge şikâyet eder gibi. Utançla bakışlarımı kaçırdım.

Nadir hafifçe elimi sıkarken "Tamam yenge," dedi. "Bundan sonra yemek yemeye başlar. Değil mi aşkım?"

Nadir'in varlığı yetmezmiş gibi tatlı bir şekilde konuşması da beni ayrıca heyecanlandırmıştı. Cevap veremeyecek kadar heyecanlandım.

Neşe "Neyse, biz çıkalım da Elif'in getirdiklerini yesin," dedi.

Neşe'nin bu çabası bizim baş başa kalmamız, kavuşmamızın kutlamasını kolaylaştırmak içindi. Daha sonra onu bir şekilde ödüllendirmeliydim, hafızamın bir köşesine bununla ilgili bir çeltik attım.

Şimdi herkes odadan çıkarken, ayrı ayrı "Tekrar geçmiş

olsun, senin de gözün aydın Şahsenem," diyor, Nadir'in omzuna dokunup çıkıyorlardı.

Asiye çıkmadan bana endişeyle baktı, gözlerinden yaş süzülüyordu. İyi olduğumu göstermek adına kardeşime sıkıca sarıldım.

Son çıkan kardeşimin ardından kapı kapandı. Sonunda odamızda baş başa kalabilmiştik. Nadir'e dönüp de baktığımda beni izlediğini fark ettim. Bana bakan gözleri sevgiyle parlıyordu. Bir an ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemezliğin verdiği şaşkınlığı yaşadım. Nadir benim gibi değildi. O, aramızda kalan kısa mesafeyi bir solukta aşıp bana sarıldı. Hiç tereddütsüz ben de ona sarıldım.

Zaman kavramını yitirmiştik, ne kadar zaman geçmişti bilmiyorduk. Kendimizi ne ara yatağa taşıdığımızı anlayamamıştım. Ama bildiğim bir şey vardı, uzun bir zaman birbirimize dolanmış yatarken onun kalp atışının sesini kulaklarıma dinletirken mutluluktan ölüyordum. Bana onun varlığının kanıtıydı bu kalp atışları. Bildiğimiz bir şey vardı, çok mutluyduk.

Bildiğimiz bir şey daha vardı, ikimiz de yalnız kaldığımızdan bu yana hiç konuşmamıştık. Konuşmaya ne gerek vardı ki? Kalplerimiz konuşuyordu ya!

Nadir yattığımız yerde, arada başımın üzerine kondurduğu derin öpücüklerinin haricinde hiç kımıldamıyordu. "İkimizin de böyle bir sınavdan geçmesi gerekiyordu sanırım," dedi uzun bir sessizliğin ardından kulağıma doğru. Gözlerimdeki acıyı görmesin diye sıkıca yumarken ona daha çok sokuldum.

Derin soluk alırken başı boynumdaydı. "Seni seviyorum," dedi. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Senin de beni sevdiğini biliyordum. Ve ben hiçbir zaman beni sevmediğine inanmadım."

Söylediği şeyleri kulaklarımın bir oyunu mu diye düşünüyordum, ya da baygın durumumdan daha kurtulamamıştım.

Heyecandan olsa gerek, sadece "Ne?" diyebildim.

Beni kendinden uzaklaştırıp yatağın üzerinde oturdu. Bakışlarında ki şefkat içimin erimesine sebep oluyordu.

"Senden ayrı kaldığım zamanda düşünmek için çok vaktim oldu. Çok uzun bir süreden beri neden bu duruma geldiğimizi düşünüp durdum. Bütün bunlara bir suçlu arayıp durdum. Ama asıl suçlu bizdik. Tamam. Kabul ediyorum. Bizi bu çıkmaza sürükleyen dışarıdan insanlardı. Ama onlara bu fırsatı biz verdik. Senin bildiğini ben de biliyorum," diye bitirdiğinde heyecanla yerimden doğruldum.

Ne diyordu şimdi? Bütün olan bitenden haberi vardı ve bu güne kadar sessiz kalmıştı. Tabi ben aniden yattığım yerden doğrulurken yine başım dönmüştü.

"Ne oldu? Yine başın mı döndü?" diye ardı ardına sorarken başımı aşağı yukarı sallayarak onu doğruladım. "Önce bir şeyler yesen iyi olacak," diye önerdi.

"Sen?" dedim hiç düşünmeden.

"Tamam, ben de seninle yiyeceğim," derken beni sakinleştirmeye çalışır gibiydi.

Sonra gidip tepsiyi aldı. Geri döndüğünde gözleri yeniden gözlerimi buldu. Siyah gözleri merhamet duygusuyla sanki erimişti.

Kaşının üzerindeki bandaja baktım. "Canın çok yandı mı?" diye sordum.

"Hayır. Seni tekrar göremeyeceğimi düşünüp endişelendiğimde canım daha çok yanmıştı," dedi.

"Benim de," diye itiraf ettim.

Elif'in getirdiği tepsiyi kucağıma bırakıp yatağın kenarına oturdu. "Şimdi bunları konuşup canımızı sıkmayalım." Otoriter bir sesle "Başla!" derken tepsideki sandviçleri gösteriyordu.

Tepsi içindeki küçük sandviçleri afiyetle yerken yavaşça kendime geldiğimi hissedebiliyordum. Kendime geldikçe de Nadir'in yüzündeki yara bereleri daha net görebiliyordum. Kaşının üzerindeki derin kesiği bandajlamışlardı. Yanağının altında, dudağının ortasında hafif kesikler vardı ve morarmıştı.

Hiç düşünmeden elimi uzatıp yanağına ve dudağına dokundum. Hafif şişmişti ve sertti. Dokunduğum dudağı hiç beklemediğim anda parmak uçlarıma minik öpücükler kondurmaya başladı. Heyecanla soluğum kesilirken ona baktım.

Şimdi bakışlarında arzu vardı. Önümdeki tepsiye alıp başucu komodinine bırakırken gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı. Tekrar yanıma gelip yavaşça omuzlarımdan tuttu. Uzanıp parmakları dudağımın kenarına dokundu. Kalbim heyecanla zıpladı. Dudağımın kenarını hafifçe okşarken istem dışı gözlerimi yumdum.

"Çok güzel olduğunu söylemiş miydim," dedi boğuk sesle. Cevabım heyecanlı soluklarımdı. Beni kendine çekip dudaklarıma uzanırken arzuyla inledi.

"Seni seviyorum," dedi tekrar. Karşılık olarak kollarımı boynuna doladım.

Akşam karanlığı yavaşça çökerken biz birbirimize dolanmış yatıyorduk. Kelimeler yetersizdi şu an yaşadığım duyguları anlatmaya. Zaman kavramını yitirmiştim, ne kadar zamandır böyle birbirimize dolanmış yatıyorduk bilemiyordum.

"Bütün yaşadıklarımızı unutup yeniden başlayacağız," dedi uzun sessizliğinin ardından.

Ona bakmak için geri çekilirken merak yüzümde açıkça okunuyordu. "Nasıl olacak bu? Yani Türkan'ın yaptıklarını bilip susacak mıyız?"

"Hayır, susmayacağız. İlk önce babamla anneme söyleme-

liyiz. Bunu onlarla konuşup nasıl çözüme ulaştıracağımızı planlamalıyız. Ali-Avni ile Sude'nin bundan asla zarar görmesini istemiyorum."

Sude'nin adı geçince istem dışı yüzüm düştü. "Ben de bu sebepten susmak zorunda kalmıştım," dedim üzgün bir sesle. Gerçekten çok üzgündüm, minik Sude gerçek anlamda zarar görecekti.

Kısa bir sessizlikten sonra; "Biliyorum," diye mırıldandı.

"Nasıl anladın? Yani, bu olanların arkasında Türkan'ın olduğunu?" diye sordum merakla.

Özür dolu bir gülümseme dudaklarına dokunurken "Aslında benim gözümü Mukaddes açtı," dedi.

"Ne?" dedim hafif çığlıkla. Tanıştırma partisinde ima ettiği bu olmalıydı.

"Evet. Senin söylemek isteyip de söyleyemediğini bana o söyledi. Ve senin de bu sebepten sustuğunu anlattı. Gerçeği öğrenebilmek için İzmir'e gidip Zühal'i sıkıştırdım. Şaşırmakta haklısın, aynı gün gidip geldiğim için kimse anlamadı. Dediğim gibi, Zühal'i sıkıştırdığım an bana her şeyi itiraf etti."

"Ama... Ama ben Neşe'yi gitmiş diye biliyorum. Sen ne zaman gittin? Nasıl oldu, sana ne söyledi?" dedim hayretle.

Sıkıntıyla yüzüme baktı. "Neşe'yle gittik."

"Yani siz ikiniz, bütün olanları başından beri biliyor muydunuz?"

Doğrulamak için başını sallarken beni yatağa oturttu. Ve o an anladım ki yattığım yerden kalkmış, dizlerimin üzerinde duruyordum.

"Sakin ol! Şimdi seslerimize gelecekler." Tekrar geri oturtmaya çalışırken kapı vuruldu. Gözlerini sıkıntıyla devirdi. "Al işte, duydular," dedi sıkıntıyla.

Yataktan çıkıp kapıyı açtı. Gelen Fatime Halam'dı. Oğluna özlemle bakıp sarıldı.

"Ah oğlum, yüreğimiz ağzımızda senden haber alamadan geçen o saatlere lanet olsun. Seni bize veren Rabbime şükürler olsun!"

"Sizleri endişelendirdiğim için çok üzgünüm anne. Ama artık her şey geride kaldı," dedi yatıştırıcı tonda.

"Elbette geride kaldı oğlum!" sonra bana sevgiyle bakıp gülümsedi. "Hadi, aşağıda herkes sizi bekliyor. Yemek de hazır. Hadi kızım, sen de. İyisin şimdi, değil mi?" diye sorarken endişesini saklamaya çalışıyordu.

"İyiyim anne," derken sesime inandırıcılık katmaya çalıştım.

Sanırım başarılı olmuştum ki "İyi, sevindim," derken gülüşü daha da genişlemişti.

Nadir kapıyı kapatmış annesine yavaşça yanaşıyordu. Yüzü, annesinin vereceği tepkiden endişeliydi. "Anne? Sana bir şey söylemek zorundayız," dedi haklı endişeyle.

Kadın onun endişeli ifadesini görünce gülüşü soldu, ikimize de şüpheyle baktı. Bakışları göremediği ama görmek istediği bir şey arar gibi bakıyordu.

"Ne oldu oğlum? Yaramaz bir durum yok değil mi?" Şimdi beni daha dikkatle süzmeye başlamıştı.

"Hayır anne. Ben bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Sonra kolundan tutup kanepeye doğru sürüklerken "Gel, en iyisi şuraya otur da duyduklarından dolayı heyecanlanma," dedi.

"Ne, ne oğlum? Şimdi daha çok meraklandım. Yoksa bana güzel haberler mi verececksiniz?"

Nadir "Pek güzel değil anne," dedi yorgun bir sesle. Bu arada kendisi de annesinin karşısına oturmuştu. Kadın bir defa daha panikle hem bana hem Nadir'e baktı.

"Yoksa! Yoksa Şahsenem'in kanaması mı oldu, şimdi nasılsın kızım? Hemen doktora gidelim," dedi panik ve üzüntüyle ayağa kalkarken.

Genç adam şaşkınlıkla bir an bana bakabildi. Annesinin ne demek istediğini anladığında da şaşkınlık dolu bakışları ona döndü.

Beni hamile mi sanıyordu, bayılmamı buna mı yormuştu? Herkes aynı şeyi düşünmüştü mutlaka, bu benim daha çok utanmama neden oldu.

Nadir sabrı kalmamış bir şekilde annesini geri oturtup yüzünü sıvazlarken "Yok, öyle bir şey anne! Kanama falan olmadı," dedi, sesi yorgun çıkıyordu.

"Ne o zaman? Şahsenem'in bu bayılmasını başka neye yorabilirim ki, söylesene oğlum."

"Yeter anne. Şahsenem hamile değil," dedi daha yüksek bir sesle. Kadına bir an kal geldi. Oğlunun söylediğini anlamamış gibiydi, ya da algılayamamış.

Kısa bir an sonra tekrar bana şüpheyle bakıp oğluna döndü. "Neden, bir rahatsızlığı mı var, yoksa sen de mi bir kusur var," diye ardı ardına sorarken gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Ne diyordu bu kadın. Nadir benim gibi düşünmüş olmalı ki çıldırmış gibi annesine baktı. Ben ise şaşkınlıktan nefes bile alamıyordum.

"Lütfen anne! Bunları konuşmanın sırası değil," dedi yorgun bir sesle.

"Ben sıra falan anlamam, neler oluyor anlat. Nedir derdiniz?" diye ısrarla devam etti.

"Bir derdimiz olduğunu da nereden çıkardın? Yok, öyle bir şey!" derken Nadir de inkârına ısrar ediyordu.

"Başka ne düşünmemi bekliyorsunuz ki? Kaç ay oldu evleneli, yoksa siz mi istemiyorsunuz? Eğer böyle bir şey ise çok kızarım, her şey zamanında. Bekleyip de tohuma mı kaçacaksınız. Ben bir an önce torun isterim." Sonra bana hafif kızgınlıkla döndü. "Sen buna bakıp da cahillik etme, sonra çok pişman olursun." Hiçbir şey söyleyemeden kadına bakakaldım.

"Anne, yeter! Bilmediğin şeyler var," derken bakışlarını annesinden kaçırıyordu.

Öfkeyle "Neymiş bilmediğim? Söyleyin de bileyim," derken bakışları her ikimiz arasında gelip gidiyordu.

Utanç ve üzüntüyle gözlerimi halamdan kaçırdım. Nadir konuşmadan önce özür dilercesine gözlerime baktı. Bu daha da kızarmama neden oldu. Söyleyeceği şeyi anlamıştım, bunun için Nadir benden bakışlarıyla özür diliyordu. Teslimiyetle omuzlarım çöktü, gözlerim üzerinde oturduğum yatağın desenlerini inceliyordu.

"Şahsenem ile biz daha birlikte olmadık ki hamile kalsın!" dedi dişlerini sıkarak. Ve o an söylediği şeyden pişman olduğunu belli eden ifade ile ellerini başının üstüne alıp koltuğa çöktü.

Yaşlı kadın ise hiçbir tepki göstermeden oğluna bakıyordu. Sanki söylediğini algılamakta problem yaşıyor gibiydi. Hiç birimizden bir kelam çıkmadan dakikalarca öyle kaldık. Sadece nefeslerimizin sesi duyuluyordu.

Konuşmanın şekli bu duruma geldiği için çok üzgündüm. Gözlerimi yeniden kaldırıp genç adamın yüzüne baktım. O da bana bakıyordu, üzgün ve pişmandı. Oğlunun bana bakışını fark eden kadın kendine gelip konuşmaya başladı.

"Bu da ne demek oluyur? Biriniz bana bir açıklama yapacak mı?" dedi öfkeyle. Öfkelendiği için sesi de yükselmişti. Ben utançla yatağa gömülürken Nadir annesinin kollarından kavrayıp hafifçe sarsmaya başladı.

"Sakin olur musun anne! Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum, sen olmadık tahminlerle kafamı karıştırıp asıl söylemem gereken şeyi söyletmiyorsun."

"Neyi söylemeye çalışıyorsun, ne anlatmaya çalışıyorsun ki? Bundan daha vahim ne var ki anlatacak?"

"Anne! Lütfen! Sus! Sus ve beni bir dakika olsun dinle." Annesinin sakinleşmesi için birkaç saniye gözlerine baktı.

"Sonra ne istersen söyleyebilirsin. Sus ve beni bir dinle!" dedi tekrar.

Yaşlı kadın bir oğluna bir bana baktı. Bunun ardından ne geleceğini merakla bekliyor gibiydi. Ellerini teslim olmuş bir şekilde kaldırıp konuşmaya başladı. Sesi üzüntüden zor duyuluyordu.

"Tamam oğlum. Dinliyorum. Ama her ne söyleyeceksen alıştırarak söyle."

"Zühal meselesini konuşacağız, Zühal ve işbirlikçisi Türkan..."

Şüpheyle oğluna bakıp "Bu da ne demek oluyur?" deyip öfkeyle sözünü kesti. "Sizin karı koca olmamanızla onların ne alakası var..." cümlesi yarım kalmıştı. Taşları yerine oturturken uzun bir soluk bırakıp aniden, sanki kıçına iğne batırılmış gibi ayağa kalktı. "Ne? Şimdi anladım! O kaltak Şahsenem'e ne söyledi?" dedi oğluna bir solukta.

Sanki ben odada değilmişim gibi oğluna konuşuyordu. Kendimi bir an için fazlalık gibi hissettim.

"Birlikteliğimizin olduğunu söyledi," dedi yorgun sesle. Bakışlarını utançla kaçırıyordu.

"Ve bunu bana şimdi söylüyorsun. Neden daha önce söylemedin?" Şüpheyle oğluna baktı. "Peki, Türkan'ın bu meseleyle ne alakası var?"

"Anne! Türkan diyorum. İşin arkasında asıl Türkan vardı. Zühal'i de o mecbur etti."

"Neye mecbur etti? Bana baştan anlat hele!" derken sesi sabırsızdı.

Nadir anlatmak için derin bir soluk alırken göz ucuyla bana baktı. O bakışında bana bunları yaşatmanın özrü ve pişmanlığı vardı. Tekrar annesine döndü.

Konuşmaya başlayıp da bitirene kadar yaşlı kadın oturduğu yerden hop oturup hop kalktı. Arada bana hayretle bakı-

yor, bütün bunların kendisinin haberi olmadan nasıl gerçekleştiğini düşünüyordu. Sonra hışımla yerinden kalktı.

"Bütün bunlar olurken ben uyuyor muydum? Kızım, sen neden bir şey anlatmadın?" diye sorduğunda çaresizlikle halama baktım. Nasıl söyleyebilirdim ki? Anlatamamamın nedenini anlamasını beklerdim. Ama anlamamış gibiydi, ısrarla bir cevap vermemi bekliyordu.

"Söyleyemezdim," dedim kısık bir sesle.

Sonra tekrar oğluna döndü. "Hadi, kız çekindi, anlatamadı, sen... Bari sen bir şeyler söyleseydin ya oğul!"

"Gerçeği kendim öğrenmeden kimseyi itham etmem doğru değildi. Sonrasında Ali ile Sude bundan büyük zarar göreceklerini düşünmem bu işin bu kadar uzamasına neden oldu. Kesin sonuca gidene kadar beklemem gerektiğini düşündüm."

Fatime Halam aniden kapıya yöneldi. Öfkeyle kapıya doğru gitmek isterken Nadir arkasından yetişerek engel oldu.

"Beni tutma," diye haykırdı. Sesi öfkeden dolayı hırıltılı çıkıyordu. "Gidip o kadını öldüreceğim. Evimin içinde yılan besliyormuşum da haberim yokmuş."

"Şimdi değil anne! Sonra!" Nadir'in ses tonu sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. "Ali Avni'ye usulünce söyledikten sonra, Türkan'dan hesap soracağız. Şimdi değil." Kısa bir an oğlunun söylediklerini kafasında oturtmaya çalışıyordu.

Kendi kendine "Tamam! Tamam! Şimdi değil," diye tekrarladı. Kendini sakinleştirmek için sık aralıklarla nefesler alıyordu. "Dur bir sinirim geçsin. Rabbim! Sana sığınmışım. Sen yardım et bize Rabbim!" diye ellerini havaya kaldırıp yalvarmaya başladı. Nadir onun sakinleşmesi için tekrar koltuğa oturttu.

"Lütfen anne, bütün evi başımıza toplayacaksın!" diye uyardı.

"Yok, bir şey yok, tamam." Bu sırada kapı tekrar hafifçe

vuruldu. Her üçümüz de heyecanla birbirimize baktık. Nadir eliyle sakin olun, diye işaret yapıp kapıyı açtı. Gelen Asiye'ydi.

"Kusura bakmayın!" dedi çekinerek. "Kazım amca gönderdi. Giden gelmiyor, dedi. Yemek hazırmış da!"

"Tamam, geliyoruz Asiyeciğim," dedi Nadir. Genç kız hâlâ tereddütle kapıda bekliyordu. Hemen yataktan çıkıp Asiye'nin yanına gittim.

"Enişten birinden telefon bekliyordu. Gel, biz inelim," diye Asiye'nin kolundan tutup merdivenlere yöneldim. Aceleyle arkama bakınca Nadir'in minnet dolu bakışlarıyla karşılaştım.

"Aba, bir şey mi oldu? Fatime Halam'ın bağırdığını duydum. Sana mı bağırıyordu?" diye ardı ardına soru bombardımanına tuttu.

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Hayır, nasıl böyle düşünürsün? Kimseye bağırmıyordu, sen yanlış anladın," diye inkâr ettim.

Şüpheyle bana baktı. Bu defa "Nadir enişteye mi bağırıyordu, neden?" diye sordu.

Şimdi merdivenlerden iniyorduk. Hâlâ gücümü tam toplayamamıştım, dizlerim titriyordu. Güçsüzlüğümden değil, Asiye'nin geri dönme olasılığından dolayı koluna girmiş sıkıca tutunuyordum.

"Önemli bir şey yok canım. Sadece Nadir'e biraz sitem ediyordu. Tedbirsiz davranmış diye," Yalan söylediğim için kendimden nefret ettim. Ama bunları ailemin bilmesi hiç doğru değildi. En azından şimdilik!

Aşağı indiğimizde herkes beni çembere almıştı. Türkan haricinde tüm aile salondaydı. Babamların yanına gidip onu sevgiyle kucakladım. Yaşadığım üzüntü ve kederle babamları istediğim gibi karşılayamamıştım. Babam şimdi bana sevgiyle bakarken mutluluğum had safhadaydı.

Sevgisinden şüphe duymayacağım kocam, babam ve kar-

deşim; diğer tüm sevdiklerim bir aradaydı. Bundan daha büyük mutluluk olur muydu, bundan daha büyük haz olur muydu?

Mutlulukla kalabalığa karıştığımda babam beni kendine çekip sarıldı. Bir yanımda Kazım baba, diğer yanımda babam bana destek vermek için ellerimi sıkıca tutuyorlardı.

"Teşekkür ederim baba," dedim Kazım babaya.

"Allah hepimizi bir sınava tabii tutmuştu, kızım. Ve yine Allah'ın izniyle de kazasız, belasız atlattık."

"Şimdi ne olacak, proje durduruldu mu?" diye sordum merakla.

"Hayır. Kesinlikle geri çekilmeyeceğiz. Uçaktan indiğimizde Azerbaycan yönetimi suçluların yakalandığını ve bize çalışmalarımız boyunca koruma desteği vereceklerini belirttiler. Yani, geri adım atmamıza gerek yok!"dedi gür sesiyle.

Kendinden son derece emin görünüyordu. Onun bu emin tavrı benim içimdeki endişeleri bir nebze olsun azaltmamıştı. Nadir'in oraya yeniden gidecek olma ihtimalini düşünmek dahi istemiyordum.

Evdeki kalabalık müthişti. Yakın aile üyeleri büyük yemek salonuna yavaşça yerleşiyorlardı. Fatime Halam'la Nadir bizi fazla bekletmemişler, kısa zamanda yanımıza gelmişlerdi.

Fatime Halam'ın yüzü öfkeden gerilmiş, kalabalıkta sabırsız gözlerle birini arıyordu. Bir an yüreğim hopladı, aradığı kişinin Türkan olduğunu biliyordum. Ama bu akşam bir olay çıkmayacağını da iyi biliyordum. Çünkü Nadir buna izin vermezdi.

Nadir, aile büyüklerine karşı saygı gereği babamların yanına oturmuştu. Ama bakışları bir an olsun benden ayrılmıyordu. Gözleri mutlulukla parlıyordu.

Bir an kalbim heyecanla hopladı. Başka gözlerin meraklı bakışlarına maruz kalmamak için bakışlarımı ondan kaçırdım, dikkatimi önümdeki tabağa vermeye çalıştım.

Asiye ile Ayşe'nin arasında oturmuştum. Ayşe kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Annemin neyi olduğunu biliyor musun? Çok öfkeli görünüyor," diye sordu. Annesinin gerginliği Ayşe'nin dikkatinden kaçmamıştı. Başkaları da anlamış mı, diye etrafı hafifçe kolaçan ederken Ayşe'ye olumsuzca başımı salladım.

Fatime Hala'nın gerginliğini Kazım babanın ve Ayla yengenin de dikkatlerini çekmiş, merakla kadına bakıyorlardı. Tecrübeli kadının gözünden kaçmamıştı eltisinin gerginliği.

Henüz Türkan yemeğe teşrif etmemişti. Fatime Hala da bunu fark etmişti, bunun hesabını sormak için bakışlarını oğluna dikti.

"Türkan nerde? Özel davetiye mi bekliyor, gelin hanım?" derken sesindeki öfke net hissediliyordu. Ali-Avni şaşkınlıkla annesine baktı.

"Sude uyanmış, sanırım doyurması gerekiyormuş," dedi şaşkın bir sesle. Annesinin neden bu kadar öfkelendiğini anlamamıştı.

"İyi." Kestirip attı. Oğlunun soran bakışlarını görmezliğe verip yemeğiyle ilgilenmeye başladı. Tüm konuşması boyunca Kazım baba karısından bakışlarını hiç ayırmamıştı.

"Neyin var senin?" diye sordu en sonunda dayanamayıp.

"Yok! Bir şeyim yok, sen yemeğini ye!" dedi yine aynı ses tonuyla.

"Anne! Tamam artık. Bana olan endişeni başkalarına öfkelenerek çıkarma," dedi Nadir uyarır gibi. Bakışıyla da uyarmaya çalışıyordu.

Yaşlı kadın derin soluk alıp oğlunun uyarısına cevap olarak başını salladı. Başka bir şey söylemeden yemeğine döndü. Masada ki tüm bakışlar anlam veremediklerini belli edercesine şaşkındı.

Kazım baba bu defa oğluyla karısı arasında gezdirdi bakışlarını. Gür kaşları şüpheyle çatılmıştı. Masadaki diğer herke-

sin dikkati dağılmış, muhabbete geri dönmüşlerdi. Nadir'in, annesiyle babasına arada bakışı gözümden kaçmıyordu. Bu bakışlarda endişe vardı.

Yemeğin ortasına doğru Türkan kucağında kızıyla yemek salonuna salınarak girdi.

"Kusura bakma Türkancığım, seni bekleyemedik!" dedi Zeynep yenge özür dolu bir sesle.

Türkan dudaklarını kibirle büküp "Önemli değil yengeciğim, kızım her şeyden önce gelir. Gerçi, kimsenin beni beklemesini de beklemiyordum ya," dedi kibirle.

Zeynep yenge gibi diğerleri de hayretle Türkan'a baktılar. Türkan'ın bakışları ise kocası ile kayınvalidesi arasında gidip geliyordu. Kayınvalidesinin öfkeli bakışını girer girmez hemen fark etmişti.

Türkan'ın kayınvalidesine bakışlarında ki soğukluk ürpermeme neden oldu. Zaten geldiğim ilk günden bu yana sürekli birbirlerine iğneli lafları esirgemiyorlardı. Fatime Halam ise Türkan salona girdiğini gördükten sonra başını kaldırıp da gelinine bakmamış, yok saymıştı.

Türkan kucağındaki kızını Elif'in kucağına bıraktı, salınarak kocasının yanına, karşıma oturdu. Bu sırada Ayşe'yle Asiye arasında oturduğum için iki yanımdan birbirleriyle konuşmak için eğilip bükülüyorlardı.

Ayşe, ona İstanbul'u gezdireceği yerleri anlatıyordu. Rahat konuşabilsinler diye yemeğimi yemeyi bırakıp arkama yaslandım. Bu sırada Türkan'ın alaycı bakışları ile karşılaştım.

"Gözün aydın Şahsenemciğim! Geçmiş olsun!" derken sesindeki alay midemin kasılmasına neden oldu. Hemen kendimi toparladım, yüzümü düz tutmaya çalışarak alaycı bakışlarına karşılık verdim.

"Teşekkür ederim. Senin de gözün aydın Türkancığım, kızının amcasının tekrar eve dönmesi senin için de büyük bir

mutluluk olsa gerek," derken gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmamıştım. Halamın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, şaşkınlık dolu; bu kadar açık olmama şaşırmıştı.

Bir an gözlerinden bir gölge geçti. Tereddütle gülümserken bakışlarını kaçırdı. Bir an kalbim acıyla hopladı.

Nadir'i halen seviyordu! Ne kadar göstermese de bunu görebiliyor, hissedebiliyordum. Onu kaybetmek onun için de büyük bir acı olacaktı. Bunu şimdi net bir şekilde görebiliyordum.

Birinin elimi sıktığını hissedince zorla da olsa yemeğiyle ilgilenen Türkan'dan bakışlarımı ayırıp elimi sıkana döndüm. Ayşe bana cesaret vermek istercesine gülümsüyordu. Türkan'ın o bakışını o da görmüş müydü, bilmiyordum.

Hiçbir şey söylemeden başımı önüme eğdim. Kalbim kızgın alevlerin içinde kalmış gibi acıyla yanıyordu. İçime akıttığım gözyaşlarımın alevi kalbimdeki ateşi söndürmekle kalmıyor daha da körüklüyordu.

İrice yutkunup kaçamak bakışlarla Nadir'e baktım, amcalarıyla derin bir sohbetin içindeydi. Benim içimde yaşadığım acıdan bihaberdi.

Derin soluklar alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Onun beni sevdiğine şüphe duymuyordum. En az benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyordu. Benim korkum Türkan'ın bu sevgisinin bize daha ne kadar zarar vereceğiydi.

Nadir buna izin vermeyecekti. Onun beni saran kollarını özlemle hatırladım. Bir an önce odamıza gidip onun şefkatli kollarında olmak dileğiyle sabırsızca soluk aldım. Onun bana olan sevgisini somut olarak hissetmek istiyordum, hem de şu an, en ihtiyaç duyduğum andı.

Tekrar Nadir'e baktığımda bu defa beni izlediğini fark ettim. Gözlerindeki aşk ve sevgi o kadar net görülüyordu ki, soluğumun kesildiğini hissettim. Beni duymuştu, iç sesimi duymuş ve bana aşkla bakıyordu.

Şimdi, az önceki gibi canım yanmıyordu. Kendimi sakinleştirmek için çabalamam sonuç vermeye başlamıştı. En azından şimdi kalbim alevler arasında olmasa da kor halindeki közlerin içindeydi. Şu anda masadaki kalabalık artık az önceki gibi üzerime geliyor hissi vermiyordu.

Ben bunları düşünürken herkesin yemeklerini bitirmiş masadan kalkmaya hazırlandıklarını fark ettim. Rahat bir soluk alıp ben de onlarla kalkmaya yeltendim.

Zeynep yenge "Şahsenem! Daha tabağını bitirmemişsin bile," dedi hayretle. "Hadi! Bitir onları. Yoksa yine güçsüz düşersin."

Söylevinin ardından muzip bir şekilde gülüp göz kırptı. Bir an neden bahsettiğini anlamamış, şaşkınlıkla yüzüne bakmıştım. Masada bir-iki kişi kıkırdayınca ne demek istediğini anladım, yüzüm utançla yandı.

Tabağımda hiç dokunulmamış Laz böreğine iştahsızca baktım. Sesimin doğal çıkmasına çalışırken "Teşekkür ederim yenge, ama doydum," dedim. Gerçi doymamış olsam da tok karınla tatlı yiyemezdim.

İmdadıma Asiye yetişti. "Zeynep Yenge, ablam tatlıyı aç karnına seviyor," dedi.

Kadın hayretle bana baktı. Sonra da anlayışla gülümseyip "Niye daha önce söylemedin? Bilseydik daha önce verirdik sana!"

"Fark etmez yenge! Daha sonra yerim."

Nasıl istersen, derken anlayışla başını salladı. Laz böreğini ılık ve aç karınla yemeyi tercih ederdim. Soğuk ve ikinci güne kalmış tatlının tadını sevmiyordum. Yavan ve ağzımda kötü tat bırakıyordu. Gerçi hiçbir şuruplu tatlıyı tok karınla yiyemezdim. Yemeğin başında yersem yerdim, sonra yüzüne bakmazdım.

Herkes masadan kalkarken Türkan'ın masada tek başına kalmaması adına kocası yerinden kalkmamıştı. Acıyla önü-

müzdeki günler Ali-Avni için çok zor geçecek diye düşündüm. Bunu biliyor olmak huzursuzluğumu geri getirdi. Çok iyi biriydi ve bütün bunları hiç hak etmiyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde amcalar gitmek için ayaklanmışlardı. Tekrardan göz aydınlığı dilerken yeğenlerini büyük bir coşkuyla kucaklamışlardı. Amcaların ardından

Ahmet Dede yatmak için salondan çıkınca babam bana dönerek "Bize de yer göstersen, yatsak kızım!" dedi rahatsızca.

"Tabii baba!" hemen ayağa kalktım. Babam da benim ardımdan ayağa kalktı.

Asiye'nin Ayşe'yle birlikte yatacağını biliyordum. Neşe'de bu gece burada bizimle kalacağını söylemişti. Kızlar bir odada rahat bir şekilde sığacaklardı. Yani bütün aile yine bir aradaydık.

"Biz de yatalım, hanım!" dedi Kazım Baba biz salondan çıkarken.

"Tamam. Neredeyse iki gündür başımız yastığa değmemişti. Çok yorgun düştüm." Karı koca da bizimle merdivenleri çıkmaya başladılar.

Ali-Avni ile Türkan da izin isteyip odalarına çekilmek için merdivenlere yöneldiler. Herkes birbirine iyi geceler dileğinde bulunup odalarına çekiliyorlardı.

Nadir, Neşe'yle bir kenarda baş başa vermiş, konuşuyordu. İster istemez bakışların yine onlara kaymıştı. Benim bir anda kıpkırmızı kesilmeme neden olan bakışıyla karşılaştım. Bakışlarındaki arzu elimin ayağımın birbirine dolanmasına neden olmuştu. Bir sakarlık yapmadan salondan çıkabildiğime şükrettim.

Babamla birlikte üst kata çıktığımızda Fatime Halam ile Kazım Baba çoktan odalarına çekilmişlerdi. Türkan odalarının kapısını kapatırken kibirle güldü. Onu umursamama-

ya çalışıp babamın yatacağı odanın kapısını açtım. Babamın odaya girmesi için kenara çekildim.

"Allah rahatlık versin babacığım."

"Sana da kızım. Tekrar gözün aydın olsun kızım. Allah başka keder vermesin."

"Sağ ol baba," dedim babama sarılırken. Oda bana şefkatle sarıldı, sırtımı sıvazladı. Babamın kollarından yavaşça ayrılırken yanaklarından kuvvetlice öptüm.

Benden uzaklaşırken yaşlı adam gözyaşlarını aceleyle sildi. Zayıf durumundan utandığını bildiğim için görmezliğe verdim.

"İyi geceler baba, bir şey istersen benim odam karşıda."

"Sağ ol kızım, bir şey istemem."

Yaşlı adamı odada bırakıp çıktım. Aşağı inmek için merdivenlere yönelirken yatak odamın kapısının hafif aralık olduğunu fark ettim.

Şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı. Kapıya yaklaştıkça odanın karanlık olduğunu fark ettim. Yukarı çıkarken açık olup olmadığını fark etmemiştim. Kimin girmiş olabileceğini düşünürken yavaşça kapıyı açtım.

Başımı ileriye uzatıp karanlık odaya gözlerimin alışmasını bekledim. Kimsenin olup olmadığını düşünürken odada hafif hareketi hissettim. Hemen yanı başımda olmuştu hareketlenme.

Korkuyla çığlık atmaya hazırlanırken Nadir "Şişt! Benim!" derken hafifçe ağzımı kapattı. Aynı anda rahatlamayı hissettim. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi.

Arkamdan kapıyı kapatıp beni duvara dayarken sadece soluklarını duyabiliyordum. Ben daha neler oluyor diye düşünemeden teklifsizce dudaklarımdan öpmeye başladı. Bense şaşkınlıkla ne yapacağımı bilemez bir halde duruyordum. Öpüşü derinleştikçe şaşkınlığım büyük bir arzuya dönüşüyordu.

Bir süre sonra öpüşlerine karşılık vermeye başladım. Arzuyla inledi, beni kucaklayıp büyük yatağımıza taşıdı.

Dudaklarımdan ayrılıp boynuma inince "Nadir! Nadir aşağıda bizi bekliyorlar," dedim sık nefeslerimin arasından.

"Kimse bizi beklemiyor," dedi boğuk sesiyle.

"Ama... Ayıp olacak... Asiye..." dudakları tekrar dudaklarımı bulup beni susturdu. Eğer şimdi aşağı inmezsem yarın onlara ne açıklama yapacağımı düşünüyordum. Sanki herkes ne yaptığımı bilecekti.

Nadir'in yoğun sevgisi ve arzusu endişelerimin anlamsız olduğunu gösterdi. Nadir'in okşamaları endişelerimi buhar olup uçururken kim ne düşünürse düşünsün diye geçirdim aklımdan. Eminim anlayışla karşılarlardı beni... Bizi... Bu düşüncelerimi sözlü olarak dile getirmek için Nadir bana doğru eğildi.

"Herkesin bizi anlayışla karşılayacağına eminim," dedi kulağıma fısıltıyla. Arzuyla ürperdim. Sıcak soluğu boynuma vuruyor beni zevkten ürpertiyordu. "Seni seviyorum," dedi. Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda kendimi onun şefkatli kollarına bıraktım.

Pişmanlık, bunca zaman birbirimize dokunamamanın verdiği pişmanlığı yüreğimin en derinlerinde hissederken kollarında sessizce yatıyordum. Nasıl bunca zaman birbirimize dokunmadan yapabilmiştik? Bunca zaman nasıl birbirimizi sevmeden durabilmiştik. Ama şimdi bunca yaşanan acılar sisli bir aynanın arkasında kalmış gibiydi.

Gerçekten tüm acılarımızı geride bırakabilmiş miydik? Önümüze güvenle bakabilecek miydik? Peki ya minik Sude! O ne olacaktı? Bu muhteşem rüya gibi birlikteliğimizi karamsar düşüncelerle kirletmek istemiyordum. Yarın, gün doğduğu zaman, bütün hepsini düşünecektim, düşünecektik. Ama şimdi değil!

"Beni bir daha bırakma!" dedim bir süre sonra ikimiz de yan yana birbirimize dolanmış halde yatarken.

"Asla!" dedi emin bir sesle. Ona doğru dönüp başımı çıplak göğsüne huzurla bıraktım. Kalbinin bozuk ritmi gülümsememe neden oldu. Gerçi benim kalbim de onunkinden aşağı değildi ya! Dörtnala giden bir tay gibi göğüs boşluğumda zıplayıp duruyordu.

Bir süre onun kalp atışlarını dinledim. Ona o kadar soracak sorum vardı ki, hangisinden başlayacağımı bilemiyordum. Ama konuşup bu güzel geceyi bozmak istemiyordum. Bir süre sonra müzik gibi hissettiğim onun kalp ritmiyle içim geçmişti.

Gözlerimi açtığımda hâlâ Nadir'in göğsünde yatıyordum. Ve şafak sökmek üzereydi. Odamız hafiften aydınlanıyordu. Kaç ay boyunca bu odada sabahlarımızı yalnız olarak kucaklamıştık. Şimdi ilk defa onun göğsünde huzurla güne uyanıyordum.

Nadir'in uyuyup uyumadığını anlamamıştım. Göğsü derin soluklarla inip kalkıyordu. Eğer uyuyorsa kımıldayıp da onu derin ve huzurlu uykusundan uyandırmak istemiyordum.

Yavaşça üzerinden kayıp başımı yanındaki yastığa koydum. Derin uykudaydı ve hiç kımıldamamıştı. Son yirmi dört saattir tüm sinir sistemi çökmüş olmalıydı.

Huzurlu ve rahatlamış yüzünü uzun bir süre seyrettim. Eğer onu kaybetseydim yaşam amacım kalmayacaktı. Onsuz bir hayatı hiç hayal edemiyor, düşünmek istemiyordum.

Güneş artık güzel yüzünü göstermeye, huzurlu odamızı aydınlatmaya başlamıştı. Ve Nadir'den uyanmak için ilk sinyaller geldi.

Hafifçe kımıldanmaya, kolları seğirmeye başladı. Sağ elini yorganın içinden çıkarıp yüzünü sıvazladı. Gözlerini yavaşça açtığında hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden gözlerimi buldu. Yüzü mutlulukla aydınlanırken beni kendine çekti.

"Günaydın aşkım!" dedi. Sesi yeni uyandığı için boğuk çıkıyordu.

"Günaydın," diye karşılık verdim mutlulukla ona sarılırken.

"Demek rüya değilmiş. Gece yaşadıklarımızın bir an rüya olduğunu düşündüm," dedi hafif neşeyle. Yüzüme ateş bastı. Ve sanırım da kızarmıştım. Hafifçe kıkırdadı.

"Ne o? Utanıyor muyuz?" diye sordu arsızca. Ardından "Yapma!" derken beni kendinden uzaklaştırıp yüzüme dikkatle baktı.

"Lütfen! Elbette utanıyorum," dedim yüzümü onun sıcak göğsüne ısrarla saklarken.

Keyifle kıkırdadı. Onun bu tatlı gülüşünü bir daha hiç duyamayacağımı düşündüğüm an geldi, ürperdim. Bu kara anıyı zihnimden uzaklaştırıp ona daha sıkı sarıldım.

"Seni sevdiğimi söylemiş miydim?" diye sordu. Evet, diye başımı sallarken yüzüm halen göğsüne saklanmıştı. "Ama olsun ben tekrar söylemek istiyorum. Seni seviyorum! Aşkım, hayatım. Ve... Var olma sebebim."

"Benim de!" dedim saklanmış göğsünden mırıldanırken.

Tekrar kıkırdadı, kendinden uzaklaştırıp yüzüme baktı. Bir kaşı eğlenir şekilde yukarı kalkmıştı. "Senin de ne? Açık konuş, senin kısa cümlelerle konuştuğunu pek hatırlamıyorum. Bu bana garip geliyor." Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Muzipçe yüzüne baktım.

"Ben de çok konuştuğum için benden sıkıldığını düşünüyordum. Bu sebepten kısa cümlelerime alış."

"Hiç *sıkıldım* dediğimi hatırlamıyorum. Bunu da nereden çıkardın?" dedi merakla. Sonra tutmaya çalıştığım gülmemi görünce derin bir soluk alıp öpmeye başladı. "Senden asla sıkılmadım ve sıkılmam. Bunu sana kanıtlayacağım. Ama ..." diye başladığında gerildim.

İstemsizceydi, biliyordum ki tatsız bir konuya geçiyor-

duk. Zoraki gülüşünü yüzünde tutup devam etti. "Ama önce şu Türkan konusunu sonuca bağlayalım."

İçimdeki neşe bir anda söndü. Ne kadar bu konuyu geriye atmak istesem de eninde sonunda bununla yüzleşmek zorundaydım, zorundaydık.

Yattığı yerden doğruldu. "Asma yüzünü! Her şey düzelecek," dedi emin bir sesle. Bir de ben emin olabilseydim.

"Bilmiyorum," dedim kararsızca. "Doğru mu yapıyoruz, yani Sude daha çok küçük! Ona böyle bir şey yaşatmaya hakkımız yok diye düşünüyorum."

"Bir de şöyle düşün; böyle bir anne tarafından yetiştirilen çocuk, ileride nasıl bir yetişkin olacak?" Ben cevap vermeyince devam etti. "Kendi gibi bencil olacak. Hastalıklı, problemli bir birey olmasındansa annesiz büyümesi daha iyi! Belki beni çok gaddar biri gibi görebilirsin. Bunu Sude için, Ali için ve bizim için yapmak zorundayız. Ali'nin artık gerçekleri görmesi gerekiyor," dedi düşünceli bir sesle.

"Nasıl söylemeyi düşünüyorsun?"

"Ben söylemeyeceğim," dedi hiç düşünmeden. "Söyleyemem!" diye devam etti. "Ona bunu söyleyebilecek kadar cesur değilim."

Susup gözlerime baktı. Elini uzatıp yüzüme dokundu; sanki yüzümdeki acıyı silmek ister gibiydi. Derin bir soluk alıp dışarı verirken yüzüme çarptı çaresiz soluğu. "Dün gece Neşe ile bunu konuştuk. Babamın da desteğini alıp Ali-Avni'ye beraber söylemeyi planlıyor. Elbette ki bir krizin önüne geçmek için annemi bu işten uzak tutmaya çalışacağız," derken aklımdaki soruya cevap vermişti. Fatime Halam'ı dün geceki halini gördükten sonra zapt etme konusunda ciddi endişelerim vardı. "Bunu nasıl yapacağız bilmiyorum ya! Türkan'a karşı öfkesi hiç dinmedi," diye bitirdi.

"Sonunda herkes öğrenecek, değil mi?" diye sordum yorgun bir sesle. Ruhsal olarak kendimi bitik hissediyordum.

"Evet," derken çaresizliğin verdiği sinirle kaşlarını çatmıştı. "Ama yine de mümkün olduğu kadar aile içinde halletmeye çalışacağız."

"Aynı fikirdeyim. Peki, Neşe'nin söylemesi doğru mu? Hatırladığım kadarıyla daha önce yine Türkan konusunda Ali-Avni ile araları açılmıştı." Merakla yüzüne baktım.

Üzgün ifadesini saklamak için gözlerini benden kaçırdı. "Haklısın!" dedi. "Yine aynı olacak, her zaman olduğu gibi!" derken kendini yatağa geri bıraktı.

Şaşkınlıkla yüzüne bakarken "Anlamadım?" dedim.

Kararsızca yüzüme baktı. Sanki söyleyip söylememekte tereddüdü var gibiydi. Gözlerini benden kaçırıp odada gezdirmeye başladı. Benden bir şey mi saklıyor diye düşünürken kısık sesini duydum, yorgun ve bıkkınlık dolu sesini.

"Ali'yi koruyamadım," diye başladı. "Oysa ben onun ağabeyiydim ama onu koruyamadım! Onu Türkan'ın zehirli, hastalıklı pençelerinden kurtaramadım. Kendimi ondan sıyırmıştım ama kardeşimi onun kıskaçlarından sıyıramamıştım."

Özgür bir şekilde uzanıp koyu kestane saçlarını geriye doğru elimle taradım. Bunu yapabilmenin mutluluğunu yaşarken "Gerçeği öğrendiğinde seni anlayacağına eminim," dedim. İçimden de öyle olması için dua ediyordum. O ise beni duymamış gibi devam etti.

"Ona öyle bağlanmıştı ki, ben ne söylesem kabul etmeyecekti. Ne yapsam karşılığında beni düşmanı olarak görecekti." Kısa bir an susup bana baktı. Gözlerinde ki acı ve öfkeyi görebiliyordum. "En çok bundan korktum. Kardeşimi kaybetmekten, onu kendime düşman görmekten... Neşe beni bu sıkıntıdan kurtarma adına Türkan'da vazgeçireceğini söylediğinde hiç tereddütsüz kabul ettim. Ben onun ağabeyiydim! Sevdiği kadını elinden almak isteyen adi bir adam değil."

"Sen onun her daim seven ağabeyisin! Ve her zaman da öyle olacaksın. Sen onun sevdiği kadınını elinden alan biri değilsin. Gerçeği öğrendiğinde dahi senden hiçbir zaman nefret etmeyecek, seni anlayacağına eminim," dedim ona sarılırken. Onu o karamsar düşüncelerinden korumak istiyordum.

"Bir de ben emin olabilsem!" dedi kendine güvenemeyen sesle. "Bütün bunlar olduktan sonra Ali'yi kaybetmenin yanına şimdi de Sude eklendi. Ailesini parçalayan zalim biri olacağım," dedi acı dolu bir sesle.

"Lütfen! Lütfen böyle söyleme!"

"Doğru ama! Keşke daha önce bütün bunların önüne geçebilseydim, en azından Sude doğmadan..."

"Kaderin önüne geçemeyiz, bunu biliyorsun. Allah böyle olmasını istedi. Keşkelerle hayatını karartma. Bunu kendine yapma!" diye yalvardım.

"Haklısın, *keşke* demenin hiçbir manası yok."

Yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına alırken gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. Hem acı hem mutluluk vardı o bakışlarda. Gözlerinde ki acıyı silmek için tekrar ona sarıldım. Beni reddetmedi, bir süre birbirimize sarılmış yattık.

"Ne zaman? Ali Avni'ye ne zaman söyleyecek Neşe?" diye sordum.

"Biz ayrıldıktan sonra..."

Bir an başımdan kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. Gözlerimdeki acıyı görmemesi için bakışlarımı kaçırırken *ayrılmak* mı, diye düşünüyordum. "Anlamadım?" diye mırıldanırken ne demek istediğini gerçekten anlamamıştım. *Ayrıldıktan sonra* derken içim korkuyla zıplamıştı.

Beni geri itip yüzüme bakarken gözleri neşeyle parlıyordu. "Seninle şu ertelediğimiz balayına çıksak?" dedi sorumu duymazdan gelerek.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Bu da nereden çıktı?" dedim

hayretle. Rahatlamamı da göz ardı edemezdim. Ben gerçek anlamda ayrılma diye algılamıştım. Ayrıca böyle bir karmaşanın içinde nasıl balayına gidebilirdik ki?

"Neşe, bizim burada olmamamızın daha uygun olacağını söyledi. Aslında doğru söylüyor. Senin bu çirkinliklere dâhil olman en son isteyeceğim şey."

Beni korumaya çalışıyordu. Nadir de, ailesi de benim için endişeleniyorlardı. Bunu şu an net görebiliyordum. Ama bilmiyorlardı ki bütün bunların üstesinden gelebilirdim. Beni seven kocam yanımda olduğu sürece her şeye göğüs gerebilirdim ve gerecektim.

Türkan beni artık daha fazla üzemeyecek, zarar veremeyecekti. Hem artık kimseden bir şey gizlemek zorunda da değildim, Nadir'in de dediği gibi Sude'nin sağlıklı bir ortamda büyümesi için susmayacaktım. Yani artık sakınmam gereken bir şey yoktu. Türkan'ın her türlü saldırısını bertaraf edebilecek gücüm ve cesaretim vardı.

"Sen yanımda olduğun sürece her şeye göğüs gererim. Türkan'dan da, söyleyeceklerinden de, yapacaklarından da korkmuyorum. Bunun için endişelenmenize hiç gerek yok. Ben bunun üstesinden gelirim. Biliyorsun halam benim en iyi öğretmenimdi. Onun bize yaşatmaya çalıştığı eziyetleri hep bir şekilde bertaraf etmeyi başardık. Türkan'ın yapacaklarını da bertaraf edebilirim. Tabi senin ailenin izni dâhilinde," diye de eklemeyi ihmal etmedim. Çünkü onlara bir saygısızlık yapmak asla istemezdim.

"Ben yine de endişeliyim. Sen ne kadar korkmuyor olsan da ben korkuyorum. Bütün bunlar olurken burada olmak istemiyorum. Belki adi olduğumu düşünebilirsin. Ben adiyim ve korkuyorum. Ali'nin beni suçlarcasına bakışını görmeye dayanamam. Hayatını kararttan kişi olmaktan ve bunu bana olan bakışında görmekten korkuyorum. En doğrusu bu, biz bu karmaşanın içinde olmayalım."

Şaşkınlığım halen devam ediyordu. Belki adiceydi ama önerisini de memnuniyetle kabul etmek için ölüyordum.

"Peki, bu biraz garip olmaz mı? Neden şimdi balayına çıktığımızı soracaklar."

"Kimse bir şey sormaz. Biliyorlar ki biz yeni evliyiz. Balayını hep bir şekilde erteliyordum. Onlara binlerce yalan uydurmaktan artık yorulmuştum. Ağızlarını da kapatmış oluruz."

"Garip," dedim dalgınca.

"Garip olan nedir?"

"Sadece bu sorulara ben maruz kalıyorum diye düşünüyordum."

Hafifçe kıkırdadı, ama sesinde neşe yoktu. "Daha ne sorular sorduklarını bir bilsen!" derken merakla yüzüne baktım. Bıkkınlıkla yüzünü iki eliyle sıvazladı. "Boş ver, öğrenmemen daha iyi. İnan bana," dedi inanmaz yüzle ona bakınca. "Ne diyorsun, gidelim mi buralardan? İkimizin de bir süre yalnız kalmaya ihtiyacımız var," derken yalvarırcasına bakıyordu.

"Bilmiyorum. Sen bilirsin!" dedim pes etmiş bir sesle. Onun yalvaran bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamamıştım.

21.Bölüm

Yüzleşme

İstanbul'a, yılbaşına bir hafta kala geciken balayımızdan döndük. İki eksikle evdeki herkes bizi coşkuyla karşılamışlardı. Türkan ile ona halen muhtaç olan minik Sude, artık bizimle yaşamayacaklardı.

Normal olarak Ali-Avni ile ilk karşılaşmamızda ikimiz de çok gergindik. Bizi suçlayacağını, belki de haklı olarak kızgınlığından dolayı konuşmayacağını düşünüyorduk. Ama hiç de düşündüğümüz gibi olmamıştı. Büyük bir olgunlukla bizi dimdik karşılamıştı.

İki haftalık bir tatilin ardından İstanbul'a geri döndüğümüzde ben çok tedirgindim, çünkü neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ali-Avni'nin tavrı ve minik Sude'nin yeni yaşamı beni çok tedirgin ediyordu.

Belli etmese de Nadir de benden aşağı değildi. Kardeşi ile ilk yüz yüze geldiklerinde diken üstündeydim. Her an bir şey olacakmış gibi geliyordu. Ama Ali-Avni büyük bir olgunlukla hiç bir şey olmamış gibi ağabeyini kucaklamıştı.

Ama yine de Ali-Avni'deki burukluk hafif de olsa göze çarpıyordu. Genç adamın bu çabasını canı gönülden takdir etmek gerekirdi. Büyük bir olgunlukla hiçbir şekilde duygularını bize göstermemeye çalışıyordu.

Karısının yaptığı affedilir gibi değildi. Tüm olanları öğrendiğinde kendisini kullanılmış gibi hissetmişti. Türkan, sevdiği adama yakın olabilmek için kendisini ve sevgisini kullanmıştı. Bu genç adamda derin izler bırakacaktı mutlaka.

Türkan'ın karmaşık ruh yapısı, hatalarını ardı ardına getirmişti. Önce Nadir'i sevmiş, elde edemeyince küçük kardeşine yönelmişti. Ali-Avni onun için kolay bir yemdi ve sonuca ulaşması kısa sürmüştü.

Minik Sude annesine muhtaç olduğu için Ali-Avni onu karısıyla göndermek zorunda kalmıştı. Tüm olanlar karşısında elbette ki boşanmaya zorlanmıştı genç kadın. Hem kendi ailesi hem de kocasının ailesi buna mecbur etmişti Türkan'ı.

Ayşe'nin bize telefonda anlattığına göre evde büyük bir kavga olmuş, işler rayından çıkmıştı.

Türkan kendini savunma adına başka yalanlara başvurunca Fatime Halam dayanamayıp Türkan'ın üzerine yürümüş. Türkan da kendini savunma adına o hengâmede kayınvalidesini itelemişti. Allah'tan Ali-Avni hemen müdahale etmişti de olay fazla büyümeden önlenmişti.

Onun için üzülmeli miydim, bilmiyordum. Ama minik Sude için içim parçalanıyordu. O bunları hak etmemişti. Ali-Avni de hak etmiyordu. Şimdi onun için yeni ve sancılı bir dönem başlayacaktı.

Biz balayından dönmeden sürpriz bir gelişme daha olmuştu. Neşe ile İsmail birbirlerine açılmış ve çıkmaya başlamışlardı. Bu benim için çok hoş bir sürprizdi. Her ikisi adına mutlu olmuştum. Bu aynı zamanda İsmail'in beni unuttuğu anlamına da geliyordu.

Aczin en çirkin manzarası hasettir: kıskanç tek gözlü ise ister ki herkesin de en aşağı bir gözü çıksın.

Telefondaki ses "Şahsenem Hanım, sizinle konuşmak istiyorum," diyordu. Zühal'in tedirgin ve gergin sesi taş kesilmeme neden oldu.

Şirketin kendime ayrılan bölümünde Nadir ile yapacağımız Rize seyahatinin dosyalarını toparlamaya çalışıyordum. Öğleden sonra Rize'ye uçacaktık. Dışarı da baharın müjdecisi nisan yağmuru vardı.

"Benim sizinle konuşmak gibi bir niyetim yok," dedim uzun bir sessizlikten sonra. Zühal'in sesini duymayı hiç beklemiyordum.

"Çok önemli Şahsenem Hanım. Türkan'la alâkalı. Çok zor durumdayım. Bana sadece siz yardım edebilirsiniz."

Elbette yalandı. "Birazdan çıkmam gerekiyor. Size ayıracak ne vaktim var ne de muhabbet edecek isteğim..."

"Fazla vaktinizi almayacağım. Bu çok önemli! Türkan Hanım beni tehdit ediyor," dediğinde dikkatimi çekebilmişti. Bunu anlamanın verdiği heyecanla devam etti. "Nadir Beyle ilişkim var gibi basına haber sızdıracağını söyledi. Ne kadar konuşmaya çalışsam da beni dinlemedi. Eğer dediklerini yapmazsam hem beni hem de Nadir Beyi rezil edeceğini söylüyor."

"Zühal Hanım! Bu söylediklerinizle hiç mi hiç ilgilenmiyorum. Türkan Hanım artık ne size ne de Nadir Beye bir şey yapamaz. Şimdi kapatmam gerek. İşim var."

Tam kapatmak üzereyken Zühal'in *'kapatmayın!'* diyen çığlığını duydum. "Sizinle yüz yüze konuşmalıyız."

"Beni dinlemiyor musunuz? Birazdan bir seyahate çıkmam gerekiyor. Size ayıracak vaktim yok," dedim dişlerimi sıkarak.

"Uçuşunuz saat dörtte... Bana sadece yarım saat ayırın. Binadan çıkmanıza bile gerek kalmayacak!"

Şaşkınlıkla "Anlamadım! Nasıl olacak bu?" diye sorarken kaşlarım istem dışı çatılmıştı.

"Ben şu an şirketin teras katındaki kafedeyim. Sizi bekliyorum," dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

Bir an ne düşünmem gerektiğini bilemeden boş gözler-

le karşımdaki duvara baktım. Elbette şaşkındım; aylar sonra Zühal'le ilk defa konuşuyordum. Hem de bunca olaylardan sonra. Elbette gitmeyi düşünmüyordum; çünkü yine yalanlar söyleyip kafamı karıştırmaya çalışacaktı. Elbette arkasında Türkan vardı; çünkü başka kimseyi düşünemiyordum.

Peki, Zühal bana ne söyleyecekti ki? Türkan'ın tehditlerinin gerçekliği asla sorgulanmazdı, yapardı. İşin ucunda Nadir'in adının ortaya çıkması kabul edilir değildi. Nadir'in adını çirkin dedikodularla kirletmeye çalışıyor olmalıydı. Buna izin veremezdim. Peki, ne yapmalıydım? Zühal'le buluşmalı mıydım? Peki, ona güvenebilir miydim? Başka şansım yok gibi görünüyordu. Zühal'e güvenmek zorundaydım. Biliyordum ki daha önce Türkan'ın zoruyla bir hata yapmıştı. Şimdi Türkan bizim hayatımızdan uzaklaştırıldığına güvendiği için bana şimdi söylemek istiyordu. Bunun başka açıklaması olamazdı.

Kolumdaki Nadir'in hediyesi gümüş saate baktım. Saat henüz 11.45'di. Nadir, havaalanına gitmek için iki de çıkacağımızı söylemişti. Yani Zühal'le buluşmak için yeterince vaktim var demekti.

Gerçi toparlanmam tam bitmemişti. İsmail, reklamcılarla toplantıdaydı ve bana yardım edemezdi. Bir iki evrak, imza için müdürlerin masalarını geziyordu, onları da yardımcım hallediyordu. Seyahat çantalarımız Nadir'in arabasındaydı.

Zühal'in son söylediği aklımı kurcalıyordu. Şüphe bazen malum yolunu sislendirir, fakat bazen de meçhul kapısının anahtarı olur. Şu an ki ruh durumumla örtüşen başka bir cümle olamazdı.

Kendi kendime vaktim var, dedim ve Zühal'le buluşmak üzere odamdan çıktım. Yardımcım masasında yoktu, demek henüz dönememişti. Bu iyi diye düşündüm, kimseye açıklama yapacak hevesim yoktu.

Asansöre binip restoran-kafeterya yazan düğmeye bastım.

Tüm çalışanlar yemeklerini teras katında yerlerdi. Ayrıca bu hizmetle gelen konukları ağırlamada hiç sıkıntı yaşamıyorduk. Şu an da olduğu gibi.

Asansörün kapısı açıldığında sağa dönüp müşterilerle dolu kafeteryaya girdim. Girişte durup Zühal'i aradım. Bir dakikadan fazla bakınmama rağmen henüz bir yerde görememiştim. Bu sırada bir garson yanıma geldi.

Garson beni tanımış olmalı ki gülümsedi. "Size yardım etmeme izin verin," dedi nazik sesle.

"Teşekkür ederim. Birine bakmıştım," derken garsonun beni tanımasına şaşırmıştım.

"Beni takip edin Şahsenem Hanım," dediğinde daha da şaşırdım.

Kafeterya iki bölümden meydana geliyordu; soğuk günler için kapalı alan ve güneşli, güzel günler için açık alan. Şu an yağmur yağdığı için kimse terasta değildi. Erken bir saat olduğu için ayrıca içerisi sakindi. Birazdan burası dolardı.

Şaşkın olmama rağmen genç garsonun arkasından kafeteryanın balkonuna çıktım. Düşündüğüm gibi yağmurdan dolayı burada kimsecikler yoktu. Buna rağmen garson beni terasa çıkarmıştı. Zühal bu kadar gizli ne söyleyecekti ki etrafında tanık istemiyordu, diye düşündüm. Kafamdaki sorular yüzünden garson yürümeye devam ettikçe benim kaşlarım şüpheyle çatılıyordu. Bu kadar gizliliğe ne gerek var, diye düşünüyordum.

On beş katlı binanın tepesinde rüzgâr hiç eksik olmazdı. Şu an ise yağmurdan dolayı şiddeti daha fazlaydı. Ceketimi almadığıma hayıflandım.

Balkon gölgeliğinin altında, balkonun en uç noktasında tek başına oturan kadını gördüm. Yüzünde alaycı gülümsemesiyle yüzüme bakan kadın Zühal değil, Türkan'dı. İlk an şaşkınlıkla durakladım. Kaşlarımın arası daha da derinleşmişti.

"Geciktin elticiğim," dedi kibirle.

"Senin burada ne işin var?" dedim şaşkınlıktan sıyrıldığım ilk an.

"Ben burada çalışıyordum, unuttun mu?" dedi yine aynı ses tonuyla.

"Çalışıyordun," diye vurguladım. "Artık burada çalışmıyorsun," derken bunun hesabını vereceksin der gibi garsona sert ifadeyle baktım. Garson telaşla gözlerini kaçırıp yanımızdan uzaklaştı.

Garson yanımızdan uzaklaştıktan, sesimizi duyamayacağını düşündükten sonra "Garsona ne verdin seni buraya alması için?" derken gerginlikten dolayı sesim istem dışı cırtlak çıkmıştı. Türkan gerginliğimi anlamıştı.

Alayla güldü. "Benim forsum bu şirkette ve bu bina da sen ve diğerleri inkâr etse de devam ediyor."

"Ne istiyorsun?" diye sordum sabırsızca. Onunla bu soğuk ve ıslak çatı katında daha fazla durmaya niyetli değildim.

"Bunu biliyor olduğunu biliyorum. Yüzündeki küstah ve sabırsız ifade bana bunu gösteriyor."

"Ali-Avni senin burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum. Bu sorudan memnun olmamış gibi dudaklarını sıktı. Ellerini masanın üzerine açık şekilde koydu. Güzel gözleri bana odaklıyken eliyle olmayan masanın örtüsünü düzeltti.

"Kimin umurunda!" dedi umursamazca.

"Ne istiyorsun?" dedim yine.

"Sadece seninle konuşmak," dedi kısaca.

"Zühal nerede?" diye sorarken şüpheyle etrafıma bakındım. Bizden başka kimse yoktu bu soğuk terasta.

"Sanırım İzmir'in tadını çıkarıyordur," dedi alayla.

İşte o an oyuna geldiğimi anladım, hem de ikinci defa! Bir an panikledim. On beş katlı gökdelenin teras katında saplantılı bir kadınla tek başınaydım. Gerçek yüzüme tokat gibi çarparken sarsılmamak için tüm irademi kullandım. Yüksek-

lik korkum göz önüne alındığında ne kadar ironik olduğunu fark ettim.

Kalbim göğsümün altında korkuyla atarken yüzüme sahte gülüşümü yerleştirdim. Korktuğumu ona hissettirmeliyim, diye düşünüyordum.

"Ne güzel, değil mi? İki elti aylar sonra baş başa, hem de şehrin en yüksek binasının en tepesinde. Yükseklik korkunu yenebildin mi elticiğim?" diye alayla sordu.

Bunu nereden biliyor, diye panikle düşündüm. Evde konusu geçmiş olmalıydı. Türkan'ın güzel yüzüne baktığımda gözleri alayla parlarken dudakları yana doğru çarpılmıştı.

"Ah, ne kötü!" derken yüzüne yalancı üzgün ifade yerleştirdi. "Elticiğim? Sen şimdi panik de yaparsın!" derken ağır hareketlerle oturduğu yerden kalktı.

Üzerinde şık ve pahalı bir elbise vardı. Gökdelenin soğuğuna karşı deri ceket giyinmişti. Onun karşısında ben şu an çırılçıplaktım. O her şekilde benden daha iyi durumdaydı. En önemlisi yükseklik korkusu yoktu.

Ya ben! Şimdi Türkan'ı gördüğümde kendimden utanmıştım. En başta giysim ince ve basitti. Bir uçak yolculuğu için rahat giysi olduğunu düşündüğüm bluz ve kumaş pantolonu şimdi bir çaput gibi görüyordum.

"Sude nasıl?" diye sorarken amacım kafasını dağıtmaktı.

Başarmıştım. Yüzündeki alaycılık silinip gözleri sevgiyle parladı. Bu kadının en hassas noktası çocuğuydu.

"İyi." Dudakları bir şeyi hatırlamanın verdiği tepkiyle öne doğru uzandı. "Yemek yeme zamanında anlamsızca seni çağırıyor," dedi.

Anlamsız değildi. Sude yemek yeme konusunda biraz problemli çocuktu. İsteksiz yemek yeme krizlerine genelde ben müdahale eder, oyunlar oynatarak yemesini sağlardım. Çocuk şimdi bu alıştığı oyunu istiyordu. Yüreğim sevgiyle sızladı, minik Sude için kalbim yeniden acıdı. Bu anneyle ne

zor çocukluk ve yetişkinlik geçireceğini şimdiden görebiliyordum.

"Oyun istiyor," dedim kısaca.

"Babasını özlüyor," derken bütün kabahatin bende olduğunu vurgular tondaydı. "Kızımın babasız büyümesine sen neden oldun," diye devam etti öfkeyle. "Ne istedin benden, bizden? Kızımdan ne istedin? Sen seni sevdiğini düşündüğün adamla evlenmiştin, bizden ne istedin? Nadir'in yanına yakışmadığın halde, eltim olarak yanıma yakışmadığın halde seni sindirmeye çalıştım. Sen bunlarla yetinmeyip türlü yalanlarla Ali-Avni'yi ve ailesini bana karşı doldurdun."

"Ben kimseye bir şey anlatmadım," derken sesimi sakin perdede tutuyordum. Her an bi çılgınlık yapacak gibi hissettiriyordu.

"Peki, ben niye aileden atıldım?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Bunu bana değil Ali-Avni'ye sormalısın," dedim yine aynı tonda.

"Ona sormadığımı mı sanıyorsun! Senin iftiraların ve yalanların yüzünden beni artık istemediğini söyledi. Bunu söylerken gözleri bana nefretle bakıyordu. Sözde ben Nadir'i gizli gizli seviyormuşum. Hıh! Nadir, beni ezip seninle evlenmeye karar verdikten sonra bitmişti. Ama bunu o örümcek beyinlilere anlatmak ne mümkün!"

"İnsanların tepkileri sence normal değil mi?" diye sordum. "Sevdiğini sandığın kişiye yakın olabilme uğruna kardeşiyle evleniyor..."

"Sevdiğimi sandığım kişi?" diye sözümü öfkeyle kesti. "Ben onu gerçekten sevdim. Ben onu kazanmak için her şeyi yaptım. O beni görmedi bile! Görmeye başladığını düşündüğümde de bir çömezmişim gibi davrandı."

Şaşkınlıktan donakalmıştım. Bunca zaman Nadir'e karşı hislerini çok güzel saklamayı başaran Türkan, ilk defa itiraf

ediyordu. Bütün bunları bilmeme rağmen itirafı karşısında canım müthiş yandı. Delirmiş gibi bakan kadın bir öyle konuşuyordu bir böyle; az önce bana Nadir'i sevdiğini yalanlarken şimdi de sevdiğini söylüyordu.

"Ben bunca yıl onunla aynı evin içinde aynı havayı solurken neler yaşadığımı biliyor musun?" diye sordu. Hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım. "Hele seninle evlendikten ve her gece o odaya kapandığınızda ardınızdan yaşadıklarım? Sen bunları bilemezsin! Sen Nadir'i... Bir erkeği bu şekilde sevmeye devam eder miydin? Ben ettim! Hem de sana rağmen!" dedi tükürür gibi. Sonra yüzüne en güzel gülüşünü yerleştirip "Ama artık buna bir son vereceğiz," dedi.

"Vereceğiz?" diye sorarken cevabını duymak isteyeceğime emin değildim.

"Sen ve ben! Bal ailesinin iki gelini! İki elti! Aynı adama âşık iki kadın olarak buna son vereceğiz."

"...beni bekliyor." Sustum. 'Nadir, diyemedim. Ama Türkan anlamıştı. Çarpık gülüşü geri geldi.

"Nadir'in seni beklediğini biliyorum," dedi. "Ama boşuna beklediğini de biliyorum."

Yön değiştirip "Türkan! Ben şimdi gidiyorum. Burası çok soğuk! İstersen sende burada fazla kalma, hasta olmanı minik Sude'nin istemeyeceğine eminim," dedim her kelimemi dikkatle seçerken.

"Bir yere gidemezsin!" dedi sert sesle. "Ben istemediğim sürece tek bir adım dahi atamazsın." Yavaş adımlarla yanıma gelirken daha önce göremediğim sivri uçlu kesiciyi göğsüne doğru kaldırıyordu. Amacı bana göstermekti. Gücün, cesaretin ve nefretin kimde olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Panikle geriye baktım. Garson ortalarda yoktu. Bu deliyle beni bir başına bıraktığına inanamıyordum. Evet, bu kadın deliydi. Bunu, güzel gözlerini devirip bana yaklaşırken iyice anlamıştım. İstemsizce bir adım geri adım attım. Türkan gelmeye devam etti. İki adım daha attım.

Farkında değildim ama adımlarım terasın kıyısına doğru gidiyordu. Türkan bunu bilinçli yapıyordu. İmdat dilenme amaçlı tekrar yan tarafa baktım. Olduğumuz yerden içerisi görünmüyordu. Çok kuytuydu. Yapay yeşillikler de artısıydı benim durumumu kötüye sokmak için.

"Türkan. Rica ederim, dur artık," dedim panikle.

"Neden? Korkuyor musun? Seni korkutabiliyor muyum?" diye sordu.

"Evet," dedim onu yatıştırmak için.

Gözleri daha bir büyüdü. Sanki zevkten erimişti. "Güzel!" derken daha da yaklaştı.

Bu defa üç adım geri gittim. Artık nisan rüzgârı ve yağmuru tenimi acımasızca dövüyordu. Tamamen, her anlamda açıktaydım. İstem dışı ellerim bedenimi sardı. Üşüyordum.

Islandığım için değil. Beni öldürecekmiş gibi bakıp yaklaşan Türkan'dan dolayı üşüyordum. İmdat dilenircesine tekrar terasın kapısına baktım. Bir Allah'ın kulu şu lanet terasa çıkmıyordu.

"Sen iyi değilsin!" dedim panikle.

"Nereden bildin!" derken kıkırdadı.

"Türkan! Lütfen canım. Bırak o bıçağı, bir yerini keseceksin!" diye uyardım.

Elindeki bıçağa şöyle bir baktı. "Evet. Keseceğim. Seni!" derken bir adım daha yaklaştı.

İstem dışı bir adım daha geriye adım atmak istedim ama artık gidecek yerim kalmamıştı. Göğsümün hizasındaki korkuluk daha fazla geri gitmemi engellemişti.

Gözleri aniden yeni bir fikir gelmiş gibi parladı. "Çek şu sandalyeyi," derken eliyle hemen yanında duran sandalyeyi bana iteledi. "Korkuluğa yanaştır."

Aklından geçenleri tahmin ettiğimde bağırmayı düşündüm. "Sakın aklından bile geçirme!" diye tısladı. Korkuyla sindim.

"Türkan," diye yeniden denemeye çalıştım. "Bütün olanları unutmaya hazırım. Bütün bunları yaşanmamış sayalım. Yeniden evine, yuvana geri dön. Senin geri dönebilmen için elimden ne gelirse yapacağım. Sude için tekrar düşün, Türkan! Beni öldürürsen seni hapse koyarlar. Sude'yi bir daha sana asla göstermezler. Ne olur Türkan, bir defa daha düşün."

"Kimse seni benim öldürdüğümü bilmeyecek ki!" derken yeniden kıkırdadı. Söylediğinin mükemmelliğine hayran kalmış gibiydi.

Sonra boynuna takılı çantasını açıp diğer elini çantanın içine daldırdı. Gri renkte bir metal yığını çıktığında korkuyla bağırdım.

Hiç tereddütsüz bana doğrulttuğunda "Türkan, ne yapıyorsun?" diyebildim panikle.

Silahı şöyle bir sallayıp "Seni öldürmeye çalışıyorum," dedi lakayt şekilde. "İşimi garantiye almaya çalışıyorum. Sana istediğim şeyi yaptırmak için bıçağın yeterli olmayacağını biliyordum. Beni yorma ve çık şu sandalyeye."

"Türkan!"

"Adımı ezberlemeyi çalışıyorsan, buna hiç gerek yok. Artık işine yaramayacak. Şimdi beni yorma ve çık şu sandalyeye. Şu silahı gerçekten kullandırmama neden olma." Hiçbir şey söyleyemedim. Kadın her bir detayı çok iyi hesaplamıştı. Şu an ki bakışları da o silahı hiç tereddütsüz kullanacak gibiydi. Sessizce isteğini yerine getirirken artık birinin bu kadını durdurmasını diledim.

"Evet, böyle! Aferin." Sandalyeye çıktığımda boşluğa bakmamaya çalıştım. Bu mümkün olmuyordu. Sanki bir el beni vakum gibi aşağıya çekiyor gibi hissediyordum. "Arkandan seni iteklememi istemiyorsan ilk önce bir ayağını korkuluktan geçir!" diye emretti. Kalbim korkuyla kasıldı. Bu kadın deliydi! Dediğini yapmadan önce istem dışı korkuluğun ge-

risine baktım. Korkuluğun ardında güvenlik adına Allahtan iki metrelik daha alan vardı. Bu biraz rahatlamama neden olsa da onun ilerisinde hiçbir şey olmaması beni yeniden endişelendiriyordu. "Merak etme, daha yarıya gelemeden korkudan öleceksin. Canın bile yanmayacak!" dedi gülerek.

"Türkan!" diye bir ses arkamızdan bağırdığında her ikimizde hazırlıksız yakalanmıştık, korkuyla zıpladık. Panikle sese döndüğümde aynı panik ifadesiyle Nadir bize bakıyordu. Arkasında başkaları da vardı, ama ben şu an sadece Nadir'i görebiliyordum. Kalbim sevinçle çarparken beni bu deli kadının elinden kurtaracak, diye düşünüyordum.

"Nadir!" dedi Türkan mutlulukla.

Bir an tereddüt etse de "Aşkım!" diye cevap verdi Nadir. Kulaklarım yanlış işitiyor olmalıydı. Kara gözlerin sevgiyle baktığı kişi Türkan'dı. Kalbim acıyla kavruldu.

"İkimizi de sıkıntıdan kurtarmanın çözümünü buldum. Şahsenem şimdi buradan atlayarak intihar edecek ve biz de bu sayede kavuşacağız."

"Türkan. Aşkım. Bunun böyle olması gerekmiyor. Onun aramızdan çıkması için ölmesine gerek yok. Şahsenem'i bugün ailesinin yanına götürüp bırakacaktım. Seninde biliyor olman gerekiyordu. Bugün Rize'ye gidecektik. Şimdi Şahsenem'e oradan inmesi için izin ver." Nadir oyun oynuyordu. Bunu anladığımda üzerime serin bir su döküldü.

Türkan kısa bir an düşünür gibi yaptı. Gözleri mutlulukla parlarken başını olur dercesine salladı. Bu kadar çabuk kanmasına hayret ettim.

"Şahsenem sandalyeden inip buraya gelir misin!" derken sesi son derece öfkeliydi.

Nadir'in tepkisine şaşırsam da söylediğini ikiletmedim. Bunu yaparken gözlerim aklını kaçırmış Türkan'dan bir an bile ayrılmamıştı. Türkan, büyük bir mutlulukla Nadir'e bakıyordu, artık beni görmüyordu.

Sandalyenin tepesinden inip Nadir'e doğru ilk adımlarımı attım. Kocam, teras kapısında büyük bir ciddiyetle beni bekliyordu. Tüm dikkati Türkan'daydı. Bir an çok kısa bir an bakışları gözlerimi bulduğunda ona üç adım kadar yaklaşmıştım. Gözlerindeki endişe bana baktığında su yüzüne çıkmıştı.

Delilik nasıl bir kavramdı? Bir insan nasıl deli olurdu? Delilikle cinnet geçirmek aynı mıydı?

Türkan nasıl bu duruma gelmişti, muammaydı. Ama nasıl çıkacağı aşikârdı, ağır tedaviyle. Cinnetin sınırlarında gezerken ona rol yapmak ne kadar doğruydu bilemiyordum. Çok akıllı ve zekiydi. Nadir'in o kısacık bakışını görmüştü ve Nadir'in ona oyun oynadığını anlamıştı. Bunu da elindeki silahı ateşleyerek göstermişti.

Sırtımdan, omzumun hemen altından bir acı duydum. Nadir'in gözleri korkuyla irileşirken bana doğru atıldı. Teras kapısından başkaları da Nadir'in ardından geliyorlardı. Ali-Avni ve Kazım baba Nadir'in hemen arkasındaydılar. Başkaları da vardı. Oraya nasıl geldiklerini anlayamadığım polisler, masaların arkalarından fırlayıp Türkan'a doğru atılıyorlardı.

Her şey çok çabuk olmuştu. Ama ben her şeyi çok ağır bir şekilde izliyordum. Canımın yandığını hissediyor ama neden yandığını çözemiyordum. Nadir, yere düşmeden beni yakalamayı başarmıştı. Şimdi onun güvenli kollarında yerde uzanıyordum. Sonra bir acı daha duydum. Acıyan yere baktığımda dizimin hemen üstünden kan sızdığını gördüm.

"Durdurun şunu artık!" diye haykıran Nadir'e şaşkınlıkla baktım. Nadir'i hiç böyle bağırırken görmemiştim.

Ayaklarımdan başlayan soğukluk yavaşça bedenime akıyordu. Ayağım ve omuzum vücudumun soğumasına rağmen köz bastırılmış gibi yanıyordu.

Yan tarafımızda kısa bir karmaşa oldu. Bakmak istediğim

halde görme yetimi yitirdiğimi hissettim. Her şey bir sis perdesinin ardında kalmış gibiydi. Gücümün bir sünger tarafından çekildiğini hissediyordum.

Nadir'in "Kurtulacaksın aşkım!" dediğini zonklayan kulaklarımdan zorlukla duyuyordum. Alnımın yağmurdan mı yoksa terden mi ıslandığını bilemiyordum. Nadir, sevgi ve şefkatle yüzümü sıvazlarken elleri ıslanıyordu. "Doktor yok mu? Doktor çağırın!" diye yeniden bağırdı. Nadir'i hiç bu kadar öfkeli, hiç bu kadar endişeli ve hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Daha doğrusu hissetmemiştim. Çünkü görü yeteneğim tamamen kaybolmuştu. Şu an sadece sesleri duyabiliyordum.

"Ben iyiyim!" dedim sevdiğim adamı sakinleştirme adına.

"Biliyorum aşkım! Daha da iyi olacaksın. Kıpırdama! Sakin olmaya çalış," derken kendisi deli gibiydi.

"Nadir!" dedim son bir gayretle.

"Söyle aşkım!" diye fısıldadı kulağıma.

"Seni seviyorum," dedim ilk defa bütün kalabalığın içinde bana iyice yaklaşmış yüzüne karşı.

Derin bir soluk alırken yüzünü göğsüme gömdü. "Ben de seni seviyorum. Dayan aşkım!" dedi yeniden.

"Ambulans geldi oğlum," dedi bir ses. Kazım baba olmalıydı. Artık sesleri ayırt edemiyordum. Sanırım Türkan saf dışı edilmişti ki ortalık daha sakindi.

Türkan'ın sesini duyamıyordum. Ona ne yapmışlardı acaba? Her ne yapmışlarsa kibirli ağzını bantlamayı ilk önce yapmış olmalıydılar. Hiçbir ses yoktu.

Sonra yanı başımda bir sesin, "İyi olacak efendim!" dediğini duydum. Kime ait olduğunu kestiremiyordum.

Başka bir el, eller beni bir an için havaya kaldırdılar. Sonra bir yere, yumuşak bir yere yatırdılar. Sanırım sedyeydi.

"Nadir!" dedim son bir gayretle.

"Buradayım aşkım!" derken sıcak elleri benim soğuma-

ya yüz tutmuş ellerimi kavradı. 'Seni hiç bırakmayacağım,' dediğinde 'beni bırakma,' demiş olmalıydım, farkında değildim.

Karanlığın huzur verici derinliklerine kendimi bırakırken son derece mutluydum. Türkan, etkisiz hale getirilmişti. Bu sancılı durumdan sadece ben biraz hırpalanmıştım. Nadir'e, Kazım babaya, kızlara, Fatime Hala'ya, hatta şu an İzmir de olduğunu bildiğim Zühal'e bir şey olmadığı için mutluydum. Daha kötüsü de olabilirdi.

Eğer Nadir yetişemeseydi beni korkuluğun tepesindeyken vurup aşağıya düşmeme neden olabilirdi. Olmamıştı. Nadir yetişmişti. Peki, benim burada olduğumu nasıl öğrenmişti? Bunu ona sormalıydım. Daha sonra bunu soracaktım. Ama şimdi karanlığın yatağında çok rahattım. Uzun bir zaman da kalkmayı düşünmüyordum.

Rüyaydı biliyordum. Köprübaşı suyundan kana kana içerken akşam güneşi sırtımı ısıtıyordu. Yanı başımda Nadir, sıranın kendisine gelmesini gülen gözleriyle bekliyordu. Sudan başımı kaldırıp yakışıklı kocama gülümsedim.

"Çok susamıştım. Ayrıca bu suyun tadı hiçbir pınarda yok. İzin ver biraz daha içeyim," dedim.

"Elbette aşkım. Ama biraz da bize bırak," dediğinde 'biz' kim diye etrafına bakındım. İşte o zaman her iki elini tutan aynı yaşta biri erkek diğeri kız, beş yaşlarında çocukları gördüm.

"Bunlar da kim?" diye sordum.

"Çocuklarımız, aşkım!" dedi kara gözleri mutlulukla parlarken.

Ben neden hatırlamıyorum, diye düşünürken şaşkınlıkla üçünün arasında gözlerimi gezdirdim. Her ikisi de çok güzellerdi. Gözleri Nadir'in gibi simsiyahtı. Beyaz tenlerini koyu kahve saçları süslüyordu. Çok güzellerdi.

"Anne!" diye ikisi de aynı anda üzerime atladılar.

"Kızım," diye bir sesleniş duyduğumda sese döndüm. Annemdi! Hiç değişmemişti. Asiye'yi doğurduğundaki halindeydi.

"Anne!" diye ona gitmek istedim. Her iki elimi tutan güzel ikizler anneme gitmemi engelliyorlardı.

"Gitme anne!" dediler her ikisi de. Durup onlara baktım. Elimden sıkıca kavramışken yalvaran gözlerle bana bakıyorlardı.

"Bir yere gitmiyorum," diye onları sakinleştirmeye çalıştım. "Sadece anneme sarılıp geri döneceğim."

Annem ilginçtir, taş köprünün ortasında hiç kımıldamadan bana bakıyor ve beni bekliyordu. Anneme sarılıp o özlediğim kokusunu içime çekmek istiyordum.

Bu düşünceyle hareket etmek istedim. Çocuklar daha ısrarlı bir şekilde asılmaya başladılar.

"Ellerimi bırakın!" dedim. Biraz da öfkelenmiştim. Anneme sarılmamı bana çok görüyorlardı. Ellerimi çocukların ellerinden kurtarıp anneme doğru yürüdüm.

"Şahsenem!" diye bu defa Nadir durdurmak istedi. Dönüp Nadir'e baktım, yalvaran gözleriyle bana bakıyordu. "Gitme!" dedi.

Tek amacım anneme sarılmak olan ben tüm yalvarmalara rağmen köprünün ortasına doğru yürüdüm. Annem ben yaklaştıkça gülen yüzü soluyordu. Sonra bana 'geri dön, dedi. Şaşırmıştım, annem beni istemiyor muydu?

"Neden anne? Beni istemiyor musun?" dedim hayal kırıklığıyla.

"Elbette istiyorum. Ama şimdi değil. Git şimdi. Kocana geri dön. Senin geri dönmen için can çekişen yavruların için dön."

"Sadece sana sarılmak istiyorum!" dedim isyan edercesine.

"Geri dön!" dedi yeniden. Sonra arkasını dönerek yürüdü, bir süre sonra da gözden kayboldu.

"Anne, gitme," diye yalvardım. "Beni bırakma!" diye son bir defa haykırdım. Ama annem dönmedi. Beni köprünün ortasında tek başıma bıraktı. Sonra anneme gitmemi engelleyen Nadir ile ikiz çocuklara döndüm. Tüm öfkemi onlardan çıkarmak istercesine bağırdım.

"Beni annesiz bıraktınız!" diye haykırdım. "Sizin yüzünüzden gitti."

""Biz seni çok sevdiğimiz için gitti," dedi erkek olan çocuk.

"Seni çok seviyoruz anne, bizi bırakma," diye bu defa kız çocuk konuştu.

"Hepimizin sana ihtiyacı var," diyen Nadir yanıma gelmeye başladı. İkizler de peşinden geliyordu. Yanıma gelip ellerimi kavrayan Nadir, sevgiyle gözlerime baktı. "Seni seviyoruz, aşkım. Bizi bırakma."

"Ama annem..."

"Şişt!" diye teskin etmeye çalıştı. Bunu söylerken beni kendine çekip sıkıca sarılmıştı. Kokusunu, kendine has erkek kokusunu içime çektiğimde annem artık aklımda değildi. Ben de ona sarıldım. Sonra ikizler gelip ayaklarımıza dolandılar.

Nadir'in güzel kokusuna amonyak kokusu karışmıştı. Kokuyu duyduğumda istem dışı yüzümü buruşturdum. Gözlerimi açmadan hastanede olduğumu anlamıştım. Bu koku başka bir yerde olamazdı. Bu koku benim sağ salim kurtulduğumu kanıtlayan gerçeğimdi.

Hemen ardından Nadir'in endişeli halini hatırlamamla aniden gözlerimi açtım. İlk gördüğüm şey beni aşka inandıran erkeğimdi. Ellerimi sıkıca tutmuş halde yatağımın kıyısında sandalyenin tepesinde uyukluyordu.

Diğer elimi uzatıp gür saçlarına avucumu gömmek istedim. Ama ufacık hareket bile canımın yanmasına neden oldu. İstem dışı inlediğimde anında tepki verip doğrulurken gözlerini açtı.

"Aşkım!" dedi endişeyle.

"Sandalyenin tepelerinde pineklemekten ne zaman vazgeçeceksin?" dedim. Biraz yorgun muydum? Bunu söylerken bile nefes nefese kalmıştım.

"Aşkım! Uyandın! Çok şükür!" bir yandan da alnıma dokunuyordu. Serin ellerinin varlığı hoşuma gitmişti. "Ateşin henüz düşmedi," dedi.

Şu an benim ateşimin hiçbir önemi yoktu. Panikle "Türkan!" diyebildim.

Yüzü anlayışla yumuşarken "Merak etme, artık sana zarar veremeyecek," dedi kesin bir dille.

"Ona ne oldu?" diye sordum.

"Akıl hastanesine yatırıldı. Doktorlar ağır depresyon geçirdiğini söylediler. Bana kalsa zindanın en ücra köşesine fırlatır, bir daha insan içine çıkarmazdım," diye homurdandı.

"O normal değil," dedim.

"Biliyorum. Ama sana yaptıklarından sonra onu hiçbir zaman bağışlamayacağım."

Hem mutluluktan hem de şaşkınlıktan benim için bu kadar öfkelenmesine memnun halde yüzüne baktım. Nadir'i hiç böyle görmemiştim, dört-beş günlük sakal yüzünü kaplamış durumdaydı. "Ne kadar zamandır buradayım," diye sordum uzun sessizliğin ardından.

Rahatsızca oturduğu yerde kımıldarken gözlerini benden kaçırıyordu.

"Çok uzun olmasa gerek," dedim, sesime neşe katmaya çalışırken durumumla eğleniyor gibi yapmaya çalışıyordum.

"Bugün günlerden Salı, yani bizi endişelendirecek kadar uzun bir süredir uyuyordun," dedi rahatsızca.

"Öyle mi?" derken son derece şaşkındım.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sorarken sesi temkinliydi.

"İyiyim," demeden önce kendimi dinlemiştim.

Yüzü bir şey hatırlamış gibi değişti. "Ah! Şaşkınlıktan uyandığını doktorlara söylemeyi unuttum." Hemen yerinden kalkıp dışarı çıktı.

Etrafıma işte o zaman bakmayı akıl ettim. Çok şık bir hastane odasıydı. Yattığım yatağın etrafı çepeçevre tıbbi malzemelerle kuşatılmış durumdaydı. Kalp ritmimi her saniye ölçen cihaz tepemde vızıldıyordu. Sağlam olan koluma serum bağlıydı.

Türkan hem omzumdan hem de baldırımdan vurmuştu. Kolumu bu yüzden oynatamıyordum.

Ayağımı oynatmak istediğimde de omzumun acıdığı gibi acıdığını hissettim. Ne durumda olduğumu bilmiyordum. Ama şu an kendimi iyi hissedebildiğime göre durumumun o kadar da kötü olmadığını düşünüyordum.

Stor perdeler kapalıydı. Tepemde vızıldayan floresandan da gece olduğunu anlamıştım. Herkes nerede, diye düşündüm. Nadir bizimkilere haber vermiş miydi? Bu olanları biliyorlar mıydı?

Ben bu sorularla mücadele ederken Nadir, iki dakika sonra önüne doktor ve hemşireyi katarak odaya geri dönmüştü. Genç doktor beni uyanmış gördüğüne sevinmiş gibi gülümsedi.

"Aramıza hoş geldiniz!" dedi.

"Teşekkür ederim." Nadir yanıma gelip boştaki elimi kavradı. Sıcaklığını duyuyordum.

Doktor eğilip elindeki minik feneri gözlerime tutarken gözkapaklarımı yukarı kaldırıyordu. Keskin ışık gözüme vursa da doktorun ne anladığını bilmiyordum. Hemşire, serum

kablosunu kontrol ederken doktor bu defa nabzıma bakıyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu Nadir haklı olarak.

"Gayet güzel ilerliyor. Beklediğimiz komplikasyonların hiçbiri gerçekleşmedi. Seçil Hanım da muayenesini yaptıktan sonra size ayrıntılı bir rapor vereceğiz. Şimdilik her şey mükemmel görünüyor."

Nadir'in yüzündeki rahatlama görülmeye değerdi. Elimi tutan elinin titrediğine yemin edebilirdim.

"Ben iyiyim," dedim onu rahatlatma adına.

"Farkındayım," derken yakışıklı yüzünde memnuniyet gizlenmiyordu.

Odanın kapısı yeniden açıldı. Bu defa tekerlekli bir cihazı odaya sokmaya çalışan hemşireyi ve Seçil Hanım olduğunu düşündüğüm bayan doktor odaya girdi. Masmavi gözleri ve boya olduğunu düşündüğüm sarı kısacık saçlarıyla çok güzel bir kadındı. Zayıf ve uzun boyuyla son derece enerjik görünüyordu.

"Merhaba!" diye beni selamladı.

"Merhaba," diye selamına tereddütle cevap verdim. Bu kadar cihazla gelmesi beni endişelendirmişti.

"Benim adım Seçil, izin verirseniz ben sizin jinekologunuz olacağım," dedi.

Jinekolog mu, diye düşündüm. Benim kadın doğum doktoruyla ne işim olabilirdi? Yoksa Türkan ben kendimden geçtikten sonra bu defa karnıma mı ateş etmişti? Rahmimle, hormonlarımla ilgili bir sorun mu vardı? Ben bunları düşünürken "Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu doktor. Stetoskobu boynundan kurtarıp eline aldı.

"Biraz yorgun," diye doğruyu söyledim. Ama istem dışı kaşlarım çatılmıştı. Herhangi bir yerimde aksaklık var mı, diye düşünüyordum.

Ben daha kendimde bir sorun olup olmadığını çözemeden "Bu çok normal!" diye gülümseyerek yanıtladı.

Rahatladım. İyice yatağa yaklaşıp üzerime örtülmüş mavi pikeyi ayaklarıma doğru indirdi. Üzerimde hastane geceliği olduğunu o zaman fark ettim. Doktor geceliği de yukarı sıyırıp eliyle karnıma ve kasıklarımla hafifçe bastırmaya başladı. Neler oluyor dercesine doktora baktığımda tüm dikkatini yaptığı işe yoğunlaştığını gördüm. Nadir, diğer doktor ve iki hemşire sessizce Seçil doktorun muayenesini izliyorlardı.

"Ne diyorsunuz, Seçil Hanım?" diye diğer doktor sordu. "Her şey yolunda, değil mi?"

Geri çekilirken "Öyle görünüyor," dedi. Sonra bana dönerek "Bu ultrason makinesi, izin verirsen bir de ultrason cihazıyla bakmak istiyorum."

Şaşkınlıkla başımı sallarken hemşire cihazı hazırlıyordu. Doktor elinc aldığı tüpü karnıma sıktı. Soğuk jel istem dışı ürpermeme neden oldu.

Ultrason aletini karnımda sürterek jeli dağıttı. Sonra da ultrason ekranına bakmaya başladı. Tabii ki odadaki tüm gözler ekrana kilitlenmişti.

Daha fazla dayanamayarak "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Doktor gülümseyerek "Hayır! Her şey çok iyi," dedi.

"Peki, neden karnıma bakı..." sorumun gerisi gelmedi. Cihazdan gelen gümbürtü tüm ilgimi ekrana çekmişti. İki güçlü ses kulaklarımı doldururken "Neler oluyor?" diye sordum panik ve endişeyle.

Doktor yeniden gülümsedi ve "Sürprize hazır mısınız, Şahsenem Hanım?" dedi.

"Sürpriz mi? Ne sürprizi?" Endişeli ve merak dolu bakışlarım herkesin yüzünde tek tek gezerken Nadir de son buldu. Nadir'in gözleri mutlulukla parlıyordu. Uzanıp ellerimi bu defa sevgiyle tuttu.

"Nadir Bey," diye Seçil Hanım araya girdi.

Genç adam gözleri bana kilitliyken "Evet, Seçil Hanım," dedi. Sesi yaşadığı duygudan dolayı boğuk çıkıyordu.

"Size bırakabilirim," dedi.

Hiç tereddütsüz başını kaldırıp genç doktora baktı. "Hayır, Seçil Hanım. Şahsenem'in sizin ağzınızdan duymasını istiyorum. Öğrendiğinde cevabını vermekte zorlandığım bir yığın soru soracak. Bu soruların muhatabı elbette siz olmalısınız," dedi.

Doktor "Pekâlâ..." dedi gülümseyen yüzüyle bana dönenerek "Hamilesiniz, Şahsenem Hanım," dedi.

Hamile mi? Kulaklarımın yanlış işitip işitmediğini anlamak için önce Nadir'in gülen yüzüne baktım, sonra doktorlara döndüm. Nadir, biraz gurur biraz suçluluk dolu yüzle yüzüme bakıyordu.

İkna olmak için tekrar tekrar ultrason cihazına bakmıştım. Doktorun söyledikleri doğruydu. Sekiz haftalık hamileydim. Hem de ikiz bebeğimiz olacaktı. O an rüyam aklıma gelmişti. Beni annemle gitmekten alıkoyan güzel ikizlerim...

Anne olmak! Benim ve sevdiğim adamın parçalarından oluşan yeni canlar... Ne büyük mucizeydi! Ne büyük, ne olağanüstü bir durumdu! Nadir'e benzeyen iki can, iki hayat... Onun gibi seven, onun gibi koruyucu, onun gibi muhteşem iki güzellik bizim çocuklarımız olacaktı.

Kalbim bin bir duygu karmaşası altında deli gibi zıplarken gözyaşlarım oluk gibi yanaklarımdan süzülüyordu. Nadir'in şefkat dolu elleri yanaklarımdan süzülen yaşları silip duruyordu.

Kulağıma "İnanılmaz, değil mi?" dedi. Konuşabilmek ne mümkündü, başımı salladım. "Senin gibi iki tane güzellik," diye devam etti. "İçimden bir ses sana benzeyen iki tane kız olacak diyor."

Başımı olumsuzca salladım. "Biri kız diğeri erkek olacak. Uyanmadan önce rüyamda gördüm," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Rüya mı gördün?" diye sordu inanmazlıkla. Yeniden başımı salladım.

"Annem beni çağırıyordu," dediğimde siyah gözlerinden bulut geçti. "Sen ve ikizlerimiz, annemle gitmeme engel oldunuz. Annem bana 'kocana dön, senin için can çekişen yavrularına dön, dedi. Annem bana ikizlerimin müjdesini vermişti." Yeniden hıçkırdım. "Onu çok uzun zamandır rüyamda görmüyordum. İlk defa şimdi gördüm."

"Sen kendinde değilken çok zor anlar geçirdiğimizi itiraf etmeliyim," dedi üzgün sesle. "İlk başta ameliyat etme konusunda endişe yaşadılar. Hastaneye geldiğimizde ilk muayenende hamile olduğun ortaya çıkmıştı. Öncelik senin hayatta kalmandı."

"Babamlar? Onlar durumdan haberleri var mı?" diye sordum telaşla.

"Şimdi haberleri var. Neredeyse hepsi buradalar. İlk başta telaşlanmamaları için haber vermedik. Biliyorsun, o gün Rize'ye gidecektik... Gelemeyeceğimizi evdekiler bir bahane uydurmuşlardı. Her nedense Mukaddes, sanki hissetmiş gibi defalarca arayıp durdu. En sonunda yaralandığının üçüncü günü Neşe söylemek zorunda kaldı. Senin iyi olduğunu söylesek de gözleriyle görmeden inanmayacaklarını söyleyip geldiler. Çok üzgünüm," dedi yeniden.

"Kader!" dedim sadece. "Alnımıza ne yazılmışsa onu yaşıyoruz. Asıl ben üzgünüm ki Zühal'e yeniden inanıp hareket ettim. Türkan'ın yapacaklarından seni, ailemi korumak için Zühal'le buluşmak istedim."

"Zühal gelip olanları polise anlattı. Türkan onu mecbur bırakmış. Zühal'in de kendine göre sırları vardı. Ailesine açıklayamayacağı hataları olmuş. Türkan da onu bunlarla tehdit etmiş."

"Zühal iyi yani?" diye sorduğumda başını salladı. "Benim Türkan'la olduğumu nasıl anladınız?" diye sordum merakla.

"Garson çocuk arayıp haber verdi. Türkan'ın sana bıçak çektiğini gördüğünde hata yaptığını anlamış. Önce güvenliğe haber vermiş, ardından bize."

"Demek başından beri kızdığım garson çocuk benim hayatımı kurtarmış. Ona teşekkür etmeliyim," dedim düşünceli sesle.

"Yaparsın..." Kapı vurulduğunda Nadir'in cümlesi yarım kalmıştı. Bir baş, endişeli bir baş, kapıdan uzandı.

"Muko!" diyebildim heyecanla.

"Muko ya! Bizi ne kadar korkuttuğunun farkında mısın?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım suçlu suçlu.

"İyi misin?" diye sordu. Cevap veremeden kapı yeniden vuruldu. Bu defa kapıdakiler, Asiye, Meliye ve Nadir'in kız kardeşleriydi.

Asiye, sargılı yerlerime dikkat ederek gözyaşları içinde bana sarıldı. "Abla!" diye hıçkırdı. "Bir an seni kaybettiğimizi sanmıştık," dedi hıçkırıklarının arasında.

"Asiye!" diye Mukaddes uyardı. "Ablan gayet iyi! Hatta o kadar iyi ki bize şimdi bir müjde bile verecek," dedi. Bir yandan da muzipçe gülümsüyordu. Asiye anlamadığı için şaşkın ifadeyle gözleri benimle Mukaddes arasında gidip geliyordu.

Geri çekilip yaşlarını silerken "Ne müjdesi?" dedi.

Muko "Şahsenem! Sen mi söyleyeceksin, yoksa bize mi bırakacaksın?" diye sordu.

"O şerefi sana bırakıyorum," dedim can kardeşime.

"Ah ne büyük heyecan!" diye çığlık attı Ayşe.

"Bence de büyük heyecan," diye Neşe de kardeşine katıldı.

"Şahsenem?" diye bana döndü Mukaddes. "Halam burada olsa ne derdi biliyorsun değil mi?" diye sordu. Gözleri neşeyle parlıyordu. Başımı salladım.

Halamın söylediğini dillendirmek için ikimiz de aynı anda "Bir işin de dillenmeden olsa ya!" dedik.

Asiye kıkırdadı. "Neler oluyor abla?" diye sordu.

Muko "Teyze oluyoruz, teyze!" diye neşeyle haykırdı.

Asiye şaşkınlıkla bana baktı. İnanamıyor gibi bakarken "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Sana ne zaman yalan söyledik," diye çıkıştı Muko.

"Öyle tabi de..." dedi şaşkınlıkla.

"Kızlar... Bir sürpriz daha oldu," dedi kenarda bizi seyreden Nadir. Tüm bakışlar Nadir'in üzerine yoğunlaşınca Nadir gülümsedi. Uzanıp sargısız elimi tuttu. "İkiz bekliyoruz," dedi. Kısa bir an hepsi şaşkınlıktan dolayı konuşamadı.

İlk toparlanan Neşe'ydi. "Bu inanılmaz!" deyip tebrik etmek için elimi tuttu. "Tebrik ederim, Şahsenem! Bu inanılmaz bir durum. Bu kadar sıkıntıdan sonra ne güzel bir haber! Annemlere söylediniz mi?" diye ağabeyine döndü.

Başını sallarken "Henüz kimseye söylemedik," dedi.

Asiye'ye "Babam da geldi mi?" diye sordum.

"Evet, abla. Fatime Halamlarla hepsi aşağıdalar. Hepimiz çok perişan olduk. Hele babam! Harun ağabeyim de geldi."

"Öyle mi?" dedim heyecanla.

"Evet. Sen şimdi nasılsın?"diye sordu. "Ağrın var mı?" dedi hemen ardından.

"Yok. İyiyim. Hele şimdi daha iyi oldum. Hepinizi bir arada görmeyi ne çok özlemişim," derken sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Sen hele buradan bir çık, seni nasıl sıkboğaz edeceğiz," dedi Muko. "O kadar sıkılacaksın ki bizden, gidin artık diye ciyak ciyak bağıracaksın."

"Asla! Beni bıktıramazsınız," dedim mutlulukla.

22.Bölüm

Yeni Gerçekler

Sonunda, mahkeme kararıyla Ali-Avni ile Türkan boşandılar. Ve mahkeme, minik Sude'yi elbette ki babasına vermeyi uygun gördü.

Mayıs ayının ilk haftasındaydık. Bu güzel haberi evde ailece kutlarken kız kardeşimden telefon gelmişti. Asiye bu aralar çok sık arıyordu. İlk zamanlar bunu benim hamileliğime yormuştum, fakat sonra bu konuşmaların genelde Ali-Avni yanımızdayken gerçekleştiğini fark ettim.

Telefonu açarken Asiye'nin olduğunu belirtmek için adını biraz yüksek sesle mırıldandım.

"Ne haber abla?"

"İyilik canım, senden?" elimde olmadan sesim şüpheli çıkmıştı.

"Ali-Avni... Ağabeyin mahkemesi sonuçlandı mı merak ettim," diye sordu tereddütle. İlk dikkatimi çeken önce adıyla hitap etmesiydi, ağabeyi sonra eklemişti.

"Sonuçlandı canım, sonuçlandı," derken gözlerim Ali-Avni'ye kaymıştı. Genç adam ise benim bakışımdan rahatsız olmuş gibi yerinden kımıldanmıştı. Bundan bir sonuç çıkarmam gerekiyor muydu bilmiyordum. Bir şeyler vardı ve tam anlamamıştım.

"İyi, sevindim. Sude nasıl, yine ağlıyor mu?" diye bu defa Ali-Avni'nin kızını sordu. Sude, annesi gittiğinden bu zamana kadar geceleri sürekli ağlıyordu. Bazı geceler ben alıyordum, bazı geceler Fatime Halam. Ağlamadığı geceler ise Elif'le uyuyordu.

"Eskisi kadar değil. Sen nasılsın, nasıl gidiyor derslerin?"

"İyi, bu hafta finallerimiz var, çok sıkı çalışıyoruz. Sen nasılsın bulantıların devam ediyor mu?"

Sonunda beni sormayı akıl edebildi, diye düşündüm. "İyiyim ben."

Hamileliğimle ilgili fazla detaya girmek istemiyordum, çünkü hâlâ utanıyordum. Hele de şu anda tüm gözler üzerime yoğunlaşmışken! Ama bebeklerimizin varlığını öğrendiğimden bu yana kalbim heyecanla çarpıyordu. Bir an önce kucağıma almak için sabırsızlanıyordum.

"Seni çok özledim!" dedi boğuk sesiyle Asiye.

"Ben de seni, canım."

"Mukaddes abla ile konuştuk, önümüzdeki hafta sonu geleceğiz. Onun da finalleri haftaya bitiyor."

"Çok sevindim!"

Gerçekten çok sevinmiştim. Muko, Asiye, Meliye, Harun ve babam vurulduğumu öğrendiklerinde apar topar gelmişlerdi. Çabuk toparlanmıştım. Bir zaman bastonla gezmek zorunda kalsam da çabucak kurtulmuştum. Bana bu gücü veren beni seven kocam ve karnımın altında hayat bulan yavrularımdı.

Emine Annem ile Pembe halam ise geçtiğimiz hafta babamların geri dönmesinden sonra gelmişlerdi. Onlar da on gün kaldıktan, benim tamamen iyileştiğime emin olduktan sonra geri dönmüşlerdi.

Ve o zaman halamın gerçeğini öğrendim. Gerçek hem acı hem de şaşkınlık vericiydi. İmkânsız bir şeydi.

Gerçek, halamın dayımı sevdiğinden babaannemin bir şe-

kilde haberi olmuş ve dayımı tehdit edip halamdan uzaklaştırmıştı. Halam bunu bana anlatırken annesine olan öfkesini göstermekten çekinmemişti. Dilinden düşüremediği, yere göğe koyamadığı annesi mutluluğuna engel olmuştu. Onun hayallerini babaannem, bencilliği yüzünden karalamıştı.

Şu bir gerçekti ki; halam hep yanlış kişilere öfke duymuştu. Oysa asıl suçlu yanı başındaydı. Halamın kendine göre açıklaması da; *eğer evlenirsem annemin kendine bakacak kimsesi kalmayacak* diyeydi. Bu bana ne kadar imkânsız gelse de halama hak veriyordum. Acıydı; bencilce, sadece kendini düşünerek kızının mutluluğunu yok saymıştı.

Telefonu kapattıktan sonra salondakilere Asiye ile Mukaddes'in geleceğini söyledim. Herkes sevinmişti, biri hariç. Ali-Avni sevinmek şöyle dursun hiçbir tepki vermedi. Garipti ama sanki biliyormuş gibiydi.

Ben bu duruma bir bağlantı kurmaya çalışırken Elif kucağında Sude ile salona girdi. Genç kızın yüzü sıkıntıyla gerilmişti. Yine ağlıyordu!

İçim acıyla burkuldu. Daha çok küçük olduğu için büyük bir özlemle annesini arıyordu. Asiye'nin bebeklik anları gözümün önüne geldi. Onun çaresizce annemi araması ağlama krizlerine kadar götürüyordu.

Hemen kollarımı uzatıp Sude'yi istedim. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Ali-Avni onun ağlamasına tahammül edemediği için kendini salondan attı. Kucağıma aldığımda susmuştu, ama hâlâ derin derin iç çekiyordu.

İyice eğilip yüzümü yüzüne yaklaştırdım."Benim kızım ağlıyor muymuş? Sude! Kızım, hadi gel yine beraber yatalım, olur mu?" Hafiften güler gibi yaptı. Göğsüme sıkıca bastırdım. İnleyip başını omzuma koyup gözlerini yumdu. Uykusu vardı ve annesini özlediği için uyumak istemiyordu. Bu düşünceyle içim tekrar burkuldu.

Bu gece de benimle yatsa iyi olacaktı. "Ben Sude'yi odama çıkarıyorum," dedim Fatime Halam'a. Kadın akmak için mücadele veren gözyaşlarıyla boğuşuyordu, sadece başını sallamakla yetindi.

Ne kadar kabul etmek istemesek de annesiz büyüyen çocuk çok zordu. Hafifçe pışpışlayarak odama gitmek için salondan çıktım. Merdivenlerin başında Ali-Avni ile karşılaştım. Kucağımda Sude'yi görünce hafifçe tebessüm etti.

Fısıldayarak "Uyudu mu?" diye sordu. Uyuyorsa uyandırmaya çekiniyordu. Başımı salladım. "Seni de yoracak, gece uyanınca daha huysuz oluyor."

"Dert değil. Sen nasılsın?" Biliyordum ki hiç iyi değildi.

"İyiyim, en azından eskiye göre özgürüm." Acı tebessüm dudaklarına dokundu. "Aslında sana özür borçluyum," dedi üzgün bir sesle. "Türkan'ı tanıyamadığım için, gerçek yüzünü göremediğim için bütün bunlara meydan vermiş oldum."

"Bilemezdin ki?" dedim üzgün sesle. "Hayat herkes için sınav! Senin sınavın da Türkan'laydı. Çok şükür kimseye bir şey olmadan atlattık."

"Seni neredeyse kaybediyorduk! Ağabeyimin o perişan halini ölsem asla unutmam. Sizlere yaşattıklarım için özür dilerim," dedi yeniden.

"Bizler aileyiz. İyi günde de kötü günde de birbirimize destek olacağız."

"Benim için henüz kötü günler geçmedi," dedi kırık sesiyle.

"Geçecek, hepsini unutacağın biri çıkacaktır karşına." Bunu bana neyin söylettiğini bilemiyordum. Ben söylediğim şeye şaşırırken verdiği cevap şok olmama neden oldu.

"Belki de çıkmıştır!" dedi ve arkasını dönüp salona girdi. Arkasından şaşkınlıkla bakakaldım.

Bu da ne demekti şimdi, diye düşündüm. Sude hafifçe kımıldanınca kendime gelip merdivenleri tırmandım. Hazır

sızmışken tekrar uyanması kötü olurdu. Usulca yatağıma yatırıp ben de yanına yattım. Hafifçe tekrar sızlanıp gözlerini araladı.

"Şişt, buradayım kızım. Uyu bir tanem!"

Tekrar gözlerini yumarken elini yüzüme dokundurup saçlarımı aradı, bulunca da sıkıca tutup iyice bana sokuldu. Sekizinci aya yeni girmişti. Boyutlarına göre büyük bir bebekti.

Türkan'ın ilk zamanlar kızını istemesindeki ısrarını bir annenin evladından ayrılamamasına yormuştum. Ama sonra anladım ki işin rengi farklıydı, o kızını Ali'ye karşı silah olarak kullanmak istiyordu. Sanıyordu ki kızı için ondan boşanmayacaktı.

O gün şirkete gelip beni öldürmeye teşebbüs etmeye kalktığında onu etkisiz hale getirmişlerdi. Ardından da bir daha çıkamayacak şekilde hastaneye kapatılmıştı. Oradan çıksa bile öldürmeye teşebbüs yüzünden hapsi boylayacağı aşikârdı. Bu yüzden ailesi böyle bir rezilliğe izin vermemek için onu hastaneden hiç çıkarmayacaklardı. Sude de mahkeme kararıyla babasında kalacaktı.

Nadir'in hafifçe omzuma dokunmasıyla uyandım. Sude'nin uyanmamasına dikkat ederek boynumdan öptü.

"Yatağına yatır istersen!" dedi fısıltıyla. Seçimi bana bırakmıştı, başımı olur, diye salladım. Yoksa kendisi kanepede yatacaktı, yine!

Sude saçımı hâlâ sıkıca tutuyordu, Nadir'in yardımıyla elinden saçımı kurtardık. Usulca kucaklayıp yatağına yatırdı. Sude için, Türkan hayatımızdan çıktıktan sonra hepimizin odasında birer yatak hazırlamıştık.

Üzerini sıkıca örtüp alnından sevgiyle öptü. Üzerimi çıkarmaya vakit bulamadığım için kıyafetlerimle uyuyup kalmıştım. Banyoya geçip yatak hazırlığı için dişlerimi fırçalayıp

saçlarımı taradım. Sude saçlarımı iyice birbirine geçirmişti. İşimi bitirip de odaya geri döndüğümde Nadir'i yatakta otururken gördüm.

"Anladığım kadarıyla pek uykun yok!" dedim alayla.

"Bu soruyu soruş şekline bakarsak senin çok uykun varmış gibi görünüyor," dedi genişçe gülümsüyordu. Başımı salladım.

"Hım. Hem de düşünemeyeceğin kadar!"

"Bu bebekler daha şimdiden seni benden uzaklaştırıyorlar gibi geliyor," diye sitem etti.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım, gerçek mi söylüyor yoksa dalga mı geçiyor anlamamıştım. "Ne o, daha şimdiden kıskançlık krizleri mi başladı?" derken elimde olmadan da gülmüştüm.

"Bunu yapan sensin! Artık eskisi gibi değilsin," derken yüzü daha da asılmıştı

Bir kaşım şaşkınlıkla yukarı kalkarken dikkatle yüzüne baktım, başını okuduğu kitaba eğip gülmemek için dudaklarını sıkıyordu. O an anladım ki benimle dalga geçiyordu. Hemen yatağa çıkıp elindeki kitabı kapıp kenara attım. Kucağına oturup ellerini bileklerinden kavradım.

"Demek eskisi gibi değilim. Nasıldım, nasıl olmalıyım? Bu kadar şey söyledin bari onu da söyle." Sesimi mümkün olduğu kadar sert tutmaya çalışıyordum.

"Bunu sana ben söyleyecek değilim. Düşün ve bul," dedi.

Kısa bir an düşünür gibi yaptım. "Bulamadım. İpucu versen!" dedim.

"İpin ucu kaçtı sevgilim. İşimiz başka bahara kaldı," dedi somurtarak. İş gittikçe sarpa sarıyor gibiydi.

"Hadi Nadir! Uğraştırma beni. Sude her an uyanabilir. O uyanmadan şu ipuçlarını ver," diye ısrar ettim.

"Sude'nin uyanmasını istemeyiz değil mi?" diye sorarken gözleri muziplikle parlıyordu.

"Sen bilirsin!" derken kucağından inmek için hareketlendim.

Hemen bileklerimden kelepçe misali kavradı. Ağır bir şekilde kendine yaklaştırırken gülümsüyordu. "Sen kazandın," diye yüzüme doğru fısıldadı. Eli şefkatle yüzümü okşamak için uzanırken kısaca "Ateşli!" dedi. Gözleri de binlerce yıldızı barındırırcasına parlıyordu.

Kalbim, öpüşünün beklentisi içinde kıpır kıpırken "Pöh!" dedim suratımı ekşiterek.

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkarken dikkatle beni izliyordu. Gerçek duygularımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Ondan gerçekten tiksinebileceğimi, onu gerçekten istemediğimi düşünmüş gibiydi. Şimdi yüzü bu düşünceyle düşmüştü.

Daha fazla rol yapamayacağımı anlayınca tutmaya çalıştığım gülüşüm dudaklarımda patladı.

23. Bölüm

Beklenmedik

2 Yıl Sonra

Düğünümüzün yapıldığı otelin salonunda heyecanla düğünün başlama saatini bekliyordum. Bu defa ben ve Nadir değil, Ali-Avni ile Asiye'nin düğünü için buradaydık. Ben ve Nadir haricinde herkes için büyük bir sürprizdi. Üç hafta içinde nişan ve düğün gerçekleşmişti. Asiye, okulunu bitirdiğinin haftasında, ailemize Ali'yi sevdiğini söylemişti.

Daha kimse şaşkınlığını üzerinden atamadan, evlenmeye karar verdiklerini söylediğinde her iki tarafın aileleri daha büyük bir şaşkınlık yaşamışlardı. Kimse bu birlikteliği beklemiyordu.

Bu ilişkiyi Asiye'den dolayı ilk ben öğrendiğimi düşünürken, Nadir daha öncesinden haberi olduğunu söylemişti. Ali-Avni önce ağabeyiyle paylaşmıştı. İşin ilginç tarafıysa, daha Asiye'ye açılmadan ağabeyiyle paylaşmasıydı. Nedeni de haklı olarak benden çekiniyor olmasıydı.

Nadir bana söylediğinde nedense hiç şaşırmamıştım. Altıncı hissim ilişkilerini öğrendiğim ana kadarki davranışları bana böyle bir şeyin yaklaşmakta olduğunu fısıldamıştı.

Ali-Avni'nin haklı endişesi, ilk karısının bana yaptıklarından dolayı kardeşime layık göremeyeceğimi düşünmesiydi. Ama tam tersi çok mutlu olmuştum, çünkü bana göre Asiye ile Ali-Avni birbirleri için yaratılmışlardı.

Sude'yi de hemen bağrına basmıştı, nasıl basmazdı ki, aynı kaderi kendisi de yaşamıştı. Tek farkla onun annesi hayatta değildi.

İlişkilerinin nasıl başladığını bilmiyordum ve sormayı da düşünmüyordum. Ama bu birlikteliklerine her iki aile de çok mutlu olmuştu. Babam, her iki kızını da güvenebileceği insanlara gelin vermişti.

Fatime Halam ise iki kardeşi gelin alabilmenin mutluluğunu yaşıyordu. Bizler Karadeniz usullerine göre yetiştirilmiştik. Karadeniz usul ve erkânlarını iyi biliyorduk.

Düğünün başlaması için sadece gelinle damat eksikti, onlar da birazdan salona geleceklerdi. Kalabalık salonun girişine doğru ilerledim. Nadir, şık takım elbisesinin içinde dışarıdan geliyordu. Yakışıklılığı yine her zamanki gibi gözümü kamaştırıyordu.

"Hazırlar mı?" diye sordum gürültüyü bastırmak için sesimi yüksek tonda tutarak.

"Evet, aşkım! Mirsu ile Mirsad'ı kime bıraktın?"

"Halama. Tabii, Emine Annem de yanında."

"İyi, sevindim. Bu arada, yine göz kamaştırıyorsun!"

Kızardığımı "Teşekkür ederim, sende çok yakışıklısın... Yine!" diyerek geçiştirdim kısa bir tereddütten sonra.

Beni çekici gülümsemesiyle ödüllendirdi. "Hadi canım, gidip kardeşlerimizin düğününü yapalım."

Elimi kavrayıp asansörün kapısına doğru sürükledi. Görümcelerim ve kız kardeşlerim de gelinle damadı karşılamak için asansörün kapısında heyecanlı bir şekilde bekliyorlardı.

Asansörün kapısı açıldığında heyecandan kızarmış yanaklarla Asiye ile Ali-Avni bize gülümseyerek bakıyorlardı.

Çok güzel bir gelin olmuştu kardeşim. Yeşil gözleri daha bir ışıldıyordu. Ali Avni de ondan aşağı değildi. Onun da gözleri parıldıyordu. Aralarında minik Sude, ikisinin elini sıkıca kavramış mutlulukla bize bakıyordu. Üç yaşındaki Sude dört yaşını geçkin gibi görünüyordu. Zekâ olarak da yaşıtlarına göre çok ileriydi, büyümüş de küçülmüş sözü tam bunun için söylenmişti.

Asansörden çıkıp düğünün olacağı salona doğru yol almaya başladılar, bizler de peşlerinden...

Düğünün açılışı için gelinle damadın dansı başlamıştı. Yeşil gözlü peri pistte bir kuğu gibi süzülüyordu. Biz de onlara eşlik etmek için piste çıktık.

Nadir'in kollarında mutlulukla dansa ederken kendi düğünüm aklıma geldi. O gece ne kadar da gergin ve huzursuzdum. Bu acı dolu anıyı silmek için başımı kaldırıp bana sevgiyle bakan kocama baktım. Bakışlarımız buluştuğunda onun da aynı şeyi düşündüğünü içime bir his doğdu. Düşündüğümü kanıtlarcasına derin bir nefes alıp beni kendine daha çok yaklaştırıp sıkıca sarıldı. Ağzından o anıyı hatırlatacak hiçbir söz çıkmadı. Dile getirmenin de manası yoktu.

"Seni çok seviyorum!" dedi fısıltıyla. Yüreğim mutlulukla hopladı. Ona sevgiyle baktım.

"Ben de seni seviyorum!" diye karşılık verdim.

Düğün büyük bir hızla devam ediyordu. Bir ara can kardeşim Mukaddes ile ikizlerin karnını doyurup uyutmak için odaya çıktık. Mirsu ile Mirsad henüz on sekiz aylıktılar. Elif de bizimle gelmiş, bize yardım ediyordu.

İkiz büyütmek düşündüğümden de zordu. Biri uyanınca ya da acıkınca diğeri de acıkıyordu. İlk günler, birini doyururken diğeri kuyruğuna basılmışçasına ağladığında buna dayanamıyor, bende onlarla birlikte ağlıyordum. Elimde değildi, çaresizlik beni mahvediyordu. Sonra ağlamanın çare olmadığını anladığımda işler daha katlanılır hale gelmişti.

"Mutlu görünüyorsun?" dedi Mukaddes gözümün içine bakarak.

Ne demek istediğini anlamıştım. "Evet, mutluyum. Senin sayende," dedim mahcup bir sesle.

"Yapma! Siz birbirinizi bu kadar severken ben bir şey yapmasam da sonunda bu mutluluğu yakalayacaktınız. Benim yaptığım işi çabuklaştırmaktı." Bir yandan da Mirsad'ı kucağında pışpışlıyordu.

Mirsu göğsümde uyuduğu için uyanmamasına dikkat ediyordu. Elif çocukların yataklarını hazırlamış bekliyordu. Mirsu bir süre sonra emmeyi bırakıp uykuya yenilince Elif'e verdim.

Emzirmem doyurmak maksatlı değildi, sadece daha rahat uyusunlar diyeydi. Ek gıdalara başladıkları için bana o kadar bağımlı değillerdi. Sadece gece emzirmelerini kesmemiştim. Kokumu duymak onları sakinleştiriyordu.

Mirsad'ı alıp onu emzirmeye başladım. Bazen kendimi damızlık inek gibi hissetmiyor değildim.

"Son bombadan haberin var mı?" dedim esrarengiz bir sesle. Merakla yüzüme bakarken başını salladı.

"Neşe! Neşe İsmail'in evlilik teklifini kabul etmiş."

"Sonunda!" dedi Mukaddes gülerek. "Bu iş çok uzamıştı," diye bitirdi konuşmasını. Muzip bir şekilde bana göz kırptı ardından.

"Onları da parmaklasaydın ya, bu işin uzamasından bu kadar rahatsız olduysan!" dedim alayla.

"Tabii, onlar da benden böyle bir müdahale bekliyorlardı. İsmail'i tanımıyor gibi konuşma, onun bu konuda ne kadar tutuk olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Baksana, bunca sene çıkıyorlar. Kız gözünün içine bakıyor teklif etsin diye. Beyzademiz de utangaçlığını anca atıp teklif edebildi. Neşe'ye bir ara acımaya başlamıştım."

Neşeyle kıkırdarken "Âlemsin Mukaddes!" dedim.

"Biliyorum!" derken bilmiş şekilde güldü. Dalmak üzere olan Mirsad hafiften gözlerini araladı. Hemen kendimi dizginleyip oğluma odaklandım, böyle gülmeye devam edersem kızımı da uyandırmam içten bile değildi.

Bir süre sonra o da uyudu. Usulca yatağına yatırdım, Elif başlarında beklemek için hazırlık yapıyordu. Elif benim sağ kolum gibiydi.

"Merak etmeyin Şahsenem Hanım. Uyanırlarsa mamalarını da veririm."

"Tamam, canım. Teşekkür ederim. Bir şey olursa ara, Nadir Beyin telefonu hep açık."

"Tamam Şahsenem Hanım." Banyoya geçip kendime çeki düzen verdim. Mavi gece elbisemi düzeltip Mukaddes ile sessizce odadan çıktık.

Mukaddes siyah elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu. Gözleri binlerce yıldızı barındırırcasına parlıyordu. Bunu da geçen yıl tanıştığı Engin'e borçluyduk. Engin her daim görevli olduğu hava kuvvetlerinden izin almış, müstakbel nişanlısının kardeşi için düğüne gelmişti.

Engin, hava kuvvetlerinde pilot binbaşıydı. Trabzon'a görev gereği geldiğinde Mukaddes ile arkadaş çevresiyle tanışmışlardı. Önce masum bir çerçevede gelişen arkadaşlıkları sonradan aşka dönüşmüştü.

Asansörden çıkıp düğüne katıldık. Bütün sevdiklerimiz buradaydı. Tabii bu iki yıl içinde kayıplarımızda olmuştu. Pembe Halam altı ay önce yüksek tansiyondan kaynaklanan beyin kanamasıyla aramızdan ayrılmıştı. Bunun altında yatan asıl nedenin annesinin ona ihanetini kabullenemediğinden kaynaklandığını biliyordum. Babaannemin, dayıma müdahale edip uzaklaştırması onu çok kırmıştı. Uzaklaştırmasaydı da dayım için bir şey değişmeyeceğine emindim. Halama karşı halamın istediği gibi bir yaklaşımı hiç olmamıştı. Ama halam bunu içinde kurup kurup yaşamıştı. İçindeki acıyı

kimseyle paylaşmamış olsa da hepimiz biliyorduk. Bu kadar erken ölümü hak ettiğini düşünmüyordum.

Ama ani ölümü düşündüğümden de çok canımı yakmıştı. Çocukluğum ve genç kızlığım onun gaddarlığıyla geçmiş olsa da altında yatanı öğrendikten sonra artık anlamını yitirmişti. Ölümü canımı yakmıştı.

Emine Annem ile Fatime Halam'ın oturduğu masaya gidip yanlarına oturduk. Babam, Kazım baba ile bir köşede oturmuş derin sohbete dalmışlardı.

Halam "Uyudular mı?" diye ikizleri sordu.

"Evet, anne." Babamların masasına baktım, hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. "Babamlar ne konuşuyorlar öyle?" diye sordum merakla.

Fatime Halam atıldı."Harun'un İstanbul'a gelmesi konusunda ikna etmeye çalışıyor. Biliyorsun, yeni şirketin satış müdürü işi bırakınca yabancı birini geçireceğimize tanıdık biri olsun dediler. Baban da buralarda yalnız kalacağını düşünüp haklı olarak endişeleniyor. Haksız da sayılmaz, adamın bütün evlatları birer birer yanından ayrılıyor."

"Babamın anlayış göstereceğine eminim," dedim emin bir sesle.

"Biz de öyle umuyoruz," dedi halam.

Emine Anne yeniden dünürü olan Fatime Hala'nın yanında gururla oturuyordu. Gözleri kocasındaydı, endişeli ifadesi yüzünden hiç silinmemişti. Babam, büyük bir dikkatle Kazım babayı dinliyor, arada başını sallıyordu.

"Çocukları uyutabildin mi?" diye sordu Emine Anne. Az önce Fatime Halam ile konuştuklarımızı duymamış gibiydi. Elbette, diye düşündüm, aklı ve gözü babamdaydı. Harun'un ne istediğini biliyor ve kocasının buna engel olacağını düşünüyordu.

"Uyuttum anne. Ayrıca... Artık babamlara bakma! Akıllı adamdır, doğru karar vereceğini biliyorum."

"Doğru dersin elbet! Babanın tek endişesi; Harun'dan çok Ceyda'dan uzakta olması... Onu çok özleyecek." Ben bunu böyle düşünmemiştim.

Babam Ceyda'ya çok düşkündü. Kızlarına gösteremediği ilgisini torununa göstermeye çalışıyordu. Yıllarca bastırılmış duygularını Ceyda su yüzüne çıkarmıştı.

"Sizler de İstanbul'a yerleşirsiniz," diye Mukaddes araya girdi.

"Yok kızım, kalsın! O büyük şehir bizi yer yutar. Ne amcan ne de ben oralarda nefes alabiliriz." Emine Anne haklıydı.

Fatime Halam konuyu değiştirmek için "Sude ile kim ilgileniyor? Onun da uyku saati gelmedi mi?" diye sordu endişeyle. Emine Anne'nin gerginliğini azaltmak için konuyu değiştirmişti, ben de hemen ona uydum.

"Bırak anne! Bu gece istediği vakitte yatmasına izin verin. Baksana ne kadar mutlu!" derken kalabalığın içinde horon oynamaya çalışan dörtlüyü gösterdim. "Bizim kızlar bir an yalnız bırakmıyorlar."

Gül ile Gonca, Ceyda ile Sude'nin elini tutmuşlar pistte horon oynuyorlardı. Şu anda da tulum çaldığı için ikizlere ayak uydurmaya çalışıyorlardı, her ikisi de çok şirin görünüyorlardı.

Fatime Halam torununun çabasına hayran kalırken "Doğru diyorsun. Baksana! İkizlere uyacağım diye kendini nasıl paralıyor!" Onların bu komik hali bizi neşelendirmişti. Ailemizin neşe kaynakları bizim gerginliğimizi alıp götürmüştü.

Meliye artık eski Meliye değildi. Her fırsatta eğlenmeyi düşünen kardeşim ders manyağı olup çıkmıştı. Her bulduğu şeyi okumaya bayılıyordu. Öğrendiği yeni şeyler onu heyecanlandırıyordu. Onun böyle okuma aşkı da iki yıl evvelki nasihatimden geliyordu.

Şimdi de yan masada küçük bir gazete broşürüne gömülmüş okumaya çalışıyordu. Elindeki yazı, ablasının düğünün-

den daha çekici görünüyor olmalıydı. Onun bu hali gülümsememe neden oldu.

Biraz sonra Nadir ile Engin'in bize doğru geldiklerini gördük. Kalbim heyecanla çarptı. Ben bu adamı her görüşümde yüreğimin böyle zıplamasını ne zaman engelleyebileceğimi düşündüm. Ama bunu hiç istemiyordum, beni her daim böyle heyecanlandırmasını istiyordum.

Nadir masaya yaklaştı ve gözlerime bakarken "Bayanlar? Engin ile ben sizin bu horona girmek için sabırsızlandığınızı düşündük, doğru muyuz?" dedi.

Benim yerime "Bize eşlik ederseniz neden olmasın," dedi Mukaddes neşeyle.

Engin horonu bilmiyor olsa da heyecanla "Elbette!" dedi.

Horon oynayanlara karışmadan ve her ikisi de ellerini bize uzatmadan önce Nadir "Biz son derece centilmen beyleriz!" diye mırıldandı.

Mukaddes ile elimizi eşlerimize uzatırken hiç elimizi bırakmamalarını diledik.

0. Bölüm

Nadir

09. Haziran 2009

Büyük salonun kapısında durmuş içeri girmemi engelleyen konuşmaları huzursuzca dinliyordum. İçeride annemin babamla hakkımdaki konuşmaları huzursuzluğumun had safhaya çıkmasına sebep oluyordu.

Annem "Benim artık sabrım kalmadı. Bu oğlana birini bulmamız lazım," dedi sabırsız ve bir o kadar telaşlı sesle. Her an benim bir yerden çıkacağımı biliyor gibiydi.

Ortaya çıkıp çıkmama arasında gel-git yaşarken babam "Taktın sen de!" diye çıkıştı. "Evlenmek isteseydi bulurdu birini. Rahat bırak adamı." Babamın boş vermişliği gülmeme neden oldu. Annemin öfkeyle çatılmış kaşları gözümün önüne geldi. Kıkırdamamı duyurmamak için dudaklarımı sıktım.

"Bak, kendin söyledin! Adam oldu, yakında tohuma kaçacak. Ben torun görmek istiyorum," diye annem diretti.

Babam "Türkan verecek ya!" derken sesindeki kinayeyi buradan dahi duyabiliyordum. Huzursuzca kıpırdadım.

Annem huzursuzluğumu yansıtırcasına aksi sesle çıkıştı."Bana onu hatırlatıp durma! Ben onu hiçbir zaman gelinim olarak görmedim, görmeyeceğim de. Herkes bunu böyle bilsin!"

"İstesek de bu saatten sonra elimizden bir şey gelmez. Neşe'nin durumu ortada! Neşe'nin yaşadıklarını sende mi yaşamak istiyorsun? Kız ağabeyine nasıl biri olduğunu göstermeye çalıştı. Ama bizim hayta, kardeşini dövmekten beter edip kendinden uzaklaştırdı. Kardeşlerin arası açıldı."

"Hatırlatma, hatırlatma! Düşündükçe aklımı oynatacak gibi oluyorum. Sen şimdi bırak onu da bir an önce birini bulup Nadir'i başgöz etmeliyiz."

"Kimi bulacağız hanım! Pazardan mal almayacağız, oğlumuzun hayatına anlam katacak biri olmalı. Buna da ancak kendi karar verebilir."

"Elbette. Senin aklında kimse yok mu? Şirkette, temiz aile kızı birileri mutlaka vardır," dedi pes etmek istemiyor gibi.

Babam sabırsız sesle "Hanım!" diye çıkıştı. "Senin o birileri dediğin kızları oğlun görmüyor mu sanıyorsun? İsteseydi birini karşımıza çıkarırdı."

Annem ısrarla "Bizim örf adetlerimizi iyi bilen biri..." Babamın tepkisi ne oldu bilmiyorum, susmak zorunda kalmıştı. "Bizim gibi düşünebilen, kocasına koşulsuz bağlı kalabilecek biri..." diye diretmeye çalıştı.

Babamın sabırsız sesi hafiften öfkeye dönüyordu. "İnsan birini sevmediği sürece, koşulsuzu geçtim, nasıl bağlı kalmasını beklersin?"

Bu defa annem yenik sesle. "Haklısın," dedi. "Seven birini nasıl bulacağız ki?" dedi çaresiz sesle.

"Bulamayacağız," dedi babam da yenik sesle.

Ben bu yenilmişlik duygusunu çok önce tatmıştım, tadını çok iyi biliyordum. Onlara bunu anlatacak değildim.

Derin bir soluk alıp hiçbirini duymamış gibi salona gir-

dim. Annemle babam büyük cam pencerenin önünde Gülsüm kalfanın getirdiği kahvelerini yudumluyorlardı. Kahvaltıyı genelde erken yaparlardı. Gerçi, bugün ben her zamankinden daha geç inmiştim. Şirkete gitmeyecektim. Öğlene doğru İzmir'e yeni bir iş bağlantısı için uçacaktım. Bu sebepten erken kalkmamı gerektirecek bir durum yoktu.

Böyle olmasına rağmen yine aynı saatte uyanmıştım. Ama kalkmak istememiştim. Onun yerine yatağımda telefonuma yüklediğim resme olmadık hayaller kurarak bakmıştım.

Evet. Asla gerçekleşmeyeceğine emin olduğum hayallerim. Karşımda bana gülümseyerek bakan ebeveynlerime bunu anlatamazdım. Ola ki öğrenselerdi çözüme kavuşturmak için ellerinden geleni yapacaklarını çok iyi biliyordum.

Ama bunu yapamazdım. Bunu aileme yapamazdım. Bunu telefonuma resmini yüklediğim kişiye yapamazdım.

Konuştuklarından bihaber gibi "Günaydın," deyip kahvaltı masasına yöneldim.

Annem "Sana da oğul. İzmir'e mi gidiyorsun?" diye sorarken durumdan heyecanlı gibiydi.

Sorusunun şekli gülümsememe neden oldu. "İş için anne. Babam söylemiş olmalı," dedim.

"Söyledi, söyledi. Nerede kalacaksın, otelde mi?"

"Aklından ne geçiyor anne?" dedim dayanamayarak.

"Oğlun seni ne kadar iyi tanıyor," diyen babam gülmeye başladı.

Babamın söylediğini duymazlığa verip "Reşat Beylerde kalacağını düşünmüştüm. Biliyorsun, oğlu aniden nişanlandı. Yakında da düğünü var. Biz daha nişan için tebrik etme fırsatı bulamadık. Sen İzmir'e gidiyorsun, Yiğit de senin arkadaşın..."

Evet, Yiğit benim arkadaşımdı. Asla evlenmeyeceğim diye direten, bekârlık bayrağını elinden bırakmayacağını defalarca dile getiren arkadaşım. İlk görüşte âşık olduğu biriyle tanış-

malarının hemen ardından evlenmeye karar veren arkadaşım Yiğit. Ne ilginçtir ki nişanlısıyla henüz tanışma fırsatı bulamamıştım. Bekârlık yemininden azat edeni merak ediyordum. Bu hafta sonu Rize'de düğünleri vardı. Gidebileceğime pek ihtimal veremiyordum.

"Eee anne? Konuyu nereye bağlamaya çalışıyorsun?" dedim sabırsız sesle.

"Bir yere bağlamaya çalışmıyordum. Otelde kalacağına Yiğit'e gitsen, onlarda kalsan..." tereddütle susup gözlerime baktı.

Düz bir sesle "Serpil evlendi," dedim.

"İnci var," dedi hiç düşünmeden. Annemin çabasını takdir etmeliydim. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"O okuyor anne! Hem artık benim için birilerini düşünüp durma! Rica ediyorum anne, yapma!"

"Oğul," derken sesi ümitsizdi. "Sadece..."

"Tamam anne. Konuyu kapatalım. Hem gece geleceğim. Bir yerde kalmama gerek kalmayacak. Şimdi izin verirsen kahvaltımı yapmak istiyorum."

Annem yenilmiş halde sessizliğe gömülürken ben de masaya oturdum. Ben içeri girmeden muhabbet eden karı-koca artık sus pus olmuşlar, sessiz gözlerle beni izliyorlardı.

Onlar için yapabileceğim bir şey yoktu. Ben iflah olmaz umutsuz vakaydım. Onlara birine gönlümü kaptırdım ama onun bundan haberi yok mu diyecektim. Buna önce inanmayacaklar, sonra da sonuca erdirmek için olmadık girişimlerde bulunacaklardı. Bunu ona yapamazdım. Hayatında biri olma olasılığı çok yüksekti, hatta mutlaka vardı. Ben ona göre yabancıydım. Benim varlığımdan dahi bihaberdi. Yıllar yılı, resmini gördüğüm andan beri, onu uzaktan seven iflah olmaz bir kalptı benimki... Olduğu yerde, yaşadığı yerde mutlu olması benim için yeterliydi, daha fazlasını bekleyemezdim.

Koskoca inşaat şirketini hiç zorlanmadan yöneten ben,

emrimde yüzlerce işçi çalıştıran ben onun karşısında çaresizdim.

Zorlu İzmir seyahatinin ardından eve geri dönmüştüm.

Seyfettin Efendi gecenin biri olmasına rağmen geldiğimi duymuş, dış kapıyı açmak için müştemilattan çıkıyordu.

"Hayırlı geceler!" diye selamladı.

"Sana da hayırlı geceler Seyfettin Efendi," derken eve doğru baktım. Salonun soluk ışığı belli belirsiz dışarıya vuruyordu. Biri ayakta ve beni bekliyordu. Bu saatte hâlâ ayakta olabilecek tek kişi vardı; Annem! Yine eve girene kadar, emniyetimden emin olana kadar yatmamıştı.

Arabayı garaj kapısına bıraktıktan sonra kontak anahtarını kapattım. Arabanın kapısını henüz kapatmıştım ki annemi ana kapının eşiğinde beni beklerken gördüm. Bu demek oluyordu ki sadece beni merak ettiği için değil, ayrıca önemli bir konu hakkında konuşmak istediği için bekliyordu. Elbette ki ne olacağına dair ufak tefek tahminlerim vardı.

Kapının eşiğinden kısık sesle "Hoş geldin, oğul," diye karşıladı.

"Hoş buldum anne. Bu saate kadar neden ayaktasın?"

"Bilmez gibi soruyorsun!" diye çıkışırken kaşlarını çatmıştı. "Çocuklarımın emniyetinden emin olmadığım sürece bana huzur yok. O yüzden saçma sorularla gelme. Ayrıca seninle konuşacaklarım var," dedi.

"Öyle mi? Mesele ne?"

"Bir de soruyorsun. Elbette ki sensin," derken sorum karşısında kaşlarını daha da çatmıştı.

"Konu ne diye sorsam yine kızacak mısın?" diye sordum. Sesim istemeden de olsa alay eder tonda çıkmıştı.

"Nadir!" diye çıkıştı.

"Tamam, anne. Seni dinleyeceğim." Birlikte, neredeyse tüm ışıkları kapatılmış salona geçtik. Dedemin sürekli otur-

duğu koltuğun tepesindeki abajur yanıyordu. Annem, hafif tombul bedenini koltuğun birine yerleştirirken beni göz hapsinde tutuyordu. Evrak çantamı oturduğum koltuğun kenarına bırakırken anneme baktım.

"Eee anne? Ne söyleyeceksin, çok merak ediyorum."

"Şu sesindeki tonlamaya biraz dikkat et!" diye uyardı.

Arkama yaslanırken gözlerimi devirdim. "Söyle anne! Çok yorucu bir gün geçirdim, yorgunluktan her an yığılabilirim."

Çabucak "Tamam," derken gerginliğini hissettirircesine sabahlığını çekiştirmeye başladı. "Lafı fazla dolandırmayacağım."

"İyi olur," dedim kuru bir sesle.

Tepkimi dikkate almamaya çalışıp "Bugün babanla senin evlenmenle ilgili konuştuk," diye başladı. Biliyorum dememek için kendimi tuttum. Devam etmesi için susmayı tercih ettim. "Gözüm arkada kalmayacak, seni çekip çevirecek, bizim örf adetlerimizi iyi bilen biriyle senin evlenmeni çok istiyorum. Bunun çözümü de bu koca İstanbul da değil, memlekette..." Bu defa aklında kim var diye düşündüm. Yine en olmadık kişiyi önüme sürecekti. "Bugün Binnaz Ablan bana gelmişti," diye başladı. Kalbim sebepsiz yere heyecanla atmaya başladı. "Memleketten, köyden bir-iki şey istemiştim... Sağ olsun kırmayıp getirdi. Biraz dertleştik. Biliyorsun, Âdem Ağabeyinle Ziya dayın, rahmetli Gülsüm öldüğünden beri konuşmuyorlar. Binnaz, yeğenlerini bugüne kadar hiç göremediği için çok dertli."

İstemeden kaşlarım çatılırken "Âdem Ağabey bu konuyla ilgili bana durumu anlatmıştı," diye mırıldandım.

Can sıkıcı bir konuydu. Yıllar süren küskünlüğe zaman bile çare olamamıştı. "Ama hatırladığıma göre Âdem ağabey yeğenleriyle görüşüyordu," derken annemin bu konuyu neden açtığını merak ediyordum.

"Âdem görüşüyor ama Binnaz henüz göremedi. Bizden bu soruna aracılık yapmamızı istediler. Ziya eniştelerinin beni kıramayacağını düşünüyorlar. Biliyorsun, Ziya benim dayımın oğlu ve onun ne kadar inatçı olduğunu benden iyi kimse bilemez."

"Ben bu konuşmadan bir sonuç çıkaramadım. Biz buraya nasıl geldik. Az önce beni evlendirmekle ilgili konuşmak istediğini söylemiştin. Oysa şimdi Âdem ağabey ile Binnaz ablanın sıkıntılarını dile getiriyorsun." Sesim sabırsız ve kinaye doluydu.

Elimde değildi. Onun yakınlarının konusu konuşulurken kalbim deli gibi kan pompalıyor, düzgün konuşmamı mümkün kılmıyordu.

"Demek istiyorum ki oğlum... Sen bu sorunun anahtarısın." Kaşlarım hayretle yukarı kalktı. Bir şeyler, hayatımı tümden değiştirecek bir sürpriz beni kucaklamak üzereymiş gibi hissediyordum. "Ben Binnaz'a bu işi çözeceğimize söz verdim. Bunu da yeniden hısımlıkla yapacağız," diye bitirdi.

"Anlamadım!" dedim şaşkınlıkla.

Hiç tereddütsüz "Ziya'nın kızını sana isteyeceğiz," dedi. "Kızı bir gör istiyorum. Ben resmini gördüm. Binnaz bana kızın bir resmini gösterdi. Çocukluğunda gördüğüm o çelimsiz kız şimdi daha da bir güzelleşmiş."

"Anne! Sen çıldırdın mı? Hangi zamandayız ki tanımadığım bir kızı eş diye kabul edeyim."

"Zamanla tanıyacaksın tabii ki!" dedi hiç düşünmeden.

"Binnaz Abla'ya ne söyledin?" diye sorarken cevabını duymak isteyip istemediğimden emin değildim. "Beni bu işe karıştırmadın değil mi?"

"Karıştırmak derken ne demek istediğini anlamadım. Ama senin hâlâ bekâr olduğunu ve Şahsenem'i gelinim olarak görmeyi çok arzu ettiğimi söyledim."

Oturduğum yerden zıplarken "Ne dedin anne!" dedim hayretle.

Hiç istifini bozmadan "Ne duydunsa o!" dedi. "Senin herkes gibi evleneceğin yoktu. Bende çözümü böyle buldum," diye devam etti.

Söyleyeceğim şeyi söyleyebilmek için cesaret adına derin bir soluk aldım. Düşüncesi dahi beni kahrediyordu. "Sen sadece kendini düşünerek hareket ettin. Mutlaka görüştüğü, sevdiği biri olmalı. Küçük yerlerde bu tür durumlar çok yaygındır," derken ağzımda acı bir tat vardı.

"Binnaz, kızın görüştüğü, konuştuğu kimse olmadığını söyledi," dediğinde içime yeniden bir sıcaklık yayıldı. "Hatta 'nereden biliyorsun, diye sorduğumda amcasının oğlu Zeki'den onlarla ilgili tüm haberleri aldıklarını söyledi. Zeki hâlâ oralarda yaşadığı için her şeyi ondan öğrenebiliyorlarmış."

"Demek hayatında kimse yok," diye kendi kendime mırıldanırken gülebildim.

"Ne gülersin oğul! Bunda gülecek bir şey göremedim."

İstediğinin ne olduğunu bilsem de yine de kulaklarımla duyma ihtiyacıyla "Her şeyi ayarlamışsın. Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Şahsenem kızımla tanışmanı, görüşüp yıllarca küs iki aileyi barıştırmanı istiyorum."

"Bütün bunlar o kızla evlenince düzelecek mi?" diye sordum.

"Allah'ın izniyle elbette!" derken heyecanlıydı.

"Ya kız benimle tanışmak istemezse." Bu olasılık karşısında kalbim deli gibi kasılıyordu.

"İsteyecek. Görüştüğü kimse olmadığına göre halası gibi evine kazık çakacak değil ya. Sen şimdi söyle bakalım, bu işe razı mısın?"

"İş mi? Sözleşme mi imzalayacağız," dedim alayla. Rahatlamıştım. Şahsenem'in benim olması için ilk adımlar atılmıştı.

"Nadir! Ne demek istediğimi sen çok iyi anladın. Kabul edecek misin? Binnaz'a güzel haberi ileteyim mi?"

Gecenin ilerleyen vaktinde, loş salonda benden olumlu yanıt bekleyen annemin yüzüne ifadesiz yüzle baktım. Benden gelecek tepkiyi merakla bekliyordu.

İçimdeki coşkuyu dışa vurmamak için ellerimi pantolonumun ceplerime sokmuş, yumruk yapmıştım. Ben bu ödülü hak etmek için ne yaptığımı düşünüyordum. Onun, Şahsenem'in cansız resmini dayısının çalışma odasının bir köşesinde gördüğümde hayat benim için durmuştu.

Son derece yıkılmaz gibi görünen dik başının içi dışa göstermeyi istemediği acılar gizliydi. Bunu o gözlerin derinliğinde görmüştüm. Masum bakışlarındaki derin yalnızlığıyla beni kendine çekmeyi başarmıştı. Ama o gözlerde başka şeyler daha okumuştum; sevgiye ve bir erkeğin aşkına ihtiyaç duyduğunu haykırıyordu.

Kendime daha fazla hâkim olamadım ve yine güldüm. Bu defa kahkahalarla gülüyordum.

Annem sabırsız ve hayretle "Bu da ne demek, oğul? Ne diye gülüyorsun?" derken gözlerini irileştirmişti.

Gülüşümü engellemek, sakinleşmek için derin soluklar alırken anneme "Beni en can alıcı yerimden vurmaya çalıştığını biliyorsun değil mi?" dedim. Annemin bir kaşı ne söyleyeceğimi merak edercesine yukarı kalkmıştı. Sonuçtan ne kadar mutlu olsam da annemi zorlamak hoşuma gidiyordu. "Her fırsatta vicdanlı olduğumu söylersin. Şimdi de bu söylediklerini doğrulamam için hiç tanımadığım bir kızla sadece küs aileleri barışacak diye onunla evlenmemi istiyorsun," dediğimde yüzü düştü. "Peki, kızın bu durumdan haberi var mı? Kıza söylediniz mi?" diye sordum. Şahsenem'in durumdan bihaber olduğuna emindim.

"Yok. Onun bir şeyden haberi yok," dedi kuru bir sesle. Ardından çabucak ekledi. "Ayrıca, bilmesi de gerekmiyor.

Sen bu işe ne dersin. Ya da şöyle yapalım; seninle memlekete gidelim. Kızı bir gör, tanış. Birbirinizi beğenirseniz ne ala! Ama yok bu iş olmaz dersen hiç ortalığı bulandırmadan geri geliriz."

"Sen ciddisin," dedim inanmaz sesle.

"Elbette ciddiyim. Bu işin şakası mı olur! Eee, ne diyorsun? Gidecek miyiz?" diye umutla sordu.

Cevap vermeden önce annemi uzun uzun süzdüm. Ne kadar heyecanlandığını görebiliyordum. Beni evlendirmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Ama bu defa öyle değildi. Bu defa amacı aynı olsa da arkasında yatan neden farklıydı. Bir taşla üç kuş vuracaktı. Sanırım bu durumda sapan ben oluyordum. Ben bu birlikteliğe dünden razıydım.

İçim; Şahsenem, Şahsenem diye şakırken kalbim bedenime daha güçlü kan pompalıyordu. Harika! İçimden 'Sen benim kaderimsin, seni kazanacağım Şahsenem,' diye geçirdim.

"Ne duymak istiyorsun, anne?" diye sordum. Annem gergin ifadeyle cevap vermek için nefes alırken konuşmasına fırsat vermeden "Deneyeceğim," dedim. Anında rahatladı. "Hemen gevşeme!" diye uyardım. "Hele ki kızın gönlünde, kalbinde biri olduğunu hissettiğim an bu iş büyümeden kapanacak," derken kararlılıkla anneme baktım.

"Gerçekten mi?" derken inanamıyor gibiydi.

Gözlerimi devirmemeye çalışarak "Gerçekten," dedim.

Annem coşkuyla yerinden kalkıp boynuma sarıldı. "Ah oğlum! Sen nasıl istersen öyle olacak. Çok şükür!" kollarını boynumdan çekip geri çekildi. Gözleri mutlulukla parlarken dudakları kulaklarına ulaşmıştı bile.

"Ben gidip babana haberi müştulayayım. Ne çok sevinecek!" der demez salonun kapısına yöneldi.

Babamı bu harika haberi vermek için uyandıracağına emindim. Umarım bu saatte Binnaz Abla'yı arama hatasına düşmezdi.

Sevinçle salondan çıktığında ben hâlâ şaşkındım. Az önce olanlar gerçekten olmuş muydu? Rüya veya hayal görmemiştim, değil mi?

Bunca zaman ona nasıl ulaşacağımı düşünüp çözüm bulamazken annem farkında olmadan çözümsüzlüğüme çözüm bulmuştu. Ayağa kalkarken Binnaz Abla'ya teşekkür etmeliyim, diye düşünüyordum.

Bu heyecan ve mutlulukla odama çıkarken evrak çantam koltuğun kenarında çoktan unutulmuştu bile.